DAVID BECKHAM & TOM WATT

DỊCH: TRẦN QUỲNH

TỰ TRUYỆN DAVID BECKHAM

GÓC CẠNH ĐỜI TÔI

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

THBOOKS

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Số 4 - Tống Duy Tân, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội

ĐT: (04) 38252916 - Fax: (04) 39289143

TỰ TRUYỆN DAVID BECKHAM – GÓC CẠNH ĐỜI TÔI

David Beckham & Tom Watt

Trần Quỳnh *dịch*

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Tổng Giám đốc – Tổng Biên tập **Vũ Văn Việt**

Biên tập: Đàm Thị Ly

Vẽ bìa: Jc Black

Trình bày: Linh Vũ

Sửa bản in: An Chi – Minh Vân

Liên kết xuất bản **Công ty cổ phần sách TH**

Nhà sách THBOOKS

Địa chỉ: Số 51, Ngõ 441, Đường Lĩnh Nam, P. Lĩnh Nam, Q. Hoàng Mai, TP. Hà Nội

Tel: (84-24)32011882 -097.354.0078

Website: http://thbooks.vn

Fanpage: http://m.facebook.com/THBooks

Mã ISBN: 978-604-55-8700-3

In 3.000 cuốn, khổ 16 x 24cm tại Công ty TNHH in thương mại Thuận Phát. Địa chỉ: Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, TP. Hà Nội. Số xác nhận ĐKXB: 619-2021/CXBIPH/04-50/HN. Quyết định xuất bản số: 485/QĐ-HN ngày 10/03/2021. In

xong và nộp lưu chiểu năm 2021.

Lời cảm ơn

Lời cảm ơn đầu tiên, con xin gửi đến Cha và Mẹ. Nếu không có sự chỉ bảo, tình yêu thương và sự chăm sóc của Cha Mẹ thì có lẽ cuộc đời con không thể có sự nghiệp như ngày hôm nay và những điều con sắp kể ở đây.

Xin gửi lời cảm ơn đến toàn thể gia đình, đặc biệt là Lynne và Joanne, Colin, Georgina và Freddie, ông bà nội của tôi, song thân của vợ tôi, ông bà Tony và Jackie, Louise, Haydn, Liberty và Tululah, Christian và Lucy.

Cảm ơn các bạn bè thời niên thiếu, những người bạn thân hồi trẻ thơ và các đồng đội của tôi từng khoác áo Ridgeway, những người mà tôi sẽ không bao giờ quên!

Xin cảm ơn những người bạn thân mà tôi đã may mắn được gặp trong sự nghiệp bóng đá của mình: Gary, Phil, Ryan, Nicky và Scholesy. Và đặc biệt cảm ơn Dave, Terry và Steve, những người đã luôn đồng hành, gắn bó với tôi, cho tôi những lời khuyên trong suốt những năm qua.

Tôi xin gửi lời cảm ơn đến Andrew và Charles; Caroline và Jo.

Cảm ơn tất cả mọi người tại Harper Collins[1], trong đó phải kể đến Michael, Tom, Jane và David vì những sự trợ giúp trong suốt thời gian qua. Đặc biệt, xin cảm ơn Tom, người đã giúp tôi lột tả lại những kỷ niệm, ký ức của tôi qua cuốn sách này.

[1] Nhà xuất bản tại London.

Cảm ơn tất cả các thầy và các huấn luyện viên đã từng gắn bó với tôi trong sự nghiệp, đặc biệt là Stuart Underwood, Malcolm Fidgeon, Eric Harrison, Sir Alex Ferguson và Sven-Goran Eriksson, những người đã giúp tôi tỏa sáng và thăng hoa trên sân cỏ. Tất cả đều khiến tôi phải kính trọng, biết ơn và ngưỡng mộ.

Và xin cảm ơn đến tất cả những cầu thủ tuyệt vời mà tôi đã có vinh dự được sát cánh tại Manchester United, Real Madrid và đội tuyển Anh. Tôi sẽ không thể nào làm nên được thành quả như ngày hôm nay nếu không có tài năng, niềm cảm hứng và sự cố gắng của mười người còn lại.

David Beckham

Tháng 8 năm 2004

Khu vườn sau nhà, tháng 8/2004

"Điều ý nghĩa nhất với cuộc sống của tôi chính là những gì ở trước mặt tôi: Gia đình."

Ở Madrid, dường như buổi tối thời tiết luôn tuyệt hảo. Khoảng 7 giờ, mặt trời đã khuất nhưng bầu không khí vẫn khá ấm áp. Trước mặt tôi là ly rượu vang đỏ được đặt ngay ngắn trên bàn. Ngồi phía đối diện là Victoria cũng với một ly vang. Lúc ấy, Brooklyn giống như một người hùng khi nhảy nhào xuống bể nước nhỏ cách khu vườn mà chúng tôi đang ngồi vài bước chân. Trong khi đó, Romeo đang chập chững bước đi trên bãi cỏ cùng với người bạn thân Carlos. Đó là một chú chó, chứ không phải ông hậu vệ cánh của Real. Nơi đây cách xa Chingford, nhưng cũng giống như ngôi nhà mà chúng tôi đã từng lớn lên. Đó đúng là cảm giác của nơi mà chúng tôi thuộc về. Theo tiếng Tây Ban Nha thì họ gọi đó là *Un hogar.*

Bỏ lại mùa hè năm đó và Euro 2004, chúng tôi đã tìm được một nơi hoàn hảo để cùng nhau bắt đầu cuộc sống cho cả bốn chúng tôi tại Madrid. Chúng tôi đã thuê một căn nhà với thời hạn ba năm, đúng bằng ba năm còn lại trong hợp đồng sẽ kết thúc vào năm 2007 của tôi với Real, tại La Moraleja, một khu dân cư đông đúc ở phía bắc của thành phố Madrid. Từ đây, chúng tôi chỉ mất khoảng 20 phút lái xe là đến sân tập của đội và Santiago Bernebeu; chỉ khoảng nửa tiếng để đi tới trung tâm thành phố. Và cũng chỉ mất vài phút để Brooklyn tới trường khi thằng bé bắt đầu đi học vào tháng sau. La Moraleja là một thị trấn trong lành và khá yên tĩnh. Bóng cây phủ khắp khu vườn, nơi vốn diễn ra hầu hết các hoạt động của gia đình tôi hằng ngày.

Tôi sắp sửa có trận đấu chính thức đầu tiên của mùa giải mới trong khoảng một tuần nữa. Mùa giải thi đấu bết bát năm ngoái đã khiến Real Madrid phải đá lượt trận đấu loại để giành vé tham dự vòng đấu bảng Champions League mùa giải năm nay. Tôi đã

một vài lần nghĩ rằng chúng tôi cũng sẽ làm được như United ở mùa giải 1999 bởi lẽ trước khi giành được mọi vinh quang năm đó, Manchester United cũng đã phải thi đấu lượt trận đấu loại để có vé vào vòng bảng. Tôi cũng không biết liệu bạn có từng có cảm giác giống thế trước một mùa giải mới ở mọi đội bóng hay không nhưng tại đây, tại Real, khát khao, tham vọng đó lúc nào cũng thường trực trong phòng thay đồ và được coi là hiển nhiên như những mong đợi, kỳ vọng của mọi người trên khắp các con phố của thành phố. Và đây là đội bóng nơi mà bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Mỗi một sự khởi đầu đầy sức sống sẽ luôn khiến cho người ta cảm thấy họ sắp làm nên lịch sử phía trước. Hơn nữa, chính chúng tôi đã nợ các Madridistas[2] sau tất thảy những gì đã diễn ra vào mùa xuân ở mùa giải tồi tệ trước đó.

[2] Biệt danh của các cổ động viên Real.

Tính đến nay, tôi cũng đã gắn bó với thành phố Madrid được khoảng một năm. Một năm về trước, dường như tất cả mọi thứ đều mới mẻ, bối rối nhưng cũng đầy háo hức. Và tôi cũng đang chờ đợi để tìm ra những gì mà tôi đang kỳ vọng, những gì mà tôi mong đợi từ cuộc sống ở một câu lạc bộ mới và ở một thành phố mới. Bây giờ, tôi đã trải qua hết tất cả những nghi ngờ trước đó. Và giờ, tôi hiểu tôi sẽ đối mặt với những câu hỏi nào. Tất nhiên, câu trả lời thì vẫn cần phải chờ mọi thứ bắt đầu. Và một huấn luyện viên trưởng mới tại Bernebeu, ông Jose´ Antonio Camacho đã đến và chắc chắn chúng tôi hiểu rằng cần phải tìm ra một đáp án đúng.

Rất nhiều thứ đã xảy ra kể từ khi tôi rời đội bóng mà tôi đã trưởng thành, Manchester United, và cập bến Tây Ban Nha để bắt đầu lại mọi thứ. Và cũng có những điều mà tôi cũng đã lường trước được phần nào rằng chúng sẽ xảy ra. Nhưng hầu hết mọi thứ tôi đều không mường tượng ra được khi tôi có mặt ở đây và bắt đầu một mùa giải mới và một giải đấu quốc tế lớn. Tôi vẫn còn nhớ cảm giác phấn khích ra sao vào buổi sáng tháng tám năm ấy khi được giới thiệu trước đông đảo người hâm mộ trong vai trò là một cầu thủ của Real Madrid. Tại Pabellon Raimundo Saporta, tôi bước vội vã trên lối đi hành lang và được giới thiệu lên sân khấu cùng với Chủ tịch Florentino Perez và cầu thủ vĩ đại nhất trong lịch sử bóng đá là Alfredo di Stefano để cùng kéo căng chiếc áo trắng tinh khôi của Real.

Bây giờ khi nghĩ lại, có một thứ luôn khiến tôi không hài lòng. Đặc biệt sau cú sốc, những thách thức và những bài học mà tôi đã có được trong nhiều tháng kể từ đó. Giữa tất cả những cảm xúc diễn

ra vào buổi sáng hôm ấy, có một điều đã lóe lên và đến giờ nó vẫn vậy. Bấy giờ là tháng tám, 2004, tôi luôn cảm thấy biết ơn vì đã chọn đúng những từ mà tôi đã phát biểu trước khi cuộc sống của tôi bị đảo lộn trong suốt một năm ở Tây Ban Nha, ở quê nhà ở Anh và tại Euro 2004. Mười hai tháng qua đã nhắc nhở tôi điều đó đã tạo nên toàn bộ cuộc phiêu lưu đáng sống cho đến nay.

Khi tới lượt tôi đứng lên phát biểu trước truyền thông và các cổ động viên Real, giọng của tôi dường như níu lại, tôi nhớ mình đã nói:

"Tôi luôn luôn dành tình yêu cho bóng đá. Tất nhiên, tôi cũng yêu gia đình của tôi và tôi có một cuộc sống thật tuyệt vời. Nhưng bóng đá là mọi thứ đối với tôi. Được chơi bóng cho Real Madrid là giấc mơ đã thành hiện thực."

Bóng đá và gia đình của tôi: biết về chúng và bạn có thể hiểu hết gần như tất cả những gì mà bạn muốn biết về David Beckham. Nhưng kể từ đó về sau, có những thứ đã xảy đến không theo đúng trật tự, khiến tôi trở thành con người như tôi hiện tại.

Tôi đã biết và chắc chắn hiểu rất rõ bản thân. Bóng đá chính là cuộc chơi tuyệt vời nhất trên thế giới, và cũng chính là sự nghiệp xuất sắc nhất mà tôi đã may mắn có được. Nó cho tôi niềm hạnh phúc và nhiều thứ hơn thế. Nhưng nó có phải là tất cả đối với tôi hay không ư? Không. Tôi đang ngồi ở đây, trên một sườn dốc ở căn nhà mới của chúng tôi tại Moraleja và điều ý nghĩa nhất đối với cuộc sống của tôi, hay với bất cứ ai, chắc chắn là những gì đang ở ngay trước mặt tôi. Đó là gia đình. Tôi có thể đặt tay lên vai họ ngay lúc này: vợ và hai cậu con trai. Tôi ở đây vì họ. Tôi chưa từng bao giờ nghĩ mình phải làm thế nhưng tôi đã hy sinh tất cả, mọi thứ mà không cần phải suy nghĩ để được bên cạnh họ. Tôi đã gặp Victoria, yêu và kết hôn với cô ấy và từ đó cùng nhau xây dựng một gia đình nhỏ. Bạn sẽ không bao giờ nhận ra được tình cảm mà cha mẹ đã dành cho mình lớn đến nhường nào cho đến khi bạn có và biết yêu thương những đứa trẻ của mình. Tôi đã sẵn sàng để dành cho gia đình nhỏ của tôi những gì mà trước đây cha mẹ của tôi đã làm với tôi: tất cả mọi thứ. Dù sao đi nữa thì Victoria, Brooklyn và Romeo vẫn là tất cả đối với tôi.

"Được chơi bóng cho Real Madrid là giấc mơ đã thành hiện thực."

Như thế là vừa đủ. Và điều đó luôn đúng mỗi lần tôi lồng chiếc áo qua đầu mình và mặc lên người. Nhưng với chúng tôi, những người nhà Beckham, ở đây cùng với bầu không khí yêu thương,

nồng ấm, dù là trở lại Anh hay bất cứ điều gì trong tương lai xảy đến đi chăng nữa thì việc được ở bên cạnh nhau vẫn luôn là điều ý nghĩa và quý giá nhất. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được điều đó lại ngọt ngào đến vậy cho đến khi nó xảy ra. Và điều đó luôn đúng với cả tôi, vợ tôi và cả những đứa trẻ nữa. Cuộc sống của chúng tôi là gia đình và cho dù có điều gì xảy ra phía trước đi nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ từ bỏ họ!

Chương 1
TÀN PHÁ MẤY LUỐNG HOA SAU VƯỜN

“Bác Beckham ơi! Bác cho David ra công viên đá bóng với bọn cháu nhé?”

Tôi cá là mẹ tôi vẫn có thể tìm lại được đoạn video trong chồng băng đĩa ở nhà ghi lại những bước đi chập chững đầu tiên của tôi. Trong đoạn video ấy, tôi là nhân vật chính, David Robert Joseph Beckham, khi ấy 3 tuổi, mặc chiếc áo mới toanh của Manchester United mà bố tôi đã tặng nhân dịp Giáng sinh. Tôi chơi bóng trong căn phòng phía trước của nhà tôi tại quận Chingford. Và 25 năm sau, Victoria cũng có thể quay một đoạn video tương tự khi tôi và Brooklyn chơi đùa cùng trái bóng trước khi tôi đi tập. Có thể, màu áo tôi khoác trên mình đã khác nhưng có những điều sẽ mãi mãi không thay đổi trong tôi.

Trong vai trò một người bố theo dõi cậu con trai dần lớn lên và trưởng thành, tôi chợt nhớ lại những điều mà mình đã từng trải qua khi còn là một đứa trẻ và nhớ về những kỉ niệm mà tôi và bố đã cùng trải qua. Ngay khi chập chững những bước đi đầu tiên, bố luôn cố gắng để tôi được chơi đùa với trái bóng. Thời điểm ấy, có lẽ tôi cũng không trông chờ hay mong đợi gì về chúng cả. Tôi vẫn còn nhớ khi Brooklyn mới chỉ vừa biết đứng dậy, chúng tôi vẫn thường chơi đùa mỗi chiều sau các buổi tập. Dù mới chỉ chập chững biết đi nhưng có lần Brooklyn đã nhanh chân đá thật mạnh vào lon đậu hầm ở dưới sàn. Điều tôi sợ nhất là thằng bé có thể bị đau, thậm chí gãy xương nếu làm như thế. Tôi lại gần ôm thằng bé và không thể ngừng cười. Tôi chợt nghĩ, *có vẻ cảnh tượng này không khác mấy với những gì trước kia tôi đã từng trải qua với ông nội thằng bé.*

Niềm say mê với trái bóng có lẽ đã nằm trong gen di truyền. Hãy nhìn Brooklyn thì biết: thằng bé lúc nào cũng chỉ muốn chơi với trái bóng, hết chạy, nô đùa rồi lại đá và vờn bóng. Lúc nào nó cũng như đang lắng nghe, giống như đã sẵn sàng để học hỏi mọi thứ. Khi thằng bé được 3 tuổi rưỡi, nếu tôi lăn trái bóng lại chân nó và bảo nó dừng bóng lại, nó sẽ nhanh chóng khống chế quả bóng bằng chân. Sau đó thì lùi lại, lấy đà trước khi sút trả cho tôi. Thằng bé giữ thăng bằng rất tốt. Gia đình chúng tôi đã từng ở New York khi Brooklyn mới 2 tuổi rưỡi, tôi vẫn nhớ có lần khi chúng tôi vừa ra khỏi nhà hàng và cùng nhau bước xuống bậc thang, thằng bé đứng thẳng người, ngẩng lên nhìn Victoria và tôi trong khi 10 ngón chân thì đã chớm trên một bậc thang mà gót chân thì vẫn đang bập bênh ở một bậc khác. Có một người đàn ông có vẻ như đã quan sát thằng bé từ lúc ở trong nhà hàng, bất ngờ tiến đến và hỏi tuổi của nó. Ông giải thích mình là một nhà tâm lí học và ông cho rằng Brooklyn còn nhỏ tuổi mà đã có khả năng giữ thăng bằng như thế thì rất tốt và đó là điều rất lạ nếu so sánh với những đứa trẻ cùng trang lứa.

Có thể còn hơi sớm để nói với Romeo, nhưng Brooklyn thực sự có sự tự tin xuất phát từ chính năng lượng, sức mạnh và khả năng phối hợp vận động của mình. Thằng bé lướt vèo vèo trên chiếc xe trượt hai bánh, phải nói là như bay. Cảm giác nó tự tin vào chính mình, và tôi biết trước đây tôi cùng vậy. Khi còn là một cậu nhóc, tôi chỉ cảm thấy tự tin vào bản thân mỗi khi được chơi bóng. Thực tế tôi vẫn nói vậy về mình, cho dù sau này, Victoria giúp tôi hoàn thiện mình hơn ở những phương diện khác nữa. Tôi biết cô ấy cũng đang làm thế với Brooklyn và Romeo.

Theo quan điểm của nhiều người, bố và con sẽ có nhiều điểm chung, nhưng xem ra, tôi và Brooklyn khá khác biệt. Khi còn ở độ tuổi của nó, tôi đã từng mạnh dạn bảo với người khác rằng: "Con sẽ thi đấu cho Manchester United." Thằng nhóc cũng muốn là một cầu thủ bóng đá giống như bố, nhưng là United hay Real thì chúng tôi cũng chưa nghe nó nói. Nhưng Brooklyn thực sự khỏe mạnh và có một thân hình săn chắc. Ngược lại, hồi trẻ tôi khá mảnh khảnh. Cho dù tôi có ăn uống nhiều bao nhiêu thì cũng chẳng có mấy thay đổi. Khi chơi bóng, thậm chí trông tôi còn nhỏ bé hơn bởi lẽ khi ấy tôi thường ở công viên Chase Lane, ngay gần nhà và chơi bóng với các anh gấp đôi tuổi mình. Tôi không biết liệu có phải vì tôi giỏi thật hay vì họ có thể đá bay tôi trên sân mà sau mỗi buổi học, đám bạn luôn xuất hiện ở cửa: "Bác Beckham ơi! Bác cho David ra công viên đá bóng với bọn cháu nhé?"

Tôi đã từng dành rất nhiều thời gian ở công viên Chase Lane. Nếu

không đi cùng các anh như Alan Smith, sống cách nhà tôi hai nhà trên cùng con phố, thì tôi cũng sẽ đi với bố ra công viên đó. Ban đầu, chúng tôi thường đá bóng ở sân sau nhà, nhưng vì tôi thường làm hỏng mấy luống hoa sau vườn của mẹ nên về sau, hai bố con hay ra công viên sau mỗi ca làm việc của bố, để luyện tập hàng giờ liền. Tất cả những điểm mạnh của tôi đều xuất phát từ những điều mà bố đã dạy tôi trong công viên 20 năm về trước: chúng tôi tập tiếp bóng và sút bóng cho đến khi trời tối mịt không nhìn thấy gì nữa mới thôi. Ông sẽ đá bóng thật cao lên không trung và bắt tôi phải đón bóng, kiểm soát bóng trong chân. Sau đó thì bắt đầu chuyền bóng. Dù nhiều lúc nó khiến tôi phát chán, nhưng quả thật những bài tập đó rất bổ ích. Tôi đã từng nghĩ, "Sao bố không chỉ đứng ở cầu môn và để con sút bóng về phía bố?" Mặc dù vậy, tôi luôn cảm ơn bố, người sẵn sàng ở bên tôi mọi lúc.

Bố tôi, Ted, từng thi đấu cho đội bóng địa phương có tên là Kingfisher ở Giải quận, và tôi thường cùng mẹ Sandra, chị gái Lynne và cô em gái Joanne đến sân để cổ vũ ông. Ông thi đấu ở vị trí tiền đạo; giống Mark Hughes, nhưng bố tôi có vẻ to khỏe hơn. Ông cũng đã từng thử việc tại Leyton Orient và thi đấu theo dạng bán chuyên khoảng vài năm tại Finchley Wingate. Bố tôi là một cầu thủ giỏi, dù thường bị bắt lỗi việt vị. Tôi cũng phải mất một thời gian khá dài mới hiểu được luật việt vị ra sao và tôi cũng không chắc ông ấy có hiểu nó hay không nữa. Tôi thích được tận mắt chứng kiến ông thi đấu. Tôi yêu mọi thứ xung quanh các trận đấu; tôi cũng hiểu các trận đấu và việc được thi đấu có ý nghĩa quan trọng như thế nào với ông. Khi ông bảo tôi rằng ông sẽ thi đấu ít đi để dành thời gian tập trung vào việc tập luyện và huấn luyện cho tôi, mặc dù lúc đó mới chỉ 8, 9 tuổi nhưng tôi cũng phần nào hiểu được sự hy sinh của ông lớn đến cỡ nào, cho dù ông chưa hề chia sẻ với tôi về điều đó.

Từ khi lên 7, bố bắt đầu đưa tôi đến tập luyện với Kingfisher vào các buổi tối giữa tuần tại Wadham Lodge, ngay gần đường North Circular. Tôi vẫn nhớ như in những ký ức tuyệt vời ở buổi tối đầu tiên. Lí do không phải là vì được đi với bố và các đồng đội của bố, mà là vì sân bóng. Chỉ mất khoảng 10 phút đi ô tô từ nhà đến sân. Bố lái xe dọc theo con phố dài, những ngôi nhà sát hai bên đường, đi qua một cổng chào khá lớn bằng gỗ, màu xanh, đỗ xe vào ô thứ hai của bãi đỗ xe nằm cạnh sân tập. Mặt sân đất rải sỏi màu cam và than xỉ nhuyễn, có cột gôn và lưới, và một quán bar nho nhỏ bên trong khu tập luyện, tôi không để ý tới chúng cho lắm. Ngoài sân này, còn có khoảng 3-4 sân khác nữa, trong đó có một sân tốt nhất để chuẩn bị cho các dịp đặc biệt hoặc các trận đấu tranh cúp. Bao quanh khu tập luyện là bức tường nhỏ và hai khu huấn luyện

dành cho hai đội. Tại thời điểm đó, đối với tôi, sân vận động trông mới to lớn làm sao! Tôi mơ ước mình sẽ được thi đấu tại đó.

Tuy nhiên say này, Wadham Lodge có vẻ không được chăm sóc cho lắm. Tôi vẫn còn nhớ phòng thay đồ trong các trận đấu tại Giải phong trào Sunday League: bùn đất bám đầy trên mặt sàn, hệ thống chiếu sáng khá tệ, nước nhỏ giọt từ đường ống nhà tắm. Nồng nặc mùi của loại dầu mà các cầu thủ thường dùng để xoa chân. Đó là những thứ sẽ gây ấn tượng cho bạn khi đến đây. Có khoảng 6 chiếc đèn trên cột đèn, nhưng mỗi buổi tập, họ phải đi ra ngoài và ấn đồng xu vào chiếc công tơ điện trong một cái tủ sau cánh cửa phòng thay đồ để bật ánh sáng.

Ngoài việc tập luyện với Kingfisher trong suốt mùa giải, chúng tôi vẫn sẽ quay trở lại Wadham Lodge vào mỗi dịp nghỉ hè. Bố tôi đã từng thi đấu trong các giải diễn ra vào mùa hè, vì thế mà tôi được đến sân với ông. Chúng tôi cùng nhau tập luyện trước và sau mỗi trận đấu và ngay cả khi các trận đấu đang diễn ra trên sân đấu chính, tôi cố tìm một vài đứa trẻ khác để cùng thi đấu ở khoảng sân nhỏ bên cạnh. Sau này, khi đã có một sự nghiệp thi đấu chuyên nghiệp tại các câu lạc bộ với điều kiện cơ sở vật chất thuộc hạng tốt nhất, nơi mà mọi thứ đều được chuẩn bị, chỉnh trang và chăm chút cẩn thận, tôi vẫn luôn cảm thấy hạnh phúc với những trải nghiệm thú vị thuở ấu thơ tại một nơi như Wadham Lodge. Nếu không có mặt ở đó cùng bố, có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ biết được thế nào là Xà phòng buộc dây (*Soap on a Rope)*. Và hơn hết, đây cũng chính là nơi mà tôi bắt đầu thực hiện những quả đá phạt. Sau khi mọi người hoàn thành buổi tập và tham gia câu lạc bộ, tôi thường đứng quanh khu vực vòng cấm và thực hiện những pha đá bóng chết về phía khung thành. Mỗi lần sút trúng xà ngang, tôi sẽ được bố cho thêm 50 xu tuần đó. Nhưng có lẽ quan trọng hơn cả là những lời khen từ bố.

Thỉnh thoảng, các đồng đội của bố tôi cũng đưa những đứa con trạc tuổi tôi tới sân, còn tôi thì ở đó từ tuần này qua tuần khác. Tôi thường ngồi theo dõi các cầu thủ dưới sân tập luyện cho tới cuối buổi tập, họ sẽ cho tôi tham gia cùng trong các trận đấu 5 đấu 5. Tôi luôn háo hức được ra sân chơi bóng cùng với các cầu thủ, những người đàn ông đã trưởng thành. Tôi vẫn nhớ có lần, một người trong số họ lao đến tắc bóng bằng pha xoạc bóng nguy hiểm. Bố tôi không mấy vui vẻ, nhưng nếu tôi có ngã xuống thì bố cũng chỉ bảo tôi đứng dậy, rồi dặn tôi phải làm quen với điều đó. Ông cũng thường nhắc tôi phải chuẩn bị đối phó với những tình huống vào bóng thô bạo. Nếu bố tôi chạy khắp sân để nhắc mọi người đừng vào bóng quyết liệt với tôi, thì tôi ở đó cũng vô ích.

Thực tế là việc được thi đấu bên cạnh các cầu thủ to lớn hơn và khỏe mạnh hơn ngay từ khi còn bé đã giúp tôi rất nhiều trong sự nghiệp thi đấu chuyên nghiệp sau này.

Tối nào không ở Wadham Lodge, tôi sẽ đến công viên Chase Lane. Chúng tôi có một lối đi tắt: băng qua đường và bốn hoặc năm ngôi nhà tính từ nhà tôi, ở đó có một hẻm nhỏ. Chúng tôi thường đến đó khi không còn ai và sau đó chạy khoảng 50 mét cho đến hàng rào rồi lách qua lỗ hổng trên hàng rào chắn. Tôi quen một, hai cậu bạn khi gặp nhau tại Chase Lane. Tôi vẫn tiếp tục đi học cùng với Simon Treglowen và anh trai cậu ấy - Matt, và cho đến giờ, tôi vẫn giữ liên lạc với Simon. Chúng tôi thường xuyên tranh cãi về những bàn thắng trong mỗi lần chơi bóng. Điều này từng khiến chúng tôi xô xát, mặc dù Simon lớn hơn tôi 4 tuổi. Đánh nhau có lẽ là cách hài hước nhất để kết bạn. Chúng tôi thường cùng nhau chơi bóng cho đến khi trời tối mịt. Một câu lạc bộ trẻ được quý bà Joan điều hành cũng tập luyện ở đây. Mẹ tôi biết cô ấy và thường liên lạc với cô ấy qua điện thoại, thỉnh thoảng tôi và mẹ cũng đến thăm cô ấy. Ở đó, bạn có thể chơi bóng bàn, bơi lội hoặc là uống thứ gì đó hay dùng một chút sôcôla. Có một bể bơi ngoài trời ở phía sau đầy ắp người mỗi khi hè đến. Một số lần, Joan tổ chức chuyến xe buýt nhỏ cho chúng tôi đi xuống phòng tắm ở Walthamstow. Ngoài ra, còn có một đường dốc trượt ván bên cạnh ngôi nhà. Vài vết sẹo, vết bầm tím của tôi là do trượt ván, mặc dù tôi không được phép. Một lần bị ngã khá nặng của tôi là vào buổi tối khi tôi cố lấy trái bóng bị rơi xuống bể bơi sau khi đã đóng cửa. May mà Joan vẫn ở đó và cô ấy đã gọi cho mẹ tôi để nói về vết thương trên đầu của tôi. Trong khoảng sáu hoặc bảy năm trời, cả thế giới của tôi dường như chỉ nằm trong công viên. Giờ đây, toàn bộ những thứ ấy đã không còn nữa. Thời gian đã trôi qua và những đứa trẻ đã phá hỏng mọi thứ trước khi chúng bị đóng cửa.

Một trong số những người bạn thân đầu tiên của tôi là John Brown, sống ngay gần nhà. John và tôi học cùng nhau từ tiểu học đến trung học. Cậu ấy không phải là một cầu thủ, vì thế, khi không thể nói chuyện với cậu ấy về những cú sút hay những pha bóng trong công viên, chúng tôi thường chơi lego, một vài trò chơi tại nhà, đạp xe hay chơi ván trượt trên đường phố. Về sau, khi tôi bắt đầu thi đấu cho Ridgeway Rovers, John cũng thường đến sân theo dõi cho dù tôi không được ra sân thi đấu. Chúng tôi, đặc biệt là tôi và một cầu thủ khác của Ridgeway là Nicky Lockwood, thường đi xem phim với nhau và John cũng hay đi cùng; tôi vẫn nhớ mẹ thường đón chúng tôi tại rạp chiếu phim ở Walthamstow. Hồi nhỏ, John Brown và tôi là bạn thân nhất của nhau nhưng tôi

cho rằng bóng đá đã đưa tôi đi theo một hướng rất khác. John trở thành một thợ làm bánh sau khi ra trường.

Thật may mắn cho tôi, ở trường tiểu học Chase Lane, họ cũng yêu bóng đá. Tôi vẫn nhớ thầy McGhee, người thường huấn luyện chúng tôi: một người Scotland hết sức đam mê với môn thể thao này, cũng giống như Alex Ferguson. Những đứa trẻ thường kể chuyện ông McGhee từng ném ấm trà, quả bóng cricket hay bất cứ thứ gì vào tường khi ông thấy khó chịu. Tôi chưa từng chứng kiến nhưng vẫn hơi hãi vì "tiếng tăm" của thầy. Chúng tôi có một tập thể xuất sắc và thường ra sân trong trang phục màu xanh. Tôi cũng thường thi đấu cho cả đội Cubs nữa, chỉ có thể chơi khi đi nhà thờ vào Chủ nhật. Vì thế, cả nhà tôi - tôi, bố, mẹ và chị gái - luôn ở đó hằng tuần, không bỏ lỡ buổi nào cả.

Bố mẹ hiểu tôi yêu bóng đá đến nhường nào. Nếu có cơ hội tham gia một trận nào đó, họ sẽ làm mọi cách để giúp tôi thực hiện, cho dù là thi đấu hay chỉ tham gia các lớp tập luyện đơn thuần. Và tôi bắt đầu đến trường đào tạo đá bóng. Ngôi trường bóng đá đầu tiên của đời tôi là trường Roger Morgan. Đây là ngôi trường được một cựu cầu thủ của Tottenham Hotspur điều hành. Bố tôi là fan ruột của United và chúng tôi thường xuyên đến xem các trận đấu của họ mỗi khi họ hành quân tới London. Trong khi đó, đội bóng mà ông ngoại tôi hâm mộ lại là Tottenham, vì thế ông thường dẫn tôi đến sân White Hart Lane. Mỗi dịp Giáng sinh, tôi nhận được món quà là trang phục thi đấu của cả United và Tottenham, và thi thoảng mẹ tôi còn tặng áo của tuyển Anh nữa. Cứ có bóng đá hoặc bất cứ thứ gì liên quan đến bóng đá, đều sẽ thấy sự hiện diện của tôi.

Mẹ tôi không quá hâm mộ bóng đá. Trong khi đó ông ngoại là một fan hâm mộ nhiệt thành, đó là một trong những lý do tôi thích được bên cạnh ông nhiều nhất có thể. Ông ngoại tôi, Joe, làm cho một công ty thuộc ngành in. Trong suốt một thời gian dài, ông làm việc tại Stationery Office ở Islington. Sau đó, ông chuyển về Fleet Street. Ông và bà tôi - Peggy - cùng sống tại một ngôi nhà trên phố City Road, ngay gần Old Street. Bố tôi thường phải đi làm từ sớm vào các thứ Bảy nên mấy mẹ con tôi sẽ đón tàu tại Walthamstow để đến chơi nhà ông bà ngoại cả ngày. Chúng tôi sẽ phải ở đó trước buổi trưa vì cứ khoảng 11.30 là ông sẽ đi xem Spurs thi đấu. Trước khi đi, ông sẽ xuống dưới tầng trệt và xem tôi chơi bóng trong công viên nhỏ ở khu đất bên cạnh. Tôi cá là ông vẫn còn nhớ những lần mà tôi làm vỡ kính mắt của ông. Mặc dù mới lên 6, nhưng tôi đã từng sút những cú khá mạnh khiến cặp kính của ông tôi vỡ toang khi vô tình đá trúng.

Mỗi lần ông đi xem đá bóng ở White Hart Lane, bà sẽ đưa chúng tôi đến cửa hàng mua sắm. Thỉnh thoảng, chúng tôi đến West End, nhưng thường thì sẽ bắt xe buýt đến Angel và đi siêu thị Chapel. Có lẽ tôi cũng không thể nhớ hết tất cả. Tôi chẳng thấy thú vị gì khi phải lẽo đẽo đi theo mẹ, bà và các chị em loanh quanh trong siêu thị, và cứ đến buổi chiều là tôi lại lèo nhèo để đòi một món đồ chơi hoặc một cái gì đó. Chúng tôi cũng thường ăn bánh táo và khoai tây chiên vào bữa trưa ở phố Chapel. Khi chúng tôi đã về tới nhà thì ông có lẽ vẫn đang đi trên đường.

Sau đó, ông chuẩn bị để đi làm ca đêm. Bố đón chúng tôi trên Wenlock Street sau khi hết ca làm và cả nhà sẽ cùng nhau về nhà.

Kể từ khi tôi bắt đầu luyện tập bóng đá một cách nghiêm túc, ông bà thường đến thăm chúng tôi vào mỗi sáng Chủ nhật. Ông bà theo dõi tất cả các trận đấu của tôi. Tôi thích ông ở đó: ông luôn nhẹ nhàng khi nói chuyện về trận đấu và màn trình diễn của tôi trên sân. Điều này thì hơn hẳn bố tôi. Cả mẹ tôi cũng muốn đến sân để xem tôi thi đấu, thế nên bà nội sẽ ở nhà để chăm nom cho chị gái Lynne của tôi và chuẩn bị bữa tối cho tất cả mọi người. Buổi chiều Chủ nhật, chúng tôi thường đến công viên Victoria ở Hackney. Ở đó, có rất nhiều không gian để chơi bóng cùng bố và ông, cũng có rất nhiều thứ khác để chơi: một sân chơi lớn, hồ chèo thuyền và thậm chí là một sở thú nhỏ.

Tôi không thể đòi hỏi gì nhiều hơn thế và thực tế là tôi cũng không làm vậy. Tôi đã chuyển đến Ridgeway Rovers và điều đó đã thay đổi cuộc đời tôi. Khi ấy tôi mới lên 7, tôi không thể biết điều gì đã xảy ra với mình vào thời điểm đó. Mẹ tôi kể lại là tôi được một người tên là Stuart Underwood tình cờ để mắt đến khi đang chơi bóng trong công viên và được ông đưa ra một lời đề nghị về việc cho tôi tập luyện trong môi trường chuyên nghiệp. Mặc dù vậy, bố tôi đã để ý đến tin tức trên một tờ báo địa phương nói về buổi kiểm tra trình độ của đội bóng trẻ mới được thành lập. Và buổi chiều hôm đó chính là buổi kiểm tra của tôi. Dù sao đi nữa, tôi vẫn cảm thấy thực sự biết ơn và tự hào khi trở thành một phần của đội bóng đầu tiên Ridgeway Rovers. Và Stuart đã làm nhiều thứ để mang đến tương lai cho tôi.

Stuart Underwood khá to cao. Ông ấy cao khoảng 1m90, có giọng nói sang sảng và một vóc dáng hết sức tuyệt vời. Ông từng là một sĩ quan quân đội. Ban đầu, tôi cũng hơi sợ ông ấy. Ông có vẻ khá khó tính: dù còn trẻ như thế nào, nếu bạn không chơi tốt, dù là thi đấu hay tập luyện, ông ấy sẽ mắng bạn chẳng khác gì bạn là thứ rác rưởi và nhấn mạnh rằng bạn cần phải làm tốt hơn, thay vì vài

câu nói bông đùa.

Stuart luôn chân thành với các cầu thủ của mình, nhưng ông không phải là mẫu người thích chạy sát đường biên trong các trận đấu của đội trẻ để hò hét chỉ đạo. Có lẽ đây cũng là điểm yếu của ông. Con trai ông, Robert, cũng từng thi đấu trong đội, nhưng Stuart dường như là người cha thứ hai đối với tất cả chúng tôi. Và ông luôn muốn tạo ra một đội bóng xuất sắc.

Mỗi đứa trẻ khi ấy đều muốn thi đấu cho Stuart và chúng tôi đã có một tinh thần đoàn kết thực sự tuyệt vời. Ông sắp xếp cho Ridgeway tham gia các giải bóng đá tại Hà Lan và Đức, vì thế, chúng tôi có nhiều kinh nghiệm thi đấu giống như các cầu thủ chuyên nghiệp của Champions League hay một giải đấu quốc tế vậy. Trong giai đoạn đó, những ông bố khác của các cầu thủ cũng tham gia vào quá trình huấn luyện chúng tôi. Bố tôi đảm nhận công việc huấn luyện. Steve Kirby, thi đấu cho Ridgeway, có con trai là Ryan, cũng vậy. Bố tôi cùng chạy với cả đội, và huấn luyện các kĩ thuật cơ bản cho chúng tôi. Trong khi đó, Steve giống như một chiến thuật gia, thường hướng dẫn các cầu thủ thi đấu theo vị trí và chạy chỗ khi không có bóng. Trong suốt quãng thời gian dài, cả ba người đều ở đó, chúng tôi được chia ra làm các nhóm nhỏ bởi lẽ không nhiều cậu bé ở độ tuổi của chúng tôi để ý đến việc được huấn luyện. Ba người - Steve, Stuart và bố tôi, rất hay tranh cãi, nhưng hầu hết đều có nguyên do. Họ là những người chân thành và đều muốn xây dựng một đội bóng xuất sắc nhất có thể.

Và họ đã làm được điều đó. Tôi không biết bằng cách nào mà ông Stuart có thể tìm ra các cầu thủ xuất sắc trong đội: Ryan Kirby, Micah Hyde - hiện tại đang thi đấu ở Watford, Jason Brissett - đang thi đấu cho Bournemouth (lần cuối tôi nghe nói về anh ấy), và Chris Day - người đang thi đấu ở vị trí tiền đạo cho QPR. Robert, con trai của Stuart Underwood là một ví dụ. Thực sự mà nói, khởi đầu của anh ấy không tốt nhưng anh ấy luôn thi đấu chăm chỉ trong mỗi trận đấu, và rồi tự hoàn thiện mình để trở thành một cầu thủ xuất sắc trong đội. Đó là sự ghi nhận với anh ấy, nhưng cũng là sự vinh danh đối với Stuart và phần còn lại. Chúng tôi chưa bao giờ nghĩ anh ấy không đủ khả năng thi đấu cho Ridgeway.

Stuart luôn thực hiện mọi động tác, mọi pha bóng hết sức hợp lí. Chúng tôi có một sân cỏ tốt để thi đấu các trận trên sân nhà, giống như một sân vận động tại Ainslie Wood Sports Ground. Sân này chỉ cách nhà tôi một quãng đường ngắn. Chúng tôi thường tập

luyện ở đó 2 buổi mỗi tuần. Stuart cũng sống trên đường Larkswood gần đó, cạnh một công viên - nơi có điều kiện cơ sở vật chất khá ổn, vì thế chúng tôi thường tranh thủ tập luyện ở đây. Bằng cách này hay cách khác, Stuart luôn cố gắng đảm bảo những điều kiện tối thiểu mà chúng tôi cần phải có. Khi di chuyển để thi đấu tại các trận đấu quan trọng như chung kết, ông luôn nhắc nhở chúng tôi phải mặc áo có cổ và thắt cà vạt. Và có một quy định hết sức đơn giản, nhưng lại cực kỳ quan trọng, là nếu bạn không tham gia tập luyện trong tuần thì bạn sẽ không có tên trong danh sách thi đấu vào cuối tuần. Một thói quen rất tốt và đáng học hỏi - tôi luôn cố gắng tham gia các buổi tập và có mặt đúng giờ. Tôi thích được tập luyện và luôn cố gắng thật nhiều trong từng buổi tập. Nhưng cũng có một lí do nữa giải thích cho tập thể xuất sắc của cả đội: Ridgeway Rovers luôn có đấu pháp phù hợp.

Khi đối đầu với các đội có nhiều cá nhân xuất sắc, chúng tôi sẽ dồn sự tập trung vào các cầu thủ tài năng nhất. Họ có thể gây rất nhiều khó khăn cho từng cá nhân trong đội. Nhưng điều đó hoàn toàn không được phép với Ridgeway: bất cứ sự phô diễn nào cũng có thể khiến bạn phải nhường chỗ cho người khác. Chúng tôi đã bắt đầu giành chiến thắng với tỉ số 10 hoặc 11-0. Các câu lạc bộ chuyên nghiệp bắt đầu để mắt đến các cầu thủ. Hình như West Ham đã từng đưa ra lời đề nghị với tôi khi tôi mới 11 tuổi. Nhưng cả Stuart, Steve và bố tôi đều thống nhất rằng chúng tôi sẽ không gia nhập câu lạc bộ khác cho đến khi lớn hơn. Nếu bạn luyện tập trong các câu lạc bộ chuyên nghiệp, theo quy định của họ, bạn sẽ không thể tập luyện cùng Ridgeway vào mỗi Chủ nhật. Tôi không hề muốn điều đó xảy ra, và cũng thấy chưa sẵn sàng. Tất cả chúng tôi đều ở lại Ridgeway. Tôi nghĩ các quy định trên chính là lí do giải thích cho việc nhiều người trong số chúng tôi tiếp tục đạt được nhiều thành công trong tương lai. Chúng tôi đã học được rất nhiều điều về sự tận tâm và cống hiến ngay từ khi lững chững bước vào nghiệp "quần đùi áo số".

Tôi phải học khi nào thì cầm bóng, khi nào thì không. Tôi thấp bé hơn hầu hết các cầu thủ khác, nên thường phải đón nhận những cú va chạm rất mạnh. Lúc nào cũng vậy, bố tôi luôn thúc giục tôi phải đứng dậy và tiếp tục làm quen với điều đó, giống như những gì mà tôi phải làm với các đồng đội của ông tại Wadham Lodge. Ông dạy tôi làm sao để tránh chấn thương. Trong vai trò của một cầu thủ chạy cánh, tôi thường phải đối đầu với các hậu vệ lúc nào cũng chỉ rình rập để cho tôi một cú tắc bóng. Bố dạy tôi cách duy trì trái bóng sao cho chúng liên tục di chuyển và chuyền bóng thật nhanh ngay khi có quyền kiểm soát. Điều đó giúp tôi tránh khỏi tình trạng bối rối như một cầu thủ chuyên nghiệp. Và đó là cách

tốt nhất khi chơi bóng. Lúc lên 10, tôi từng gặp chấn thương, loại chấn thương vốn thường xảy ra với rất nhiều đứa trẻ. Khi chạy và bật nhảy liên tục, đặc biệt trên các mặt sân cứng, thì việc gặp phải những vấn đề với đầu gối, cẳng chân và mắt cá là chuyện chẳng có gì lạ. Với tôi, đó là ở hai gót chân: mới đầu chỉ tê buốt một chút nhưng sau đó mỗi lúc một đau nhức. Tôi đã cố gắng đặt một ít xốp mỏng trong giày nhưng cuối cùng vẫn phải nghỉ hoàn toàn. Không thể thi đấu, không thể tập luyện. Thậm chí không thể tập chuyền, sút trong công viên như mọi khi. Có lẽ đó là 5 tuần dài nhất trong cuộc đời tôi và tôi chưa từng trải qua thời gian nào như vậy. Tôi phải ngồi ngoài theo dõi, thay vì được vào sân thi đấu. Điều này khiến tôi thực sự thất vọng và có một chút lo lắng.

Quãng thời gian tại Ridgeway Rovers thực sự là giai đoạn tuyệt vời đối với tất cả chúng tôi, không chỉ các cầu thủ. Gia đình của tất cả đều tham gia vào các hoạt động của câu lạc bộ, cho dù là giặt đồ, dọn vệ sinh, đưa đón cầu thủ nhí, tham gia các chuyến picnic hay vận động gây quỹ. Các thành viên trong đội đã gắn bó với nhau suốt 6 năm. Gia đình chúng tôi cũng tham gia với đội trong suốt khoảng thời gian đó. Và tất cả chúng tôi trở nên thân thiết hơn thông qua các hoạt động như thế. Tôi vẫn còn nhớ cảnh bác Ken và bố của Micah Hyde, với mái tóc cuộn thành từng lọn dài xoăn tít cùng với bố tôi đứng trên đường biên vào Chủ nhật trong các trận đấu của Ridgeway. Để có thể kiếm được nguồn tài trợ cho cả đội, phụ huynh của các cầu thủ nhí thường tổ chức bữa tối và các buổi khiêu vũ cùng nhau vào tối thứ Sáu. Mặc dù chính bố là người đưa tôi đi tập luyện, nhưng có lẽ mẹ tôi mới là người dành hầu hết thời gian cho tôi và đam mê bóng đá của tôi, mặc dù bà là thợ cắt tóc. Bà là người duy nhất trong số các mẹ biết lái xe. Khi bố đi làm, mẹ sẽ là người đưa tôi đi và đón tôi về với tất thảy mọi thứ cần thiết trong túi.

Nghĩ lại, có lẽ chị em gái tôi đã phải chịu nhiều thiệt thòi khi quá nhiều thời gian của gia đình đều dành cho sự nghiệp bóng đá của tôi. Tôi đã bộc bạch suy nghĩ này với Lynne và chị ấy cũng chia sẻ rằng nhiều lúc, có cảm giác như bị tất cả mọi người trong gia đình bỏ rơi. Chị Lynne lớn hơn tôi 3 tuổi và có những người bạn thân riêng của mình. Mặc dù vậy, khi chúng tôi còn học chung trường, chị Lynne vẫn luôn ở bên cạnh tôi dù có chuyện gì xảy ra. Tôi nhớ, trong một buổi ăn trưa ở Chingford High, tôi đã cãi vã với một cậu bé lớn hơn trong hàng, và rốt cuộc anh ta đã đánh tôi khi ra sân. Chị Lynne là người đưa tôi về nhà. Chị luôn ân cần chăm sóc tôi, mặc dù, chị không thực sự thích bóng đá. Cả hai chúng tôi hiện giờ đều đã lập gia đình: Lynne và anh rể Colin có một bé gái và một bé trai, Georgina và Freddie. Mặc dù chúng tôi không thường

xuyên gặp nhau vì cả hai đều phải chăm nom lũ trẻ, nhưng tôi cảm thấy mình càng ngày càng thân với chị hơn so với khi tôi còn là một cậu bé.

Điều này lại không giống với em gái Joanne. Khi lên 5 tuổi, tôi nhớ hôm đó đang đứng trong bếp thì bố bước vào, nói rằng tôi đã có một em gái, tôi liền bật khóc. Tôi muốn một cậu em trai cơ mà! Nhưng mọi thứ vẫn ổn, chúng tôi lại thân nhau đến bất ngờ: nếu tôi muốn con bé đứng trong khung thành để làm thủ môn, nó sẽ không bao giờ từ chối. Nó luôn theo tôi mọi lúc, mọi nơi: sân bóng, công viên, cửa hàng. Joanne bây giờ cũng là một thợ cắt tóc giống mẹ, nhưng con bé mới chỉ bắt đầu công việc này vài năm trước, và khi tôi kết hôn, chúng tôi mới thôi quấn quýt như trước. Cuối cùng, con bé vẫn phải trưởng thành và tôi cũng thế. Mặc dù vậy, thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ những khoảnh khắc vui đùa bên cô em bé nhỏ. Tôi cá là Joanne cũng sẽ nhớ những phút giây lăng xăng bên "đại ca" của mình.

Mẹ luôn muốn cả nhà sẽ cùng ăn tối trong không khí ấm áp của gia đình. Đó cũng là thời gian để bố mẹ lắng nghe tôi chia sẻ về một ngày dài ở trường. Bây giờ tôi cũng làm điều đó với Brooklyn. Nhưng nếu tôi hỏi thằng bé thì câu trả lời nhận được có lẽ cũng giống như câu trước đây bố vẫn thường nghe từ tôi: Không có gì cả. Đó chẳng phải là bí mật hay thứ gì đó đại loại thế. Ngay từ khi là học sinh tiểu học, tôi đã biết phụ giúp mẹ chuẩn bị bữa tối cho cả nhà. Tôi dẫn Joanne ra chơi ở sau vườn hoặc trước cửa phòng để mẹ không bị vướng víu khi Joanne mới chỉ chập chững biết đi. Đến giờ vào bàn ăn, tôi lau bàn. Sau đó, khi lên trung học, tôi đã chọn môn Kinh tế gia đình và Nấu ăn, bởi vì nếu không thì thay vào đó là hai tiết Khoa học. Tôi thích vào bếp mỗi khi ở nhà. Khi tôi 13 tuổi, nếu mẹ bận phải làm việc, mẹ sẽ để tôi chuẩn bị bữa tối cho cả nhà. Nếu mẹ đang cắt tóc tại nhà, tôi sẽ chuẩn bị mấy chén trà và một chút bánh kẹo cho khách của mẹ.

Tuy nhiên, có vẻ như đã có một chút sai lầm khi tôi theo học trung học tại trường Chingford High ở Nevin Drive, bởi lẽ ở đây, người ta thường chơi bóng bầu dục (rugby), thay vì bóng đá. Nhưng thật may mắn, giáo viên dạy rugby của tôi, thầy John Bullock, rất nghiêm khắc và kỉ luật, nhưng lại là một người đàn ông dễ mến. Thầy luôn tốt với tất cả chúng tôi và dường như luôn dành nhiều thời gian cho tôi. Thầy là một người tuyệt vời. Thầy đã qua đời vài năm trước, đúng vào đêm mà tôi bị truất quyền thi đấu trong trận gặp Argentina ở Saint-Etienne. Thầy là một trong số ít giáo viên mà tôi vẫn còn giữ liên lạc. Thậm chí ngay sau lần đầu tiên xuất hiện tại Old Trafford, tôi đã viết một vài dòng thư

gửi thầy, cũng như quay trở lại thăm thầy và trường cũ. Tôi nghĩ điều này có ý nghĩa rất lớn với thầy. Mọi người thường bảo tôi rằng thầy ấy thực sự yêu quý tôi, và dường như lúc nào cũng kể về tôi.

Ban đầu, tôi không nghĩ thầy Bullock quan tâm đến bóng đá, nhưng có nhiều lần khi chúng tôi cứ đeo bám mãi, thầy đã đồng ý thử chơi môn thể thao này. Và mọi thứ đã thay đổi. Ngay khi thành lập đội bóng của trường, chúng tôi bắt đầu giành được những danh hiệu có ý nghĩa rất lớn. Và điều đó cũng là vinh dự đối với nhà trường. Có lẽ bóng đá đã giúp chúng tôi hạnh phúc khi còn ở đó. Tôi không có được hứng thú như thế với bài vở trên lớp. Tôi đã từng là nhà vô địch chạy việt dã thành phố và vô địch bơi lội ở Chingford High, nhưng chỉ có một điều tôi muốn làm với cuộc đời mình. Tôi thật may mắn khi đã tìm ra động lực ngay từ khi tuổi đời còn rất trẻ. Tôi hiểu những gì mình muốn trong tương lai, nhưng điều gì sẽ chờ đón trong suốt chặng đường dài? Tất nhiên, có một vài lần tôi cũng đã gặp rắc rối vì sự hỗn xược, giống như mọi nam sinh khác, nhưng về căn bản, tôi vẫn là một cậu học trò ngoan và luôn hoàn thành bài tập về nhà. Tôi thường ghé vào nhà Alan Smith, nhờ cô Pat - mẹ của cậu ấy - làm giúp bài tập toán. Tôi vẫn còn nhớ, cô ấy rất giỏi toán, và Alan cũng vậy. Hiện giờ, cậu ấy đang làm việc cho công ty bảo hiểm Rothschild, và tôi cũng thường đến thăm Alan. Cậu ấy đã kết hôn và đã chuyển đi nơi khác nhưng vẫn làm việc trong căn hộ của bố mẹ cậu ấy. Điều quan trọng là tôi không bao giờ nghỉ học ở trường, trừ khi bị ốm, dù là trường Tiểu học Chase Lane hay trường Trung học Chingford.

Nếu không phải là bóng đá, tôi không biết mình sẽ làm gì khi lớn lên nữa. Tôi thích âm nhạc và khi ở trường tiểu học, họ nghĩ tôi có một chất giọng khá ổn. Tôi đã hát một mình trong dàn hợp xướng của trường ngay trước khi rời khỏi đó. Nhưng môn học mà tôi thực sự thích là Mỹ thuật. Ngay cả trước khi đến trường Chingford, tôi vẫn thích vẽ và tô màu. Giống như quãng thời gian ở trường Chase Lane, cô Joan có tất cả những thứ chúng tôi cần để vẽ trong lều tại công viên. Vào những ngày mưa, tôi dành cả ngày để vẽ lại những bức hình nhân vật trong phim hoạt hình Disney. Tôi vẫn nhớ chú vịt Donald là nhân vật yêu thích nhất của tôi. Khi lớn hơn, tôi bắt đầu vẽ những nhân vật do tôi tự sáng tạo ra. Và rồi những tác phẩm mỹ thuật đó của tôi dần hướng về bóng đá. Khi bắt đầu thi đấu cho Ridgeway Rovers, thay vì vẽ các nhân vật kiểu như Mickey và Donald, tôi bắt đầu vẽ những bức hoạt hình của các trận đấu và những cầu thủ góp mặt trong đội: những bàn thắng tuyệt vời, cùng với Stuart Underwood phía ngoài sân, và cả những

lời nói của ông cũng được đưa vào trong khung hình.

Chơi bóng cho đội bóng của trường là một vinh dự lớn và là cách tốt để tiếp cận các giải đấu ở quy mô cao hơn. Tôi đã từng thi đấu cho quận Waltham Forest và hạt Essex. Từ những buổi tối chơi bóng cùng với bố trong công viên, tôi thật may mắn khi có thêm những người thầy giỏi. Don Wiltshire và Martin Heather, cả hai đều là những huấn luyện viên tuyệt vời đối với những đứa trẻ ở tuổi "teen" như tôi. Don, huấn luyện viên của đội bóng quận, là một người khá cứng nhắc, có một thân hình săn chắc và giọng nói trầm. Đặc biệt, ông luôn nắm rõ đâu là những thứ cần thiết với toàn đội. Lần đầu tôi thi đấu cho Waltham Forest, cảm giác giống như mình được tuyển chọn để thi đấu cho tuyển Anh vậy.

Mọi người đôi khi chỉ trích bóng đá trong trường học vì cho rằng tất cả các đội đều cố gắng cướp bóng từ phía đối thủ thật nhanh, sử dụng chiến thuật "đẩy bóng và chạy" và dùng những cậu nhóc cao to để kiểm soát trận đấu. Tất cả những gì tôi có thể nói là, khi tham gia ở cấp độ quận hay hạt, mọi thứ hoàn toàn khác so với bóng đá học đường. Tất cả mọi người trong đội luôn cố gắng thi đấu. Phải mất một quãng thời gian tôi mới có thể lọt vào đội hình thi đấu bởi lẽ tôi nhỏ hơn hầu hết các cầu thủ khác trong đội. Nhưng mỗi khi có cơ hội, Don và Martin đều động viên tôi, và cả toàn đội, hãy thi đấu dựa vào những điểm mạnh của mình. Martin Heather là huấn luyện viên của hạt Essex và có một số điểm hoàn toàn trái ngược với Don hay Stuart Underwood, về vấn đề này. Tất cả lũ trẻ đều yêu quý ông. Martin cũng là mẫu người mà các bà mẹ của chúng ta sẽ thích: điềm tĩnh, thông minh và rất khéo ăn nói. Ông cũng thuộc tuýp huấn luyện viên rất khác biệt. Ông hiếm khi la hét, nhưng một khi ông làm điều đó thì bạn phải biết là ông đang rất không vui. Ông luôn ân cần chăm sóc tất cả chúng tôi. Còn nhớ, ông đã đích thân dẫn chúng tôi tham gia một tour du đấu đến Texas khi tôi 13 tuổi. Tôi cứ nghĩ tất cả các bố mẹ phải quyên góp tiền, nhưng Martin đã lo chu đáo tất cả mọi thứ.

Nhưng dù tôi ở Hackney Marshes hay ở tour du đấu nước ngoài thì cũng không có quá nhiều khác biệt. Quan trọng là tôi được chơi bóng. Bởi thế, hầu hết các chuyến đi thi đấu chỉ thoáng qua trong đầu tôi. Đến giờ, tôi chỉ nhớ: lên máy bay, sau đó, cả đội ăn, ngủ, thi đấu, quay trở lại máy bay và về nhà. Thế nhưng, tôi vẫn còn nhớ chuyến cả đội Essex đi thi đấu tại châu Mỹ.

Tôi yêu nước Mỹ. Tôi yêu tinh thần yêu nước, lối sống của họ. Tôi thậm chí còn không cảm thấy nhớ nhà gì cả. Chuyến đi đó rất khác, bởi lẽ thay vì ở cùng nhau, chúng tôi được chia nhỏ ra vào

các gia đình tại địa phương. Người đầu tiên mà tôi ở cùng là người Mexico. Ngôi nhà của họ chỉ hơn cái lán một chút, nhưng thực sự mà nói, họ là những người rất tuyệt vời. Họ có một người con trai cũng tham gia giải đấu đó. Họ gần như phát cuồng với bóng đá. Tất cả các đồng đội của tôi sống trong những căn nhà lớn hơn và được đưa đón bằng những chiếc ô tô khá rộng rãi. Trong khi chúng tôi chỉ được đưa đến McDonald's để ăn sáng vào mỗi sáng bằng chiếc xe bán tải. Tôi đã có một tuần thật thú vị cùng với gia đình họ. Thậm chí, bây giờ, thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ đến họ.

Vui vẻ khi ở nhà và chơi bóng thỏa thích, chỉ có một điều duy nhất khiến tôi phải lo lắng: Manchester United sẽ không bao giờ để ý tới tôi khi tôi vẫn còn ở London. Mặc dù chính sách của Ridgeway là không cho phép các cầu thủ trẻ chuyển thẳng sang một câu lạc bộ chuyên nghiệp, nhưng tôi không chán nản. Tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời để thi đấu và tập luyện cùng đội và, vì bố tôi, tôi chỉ muốn chơi bóng cho một câu lạc bộ chuyên nghiệp duy nhất. Tôi chỉ cần tin tưởng rằng, nếu tiếp tục tập luyện chăm chỉ, United sẽ để ý đến tôi. Liệu tôi có thể làm gì khác hơn nữa được chứ?

Có thông tin xoay quanh sự thành công của Ridgeway Rovers và chúng tôi cũng quen với việc có các tuyển trạch viên xuất hiện tại các trận đấu của chúng tôi mỗi tuần. Tôi biết bố đã được một vài tuyển trạch viên của West Ham và Wimbledon, cũng như Arsenal và Spurs, tiếp cận. Vào thời điểm phải đưa ra quyết định lựa chọn một câu lạc bộ chuyên nghiệp, tôi buộc phải chọn một trong hai câu lạc bộ ở Bắc London, bởi lẽ, dù sao tôi cũng chưa thể đến United, trừ khi chúng tôi chuyển tới Manchester để sống. Và tôi đã quyết định chọn Spurs. Có lẽ lựa chọn đó liên quan đến sự say mê cuồng nhiệt của ông ngoại tôi với Tottenham. Tôi vẫn còn nhớ những gì đã nói với mẹ khi ấy:

"Ông sẽ vui lắm, phải không mẹ?"

Tottenham là một câu lạc bộ khá thân thiện; hồi đó David Pleat là ông bầu của đội. Ở đó, tôi cảm giác như ở nhà. Phương pháp huấn luyện rất tốt và Spurs có một số cầu thủ xuất sắc ở độ tuổi của tôi: Nick Barmby và Sol Campbell. Tôi không biết huấn luyện viên và các cầu thủ khác nghĩ gì khi tôi xuất hiện để tập luyện cùng cả đội trong khi đang mặc bộ áo thi đấu của Manchester United. Tôi sẽ không giấu giếm tôi là một fan của Manchester United, mặc dù tôi cũng rất thích quãng thời gian tại White Hart Lane.

Bất chấp sự quan tâm từ các đội bóng London, trong tâm trí tôi

chỉ có Manchester United. Trong việc tôi trở thành một cổ động viên và một cầu thủ của United, chắc chắn có vai trò chính của bố. Ông là một Cockney Red[1] chính hiệu. Và dường như ông truyền cảm hứng đó cho tôi trước cả khi tôi biết ông đang làm điều đó. Năm bố tôi 10 tuổi, xảy ra thảm họa Munich 1958. Khi ấy, ông đã theo dõi United và thảm họa đó đã trở thành nỗi ám ảnh trong suốt cuộc đời ông. Tôi nghĩ điều đó đúng với rất nhiều cổ động viên United cùng thế hệ với bố tôi. Khi tôi còn nhỏ, ông thường kể cho tôi nghe về United đương đại với những Robson, Strachan, Hughes và phần còn lại. Ông cũng thường nói về Những đứa trẻ của Busby, về Cúp châu Âu tại Wembley, về Best, Stiles, Law và Charlton. Còn có câu lạc bộ nào khác dành cho tôi? Tôi, một thiếu niên tuổi "teen", mọi người nói rằng tôi chỉ có một nửa cơ hội để trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp. Tôi không biết về sự ra đời của United; nhưng tôi sinh ra là để dành cho United. Và điều khiến tôi không ngừng phấn đấu là ý nghĩ rằng: cuối cùng thì tôi cũng sẽ nhận được cuộc gọi mà tôi đã chờ đợi từ rất lâu rồi, kể từ khi tôi thực hiện cú sút đầu tiên của cuộc đời mình.

[1] *Người London nhưng lại dành tình cảm cho Manchester United.*

Chương 2
NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐI CHIẾC SIERRA MÀU NÂU

“Anh có gì để nói cho tôi biết về cậu bé này?”

Tôi đã thi đấu cho đội bóng của quận Waltham Forest trong chuyến làm khách trên sân Redbridge. Tôi xuất phát trong đội hình 11 cầu thủ ra sân thi đấu ngay từ đầu. Bố tôi phải làm việc và không thể đến xem trận đấu, vì thế mẹ đã đưa tôi đi. Hai từ “Good game” (Một trận đấu hay) có lẽ là một trong số những thứ tuyệt vời nhất mà tôi đã làm được cùng toàn đội. Và sau đó, khi tôi bước ra khỏi phòng thay đồ cùng với những cậu bé khác, mẹ đã đứng chờ sẵn. Tôi và mẹ cùng nhau đi lấy xe và khi tôi đặt balo phía sau xe, tôi chợt để ý thấy mắt mẹ ngấn lệ.

“May mắn là con có một trận đấu hay hôm nay.”

“Vâng ạ. Nhưng sao thế mẹ?”

“Có một người đàn ông cũng ở đó. Ông ấy là tuyển trạch viên của Man United. Họ muốn xem con thi đấu.”

Tôi vẫn nhớ chính xác sự hồ hởi, phấn khích và niềm vui của mình lúc đó. Tôi cũng bật khóc, chỉ biết khóc và khóc mà thôi. Tôi không thể tin vào điều bản thân vừa nghe thấy. Tôi phải mất một thời gian để trấn tĩnh lại xem chính xác mình đã nghe được điều gì: Ông ấy là tuyển trạch viên của Man United. Tên ông ấy là Malcolm Fidgeon. Ông đến nhà, nói chuyện với bố mẹ tôi và giải thích rằng câu lạc bộ thành Manchester muốn tôi thử việc tại đó. Một vài ngày sau, Malcolm xuất hiện trong chiếc Ford Sierra màu nâu để đưa tôi về phương bắc.

Tôi nợ Malcolm rất nhiều. Ông ấy là tuyển trạch viên của United tại London, người đã đưa tôi đến câu lạc bộ và trông chừng tôi cho đến khi tôi chuyển hẳn đến đó. Tôi lên đó lần đầu và sau đó quay trở lại đây trong khoảng 2-3 lần khác để thực hiện thêm những bài sát hạch khác. Tôi thích ở lại Manchester nhiều ngày hoặc một tuần, chơi bóng đá và nói về bóng đá từ sáng đến tối. Tôi đã cố gắng, nỗ lực tập luyện chăm chỉ hết mức có thể để gây ấn tượng tốt. Cuối cùng, tôi cũng được thông báo rằng United muốn ký hợp đồng với tôi. Một buổi tối khi đang ở nhà, chuông điện thoại bất ngờ reo, bố là người nhấc máy. Một hoặc hai phút sau, ông quay trở lại và khi nhìn vào gương mặt của bố, tôi dám chắc ông cũng không thể tin vào điều vừa mới nghe. Tất nhiên, giấc mơ của chúng tôi đã bắt đầu trở thành hiện thực.

"Đó là Alex Ferguson."

Không khí chợt yên lặng.

"Ông ấy đã gọi điện để báo họ rất muốn gặp con, con có tài năng và họ nghĩ rằng phẩm chất của con sẽ làm vẻ vang cho con, và cho cả bố mẹ nữa."

Và nhiều thứ nữa.

"Ông ấy nói con là cậu bé mà Manchester United đang tìm kiếm."

Đó là những tiếp xúc đầu tiên mà tôi có với người đàn ông đã tạo ra động lực cho sự nghiệp của tôi sau này. Nghĩ lại, với tất cả sự lo lắng của tôi về việc họ có muốn tôi hay không, có lẽ tôi không bất ngờ khi United đến; hay việc huấn luyện viên trưởng biết đến tôi. Mùa hè trước đó, tôi đã có cơ hội chơi bóng trước đám đông các cổ động viên tại Old Trafford.

Khi ấy, tôi 10 tuổi, lần đầu tiên tham gia trường học bóng đá của Bobby Charlton. Tôi đã thấy thông tin về khóa học trên Blue Peter, một chương trình truyền hình dành cho trẻ em. Thi đấu bóng đá ở Manchester ư? Cùng với Bobby Charlton? Tôi nghĩ bố mẹ đã tìm cách xoay xở để có tiền đóng học phí cho tôi và cuối cùng thì ông ngoại cũng đứng ra lo khoản này. Đó là khóa học bóng đá đầu tiên trong trường học nội trú này với hàng trăm trẻ em từ khắp nơi trên thế giới. Các cầu thủ nhí ăn ở tại khu ký túc của một trường đại học khi các sinh viên đang trong kì nghỉ. Trại hè kéo dài suốt một tuần và tôi đã chơi bóng rất nhiều, nhưng khoảng thời gian còn lại, tôi cảm thấy hơi lạc lõng. Bố mẹ đến và ở cùng với những người thân gần Liverpool, và tôi gọi điện thoại cho họ mỗi tối. Hồi

đó, đêm nào tôi cũng bị đau răng và cảm nhận rõ nhớ nhà là như thế nào. Một tuần trôi qua nhanh chóng.

Mùa hè năm sau, tôi trở lại đó. Mọi thứ dường như tốt hơn rất nhiều. Có các cuộc thi về các kĩ năng ở mỗi khóa học, thường kéo dài trong suốt cả mùa hè và người chiến thắng mỗi tuần sẽ được chọn tham gia cuộc thi chung kết tại Manchester vào tháng 12. Tôi đã vượt qua cuộc thi tuần để đến với vòng chung kết; hóa ra đó lại là một kì cuối tuần hết sức tuyệt vời với tất cả chúng tôi. Bố mẹ sống cùng tôi tại khách sạn Portland ở trung tâm thành phố. Tôi được xếp một phòng riêng tại tầng 20 với cửa sổ kính khá lớn nhìn ra toàn cảnh thành phố bên dưới. Vào sáng thứ Bảy, chúng tôi phải đăng ký và đi đến khu tập luyện cũ của United, sân The Cliff, để tham gia phần đầu tiên của cuộc thi được tổ chức trong nhà thi đấu, bao gồm: tâng bóng, sút bóng mục tiêu và chuyền ngắn. Tôi nghĩ mình luôn dẫn đầu trước khi chúng tôi nghỉ giải lao để ăn trưa.

Phần thứ hai của cuộc thi diễn ra bên trong sân vận động Old Trafford. Tôi hồi hộp đến nỗi suốt hai ngày trời chẳng thiết gì ăn uống. Bố mẹ tôi cũng ở đó, có lẽ họ còn cảm thấy bồn chồn hơn cả tôi. Buổi chiều hôm đó, United cũng sẽ thi đấu với Spurs, và khi cuộc thi của chúng tôi gần kết thúc, thì cũng có khoảng 40.000 cổ động viên có mặt tại sân. Tôi thực sự rất phấn khích khi được ở ngoài sân thi đấu lúc đó, thậm chí tôi còn không nghĩ ngợi gì đến chuyện thắng thua cả. Họ giới thiệu chúng tôi, từng người, từng người một trước đám đông cổ động viên trước khi chúng tôi thực hiện bài đi bóng và sau đó chuyền dài. Tôi vẫn còn nhớ thời khắc tự hào ấy. Khi họ đọc tên "David Beckham" và đến từ "Leytonstone" - tất cả các fan của Tottenham bắt đầu hưởng ứng. Và khi anh chàng trên loa nói: "Và David là một fan đích thực của United", tất cả các fan của Spurs bắt đầu cười trong khi phần còn lại trên sân đấu, cổ động viên nhà hoan nghênh bằng những tràng vỗ tay. Nhưng công bằng mà nói, tôi được cả hai phía cổ động viên đón nhận khi tôi được xướng tên là người giành chiến thắng chung cuộc.

Chúng tôi bước đến Europa Suite, căn phòng danh dự ở khán đài chính, nơi Bobby Charlton đang phát biểu. Đó thực sự là một trải nghiệm hết sức thú vị đối với một đứa trẻ mới 11 tuổi như tôi. Tôi biết cả mẹ và bố sẽ rất tự vào về mình; mọi người xuất hiện và dành những lời ngợi khen cho tôi. Mặc dù vậy, điều đó cũng không hoàn toàn làm tôi mụ mị. Tôi nghĩ buổi lễ vẫn tiếp tục, nhưng tôi vẫn xuôi về một góc bởi lẽ trận đấu đã bắt đầu và tôi muốn xem. Giải thưởng của tôi là một chuyến tập luyện cùng với Barcelona

tại Nou Camp (Tây Ban Nha). Tôi rất háo hức. Khi ấy, Terry Venables là huấn luyện viên trưởng của Barcelona, và Mark Hughes, Gary Lineker là các trợ lí của ông. Tôi và hai cậu bé nữa được tham gia cùng Ray Whelan từ trại hè bóng đá Bobby Charlton. Bốn người chúng tôi được sắp xếp chỗ ở tại nơi giống như một trang trại - thực sự rất đẹp - ngay giữa trung tâm khu liên hợp Nou Camp. Tôi nghĩ ngôi nhà đã có người ở đó trước cả khi câu lạc bộ xuất hiện, bạn có thể cảm nhận được lịch sử đã qua của đội bóng: có những chiếc cờ vô địch và kỉ niệm chương trên tường bên cạnh ảnh của những cầu thủ nổi tiếng từ Barcelona trước đây. Có lẽ đó là nơi sản sinh ra những huyền thoại.

Ngôi nhà ngay bên phải sân tập của đội một, dưới bóng của sân vận động và chúng tôi đã ở đó cùng với những đứa trẻ khác của Tây Ban Nha - những người đang tập cùng đội trẻ của Barcelona. Khi ấy tôi mới 11 tuổi, và tôi đã nhận ra một vài thứ mà tôi chưa từng thử trong cuộc sống tại Chingford: vào buổi tối, gái bán hoa sẽ đi lên đi xuống, ở phía bên kia của lan can, và các chàng thanh niên Tây Ban Nha sẽ nghiêng người ra ngoài cửa sổ, huýt sáo với họ. Chúng tôi cũng thưởng thức một chút sôcôla nóng vào buổi tối. Tôi rất thích nên đã uống hai tách vào buổi tối hôm đó. Và chúng khiến tôi buồn nôn. Khi phải vào nhà vệ sinh, tôi bật đèn lên và giật mình vì một con gián đang bò ngang qua cửa. Tôi tự hỏi mình đang làm gì ở đây vậy? Nhưng bóng đá là những trải nghiệm. Và phần còn lại của nó cũng vậy.

Chúng tôi ra ngoài tập luyện hằng ngày cùng với đội trẻ của Barcelona và các cầu thủ dự bị. Những buổi tập luyện thực sự thú vị. Nhưng điều hấp dẫn duy nhất với tôi là Ridgeway sẽ có trận Chung kết với đội bóng có tên Forest United, tại White Hart Lane, vào cuối tuần. Tôi thực sự thất vọng về viễn cảnh phải bỏ lỡ trận đấu này; ông ngoại của tôi, một fan ruột của Spurs chắc chắn muốn thấy tôi thi đấu ở đó. Cuối cùng, ông đã quyết định trả tiền để tôi bay về nhà thi đấu trận đấu đó rồi lại quay trở lại Barcelona. Mặc dù vậy, đã không có một cái kết có hậu nào xảy ra. Forest United có cầu thủ trẻ Daniele Dichio, 12 tuổi nhưng đã cao tới 2,1 mét và đã mọc râu. Buổi chiều hôm đó, họ đánh bại chúng tôi 2-1. Sau đó, tôi ra thẳng sân bay để quay trở lại Tây Ban Nha một mình. Câu lạc bộ Barcelona thực sự tuyệt vời. Điều kiện tập luyện quả là không thể chê vào đâu được, mặc dù các cầu thủ trẻ vẫn tập luyện trên sân đất, và tôi cũng không thực sự thích thú lắm với việc này. Đội 1 có một mặt sân thi đấu thật hoàn hảo, đội dự bị cũng có một sân vận động nhỏ khoảng 20.000 chỗ ngồi để thi đấu. Chúng tôi được đưa vào tham quan sân vận động Nou Camp trong 1 ngày. Tôi đi từ phòng thay đồ, qua nhà nguyện của câu lạc bộ nằm tách

ra một bên trong đường hầm, và sau đó lên một cầu thang để tới sân thi đấu.

Sân thi đấu có nhiều loại cỏ, khán đài cao vút, tôi bắt đầu chạy khởi động lên xuống, ra chân theo động tác sút bóng và giả vờ là Mark Hughes. Chà chà. Mọi thứ sẽ như thế nào, khi tham gia một trận đấu thực sự? Tất cả các cậu bé mà tôi đã tập luyện cùng có lẽ khoảng 16, 17 tuổi. Hai cậu bé giành giải hai và ba tại Old Trafford là một cậu 15 và một cậu khác 19 tuổi. Ban đầu, mọi người khá thân thiện, và họ thường trêu tôi, kiểu: *Cậu bé với mái tóc vuốt nhọn lên và chất giọng khôi hài này đang làm gì ở đây vậy?* Khi chúng tôi bắt đầu, mọi thứ khá tốt. Chắc chắn không một huấn luyện viên nào hay một cầu thủ nào nói tiếng Anh nhưng khi thi đấu, chúng tôi có thể hiểu nhau. Đó là lần đầu tiên tôi ở trong một hệ thống tập luyện cùng với các cầu thủ chuyên nghiệp như thế. Điều đó khiến chúng tôi bất ngờ. Chúng tôi theo dõi đội 1 trong suốt những ngày được sống ở đó. Một hôm, chúng tôi ra ngoài xem họ thi đấu và được giới thiệu với ông Venables và các cầu thủ. Tất nhiên, hiện giờ tôi là một người bạn tốt của Mark Hughes. Ông ấy thường cười khi nhắc đến quãng thời gian của tôi tại Tây Ban Nha: các cầu thủ Barcelona không biết chúng tôi là ai. Tôi vẫn còn giữ bức hình của tôi, Mark, Terry Venables và Gary Lineker mà tôi đã chụp chiều hôm đó.

Đó thực sự là quãng thời gian hết sức thú vị. Tôi đã từng tập luyện với Spurs và United và điều này càng giúp tôi khẳng định sự chuyên nghiệp của họ trong tất cả mọi thứ chứ không chỉ là sự thích thú của một cậu nhóc. Tôi đã đến Manchester một vài lần trong các ngày lễ, luôn luôn có sự xuất hiện của Malcolm Fidgeon cùng chiếc Sierra màu nâu đó. Ông ấy giúp tôi kết nối với đội khi họ xuống London để thi đấu. Câu lạc bộ nói chung và cụ thể là Alex Ferguson luôn cố gắng để giúp tôi cảm thấy mình như là một phần của đội bóng. Các cầu thủ lớn tuổi như Bryan Robson và Steve Bruce đã cho tôi một vài lời khuyên trước khi tôi gia nhập United. Tôi đã có mặt trong các bữa ăn trước trận đấu và cả trong phòng thay đồ sau các trận đấu, giúp họ dọn sạch tất cả các bộ dụng cụ. Một buổi chiều, khi United làm khách trên sân của West Ham, họ mời tôi gia nhập nhóm các cậu bé bước ra sân cùng các cầu thủ. Tôi đã được tặng một bộ đồ thể thao của United và ở đó, tại Upton Park, tôi khởi động trên sân cùng với những cầu thủ như Bryan Robson và Gordon Strachan. Sau đó, tôi được ngồi trong hàng ghế dự bị trong suốt cả trận đấu. Tôi thậm chí còn thấy mình trong chương trình *Match of the Day* tối hôm đó.

United dường như rất hứng thú với tôi. Tất nhiên là tôi cũng yêu

United. Tôi từng để mái tóc nhọn hoắt để trông giống như Gordon Strachan, và hôm đó, trong trận đấu của Man United với West Ham, tôi đã tặng ông ấy một lọ gel vuốt tóc. Một dịp khác, trước một trận đấu tại London, họ cũng mời tôi và bố mẹ đến ăn tối cùng với toàn đội tại khách sạn ở West Lodge Park. Tôi cũng chẳng thèm bận tâm đến việc phục vụ lấy nhầm món thịt cá ngừ, dù trước đó tôi gọi bít tết cơ. Tôi ngồi cùng bàn với huấn luyện viên trưởng và các thành viên của ban huấn luyện. Họ tặng tôi một món quà. Đó là chiếc áo khoác của đội. Nó khoảng cỡ 6 gì đó, nhưng dù sao cũng quá lớn so với thân hình của tôi. Thậm chí, khi mặc vào, tôi còn không thấy được hai bàn tay của tôi ở hai tay áo, nó dài tới ngang mắt cá chân của tôi, nhưng tôi vẫn không muốn cởi nó ra trong suốt cả tuần sau đó. Tôi tặng huấn luyện viên trưởng của đội một chiếc bút. Alex Ferguson cầm lấy nó, nhìn tôi rồi nói:

"Cảm ơn con, David. Ta nói cho con biết điều này: sau này, ta sẽ ký hợp đồng với con bằng cây bút này nhé."

Tôi vẫn nhớ khi ấy; đó quả là một điều kì lạ khi ai đó có ý định ký hợp đồng với một cậu nhóc còn đang tuổi đến trường. Nhưng tôi cũng thực sự hạnh phúc khi có quãng thời gian tập luyện tại Spurs và bắt thân với ông John Moncur, phụ trách khâu phát triển tài năng trẻ. Một điều quan trọng nữa là sân White Hart Lane chỉ cách nhà tôi có 15 phút đi bộ. Có lẽ bố tôi luôn mơ ước một ngày tôi sẽ được thi đấu trong màu áo của United, vì thế ông đặt vấn đề khoảng cách sang một bên khi chúng tôi ngồi nói chuyện. Vấn đề không nằm ở việc bạn nên làm gì, mà là: bạn muốn làm gì? Nhưng ít nhất chúng tôi quyết định sẽ tìm hiểu xem Spurs nói gì.

Có thể trong thâm tâm tôi lúc đó đã biết sự lựa chọn phải là United. Cuộc nói chuyện giữa tôi, bố và Terry Venables, người vừa mới trở về từ Tây Ban Nha và đang dẫn dắt Spurs để lại cho tôi nhiều câu hỏi hơn. John Moncur đưa chúng tôi tới văn phòng của Terry. Tôi vẫn còn nhớ cảnh tượng khi ấy: Terry đánh rơi một chút khoai tây chiên hay đậu phộng gì đó trên mặt sàn, ông cố gắng cúi xuống từ trên ghế để nhặt chúng lên. Ông ngước lên và nhìn thấy chúng tôi:

"John, anh có gì để nói cho tôi biết về cậu bé này?" Không một mảy may nhớ về tôi cho dù tôi cũng vừa mới trở về từ Barcelona. Cảm giác như chuyến đi đó đã xảy ra nhiều năm trước vậy. Mặc dù tôi đã tập luyện tại Spurs vài năm nhưng vị huấn luyện viên trưởng thậm chí không nhận ra tôi là ai. Tôi không thể ngừng so sánh với những lần tôi đến Manchester. Mọi thứ hoàn toàn khác. Alex

Ferguson nhớ rất rõ về tôi. Ông nhớ tất cả mọi thứ về từng cậu bé. Ông biết tất cả bố mẹ, anh chị em của họ. Điều này thực sự quan trọng với tôi, với tương lai của tôi. Nó giống như tôi là một phần của đại gia đình United vậy.

Spurs thực sự đã đưa ra một lời đề nghị rất hậu hĩnh với bản hợp đồng sáu năm, trong đó hai năm tại trường học bóng đá, hai năm là học viên của chương trình đào tạo trẻ và sau đó là hai năm thi đấu chuyên nghiệp. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi. *Khi tôi 18, tôi có thể đang lái một chiếc Porsche rồi.*

Terry nói, "Này David, cậu sẽ ký hợp đồng với Tottenham chứ?"

Bố nhìn tôi. Ông ấy chưa bao giờ quyết định điều gì thay tôi. Tôi hít thở sâu:

"Cháu đã nghĩ về điều đó, chú Venables ạ."

Mặc dù, trong đầu tôi muốn hét lên: *United! Chắc chắn là United!*

Tôi và bố mẹ cùng trao đổi về lời đề nghị đó. Tôi nghĩ mẹ có lẽ thích tôi gia nhập Tottenham, vì ông ngoại, và bởi vì tôi có thể ở nhà nhiều hơn, nhưng có lẽ mẹ luôn giữ điều đó trong lòng. Cả mẹ và bố đều không gây bất cứ áp lực nào với tôi. Tất cả chúng tôi đều hiểu, nếu tôi quyết định chọn Spurs, mọi thứ sẽ ổn. Tôi sẽ vui vẻ và được chăm sóc tốt tại White Hart Lane. Mặc dù vậy, chúng tôi có một cuộc hẹn tại Old Trafford và chúng tôi cần phải đi trước đã.

Trên đường đến Manchester, chúng tôi nói chuyện không ngớt. Chúng tôi đều hiểu những gì Spurs đã đề nghị, bố và tôi đồng ý tiền bạc không phải là vấn đề quan trọng. Đây không phải là một cuộc đấu giá. Tất cả những gì tôi cần là cảm giác yên tâm. Tôi muốn biết liệu mình có cơ hội để khẳng định bản thân hay không. Nếu United cũng đề nghị một bản cam kết có thời hạn sáu năm tương tự như của Tottenham, thì có lẽ tôi nghĩ mức lương không thành vấn đề. Nếu không, chúng tôi sẽ quay trở lại London và ký hợp đồng với Spurs.

Đó là ngày 02/05/1988, sinh nhật lần thứ 13 của tôi. United thi đấu trên sân nhà, tiếp đón Wimbledon và Alex Ferguson vẫn đang đợi chúng tôi:

"Chào con, David."

Ông ấy biết tôi đấy. Tôi cũng biết ông ấy. Và tôi tin tưởng ông. Bố tôi, mẹ tôi cũng vậy. Tôi có một chiếc áo khoác đặc biệt chỉ để

phục vụ các dịp đặc biệt và United đã tặng tôi một chiếc cà vạt đỏ của câu lạc bộ. Tôi đã đeo nó suốt cả ngày hôm đó. Chúng tôi đến phòng ăn để ăn trưa, nơi mà đội 1 của United ăn trước mỗi trận đấu. Điều khiến tôi thực sự bất ngờ là chiếc bánh mừng sinh nhật đặt gọn gàng, trang trọng trên bàn. Lúc 5 giờ rưỡi, sau trận đấu, chúng tôi đến văn phòng của Ferguson. Ông ấy đã ở đó cùng với Les Kershaw, người phụ trách phát triển đội trẻ của câu lạc bộ. Malcolm Fidgeon cũng có mặt ở đó. Mọi thứ hết sức đơn giản. United muốn ký hợp đồng với tôi và huấn luyện viên trưởng Ferguson đưa ra lời đề nghị dành cho tôi:

"Chúng tôi muốn ký hợp đồng với cậu ấy theo các giai đoạn hai, hai và hai năm."

Tôi ngước nhìn bố trong khi ông như đang ở một thế giới khác. Bố đã mong chờ khoảnh khắc tuyệt vời này còn lâu hơn cả tôi. Tôi có thể thấy bố dường như không thể tin vào những gì mà Alex vừa nói. Mặc dù vậy, tôi biết, tôi chỉ nghe thấy những gì tôi muốn nghe: hai, hai và hai, bằng với sáu năm tôi đã được đề nghị tại White Hart Lane. Tôi cũng chẳng cần để ý đến các điều khoản chi tiết nữa mà nhận lời luôn:

"Con đồng ý ạ."

Tôi đã sẵn sàng, chờ đợi để nói những lời này cho giai đoạn tuyệt vời nhất trong 10 năm.

Chương 3
MÁI ẤM XA NHÀ

“Con đã ký hợp đồng thi đấu cho Man United, nhưng con đừng nghĩ như thế là đã thành công rồi.”

“Con biết đấy, bố là một fan Man United thực sự, nhưng bố không muốn điều đó gây áp lực cho con. Nếu con quyết định ký hợp đồng với một đội bóng khác thì bố cũng không buồn đâu.” Bố tôi luôn nói rõ điều này với tôi. Tất nhiên, tôi biết câu cuối là ông nói dối. Vì thế, ngày mà tôi chính thức đặt bút ký vào bản hợp đồng, trở thành người của United là một ngày thực sự tuyệt vời và đầy cảm xúc với cả hai bố con. Chúng tôi rời văn phòng của Ferguson, và mẹ tôi bật khóc. Bà quá hạnh phúc, mừng cho tôi, nhưng bà cũng hiểu ra rằng ngày tôi phải rời xa mái ấm gia đình không còn xa nữa. Bà đã dành rất nhiều tình yêu và thời gian vào một đứa trẻ phát cuồng vì bóng đá như tôi; và khoảnh khắc chúng tôi đến đích cũng là khoảnh khắc mẹ sẽ phải làm quen với việc chàng trai của mẹ đi về phía Bắc để bắt đầu sự nghiệp.

Mẹ khóc rưng rức suốt mấy ngày liền kể từ thời điểm tôi ký hợp đồng và khi tôi bắt đầu chương trình đào tạo trẻ của United. Nhưng tôi biết sâu trong tâm trí, mẹ và bố luôn tự hào về những gì tôi đạt được. Lúc bấy giờ, nhiệm vụ quan trọng nhất của tôi là không để họ thất vọng. Dẫu bố mẹ không bao giờ muốn tôi phải hàm ơn vì những gì mà họ đã dành cho tôi, nhưng tôi cảm thấy tôi phải làm tất cả những gì có thể để khiến bố mẹ hài lòng. Nếu để bố mẹ thất vọng vì tôi thì cũng có nghĩa là tôi đã làm cho chính mình thất vọng. Dường như chưa bao giờ tôi có cảm giác mình phải cố gắng để xứng đáng với những kì vọng của họ cả. Chỉ đơn giản là tôi muốn biến những kì vọng của bố mẹ trở thành điểm xuất phát cho những mong đợi của mình. Ngay cả bây giờ, khi tôi đã có gia đình và sự nghiệp riêng, cho dù không thường xuyên gặp bố mẹ, nhưng tôi nghĩ, tôi vẫn tự đánh giá bản thân theo tiêu

chuẩn mà tôi học được từ bố mẹ trước đây.

Trở lại với văn phòng của United, mọi người bắt tay nhau trong sự vui mừng. Tôi, trong chiếc áo khoác và cà vạt đỏ của câu lạc bộ, là một cầu thủ của United, hay chỉ đơn giản là một cậu nhóc từ Chingford đang bước những bước đi đầu tiên trong hành trình trở thành một "Quỷ đỏ" thành Manchester! Ngoài hành lang, bố và tôi gặp đội trưởng của United khi ấy, Bryan Robson. Chúng tôi đã dành hàng giờ để xem những thước phim về người đàn ông này, một người hùng thực sự. Bố đã cố gắng giúp tôi rèn luyện những phẩm chất của anh ấy: can đảm, mạnh mẽ, năng lượng, tầm nhìn và khả năng vực dậy tinh thần của các đồng đội. Tôi đã gặp Bryan trước đó, nhưng huấn luyện viên vẫn giới thiệu tôi với tư cách là một bản hợp đồng mới nhất của United:

"Chúc mừng con nhé, David. Con sẽ tự mình nhận ra, nhưng ta đảm bảo rằng con không thể gia nhập một câu lạc bộ nào tốt hơn đâu."

Tôi không còn nhớ chúng tôi đã trở về London kiểu gì nữa. Niềm vui sướng, hân hoan khiến tôi quên cả quãng đường từ Manchester về London, chỉ nhớ rằng chúng tôi phải di chuyển trên con đường khá đông đúc. Tối hôm đó, gần như tôi không thể nghĩ ngợi được bất cứ điều gì khác ngoài chuyến đi tới Manchester. Tôi đang sống trong những ngày hạnh phúc nhất của cuộc đời mình.

Tuy nhiên, thực tế, bản hợp đồng đầu tiên của tôi tại Old Trafford không phải 6 năm, mà là 4 năm. Bởi lẽ, việc một cậu bé đang đi học ký vào bản hợp đồng bóng đá năng khiếu mà lại có các điều khoản chuyên nghiệp là sai quy định: Tôi mới chỉ 13 tuổi và rất nhiều thứ có thể thay đổi cho đến khi tôi bước sang tuổi 18. Quy định này giúp bảo vệ các cầu thủ trẻ tránh rơi vào cái bẫy mà họ không hề muốn. United đã nói với tôi rằng nếu mọi thứ phát triển tốt đẹp, tôi có thể ký tiếp hợp đồng chuyên nghiệp trong khoảng 4 năm rưỡi nữa.

Tuy nhiên, tôi nghĩ điều này là tốt cho tôi và cho tất cả những người khác gia nhập câu lạc bộ cùng thời điểm đó. Tôi biết mình đang được quan tâm. Nhưng tôi sẽ phải chứng minh bản thân trong 4 năm tới. Nếu tham vọng trở thành cầu thủ chuyên nghiệp ở United đã được xác định bằng giấy trắng mực đen thì ai mà biết được, liệu tôi có đánh mất quyết tâm của mình không chứ? Tôi nghĩ những khát khao có ý nghĩa rất lớn với thành công của tôi và của đội bóng trong những năm qua: Tất cả những đứa trẻ tại câu

lạc bộ thời điểm ấy đều hiểu điều này. Ngày tôi đặt bút ký vào bản hợp đồng không giống như ngày mà tôi đạt được điều đó. Những khó khăn phía trước mới chỉ bắt đầu. Tôi muốn một thử thách thực sự và Manchester United là thử thách lớn nhất.

Tôi biết mình sẽ được chăm sóc tốt. Thậm chí ngay cả trước khi ký hợp đồng với United, tôi vẫn cảm thấy như mình sắp sửa gia nhập một gia đình mới. Ở đó có những con người tốt bụng có mặt ở khắp nơi tại câu lạc bộ. Không chỉ những người mà ai cũng biết đến như huấn luyện viên trưởng hay các cầu thủ, mà còn cả những người như Kath Phipps, làm việc trong khu Lễ tân của Old Trafford. Tôi vẫn nhớ, khi còn là một cậu nhóc, cứ mỗi lần đến sân xem một trận đấu của United, cô ấy đều đã có mặt sẵn ở đó. Cô cúi người về phía trước, hôn nhẹ lên má và đưa tôi khung chương trình mà cô dành cho tôi. Sau này, Kath cũng thường giúp tôi trả lời email. Cô ấy là một phần của United và đã luôn ở bên cạnh tôi trong suốt sự nghiệp cầu thủ. Mỗi khi xuất hiện tại Manchester để tập luyện hay tham gia một trận đấu nào đó, tôi luôn được Joe và Connie Brown quan tâm, chăm chút cẩn thận. Họ có văn phòng làm việc ngay ở tầng trệt của sân. Họ đưa tôi hoặc cả bố mẹ tôi đi quanh sân Old Trafford, ăn uống một chút gì đó, giới thiệu phòng thay đồ và giới thiệu chúng tôi với các cầu thủ và nhân viên trong đội bóng. Joe và Connie khiến tôi cảm thấy mình thực sự được chào đón tại nơi này. Joe là Giám đốc phát triển đội trẻ tại United. Ông chịu trách nhiệm cho các khoản phí của các cầu thủ trẻ, sắp xếp đi lại và chính điều đó đã kéo ông ấy lại gần với tôi. Connie quan tâm đến mọi thứ xung quanh các cầu thủ trẻ bên ngoài Manchester và gia đình của họ tại câu lạc bộ.

Sau nữa, khi nhắc về bóng đá, thì có Nobby Stiles. Tôi đã từng làm việc với Nobby sau khi gia nhập câu lạc bộ nhưng lần đầu tôi gặp ông ấy là tuần mà tôi xuất hiện trong kì tập luyện hè. Ông ấy là huấn luyện viên mà tôi nhớ rõ nhất khi tập luyện lúc đó. Nobby thực sự chăm chỉ, cũng giống như các cầu thủ khác, tôi nghĩ ông ấy luôn chuẩn bị mọi thứ cho các cầu thủ trẻ. Có vẻ không ai trên thế giới hơn ông ấy ở khoản này. Bố biết Nobby từng là một cầu thủ của United và nhà vô địch World Cup cùng với tuyển Anh: ông ấy và bố có mối quan hệ tốt, mặc dù Nobby vẫn thường xuyên tự mình xin lỗi vì lỡ lời khi không thể kiểm soát được sự nóng nảy trong các trận đấu của chúng tôi:

“Xin lỗi, ông Beckham. Xin lỗi, bà Beckham.”

Và điều đó cũng chẳng có gì khiến bố tôi phải phiền lòng cả:

“Không vấn đề gì Nobby. Ông cứ tiếp tục!”

Nobby luôn cư xử rất tuyệt vời với tôi và cả bố mẹ tôi nữa. Ông ấy biết mẹ và bố cũng cần được quan tâm chứ không nên xử sự như thể họ đang làm vướng chân. Nếu ai đó đã từng xem những video hay nghe những câu chuyện khi ông còn là cầu thủ, có lẽ bạn chẳng bao giờ tin ông ấy lại là một cậu bé lịch sự, ngoan ngoãn với bố mẹ mình đến thế. Ngoài vẻ bề ngoài không lấy gì làm cường tráng và thường đeo cặp kính khá lớn khi huấn luyện, ông có điều gì đó khiến bạn tôn trọng. 15 năm sau, ông ấy vẫn tiến đến và trao tôi một cái ôm thật chặt như chưa từng có gì thay đổi cả. Kath, Joe và Connie, Nobby Stiles - mỗi người đều có công việc riêng của mình, nhưng tất cả họ đã cùng làm nên một United giống như ngôi nhà thứ hai của nhiều cầu thủ.

Lẽ ra tôi đã có thể chuyển đến vài năm trước khi ký hợp đồng theo dạng học viên vào tháng 8/1989 và hoàn thành hai năm học còn lại tại ngôi trường ở Manchester, nhưng cuối cùng chúng tôi đã quyết định ở lại London cho đến khi tôi chính thức trở thành học viên tham gia đào tạo trẻ tại United. Điều này có nghĩa là tôi có thể ở nhà, với bạn bè và gia đình khi bước sang tuổi 14, 15. Và tôi cũng có thể thi đấu cho Ridgeway Rovers, câu lạc bộ sau này được đổi tên thành Brimsdown. United thực sự vui mừng khi biết các cầu thủ trẻ luôn vui vẻ với cuộc sống tại đây và thi đấu cùng đội tại Sunday League cho đến khi họ rời đi. Malcolm Fidgeon thường đến sân và theo dõi tôi thi đấu cho Brimsdown, miễn là tôi cảm thấy thoải mái, yêu thích bóng đá, được thi đấu thường xuyên. Điều đó là quá đủ. Thời gian trước khi chính thức đầu quân cho United vẫn còn một vài năm nữa.

Tôi cũng thường xuất hiện tại Manchester 2 hoặc 3 lần một năm để tập luyện khi có kì nghỉ. Vào mùa hè, tôi có mặt ở đó trong 6 tuần liên tiếp. Tôi yêu nơi này và không muốn làm bất cứ điều gì khác trong thời gian tôi nghỉ học ngoại trừ việc thi đấu, tập luyện và sống ở United. Những mùa hè đó thực sự rực rỡ. Những đứa trẻ khác cũng ở đó trong khoảng thời gian 1 hoặc 2 tuần. Mỗi đợt tập trung sẽ có khoảng 30 cầu thủ ở cùng nhau, tất cả đều được Malcolm và các thành viên còn lại của ban huấn luyện chăm sóc. Tôi lại nghĩ về nơi ở của mình ở Barcelona; với ngôi nhà cổ đáng yêu, có núi phía sau lưng. Ở đây thì lại khác, một kiến trúc từ bê tông tại Salford, được đặt trên đỉnh đồi và băng phủ kín cho dù thời tiết có ra sao. Bạn sẽ chia sẻ căn phòng với một cầu thủ trẻ khác, các thiết bị cơ sở vật chất là khá cơ bản nhưng ít nhất cũng có bàn bi-a và một bàn bóng bàn để giải trí mỗi tối. Chúng tôi đến sân tập thứ hai của United tại Lyttleton Road mỗi ngày và tập

luyện vào buổi sáng và buổi chiều. Sau đó, vào buổi tối, chúng tôi đi đâu đó chụp ảnh, câu cá hoặc làm vài việc linh tinh khác. Tôi cũng gặp những cậu bé khác đã ký hợp đồng với United cùng thời điểm, như John O'Kane chẳng hạn, người mà tôi đã gắn bó suốt quãng thời gian dài sau đó. John đến từ Nottingham. Anh ấy là một tài năng lớn tại United trong suốt những năm đầu tiên, một cầu thủ thực sự giỏi. Nhưng cũng có lẽ bởi vì quá thoải mái nên anh ấy đã không thể phát huy được hết khả năng của mình tại United. Anh ấy kết thúc cuộc hành trình tại Nhà hát của những giấc mơ bằng việc chuyển đến Everton vào mùa giải mà chúng tôi đã giành cú ăn ba lịch sử và hiện tại anh ấy đang thi đấu cho Blackpool.

Trong các chương trình huấn luyện vào kì nghỉ lễ đó, nhiều cầu thủ trẻ từ khắp mọi nơi đều tề tựu về đây. Keith Gillespie, hiện đang đầu quân cho Leicester, đến từ Ireland. Anh ấy là một chàng trai khá đáng yêu, tôi từng rất thân với anh ấy. Colin Murdock đến từ Scotland. Anh ấy mới chuyển từ Preston đến Hibs. Tất cả chúng tôi đều sống xa nhà và đang cùng đi trên con đường sự nghiệp, chính vì vậy, chúng tôi dễ dàng bắt chuyện và làm thân với nhau, cho dù ai cũng hiểu chúng tôi phải cạnh tranh với nhau. Bóng đá là thứ quan trọng hơn tất cả và đó là một trải nghiệm mới, hằng ngày tập luyện và được huấn luyện nhiều kĩ thuật hơn. Chúng khác biệt hoàn toàn với những gì diễn ra tại Sunday League. Trong suốt quãng thời gian thi đấu cùng với Ridgeway, tôi đã cố gắng tưởng tượng ra những điều này và giờ đây tôi đã được trải nghiệm. Bóng đá là công việc, là cuộc sống của tôi. Tôi sẽ không phải làm bất cứ việc gì khác.

Tôi có 2 năm để chuẩn bị cho việc chuyển hẳn đến sống ở Manchester. Trước đó, tôi cũng đã có rất nhiều chuyến đi xa cùng với Ridgeway hay những chuyến đi khác. Nhưng tất cả những thứ đó cũng chẳng làm cho chuyến đi lần này của tôi trở nên dễ dàng hơn. Tất nhiên, trong tôi vẫn là cảm giác háo hức, phấn khích và đầy quyết tâm, dẫu vậy, thật khó khăn khi bước chân ra đi. Tôi sợ phải nghĩ về những thứ xuất hiện trong đầu mình. Bố mẹ nói họ sẽ có mặt ở đó vào các ngày cuối tuần để cùng theo dõi tôi thi đấu. Tôi biết họ sẽ giữ lời hứa. Những lời hứa như vậy có ý nghĩa thực sự trong cuộc sống của gia đình tôi. Bây giờ, tôi không dám quên những gì mình đã từng nói với Brooklyn, tôi sẽ giúp nó hoặc làm điều đó cho nó: và nó sẽ nhớ mãi, kể cả nếu tôi có quên. Từ đó về sau, tôi biết mình có thể tin tưởng rằng, bố mẹ sẽ luôn ở đó mỗi khi tôi cần họ.

Xa cách họ một tuần hoặc một tháng hoàn toàn khác với việc phải

chuyển đi hẳn: Khi ấy tôi mới 15 tuổi rưỡi. Việc làm quen với băng ghế dự bị là điều rất quan trọng, nhất là khi đã cố gắng biết bao nhiêu để có thể bắt đầu cuộc sống tại một câu lạc bộ lớn như Man United. Ở mỗi câu lạc bộ đều có danh sách các cầu thủ thường xuyên sử dụng và tôi thường băn khoăn liệu đó có phải cơ hội hay họ đang cố gắng đưa những chàng trai đó vào đúng vị trí mà họ biết sẽ phù hợp. Nhìn lại, tôi nghĩ mình thật may mắn mặc dù đã có khoảng thời gian khó khăn trước khi tôi coi United thực sự là ngôi nhà thứ hai của mình.

Đầu tiên, tôi ở trọ tại một gia đình người Scotland, họ sống ở Bury New Road ngay bên cạnh một đồn chữa cháy. Họ hết sức đáng yêu và rất tốt bụng với chúng tôi. Là những cậu nhóc xa nhà lần đầu, tất cả mọi thứ đều bỡ ngỡ, nhưng chúng tôi rất vui. Có lần chúng tôi đột nhập nhà bếp để tìm snack, hay đại loại như vậy. Đương nhiên, một cậu bé sống xa nhà thì đâu tránh khỏi những câu nói đốp chát, nếp sống "vô tổ chức" chứ. Nhưng cuối cùng tôi phải dọn đi vì một việc chẳng đâu vào đâu cả. Có lần, tôi ra ngoài để mua sôcôla nhưng lại quên mang theo chìa khóa nhà. Khi trở về, tôi phải gõ cửa và khi ấy Pete là người trả lời. Ông ấy hỏi tôi để chìa khóa ở đâu và tôi không nhớ gì cả, tôi nghĩ mình đã để nó ở trên tầng trên, và ông ấy đã cho tôi một cái bạt tai. Tối hôm đó, bố tôi đã gọi điện cho ông ấy. Tôi ở phòng bên cạnh và có thể nghe thấy tiếng la mắng của bố qua điện thoại. Và rồi tôi chuyển đi.

Tôi chuyển đến một căn nhà của bà Eve Cody tại Lower Broughton Road. Tôi rất thân với Johnny, con trai bà ấy. Tôi ở cùng phòng với John O'Kane, cậu bé tôi đã rất thân khi còn tham gia trại hè tại United. Tôi phải thừa nhận là khoảng thời gian đó, cả John và tôi từng phải đấu tranh, cố gắng lắm mới có thể đến buổi tập đúng giờ. Lí do không phải vì chúng tôi thức khuya hay ra ngoài muộn vào đêm trước, mà bởi cả hai chúng tôi đều thích ngủ nướng. Thực tế, chúng tôi sống ở một ngôi nhà cách sân tập The Cliff xa hơn so với các cầu thủ khác như Keith Gillespie hay Robbie Savage, hai cầu thủ gần như ở ngay cạnh sân tập. Và chẳng có gì ngạc nhiên khi những đứa trẻ phải đi ở trọ như chúng tôi nảy sinh tình cảm thân thiết với nhau, điều này khác hẳn với những cậu bé Man United khác được sống trong chính căn nhà của mình ở gần đó.

Sau đó không lâu, câu lạc bộ đã đổi chỗ cho chúng tôi. Kể từ đó, tôi chuyển đến ở cùng với Ann và Tommy Kay. Tôi đã từng ước mình có thể ở đó ngay từ đầu. Tôi thực sự vẫn còn rất nhớ nhà, nhưng Annie và Tom giống như người bố, người mẹ thứ hai của tôi vậy. Họ rất đáng yêu và ân cần. Những món ăn họ làm cũng thật tuyệt

vời. Ngôi nhà gần như đối diện với sân tập, vì thế tôi có thể bước ra khỏi giường và đi bộ tới sân tập chỉ trong vài phút. Đó có vẻ là điều cần thiết nhất đối với mọi đứa trẻ ở tuổi của tôi khi mà việc thức dậy vào buổi sáng giống như một cực hình.

Lần này, tôi ở cùng phòng với Craig Dean vừa mới giải nghệ do chấn thương liên quan đến xương sống. Sau vài tháng, Ann cho tôi ở căn phòng cũ của Mark Hughes, cũng nằm ngay cạnh sân tập The Cliff. Tôi thực sự thích căn phòng đó. Cảm giác nó gần giống như phòng của bố mẹ: tủ quần áo lớn vừa vặn với bàn trang điểm và gương, và chiếc giường đôi được áp sát vào bức tường ở góc xa. Tôi mang theo chiếc đài mà bố đã mua cho trước khi chuyển đến Manchester và mua thêm một chiếc ti vi. Tôi nghĩ mình đã có mọi thứ cần thiết. Tôi thực sự hạnh phúc khi ở đây. Nhà Kays khiến tôi có cảm giác như mình cũng là một phần của gia đình họ. Ann và Tom có một người con trai tên là Dave, và có lẽ tôi cũng sẽ là một cậu con trai nữa của họ. Tôi biết Ann vẫn còn giữ lại hộp đồng xu cũ của tôi và những thứ mà tôi đã để lại. Họ vẫn để dành căn phòng đó cho tôi. Tôi luôn cố gắng về thăm họ mỗi lần có dịp qua nơi này.

Tôi rất may mắn khi ngay từ lần đầu chuyển đến Manchester, tôi đã quen Deana. Chúng tôi đã gắn bó với nhau suốt 3 năm đầu tiên. Tôi không cố gắng theo đuổi nhiều cô gái như những thanh thiếu niên mới xa nhà. Sự lãng mạn với Deana là điều gì đó giúp tôi cảm thấy bình tâm. Đó thực sự là mối quan hệ đầu tiên của tôi. Chúng tôi đã có rất nhiều niềm vui cùng nhau, cho dù là ra ngoài chơi hay chỉ đơn giản là ở nhà nhau. Đó cũng là lúc mà tôi hiểu được rằng, có nhiều điều đòi hỏi sự đáp ứng khéo léo và tinh tế hơn.

Vào một buổi chiều, sau buổi tập, tôi đến câu lạc bộ bi-a cùng với Gary Neville, Keith Gillespie và John O'Kane mặc dù trước đó tôi đã hẹn với Deana. Khi tôi quay lưng về phía cửa ra vào của câu lạc bộ, nhoài người để thực hiện cú đánh của mình thì bất ngờ, tôi liếc thấy John, khuôn mặt cậu ấy nhợt đi. Cậu ấy nhắc tôi quay đầu lại, và tôi thấy Deana ở cửa sau. Hai chúng tôi tới bãi đậu xe để nói chuyện và tôi có thể đưa ra lời xin lỗi với cô ấy. Nhưng quả là sai lầm khi tôi ngước mắt nhìn lên cửa sổ. Tôi thấy Gary, Keith và John đang đứng ở đó, bờ vai lắc lư, vẻ như đang rúc rích cười khi tận mắt thấy vẻ lúng túng của tôi. Không thể nhịn được, tôi cũng bắt đầu bật cười theo. Và rồi, Deana đã nói lời chia tay khiến phần còn lại của ngày hôm đó bỗng chốc thành quãng thời gian dài đằng đẵng, buồn rầu trong cuộc đời của một cậu bé tuổi "teen".

Tôi có rất nhiều kỉ niệm đẹp với Deana và cả với gia đình cô ấy. Họ

luôn hoan nghênh và chào đón tôi cứ như thể tôi là hàng xóm nhà cô ấy suốt bao năm rồi. Bầu không khí lúc nào cũng nồng ấm. Bố mẹ của Deana luôn khiến tôi có cảm giác như tôi là một thành viên trong gia đình. Bố cô ấy, Ray, là một fan đích thực của Liverpool. Tôi thường đi cùng ông đến sân Anfield để xem các trận đấu của Lữ đoàn đỏ. Từ khi rời xa vòng tay bố mẹ, có lẽ tôi đã gắn bó với bác Ray hơn bất cứ ai. Thỉnh thoảng ông đưa tôi đến quán rượu. Sau đó, chúng tôi lại lang thang trở về nhà để cùng ăn tối với cả gia đình. Tôi thấy mình đã bắt đầu cuộc sống của một người đàn ông trưởng thành khi cùng ra ngoài với bố của bạn gái. Đó có lẽ là khoảng thời gian đáng yêu nhất trong cuộc đời tôi. Tôi luôn thầm cảm ơn Deana bởi lẽ cô không bao giờ tiết lộ mọi chuyện với bất cứ ai. Tôi biết cô ấy đã nhận được nhiều đề nghị hậu hĩnh nếu kể ra chuyện của chúng tôi, nhưng cô ấy luôn từ chối. Đó là bởi vì tính cách của cô ấy. Đó là thứ khiến cô luôn cảm thấy vui vẻ, giống như tôi mỗi khi nhớ về khoảng thời gian ở bên nhau.

Ngoài bóng đá, cuộc sống ở Manchester vẫn là những điều còn mới mẻ với tôi. Đầu tiên là nhóm cầu thủ trong vùng. Gary và Philip Neville, Nicky Butt và Paul Scholes đều sinh sống từ nhỏ tại Manchester, vì thế họ đã tập luyện ở đây từ khi còn là những cậu học sinh. Mặc dù không tham gia các khóa trại hè bóng đá, nhưng họ đã có mặt ở đây từ vài năm trước rồi. Thời điểm ấy, tôi nghĩ họ không biết nhiều về cái tên David: Gary kể lại rằng cả nhóm từng gọi tôi là thằng nhóc London chảnh chọe và nói sẽ sớm hạ bệ tôi. Không phải bởi vì tôi ồn ào hay hỗn hào gì cả, chỉ đơn giản là khi được phát các bộ đồ tập luyện, tôi luôn có bộ đồ đẹp nhất và đôi giày vừa vặn nhất. Tôi tình cờ quen thân với người phụ trách trang phục là ông Norman Davies, và ông ấy luôn chăm chút cho tôi thật cẩn thận. Tôi đã quen Norman từ rất lâu rồi, khi tôi đến đây thi đấu lúc còn nhỏ. Có lẽ đó là phần thưởng xứng đáng cho tôi do trước kia tôi thường giúp ông dọn dẹp phòng thay đồ cho đội 1 giống như ở Upton Park những năm về trước.

Tôi đến từ London trong khi những đứa bé khác sinh sống tại nhiều nơi khác nhau ở Manchester nhưng thật bất ngờ khi chúng tôi lại có nhiều điểm chung. Ngoại trừ tình yêu với bóng đá và có cùng mơ ước được thi đấu cho United, có nhiều thứ khác mang chúng tôi lại gần nhau hơn. Chẳng hạn, bố mẹ của Gary và Phil cũng có nhiều điểm tương đồng với bố mẹ tôi. Họ luôn đến sân theo dõi mọi trận đấu của hai cậu nhóc. Tôi nghĩ gia đình Neville và Beckham luôn tồn tại giá trị và những quan niệm, cách nhìn cuộc sống giống nhau. Tôi biết cả bốn người họ đã từng gặp nhau và tôi cá rằng điểm tương đồng giữa họ trong cách giáo dục, nuôi nấng chúng tôi là nguyên nhân khiến Gary và tôi trở nên thân

thiết đến thế.

Gary, Nicky Butt và Paul Scholes thi đấu cùng đội ở giải Sunday League. Boundary Park chắc hẳn cũng là một phiên bản khác của Ridgeway Rovers. Không chỉ là những đội bóng hết sức thành công, họ giống nhau ở tinh thần và sự trung thành mà họ có như ở Ridgeway. Những đứa trẻ học cách tiếp cận với bóng đá đúng cách, rèn luyện thói quen tốt cùng thời điểm như chúng tôi. Chả vậy mà bầu không khí thân thiết của United đến rất nhanh. Gần như ngay sau khi bắt đầu, chúng tôi xuất phát đến Coleraine ở Bắc Ireland để tham gia Milk Cup. Các đội đến từ khắp nơi trên thế giới cùng nhau tranh tài và đó là lần đầu tiên nhóm chúng tôi thi đấu với vai trò đại diện cho một câu lạc bộ.

Chúng tôi đã có quãng thời gian thực sự tuyệt vời. Trong giải đấu đó, tất cả đều đang ở độ tuổi 16 và bắt đầu làm quen với cuộc sống của những cầu thủ chuyên nghiệp. Trong khi những trận đấu ở Milk Cup diễn ra, cũng có nhiều buổi lễ được tổ chức. Tôi vẫn nhớ mình được diễu hành qua các con phố trong vùng, và cố gắng để trông thật rực rỡ trong bộ trang phục của Manchester United. Nobby Stiles phụ trách chuyến đi, cùng với bác sĩ vật lí trị liệu Jimmy Curran. Nobby biết tôi và luôn tin tưởng tôi. Ông đã trao cho tôi tấm băng đội trưởng ở giải đấu năm đó. Đội hình năm ấy thật hết ý. Có một số cầu thủ đến thời điểm hiện tại vẫn đang còn thi đấu ở Old Trafford và cả các cầu thủ khác vẫn đang có sự nghiệp thành công. Ben Thornley là cầu thủ xuất sắc nhất của chúng tôi ở chuyến du đấu đó và đã nhận được giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu. Anh ấy thi đấu rất tốt kể từ khi rời United mặc dù gặp phải một vài chấn thương khá nghiêm trọng. Với Gary, Phil, Paul Scholes và Nicky Butt và các hảo thủ như Ben, Keith Gillespie, Robbie Savage, Colin Murdock, chúng tôi đã dễ dàng giành được danh hiệu vô địch năm đó. Chúng tôi ở tại khách sạn của ông chủ Harry Gregg, một cựu cầu thủ vĩ đại của United. Ông ấy là một trong số những người sống sót sau thảm họa Munich. Ông dành tình cảm cho các cầu thủ trẻ của United. Milk Cup năm đó là danh hiệu đầu tiên của chúng tôi trong tư cách là cầu thủ của United.

Kể từ đó, mỗi ngày luôn rất thú vị với chúng tôi. Trước khi rời nhà để tập luyện tại Manchester, bố đã khiến tôi suy nghĩ rất nhiều.

“Con đã ký hợp đồng thi đấu cho Man United, nhưng con đừng nghĩ thế là đã thành công rồi. Đến khi chơi cho đội 1, lúc đó chúng ta mới nói đến những thành quả. Cho đến lúc đó, đừng nghĩ mình đã làm được điều gì to tát.”

Bố luôn ở bên cạnh để giữ cho đôi chân của tôi luôn đứng trên mặt đất. Nhưng tôi cũng chưa từng khoe khoang về việc mình đã ký hợp đồng với United. Tôi luôn mong chờ điều đó và không ngừng tập luyện. Tôi luôn hiểu những gì mà bố muốn nhắn nhủ. Tôi đã từng có mặt tại sân tập cũ của United, sân The Cliff, khi còn là một cậu bé đến xem đội 1 luyện tập. Và bây giờ, tôi sẽ ở đó để tập luyện mỗi buổi sáng cùng với các cầu thủ xuất sắc của đội. Cuối cùng, tôi cũng nhận ra, điều quan trọng nhất không phải là việc có mặt tại United. Tôi sẽ phải tập luyện thật tốt, và chăm chỉ, để đảm bảo một vị trí ở đây.

Nhưng thực sự, cũng không có cơ hội nào cho sự lười nhác khi làm việc cùng với Eric Harrison. Có ba người ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp của tôi trong quá khứ, ngoài bố và huấn luyện viên Alex Ferguson, thi đó tất nhiên là Eric. Thậm chí, cho đến tận bây giờ, đã từ rất lâu rồi kể từ lần gặp đầu tiên, tôi vẫn thường xin ý kiến tư vấn và những lời khuyên từ Eric. Ông ấy sẽ nói điều mà ông suy nghĩ, chứ không phải những thứ mà tôi muốn nghe. Và giống như tất cả các cầu thủ khác mà ông ấy từng làm việc tại United, ông luôn ân cần chăm sóc tôi. Ông đã luôn giúp đỡ tôi trong suốt quãng đường sự nghiệp. Thậm chí, đến giờ tôi vẫn còn cảm giác đó.

Mặc dù vậy, Eric rất nghiêm khắc. Chúng tôi đã từng nghe danh của ông trước đó, và ban đầu tôi cũng có một chút lo lắng. Nhưng ngay sau đó, chính tôi cũng nhận ra, ông ấy là một huấn luyện viên thực sự tài năng. Điều đó được thể hiện ở tất cả mọi thứ mà ông làm với chúng tôi: từ những buổi tập, sự chăm chỉ, cách ông thấu hiểu suy nghĩ của các cầu thủ và cả cách ông khiến chúng tôi tự tin vào bản thân. Eric có trong tay một tập thể gồm nhiều tài năng, nhưng chính những ảnh hưởng của ông mới biến chúng tôi thành những cầu thủ thực thụ và xây dựng chúng tôi thành một đội bóng mạnh trong 3 năm liên tiếp.

Mỗi khi Eric giận dữ, nhiều người có thể sẽ có những ý nghĩ sai lệch về con người ông. Khi ấy chúng tôi là những người trẻ tuổi hơn, nhưng phải nói thật rằng những cú vô lê của Eric còn đáng sợ hơn các huấn luyện viên chuyên môn. Tôi vẫn nhớ trong các trận đấu tại sân The Cliff, phòng làm việc của ông có một khung cửa sổ lớn nhìn ra sân bóng mà chúng tôi thi đấu. Nếu bạn mắc lỗi hoặc thực hiện động tác màu mè nào đó, bạn có thể nghe rõ mồn một tiếng đập cửa sổ của ông từ xa. Và chẳng ai dám nhìn về hướng đó cả, bởi lẽ mọi người đều biết, đó là phản ứng không hài lòng của thầy Eric. Nếu không thấy ông ấy la hét gì sau cửa sổ, thì rắc rối rồi, ông ấy đang trên đường ra sân.

Mỗi khi Eric hài lòng với ai thì người ấy sẽ có cảm giác bay bổng như trên chín tầng mây. Chẳng hạn, mỗi lần nghe ông ấy nói: "Chuyền tốt lắm, David" vào buổi sáng, tôi gần như phấn chấn và lâng lâng trong suốt cả ngày dài. Ngược lại, nếu bị chỉ trích vì điều gì, bạn sẽ phải suy nghĩ rất nhiều để cố gắng không lặp lại điều đó. Tôi vẫn còn nhớ trong một buổi tập, mỗi lần chạm bóng, tôi luôn cố gắng tìm ai đó để chuyền với cự ly khoảng 50-60 mét. Vấn đề là, từ khi còn nhỏ, tôi đã có thể nhìn ra những đường chuyền ở cự ly dài và có thể thực hiện chúng tốt, nhưng ngày đặc biệt đó, tôi không có đường chuyền nào ra hồn cả và Eric lại càng không mấy ấn tượng.

"Này, David! Con đang làm cái trò gì vậy? Con tính cứ diễn cái bài chuyền kiểu Hollywood suốt cả ngày hay sao?"

Những đường chuyền kiểu Hollywood à? Tôi chưa bao giờ nghe về nó. Mặc dù vậy, tôi vẫn có thể hiểu được ý thầy. Có lẽ thầy không muốn thấy những đường chuyền tầm xa như thế. Và cũng từ đó, tôi luôn suy nghĩ và xem xét tình huống mỗi khi tung ra đường chuyền kiểu như thế cho đồng đội. Sự thật là tôi rất thích những đường chuyền dài, có lẽ đó là một phần trong phong cách thi đấu của tôi. Cho đến tận bây giờ, mỗi khi không thực hiện thành công những đường chuyền dài, tôi luôn cố tưởng tượng hình ảnh ông ấy đang lắc đầu và hét to: "Những đường chuyền kiểu Hollywood". Có vẻ điều này không giống với Alex Ferguson hay các huấn luyện viên khác mà tôi đã có dịp làm việc cùng. Với thầy Eric, bạn sẽ luôn biết mình đang đứng ở đâu. Khi nổi nóng với bạn, ông ấy sẽ cho bạn hiểu tại sao, luôn cố gắng để giúp bạn nhận ra sai lầm mà không làm bạn nhụt chí. Ông luôn muốn chúng tôi cùng nhau hoàn thiện bản thân xuất sắc nhất có thể và cùng nhau đạt được thành công cả trên phương diện cá nhân lẫn tập thể. Ông luôn yêu cầu sự tôn trọng từ tất cả các cầu thủ trẻ. Một số cầu thủ trẻ ngày nay ký hợp đồng với một câu lạc bộ lớn đột nhiên nghĩ rằng họ đã thành công lớn. Có lẽ điều đó không bao giờ xảy ra với thế hệ của chúng tôi. Và nếu có, Eric sẽ khiến ý nghĩ đó biến mất ngay lập tức.

Tôi nghĩ mình là một người may mắn. Ngay từ nhỏ, tôi đã được kèm cặp và đào tạo trong một môi trường rất tốt. Ngay khi đến với United, được làm việc cùng Eric, tôi hiểu mình đã đi đúng hướng và tin tưởng mình sẽ bước lên một đẳng cấp mới. Tôi nhớ ngay từ nhỏ đã nghe thấy những lập luận kiểu như: Hãy bắt đầu trở thành người xuất sắc nhất ở các câu lạc bộ nhỏ trước khi gia nhập, thử sức ở các câu lạc bộ lớn hơn như Manchester United. Và tôi có thể hiểu được điều đó. Mỗi khi bắt đầu tập luyện tại sân The Cliff, tôi

nhận ra nếu mọi thứ không thuận buồm xuôi gió, tôi phải ra khỏi đây thì sẽ chỉ có một con đường duy nhất là thất bại. Nhưng cũng từ đó, và cho đến tận bây giờ, tôi vẫn luôn tin tưởng rằng, nếu được trao cơ hội, chắc chắn tôi sẽ nắm bắt tốt.

Mọi thứ ở United luôn rất ổn: từ cơ sở vật chất, dụng cụ tập luyện, điều kiện sân bãi cho đến các cầu thủ. Có ai mà lại không muốn Eric Harrison là huấn luyện viên đội trẻ chứ? Khi là những học viên, Gary và tôi thường quay trở về The Cliff vào hai buổi chiều tối mỗi tuần khi Eric vẫn huấn luyện lứa cầu thủ năng khiếu tại sân bóng lớn trong nhà. Chúng tôi tham gia buổi tập này cốt là để rèn luyện thêm. Phil Neville cũng nằm trong độ tuổi đó, cậu ấy ít hơn tôi và Gary 2 tuổi. Và Dave Gadner cũng vậy. Dave và tôi trở thành bạn bè ngay từ lần đầu gặp gỡ. Cậu ấy là một cầu thủ của học viện cho đến năm 18 tuổi, thời điểm mà tôi đã thường xuyên thi đấu cho đội 1 của United. Sau đó, Dave chuyển sang thi đấu chuyên nghiệp cho Manchester City và giờ cậu ấy vẫn thi đấu các giải đấu không chuyên cùng với Altrincham. Ở thời điểm hiện tại, cậu ấy đang là giám đốc của một công ty quản lí trong lĩnh vực thể thao và bóng đá chỉ là hoạt động giúp cậu ấy giữ gìn vóc dáng.

Trong suốt những năm đầu tại United, Eric luôn cố gắng cho chúng tôi cơ hội đến sân theo dõi các trận đấu của đội 1 tại Old Trafford. Không đơn giản chỉ để xem các trận đấu, mà còn để theo dõi cách thi đấu của từng cầu thủ. Tôi lại bắt đầu nhớ về bố, người đã đưa tôi đến trận chung kết khi tôi vẫn còn là một cậu nhóc.

"Đừng để ý đến trận đấu, David. Hãy nhìn Bryan Robson chơi bóng."

Và giờ Eric cũng luôn nói với chúng tôi những điều tương tự: "Hãy theo dõi các cầu thủ thi đấu ra sao ở vị trí của họ. Một ngày nào đó, các cậu sẽ thay thế các cầu thủ trên sân."

Việc được nghe những điều như thế khiến chúng tôi tự tin gấp bội; dẫu lúc đó chúng tôi không biết rằng huấn luyện viên trưởng rồi cũng sẽ sớm biến chúng tôi trở thành một phần trong kế hoạch xây dựng đội hình của ông tại đội 1.

Việc có mặt tại các trận đấu ở Old Trafford là một cơ hội để Eric khẳng định tầm quan trọng của các chuẩn mực trong môi trường chuyên nghiệp. Ông luôn bắt chúng tôi xuất hiện trong trang phục vest đồng phục của Manchester United, sơ mi cà vạt chỉnh tề. Điều này khiến tôi nhớ đến Stuart Underwood, người luôn muốn các cầu thủ của Ridgeway xuất hiện thật chuyên nghiệp khi

tham gia các trận cầu lớn. Tôi vẫn nghĩ những điều đó đã thực sự tạo ra sự khác biệt. Một vài đội thường xuất hiện ở sân vận động hoặc đi bộ trong sân bay với những bộ đồ thể thao. Thực tế là các cầu thủ của Manchester United luôn đóng bộ vest đồng phục của câu lạc bộ khi di chuyển. Đây được coi là một phần của phong cách chuyên nghiệp. Những điều đó đôi khi cũng nói lên một vài điều về sự tôn trọng dành cho chính chúng tôi và cả câu lạc bộ. Những buổi tập của chúng tôi không chỉ đơn thuần xoay quanh kĩ thuật, chiến thuật hay học các kĩ năng mới. Nếu Eric phát hiện ra điểm hạn chế nào trong các trận đấu, tôi cá là ông ấy sẽ cố gắng thật nhiều để khỏa lấp và kiểm soát những điểm yếu đó. Tôi không biết liệu có phải bài tập đánh đầu được nghĩ ra để đày ải tôi hay không, nhưng đã có những buổi sáng tôi nghĩ đúng là như vậy. Trong vai trò một cầu thủ thi đấu ở vị trí tiền vệ, bạn cần đủ khỏe để cạnh tranh về mặt thể hình trước những hậu vệ cao to hơn. Đánh đầu và tắc bóng có lẽ không phải là điểm mạnh của tôi, đặc biệt là tôi nhỏ con hơn hầu hết những đứa trẻ khác trong đội. "Đánh đầu" là cách của Eric nhằm giúp các cầu thủ trẻ như tôi trở nên mạnh mẽ hơn. Sẽ có hai đội: tiền vệ và tiền đạo thi đấu với các hậu vệ. Bóng được câu vào khu vực vòng cấm địa và bạn chỉ được phép ghi bàn bằng đầu mà thôi. Mọi thứ có vẻ không ổn lắm nếu các cầu thủ như Gary Neville và Chris Casper lao vào cắt bóng của tôi. Gary là tệ nhất. Cuối cùng, tôi có thể sẽ bầm dập khắp người. Tôi khá sợ những buổi tập đó. Nhưng bốn năm sau, khi đang xếp hàng ở giải Ngoại hạng trong những trận đấu với Stuart Pearce và Julian Dicks, tôi mới hiểu mình phải cảm ơn những pha tranh chấp quyết liệt mà các đồng đội trước kia đã "ưu ái" dành tặng cho tôi.

Mọi thứ diễn ra trên sân thực sự không giống với những gì mà chúng tôi vẫn thường đối đãi với nhau hằng ngày khi mà Gary và Chris Casper luôn thẳng tay khiến tôi nếm mùi đau khổ. Cả hai người họ rất xông xáo và cần mẫn. Cas khá to lớn và khỏe so với độ tuổi. Bố anh ấy là Frank, người đã từng thi đấu cho Burnley khi họ đang ở đỉnh cao hồi những năm 1960. Chris chắc chắn đã học theo thói quen của bố. Anh ấy có sự trưởng thành và thái độ hết sức chuyên nghiệp. Và khi chúng tôi thi đấu cùng nhau, anh ấy nói liên tục, liên tục trong từng trận đấu. Thỉnh thoảng Cas cũng thi đấu ở hàng phòng ngự trong vai trò của một trung vệ. Ở một vài trận, anh ấy thi đấu ở vị trí tiền vệ trung tâm và ngay cạnh tôi. Anh ấy cũng thường la hét chỉ cho tôi cần chuyền bóng cho ai. Và gần như, không chỉ riêng tôi thấy rằng anh ấy luôn nhiệt huyết nhắc nhở tất cả các đồng đội trên sân. Đôi khi, anh ta còn tự nói chuyện với chính mình. Sau 90 phút thi đấu, đầu tôi gần như nổ tung, thế mà bố tôi lại cho rằng "như vậy là tốt".

“Con cần giống như Cas ấy. Con nên nói chuyện với bố giống như cậu ấy. Thậm chí là phải nhiều hơn nữa.”

Tôi nghĩ mình thích sự im lặng. Nhưng khi đã có nhiều kinh nghiệm hơn và đặc biệt kể từ khi trở thành đội trưởng, tôi đã hiểu tầm quan trọng của việc liên lạc, kết nối với mọi người trên sân. Chắc chắn bạn sẽ phải thông báo cho đồng đội biết liệu có cầu thủ đối phương nào đang áp sát anh ta. Nếu đang thi đấu cho Man United hay tuyển Anh, bạn có cần đồng đội nói với bạn, từng phút, từng phút, rằng bạn đang thi đấu tốt không? Đương nhiên rồi. Tôi nghĩ Cas nói nhiều như vậy là vì lợi ích chung của cả đội. Lắm lúc tôi có cảm giác như mình ra sân với một nhà bình luận thể thao.

Anh ấy từng khiến tôi lo lắng mỗi khi thi đấu cùng, nhưng Cas và tôi luôn là những người bạn tốt. Anh ấy là một thành viên trong nhóm nhỏ của chúng tôi, những người thường nghỉ lễ cùng nhau. Mẹ và bố tôi là những người đầu tiên gặp Joe Glanville: Họ lúc nào cũng không hẹn mà gặp khi đến xem các trận đấu. Joe là người Malta và là một fan đích thực của United. Có lần, bố mẹ thông báo chúng tôi sẽ đi nghỉ ở Malta. Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn từ trước, chúng tôi chỉ việc thu dọn hành lí và đến sân bay đúng giờ.

Chúng tôi đã có một kì nghỉ hè thật thú vị. Ở đó, chúng tôi được câu lạc bộ của các fan United do Steve Bruce và Lee Sharpe phụ trách chăm lo chu đáo. Joe và bạn ông ấy thu xếp cho chúng tôi ở một khách sạn thật tuyệt vời. Chúng tôi thức dậy vào buổi sáng và có người đưa chúng tôi đến bất cứ nơi nào chúng tôi muốn: đi chơi bãi biển, vào làng hoặc vòng quanh đảo. Người dân Malta cũng rất yêu bóng đá. Đó dường như là sự sắp đặt hoàn hảo. Mùa hè tiếp theo, tôi trở lại đó cùng với Cas, Gary và Ben Thornley. Đó là kì nghỉ của mấy gã thanh niên - một vài chai bia và chút lãng mạn - nhưng cũng không có gì khiến bạn phải giữ bí mật với mẹ của mình cả.

Chúng tôi thống nhất rằng, Joe không cần đặt khách sạn quá sang trọng. Và quả thật đó là sai lầm: Khách sạn không điều hòa và Malta khi ấy là mùa hè, cực kì nóng. Gary và Ben chuyển đến căn phòng của một fan, trong khi Cas và tôi thì mồ hôi đầm đìa từ sáng tới tối. Nhưng đó là khoảng thời gian thực sự đáng nhớ. Tôi yêu nơi đó rất nhiều và tôi đã trở lại thêm sáu mùa hè tiếp nữa. Gary thậm chí còn mua hẳn một chỗ riêng ở đó.

Bốn người chúng tôi thường la cà khắp Manchester, cùng với Dave Gardner, dù Dave trẻ hơn chúng tôi nhưng lại là “thổ địa” ở đây.

Cậu ta luôn biết rõ nhiều chỗ chơi thú vị. Chúng tôi thường ra ngoài vào thứ Tư hằng tuần, thường đến nơi gọi là Johnsons, nằm ở trung tâm thị trấn nhưng khá khuất nẻo. Chúng tôi vốn là con nhà gia giáo, có ăn có học. Trong đám, có lẽ Ben là người hướng ngoại và phóng túng nhất. Chúng tôi luôn biết khi nào cần dừng lại, phải trở về nhà và khi nào cần rời khỏi những nơi đầy mánh khóe, không đứng đắn như thế. Gary là một trong những thanh niên nghiêm túc nhất mà tôi từng gặp. Thỉnh thoảng anh ấy khiến chúng tôi phát điên. Có lần chúng tôi đi bộ, lúc quay lại phía sau thì thấy Gary đang đứng đờ ra đó: "Không ổn rồi các cậu. Đừng vào. Ở đây, tớ thấy làm sao ấy, không thoải mái lắm. Chúng ta phải đi thôi. Đi thôi."

Ai mà nhìn thấy cảnh đó, chắc sẽ tức cười lắm. Nhưng cũng tốt bởi nhờ thế chúng tôi chẳng bao giờ gặp rắc rối. Sau đó, tất cả chúng tôi về nhà của Ben để ngủ. Anh ấy sống với bố mẹ. Căn phòng của anh ấy nằm trên tầng thượng. Căn phòng khá rộng rãi nhưng lạnh cóng. Tất nhiên, Ben thì thoải mái, ấm áp trên chiếc giường của mình. Tôi, Gary và Cas nằm dưới sàn. Tôi vẫn nhớ như in những kỉ niệm đó. Và đến giờ, chúng tôi chẳng còn cơ hội để có thể cùng trải qua những khoảnh khắc như thế nữa.

Giống như tất cả các cầu thủ trẻ, chúng tôi phải làm một vài việc quanh sân tập. Tôi nhớ Cas và tôi được phân công dọn dẹp phòng thay đồ của đội 1. Chúng tôi phải cọ rửa nhà tắm và vòi hoa sen, dọn dẹp phòng thay đồ. Tôi bước vào và nhanh chóng hoàn thành công việc. Tôi mặc chiếc quần soóc ngắn và loay hoay cho đến khi bồn tắm với vòi hoa sen được cọ rửa sạch sẽ. Trong khi đó, Cas lại khá chậm chạp và bị bỏ lại cùng với bãi bùn đất và đống rác trong phòng thay đồ. Cả hai từng cãi nhau về vấn đề đó và đã chọn phương án giải quyết khá đặc biệt. Chúng tôi quấn khăn quanh tay để làm găng đấm bốc và giải quyết các tranh cãi bằng một trận đấu quyền Anh. Để rồi mọi thứ có vẻ trở nên tồi tệ hơn với anh ấy khi chúng tôi quyết định đổi vị trí cho nhau. Tôi sẽ dọn dẹp phòng thay đồ, lau sạch những đôi giày, và sẵn sàng nhận những đồng tiền thưởng của các cầu thủ trong đội 1. Trong khi, Cas không thể nào tin được là tôi lại "nuốt trôi" được việc ấy một cách ngon lành như thế.

Điều đáng buồn nhất trong cuộc sống cầu thủ chính là việc bạn gần gũi, kết thân với mọi người nhưng rồi một ngày nào đó, họ chuyển tới một đội bóng khác và bạn sẽ gần như mất liên lạc với họ. Tôi vẫn thường gặp Ben Thornley và tôi biết Gary thỉnh thoảng vẫn nói chuyện với Chris Casper. Nhưng nghĩ lại, khi chúng tôi vẫn còn là thiếu niên, cả bốn chúng tôi luôn ở cạnh

nhau cả ngày; khi Ben và Cas rời đi, mọi thứ gần như kết thúc. Nhưng điều quan trọng nhất là tôi phải tập trung vào những người đang ở cùng trong phòng thay đồ vào thời điểm đó.

Mặc dù thỉnh thoảng rất nhớ nhà, nhưng cuộc sống khi ấy thật tuyệt. Bố mẹ đến sân để theo dõi tôi thi đấu vào mỗi cuối tuần. Và cuộc sống ngày qua ngày tại United thực sự choán hết tâm trí tôi. Tuy nhiên, không mất quá nhiều thời gian để tôi quen thân với những anh chàng mà tôi đã tập luyện cùng suốt cả tuần và chúng tôi bắt đầu giành được những chiến thắng hủy diệt 5 hoặc 6 bàn. Ban đầu, có lẽ bởi tôi quá nhỏ con nên Keith Gillespie thường được thi đấu ở vị trí của tôi bên hành lang cánh phải. Tôi cũng khá lo lắng khi không được trao cơ hội trong các trận đấu lớn. Ở mùa giải đầu tiên, hầu hết các cầu thủ mà chúng tôi phải đối đầu đều lớn hơn chúng tôi 1-2 tuổi khi cả đội bước vào những trận đấu tại cúp FA lứa tuổi trẻ, Eric thường để tôi ngồi ngoài trong các trận đấu đó.

Nhưng cuối cùng tôi cũng đã có cơ hội. Keith Gillespie được chơi cao hơn và vì thế tôi có thể thi đấu rộng bên hành lang phải. Tôi phải cạnh tranh với Robbie Savage cho vị trí này, nhưng Robbie gặp phải chấn thương trong suốt mùa giải đó. Tôi nhận ra United chưa từng giành chức vô địch tại giải trẻ kể từ năm 1964, khi George Best vẫn còn có trong đội hình, vì vậy những gì mà chúng tôi đạt được trong năm 1992 thực sự có ý nghĩa đặc biệt khi đó là mùa giải đầu tiên thế hệ 92 thi đấu tại câu lạc bộ. Mặc dù tại thời điểm đó, không nhiều người trong số chúng tôi ý thức được điều này. Chúng tôi chỉ đơn giản là thi đấu nhiệt huyết và giành chiến thắng cho United.

Tôi vẫn nhớ trận đấu đánh bại Spurs tại bán kết giải trẻ năm 1992. Sau đó, tương tự như bán kết, trận chung kết cũng diễn ra theo thể thức lượt đi và về. Chúng tôi đã đánh bại Crystal Palace 3-1 tại London. Ngày hôm đó, trời sầm sì mưa cả ngày và mặt sân bị ngập trong nước. Khi thời tiết chuyển biến đến độ sắp phải dừng trận đấu thì mưa bắt đầu tạnh. Và chúng tôi đã vượt lên dẫn trước. Nicky Butt lập cú đúp và tôi có một bàn từ pha vô lê chân trái từ mép ngoài khu vực 5m50 sau khi Ben Thornley nhả bóng lại ra phía sau. Chúng tôi giành chiến thắng 3-2 trên sân nhà. Sự gắn kết trong toàn đội là hết sức tuyệt vời với Giggs giữ vai trò đội trưởng.

Trận đấu lượt về trên sân Old Trafford thực sự để lại trong tôi những hình ảnh rất ấn tượng: có đến 32.000 cổ động viên của United tới sân để theo dõi trận đấu, khiến bầu không khí tại Nhà

hát của những giấc mơ tuyệt vời đến nỗi mà chưa ai trong số chúng tôi từng có cơ hội trải nghiệm. Bạn chắc hẳn sẽ luôn muốn các cổ động viên đến sân và theo dõi các tài năng trẻ của đội. Nhưng với con số 32.000 cổ động viên ư? Có thể khẳng định một điều rằng câu lạc bộ đã phát hiện ra một lứa cầu thủ thực sự xuất sắc. Tôi nghĩ tất cả chúng tôi đều ý thức được điều gì đang xảy ra, nhưng không ai nhắc đến. Phải đến hai hoặc ba năm sau, Alex Ferguson mới phát biểu: "Nếu không chọn được một cầu thủ nào trong số này lên đội 1, có lẽ tôi nên dọn dẹp đồ đạc và chuẩn bị về vườn là vừa." Thay vào đó, không ai trong câu lạc bộ nhắc đến điều gì đó đặc biệt đã xảy ra. Mọi sự tập trung đều dồn vào buổi tập luyện hôm đó hoặc trận đấu vào buổi chiều.

Chúng tôi cũng tiến đến trận chung kết giải trẻ vào năm sau. Tôi vẫn còn nhớ như in trận đấu bán kết với Millwall. Chúng tôi nghe nói họ chuẩn bị kĩ lưỡng cho trận đấu với United. Họ đã đến sân vào buổi tối trước trận đấu lượt đi tại Old Trafford, và mọi cầu thủ đều cạo trọc đầu. Tôi không chắc có phải điều đó đã khiến chúng tôi đánh mất phong độ không nhưng chúng tôi đã để thua 1-2. Ở trận đấu lượt về, chúng tôi phải làm khách trên sân The Den, sân bóng gần như chật kín cho dù đó chỉ là một trận đấu tại giải trẻ. Cuối cùng, chúng tôi vẫn giành được chiến thắng 2-0 để lọt vào trận chung kết đối đầu với Leeds United.

Tuy nhiên, ở cả hai lượt trận chung kết, cho dù có biết bao nhiêu cầu thủ đầy hứa hẹn của đội 1 nhưng chúng tôi lại không thể vượt qua được các chàng trai đến từ Leeds. Ở cả hai trận đấu, chúng tôi đều thi đấu tốt nhưng không thể có được kết quả như mong muốn. Chúng tôi đã để thua 0-2 ngay tại Old Trafford trước khi hành quân đến Elland Road. Chúng tôi lại có hơn 30.000 cổ động viên tại Manchester. Khi được thông báo rằng cổ động viên của Leeds thậm chí còn đông hơn, tôi nghĩ có lẽ chúng tôi đã để thua một bàn ngay khi trận đấu còn chưa bắt đầu. Đám đông cuồng nhiệt của họ luôn đứng bên cạnh và ủng hộ họ. Cuối cùng, họ đánh bại chúng tôi với tỉ số 2-1.

Mùa giải đó, chúng tôi đã thi đấu rất nhiều trận. Tôi nhớ cảm giác mệt mỏi nhưng việc để thua trong một trận chung kết còn là điều tồi tệ hơn. Đối với hầu hết chúng tôi, đó có lẽ là nỗi thất vọng đầu tiên trong sự nghiệp bóng đá của mình và có lẽ nó sẽ khiến chúng tôi trở nên mạnh mẽ hơn và có thêm kinh nghiệm thi đấu cùng nhau. Chúng tôi không muốn lặp lại thất bại này một lần nữa và cũng không muốn để Eric Harrison phải phát điên lên giống như cách ông ấy thể hiện trong phòng thay đồ sau trận thua tại Elland Road.

Sau đó, ở mùa giải 1992/93, các cầu thủ trong độ tuổi của chúng tôi bắt đầu những bước chạy đầu tiên cùng với đội 1. Đầu tháng 9, tôi được triệu tập lên đội 1, tập luyện cùng với các cầu thủ hàng đầu của đội. Vài ngày sau, huấn luyện viên trưởng Alex Ferguson bảo tôi sẽ cùng toàn đội hành quân tới Brighton để chuẩn bị cho trận đấu tại League Cup. Gary, Nicky Butt và Paul Scholes cũng góp mặt. Chúng tôi di chuyển trên chiếc chuyên cơ nhỏ khoảng 17 chỗ. Đó thực sự là một chuyến bay kinh hoàng. Tiếng ồn kéo dài, chỗ ngồi chật chội khiến chúng tôi có phần bất ngờ. Có lẽ đó là lí do chúng tôi có một đêm thật tuyệt với giấc ngủ sâu sau khi di chuyển đến đây. Tôi thức dậy và đón ngày mới bằng tin cực vui khi biết mình có tên trong danh sách dự bị.

Khoảng 20 phút cuối trận, trợ lí nói rằng tôi sẽ vào sân để thay Andrei Kanchelskis. Tôi phấn khích đến nỗi nhảy cẫng khỏi băng ghế dự bị khiến đầu đập mạnh vào phần mái che của hàng ghế: Quả là màn ra mắt đội 1 khá ấn tượng! Huấn luyện viên trưởng muốn xem tôi đá ra sao và tôi nghĩ mình đã chơi tốt. Bố mẹ ở Goldstone và chính họ cũng bất ngờ khi tôi có cơ hội vào sân thi đấu chính thức cho đội 1 của United. Khoảng 17 phút trên sân với tư cách cầu thủ United, nhưng tôi nghĩ mình vẫn còn quá trẻ. Tôi khi ấy mới chỉ 17 tuổi. Tôi thấy cảm giác của cậu bé ngày nào góp mặt trên băng ghế dự bị ở trận đấu với West Ham trong vai trò là một cậu bé làm "bùa cầu may" lại ùa về, hơn là cảm giác của một anh chàng sẵn sàng thi đấu trong đội hình chính của United. Sau đó, huấn luyện viên trưởng lại gần và nhắc nhở tôi trong phòng thay đồ. Tôi thực sự không nhớ mình đã làm gì sai. Có lẽ ông chỉ đang cố gắng đảm bảo rằng tôi không quá nóng vội mỗi khi được ra sân.

Phải mất một thời gian dài nữa để tôi có cơ hội tiếp theo. Đội bóng tại giải trẻ Youth Cup được đôn lên thành đội dự bị: Chúng tôi tiếp tục giành giải "A" và sau đó là Central League, chức vô địch lần đầu tiên sau hơn 20 năm. Tôi đã thi đấu một vài trận đấu tại League Cup vào đầu mùa giải 1994/95 khi cầu thủ đóng vai trò là lựa chọn số 1 tại vị trí của tôi được nghỉ ngơi. Trở lại đầu những năm 1990, United vẫn khá chật vật tại đấu trường châu Âu bởi quy định đối với các cầu thủ ngoại, có nghĩa là mỗi câu lạc bộ chỉ được đăng ký 3 cầu thủ nước ngoài trong các trận đấu tại cúp châu Âu. Không phải mùa giải đó chúng tôi không có lực lượng mạnh, nhưng những thay đổi của huấn luyện viên đã làm gián đoạn nhịp thăng hoa của toàn đội. Mùa giải đó, chúng tôi đã bị loại nhưng vẫn còn một trận đấu trên sân nhà tiếp đón Galatasaray. Trận đấu diễn ra vào tháng 12.

Ban đầu, tôi đã nhìn thấy khả năng được thi đấu của mình qua các bài viết trên tờ *Manchester Evening News* khi họ cho rằng ban huấn luyện sẽ trao cơ hội cho các cầu thủ trẻ để thử sức tại châu Âu. Hôm đó, ông nói chuyện với một vài cầu thủ trong nhóm chúng tôi, rằng chúng tôi sẽ có thể ra sân ngay từ đầu trong trận đấu. Tôi không biết những người khác thì sao nhưng tôi cũng không có cơ sở gì để mong đợi cả. Thế rồi, sau khoảng nửa giờ thi đấu, tôi đã ghi bàn thắng đầu tiên cho đội 1 của Manchester United.

Trái bóng cuộn ra trước mặt tôi, ngay trước khán đài Stretford End. Tôi vẫn nhớ ý nghĩ trong đầu khi ấy: mình có thể làm được điều gì đó từ pha bóng này đây? Mặc dù không thực sự là một cú sút hoàn hảo, nhưng bằng cách nào đó, trái bóng lắc lư bay vào lưới và tôi quay ra ăn mừng cùng các đồng đội. Eric Cantona là người đầu tiên bắt được tôi. Tôi phấn khích, la hét quá mức đến nỗi anh ấy phải buông tôi ra. Khi ấy tôi chỉ muốn thoát khỏi anh ấy. Tôi đã ghi bàn và tôi đang ăn mừng cùng với Eric Cantona.

Tôi nghĩ Galatasary đã để một số cầu thủ gạo cội của họ nghỉ ngơi và trận đấu không thực sự khó khăn như vốn có. Chúng tôi thi đấu tốt, thực tế là các cầu thủ trẻ thậm chí còn thi đấu xuất sắc hơn. Ngay từ khi bắt đầu trận đấu, sự khác biệt đã được tạo ra. Các cầu thủ có thể cảm nhận được bầu không khí tuyệt vời tại Old Trafford, bầu không khí khác xa so với 17 phút thi đấu mà tôi được trải qua trong trận đấu với Brighton hai năm về trước. Đối với chúng tôi, nó chẳng khác gì một trận chung kết Cúp châu Âu. Đừng bận tâm đến chuyện United có thể bị loại dù kết quả có ra sao. Kết quả là chúng tôi đã giành chiến thắng 4-0. Đây là một kết quả tốt ở Cúp châu Âu cho dù ở hoàn cảnh nào đi nữa. Huấn luyện viên trưởng không nói bất cứ điều gì sau đó. Ông khá thất vọng khi toàn đội đã bị loại, nhưng ông dường như hạnh phúc khi chứng kiến màn trình diễn của lứa cầu thủ trẻ tài năng mà mình đang sở hữu.

Tuy vậy, có lẽ những bước khởi đầu tại đấu trường châu Âu chỉ là ngoại lệ đối với tôi. Tôi vẫn còn rất nhiều thứ phải làm, phải luyện tập và cố gắng. Điều giúp United và các cầu thủ của câu lạc bộ luôn tiến bộ chính là suy nghĩ rằng, nếu phong độ của một cầu thủ nào đó xuống dốc, thì sẽ có người khác sẵn sàng thế chỗ ngay lập tức. Ở độ tuổi của một cậu bé, những nghi ngờ về việc tôi có thể trụ lại ở đó một tuần, một tháng hay thậm chí là một năm, luôn thường trực. Mọi thứ trở lại như cũ sau màn khởi đầu của tôi trong trận đấu với Galatasaray. Tôi trở lại băng ghế dự bị. Tôi tiếp tục quanh quẩn với câu hỏi rằng liệu mình có đủ sức cho bước đi tiếp theo: hoàn thiện bản thân ở đội 1 bằng việc được tham gia các

trận đấu tại Premier League. Trong cuộc sống, có lẽ bạn luôn luôn phải chuẩn bị tinh thần để đón nhận và tận dụng bất cứ điều gì sắp xảy đến.

Không phải ngày nào sau buổi tập, tôi cũng được gọi lại để gặp huấn luyện viên trưởng trong văn phòng. Hôm đó, tôi được gọi ở lại để gặp ông.

"Preston North End đã đề nghị mượn cậu trong vòng một tháng. Tôi nghĩ đó là ý kiến hay đấy."

Ở tuổi 19 như tôi, Nicky Butt và Gary Neville đã bắt đầu được thi đấu thường xuyên hơn. Tôi đã tham gia đội 1 cùng với họ, nhưng có lẽ tôi không tiến bộ nhanh bằng họ. Và có phải United cho rằng tôi không đủ sức khỏe để thi đấu cho họ? Liệu đó có phải là cách để họ đẩy tôi đi? Tôi không thể loại bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Tôi đã chuẩn bị tâm lí: *Họ không đánh giá cao mình. Họ muốn loại bỏ mình.*

Đó có lẽ là phản ứng thái quá, nhưng đó chính xác là những gì mà tôi cảm nhận khi ấy. Tất nhiên, người đầu tiên nói chuyện với tôi là Eric Harrison và bởi vì cuộc nói chuyện đó, huấn luyện viên trưởng đã gọi tôi trở lại để giải thích rõ hơn.

"Chuyến đi lần này không gì khác ngoài việc giúp cậu có được kinh nghiệm thi đấu ở đội 1 của một đội bóng khác, của một giải đấu khác."

Tôi rất vui khi có cơ hội nói chuyện với ông ấy bởi lẽ điều đó có nghĩa là tôi sẽ đến Preston với tâm trạng thoải mái nhất. Tôi lẽ ra có thể ở lại Manchester để tập luyện và chỉ đến Deepdale để thi đấu, nhưng, bởi vì tôi biết United vẫn là một phần trong quá trình phát triển của tôi, vì thế tôi quyết định chuyển đến thi đấu và ở hẳn lại để chơi cho Preston.

Khi lần đầu xuất hiện trên sân tập, tôi có một chút lo lắng, sợ sệt. Tôi bước vào phòng thay đồ và tất cả các cầu thủ của Preston đã ngồi sẵn ở đó. Có lẽ họ đang chờ tôi. Tôi không biết họ có đang nghĩ vậy không nữa hay đơn thuần chỉ là tôi tưởng tượng ra vậy. Mọi người xôn xao: *Đây là cầu thủ đến từ United và cậu ấy đến từ Đông London.*

Dù sao đi nữa thì mọi thứ cũng thực sự lạ lẫm. Preston thi đấu tại giải hạng ba của nước Anh. Đó là một thế giới khác xa với cuộc sống mà tôi đã quen ở câu lạc bộ chủ quản khi mọi thứ luôn được chuẩn bị đầy đủ, nơi chỉ có những tiện nghi tốt nhất mới được coi

là đủ. Cuối buổi tập đầu tiên cho đội bóng mới, tôi ném bộ áo tập trong phòng thay đồ trước khi vào tắm.

"Không phải ném xuống sàn nhà như thế đâu. Cậu đem nó về nhà và tự giặt giũ để chuẩn bị cho ngày mai."

Điều này không làm khó tôi. Chỉ là, tôi chưa chuẩn bị tinh thần cho những thứ sắp diễn ra tại Deepdale. Huấn luyện viên trưởng khi ấy là ông Gary Peters đã nhanh chóng hướng dẫn tôi. Trong ngày đầu tiên, ông gọi tất cả các cầu thủ và tôi lại, xếp thành một vòng tròn.

"Đây là David Beckham. Cậu ấy sẽ thi đấu ở đây trong khoảng một tháng. Cậu ấy đến từ Manchester United. Cậu ấy thi đấu tốt, có thể thực hiện tất cả các cú đá phạt và phạt góc. Tức là cậu này, cậu này không phải nghĩ ngợi chuyện đó nữa." Ông chỉ tay vào những cầu thủ thường đảm nhận những tình huống bóng chết và thậm chí không chờ đợi câu trả lời của họ. Chắc chắn điều này có thể gây một chút khó chịu với một vài cầu thủ. Ban đầu có vẻ còn một chút ngại ngùng, nhưng một khi chúng tôi làm việc cùng và tìm hiểu nhau, tôi đã có khoảng thời gian tuyệt vời với tất cả các chàng trai tại Preston. Chúng tôi thỉnh thoảng lại ra ngoài vào một vài buổi tối trong một tháng có mặt ở đó. Điều đó đã thực sự tạo ra sự khác biệt khi tôi không chỉ xuất hiện ở đó trong các trận đấu. Họ biết tôi sẽ ở lại Preston trong một tháng.

Trong số các cầu thủ khi ấy, David Moyes, hiện tại đang dẫn dắt Everton là cầu thủ xuất sắc nhất. Anh ấy là trung vệ và là mẫu cầu thủ luôn lao vào tranh chấp bằng các cú xoạc bóng. Trong vai trò là đội trưởng, anh luôn la hét, động viên mọi người và luôn giữ trong mình nhiệt huyết giành chiến thắng. Bạn có thể nhận ra David hoàn toàn phù hợp với công việc huấn luyện sau này. Anh ấy hiểu rằng tôi sẽ im lặng, giữ mình và chỉ nói chuyện khi cần. Nhưng anh ấy đã cố gắng giúp tôi hòa nhập với cả đội, chăm sóc tôi và điều đó khiến tôi thực sự cảm kích.

Gary Peters, huấn luyện viên của đội bóng lúc đó cũng thực sự tuyệt vời. Ông giúp đỡ tôi rất nhiều, có lẽ một phần bởi vì ông cũng là một người London. Ông đã giúp tôi hiểu đội bóng cần tôi và cho tôi sự tự tin. Ông luôn tin tưởng tôi. Chắc hẳn ông ấy cũng đã theo dõi tôi khi tôi còn ngồi dài trên băng ghế dự bị tại United và tôi cũng phát hiện ra lời đề nghị mượn tôi chỉ xuất phát từ một câu nói đùa và ông cũng không nghĩ câu lạc bộ của thành phố Manchester lại đồng ý. Tôi biết Preston thậm chí còn ra giá cho tôi sau bản hợp đồng cho mượn một tháng khi ấy, nhưng Gary biết

rằng họ sẽ không có cửa để đạt được điều đó.

Mọi thứ diễn ra thật nhanh chóng. Tôi tập luyện cùng với họ từ thứ Hai, sau đó Gary đưa tôi vào băng ghế dự bị vào hôm thứ Tư. Điều này nghe có vẻ hơi kì quặc. Preston đã chơi ở Central League, giống như đội dự bị của United, và trước đó có vẻ như tôi rơi vào thời điểm khó khăn. Nhưng một khi bạn đã ở đó để thi đấu thì hãy quên tất cả đi. Tôi đã thể hiện rất tốt, tham gia một tình huống ghi bàn và tự mình ghi một bàn thắng. Đến thứ Bảy, tôi tiếp tục xuất hiện trên băng ghế dự bị trong trận đấu với Doncaster tại Deepdale.

Có một chút bất ngờ khi Ryan Kirby, người mà tôi đã thi đấu cùng trong nhiều năm với Ridgeway, có mặt trong đội hình thi đấu của Donaster. Tất nhiên, bố tôi cũng có mặt trên khán đài. Và bố của Ryan, ông Steve, cũng có mặt ở đó. Ông ấy là người đã hướng dẫn chúng tôi khi chúng tôi còn là những đứa trẻ ngày nào. Tôi và Ryan chào nhau và nhanh chóng bước vào trận đấu.

Một thứ mà tôi không thực sự mong đợi là những cú xoạc bóng. Tôi cá rằng một phần lí do huấn luyện viên trưởng cho tôi tới thi đấu theo dạng cho mượn tại Preston là muốn tôi trở nên cứng cáp hơn. Thời điểm ấy, tôi "mỏng cơm" hơn so với bây giờ. Trận đấu đầu tiên đó, tôi ngồi dự bị trong suốt hiệp một, và mỗi cú xoạc bóng trên sân diễn ra, tôi lại co rúm người. Khi tôi vào sân, gần như ngay lập tức, chúng tôi được hưởng một quả phạt góc. Chiều hôm ấy, trời nhiều gió. Tôi nghĩ mình chỉ cần treo bóng vào trong rồi chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra. Và một bàn thắng. Không phải một khởi đầu quá tệ. Chúng tôi kết thúc trận đấu với kết quả hòa 2-2.

Trận đấu tiếp theo là cuộc tiếp đón Fulham, đội bóng sở hữu Terry Hurlock. Tôi biết đến anh ấy qua sự nổi tiếng và cũng có theo dõi anh thi đấu: Terry là mẫu cầu thủ rất thích những cú xoạc bóng và điều này khiến tôi có một chút lo lắng. Rồi tôi sớm nhận ra, khi đang cần điểm, bạn không thể nào tránh khỏi những va chạm. Chúng tôi giành chiến thắng 3-2 và trong trận đấu, tôi đã ghi bàn thắng đầu tiên từ tình huống đá phạt hàng rào. Đó là pha đá phạt từ ngoài vòng cấm và tôi rất thích nó. Gary Peters đã nhường cho tôi thực hiện và cú sút phạt không thể nào hoàn hảo hơn. Khi ấy, tôi thậm chí còn không nhớ kĩ bàn thắng đã diễn ra như thế nào mà chỉ nhớ màn ăn mừng sau đó. Tôi sung sướng chạy trên sân, đôi tay dang rộng. Cầu thủ nào đó của Preston chạy theo túm lấy đầu tôi và giật mạnh đầy phấn khích. Nó khiến tôi gần như chết điếng. Điều đó là chắc chắn nhưng tôi nghĩ không nhiều người

nhận ra bàn thắng ấy và kết quả ấy có ý nghĩa lớn lao với chúng tôi như thế nào. Đối với các chàng trai ở các câu lạc bộ như Preston, ngoài việc thi đấu, họ cần phải cố gắng để trang trải cuộc sống như bất kì ai khác - điều đó giúp tôi có những trải nghiệm thật sự mới mẻ. Khi nhìn vào ánh mắt của các cầu thủ, tôi hiểu ước muốn của họ mạnh mẽ, cháy bỏng nhường nào, họ muốn và cần phải giành chiến thắng. Điều này tương tự với đám đông cổ động viên tại Deepdale. Câu lạc bộ là trái tim của cả thị trấn. Nó chứa đựng trong đó cả lịch sử và con người nơi đây. Tôi thật may mắn khi có mặt ở đó. Họ rất tốt và đưa tôi đến những bến bờ cảm xúc thật tuyệt vời.

Tôi đã từng trải qua nhiều cảm xúc thú vị, nhưng thực sự, khoảng thời gian một tháng tại Preston có lẽ là một trong những quãng thời gian khiến tôi cảm thấy phấn khích nhất trong toàn bộ sự nghiệp. Tôi vẫn nhớ mình đã nghĩ rằng, nếu huấn luyện viên trưởng để tôi ra đi, tôi thật hạnh phúc khi được chơi bóng dưới màu áo của Preston North End. Cuối cùng, thời điểm kết thúc cũng đến, hợp đồng cho mượn đã hết. Tôi trở về United, nhưng khi ấy có vẻ như tôi lại không muốn đi. Nhớ lại thời điểm trước đó, tôi đã từng lo lắng như thế nào? Đã từng sợ sệt ra sao khi đến Deepdale? Mọi thứ thay đổi nhanh chóng chỉ sau 4 tuần, tôi đã đề nghị huấn luyện viên trưởng xem liệu mình có thể ở lại với Preston thêm một vài tháng nữa không.

Câu trả lời là "Không". Không có bất cứ lời giải thích nào. Nhưng cuối tuần đó, tôi đã hiểu vì sao vị thuyền trưởng của United lại muốn tôi trở lại Old Trafford. Cơn bão chấn thương tại Old Trafford đang hoành hành và danh sách đăng ký thi đấu cho trận đấu với Leeds vào thứ Bảy cũng có tên tôi. Tôi sắp có màn ra mắt tại giải Ngoại hạng trong màu áo của Manchester United ngay tại Old Trafford. Sau 5 trận đấu đầy sức mạnh cho đội 1 của Preston, tôi đã thực sự sẵn sàng cho những bước tiến tiếp theo. Thêm một điểm nữa, sếp cũng đã sẵn sàng cho điều đó. Tôi cá là mình đã chuẩn bị kĩ càng hơn trước đây, hơn các trận đấu với Brighton và Galatasaray. Ít nhất với buổi chiều hôm đó, tôi đã gạt tất cả mọi sự nghi ngờ sang một bên. Sau tất cả, United và Sir Alex nghĩ tôi cần có cơ hội cho riêng mình.

Tôi biết, đối với tất cả những phấn khích sau khi giành chiếc cúp FA ở cấp độ trẻ và sau những trận đấu cho United ở giải đấu cúp và Preston tại giải hạng ba, tôi vẫn chưa đạt được bất cứ điều gì. Nhưng chắc chắn đây sẽ là khoảng thời gian để tôi thể hiện năng lực của bản thân. Tất nhiên, đó không phải chỉ riêng tôi. Cũng không phải riêng thế hệ của tôi. Thậm chí đến bây giờ, điều đó vẫn

đúng: hãy hỏi Wes Brown hoặc John O'Shea hay Kieran Richardson chẳng hạn. Vị thuyền trưởng của United luôn có niềm tin vào các cầu thủ trẻ "cây nhà lá vườn" do chính câu lạc bộ đào tạo. Một trong những điều tuyệt vời nhất nằm ở việc ban huấn luyện của câu lạc bộ luôn sẵn sàng trao cơ hội thi đấu cho các cầu thủ trẻ, miễn là họ cảm thấy họ đã sẵn sàng để thử lửa. Ông luôn tin tưởng vào các sản phẩm của lò đào tạo câu lạc bộ và hơn hết, có một vài điều mà cả thế hệ cầu thủ của chúng tôi luôn cảm thấy biết ơn huấn luyện viên Alex Ferguson. Tương lai của mỗi cầu thủ không phải là thứ trách nhiệm mà ông có thể giao cho bất kì ai. Khi tôi còn là một cậu bé, ông đã biết David Beckham là ai. Khi tôi đã ký hợp đồng với United, ông luôn theo dõi sự phát triển của tôi - theo dõi các trận đấu, theo sát quá trình tập luyện, trao đổi với Eric và các huấn luyện viên khác về những thứ tôi cần hòa nhập.

Khi có màn ra mắt tại giải quốc nội hay thậm chí xuất phát trong một trận đấu cúp cho United, bạn có cảm giác giống như bạn là một phần của đội 1. Điều đó giúp cho các cầu thủ trẻ thư giãn và làm hết sức mình khi có cơ hội. Với tôi, cảm giác giống như tôi đã đạt được điều đó khi còn là một đứa trẻ: khởi động cùng các người hùng tại Upton Park trong vai trò cậu bé đại diện của đội trong suốt cả buổi chiều. Theo thời gian, tôi đã sẵn sàng thi đấu cho United, tôi đã có sự hòa nhập tốt với các cầu thủ kì cựu của đội. Tôi biết tất cả họ và quan trọng hơn là họ cũng đã biết tôi.

Nhưng hóa ra, trận đấu ra mắt tại Premier League lại không thực sự như mong đợi. Bầu không khí trong các trận đấu giữa Man United và Leeds luôn tuyệt vời bất kể là diễn ra tại Old Trafford hay Elland Road và mọi thứ trên sân rất náo nhiệt. Trận đấu kết thúc với tỉ số 0-0. Tôi dần tự tin hơn vào bản thân và tôi cũng có cơ hội thi đấu thêm một vài trận đấu nữa trước khi kết thúc mùa giải đó và đến mùa hè, cảm giác như thể, từ từ nhưng chắc chắn, mọi thứ đang bắt đầu với tôi. Điều mà tôi và không ai trong số chúng tôi nhận ra là huấn luyện viên trưởng khi ấy đã chứng kiến đầy đủ màn trình diễn của tôi và đã sẵn sàng cho một bước tiến lớn nhất trong lịch sử. Mùa giải 1995/96 thực sự đã làm nên tên tuổi của tôi. Và đó cũng là mùa giải làm nên thương hiệu của thế hệ chúng tôi. Cảm ơn Sir Alex đã tin tưởng chúng tôi, thậm chí khi chúng tôi còn chưa kịp tin vào bản thân mình.

Chương 4
"DB" TRÊN CON ĐƯỜNG TRẢI NHỰA

"Giả sử chúng tôi ra sân và chứng minh tất cả quý vị đã sai thì sao?"

Ở cùng vị trí thi đấu, trên khắp các sân cỏ châu Âu không có mấy ai qua mặt được Hughes, Paul Ince và Andrei Kanchelskis, nhưng họ đều đã rời Old Trafford. Suốt mùa hè năm 1995, chúng tôi đọc được nhiều bài báo đại loại như: Alex Ferguson đã quyết định bán ba trong số các ngôi sao lớn nhất của United. Andrei là một cầu thủ tuyệt vời nhưng lại có vấn đề với huấn luyện viên trưởng. Những câu chuyện ngoài sân bóng đã chứng minh Paul hành xử không tốt khi đặt vị thế của mình lên trên câu lạc bộ. Tôi biết "Ông già gân" sẽ không để yên khi biết chuyện này, nhưng tôi cũng chưa từng thấy Incey như thế: Anh ấy là một nhân cách lớn, luôn đốc thúc đồng đội tiến lên giống như Roy Keane hiện tại. Thời điểm đó, phong độ thi đấu của Incey cũng không hề kém cạnh bất cứ ai.

Dù Mark Hughes đã bước sang tuổi 30, nhưng đến bây giờ tôi vẫn nghĩ, quả là sai lầm khi để anh ấy ra đi. Hãy hỏi những cổ động viên của Chelsea thì biết. Rời Manchester United, Mark chuyển đến Stamford Bridge. Các cổ động viên của họ sẽ nói cho tất cả biết Mark là cầu thủ tuyệt vời thế nào. Tôi cũng phải thừa nhận mình là người thiên vị. Tôi luôn là một fan cứng của anh ấy. Sau này, anh là huấn luyện viên của xứ Wales. Nếu tôi có quyền quyết định, có lẽ giờ này Mark Hughes sẽ vẫn thi đấu cho Manchester United. Sau Bryan Robson, anh ấy đã thực sự là một người hùng khi tôi vẫn còn là một cậu nhóc và tôi cũng đã có cơ hội được thi đấu cùng anh ấy. Tôi thực sự thất vọng khi anh ấy ra đi. Tôi tự đặt cho mình câu hỏi: Liệu chúng tôi có giành được danh hiệu nào

không khi không có Sparky[1] trong đội?

[1] *Biệt danh của Mark Hughes.*

Tôi vẫn nhớ cảm giác thất vọng khi biết tin Mark sắp rời câu lạc bộ. Tôi cũng rất bất ngờ: giống như hầu hết các fan hâm mộ của United, phản ứng đầu tiên của tôi là thắc mắc xem huấn luyện viên của đội đã và đang làm gì mà mọi chuyện lại ra nông nỗi này. Bạn biết chắc chắn phải có chuyện gì đó mới khiến cho cầu thủ quan trọng của đội ra đi. Nhưng "boss" khi ấy cũng không đưa ra bất cứ lời giải thích nào. Cuối cùng thì, Andrei Kanchelskis đảm nhiệm vị trí cầu thủ tấn công bên cánh phải. Và David Beckham cũng vậy. Eric Harrison thường nói gì với các cầu thủ trẻ trước khi họ ngồi xuống theo dõi các trận đấu của đội 1 United? *Hãy quan sát các cầu thủ thi đấu ở vị trí của các cậu. Sau này, các cậu sẽ thay thế vị trí của họ.* Khi Andrei rời Old Trafford, tôi bắt đầu suy nghĩ xem không biết mình có đủ sức gánh vác trọng trách thay anh ấy không?

Trong quá trình chuẩn bị trước mỗi mùa giải mới, hầu hết cầu thủ trẻ phải chờ đợi xem liệu huấn luyện viên của câu lạc bộ có đem ai khác về để khỏa lấp các vị trị vốn từng thuộc về các cầu thủ mới ra đi hay không. Mấy tháng sau, chúng tôi vẫn nghĩ ông ấy sẽ mang về những cầu thủ mới. Tôi luôn nghĩ thật khó để huấn luyện viên trưởng có thể hoàn toàn tin tưởng và giao trọng trách đó cho những cầu thủ trẻ như chúng tôi. Manchester United là một câu lạc bộ lớn và người hâm mộ đội bóng sẽ luôn luôn kì vọng sự thành công. Mặc dù vậy, chúng tôi vẫn hy vọng sẽ có cơ hội thể hiện. Ngày nay, các cầu thủ trẻ khác xa so với trước kia. Họ tự tin hơn. Đối với trường hợp của chúng tôi, ít ra chúng tôi nên nói thẳng vấn đề đó với huấn luyện viên trưởng. Nhưng chính bản thân tôi, anh em nhà Neville, Nicky Butt và Paul Scholes đều không làm thế. Không ai dám mở lời và Sir Alex cũng không nói ra bất cứ điều gì với chúng tôi. Ông ấy luôn hướng về phía trước và bắt đầu mùa giải mới với một United trẻ trung nhất trong lịch sử đội bóng kể từ sau "những đứa trẻ của Busby" ở thập niên 1950.

Trong trận đấu đầu tiên của mùa giải, chuyến làm khách đến sân Aston Villa, chúng tôi liên tục phải chống đỡ những đợt tấn công của đội chủ nhà. Tôi ngồi dự bị trong suốt hiệp 1 và có cơ hội ra sân ở hiệp 2 khi chúng tôi đã bị dẫn trước 3-0. Tôi đã ghi một bàn thắng: Denis Irwin treo bóng vào vòng cấm, hướng đến vị trí của tôi. Tôi khống chế bước một khá tốt, để trái bóng lăn nhẹ về phía trước rồi tung cú sút từ ngoài vòng cấm địa. Mark Bosnich chôn chân nhìn bóng bay vào lưới. Tôi vẫn ăn mừng theo một phong

cách đặc biệt cho dù chúng tôi còn kém đội bạn hai bàn. John O'Kane, cầu thủ dự bị trong trận đấu đó, là người duy nhất chạy đến ăn mừng và ôm lấy tôi.

Trong suốt cả trận đấu, tôi cố gắng di chuyển khắp mặt sân để cố gắng tạo ra sự khác biệt. Theo cảm nhận chủ quan, tôi khá hài lòng với những gì mình thể hiện trên sân. Nhưng vị huấn luyện viên trưởng thì không. Trong phòng thay đồ, ông tiến thẳng đến chỗ tôi, nói cho tôi hiểu tầm quan trọng của việc phải giữ vị trí thi đấu trên sân, và điều đó có ý nghĩa ra sao với toàn đội. Sau trận thua trên sân Villa Park, giới truyền thông có vẻ đã sẵn sàng viết về mùa giải của United. Khi ấy, Sir Alex đặt hết niềm tin và nhiệt huyết vào nhóm cầu thủ trẻ. Các chuyên gia của đội cũng hoàn toàn đồng ý với ý kiến này, ngoại trừ Alan Hansen khi phát biểu trong chương trình *Match of the Day* rằng: "Ông ấy sẽ không thể giành được danh hiệu nào với bọn nhóc đó trong đội hình đâu."

Tối đó, tôi cũng ngồi trước màn hình ti vi theo dõi chương trình. Tôi cá là những cầu thủ trẻ khác cũng vậy. Sau khi trở về từ thành phố Birmingham, có lẽ một số người cũng đã nảy ra những ý nghĩ nghi ngờ đối với quyết định của Sir Alex và ban huấn luyện. Chúng tôi đã cùng nhau cố gắng đối mặt và vượt qua mọi thử thách trước mắt. Nhưng trong ban huấn luyện, chắc hẳn cũng đã có một vài người đặt ra những hoài nghi về hiệu quả của việc đôn nhóm cầu thủ trẻ chúng tôi lên thi đấu. Họ đặt ra câu hỏi liệu United có quá vội vã hay không? Có lẽ hàng nghìn cổ động viên - những người ủng hộ United khi chứng kiến trận đấu đó, cũng có những suy nghĩ tương tự. Sau khi trở về nhà và lắng nghe các chuyên gia phân tích về trận đấu hôm đó, tôi cá là không chỉ mình tôi phải nhận những lời chỉ trích. Suy cho cùng, đó cũng chỉ là một trận bóng. Tôi từng nghĩ: *Giả sử chúng tôi ra sân và chứng minh rằng tất cả quý vị đã sai thì sao?*

Trận tiếp theo là cuộc tiếp đón West Ham và bất chấp những nhắc nhở sau trận đấu với Villa, Sir Alex vẫn bố trí tôi thi ngay từ đầu. Rất nhiều thứ xuất hiện trong đầu tôi, đặc biệt, tôi nhận ra, bên phía đội bạn, người sẽ đối đầu với tôi là Julian Dicks. Không biết vì lí do gì nhưng tôi bỗng nhớ đến một cậu bé đã từng rất thân khi còn ở trường trung học Chingford, Danny Fisher, một fan hâm mộ đích thực của West Ham. Mặc dù là một fan ruột của Manchester United nhưng tôi vẫn theo dõi kết quả của The Hammer[2], và cả hai chúng tôi luôn trao đổi rất nhiều về bóng đá mọi lúc. Liệu Danny sẽ nghĩ gì khi thấy tôi xuất hiện trong đội hình của United trong cuộc đối đầu với West Ham và Julian Dicks? Tôi biết anh ta nổi tiếng với lối chơi "chặt đinh chém sắt".

[2] *Biệt danh của West Ham.*

Trong quãng thời gian đầu của sự nghiệp, nhiều người còn nghi ngờ cho rằng tôi sẽ không đủ cứng cáp về mặt thể chất để có thể cạnh tranh ở đội 1 và thi đấu ở môi trường bóng đá đỉnh cao vốn khắc nghiệt. Khi ở tuổi lên 8, bước ra sân thi đấu ở giải Sunday League, tôi đã nghĩ mình có đủ khả năng để thi đấu cho United. Ngay cả ở tuổi 17, 18, dù chưa thực sự trưởng thành về mặt thể chất, tôi vẫn nghĩ mình có thể làm điều đó. Tôi nhớ có lần đã từng nói chuyện với bố về giấc mơ đó. Tôi nỗ lực tập tạ để giúp mình "chắc chắn" hơn nhưng việc chiều cao tăng lên nhanh chóng trong giai đoạn phát triển vẫn khiến tôi trông khá mảnh khảnh. Tuy nhiên, bất chấp ý kiến của mọi người, tôi vẫn không mấy e ngại về thân hình của mình. Tôi quyết tâm sẽ không lùi bước. Tôi thường phải thi đấu với các cầu thủ to lớn hơn và khỏe mạnh hơn gấp nhiều lần. Như Julian Dicks chẳng hạn. Sir Alex nói với tôi trước giờ bóng lăn:

"Khi có cơ hội, cậu cứ đi bóng qua người anh ta hoặc thực hiện căng ngang vào trong. Nhưng hãy coi chừng. Nếu có thể, anh ta sẽ vào bóng rất quyết liệt đấy."

Quả đúng như vậy, ngay những phút đầu trận, anh ta đã cho tôi nằm sân ở khu vực góc. Nhưng bóng đá là vậy, dù Dicks có quyết liệt hơn nữa thì tôi vẫn phải tiếp tục cố gắng, và kiên cường hơn nữa. Tối đó, các cổ động viên của United thật tuyệt vời. Có thể họ vẫn còn rất lo lắng khi chứng kiến các ngôi sao của đội đã ra đi vào mùa hè, nhưng tôi nghĩ họ cũng rất hào hứng khi được theo dõi các tài năng trẻ "cây nhà lá vườn" của câu lạc bộ đang thể hiện rất tốt. Gary và Phil Neville, Paul Scholes và Nicky Butt đều là những chàng trai lớn lên dưới mái nhà của Manchester, điều này khiến các fan hâm mộ của United rất đỗi tự hào. Những khán giả tại Nhà hát của những giấc mơ chào đón tôi như cách họ chào đón những người con của thành Manchester, cho dù tôi đến từ London. Tôi nghĩ chúng tôi đã có được điều mình muốn trong cuộc đối đầu với West Ham và trong cả mùa giải đó. Chúng tôi đã giành chiến thắng đầu tiên trên sân nhà của mùa giải với tỉ số 2-1. Và điều quan trọng, tôi nghĩ mình đã vượt qua thử thách là hậu vệ trái của West Ham.

Đối với một đội hình trẻ như chúng tôi, mỗi trận đấu là một cơ hội để khám phá thêm về sức mạnh của bản thân, những gì chúng tôi có thể và chưa thể làm được. Chúng tôi luôn tin tưởng vào khả năng của bản thân; nhưng không đồng nghĩa với việc chúng tôi không phải học hỏi, tích lũy thêm kinh nghiệm từ tuần này sang

tuần khác. 10 ngày sau khi gặp West Ham, chúng tôi hành quân tới Ewood Park, đến với một trong số những trận cầu đinh của mùa giải. Ba tháng trước đó, Blackburn đã giành danh hiệu Premiership đầu tiên trong lịch sử, kết thúc mùa giải 1994/95 với 1 điểm nhiều hơn United mặc dù để thua trên sân Anfield ở trận đấu cuối cùng của mùa giải. Hồi đó, nếu chúng tôi có thể giành chiến thắng trên sân Upton Park, thay vì một kết quả hòa, thì có lẽ chức vô địch đã thuộc về United. Mọi thứ tưởng chừng đã ở rất gần. Họ có một đội hình khá mạnh với Chris Sutton và Alan Shearer ở tuyến trên. Đó thực sự là một trận đấu lớn giữa Đương kim vô địch và Á quân của mùa giải trước. Chúng tôi nghĩ United chắc chắn không thể thua ở trận cầu đinh này.

Tôi vẫn nhớ hai tình huống trên sân hôm đó. Ngay đầu trận, tôi đã cố gắng dùng những đường bóng bổng - những đường chuyền kiểu Hollywood theo cách gọi của Eric Harrison, nhưng bóng đi không chính xác. Và gần như ngay lập tức, Roy Keane chạy đến, cằn nhằn với tôi. Trước khi kịp bình tĩnh lại, tôi đã đáp trả anh ấy. Tôi và anh ấy vẫn thường gay gắt với nhau trong những lần như thế. Roy luôn quát tháo tất cả những đồng đội của mình. Với anh ấy, đó là một phần của trận đấu và chúng tôi hiểu rằng không có bất kì động cơ cá nhân nào ở đó cả, chỉ đơn giản là hướng về mục tiêu chiến thắng cho toàn đội. Cho dù Roy đã thi đấu cho United 10 năm hay chỉ mới 10 trận đấu, nếu thấy là cần thiết thì anh ấy không ngại việc la hét, gay gắt với bạn ngay lập tức. Điều đó xuất phát từ khao khát chiến thắng. Đêm đó, tại Ewood Park, lần đầu tiên tôi dứt điểm bằng một cú volley. Ngay lập tức, tôi phải nhận những tiếng la hét, quát tháo từ anh ấy. Nhưng tôi hiểu, anh ấy sẽ chẳng bao giờ làm thế mà không có lí do đâu.

Khi tỉ số đang là 1-1, Lee Sharpe đứng trước một cơ hội ở gần vòng cấm. Trái bóng cuốn về phía tôi và tôi xoay người, tung cú sút vào góc phải của khung thành. Đó là bàn thắng ấn định chiến thắng. Bàn thắng và kết quả thực sự có ý nghĩa rất lớn đối với tôi và cả câu lạc bộ. Trận đấu nằm trong chuỗi năm trận thắng liên tiếp kể từ sau thất bại tại Villa Park. “Không thể làm nên trò trống gì với những thằng nhóc đó” ư? Ít nhất, các cổ động viên của United nên bắt đầu mơ đến viễn cảnh tươi sáng hơn của Quỷ đỏ với những cầu thủ trẻ trong đội hình.

Có lẽ không phải ai cũng mê mẩn với bàn thắng của tôi trước Blackburn. Thú thật, tôi vẫn không thể tin mình đang thi đấu cho đội 1 của United. Tôi thực sự phấn khích khi được ra sân thi đấu chứ chưa nói đến việc ghi bàn. Dù là một tập thể với nhiều cầu thủ trẻ, nhưng chúng tôi cũng không nói năng vung vít. Thực tế,

phòng thay đồ trong suốt mùa giải vẫn yên tĩnh như bao mùa giải trước đó. Ngoại trừ Gary Neville, không ai trong số chúng tôi nói nhiều trước và sau mỗi trận đấu. Các cầu thủ lớn tuổi hơn thường không thích lớn tiếng ngay cả khi họ muốn bộc lộ những gì họ cần nói. Chỉ có huấn luyện viên trưởng thỉnh thoảng bắt chúng tôi ngồi thẳng lưng, tập trung lắng nghe. Tuy vậy, bầu không khí đã dần thay đổi khi mùa giải trôi qua và chúng tôi dần trở nên tự tin hơn.

Cũng như huấn luyện viên, các cầu thủ kì cựu luôn giúp chúng tôi tiến bộ hơn. Giống như Steve Bruce và Gary Pallister đã từng trải qua trước kia. Peter Schmeichel thực sự là một người có tầm ảnh hưởng lớn, ngoại trừ việc anh là thủ môn xuất sắc nhất thế giới thời điểm đó. Peter là mẫu người có thể trao đổi mọi lúc về trận đấu, về đối thủ hoặc những gì sẽ xảy ra trong cuộc đời bạn. Và trong tập luyện, anh cũng luôn cố gắng nỗ lực hết sức mình và không bao giờ chấp nhận sự hời hợt. Nếu có thể đưa bóng vào lưới của Peter thì bạn có thể ghi bàn vào lưới bất kì đội bóng nào cho dù thủ môn của họ là ai. Vào cuối mỗi buổi tập, chúng tôi thường tập căng ngang và đưa bóng vào trong vòng cấm từ hai cánh, điều đó có nghĩa là Gary Neville và tôi sẽ ở bên phải, Ryan Giggs và Denis Irwin sẽ ở bên trái. Peter thường khiến cho Gary phải chật vật. Những đường tạt bóng của Gary không xuất sắc như bây giờ, và rõ ràng, đã có những tiến bộ trông thấy sau chuỗi thời gian tập luyện tương đối dài. Peter sẽ truy cản Gary hết lần này đến lần khác. Gary cúi đầu và cố gắng tập luyện chăm chỉ hơn. Và khi anh ấy đã thực hiện được những cú căng ngang có nét, Peter không tiếc lời khen ngợi.

Mọi đội bóng xuất sắc luôn có bóng dáng của một thuyền trưởng có năng lực. Trong quá khứ, chúng tôi từng có Bryan Robson tại United. Hay gần đây, chúng tôi có Roy Keane. Tuy nhiên, mùa giải đó, người đàn ông thực sự tạo động lực cho chúng tôi đã không thể quay trở lại sân cỏ cho đến tận đầu tháng 10. Eric Cantona đã ký hợp đồng với United từ Leeds vào tháng 11/1992 sau khi giành chức vô địch vào mùa giải trước đó. Tôi đã xem anh ấy thi đấu rất nhiều lần. Bạn có thể thấy anh ấy là một cầu thủ giỏi nhưng chỉ khi anh ấy đến Old Trafford, nhiều điều tuyệt diệu hơn nữa mới bắt đầu xảy ra. Eric trở thành mẫu cầu thủ mà các cầu thủ còn lại luôn muốn noi theo. Từ con người anh luôn toát lên một vẻ kì bí nào đó: khi Eric bước vào một căn phòng, mọi thứ ở đó dừng lại để nhường chỗ cho sự xuất hiện của anh. Sang Manchester United, anh vẫn giữ nguyên cá tính và tính cách ấy.

Trong suốt quãng thời gian tập luyện và thi đấu cùng nhau, tôi

không nghĩ mình đã từng nói chuyện với Eric về bóng đá. Thành thật mà nói, ngoài vài câu chào hỏi, tôi cũng chưa từng trao đổi với anh ấy về bất cứ thứ gì khác. Tôi nghĩ mọi người khác cũng thế, vì anh ấy luôn giữ kín đời tư. Ngay sau khi tập luyện, thi đấu, anh ấy liền biến mất. Chúng tôi chấp nhận rằng anh có cuộc sống riêng và làm mọi thứ theo cách rất riêng. Anh ấy thường lái chiếc Vauxhall Nova nhỏ nhắn đến sân tập, sau đó chỉ có tập luyện và tập luyện. Khi kết thúc buổi tập, anh trở lại xe và rời sân tập. Anh ấy thực sự đã tác động đến không chỉ riêng tôi và các cầu thủ còn lại mà là toàn bộ câu lạc bộ. Chúng tôi không thường xuyên nói chuyện với anh ấy, nhưng lúc nào tên của anh cũng được nhắc đến trong mỗi câu chuyện của cả nhóm.

Trong mắt tôi, Eric chẳng có gì lập dị cả. Và tôi nghĩ Sir Alex cũng phần nào phải kiêng nể anh ấy. Một buổi tối, chúng tôi có mặt ở buổi ra mắt bộ phim *Batman - Người dơi*. Hôm đó, chúng tôi được nhắc nhở phải ăn mặc lịch sự, đeo cà vạt đen. Tuy nhiên, Eric lại xuất hiện trong bộ đồ trắng và đôi giày thể thao Nike đỏ rực. Đến bây giờ, tôi vẫn mỉm cười mỗi khi nghĩ về chuyện đó, nhất là những lời tư vấn dài dằng dặc của vị huấn luyện viên trưởng về trang phục tôi nên chọn để mặc. Eric luôn rất đặc biệt. Huấn luyện viên và các cầu thủ trong đội đều biết điều đó. Tuy vậy, chúng tôi chưa bao giờ ghen ghét hay đố kỵ về cách anh được đối xử khác biệt so với phần còn lại.

Eric thực sự ở một đẳng cấp khác. Một lần, vào buổi tối sau trận đấu, chúng tôi sắp xếp "cuộc họp đội". Chúng tôi đã lên kế hoạch gặp nhau tại Four Seasons vào lúc 6 giờ 45. Nhưng đến 7 giờ, chỉ duy nhất Eric là người vắng mặt. Và rồi, cuối cùng Eric cũng đã xuất hiện. Giggsy chỉ vào đồng hồ, nói:

"7 giờ rồi đấy, Eric."

Ryan ra giọng điệu cho thật giống với cách mà huấn luyện viên trưởng nói khi chúng tôi đến tập muộn. Eric nhìn lên và bảo:

"6 giờ 45."

Giggsy nhìn đồng hồ, trong khi Eric đã hất tay áo lên và cho chúng tôi xem mặt của chiếc đồng hồ Rolex đẹp nhất mà chưa ai trong chúng tôi từng thấy:

Anh cười và khẳng định: "Mới 6 giờ 45 mà."

Câu nói ấy khiến mọi người kết thúc cuộc tranh cãi về giờ giấc. Một chiếc đồng hồ như thế và người chủ nhân đang đeo nó như

vậy thì làm sao mà có sự sai lệch về giờ giấc được chứ.

Theo dõi Eric cũng là một cách để học thêm về bóng đá, đặc biệt trong cách anh tập luyện. Hằng ngày, sau mỗi buổi tập, anh ấy sẽ ở lại sân The Cliff để thực hiện những bài tập của riêng mình. Anh tự thực hiện những cú đá phạt trực tiếp, những pha đổi hướng và một vài kĩ thuật để đánh lừa đối phương. Nhưng phần lớn thời gian, anh thường tập luyện theo cách thức khá đơn giản. Anh ấy sẽ đá trái bóng lên không trung cao nhất có thể, sau đó cố gắng chạm bóng và kiểm soát bóng trong chân. Hoặc anh ấy sẽ đá bóng vào tường bằng cả chân phải rồi chân trái. Eric là một trong số những cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu và thật bất ngờ, anh ấy cũng tập những bài khá đơn giản như cách mà tôi với bố thường tập tại công viên Chase Lane khi tôi mới 7 tuổi.

Một khi bắt đầu chơi bóng chuyên nghiệp, chúng tôi sẽ phải đầu tư thời gian để chuẩn bị cho hai hoặc ba trận bóng mỗi tuần. Điều đó cũng không khiến tôi quên việc phải tập những bài cơ bản như kiểm soát và sút bóng. Bố luôn cố gắng giúp tôi hiểu rằng kiểm soát bóng là kĩ năng quan trọng nhất. Một pha chạm bóng bước một tốt là điều tối quan trọng. Điều đó cũng giải thích vì sao Eric luôn cố gắng tập luyện từ những thứ đơn giản. Nếu cảm thấy thoải mái sau khi tiếp bóng, bạn sẽ có đủ bình tĩnh để nhận ra những khoảng trống trên sân và chuẩn bị cho những động tác tiếp theo. Huấn luyện viên Sir Alex đã từng kể câu chuyện này về Eric vào khoảnh khắc trong trận chung kết FA Cup năm 1994. Ông đã thấy Eric ở ngoài khách sạn, tự luyện tập thêm. Ông nhận ra Eric là mẫu cầu thủ luôn đặt ra mục tiêu cho chính mình khắc nghiệt hơn người khác. Sir Alex khẳng định, Eric thực sự là một hình mẫu lí tưởng. Điều này không nằm ở chuyện anh có thể tự biến bản thân trở thành một người lãnh đạo. Trước khi anh đến Anh và khi còn thi đấu cho Leeds, tôi không nghĩ phẩm chất đó của Eric lại nổi bật như thế. Nhưng ở United, mọi thứ đã thay đổi. Cứ như thể anh ấy đã tìm ra nơi mà anh ấy thuộc về và sân khấu mà anh xứng đáng. Trong màu áo của United, những điều thú vị mà anh làm được đã bắt đầu ngay từ những ngày đầu tiên. Việc Eric gia nhập United là nhân tố chính quyết định chức vô địch Ngoại hạng của United mùa giải 1992/93 và đặt dấu chấm hết cho quãng thời gian chờ đợi ngôi vương của câu lạc bộ trong suốt nhiều năm. Và mùa giải sau đó, anh đã giúp United giành được cú đúp danh hiệu lần đầu tiên.

Tôi không thi đấu cho đội hình chính ở hai mùa giải lịch sử đó, nhưng khi chúng tôi thi đấu cùng nhau, tôi tin chắc chính Eric là "ngòi nổ" cho tất cả những gì đã diễn ra. Anh là người dẫn đường

và chúng tôi, những người còn lại sẽ đi theo. Đó thực sự là một phẩm chất hiếm có: một người đội trưởng đích thực, không cần nói quá nhiều. Anh luôn hiên ngang trên sân với chiếc cổ áo dựng đứng và sẵn sàng gánh vác cả thế giới. Thế là đủ.

Khi nói về Eric, mọi người thường nhắc đến những lần bị truất quyền thi đấu trong suốt sự nghiệp của anh. Mặc dù vậy, dưới góc độ nhìn nhận của tôi, tất cả các cầu thủ xuất sắc đều có sự khác biệt trong tính cách và bóng đá của họ. Sự khác biệt ở đây ám chỉ những gì khác xa so với người thường. Và nếu có thể giữ những sự khác biệt ấy trong suốt sự nghiệp của mình thì dù sớm hay muộn, bạn cũng sẽ gặp rắc rối. Những lần bị truất quyền thi đấu, án phạt hay bất cứ thứ gì chẳng thể nào khiến tôi nói những lời tiêu cực về anh ấy. Chúng tôi đã từng thi đấu cùng nhau và tôi hiểu những gì mà anh mang đến với phòng thay đồ và toàn đội: tài năng, đam mê và sự tận tụy. Phong cách thi đấu và phong cách sống của anh chẳng khác nào cách anh lái xe và những điều rất đặc biệt cho chúng tôi. Cả tôi và Manchester United nợ anh ấy rất nhiều.

Tôi cũng có mặt ở Selhurst Park vào năm 1995 khi Eric xông phi vào đám cổ động viên trên sân. Tôi đã không được đăng ký thi đấu trong trận đấu đó nên ngồi trên khán đài cùng với một vài người bạn để theo dõi trận đấu. Tôi không nhớ nhiều về các tình huống trong trận đấu với Crystal Palace, nhưng tôi vẫn nhớ chính xác sự cố đó xảy ra như thế nào.

Eric bị truất quyền thi đấu sau pha tắc bóng với Richard Shaw. Trên đường rời sân tiến vào phòng thay đồ, đám đông cổ động viên của Crystal Palace la hét phản đối cầu thủ người Pháp. Trong số đó, có một anh chàng hướng về Eric và quát thật lớn một điều gì đó. Không giữ được bình tĩnh, Eric lao thẳng về phía khán đài, vượt qua hàng rào, tặng nguyên một cú đạp vào anh chàng cổ động viên kia. Mọi thứ diễn ra rất nhanh chỉ trong vài giây trước khi danh thủ người Pháp được các nhân viên an ninh đưa vào phòng thay đồ. Đó chỉ đơn giản là một hành động bản năng, rất tự nhiên. Tôi nghĩ bất cứ ai khi bị xúc phạm như vậy ở trên phố cũng sẽ phản ứng tương tự. Chỉ có điều Eric là một cầu thủ chuyên nghiệp và có lẽ anh không nên phản ứng giống như cách mà người khác vẫn thường làm. Tôi không hề ám chỉ việc Eric làm là đúng nhưng dù trong bất cứ trường hợp nào, nếu ai đó văng những lời lẽ không hay vào người khác, chẳng có gì sai nếu anh ta phải nhận những điều như Eric đã làm cả.

Sau trận đấu, lúc ở trong phòng thay đồ, không ai bàn tán gì về sự cố xảy ra trên sân. Bầu không khí khá yên ắng. Huấn luyện viên

trưởng vẫn giữ được bình tĩnh. Ông chỉ yêu cầu tất cả các cầu thủ không được đề cập đến sự cố đó trước giới truyền thông. Không ai ngờ đến hậu quả mà Eric phải nhận: bị cấm thi đấu đến 8 tháng. Kết thúc mùa giải, chúng tôi không giành được bất cứ danh hiệu nào. Và mọi người có thể hiểu tầm quan trọng của Eric là như thế nào đối với toàn đội. Nhưng với tư cách cầu thủ của đội, tất cả phải tiếp tục cố gắng cho dù thế nào đi chăng nữa. Eric trở về quê nhà tại Pháp trong một vài tuần rồi sớm trở lại Old Trafford. Chúng tôi tiếp tục tập luyện hằng ngày dù anh không được thi đấu vì án phạt treo giò. Anh ấy vẫn là một phần quan trọng trong tất cả các hoạt động của câu lạc bộ ngoại trừ việc ra sân thi đấu. Sau thời gian lao động công ích và án treo giò của FA, Eric được trở lại thi đấu cùng câu lạc bộ trong khoảng một tháng rưỡi của mùa giải 1995/96. Từ tháng 10, Eric Cantona tiếp tục đóng góp vào thành công lớn của đội bóng với cú đúp danh hiệu vào cuối mùa giải. Tuy nhiên, chúng tôi không còn phụ thuộc quá nhiều vào anh nữa.

Nói về mùa giải năm đó, chúng tôi được đánh giá là những cầu thủ đã thực sự trưởng thành. Nhưng có lẽ điều trưởng thành rõ rệt nhất trong tôi chính là sự lớn lên trong nhân cách. Ngay từ khi bắt đầu, sau 16 năm sống trong vòng tay bao bọc của cha mẹ, Lynne và Joanne, và 3 năm ở khu tập thể với đội, tôi sắm được một ngôi nhà riêng. Ryan Giggs chuyển đến một ngôi nhà ở Worsley, phía Bắc của Manchester và anh ấy kể với tôi về ngôi nhà ba tầng bên cạnh đang được rao bán. Đồ đạc ở đó vẫn còn rất tốt. Worsley là một ngôi làng yên tĩnh, xinh xắn, ngôi nhà mới toanh và cách sân tập chỉ mười phút lái xe: bây giờ, tôi sẽ không có lí do gì để đến muộn nữa.

Tôi đã lớn lên ở một khu ngoại ô của London, trong một ngôi nhà chỉ vừa đủ cho 5 người. Và bây giờ tôi đã ở đây, tại ngôi nhà của riêng tôi: một phòng làm việc có bàn bi-a, một bộ ghế da trong phòng khách, một dàn âm thanh và ti vi hiệu Bang & Olufsen, còn cả một lò sưởi cỡ lớn nữa. Tầng trên cùng có một căn phòng lớn và phòng ngủ của tôi. Tôi chỉ phải sắm thêm tủ đồ. Tiện thể, tôi cũng nhờ ông thợ lắp thêm ngăn kéo dưới gầm giường. Chỉ cần ấn nút, ti vi sẽ được nâng lên từ chiếc ngăn kéo đó. Sau này, khi tôi và Victoria bắt đầu hẹn hò, cô ấy không ít lần chọc ghẹo tôi vì chuyện đó. Tôi đã có một anh bạn láng giềng là Giggsy sống kế bên. Một anh chàng như tôi còn cần gì hơn thế nữa chứ?

Ngay từ hồi ấy, Ryan đã là một huyền thoại tại United. Anh chỉ hơn tôi một tuổi. Chúng tôi đã từng cùng nhau vô địch giải trẻ (Youth Cup) trong màu áo của United, nhưng dường như anh ấy

đã là một ngôi sao khi đặt chân đến Manchester. Giggsy thường xuyên xuất hiện trong danh sách đăng ký thi đấu của đội 1 khi mới 18 tuổi. Anh chẳng khác nào một người hùng trong mắt các cầu thủ trẻ. Được thi đấu bên cạnh anh ấy là một điều tuyệt vời. Khi chuyển đến cạnh nhà anh ấy, tôi càng hiểu rõ hơn về anh. Tôi biết tất cả các đồng đội của anh ấy thời điểm đó, trong đó có một người tên là Worsley Crew. Tất cả chúng tôi đã từng gặp nhau tại một quán rượu có tên Barton Arms để ăn trưa. Tôi cảm giác như mình đang có những người bạn đáng mến nhất vùng Manchester.

Giggsy và tôi đã sống cạnh nhau kể từ thời điểm đó. Anh ấy là mẫu cầu thủ có thể tự mình mang về chiến thắng cho toàn đội, và là một cầu thủ mà mọi hậu vệ đều không muốn phải đối mặt. Hãy nghĩ xem biệt danh "George Best mới" của anh ấy đã được hình thành ra sao. Giggsy đã có những thăng trầm tại United giống như các cầu thủ khác, nhưng trong suốt 12 năm qua, Giggsy có đủ khả năng, sức mạnh để đáp ứng tất cả những mong đợi của người hâm mộ. Tôi từng hy vọng Xứ Wales sẽ vượt qua vòng loại để có mặt ở Đức tại World Cup 2006. Sẽ thật tuyệt nếu có cơ hội xem Giggsy thi đấu trong màu áo của đội tuyển quốc gia. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, anh ấy vẫn sẽ là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất mọi thời đại của United.

Quay trở lại cuộc sống của tôi tại căn nhà mới. Tôi cá là nhiều chàng trai ở trong hoàn cảnh của tôi sẽ nhờ đến sự trợ giúp của một dịch vụ dọn dẹp nào đó để giải quyết công việc nhà. Nhưng có lẽ điều đó không phải là vấn đề với tôi. Từ khi còn là một cậu bé, tôi vẫn thường dậy sớm vào mỗi Chủ nhật và nấu bữa sáng cho cả nhà. Không phải nhiệm vụ của tôi mà là do tôi thích điều đó. Nấu ăn là thú vui giúp tôi cảm thấy thoải mái. Tất nhiên, tôi không thể giỏi như đầu bếp Gary Rhodes hay Jamie Oliver. Khi bố mẹ đến thăm căn nhà mới, tôi đã chuẩn bị một bữa ăn thật ngon lần đầu tiên tại chính ngôi nhà của mình. Tôi không nghĩ họ sẽ bất ngờ với món gà rán, bởi lẽ mỗi khi vào bếp tôi vẫn thường làm món này. Điều quan trọng nhất là cả gia đình tôi được quây quần bên nhau và cùng nhau dùng bữa. Tôi thực sự rất tự hào khi có thể mời bố mẹ đến nhà mình vào mỗi tối thứ Bảy sau trận đấu. Họ chắc hẳn cũng rất tự hào về tôi.

Và điều quan trọng hơn nữa, tôi có thể trở về nhà bằng chính chiếc xe của mình. Khi còn nhỏ, những lúc không nghĩ về bóng đá, tôi thường để ý đến xe hơi. Tôi nhận được một chiếc Scalectrix vào dịp Giáng sinh và thường lái nó đến sân tập trong suốt thời gian sau này. Bên cạnh việc tưởng tượng mình đang chơi cho Manchester United, tôi cũng thường dành rất nhiều buổi chiều

mưa để nghĩ về chiếc xe mà tôi sẽ lái ở Old Trafford một ngày nào đó: một chiếc Porsche chẳng hạn? Mặc dù vậy, khi đã có tấm bằng lái xe trong tay, có vẻ như mẫu xe đó vẫn còn nằm ngoài tầm với của tôi. Thay vào đó, tôi đã mua chiếc xe cũ của Giggsy, một chiếc Ford Escort Mexico màu đỏ. Chiếc xe có ba cửa, trong đó hai cửa bên thân xe và một cửa phía sau thùng để đồ. Chiếc xe đầu tiên của tôi trị giá 6.000 Bảng Anh.

Về sau, khi đi chơi với Deana, cần một chiếc xe trông trẻ trung hơn nên tôi đã mua một chiếc mới cứng của hãng VW Golf. Tôi thường bị các cầu thủ khác của United trêu chọc khi bốc phải tấm biển số M13 EKS - nó trông chẳng khác nào M BECKS nếu ghép dãy kí tự lại gần nhau. Nhưng có lẽ hầu hết mọi người đều không còn nhớ đến dãy kí tự này nữa. Thứ mà tôi thực sự gắn bó có lẽ là chiếc xe đầu tiên do câu lạc bộ tài trợ. Thời điểm đó, United kí một bản hợp đồng với Honda nhằm cung cấp xe cho các cầu thủ trẻ với thương hiệu Prelude một khi họ thi đấu đủ 20 trận đấu cho Đội 1. Gary, Phil và các cầu thủ còn lại trong đội đã nhận được món quà này trước tôi một vài mùa giải.

Tôi đã chọn chiếc xe màu xám đen. Sau đó, tôi phải trả thêm tiền để bọc da toàn bộ đồ nội thất bên trong, lắp thêm bộ phát CD và bộ vành xe hợp kim. Đó là tiền mà tôi đã bỏ thêm vào thời điểm đó và sau này, khi những chiếc xe đó sẽ được trả lại Honda, số tiền đó coi như "bốc hơi". Chiếc Prelude của tôi khi ấy trông thực sự khác biệt với tất cả những chiếc xe khác của mọi người. Tôi rất thích thú vì nó là thứ tôi muốn. Tôi và Giggsy thường luân phiên đưa nhau đến sân tập mỗi ngày. Chiếc xe khá chật ở phần ghế sau, có lẽ vì thế mà về sau Gary đã đổi lấy một con Accord mẫu 4 cửa. Một hôm, sau khi chúng tôi hoàn thành buổi tập, tôi đang chuẩn bị đánh xe ra khỏi bãi đỗ xe để về nhà thì David May chạy đến, hỏi cậu ấy có thể ngồi ghế sau không. Khi ấy tôi vừa mới lấy chiếc xe tuyệt vời này về, nên đã từ chối. Bây giờ, David còn thề thốt rằng ngày đó tôi đã nói rằng: "Không đời nào! Tôi không muốn cậu làm hỏng bộ nệm da của tôi."

Chỉ mất khoảng 30 phút để khiến mọi người trong câu lạc bộ nghe về nó, nhưng phải mất vài ba năm để tất cả thôi bàn tán. Tôi không nhớ chính xác hôm ấy mình đã nói gì nhưng thực ra, tôi có thể hiểu tại sao mình lại nói thế. Tôi là người hết sức tỉ mỉ và kĩ tính với những gì tôi thích và, ở trong phòng thay đồ, cho dù là ở Hackney Marshes hay Old Trafford, điều đó có thể khiến bạn gặp rắc rối. Các cầu thủ luôn cố gắng tìm ra điểm yếu của người khác và một khi đã tìm được, thì họ sẽ không để bạn yên đâu.

Tôi luôn muốn khẳng định cái tôi cá nhân của mình. Nếu ai không biết thì có thể cho đó là "chảnh chọe". Khi lên 6, tôi nhớ mình được mời làm phù rể trong đám cưới. Tất cả chúng tôi cố gắng ăn mặc thật lịch sự, phù hợp với sự kiện. Cả nhà mất không ít thời gian để chuẩn bị trang phục cho tôi bởi khi ấy tôi muốn một bộ cánh thực sự "chất". Tôi mặc chiếc quần thụng bó gối màu hạt dẻ, tất dài trắng kéo đến đầu gối, chiếc áo sơ mi viền rua cùng áo gi lê màu hạt dẻ và một đôi giày ba lê. Bố tôi nhận xét bộ trang phục đó trông thật ngố. Mẹ nhắc nhở tôi cẩn thận kẻo mọi người sẽ cười nếu tôi diện trang phục đó đến dự đám cưới. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi thích trang phục kiểu đó và đơn giản là tôi muốn mặc nó. Cho dù là tiệc cưới hay không thì tôi vẫn thích. Tôi còn nghĩ mình sẽ mặc đến trường học nếu được phép.

Bên cạnh việc tỉ mỉ chăm chút cho những gì mình thích, tôi cũng rất cẩn thận với những gì mình đã có. Khi còn đi học, tôi chỉ ra sân chơi bóng đá sau khi đã gấp quần áo bẩn lại một cách cẩn thận. Tôi nghĩ mình vẫn ăn ở gọn gàng hơn hầu hết mọi người mà tôi biết. Khi tôi đến United, những cậu bé khác cùng độ tuổi tỏ vẻ không gần gũi với tôi cho lắm. Mặc dù vậy, sự thật là dù ai đó có nói gì về bộ trang phục phù rể năm xưa, hay chuyện chiếc xe câu lạc bộ có ghế bọc da, hay hình xăm của tôi, thì cũng không liên quan đến việc tôi chơi ngông hay cố gắng làm màu. Bạn bè và đồng đội của tôi đều biết đơn giản là tôi có gu thẩm mỹ riêng của mình và nếu đã thích thì tôi sẽ làm bất kể là người khác có nói gì đi chăng nữa. Tôi luôn luôn như vậy: những thứ mình thích là một phần làm nên con người tôi, tính cách tôi.

Như thường lệ, tất cả mọi thứ đang diễn ra trong bóng đá chỉ làm tăng thêm sự phấn khích tại Old Trafford trong mùa giải đầu tiên của tôi. Tôi thường thức dậy sớm vào mỗi sáng. Lái xe đến sân tập và nghĩ: *Tôi là cầu thủ của đội 1. Tôi đang làm công việc của mình trên sân chính tại The Cliff. Tôi có chỗ đỗ xe riêng với tên họ viết tắt trên đường kẻ trắng.* Khi tôi đến sân tập lần đầu tiên hồi còn là một cậu bé, những dòng chữ trắng đó được đánh dấu bằng chữ cái đầu trong tên của các cầu thủ United mà tôi thần tượng. Tôi cũng ước một ngày nào đó được vinh dự như thế. Bây giờ, mong ước ấy đã thành hiện thực nhưng như thế cũng chẳng ích gì khi mà hai chữ cái "DB" chỉ mới có ở trên mặt sân, trong khi Gary và các cầu thủ còn lại có tên trong danh sách đăng ký thi đấu mỗi tuần.

Tôi thực sự phấn khích khi được đến sân tập luyện cùng với Eric Cantona. Chúng tôi đã có sự khởi đầu tương đối tốt mà không có anh ấy trên sân trong suốt mùa giải 1995/96, nhưng niềm tin dành cho người đội trưởng luôn đứng sau câu lạc bộ và cả đội là

rất lớn. Tôi không biết các cầu thủ khác thì sao nhưng với tôi, nếu Eric có mặt trong phòng thay đồ, tôi sẽ cố gắng xem anh ấy chuẩn bị ra sao trước mỗi trận đấu. Khi đó, tôi sẽ chỉ dồn sự tập trung vào anh ấy và không mảy may để tâm đến những thứ khác nữa. Tôi luôn là một fan của Manchester United. Và đến giờ tôi vẫn vậy. Khi có cơ hội đầu tiên vào phòng thay đồ ở Old Trafford lúc còn là một cậu bé, tôi từng hỏi Bryan Robson ngồi ở đâu và đi đến để ngồi đó. Tôi không thể quên cảm giác được ngồi chung phòng thay đồ với anh ấy và cũng chưa thể nghĩ rằng chúng tôi sẽ thi đấu cùng nhau sau buổi chiều hôm đó.

Chúng tôi đã chơi thứ bóng đá đỉnh cao trong mùa giải năm đó. Tôi nhớ một đêm ở Old Trafford khi chúng tôi thi đấu với Bolton và giành chiến thắng 3-0. Lúc đó khoảng 10 giờ. Paul Scholes ghi hai bàn, Giggsy ghi bàn còn lại và chúng tôi hoàn toàn "vùi dập" đội bạn. Mỗi khi đội thi đấu thăng hoa, Eric Cantona dường như là linh hồn của toàn đội. Tuy nhiên, những trận đấu khó khăn mới là thử thách mà anh thực sự khẳng định khả năng của bản thân. Sau kì Giáng sinh, chúng tôi có chuỗi các chiến thắng 1-0. Thậm chí các cổ động viên của United còn không cần phải kiểm tra mà vẫn có thể biết người ghi bàn là Eric. Tôi vẫn nhớ một trận đấu diễn ra trên sân Loftus Road của QPR. Chúng tôi thi đấu không thực sự tốt và họ đang có lợi thế 1 bàn dẫn trước. Tôi được thay ra nghỉ và trận đấu kéo vào những phút thi đấu bù giờ. Các cổ động viên trên sân nhà vui sướng đến gần như phát điên, nhưng rồi Eric đột nhập vòng cấm địa và đánh đầu ghi bàn thắng gỡ hòa cho United ở những phút thi đấu cuối cùng. Kết quả của trận đấu đó đã xoay chuyển cục diện của mùa giải. Chúng tôi mất nhiều tháng để bám đuổi Newcastle United, đội bóng trước đó đã từng dẫn trước chúng tôi 12 điểm vào thời điểm bước sang năm 1996. Chúng tôi hành quân đến sân St James' Park vào mùa xuân và Eric một lần nữa là người ghi bàn thắng duy nhất của trận đấu. Từ đó trở đi, chúng tôi biết mình có thể làm được mọi thứ. Ở trận đấu áp chót của mùa giải, United tiếp đón Nottingham Forest trên sân nhà. Đó là một đêm vô cùng đáng nhớ. Chúng tôi đánh bại đội khách với tỉ số 5-0. Tôi vẫn nhớ mình đóng góp 2 bàn thắng. Eric tung cú sút vô lê từ mép phải khu vực 16m50, bóng đi không trúng đích, hướng đến vị trí của tôi và tỉ số được nâng lên thành 3-0 sau pha dứt điểm bằng đầu. Dù chúng tôi còn phải thắng trận đấu cuối cùng tại Middlesbrough mới có thể chắc chắn vô địch danh hiệu quốc nội, nhưng tất cả mọi người, trong đó có các cầu thủ và người hâm mộ tại Old Trafford đêm đó đều nghĩ chúng tôi đã là những nhà tân vô địch.

Chúng tôi toàn tâm toàn ý tập luyện và thi đấu. Tất cả không

muốn bất cứ sai lầm nào xảy ra trong trận đấu quyết định của mùa giải. Chúng tôi không chỉ đang trên hành trình đến với ngôi vương tại giải quốc nội. Ở Cúp FA, chúng tôi cũng đã tiến vào đến trận đấu cuối cùng tại Wembley. Vào tháng 3/1996, United có mặt tại Villa Park để tiếp đón Chelsea trong khuôn khổ bán kết FA Cup, khi ấy Mark Hughes đã chuyển sang đầu quân cho đội bóng thành London.

Mặc dù vậy, tôi không thể nào chờ thêm nữa, tôi hứa với bản thân sẽ tránh đụng độ với thần tượng Sparky (Mark Hughes). Bây giờ tôi vẫn rất thân với Mark. Chúng tôi thường xuyên gặp vợ chồng Mark và ba đứa con của họ, những đứa trẻ xinh xắn nhất, lịch sự nhất mà tôi từng gặp. Tôi luôn nói với Victoria rằng hy vọng con cái chúng ta sẽ như vậy. Tuy nhiên, lúc đó tôi biết việc tôi hiểu Mark như thế nào hoặc chúng tôi ở ngoài sân cỏ như thế nào không quan trọng; trên sân, anh ấy có thể cho tôi một trận đòn nếu tôi chơi xấu với đồng đội của anh. Anh ấy là mẫu cầu thủ mà tính cách bên ngoài và bên trong sân cỏ hoàn toàn khác nhau. Mark Hughes sẽ chiến đấu để giành lại trái bóng với bất cứ ai, đó cũng là lí do mà các cổ động viên luôn yêu quý anh ấy. Tôi đã từng xem những trận đấu mà anh ấy không chỉ "bắt nạt" trung vệ anh ấy đối đầu mà còn khiến toàn bộ đội hình đối phương phải khiếp sợ.

Trở lại trận đấu, Chelsea vượt lên dẫn trước bằng pha đánh đầu của Ruud Gullit. Sau đó, Andy Cole ghi bàn gỡ hòa. Bước sang hiệp 2, hậu vệ của Chelsea Craig Burley thực hiện đường chuyền về cho thủ môn không chính xác. Tôi nghe rõ tiếng Steve Bruce hô to: "Cố lên nào, Becks!" từ băng ghế huấn luyện. Tôi bứt tốc đuổi kịp trái bóng, thực hiện pha đỡ bóng khiến trái bóng nảy ra trước mặt. Pha chạm bóng đó khiến góc sút hẹp hơn một chút, nhưng tôi đã tung cú sút hiểm hóc về phía góc xa khung thành. Bóng đi sệt nằm ngoài tầm cản phá của thủ môn Chelsea và đi vào lưới. Tôi chạy điên cuồng về phía góc sân ăn mừng bàn thắng: Tôi nhảy lên, tung cú đấm vào không trung. Thời điểm đó, tôi cảm thấy như mình có thể chạm đến mái của khán đài sân vận động, tưởng như tôi có thể treo mình lên đó cho đến khi tiếng còi mãn cuộc cất lên. Bàn thắng của tôi đã đưa câu lạc bộ đến với trận chung kết FA Cup tại Wembley.

Trong trận đấu với Chelsea, bố mẹ tôi cũng có mặt trên khán đài. Kết thúc 90 phút thi đấu, tôi cố gắng ngước lên khán đài nhìn về phía họ, và những giọt nước mắt hạnh phúc như muốn trào ra. Wembley đã lưu giữ trong tôi rất nhiều kỉ niệm. Trở lại thời điểm khi lần đầu tiên bố đưa tôi đến sân. Tôi vẫn nhớ: một buổi chiều

thứ Bảy, cậu nhóc mới 7 tuổi là tôi phải đứng trên ghế để có thể nhìn thấy các cầu thủ dưới sân. Bố liên tục nhắc tôi ngồi xuống nhưng tôi thì vẫn tiếp tục đứng dậy. Cuối cùng, chiếc ghế đổ ra và tôi ngã, mất hai chiếc răng. Máu chảy ra rất nhiều khiến bố phải đưa tôi về nhà ngay.

Wembley cũng đồng nghĩa với trận chung kết FA Cup: Chúng tôi đã từng có mặt ở đó theo dõi trận hòa thú vị 3-3 giữa United và Palace vào năm 1990. Ian Wright vào sân từ băng ghế dự bị và suýt chút nữa có thể giúp đội bạn giành chiến thắng. Tôi nhớ mình không thể đến sân xem trận đá lại vì có ca học tối và gần như phát điên khi phải ở nhà với đống bài vở. Tôi đã nhảy cẫng lên, chạy quanh phòng khi Lee Martin ghi bàn thắng duy nhất ấn định chiến thắng cho United. Mỗi lần United lọt vào tới trận chung kết, tôi sẽ treo cờ ở cửa sổ phòng ngủ cùng với bức hình của Bryan Robson ngay ngắn ngay cạnh đó, vì thế mọi người đều biết niềm tin yêu và sự ủng hộ của tôi dành cho United. Những đứa trẻ thường không mơ đến việc thi đấu cho một đội bóng vô địch giải Ngoại hạng. Tôi thấy câu nói này rất đúng cho dù không biết rõ tác giả là ai. Chúng thích được thi đấu trong một trận chung kết. Như khi chúng tôi ăn mừng tại Villa Park, tôi biết, bố mẹ cũng biết ước mơ đó của tôi sắp thành hiện thực.

Sáu tuần trước trận chung kết tại Wembley, chúng tôi có một trận đấu tại giải quốc nội mà bắt buộc phải giành chiến thắng. Ở thời điểm đó, tôi đã nghĩ đến việc phải giữ gìn phong độ, tập luyện chăm chỉ để có thể thi đấu tốt trước Liverpool tại FA Cup. Nhưng hóa ra, mọi thứ gần như đóng sập. Sau đó, Steve Bruce từng nói với tôi rằng huấn luyện viên đã xem xét việc để tôi ở ngoài ngay trước trận chung kết. Liverpool chơi với ba trung vệ. Huấn luyện viên trưởng cùng với Steve và các trợ lí đã gặp nhau để trao đổi xem liệu tôi có phù hợp để tham gia trận đấu đó không sau những lo ngại về vóc dáng. Tất cả đều nghĩ rằng United phải đánh bại Liverpool và giành cú đúp danh hiệu mùa giải năm đó.

Đối với tôi, trận chung kết FA Cup được xem như một giai đoạn cực kì đặc biệt đối với cả câu lạc bộ cũng như cá nhân tôi. Manchester United là đội bóng đầy kinh nghiệm khi tham gia và thi đấu trận chung kết FA Cup hơn bất cứ đội bóng nào khác. Chúng tôi hành quân tới London một vài ngày trước trận đấu, tất cả đều bảnh bao trong bộ trang phục mới của câu lạc bộ, tập trung tại một khách sạn hạng sang bên bờ sông Thames, và gần Windsor. Cùng với việc tập luyện, chúng tôi cũng tập các bài tập sút, một phần chắc chắn trong giáo án tập luyện trước bất cứ trận đấu nào. Tất cả những thứ đó giúp chúng tôi xây dựng đội hình

cho trận đấu nhưng cũng đảm bảo cho chúng tôi thoải mái trước mỗi trận.

Cảm giác thật tuyệt vời khi chúng tôi có thể tắm nắng vào buổi sáng. Vào thời điểm diễn ra trận chung kết năm 1996, tôi đã ngạc nhiên khi thời tiết khá nóng. Chúng tôi vã mồ hôi ròng ròng trong khi đi bộ trên sân trước giờ thi đấu 1 tiếng. Các cầu thủ Liverpool đang đi dạo quanh Wembley giống như đó là sân nhà của họ, trong bộ đồ Armani màu trắng. Chỉ một vài cầu thủ mặc bộ đồ thể thao. Khi ấy, Michael Thomas ghi lại tất cả hình ảnh của họ trong chiếc camera của anh ấy. Tôi ngước nhìn lên vị trí mà bố mẹ tôi ngồi trên khán đài.

Trận đấu đã diễn ra thực sự gay cấn. Nó khiến chúng tôi khá mệt sau khi kết thúc. Thế trận có thể sẽ khác nếu một đội ghi bàn thắng từ sớm. Điều này sẽ giúp trận đấu cởi mở hơn. Tôi đã có một cơ hội trong 5 phút đầu tiên của trận đấu nhưng David James đã cản phá cú sút của tôi và United chỉ được hưởng một quả phạt góc từ tình huống đó. Liverpool vẫn cố gắng để có thể phá lối chơi của chúng tôi. Bước sang hiệp 2, trận đấu vẫn diễn ra hết sức chặt chẽ trong từng đường bóng và trong phần lớn thời gian thi đấu.

Suýt nữa tôi đã bỏ lỡ có hội được thi đấu trận chung kết năm đó, nhưng cuối cùng thì tôi vẫn được vào sân và thi đấu gần như trọn vẹn cả trận, chỉ bị thay ra ngay trước khi trọng tài chính nổi hồi còi kết thúc trận đấu. United chính thức lên ngôi tại FA Cup mùa giải năm đó. Tuy nhiên, Sir Alex dường như không hài lòng với những cú đá phạt góc của tôi trong buổi chiều đó. Ông gọi chúng là "những cú phạt góc vô hại". Nhưng ngay trước khi ban huấn luyện đưa ra sự thay đổi, chúng tôi đã tận dụng tốt một tình huống phạt góc. Tôi chạy đến cột cờ cuối sân, quay lưng lại khán giả và đặt trái bóng vào vị trí. Tôi nghe được những lời động viên từ phía các cổ động viên của United trên khán đài:

"Cố lên nào, David! Cố lên!"

Tôi cố gắng đưa bóng vào trong khu vực chấm phạt đền của Liverpool. David James buộc phải lao ra cản phá đường treo bóng khó chịu đó, nhưng không thể bắt gọn trái bóng. Sau pha đấm bóng, bóng bật ra vị trí của Eric ngay trước khu vực 16m50, anh thực hiện cú vô lê hiểm hóc vượt qua tầm với của James và bay vào lưới. Khoảnh khắc đó mãnh liệt hơn bất kì điều gì tôi đã từng trải qua, nó giống như cảm giác bóng đi vào lưới của Bayern trong đêm chung kết C1 tại Barcelona giúp United hoàn tất cú ăn ba năm 1999 vậy. Niềm hân hoan thực sự bùng nổ khi tôi nhận ra

lưới rung lên sau cú dứt điểm quyết đoán của Eric. Cả đội lao tới Eric chỉ trong một vài tích tắc. Có cảm giác như anh ấy nhấc bổng tất cả chúng tôi lên vậy. Đó là câu chuyện thần tiên của cả một mùa giải thật tuyệt vời.

Khi cùng nhau bước lên bục nhận cúp, tôi chỉ đi trước vài bước so với Gary Neville trong hàng. Eric nâng chiếc cúp vô địch và toàn bộ các cầu thủ của đội hô vang trong khoảnh khắc huy hoàng ấy. Tôi quay lại, nhìn vào Gary và hỏi:

"Cậu có tin vào những điều đang xảy ra với chúng ta không?"

Sau đó, bầu không khí thực sự tưng bừng trong phòng thay đồ. Chúng tôi đã giành được chiếc cúp FA danh giá và còn vui hơn khi bại tướng của chúng tôi lại chính là Liverpool. Tôi không biết lúc đó, huấn luyện viên trưởng hay Brian Kidd có nói điều gì đó hoặc các cầu thủ có cố gắng bảo nhau điều gì đó hay là chúc mừng nhau hay không. Nhưng tại thời điểm ấy, chúng tôi gần như không nghe thấy gì cả trong khi tất cả cùng nhau ăn mừng. Tất cả mọi người cùng bật nắp sâm panh và xịt vào nhau, ngập tràn trong men say chiến thắng, la hét, ký tặng nhau và cùng cười như những kẻ điên.

Chúng tôi cùng nhau thức qua đêm tại khách sạn hôm đó trước khi trở về Manchester để tập luyện vào buổi sáng. Chúng tôi vẫn sẽ tổ chức một buổi tiệc ăn mừng cho tất cả mọi người cho dù kết quả có ra sao đi nữa. Cả câu lạc bộ và gia đình các cầu thủ đều sẽ có mặt. Bạn gái của tôi khi ấy là Helen và bố mẹ của tôi cũng ở đó. Điều này càng khiến sự kiện trở nên ngọt ngào hơn. Vào buổi tối, khi các bà vợ và bạn gái đã lên lầu thay đồ thì các cầu thủ hẹn gặp nhau trước quầy bar trước khi dự tiệc chính. Tôi vẫn nhớ ngay trước khi rời khỏi phòng, sự kích thích hưng phấn từ chiều giảm dần và tôi bắt đầu cảm thấy chân mình đau đớn và nặng trịch. Khi tôi bước xuống, bố đã có mặt ở đó. Ông ngồi ở bàn và đang nói chuyện với Eric Cantona và Steve Bruce. Đó có lẽ là lí do tại sao mà họ luôn giúp tôi cố gắng và hướng đến Man United trong suốt nhiều năm. Bố bảo tôi rằng Eric nghĩ tôi là một cầu thủ giỏi và biết lắng nghe. Mỗi lần bố cố gắng nói chuyện với tôi tối hôm đó, dường như ông ấy rất xúc động bởi tất cả những gì đã xảy ra.

Trong thời gian ở United, tôi không bao giờ dừng lại và suy nghĩ về những gì đang diễn ra. Chúng tôi luôn hướng về phía trước, những trận đấu tiếp theo hoặc mùa giải mới. Khi thời gian trôi qua, tôi nhận ra rằng sẽ luôn có những điều đáng chờ đợi hơn, thú vị hơn sắp sửa đến. Sau mùa giải với cú đúp danh hiệu lần đầu

tiên, tôi đã có một mùa hè thực sự tuyệt vời. Tôi là một cầu thủ của United và cảm giác như trong mắt tôi, trong mắt bố mẹ và trong mắt những cổ động viên của United, chúng tôi đã đạt được một số thành công nhất định. Gary, Phil, Nicky, Scholesy và bản thân tôi đều có những huy chương đầu tiên của sự nghiệp chuyên nghiệp để chứng minh điều đó. Tôi đã đi nghỉ ở Sardinia và, thành thật mà nói, đã quên bóng đá trong một vài tuần. Không ti vi, thậm chí tôi còn không xem trận đấu nào của Euro 96, giải đấu mà có lẽ đã níu chân biết bao người ở nhà để theo dõi. Tôi chỉ bơi, nằm phơi nắng và ăn mì ống cho đến khi chán thì thôi.

Nếu có bất cứ một huấn luyện viên nào đó luôn muốn các cầu thủ của họ không bị phân tâm bởi những gì trong quá khứ thì người đó là Alex Ferguson. Chúng tôi gần như trở lại tập luyện ngay lập tức. Và một mùa giải mới nữa lại chuẩn bị bắt đầu. Đó là trận đấu tại Selhurst Park năm 1996. Chúng tôi thi đấu với Wimbledon và được dự báo các khán đài sẽ chật kín khán giả của United. Trước trận đấu, tôi đã nhận nhiều lời phàn nàn về đôi giày mới của mình. Trong mùa hè, nhà tài trợ giày thi đấu Adidas đã gửi tặng tôi một đôi giày Predator đầu tiên, nhưng thật không may, đôi giày đó vốn dĩ được làm cho Charlie Miller, một cầu thủ trẻ người Scotland tại Glasgow Rangers. Các cầu thủ khác nhanh chóng phát hiện thấy từ "Charlie" được thêu trên lưỡi gà của giày.

Khi trận đấu bắt đầu, chúng tôi cảm giác như mình đã tìm lại được tinh thần thi đấu như hồi tháng 5. Cả đội thi đấu cố gắng và thể hiện màn trình diễn thuyết phục. Eric Cantona được thay ra nghỉ sau khi kết quả tương đối an toàn. Jordi Cruyff cố gắng lốp bóng qua đầu thủ môn Neil Sullivan từ ngoài vòng cấm. Và tôi nghe mọi người nói rằng, nếu cú sút đi trúng đích, có lẽ đã là một bàn đẹp. Một vài phút sau, Brian McClair chuyền bóng cho tôi ở vị trí giữa sân. Trong đầu tôi chợt nảy ra ý tưởng: Tại sao lại không sút chứ? Và rồi tôi thực hiện cú sút. Cảm giác như trái bóng bay lơ lửng trong không trung, giữa khung thành và cột cờ góc. Tuy nhiên, độ xoáy của cú sút lại khiến trái bóng lượn vòng vào khung thành của Wimbledon.

Trái bóng vượt qua tầm với của thủ thành Sullivan và bay vào lưới trong sự ngỡ ngàng của hơn 25.000 cổ động viên. Sau đó, Brian McClair tiến đến, nhảy lên ăn mừng cùng tôi và các đồng đội. Anh ấy là người đứng gần tôi nhất, trong khi những người khác cùng hướng mắt nhìn trái bóng rơi vào khung thành của Wimbledon.

Trở lại phòng thay đồ sau trận đấu, một vài người kể lại những gì mà huấn luyện viên đã thốt lên khi tôi thực hiện cú sút:

“Cậu ta đang cố gắng làm điều gì thế không biết?”

Eric Cantona lại gần khi tôi đang thay đồ và bắt tay tôi. Anh ấy khen ngợi: “Bàn thắng tuyệt đấy!”

Một vài người đến từ chương trình *Match Of the Day* muốn phỏng vấn tôi nhưng huấn luyện viên trưởng không muốn tôi tiếp xúc với họ. Vì thế, tôi tiến thẳng ra xe để trở về đại bản doanh. Bởi vì sau những trận đấu tại London, bố mẹ và Joanne luôn chờ đợi để gặp tôi. Tôi có treo một tấm hình ghi lại thời khắc tôi ghi bàn thắng này, trái bóng trong không trung trên nền trời xanh. Trên đường bước ra xe, tôi có thể dễ dàng nhìn thấy bố mẹ trong đám đông các cổ động viên. Tôi bước đến xe của đội và bố ôm tôi:

“Bố không thể tin con lại có thể ghi được bàn thắng tuyệt vời như thế!”

Tối đó, tôi nói chuyện qua điện thoại với Helen vẫn đang học đại học tại Bristol:

“Hôm nay anh ghi bàn à? Mọi người ở đây ai cũng nhắc đến nó, anh đã ghi một bàn thắng không tưởng.”

Ngày cuối tuần, khi tôi ra phố, ai ai gặp tôi cũng khen bàn thắng đó. Tôi không biết từ khi nào nhưng tôi bắt đầu được mọi người, báo chí và cánh truyền thông chú ý. Sự nổi tiếng đến với tôi có lẽ cũng từ bàn thắng ấy. Mọi thứ đã thay đổi mãi mãi kể từ buổi chiều hôm đó tại Nam London với một đôi giày mới. Cảm giác hồi hộp khi tôi chơi bóng, tình yêu với các trận đấu thì vẫn luôn ở đó, nhưng thật khó để chúng còn vẹn nguyên như ngày trước nữa. Khi tôi vung chân tung cú sút từ giữa sân, đó cũng là lúc tôi mở toang cánh cửa bước sang một trang mới của cuộc đời mình. Trong trận đấu, trái bóng đó lơ lửng trên không trung và đi vào lưới. Còn trong cuộc đời tôi, David Beckham, trái bóng vẫn luôn nằm ở trên cao đó. Tôi vẫn đang nhìn nó bay lượn và lướt qua bầu trời, và quan sát, chờ đợi xem khi nào trái bóng ấy sẽ rơi xuống.

Chương 5
CÔ GÁI CHÂN DÀI

“Anh đang ở Manchester nhưng anh sẽ lái xe tới đó ngay. Chúng ta ra ngoài chơi nhé!”

Vợ tôi đã chọn tôi trong cuốn sách bóng đá, trong khi tôi đã chọn cô ấy cho phần còn lại của cuộc đời mình từ trên ti vi.

Tôi sinh ra và lớn lên ở Chingford, trong khi Victoria sống tại Goff’s Oak. Hai nơi chỉ cách nhau khoảng 15 phút lái xe. Tuy vậy, chúng tôi có cảm giác như mình đã phải đi một hành trình thật dài để tìm thấy nhau. Chúng tôi có lẽ đã từng đến cùng một shop, ăn tại cùng một nhà hàng, sinh hoạt ở cùng một câu lạc bộ, nhưng cả hai lại chưa từng gặp mặt nhau trong suốt 21 năm tại vùng Đông bắc London. Ngay khi gặp nhau, chúng tôi đã có cảm giác như cả hai muốn ở bên nhau mãi mãi.

Đó là vào tháng 11 năm 1996. Khi tôi đang ngồi trong phòng ngủ của khách sạn tại Tbilisi, trong đêm trước trận đấu với đội tuyển Georgia trong khuôn khổ vòng loại World Cup. Gary Neville, bạn cùng phòng, khi ấy cũng đang nằm trên giường. Ngoại trừ các trận đấu, những chuyến đi xuyên đại dương cho dù là với câu lạc bộ hay với đội tuyển Anh, cũng đều là điều mà tôi không thích trong cuộc đời của một cầu thủ chuyên nghiệp. Một vòng lặp đi lặp lại nhàm chán: ăn, ngủ, tập luyện, và ngồi trong phòng nhìn ngắm mọi thứ, lúc nào cũng như vậy. Cái khách sạn đặc biệt tại Georgia, khách sạn duy nhất đạt chuẩn quốc tế kể từ sau sự sụp đổ của Liên Xô, được xây dựng theo thiết kế hình vuông với ban công và hành lang bên ngoài nhìn ra khu vực quán bar và nhà hàng. Tất cả các phòng ngủ đối diện với nhau, các cánh cửa được làm bằng khung sắt và mặt kính. Nơi này khiến tôi có cảm giác như mình là một tù nhân vậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi có thể thấy một làn đường đôi được xây dựng dở dang và một dòng sông nước

chảy cuồn cuộn dọc theo nó. Đó rõ ràng không phải là khung cảnh phù hợp cho một chuyến đi dạo quanh khu khách sạn.

Vì thế, cả tôi và Gary đều ngồi lì trong phòng để chém gió, tán gẫu. Ti vi đặt ở phía góc phòng chuyển sang kênh âm nhạc. Và rồi trên màn hình xuất hiện video "Say You'll Be There" (Hãy nói anh bên em) của nhóm Spice Girls. Họ nhảy nhót trên sa mạc và Posh Spice (biệt danh của Victoria) khi ấy mặc một bộ vest đen trông có vẻ là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà tôi từng thấy. Tôi cũng đã từng theo dõi nhóm nhạc Spice Girls trước đó.

"Posh - cô gái với mái tóc ngắn và đôi chân dài." Tối hôm đó, trong căn phòng khách sạn ngột ngạt đó, tôi chợt nảy ra một ý nghĩ. Posh Spice thật tuyệt vời và tôi phải tìm cách nào đó để có được cô ấy.

Tôi nói với Gary: "Cô ấy thật quyến rũ. Tớ yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy, Gaz. Cậu biết đấy, tớ sẽ phải gặp cô ấy cho bằng được."

Có lẽ Gary nghĩ tôi có vấn đề. Tôi và Gary đã cùng nhau chia sẻ nhiều chuyện, ngoại trừ việc tôi phải lòng một ngôi sao nhạc pop trên truyền hình. Gần như ngay lập tức, trái tim tôi đã thuộc về Victoria. Tôi sẽ phải có được cô ấy. Tôi bắt đầu đặt câu hỏi phải làm gì để có được điều đó? Tôi là một chàng trai trẻ, với sự nghiệp cầu thủ bóng đá mới chớm nở. Người phụ nữ xinh đẹp, gợi cảm mà tôi mong muốn được gặp là một thành viên của ban nhạc Spice Girls. Thời điểm đó, Victoria và các cô gái xuất hiện ở khắp mọi nơi: vị trí số 1 trong bảng xếp hạng âm nhạc, trên trang bìa của mọi tạp chí, trang nhất của mọi tờ báo. Cô ấy có lẽ là thứ to lớn nhất vũ trụ vào thời điểm đó. Họ là những ngôi sao âm nhạc. Và họ là Spice Girls. Tôi quyết định mình cần phải ra ngoài với một trong số họ.

Vậy tôi phải làm gì? Nhắn tin cho cô ấy ư?

"Spice Girl thân mến, có lẽ em không biết anh nhưng anh có linh cảm rất mãnh liệt rằng nếu chúng ta có thể gặp nhau, chúng ta sẽ rất hợp nhau đấy. Anh không biết lịch diễn của em ra sao nhưng em có thể tìm anh tại Old Trafford vào thứ Bảy hằng tuần."

Chắc chắn rất nhiều người giỏi sắp xếp những thứ kiểu như vậy. Nhưng không phải tôi. Tôi không biết làm cách nào để có thể tiếp cận nhóm nhạc ấy. Mặc dù chưa có bất cứ thông tin nào nhưng trong lòng tôi luôn có suy nghĩ rằng, việc gặp mặt nhóm Spice

Girls không quá khó. Tôi đã nhờ em gái Joanne tìm kiếm thông tin của cô ấy, nhờ thế tôi có thể biết những điều cơ bản về cô ấy.

Khoảng một tháng sau, chúng tôi có mặt tại London để thi đấu với Chelsea. Ngay trước trận đấu, có một người trong phòng thay đồ nói với tôi rằng mấy cô gái của nhóm Spice Girls cũng có mặt tại Stamford Bridge.

Tôi giật mình hỏi lại: "*Ai cơ? Posh có ở đó không? Họ đang ngồi ở chỗ nào vậy?*" Bằng cách này hay cách khác, tôi cố giữ niềm hân hoan ấy cho riêng mình. Đó là cơ hội mà tôi đã chờ đợi từ rất lâu. Sau này, tôi mới biết, Victoria và Melanie Chisholm là hai người đã đến sân theo dõi trận đấu hôm đó. Khi tôi xuất hiện tại sảnh, tôi đã cầu nguyện rằng cô ấy sẽ ở đó.

Khi tôi gặp bố mẹ, Victoria và Melanie đang nói chuyện với nhau ở một góc khác. Người quản lí của họ tiến đến chỗ tôi và tự giới thiệu: "Xin chào, David. Tôi là người đại diện của nhóm Spice Girls. Tôi muốn cậu gặp Victoria."

Tôi thấy hồi hộp đến nỗi mồ hôi vã ra và bắt đầu lăn trên khuôn mặt. Thật bất ngờ, không hiểu sao bầu không khí như nóng bừng lên. Khi cô ấy xuất hiện, có vẻ như tôi vẫn chưa sẵn sàng để nói năng gì, mà chỉ cố giới thiệu:

"Xin chào, tôi là David."

Victoria trông rất thoải mái. Tôi nghĩ cô ấy và Mel đã uống vài ly rượu vang rồi. Trong trận đấu, tôi đã ghi bàn bằng một cú vô lê. Tôi hy vọng bàn thắng đó có thể khiến cô ấy bất ngờ cho đến khi tôi phát hiện cô ấy không đeo kính. Thực tế là cô ấy không hiểu những gì diễn ra trên sân trong suốt trận đấu. Tôi đoán cô ấy chỉ chú ý tới tôi nhưng tôi cũng đoán cô ấy chẳng có chút ấn tượng nào với tôi cả. Sau này, có người tiết lộ, cô ấy đã chọn tấm hình của tôi từ bộ sưu tập các sticker về bóng đá khi các cô gái trong nhóm nhạc chụp ảnh trong chuyến đi vài ngày trước đó. Cô ấy gần như không biết gì về bóng đá, là người duy nhất không biết được bạn đang khoác áo đội bóng nào. Cô ấy đáp:

"Tôi là Victoria."

Và chỉ có thế thôi. Tôi không biết phải nói gì nữa. Simon Fuller chỉ nói qua một chút về trận đấu. Tôi không thể nhớ nổi mình định nói gì hôm đó nữa. Sau đó, cô ấy quay lại chỗ ngồi của mình cùng với Melanie, còn tôi đến chỗ mà bố mẹ đang đợi. Tôi ngước mắt nhìn Victoria. Tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy. Và tôi biết Victoria

cũng đang nhìn lại phía tôi. Trong đầu tôi bật ra suy nghĩ, "*Mình nên cố gắng để có được số của cô ấy, ít nhất là cố gắng nói điều gì khác với cô ấy.*"Nhưng tôi đã không làm được. Và rồi cô ấy rời đi. Tôi cũng thế. Tôi đã thổi bay cơ hội của mình như thế đấy. Quay trở lại xe của đội, tôi thất vọng gục đầu vào ghế.

Trong suốt những tuần sau đó, mỗi khi cảm thấy tiếc nuối về việc đó, tôi lại khám phá ra một chút về cô gái trong mơ. Vì bỏ lỡ cơ hội trước đó, việc gặp gỡ cô ấy có lẽ là điều duy nhất khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn. Tôi đã đọc bài của tạp chí *90 Minutes* mô tả nhóm Spice Girls trong bộ đồ bóng đá, Victoria trong màu áo của United và đoạn chú thích đại ý rằng cô ấy thích vẻ ngoài của David Beckham. Có lẽ những đoạn trích dẫn đó vừa mới được bịa ra. Và trong trận đấu tiếp theo trên sân nhà, cô ấy cũng có mặt tại Old Trafford. Lần này, mọi thứ hoàn hảo và trọn vẹn hơn. Victoria trước đó đã đi uống rượu và ăn uống với vị chủ tịch của United khi ấy là Martin Edwards. Cô và Melanie đã có mặt trên sân. Sau trận đấu, cô đã có mặt trong hành lang chờ của các cầu thủ với ly sâm panh. Tôi đi bộ đến và lướt qua để nói lời chào với bố mẹ. Và trước khi chúng tôi gặp nhau, có lẽ lần này sẽ dễ dàng hơn để bắt đầu câu chuyện. Cô ấy trông thật tuyệt vời trong chiếc quần bó sát. Tôi vẫn hy vọng cô ấy sẽ không hiểu nhầm về tôi khi tôi nhìn chằm chằm vào vết chàm nhỏ như đốm tàn nhang ở phần xương ức của cô ấy.

Tôi cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa. Trong đầu tôi chợt nghĩ: "*Em chính là người mà tôi yêu.*" Nhưng tôi không thể nào nói ra điều ấy một cách sỗ sàng, chóng vánh đến thế, đặc biệt là khi mẹ, bố và các đồng đội có thể nghe thấy. Joanne cũng ở đó. Con bé và Victoria có vẻ dễ bắt chuyện với nhau hơn. Ít nhất, nó hiểu cảm giác của tôi. Sau đó, chúng tôi ngồi cạnh nhau, nhưng biết phải nói chuyện gì đây? Hỏi về cuộc sống của một ngôi sao ca nhạc ư? Hay kể về bóng đá chuyên nghiệp? Tôi cũng không biết nữa, nhưng thời khắc đó, cả hai đều hiểu, chúng tôi cần phải nói chuyện với nhau.

Bố mẹ vẫn ở đó. Tôi nhớ Victoria đã sắp quay trở lại. Tôi nghĩ mình sắp trải qua khoảnh khắc quan trọng của cuộc đời. Hoặc bây giờ, hoặc không bao giờ. Khi cô ấy quay trở lại, tôi bèn mời cô ấy đi ăn tối. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa có kế hoạch nào cả. Tôi không biết chúng tôi nên đi đâu. Đó chỉ là phản ứng theo bản năng vì không muốn cô ấy rời đi. Victoria nói cô ấy sẽ trở lại London và Spice Girls sẽ bay đến Mỹ vào thứ Hai. Cô ấy đã có số của tôi. Trong đầu tôi chợt nảy ra suy nghĩ: "*Gì cơ? Cô ấy có thể quên nó? Đánh mất? Hoặc không gọi lại cho tôi?*"

Thế là tôi nhanh chóng hỏi lại cô ấy: "Không. Victoria à. Tôi sẽ lấy số của em."

Cô lục lọi trong túi đồ và rút ra tấm vé máy bay khởi hành đến Manchester sáng hôm đó. Cô viết vào đó số điện thoại di động và rồi lại gạch đi, viết số điện thoại ở nhà bố mẹ cô ấy. Tôi vẫn còn tấm vé quý giá đó. Nó giống như một kỉ vật vô giá và tôi không bao giờ để mất nó. Nhưng ngay khi về nhà, tôi viết các con số đó ra hàng tá mảnh giấy khác nhau và bỏ chúng vào nhiều nơi, đề phòng trường hợp đánh mất.

Phải mất rất nhiều thời gian tôi mới có thể chìm vào giấc ngủ: lượng andrelanin vẫn tuôn trào trong tôi suốt khoảng 5 hoặc 6 tiếng liền. Đêm đó, tôi rất vui vì đã gặp Victoria. Tôi ngủ khá muộn. Khoảng 11 giờ, tôi lấy số và gọi. Giọng nói ở đầu bên kia nghe có vẻ giống như cô ấy, nhưng, bởi vì không thể chắc chắn, tôi quyết định hỏi một cách khách sáo:

"Victoria đó à?"

Đó là em gái của cô ấy, Louise.

"Không. Chị ấy đang ở phòng gym. Ai ở đầu dây đấy ạ? Em sẽ bảo chị ấy gọi lại."

Ai cũng từng một thời xuyến xao mối tình đầu. Tôi cá là có nhiều người, giống như tôi, vẫn luôn có chút gì đó si tình và ướt át trong tâm hồn ở những năm tháng tuổi 20. Tôi nghĩ: *Cô ấy ở ngoài phòng gym ư? Liệu có phải là cô ấy phớt lờ mình? Bắt em gái trả lời điện thoại và nói cô ấy ra ngoài?* Tôi nằm bẹp trên giường ngóng chờ cuộc điện thoại của cô ấy. Nửa tiếng đồng hồ? Hay một tiếng? Cảm giác như cả tuần lễ vậy. Và cuối cùng, chuông điện thoại cũng reo lên.

"David phải không? Victoria đây."

Chúng tôi bắt đầu gợi lại cuộc nói chuyện ở Old Trafford tối hôm trước. Cảm giác cả hai vẫn đang rất xa xôi và phải cố gắng để thực sự nói ra những gì mình nghĩ vậy. Tôi đã hỏi một lần ở Manchester và cuối cùng tôi vẫn phải hỏi lại:

"Em đã có kế hoạch gì cho tối nay chưa?"

"Chưa."

"Tôi ở Manchester nhưng tôi sẽ lái xe tới đó ngay. Chúng ta ra

ngoài chơi nhé!"

Năm tiếng sau, tôi đã có mặt ở một bãi rửa xe ở Chingfond. Điều đầu tiên: chiếc xe trông phải thật đẹp. Tôi đã không biết liệu Victoria có ấn tượng với chiếc xe mới hay không, một chiếc BMW M3 màu xanh, nhưng tôi gần như không có lựa chọn nào khác. Tôi bước lên xe khi mẹ hướng ánh mắt nhìn theo. Mẹ biết tôi đã lấy số của Victoria ở Old Trafford và tôi nghĩ bà biết chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi xuất hiện ở cửa sau. Mẹ không biết quá nhiều về các cô gái Spice Girls nhưng bà hiểu tôi hơn là cố gắng nói ra. Tôi luôn mềm mỏng và ủy mị giống mẹ, nhưng mỗi khi đặt quyết tâm vào một điều gì đó, tôi sẽ cương quyết hơn cả bố.

"Được rồi, David. Tùy con thôi."

Bà biết chắc sẽ không thể thay đổi được suy nghĩ của tôi. Trên người tôi là bộ quần áo sạch sẽ: áo phông trắng, áo khoác màu be hiệu Timberlands và một chiếc quần jean Versace. Đó là bộ đồ mà tôi thường diện vào những dịp quan trọng trong cuộc đời. Chúng tôi hẹn nhau ở một quán rượu mà cả hai đều biết ở Woodford. Sau một hồi nói chuyện, chúng tôi mới biết trước đây cả hai đã đến đây trong cùng một khoảng thời gian nhưng lại không hề nhận ra nhau.

Cô ấy lái xe tới, một chiếc MG màu tím. Tôi leo lên ghế khách. Tôi khá sợ sệt. *Vậy thì bây giờ tôi nên làm gì nhỉ? Hôn vào má cô ấy chăng? Hay nắm tay?* Với một chút run rẩy trong giọng nói, tôi nói nhỏ:

"Đi chứ?"

Tôi không thể nói tôi đã lên kế hoạch cho buổi tối nay.

"Anh muốn đi đâu?" Victoria mỉm cười.

"Ờ. Thế em muốn đi đâu?"

Chúng tôi đánh xe xuống đường cho dù cả hai đều chưa biết sẽ đi đâu, nhưng điều quan trọng là chúng tôi muốn đi cùng nhau. Tôi biết quản lí của cô ấy, Simon, thực sự lo lắng về các cô gái và chàng trai của họ. Tất cả mọi kế hoạch của các cô gái Spice Girls đều bị săm soi và đưa lên các mặt báo trước cả khi nó diễn ra. Thành thật mà nói, tôi cũng không muốn ai biết tôi đã đi cùng với Victoria, vì thế chúng tôi đánh xe đi lòng vòng để kiếm một nơi nào đó riêng tư, kín đáo một chút.

Một lí do khác nữa là cô ấy cũng đã có bạn trai, Stuart. Anh ấy hiện đang ở Pháp. Victoria đã thẳng thắn với tôi về chuyện đó. Giống như tôi, cô ấy luôn cố gắng trung thực với mọi người. Chúng tôi mới chỉ vừa gặp nhau. Cô ấy không muốn chúng tôi làm phiền nhau, hoặc bất cứ ai khác vì điều này. Ngay lúc đó, một thời khắc khó xử đã xảy đến: Stuart gọi cho Victoria trong khi chúng tôi đang đi với nhau. Khi ấy, tôi vẫn độc thân, nhưng tôi đã kể với Victoria về các cô bạn gái trong quá khứ: Deana, người đã gắn bó với tôi trong 3 năm khi tôi mới chuyển đến Manchester và là người quan trọng với tôi khi tôi xa nhà lần đầu; Helen, người mà tôi đã gặp trong khoảng hơn 1 năm gần đây và đã rời đi khi mọi người bắt đầu ồn ào về chàng trai trẻ đến từ London tạo dựng tên tuổi cho mình tại United.

Victoria cũng kể cho tôi về Stuart và về rất nhiều những thứ khác nữa. Chúng tôi dừng ở một quán rượu thuộc phía Đông bắc London. Chúng tôi đã có một buổi tối tuyệt vời. Khoảng một tiếng sau, tôi chợt nảy ra ý tưởng về một nhà hàng Trung Quốc.

Đó là một nhà hàng tại Chingford mà gia đình tôi đã từng đến. Không có gì quá đặc sắc nhưng có một điều quan trọng là không có bất cứ ai mỗi khi tôi đến đó dùng bữa cả. Tôi chỉ hướng cho Victoria, chúng tôi đến nơi, đỗ xe và đi vào bên trong. Thật hoàn hảo. Không gian yên tĩnh, vắng hoe. Chúng tôi ngồi xuống và bắt đầu gọi đồ: "Cho tôi một coca thường và một coca ăn kiêng nhé."

Người phục vụ nhìn chúng tôi. Ồ, quả là những vị khách hà tiện. Cô ấy không hề biết chúng tôi là ai. Tôi biết cô ấy không nhận ra tôi nhưng còn Victoria thì sao? Nhưng trước tiên, tôi gặp một chút rắc rối với cô nhân viên này.

"Anh không thể gọi đồ uống nếu không dùng bữa tại đây."

Tôi nói chúng tôi chỉ muốn uống một chút gì đó. Nhưng có vẻ cô ấy không hiểu. Cô ấy đáp: "Anh biết đấy, đây là nhà hàng."

Chúng tôi tặc lưỡi, không biết nói gì nữa. Tôi đã đề xuất trả chi phí của một bữa ăn, miễn sao chúng tôi có thể ngồi uống và nói chuyện, nhưng có vẻ họ không tán thành. Cuối cùng, chúng tôi phải ra ngoài và đi dạo ngoài phố. Và rồi Victoria nảy ra một ý tưởng khá hay:

"Chúng ta về nhà một người bạn của tôi đi."

Thật may mắn: người đó là Melanie Chisholm. Khi chúng tôi đến, Melanie mở cửa đón chúng tôi trong bộ đồ pyjamas ở nhà. Khoảnh

khắc bước qua cánh cửa, trái tim tôi như thắt lại. Có một tấm poster lớn in hình Liverpool dán ngay trên cửa. Thực sự tôi không nghĩ mình chuẩn bị tinh thần cho tình huống này.

Tôi ngồi xuống trong khi cả Victoria và Melanie đi đâu đó khoảng 10 phút. Có lẽ họ xuống bếp nói chuyện gì đó và để tôi lại phòng khách. Khi họ trở lại, buổi trà hôm đó thực sự khó xử với tôi. Tôi nghĩ Victoria cũng khá lo lắng. Chúng tôi ngồi ở hai đầu ghế sofa cứ như thể chúng tôi chưa từng quen nhau. Họ nói chuyện trong khi tôi chỉ ngồi đó và lắng nghe.

Khoảng một hoặc hai tiếng sau, chúng tôi quay trở lại chiếc MG của Victoria và tiếp tục cuộc hành trình. Tôi vẫn nhớ Victoria đã lái xe lướt qua ngôi nhà của bố mẹ cô ấy, có lẽ chỉ để tôi biết chỗ có thể tìm cô ấy. Khi gần sáng, chúng tôi trở về Castle. Vài ngày sau, nhóm Spice Girls đi Mỹ và chúng tôi phải nói lời tạm biệt. Tôi quay lại với chiếc xe của mình và vẫy tay chào. Victoria hứa sẽ gọi điện cho tôi khi đến New York. Không biết đó có phải là ngày lãng mạn nhất cho một buổi hẹn hò đầu tiên, nhưng có lẽ tôi nghĩ cũng không thể nào ấn tượng hơn được nữa. Điều quan trọng nhất là chúng tôi được gặp nhau.

Chuyện tình của chúng tôi giống như câu nói "Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên" ư? Không. Tôi nghĩ thậm chí nó còn hơn thế nữa. Mùa giải 1996/97 đó, United bảo vệ thành công ngôi vô địch và tiến gần hơn đến việc hoàn thành tham vọng của huấn luyện viên trưởng: giành chức vô địch châu Âu. Đấu trường này cũng giống như là môi trường để toàn đội học về bóng đá, có cơ hội được thi đấu với những câu lạc bộ hàng đầu tại châu Âu. Có khoảng một hoặc hai đội mà United liên tục phải chạm trán trong suốt 10 năm qua. Đặc biệt là Barcelona, Juventus và Bayern Munich. Cảm giác như chúng tôi sẽ phải đối đầu với những đội bóng này để xem trình đội của mình ra sao trước khi nghĩ về ngôi vô địch Champions League vậy.

Mùa thu năm 1996, tôi nhớ là chúng tôi hai lần bị Juve vượt qua với cùng tỉ số 1-0 ở cả sân nhà lẫn sân khách. Mặc dù chúng tôi là đội kiểm soát bóng nhiều hơn nhưng lại không thể tìm ra cách đánh bại họ. Tuy nhiên, chúng tôi vẫn vượt qua vòng loại đầu tiên và tiến vào tứ kết. Ở vòng tứ kết, chúng tôi đã có một đêm tuyệt vời tại Old Trafford khi đánh bại Porto với tỉ số 4-0. Đó là sự khởi đầu cho suy nghĩ chúng tôi có thể giành chức vô địch của giải đấu năm đó. Chúng tôi đã lọt vào đến bán kết gặp Borussia Dortmund và bắt đầu có niềm tin về một cơ hội thật sự. Tuy nhiên, Dortmund lại hiểu rất rõ chúng tôi, giống như đa phần các đội

bóng Đức khác. Họ là tập thể kỉ luật và tổ chức lối chơi khá rõ ràng, phòng ngự và thi đấu cực kì chặt chẽ. Tôi nhớ khi ấy, cầu thủ hậu vệ trái Jorg Heinrich là chốt chặn khó khăn nhất với tôi. Sau khi bị đánh bại với tỉ số 1-0 ở trận lượt đi tại Dortmund, chúng tôi vẫn tin tưởng vào một kết quả thuận lợi ở trận lượt về, thế nhưng một lần nữa, họ lại vượt qua chúng tôi ngay tại Old Trafford với cùng tỉ số và rồi sau đó chiến thắng Juventus ở trận chung kết để đăng quang ngôi vô địch.

Những trận đấu với Dortmund thực sự đã dập tắt hy vọng về một mùa giải thành công. Nếu không có trận đấu đó, mùa giải đó chắc chắn sẽ là mùa giải xuất sắc nhất kể từ khi tôi gia nhập United. Tôi mặc chiếc áo số 10, chơi gần như mọi trận đấu và ghi những bàn thắng ấn tượng như trong quá khứ khi còn chơi cho Ridgeway Rovers: bàn thắng từ giữa sân ở Selhurst Park trong trận gặp Wimbledon, hay cú vô lê vào lưới Chelsea ở Stamford Bridge vào ngày đầu tiên tôi gặp Victoria. Tưởng thưởng cho thành tích đó, tôi được bình chọn là Cầu thủ trẻ xuất sắc nhất của PFA. Mỗi cuộc đối đầu với các đối thủ tại giải Ngoại hạng đều cho tôi cơ hội để tích lũy kinh nghiệm thi đấu và kĩ năng chơi bóng.

Quãng thời gian thi đấu cho United thật tuyệt vời. Chúng tôi có vị huấn luyện viên giỏi nhất và thậm chí khi ấy, chúng tôi có cả hai người được đánh giá là giỏi nhất (Sir Alex và Brian Kidd). Sau này, Brian Kidd rời Old Trafford để đảm nhận chiếc ghế huấn luyện viên trưởng tại Blackburn Rover, nhưng tôi nghĩ cả hai đã tạo ra một đội bóng tuyệt vời. Kiddo là một huấn luyện viên rất thú vị. Tại United, ông ấy làm việc hết sức tuyệt vời trong vai trò của một trợ lí huấn luyện viên. Mọi người trong phòng thay đồ đều kính trọng và đánh giá cao tài năng của Brian. Sau khi tập luyện hoặc sau mỗi trận đấu, Kiddo thường cười đùa với chúng tôi với tất thảy niềm vui mà ông có.

Ông luôn biết điều chỉnh sao cho phù hợp với từng hoàn cảnh. Chúng tôi luôn tập luyện chăm chỉ. Đáp lại, Kiddo luôn cố gắng để đảm bảo mỗi buổi tập luyện không nhàm chán, các bài tập luôn mới mẻ. Scholesy, Nicky Butt và anh em nhà Nevilles biết Brian trước tôi. Ông ấy luôn dành tình cảm cho United. Tôi nghĩ đó là lí đó chính cho việc ông luôn giữ mối quan hệ tốt với mọi người tại câu lạc bộ. Tôi biết tôi không phải là người duy nhất cần nói lời cảm ơn với ông ấy vì đã tháo ngòi nổ cho những mâu thuẫn nảy sinh với huấn luyện viên trưởng. Ông không bao giờ phản đối ý kiến của huấn luyện viên trưởng nhưng luôn để ý đến tất cả mọi người. Điều đó giúp tạo ra một bầu không khí thực sự thoải mái trong phòng thay đồ. Phòng thay đồ của United khi ấy thực sự

tuyệt vời.

Chúng tôi đã từng rất thất vọng khi bị loại khỏi cúp châu Âu nhưng chức vô địch Giải quốc nội lần thứ hai liên tiếp vào tháng 5/1997 thực sự là một thành quả lớn đối với câu lạc bộ. Kết thúc mùa giải năm đó, chúng tôi nhiều hơn câu lạc bộ xếp sau tới 7 điểm trên bảng xếp hạng, nhưng mùa giải năm đó chỉ là cuộc đua song mã hay tam mã gì đó. Cả Liverpool, Newcastle và Arsenal đều chạy đua đến chức vô địch. Tuy nhiên, chúng tôi vẫn có được danh hiệu trước một vài vòng đấu. Vào đêm thứ hai, chúng tôi có trận hòa 3-3 với Middlesbrough ngay tại Old Trafford. Ở trận đấu đó, Gary Neville đóng góp một bàn thắng. Sau đó, vào thứ Ba, đại kình địch Liverpool - câu lạc bộ duy nhất có khả năng cạnh tranh chức vô địch với chúng tôi - thi đấu tại Selhurst Park. Hôm đó, tôi cùng Gary đến nhà của Ben Thornley để theo dõi trận đấu này. Tuy nhiên, tôi không thích xem bóng đá trên ti vi cho lắm, bởi lẽ tôi không thể chịu được sự căng thẳng. Gary và tôi đã phải ra ngoài đi dạo và không xem tiếp hiệp hai.

Khi trở lại, Wimbledon giành chiến thắng, đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ là nhà vô địch. Thông thường sau mỗi trận đấu mà chúng tôi giành được chức vô địch, chúng tôi chỉ được phép ăn mừng trên sân hoặc trong phòng thay đồ. Tuy nhiên, tối hôm đó, trong phòng chờ tại nhà của Ben Thornley, chúng tôi đã lần đầu tiên phá vỡ giờ giới nghiêm của câu lạc bộ. Theo lịch thi đấu, chúng tôi sẽ có cuộc tiếp đón Newcastle vào thứ Năm tới nên lẽ ra cả hai phải trở về câu lạc bộ và đi ngủ sớm. Đêm đó là dịp rất đặc biệt và chúng tôi là nhà vô địch giải Ngoại hạng. Cả ba chúng tôi đã ra ngoài thị trấn ở Manchester và uống một hoặc hai cốc bia, chắc cũng nhiều hơn liều lượng mà chúng tôi được phép. Tuy nhiên, chúng tôi không phải nhận án phạt hay mức kỉ luật nào, ngay cả khi United chỉ có được kết quả hòa với Newcastle hai đêm sau đó.

Trở lại với câu chuyện tình của tôi và Victoria. Trong mùa giải đó, người hưởng lợi nhiều nhất có lẽ là công ty điện thoại di động. Không lâu sau khi chúng tôi gặp nhau, cô ấy đã bay tới Mỹ cùng nhóm Spice Girls. Chúng tôi nói chuyện hàng giờ liền qua điện thoại và hóa đơn cũng theo đó mà tăng vùn vụt. Nhưng có lẽ đó là khoản đầu tư thông minh nhất của tôi. Trong một vài lần chúng tôi gặp nhau, tôi cảm thấy mình sợ sệt đến từng hơi thở. Tuy nhiên, mọi thứ đã thay đổi rất nhanh sau những cuộc điện thoại. Không khí dường như tự nhiên hơn khi nói chuyện và kể về cuộc đời của tôi cũng như cô ấy. Khi cô ấy trở lại Anh, có cảm giác như chúng tôi đã quen nhau từ rất lâu rồi. Chúng tôi bắt đầu hiểu được

mình giữ vai trò, ý nghĩa như thế nào với người kia.

Những người bán hoa có lẽ cũng vui không kém. Tôi thường gửi hoa đến khách sạn cô ấy ở mỗi ngày. Đó là một đóa hồng đỏ. Tôi gần như không thể chờ cô ấy đến nhà. Trong cuộc sống, có lẽ mọi người đã quá đề cao những thứ kiểu như những bữa tiệc hấp dẫn với những ngôi sao, những thứ xa xỉ. Nhưng những thứ đó chỉ là hào nhoáng bên ngoài. Tôi nghĩ điều quan trọng nhất là hai người có thời gian dành cho nhau. Buổi tối hẹn hò đầu tiên chỉ là lái xe vòng vòng, đến một nhà hàng Trung Quốc và ngồi chơi ở nhà bạn. Buổi tối hẹn hò thứ hai cũng chỉ đơn giản như buổi hôm trước. Chúng tôi cũng hẹn gặp nhau tại một quán rượu khác mà chúng tôi gọi là City Limits. Nhưng điều khác biệt nằm trên con đường tới đó. Tôi dừng lại ở một trạm xăng và bước vào mua một thanh kẹo cao su. Ngay khi tôi vừa rời khỏi, tôi cũng thấy Victoria đến đó, bước ra khỏi xe và làm y hệt như vậy. Cô ấy và tôi đều muốn cho hơi thở thơm tho hay cả hai đang cố ổn định tinh thần? Tôi lái xe đến City Limits và đỗ xe ở đó.

Khi Victoria đến, tôi bước ra và lại gần chiếc xe MG của cô ấy, ngồi vào bên trong. Chiếc xe khá chật, khoảng cách giữa tôi và cô ấy rất gần. Chúng tôi ngồi đó và nói chuyện với nhau. Và rồi, chúng tôi trao nhau nụ hôn đầu. Lần ấy, trong khi tập luyện, tôi bị một vết xước ở ngón tay, khi biết, Victoria với tay vào ngăn để đồ và đưa cho tôi một nhánh cây lô hội, bảo:

"Nó sẽ giúp anh chóng lành hơn."

Cô ấy nhẹ nhàng xoa lên vết xước trên tay rồi đưa nó cho tôi. Cô ấy đã mang nó đi khi nghe tôi kể về vết thương qua điện thoại. Vào cuối buổi tối hôm đó, trong bãi đậu xe ở City Limits, tôi cảm giác như giấc mơ của tôi đã sắp thành hiện thực.

Hôm sau, tôi gửi hoa hồng và túi xách hiệu Prada đến cho Victoria. Thật thú vị khi tìm đọc mục "Likes & Dislikes" trên tạp chí *Smash Hits*. Đến giờ, tôi vẫn gửi quà cho cô ấy theo cách đó: điều hết sức tự nhiên với tôi. Nếu yêu ai đó, chúng ta sẽ luôn muốn đối xử thật tốt với họ, làm những điều bất ngờ, nói cho họ cảm giác của bạn. Hay đôi khi chỉ là hẹn hò vào mỗi cuối tuần, hoặc chỉ đơn giản là một đĩa trái cây vào buổi sáng được đặt trong hình trái tim. Tôi biết Victoria nghĩ tôi cũng lãng mạn như thế. Tôi nghĩ đó là một phần tính cách tôi được thừa hưởng từ mẹ. Một số khác sẽ có được khi chúng ta lớn lên, học hỏi thông qua những thứ chúng ta nhìn thấy.

Lần sau, tôi và Victoria gặp nhau, nhưng tôi đã quyết định mình sẽ lái xe bởi vì mẹ và em trai cô ấy, Christian, đã thả cô ấy ở bãi đậu xe City Limits. Khi cô ấy bước ra khỏi chiếc BMW ấy, Christian nhoài người ra và nói thầm với mẹ:

"Chà, ít nhất thì anh ta cũng có chiếc xe khá đấy."

Tôi đọc được ở đâu đó rằng Victoria thích Aston Martins, vì vậy tôi đã mượn chiếc DB7 màu bạc mới coóng này từ một showroom. Tôi nói với nhân viên bán hàng rằng mình đang cân nhắc mua một chiếc xe loại đó nên họ cho tôi đi thử. Tất nhiên, nếu Victoria thích, tôi sẽ mua nó ngay. Sau một vài phút, chúng tôi lại bắt đầu điệp khúc cũ là "không biết đi đâu". Và rồi, chúng tôi lại đi xuống phía Nam: Tôi muốn đưa cô ấy đến bờ biển, nơi mà trước đây gia đình tôi thường đến khi còn nhỏ. Chúng tôi vui vẻ và yêu thích từng phút giây bên cạnh nhau. Khi xe của chúng tôi hướng đến vòng tròn của North Circular, tôi bất ngờ nhận ra chiếc xe mới này không có bản đồ. Và điều tồi tệ hơn là tôi cũng không nhớ đường đi. Trước đây, bố là người lái xe đưa cả nhà tới đó, trong khi tôi có lẽ đang mải mê nói chuyện với Joanne nên chẳng để ý đường.

Khi ấy, tôi không thể nói với cô ấy rằng tôi đã bị lạc, thậm chí khi còn chưa ra khỏi London. Vì thế, tôi cứ đi. Tôi lái hết đường Cambridge. Cuối cùng, nó cũng xuất hiện. Chúng tôi dừng lại và mua bánh pizza tại một nhà hàng ở trung tâm thị trấn. Cảm giác như chúng tôi đã tìm thấy một nơi lí tưởng cho mình. Sau đó, chúng tôi trở về London và đưa cô ấy về nhà.

Lần tiếp theo, mọi thứ cũng đáng yêu như thế. Chúng tôi đi xem bộ phim *Jerry Maguire* với tài tử Tom Cruise, nhưng điều tôi quan tâm là tôi đang nắm tay cô ấy. Kế hoạch quan trọng nhất hôm đó là trở về nhà và ra mắt bố mẹ của Victoria. Tôi gặp Tony và Jackie lần đầu tiên. Chúng tôi đi bộ cùng nhau và có vẻ khá ngượng ngùng. Tôi nhớ mình ngồi xuống một bộ sofa bọc da màu nâu có những nút ấn lõm ghim xuống mặt da, vì thế tôi cũng khá lo lắng về tiếng ồn phát ra nếu cứ loay hoay tìm tư thế ngồi cho thoải mái.

Mẹ của Victoria đi xuống và giới thiệu về mình. Khi bạn gặp Jackie lần đầu tiên, bạn có thể sẽ thấy bà hơi gai góc. Rõ ràng cũng cần có nhiều thứ phải tìm hiểu về tôi, một anh bạn trai mới "từ trên trời rơi xuống", đang tưởng tượng sao mà mẹ cô ấy xét nét thế, mặc dù bà không hề có ý đó. Jackie bắt đầu hỏi chuyện tôi:

"Cháu là cầu thủ bóng đá à?"

Bố mẹ của Victoria không quan tâm tới bóng đá cho lắm, nhưng lại sống ở Goff's Oak, một nơi mà rất nhiều cầu thủ đang sống, nên có vẻ họ cũng biết một số cầu thủ lớn tuổi. Sau màn chào hỏi của Jackie, đến lượt Tony, bố của Victoria:

"Cậu đang thi đấu cho đội nào?"

Cho dù vì lí do gì, tôi không nghĩ họ lại thích con gái của họ hẹn hò với một cầu thủ bóng đá. Có lẽ tôi đã bị mắc kẹt với một số người khác, tiếng tăm của người khác vào lúc đầu, ít nhất là cho đến khi chúng tôi gặp nhau. Không biết họ có nghĩ các cầu thủ đều ồn ào và tự phụ hay không nhưng hôm đó tôi chỉ dám ngồi yên trên ghế sofa và lo lắng đến nỗi không dám nói quá nhiều. Ít nhất họ đã không tống cổ tôi ra khỏi nhà. Sau vài phút, họ chúc tôi ngủ ngon và lên gác. Tôi cá là ông bố bà mẹ nào cũng có cảm giác rằng không có anh bạn trai nào đủ tốt đối với con gái bé bỏng của họ. Điều đó, cũng như việc tôi là một cầu thủ bóng đá, có thể khiến Tony và Jackie cảnh giác với tôi khi tiếp xúc lần đầu. Mặc dù, họ biết và hiểu rất rõ Victoria. Khi kết hôn với một ai đó, bạn cũng sẽ trở thành một phần của gia đình họ. Tuy nhiên, ngay từ đêm đầu tiên đó, Tony và Jackie đã chào đón tôi.

Tôi nghĩ Victoria và tôi đều hạnh phúc khi tìm thấy nhau nhưng chúng tôi không có ý định nói với người lạ về mối quan hệ của mình. Mặc dù có thể, đa phần, bạn sẽ muốn cả thế giới biết đến tình yêu của mình. Nhưng với chúng tôi, đó là một bí mật rất lớn. Simon Fuller cũng muốn thế và tôi nghĩ là Victoria hiểu lí do. Thành thực mà nói, việc giữ bí mật, lòng vòng, lén lút, thậm thụt cũng rất thú vị. Chuyện xảy ra vào đêm mà Victoria có mặt tại Manchester để chuẩn bị cho show diễn của nhóm Spice Girls cũng thế. Đêm đó, United cũng tổ chức một buổi ăn mừng chức vô địch giải Ngoại hạng. Victoria thức cả đêm trước đó và đến ở cùng với tôi tại ngôi nhà ở Worsley. Chúng tôi lên kế hoạch rằng tôi sẽ đến khách sạn nơi cô ấy ở sau khi câu lạc bộ mở tiệc. Tuy nhiên, tất cả các cô gái vẫn còn ở đó. Cô ấy thực sự không thể biến mất khỏi Manchester ngay sau đêm biểu diễn được.

Tôi rời khỏi bữa tiệc lúc 1 giờ sáng, lúc đó khá muộn. Victoria vẫn đang ở khách sạn Midland và tôi bắt một chiếc taxi xuống thị trấn, gọi điện cho cô ấy và báo rằng tôi đang đi tới đó. Hôm đó, tôi mặc một bộ áo choàng, trông hệt như một thám tử, rón rén vào khách sạn, lên căn phòng của cô ấy. Victoria mở cửa, trông có vẻ khá buồn ngủ và rồi cả hai nói chuyện đến nửa đêm. Gần sáng hôm sau, có ai đó gõ cửa phòng chúng tôi. Tôi lẩn vào phòng tắm để trốn: cảm giác chẳng khác mấy với những cảnh thỉnh thoảng vẫn

thấy trong phim. Sau đó, tôi bước ra khỏi khách sạn Midland cũng giống như cách tôi bước vào đêm hôm trước: thật nhẹ nhàng để không gây sự chú ý, rồi tôi bắt taxi để trở về Worsley. Phải đến lúc ngồi lên xe, tôi mới nhận ra mình chỉ còn một vài đồng lẻ trong túi. Tôi phải canh chừng đồng hồ báo cây số và phải xuống xe cuốc bộ thêm khoảng 200 mét nữa mới về đến nhà, vì chừng ấy tiền thì chỉ đi được tới đó mà thôi.

Ngay khi gặp Victoria, tôi đã biết mình muốn cưới cô ấy, cùng cô ấy gây dựng mái ấm với những đứa trẻ và bên nhau suốt đời. Lẽ ra tôi có thể nói với cô ấy ngay từ buổi gặp đầu tiên khi chúng tôi lái chiếc MG của cô ấy quanh M25. Tôi cá là mọi thứ có vẻ diễn ra quá nhanh chóng. Sau lần đầu gặp mặt, chúng tôi đã xa cách nhau một khoảng thời gian rất lâu. Cô ấy tham gia các tour trình diễn, trong khi tôi trở lại với United với một mùa bóng hết sức tuyệt vời. Chúng tôi đã quen với việc tìm hiểu về nhau và học cách tin tưởng lẫn nhau trong những cuộc trò chuyện kéo dài hàng giờ đồng hồ qua điện thoại. Tôi không phải là người nói chuyện hay nhất thế giới, ít nhất là cho đến khi tôi biết rõ về ai đó. Có lẽ việc phải xa cách nhau đến nửa vòng Trái đất không phải là điều tồi tệ nhất với chúng tôi từ những ngày đầu. Khi có cơ hội được ở bên nhau, dường như tình cảm của chúng tôi còn lớn lên nhanh hơn. Dù cho ngại ngùng thế nào đi nữa, rồi cũng sẽ đến ngày tôi phải nói với Victoria cảm xúc của mình và dường như tôi không thể giấu giếm thêm nữa. Tôi vẫn nhớ ngày tôi ngồi cạnh cô ấy tại nhà của cô ấy. Mọi thứ diễn ra theo cách đơn giản nhất có thể, nhưng vẫn toát lên được những cảm xúc, tâm trạng mà tôi muốn nói với cô ấy:

“Anh nghĩ mình đã yêu em rồi, Victoria ạ.”

“Em nghĩ mình cũng vậy.”

Việc giữ bí mật với tất cả mọi người không phải là ý kiến của tôi, nhưng tôi tôn trọng quyết định của cô ấy. Tôi dần dần bước vào thế giới của những cô gái Spice Girls, hiểu tầm quan trọng của các cô gái và việc cần giữ mọi thứ trong tầm kiểm soát. Tôi không chia sẻ với bất cứ ai về những gì đã diễn ra giữa chúng tôi. Bố mẹ tôi hiểu. Nhưng tại United, tôi vẫn giữ bí mật này với tất cả mọi người.

Tôi vẫn nhớ, một lần, vào ngày thứ Hai đầu tuần, tôi xuất hiện ở sân tập với tâm trạng rất hứng khởi, bởi lẽ trước đó, tôi đã có kì nghỉ cuối tuần thật tuyệt vời với Victoria. Thấy vậy, Ben Thorney quay sang hỏi tôi.

Tôi nhẹ nhàng đáp: “Tôi mới gặp một cô gái rất thú vị.”

“Ai thế?”

“À, chỉ là một cô gái sống ở London.”

Những tin đồn cũng theo đó mà bắt đầu xuất hiện. Tôi biết điều đó sắp xảy ra. Và tin đồn là thứ mà chúng tôi phải sống chung kể từ thời điểm đó. Không lâu sau khi mối quan hệ của chúng tôi được công khai, Victoria đã nhận được các cuộc gọi nói rằng báo chí có hình ảnh tôi hôn một cô gái khác trong xe của tôi. Những câu chuyện kiểu như thế, chắc chắn là không đúng, vẫn xuất hiện thậm chí cho đến tận bây giờ. Tất nhiên, để chứng minh những điều như thế thì bao giờ cũng rất khó khăn. Và rồi chúng tôi cũng dần quen với những tin đồn thất thiệt như thế. Victoria và tôi tin tưởng nhau. Nếu bạn ở bên cạnh người mà bạn yêu, bạn biết tất cả mọi thứ, đâu là thật, đâu là giả.

Với tất cả những lời bàn tán đang diễn ra, có hàng tá tay săn ảnh luôn chầu trực bên ngoài nhà tôi mỗi ngày chỉ để chờ Victoria xuất hiện. Thành thực mà nói, tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác này trước đó, tất nhiên Victoria thì đã quá quen rồi, bởi lẽ cô ấy là một ngôi sao ca nhạc. Và rồi, cô ấy cũng quyết định. Cô ấy gọi lại cho tôi để nói chúng tôi đã đủ gắn bó, đủ hạnh phúc để không còn phải giữ bất kì bí mật nào nữa. Tốt hơn hết là chúng tôi lựa chọn thời gian và địa điểm phù hợp để công khai mối quan hệ này. Mọi người tưởng tượng chúng tôi có một mối tình thật lãng mạn, hào nhoáng trong giới showbiz. Thế nhưng, những bức ảnh đầu tiên chúng tôi chụp cùng nhau là khi chúng tôi đang đi đến các sạp báo ở góc phố.

Khi mối quan hệ chính thức được công bố, tôi không thể tin vào những tin đồn: những câu chuyện trên khắp các tờ báo hằng ngày, chúng tôi đi đến đâu là ánh đèn flash xuất hiện tới đó, tất cả mọi người đều đưa ra những bình luận, nhận định về cuộc sống riêng của chúng tôi. Tôi nghĩ rằng sự quan tâm thái quá đó chính là vì Victoria; dù sao thì những ngày ấy, các cô gái Spice Girls chỉ cần nháy mắt cũng có thể lên dòng tít lớn trên báo ngay. Thú thật, tất cả những thứ ấy khiến cho cuộc sống của Victoria trở nên thú vị và sôi động hơn. Tôi yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy: ngoại hình, tính cách, và cả năng lượng của cô ấy. Và cả cặp chân dài đáng yêu đó. Nhưng tôi cũng bị hớp hồn bởi tài năng, trí tuệ và cả sự nhận thức của cô ấy trước công chúng. Tôi biết tôi không phải là người duy nhất ngoài kia nghĩ rằng cô ấy là một ngôi sao.

Tôi biết điều gì sẽ xảy ra. Tôi nghĩ Victoria cũng hiểu điều đó. Chẳng bao lâu, chúng tôi đã bắt đầu nói về việc đính hôn. Tôi thậm chí đã hỏi cô ấy thích loại nhẫn nào. Là một người phụ nữ có gu thẩm mĩ, Victoria đã thẳng thắn bày tỏ về hình dạng đặc biệt của kim cương: viên đá dài hơn và một đầu mảnh hơn, gần giống như cánh buồm. Cô ấy khá bận bịu với các cô gái trong nhóm Spice Girls, vì thế chúng tôi không hứa hẹn hay sắp xếp trước với nhau điều gì, nhưng khoảng 6 tháng kể từ lần gặp đầu tiên, tôi đã sắp xếp một kì nghỉ tại Cheshire. Xuôi theo xa lộ M6 từ Manchester sau trận đấu trên sân nhà, chúng tôi đặt một khách sạn cổ kính ở đó.

Tôi linh cảm đây là thời điểm phù hợp. Một tuần sau, Victoria và các cô gái sẽ đi lưu diễn suốt cả năm trời và chỉ trở lại Anh trong khoảng một vài ngày. Chúng tôi có một phòng ngủ nhìn ra hồ và phần vườn bên ngoài. Lúc đó vào khoảng tháng 8, chúng tôi dùng bữa tối và cùng nhau ngắm hoàng hôn. Chúng tôi cuốn khăn tắm. Có lẽ đó không phải trang phục thích hợp cho tất cả những gì sắp sửa diễn ra. Sau khi dùng bữa, Victoria ngồi trên giường và tôi đã quỳ xuống dưới chân cô ấy, đưa ra lời cầu hôn. Tôi muốn cưới cô ấy và có những đứa trẻ. Giờ đây tôi đã tìm được người phụ nữ mà tôi muốn sống cùng trọn phần đời còn lại. Thật may mắn cho tôi, đêm đó ở Cheshire, cô ấy đã đồng ý. Thật khó để diễn tả cảm xúc của tôi khi cô ấy nói ra những từ đó. Cảm giác như có một dòng điện chạy qua người tôi vậy.

Tôi tin rằng cầu hôn Victoria theo phong cách truyền thống sẽ dễ dàng hơn. Phần khó khăn nhất có lẽ là khi hỏi bố của Victoria về chuyện của hai đứa. Tôi thực sự rất lo lắng trước khi thực hiện cú penalty trong trận đấu với Argentina tại World Cup 2002, nhưng sự căng thẳng khi nói chuyện với Tony cũng chẳng kém. Nhưng tôi biết, sớm hay muộn thì cũng phải làm điều này. Tôi chỉ không biết sẽ thực hiện nó như thế nào, ở đâu và bao giờ mà thôi. Hôm đó, chúng tôi ngồi trong nhà của họ tại Goff's Oak. Khi tôi hỏi Jackie xem liệu bà có thể giúp tôi nói chuyện với bố của Victoria về chuyện của chúng tôi không, bà trả lời là không.

"Không. David. Con phải tự làm điều đó thôi."

Cuối cùng tôi cũng bước vào, ngồi xuống, nói chuyện với ông bố vợ tương lai trong căn phòng cũ của cậu em vợ. Tôi ngỏ ý hỏi ông Tony xem chúng tôi có thể nói chuyện riêng một chút được không và rồi ông dẫn tôi lên cầu thang. Tôi cảm tưởng như mình sắp bị đem đi hành quyết vậy. Khi bước vào căn phòng ngủ cũ kĩ của Christian, tôi bất cẩn đá một chân vào cầu thang khiến ngón chân

tôi đau điếng. Khi ấy Tony đi sau tôi nên có lẽ ông ấy không nhìn thấy. Tôi nhìn ông ấy. Ông nhìn lại tôi. Tôi gần như chết điếng, ngắc ngứ không nói thành lời trong khi chân vẫn âm ỉ đau sau cú va vừa rồi.

"Thưa bác Tony. Con muốn hỏi cưới Victoria ạ. Bác thấy được chứ ạ?"

Có lẽ đó không phải là câu nói hay nhất của một cậu con rể từng nói với bố vợ. Ông trả lời như thể tôi chỉ hỏi ông rằng trứng và khoai tây chiên có phù hợp với uống trà không vậy:

"Được. Không vấn đề gì."

Tôi biết Tony và Jackie yêu thương Victoria nhường nào, vì thế, tôi nhận ra, trạng thái thoải mái của ông ấy khi đồng ý cho chúng tôi kết hôn, chứng tỏ, tôi được đánh giá cũng... không đến nỗi nào. Thực tế, họ đã khiến tôi có cảm giác mình là một phần trong gia đình họ: đó sẽ là bước tiếp theo của chúng tôi. Có lẽ tôi đã không phải trải qua thời khắc đau tim như thế nếu không đưa ra câu hỏi lớn như thế. Tôi sẽ chỉ làm điều này một lần duy nhất trong cuộc đời. Đây là việc thực sự quan trọng với tôi, vì thế tôi luôn muốn tiến hành mọi việc theo cái cách trân trọng nhất và đúng đắn nhất.

Có lẽ bởi vì những ngày tháng yêu Victoria mà tôi không nhớ nhiều về mùa giải của United năm 1997/98. Sự thật là, tôi có lẽ đã cố hết sức để quên khoảng thời gian kéo dài đến tháng 5 đó vì chúng tôi không có bất kì huy chương nào. Mọi thứ đều rất mới mẻ với tất cả chúng tôi, thế hệ đã lớn lên cùng nhau trong suốt những năm 1990. Chúng tôi đã cùng nhau giành được chiếc cúp ở giải trẻ và giải dự bị, rồi sau đó, chúng tôi bước lên đội 1 của United, chúng tôi vẫn đang bước tiếp trên con đường dang dở của tuổi thiếu niên. Đó thực sự là một mùa giải đau đớn và nó đã dạy cho chúng tôi biết thế nào là thất bại. Thật bất ngờ, khi mùa bóng đó, Arsenal là đội bóng nổi lên giành cú đúp danh hiệu. Tuy nhiên, sự thất vọng không bao giờ có thể làm suy yếu niềm tin của chúng tôi vào bản thân. Họ đã thắng các trận đấu, nhưng tại United, chúng tôi nghĩ mình đã mất chức vô địch vì không chiến thắng được chính bản thân. Sự tự tin vẫn còn đó nhưng có lẽ chất lượng của các cầu thủ đã dần trượt dốc.

Chúng tôi rất nhớ Roy Keane khi anh gặp phải chấn thương dây chằng vào tháng 10, và nghỉ thi đấu gần như cả mùa. Khi United không có Roy, chúng tôi thiếu vắng nhiều thứ từ anh ấy chứ

không chỉ đơn thuần là tài năng của anh ấy trong vai trò của một cầu thủ. Anh ấy luôn mang lại sức ảnh hưởng rất lớn với toàn đội. Đối với vai trò thủ lĩnh, không có ai có thể sánh với anh ấy: Roy thực sự là một cầu thủ tuyệt vời. Anh luôn thể hiện những gì tốt nhất. Niềm tin và sự quyết tâm của anh luôn khiến các cầu thủ khác phải nỗ lực cố gắng. Tất cả mọi cầu thủ có thể đến hoặc đi nhưng không ai có thể thay thế được sức mạnh mà United có được từ Roy. Nhưng trong suốt mùa giải đó, chúng tôi đã không có được điều đó. Các cổ động viên và cả các tờ báo cũng vậy, nhưng chúng tôi vẫn phải tiếp tục thi đấu. Có lẽ bây giờ khi nhìn lại, chúng tôi mới hiểu, chúng tôi đã nhớ Keane đến nhường nào.

Mặc dù vậy, tôi thật may mắn. Cả Nicky Butt, Paul Scholes và anh em nhà Nevilles cũng thế. Dù không đạt được thành tích nào nổi bật cùng Quỷ đỏ nhưng chúng tôi vẫn được triệu tập lên đội tuyển Anh. Và khi ấy, đội tuyển Anh đã thi đấu thành công. Cuối mùa giải vào tháng 5/1998, chúng tôi đã để thua Arsenal, nhưng đó không phải là lúc cho chúng tôi ngồi lại và tiếc nuối. Ngay sau khi thi đấu trận cuối cùng tại giải Ngoại hạng, tôi đã chuẩn bị hành lí và di chuyển đến La Manga ở Tây Ban Nha, tập trung cùng với các chàng trai khác của United và phần còn lại của một đội tuyển Anh gồm 27 người để chuẩn bị cho giải đấu quan trọng nhất vào mùa hè. Tôi và nhiều cầu thủ khác có thể cảm thấy một chút mệt mỏi sau một mùa giải dài đằng đẵng. Tôi sẽ được trải nghiệm bầu không khí tại một kì World Cup, lần đầu tiên trong đời. France 98 cũng có nghĩa là những giấc mơ và kì vọng mới. Tôi quá háo hức đến giải đấu đó, một chương mới trong sự nghiệp của tôi.

Chương 6
ĐỪNG KHÓC CHO TÔI

"Ồ, ANH CHÀNG CẦU THỦ BÓNG ĐÁ ĐÂY MÀ?"

Có rất nhiều cổ động viên ở Anh muốn câu lạc bộ yêu thích của họ lên ngôi tại giải Ngoại hạng hơn là chứng kiến đội tuyển quốc gia vô địch World Cup. Điều này hoàn toàn dễ hiểu bởi lẽ suốt cả năm, họ đã theo dõi câu lạc bộ của họ; họ nghĩ và bàn tán về điều này nhiều hơn là đội tuyển Anh. Mọi người chỉ hướng về đội tuyển mỗi khi tham gia thi đấu tại các giải đấu lớn và quan trọng, còn lại, mọi đam mê sẽ dành cho câu lạc bộ mà họ yêu thích. Khi còn nhỏ, có lẽ tôi cũng đã từng như vậy. Mặc dù tôi luôn nghĩ mình đại diện cho đất nước, nhưng tất cả sự tập trung đều dồn vào United. Việc được thi đấu cho đội tuyển Anh không thực sự tồn tại trong suy nghĩ của tôi, không giống như một mơ ước thực tế với tôi tại thời điểm đó. Nhưng mãi về sau, khi tôi đặt chân đến Old Trafford, tôi bắt đầu nghĩ đến điều đó.

Khi còn là một cậu nhóc, bố thường dẫn tôi đi xem các trận đấu trong đó có các cậu bé bằng tuổi tôi hoặc lớn hơn một chút, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ chúng tôi từng đến xem một trận đấu của đội tuyển Anh thi đấu. Hồi còn nhỏ, tôi từng thi đấu cho đội bóng của quận hoặc hạt nơi tôi sinh sống nhưng chưa bao giờ có cơ hội được thi đấu ở các cấp độ lớn hơn thế. Khi bắt đầu sự nghiệp của mình tại United, tôi được mời thử việc tại một đội thuộc trường Bóng đá Quốc gia của FA có trụ sở ở Lilleshall (Shropshire). Tuy nhiên, tôi đã không đồng ý với lời mời của họ. Tôi chưa từng nghĩ ngợi gì về quyết định đó bởi lẽ huấn luyện viên ở Lilleshall cho rằng tôi quá nhỏ con so với tầm vóc một cậu bé 16 tuổi nên có. Khi ấy, tôi cũng không biết rằng các đồng đội tại tuyển Anh như Michael Owen và Sol Campbell đã từng ở đó và có quãng thời gian thực sự tuyệt vời. Nhưng nó có vẻ không dành cho tôi. Chỉ có một trường học duy nhất mà tôi muốn học tập: đó là Old Trafford. Còn

người thầy nào có thể xuất sắc hơn Nobby Stiles, Eric Harrison và Alex Ferguson chứ?

Sẽ thật vinh dự cho cầu thủ nào có cơ hội được thi đấu trong màu áo đội tuyển quốc gia. Nhưng chắc chắn, bạn không thể tự mình đến với nó được. Điều quan trọng là chúng ta phải tập trung thi đấu cho câu lạc bộ chủ quản và hy vọng rằng những người phụ trách đội tuyển sẽ để ý tới bạn. Tôi đã cố gắng hoàn thiện bản thân tại United. Mặc dù, mùa giải đầu tiên với cú đúp đã khiến tất cả chúng tôi được mọi người quan tâm nhiều hơn, trong đó có cả đội tuyển Anh. Nhưng những gì diễn ra với tôi thực sự quá nhanh, hơn cả những gì mà tôi tưởng: sau một đêm, tôi bỗng trở thành gương mặt đáng kì vọng tại câu lạc bộ và là một nhân tố thường xuyên góp mặt tại đội tuyển quốc gia nhằm hướng đến vòng chung kết World Cup 1998 tại Pháp.

Huấn luyện viên Terry Venables đã rời tuyển Anh ngay sau Euro 96. Tôi đã từng gặp người thay thế ông ấy là Glenn Hoddle trong suốt giải đấu cho U21 tại Toulon cuối mùa giải 1995/96. Chúng tôi biết Glenn sẽ là huấn luyện viên tiếp theo của đội tuyển Anh, vì thế, ông ấy đến Pháp để theo dõi một vài trận đấu và gặp mặt tất cả chúng tôi. Khi còn là cầu thủ, Glenn thực sự là một người hùng trong mắt tôi. Tôi luôn ngưỡng mộ ông không chỉ bởi kĩ thuật của ông mà còn khả năng tiếp cận trận đấu của ông. Sau một trận đấu, tôi đã xin chữ ký của ông ấy vào chiếc áo của tuyển Anh. Tôi không biết giải đấu năm đó tại Toulon có phải là giải đấu đầu tiên mà ông theo dõi tôi không, nhưng tôi đã có màn trình diễn tương đối tốt, dù ông không nói gì với tôi nhưng bước vào mùa giải mới, khả năng được thi đấu cho tuyển Anh đã thực sự xuất hiện trong đầu tôi.

Không phải cầu thủ nhà nghề nào cũng được triệu tập lên đội tuyển quốc gia. Cơ hội này hiếm khi đến với một ai đó như một vận may từ trên trời rơi xuống. Tôi thấy mình thật may mắn khi đã thi đấu trong một đội hình United khá thành công và tại Selhurst Park, tôi đã có bàn thắng gây chú ý với tất cả mọi người. Chắc chắn một huấn luyện viên của đội tuyển quốc gia sẽ biết. Sự khởi đầu của tôi ở mùa giải năm đó cũng kéo theo rất nhiều sự quan tâm của giới truyền thông. Họ nhắc đến tôi như là cầu thủ tương lai của bóng đá Anh và đã sẵn sàng nắm lấy cơ hội của mình. Tháng 9 năm đó diễn ra chiến dịch vòng loại World Cup. Đó là trận đấu với Moldova. Tôi lẽ ra nên bảo với Gary Neville, nhưng khi đó tôi nghĩ có một chút nhạy cảm khi anh ấy đã là tuyển thủ Anh trong khi tôi thì chưa. Hầu hết các cầu thủ khác đều được báo qua điện thoại hoặc được huấn luyện viên trưởng thông báo trên

sân tập. Tuy nhiên, tôi lại biết thông tin này khi đang ngồi cùng mẹ. Ngay khi có tên Beckham trong danh sách triệu tập của huấn luyện viên Glenn Hoddle, tôi đã nhảy cẫng lên ghế sofa để ăn mừng. Tôi tiến đến ôm chầm lấy mẹ, cười thật lớn, sau đó gọi điện thoại cho bố để báo tin vui. Tôi nghĩ khi ấy, bố chắc chắn sẽ tự hào về tôi lắm.

Mỗi khi có một thử thách mới, phản ứng đầu tiên của tôi là bỡ ngỡ - cảm giác giống như một cậu bé con cắp sách đến trường. Nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng điều đó là sự thật khi tôi sắp sửa được triệu tập vào đội tuyển Anh lần đầu tiên trong sự nghiệp. Tôi sẽ có cơ hội tập luyện và thi đấu với những tên tuổi lớn như Paul Gascoigne, David Seaman và Alan Shearer. Tôi mới 20 tuổi nhưng thời khắc đó, tôi cảm giác mình còn trẻ hơn, giống như một cậu nhóc lần đầu được trao cơ hội gặp một người hùng. Có những cái tên mà từ trước đến nay tôi mới chỉ nhìn thấy qua màn ảnh ti vi nhưng bỗng chốc lại có cơ hội được tập luyện với họ tại vòng loại World Cup.

Tại United, huấn luyện viên Alex Ferguson thật sự tuyệt vời. Ông luôn hài lòng với tôi và luôn nhắn nhủ tôi một cách chân thành:

“Nếu cậu có cơ hội, hãy cứ cố gắng thi đấu thật tốt. Hãy cứ đá như thể đang thi đấu cho ta tại United vậy.” Tôi ghi nhớ từng lời của ông. Tôi đã gặp toàn đội tại Bisham Abbey và buổi tập đầu tiên với Glenn và cả đội là buổi tập xuất sắc nhất mà tôi từng có trong cuộc đời mình. Tôi gần như vượt qua mọi cầu thủ đối mặt với tôi và thực hiện những đường chuyền và những cú căng ngang hướng đến cầu thủ mà tôi nhắm đến. Tôi thậm chí còn có vài cú sút xa vào góc chết của khung thành David Seaman. Đó thực sự là buổi tập trong mơ với tôi. Tôi thấy khá lạ lẫm và bất ngờ với màn trình diễn hoàn hảo như thế.

Tôi không biết cần phải gây ấn tượng với ông như thế nào nhưng ngay trong trận đấu đầu tiên trong vai trò huấn luyện viên trưởng của đội tuyển Anh, Glenn Hoddle đã xếp tôi vào đội hình xuất phát. Tất nhiên, điều có lợi nữa là xung quanh tôi luôn có các đồng đội tại United mà tôi đã quen từ trước như Gary Neville, Gary Pallister và Paul Ince. Và chúng tôi đã cùng nhau có một sự khởi đầu rất tuyệt vời: Gary và tôi cùng tham gia tình huống tổ chức luân chuyển bóng trong bàn thắng đầu tiên và người ghi bàn là Nicky Barmby. Vài phút sau, Gazza có bàn thắng thứ hai và gần như chắc chắn chúng tôi sẽ không thể đánh mất chiến thắng. Trong hiệp 2, Alan Shearer ghi bàn thắng thứ 3. Trận này không hẳn là trận đấu ngoạn mục nhất trong các lần ra mắt của tôi,

nhưng có cảm giác, tôi đã thuộc về đội bóng này ngay lập tức. Tôi đã góp công lớn vào bàn thắng thứ 3 của đội trưởng Alan. Có lẽ bởi vì tôi phải trải qua nhiều năm chờ đợi trong sự nghiệp thi đấu quốc tế, nên tôi không bị tâm lí và gần như tôi chỉ hòa mình vào trận đấu và chơi bóng bằng niềm đam mê giống như những gì mà Sir Alex từng nói với tôi. Vào buổi chiều Chủ nhật ngày 1/9/1996, tại thành phố Kishinev, trước mặt khoảng một vạn cổ động viên, tôi đã trở thành một cầu thủ quốc tế.

Chắc hẳn Glenn Hoddle cũng sẽ rất hài lòng về điều này. Tôi thi đấu ở tất cả các trận đấu thuộc chiến dịch vòng loại cho World Cup France 98. 13 tháng sau, ở chiến dịch đó, chúng tôi cần một trận hòa trước Italia tại Rome để vượt qua vòng loại với vị trí đầu bảng. Sau khi đã để thua 1-0 trước Italia ngay tại thánh địa Wembley, mọi người đều cho rằng muốn vượt qua vòng loại, chúng tôi phải chiến thắng trong trận lượt về. Và ngay trước trận đấu lượt về đó, Italia đã giành chiến thắng ở 15 trận đấu trên sân nhà Olimpico, trong khi đội trưởng Alan Shearer của chúng tôi phải ngồi ngoài vì dính chấn thương và người thay thế là Ian Wright. Thậm chí, các fan của tuyển Anh - những người vẫn luôn tin tưởng chúng tôi - cũng có lúc nghi ngại rằng chúng tôi sẽ thất bại. Nhưng hóa ra, đêm đó lại là một đêm thật tuyệt vời với tất cả cổ động viên nước Anh.

Có khoảng trên 80.000 cổ động viên trên sân vận động và khi chúng tôi bước ra sân, bầu không khí ngập tràn trong những tiếng reo hò cổ vũ từ khắp bốn phía khán đài. Đội hình của tuyển Anh khi ấy chủ yếu là các cầu thủ trẻ nhưng chúng tôi đã thể hiện một màn trình diễn thực sự ấn tượng. Tôi nghĩ chúng tôi đã đánh bại người Ý trong trận đấu đó bằng chính vũ khí của họ: kỉ luật. Tất cả mọi người đều ý thức được những gì đang xảy ra trên sân. Chúng tôi giữ bóng rất tốt và luân chuyển bóng tuyệt vời trong suốt cả trận đấu. Mọi người đều thi đấu rất tốt, đặc biệt là Paul Gascoigne, người dẫn dắt lối chơi của toàn đội. Mỗi khi có bóng, anh ấy luôn bình tĩnh, tự tin vào khả năng của bản thân và luân chuyển bóng đến những vị trí hết sức thuận lợi.

Chúng tôi vẫn giữ được lối đá mà mình muốn bất chấp những tình huống vào bóng như thể muốn "ăn tươi nuốt sống" của người Ý. Và rồi cầu thủ Angelo Di Livio cũng đã bị truất quyền thi đấu vì hành động chơi xấu ở những phút cuối của hiệp 2. Những cổ động viên trên khán đài hay theo dõi qua màn ảnh nhỏ chắc hẳn đã nghĩ chúng tôi có thể chiến thắng trận đấu này. Nhưng quả thực, từ những phút đó cho đến cuối trận, tôi bắt đầu cảm thấy có chút gì đó lo lắng. Ian Wright có tình huống vượt qua cả thủ môn

nhưng lại sút bóng vào trúng cột dọc cho dù trước mặt anh chỉ là khung thành đã bỏ trống. Trong đầu tôi chợt nảy ra suy nghĩ: *Chúng ta đã ở gần bàn thắng đến thế rồi mà không thể ghi bàn. Liệu họ có thể phản công và dồn quân sang chọc thủng lưới chúng ta không?*

Quả thực, ở những phút sau đó, người Ý vùng lên và ngay lập tức, Christian Vieri có pha đánh đầu trong tình thế không ai kèm ở những phút cuối trận, nhưng bóng đi sát sạt xà ngang. Không vào. Và cũng chỉ vài giây sau, tiếng còi mãn cuộc cất lên. Mọi người từ băng ghế dự bị ùa ra ăn mừng cùng chúng tôi. Glenn và trợ lí John Gorman ôm nhau thật chặt, ăn mừng trong sự sung sướng. Họ đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng cho trận đấu ngày hôm nay. Paul Ince khi ấy trông như một người hùng với chiếc đầu quấn băng trắng vì ăn đủ từ một cú cùi chỏ trong trận đấu. Wrighty nhảy lên ăn mừng với thành tích của toàn đội đã đạt được. Các cổ động viên trên khán đài cùng nhau nhảy múa, cùng nhau hát vang ca khúc *The Great Escape*. Tôi nhìn quanh và cố gắng ghi lại, ghi lại tất cả những khoảnh khắc tuyệt vời ấy vào trí nhớ. Tôi đã là một tuyển thủ Anh hơn một năm qua và với thành tích lọt vào vòng chung kết World Cup tại Pháp mùa hè năm sau, tôi thực sự rất tự hào vì mình cũng đóng góp phần nào vào chiến tích đó.

Đêm đó có lẽ cũng sẽ là một đêm tuyệt vời với Paul Gascoigne. Anh ấy đã trở lại mái nhà Lazio cùng đội tuyển Anh. Với những người được trở về nơi xưa chốn cũ, có lẽ họ sẽ luôn muốn thể hiện những gì xuất sắc nhất để khẳng định tài năng của mình và anh ấy thực sự đã mang đến một màn trình diễn không thể nào quên. Tuy nhiên, nhìn vào cách anh ấy thi đấu trên sân, từ tài năng, sự đam mê, nhiệt huyết, tôi thực sự băn khoăn về sự vắng mặt của anh ấy tại France 98. Tôi biết Glenn Hoddle có lí do để không triệu tập Paul vào đội hình đến Pháp, nhưng tôi vẫn nghĩ chúng tôi sẽ trở nên lợi hại hơn nếu có Gazza trong đội hình. Thậm chí, nếu anh ấy chỉ ra sân trong khoảng 20 phút, tôi cá là không ai có thể thể hiện như anh ấy. Paul có thể thay đổi trận đấu theo cách của mình. Và tôi biết tất cả chúng tôi đều muốn có anh ấy thi đấu bên cạnh.

Tuy nhiên, điều khiến mọi thứ tồi tệ hơn là cách mà Paul và những người khác được thông báo về việc mình sẽ không có tên trong số 22 người được đăng ký cho giải đấu quan trọng đó. Quả thực, những người có trách nhiệm đã làm điều đó không hợp lí một chút nào. Mọi thứ giống như chuyện ở một cái chợ vậy. *Anh này vào, anh kia ra.* Khi ấy, chúng tôi đang ở La Manga, miền Nam Tây Ban Nha. 27 cầu thủ đang rất tích cực chuẩn bị cho kì World

Cup trước khi vị huấn luyện viên trưởng quyết định danh sách cuối cùng. Mọi người đều hồi hộp đoán xem ai là người không được đến Pháp. Tôi chợt nghĩ: *Có thể là một đồng đội nào đó của mình ở câu lạc bộ hoặc cũng có thể là chính mình.* Một hôm, vào buổi chiều sau buổi tập, toàn đội được hẹn gặp tại một khách sạn. Mỗi lượt gặp 5 phút, từng cầu thủ đi vào và gặp Glenn để biết số phận của mình. Tôi nhớ, khi ấy mình và năm cầu thủ khác ngồi ngoài hành lang chờ đến lượt. Quả là lố bịch khi đối xử với các cầu thủ như thế.

Cuối cùng cũng đến lượt tôi, buổi gặp diễn ra không quá lâu. Hóa ra cánh cửa đến với World Cup của tôi đã thực sự mở ra. Tôi bước vào trong phòng và câu đầu tiên của Glenn là:

"David à, cậu làm tốt lắm. Cậu sẽ có tên trong đội hình tham dự World Cup lần này."

Và tất cả chỉ có vậy. Thật may là tôi không phải hoãn lại đến lần hẹn sau. Tôi sẽ có tên trong danh sách 22 người sang Pháp. Nhưng còn những người khác thì sao? Những tin đồn bắt đầu xuất hiện. Không bất ngờ khi ai cũng chờ đợi để xem điều gì sẽ xảy ra với họ tiếp theo. Cuối cùng cũng có một chút thông tin rò rỉ trong trại tập huấn khi ấy: các câu chuyện cũng tiếp tục xuất hiện trên các tờ báo Anh. Mọi người đều nói về một cái tên nổi tiếng sẽ không có trong danh sách đăng ký. Đó là Gazza. Nhưng cả báo chí hay cầu thủ đều không ai dám chắc cả.

Một hôm, khi phơi nắng để thư giãn, tôi và Paul ngồi cạnh nhau. Bất ngờ, anh ấy lật người lại.

"Cậu có biết gì không, David? Tôi khá là thích cậu đấy. Cậu là một cầu thủ trẻ tài năng, tính lại khá dễ thương. Tôi thích thi đấu cùng cậu."

Tôi quay sang nhìn anh ấy. Tôi đang nghe một trong số những cầu thủ xuất sắc nhất bóng đá Anh nói về mình.

"Tôi thực sự muốn tham dự kì World Cup này, David. Tôi muốn thi đấu World Cup với cậu."

Anh ấy nói điều đó không chỉ một lần. Chắc hẳn anh ấy đã nghe những tin đồn về việc mình sẽ bị loại. Và rồi mãi đến sau này, khi vị huấn luyện viên trưởng thông báo về việc Paul bị loại, anh ấy gần như phát điên. Gary Neville khi ấy ở cạnh phòng của Gazza đã nghe những tiếng hét lớn và tiếng đồ đạc bị đập vỡ. Khi thông tin về danh sách cuối cùng được đưa ra, tôi thực sự quan tâm đến

những đồng đội của mình tại United.

Thực tế là tôi, Gary và Phil Neville, Paul Scholes, Nicky Butt chơi khá thân nên khi biết tin Phil và Butty sẽ không được ở lại, chúng tôi khá buồn. Một vài ngày trước, một số nhân viên của ban huấn luyện còn nháy mắt với Phil như thể ra hiệu rằng anh ấy sẽ ở lại. Tôi chạy đến gặp họ ngay khi kết quả được công bố. Chuyến bay trở về Anh sắp đến, đồ đạc của Phil và Butty cũng đã được chuẩn bị. Tôi trao cho Phil Neville một cái ôm thật chặt. 5 chúng tôi đã cùng nhau trưởng thành và giờ đây, 2 trong số 5 người phải khăn gói ra về. Tôi nghĩ điều này sẽ làm tổn thương Gary còn nhiều hơn khi anh ấy phải nói lời tạm biệt với chính cậu em trai của mình. Tất nhiên, Butty và Phil vẫn còn rất nhiều cơ hội thi đấu quốc tế phía trước. Nhưng với Paul Gascoigne, anh ấy đã bỏ lỡ gần như cơ hội cuối cùng được thi đấu cho đội tuyển quốc gia.

Tôi không phải người duy nhất buồn vì những người phải ra về và vì cách mà chúng tôi được thông báo. Chúng tôi có một buổi tập vào sáng hôm sau. Đó có lẽ là buổi tập tồi tệ nhất mà tôi nhớ. Bầu không khí của toàn đội trở nên thật ghê rợn. Tôi chợt nhận ra World Cup chỉ cách chúng tôi có vài ngày, nhưng tôi nghĩ mọi người cần thời gian thư giãn để gắn kết toàn đội thành một tập thể đoàn kết sau quãng thời gian vừa rồi. Với Glenn, sự căng thẳng, cường độ làm việc chưa bao giờ hạ nhiệt. Ngay cả khi nghỉ tối, chúng tôi cũng chỉ ở trong quầy bar dưới khách sạn đóng kín cửa, không ai có thể lại gần chúng tôi. Điều mà chúng tôi cần là thứ gì đó khác biệt. Đôi khi chỉ là ngồi ở quầy lễ tân một, hai tiếng để ký tặng hay chụp hình với một vài đứa trẻ hay nói chuyện với người hâm mộ. Tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi nhưng không ai muốn nhắc đến cả. Glenn chỉ muốn chúng tôi quên đi những cảm xúc nhất thời về sự ra đi của các đồng đội và tập luyện như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả. Tất cả đều cảm thấy mọi việc lạ hẳn đi, khi tập luyện, có cảm giác các cầu thủ đều xao nhãng đi đâu đó.

Trong suốt những tháng đầu tiên tập trung cùng tuyển Anh, Glenn Hoddle luôn đối xử rất tốt với tôi. Tôi cũng thực sự thích cách huấn luyện của ông ấy và tôi nghĩ những người khác cũng thế. Tôi thấy tự hào khi được chọn vào danh sách đăng ký cho giải đấu trên đất Pháp với ông ấy trên cương vị huấn luyện viên trưởng. Và rồi đột nhiên, tôi sẽ chẳng bao giờ biết được tại sao mọi thứ thay đổi nhanh chóng thế. Lần đầu tiên tôi lờ mờ cảm thấy mọi việc ở World Cup sẽ không diễn ra như mơ ước là sau trận giao hữu tại trại tập luyện La Baule với một đội bóng địa phương một vài ngày ngay trước khi bắt đầu vòng chung kết World Cup.

Họ thi đấu khá rát và chúng tôi đã thua trận. Tôi là người đầu tiên đứng ra nhận trách nhiệm vì thấy rằng mình đã thi đấu không tốt. Nhưng rồi, không ai làm điều đó cả. Không ai nói năng gì, và huấn luyện viên trưởng bắt đầu không thân thiện với tôi. Cảm giác lúc đó thực sự không dễ chịu chút nào. Có những thời điểm tôi đã nghĩ, mình sẽ không có cơ hội ra sân trong trận đấu đầu tiên ở World Cup năm nay rồi. Nhưng dù gì thì tôi cũng đã đá chính ở tất cả các trận đấu của tuyển Anh trước khi World Cup diễn ra năm đó.

Tôi đã sai, hoàn toàn sai. Một vài ngày trước trận đấu với Tunisia tại Marseille, huấn luyện viên trưởng ngồi lại với chúng tôi trên sân tập để trao đổi về đội hình xuất phát trong trận đấu đó. Ông bắt đầu bằng lời đề nghị rằng các cầu thủ dù không được chọn nhưng vẫn sẽ phải xuất hiện trước truyền thông và không được đề cập bất cứ điều gì về đội hình và hãy cư xử như chưa hề biết chuyện. Cách làm đó của Glenn cũng không phải là điều bất ngờ. Ông ấy muốn mọi người phải đoán. Trước trận đấu với Italia tại Rome, tôi hơi bị cảm lạnh. Nhưng ông ấy đã đánh lạc hướng giới truyền thông bằng cách tiết lộ rằng tôi đang gặp vấn đề khá nặng, thậm chí còn cho tôi về sớm 10 phút để khiến cho mọi thứ nghe có vẻ tồi tệ hơn thực tế. Tôi thực sự không muốn bỏ lỡ bất kì một buổi tập nào của toàn đội. Ông ấy luôn nghĩ rằng chúng tôi sẽ có một chút lợi thế nếu như người Ý không biết ai đá, ai nghỉ. Tuy nhiên, đây là La Baule và chỉ hai ngày trước trận đấu ra quân tại World Cup, mọi thứ rất khác. Tất nhiên, trò chơi của Glenn thời điểm đó không phải chỉ là để giữ bí mật với cánh báo chí hay để người Tunisia phải đoán, đó còn là chiêu trò để thử lòng các cầu thủ trẻ. Điều này thực sự khiến mọi thứ với tôi khi ấy trở nên khó khăn hơn theo cách không cần thiết lắm.

Khi thông báo danh sách đăng ký thi đấu với Tunisia, ông đọc tên các cầu thủ trên một mảnh giấy nhỏ. Tôi biết chuyện gì sắp xảy ra. Mọi việc không ổn lắm trong hai ngày gần đây. Thế nhưng, khi tên tôi không có trong danh sách mười một cầu thủ, cảm giác như ai đó đang đánh mạnh vào tôi vậy. Thậm chí, có lúc trong vài giây tôi đã từng hy vọng rằng tôi đã không nghe Glenn gọi tên "Beckham". Tôi liếc mắt nhìn Gary Neville. Anh ấy cũng nhìn lại tôi. Liệu anh ấy có bất ngờ không? Hay chỉ đơn giản để nhìn xem tôi phản ứng ra sao? Tất nhiên việc này thổi bay niềm tự hào của tôi ngày nào và cần phải đủ trưởng thành mới có thể vượt qua được. Nhưng điều thực sự khiến tôi bận tâm là không thể hiểu tại sao ông ấy lại đưa ra quyết định như thế.

Tôi luôn luôn cố gắng có thái độ thật chuyên nghiệp trong tập

luyện. Tôi yêu việc tập luyện cũng như thi đấu. Nhưng buổi sáng hôm đó thì thực sự là lãng phí thời gian. Tôi cảm thấy xuống tinh thần một cách khủng khiếp. Glenn chắc chắn có thể thấy tôi đang không làm đúng như những gì mà ông đã phổ biến. Ngay khi kết thúc buổi tập, ông ấy thông báo người sẽ được cử ra trả lời phỏng vấn trước báo chí vào buổi chiều. Tất nhiên, danh sách đó có tôi. Thật kinh khủng! Tôi chưa bao giờ giỏi ở việc che giấu cảm xúc của bản thân. Nếu tôi cảm thấy không vui hoặc cảm thấy thất vọng, mọi người chả khó khăn gì để biết điều đó cả. Tôi đã không chia sẻ bất cứ điều gì quá chi tiết, nhưng chắc chắn có gì đó không ổn ở phần trả lời của tôi. Một vài cầu thủ còn lại đã nhận được cuộc gọi từ cánh phóng viên để hỏi về tôi, đại loại như: "Có vấn đề gì với David vậy?", hay: "Anh ấy không nằm trong đội hình ra sân à?"

Rất nhiều nhà cầm quân đã chơi đấu trí với truyền thông và các đối thủ của mình. Theo tôi, có lẽ huấn luyện viên trưởng tuyển Anh đang chơi trò này với chính các học trò của ông. Điều đó khiến tôi thực sự buồn. Tôi không nhận ra điều đó và từ buổi đó, tôi cũng không thích tham gia các buổi họp báo tại France 98. Tôi không biết phải gọi cho ai để xin lời khuyên hoặc sự giúp đỡ về tinh thần. Tôi đã gọi cho Victoria đầu tiên. Cô ấy thực sự bị sốc và dù không nói ra nhưng tôi nghĩ cô ấy chắc hẳn muốn đến Mỹ ngay lập tức, nơi mà các cô gái Spice Girls đang lưu diễn. Sau đó, tôi đã nói chuyện với bố. Ông ấy không thể tin được điều đó và ít nhất ông cũng đã an ủi tôi rằng tôi đã phản ứng thái quá. Ông hiểu tại sao tôi lại buồn đến thế. Ông khuyên tôi rằng mọi chuyện chưa có gì to tát cả đâu.

Tôi chợt nhận ra mình cần phải nói chuyện với Glenn. Tôi vẫn nhớ khi đó tôi và mọi người đang đứng ở sảnh lễ tân của khách sạn. Tôi thấy huấn luyện viên đang chuẩn bị đi đánh golf.

"Em có chuyện muốn nói với thầy. Sao em lại không có tên trong danh sách thi đấu ạ? Em cần biết lí do."

Glenn nhìn tôi: "Tôi nghĩ cậu không được tập trung cho lắm." Mất một khoảng thời gian để tôi có thể hiểu những gì ông ấy nói.

"Sao thầy có thể nghĩ vậy được ạ? Sao thầy có thể nghĩ em không tập trung cho một trận đấu lớn và quan trọng nhất thế giới như thế? Em không nghĩ về bất cứ điều gì khác cả. Em hoàn toàn tập trung cho giải đấu này."

Cho mãi đến sau này tôi mới hiểu ra được điều gì ẩn sau tất cả.

Một tuần trước đó, chúng tôi có một ngày nghỉ để thư giãn, chơi golf, về thăm gia đình và làm điều chúng tôi thích. Hầu hết các cầu thủ trẻ đều ra ngoài. Tôi không phải một golf thủ và tôi cũng không thể trở về nhà thăm gia đình ở Anh được. Victoria đã bay tới Pháp và chúng tôi đã dành thời gian cùng nhau tắm nắng ở khu liên hợp bể bơi. Có vẻ như Glenn không thích điều đó. Trong khi các cầu thủ khác đi đánh golf thì tôi lại không ở đó. Có lẽ đó là lí do ông ấy cho rằng tôi "không tập trung" vào giải đấu như ông ấy nói. *Tất cả các cầu thủ đi chơi golf trong khi cậu ấy lại ở cạnh bạn gái: rõ ràng điều này không tốt cho tinh thần của cả đội.*

Điều đó gần như không có ý nghĩa gì với tôi cả và tôi vẫn không thể hiểu nổi. Nếu ông ấy muốn tất cả chúng tôi đi cùng nhau và nghĩ rằng điều đó là quan trọng, vậy tại sao lại cho chúng tôi lựa chọn và nghỉ tự do? Có lẽ đó lại là một cách để huấn luyện viên test một cầu thủ, đặc biệt là tôi. Nhưng tại sao ông ấy lại chơi trò tâm lí đó với một cầu thủ 23 tuổi như tôi hay bất kì ai khác trong đội hình, nếu yếu tố tinh thần trong trại tập luyện được xem là vấn đề cốt lõi?

Khi đứng tại sảnh lễ tân đó, tôi có cảm giác như mình bị bỏ rơi. Tôi không thể tiếp tục.

"Thầy có biết điều gì không? Em không đồng ý về điều đó. Em không có một sự nghiệp đủ dài nhưng em đã cố gắng tất cả cho chiến dịch lần này. Làm sao thầy có thể nghĩ em ở đây mà lại lo nghĩ về một vấn đề nào đó khác ngoài bóng đá được chứ? Đây là World Cup. Đấy là những gì em nghĩ thôi, còn thầy có thể làm điều mà thầy muốn."

Và rồi ông ấy đã làm vậy. Ông ấy vội vã đi chơi golf. Ông ấy có lẽ cũng không hứng thú lắm với những gì tôi đã nói. Ông ấy không quan tâm và cũng chẳng cần biết. Đó thực sự là khoảnh khắc mà tôi cảm thấy mình cô đơn.

"'Tôi không nghĩ cậu đủ tập trung.' Chỉ đơn giản như thế ư!"

Chúng tôi đã đến Marseille để thi đấu trận mở màn và tôi cảm thấy không muốn đến đó. Tất nhiên, tôi muốn tuyển Anh thi đấu thật tốt và không muốn nghe những lời nói rằng tôi quá ích kỉ. Mặc dù vậy, tôi vờ như mình không có vấn đề gì. Ở nhà tôi vẫn có một bức hình chụp tôi đang đứng cạnh khu kĩ thuật với một khuôn mặt nói lên tất cả: như thể là tôi sắp nổ tung, với sự bối rối, thất vọng, xấu hổ và đau khổ. Tôi thực sự thất vọng và còn có chút gì đó ngượng ngùng nữa, vì tôi đã thất bại. World Cup bao giờ

cũng là giải đấu quan trọng nhất đối với sự nghiệp của mỗi cầu thủ.

Không góp mặt trong đội hình thi đấu đã là quá tệ rồi. Nhưng điều thực sự đánh gục tôi lại là lí do cho việc tôi không được ra sân. Tôi không thể ra sân là vì chỉ muốn ở cạnh Victoria trong ngày nghỉ? Cho dù tôi ở đó thì cũng chẳng thứ gì có thể khiến tôi bỏ quên trận đấu của đội tuyển cả. Sao huấn luyện viên có thể đánh giá tôi chỉ thông qua sự việc đó chứ?

Trận đấu tiếp theo là cuộc chạm trán với Romania và tôi đã được chọn trong đội hình thi đấu. Tôi kể với Gary, bố tôi và huấn luyện viên Alex Ferguson về những điều đang xảy đến với mình. Tất cả họ đều rất tích cực. Họ đều nghĩ tôi không được đối xử tốt. Tôi cũng khá bất ngờ khi các khán giả nhà đều muốn thấy các cầu thủ trẻ như tôi hay Michael Owen được trao cơ hội thi đấu. Điều đó khiến tôi thực sự cảm thấy có động lực khi cả hai chúng tôi cùng khởi động bên đường biên trước trận đấu với Romania và nghe thấy các fan hô vang tên mình. Khi trận đấu diễn ra, Paul Ince gặp chấn thương sau khoảng nửa giờ thi đấu; tôi là người được thế chỗ anh ấy để lại và đã thi đấu khá tốt. Michael cũng thế, thậm chí cậu ấy còn ghi bàn, nhưng cuối cùng chúng tôi lại thất bại 2-1 sau bàn thua ở phút cuối.

Tôi rất vui khi đã được thi đấu trận đầu tiên tại World Cup, tự hào vì các cổ động viên đã cổ vũ khi tôi bước vào sân ở trận đấu thứ hai. Nhưng chẳng có thứ gì rõ ràng tại France 98. Ngay sau lần đầu được ra sân tại đấu trường World Cup, tôi tiếp tục nhận tin vui. Chuẩn bị cho trận đấu với Colombia, Glenn Hoddle tiết lộ với cánh báo chí rằng ông ấy đang chuẩn bị cho kế hoạch sử dụng Michael Owen và tôi thi đấu ở lượt trận cuối vòng bảng. Ông hy vọng chúng tôi có thể vượt qua được vòng bảng. Ông muốn các cầu thủ chính của ông được nghỉ ngơi. Lời giải thích đó lại một lần nữa khiến chúng tôi cảm thấy đắng ngắt.

Tại trại tập luyện ở La Baule, chúng tôi có một sân tập luyện nhỏ không được sử dụng thường xuyên. Đó là khoảng sân mà chúng tôi có thể ra đó và tự tập luyện thêm. Một ngày trước trận đấu với Colombia, tôi mua vài quả pin và lấy bộ đài mang ra đó. Tôi mượn thêm hai túi bóng. Buổi chiều hôm đó, trời tương đối nóng nên tôi chỉ mặc bộ quần áo khá nhẹ nhàng. Tôi đặt chiếc đài xuống và bắt đầu bật nhạc của Tupac, một ca sĩ hát rap người Mỹ, bật to hết cỡ và sau đó lao vào tập những cú đá phạt: đặt bóng xuống và sút bóng vào góc khung thành, cứ thế làm đi làm lại.

Ngày diễn ra trận đấu cũng là sinh nhật của mẹ. Trước khi bước ra sân thi đấu, chúng tôi đã nói chuyện với nhau:

"Ghi bàn tặng mẹ nhé con trai."

Và rồi bàn thắng từ chấm đá phạt trong trận đấu với Colombia đã đến - cũng là bàn thắng đầu tiên của tôi cho đội tuyển Anh. Tôi vẫn nhớ như in mọi thứ dẫn đến bàn thắng đó: pha phạm lỗi, hàng rào chắn và góc sút. Bàn thắng đó cực kì quan trọng với tôi. Đó không chỉ đơn thuần là một bàn thắng. Tôi biết cơ hội đã đến khi tôi nhận bóng và đặt vào điểm đá phạt. Ngay khi sút bóng, tôi đã chuẩn bị chạy ra góc sân để ăn mừng. Graeme Le Saux khi ấy cố gắng kéo tôi lại và rồi Sol Campbell nhảy lên lưng tôi. Tôi đã quen Sol từ khi 12 tuổi, lúc chúng tôi cùng tập luyện ở Tottenham. Anh ấy và mọi người biết bàn thắng ấy quan trọng với tôi như thế nào. Mặc dù là người ghi bàn nhưng tôi ăn mừng khá đơn giản và nhẹ nhàng. Có lẽ một phần trong tôi muốn lao đến ăn mừng cùng huấn luyện viên trưởng Glenn Hoddle. *Đấy. Ông thấy chưa? Giờ thì ông nói gì đi chứ?*

Nhưng thật đáng tiếc tôi đã không làm thế, bởi lẽ trên đường chạy về khu kĩ thuật, tôi chợt nhớ ra lời hứa trước trận: ôm Terry Byrne và Steve Slattery - hai nhân viên trị liệu người Anh đã mát xa cho tôi, nếu tôi ghi bàn. Terry và Slatts đã nói chuyện với tôi và nghe tôi kể về những thăng trầm trong suốt thời gian vừa rồi. Họ thực sự rất tuyệt. Họ nói ra suy nghĩ của họ, chứ không phải là những gì tôi muốn nghe. Và luôn luôn lắng nghe những tâm sự của tôi bất kể chuyện gì. Terry và tôi đã trở thành đôi bạn thân trong suốt nhiều năm về sau. Sau trận đấu, tôi gọi điện cho tất cả mọi người. Tôi khá hài lòng về màn trình diễn của mình và quan trọng là chúng tôi đã giành chiến thắng và bước tiếp vào vòng sau. Với cú đá phạt đó, tôi đã chứng minh với huấn luyện viên rằng tôi hoàn toàn tập trung cho giải đấu. Nhưng liệu tôi có được góp mặt trong trận đấu với Argentina ở vòng tiếp theo? Tôi vẫn cảm thấy bối rối về thái độ mà huấn luyện viên trưởng dành cho tôi. Chúng tôi đã có một khoảng thời gian khá lạ lẫm trước khi đến Saint-Etienne. Glenn muốn chúng tôi đi bộ thả lỏng vào buổi chiều trong bộ đồ và đôi giày thể thao. Thế nhưng, bất thình lình, ông lại muốn chúng tôi luyện tập các tình huống đá phạt, sút bóng theo kĩ thuật mới. Trong đó, bóng sẽ được gảy lên và chúng tôi sẽ thực hiện sút vô lê qua hàng rào. Tôi thực sự lo lắng cho gân khoeo của mình bởi lẽ không ai khởi động hay làm nóng gì cả. Vì thế, khi ông ấy muốn tôi thực hiện, tôi chỉ thực hiện pha lốp bóng qua hàng rào, thay vì thực hiện cú sút với lực căng. Glenn thực sự tức giận:

“Cậu không làm được à? Nếu không làm được thì quên nó đi.”

Tôi đã không làm điều mà ông ấy muốn bởi vì tôi chỉ muốn đảm bảo rằng mình không gặp một chấn thương đáng tiếc nào. Không khí giữa hai chúng tôi trở nên căng thẳng sau đó, dù Glenn đã không nhắc đến nó nữa. Mặc dù vậy, tôi vẫn cảm thấy mình hoàn toàn xứng đáng cho một vị trí xuất phát ở trận đấu sắp tới và vẫn luôn hy vọng may mắn sẽ đến với mình.

Anh chạm trán Argentina là một trận đấu lớn dù ở bất kì khía cạnh nào, đôi khi không phải nằm ở bóng đá. Đây là trận đấu lâu đời và mang tính chất thù địch nhất trong bóng đá. Ở Argentina, người ta gọi là “derbies”, là “classicos”: không phải trận đấu giữa hai đội bóng hàng xóm, như United với City hay Anh với Scotland, mà là trận đấu mang ý nghĩa lịch sử, kinh điển như United với Liverpool hay Anh với Đức vậy. Họ nghĩ rằng sẽ chỉ có một trận “classico” giữa hai đội bóng đến từ hai châu lục khác nhau; đó là chúng tôi và họ. Và trận đấu diễn ra ở Saint-Etienne năm 1998 cũng không có gì khác biệt. Tôi thực sự phấn khích và mong chờ nó. Thực ra, kể từ khi bắt đầu giải đấu, tôi đã phải chịu cảm giác bất an cùng nhiều cú sốc về tâm lí. Nhưng giờ phút ấy, tôi không cảm thấy bất cứ điều gì khác ngoài việc mình đã sẵn sàng để thi đấu với Argentina. Tôi chắc chắn mình không có bất cứ suy nghĩ nào xen vào trước, giữa và thậm chí là sau trận đấu. Tất cả được đổ dồn cho trận đấu đó.

Buổi tối hôm đó bắt đầu rất tốt: một trận đấu tuyệt vời và chúng tôi có được sự chủ động hơn. Argentina đã vượt lên dẫn trước chỉ sau 5 phút thi đấu đầu tiên bằng bàn thắng từ cú penalty của Batistuta, nhưng gần như ngay lập tức, Alan Shearer quân bình tỉ số cũng từ chấm phạt đền chỉ sau đó 5 phút. Đến phút 16, tôi thực hiện đường chuyền cho Michael Owen trước khi cậu ấy đi bóng điệu nghệ và tung cú sút trong vòng cấm, đưa tuyển Anh vượt lên dẫn trước 2-1. Ngay trước khi hiệp 1 khép lại, họ có bàn thắng gỡ hòa 2-2 sau pha dàn xếp đá phạt trước vòng cấm. Người ghi bàn là Zanetti ở phút 45+1. Trong phòng thay đồ, một vài người có ý kiến đề nghị chúng tôi phải rút kinh nghiệm từ bàn thua thứ hai. Chúng tôi đều nóng lòng muốn ra sân và thi đấu tiếp. Nhưng tôi đâu biết, hiệp 2 của trận đấu thực sự lại là một thảm họa đối với tôi?

Tôi nghĩ Diego Simeone là một hảo thủ. Anh ta chơi bóng rất giỏi, nhưng thực sự tinh quái: anh ta luôn quấn lấy bạn rất sát, sẵn sàng dập mắt cá của bạn và cãi nhau, khiêu khích bằng những nụ cười đầy mánh khóe. Có lẽ anh ấy biết Glenn Hoddle từng phát

biểu trước giải rằng ông lo lắng về tính tình của tôi khi phải chịu áp lực. Tôi thực sự không hề có bất cứ vấn đề gì với anh ấy trên sân cho đến sau giờ nghỉ. Anh ấy lao vào tranh chấp bóng của tôi từ phía sau khiến tôi ngã nhào. Khi tôi nằm sõng soài dưới đất, có vẻ như anh ta cố ý làm điều gì đó kiểu muốn xoa đầu tôi, vuốt tóc và rồi kéo nó đi vậy. Không, là giật mới đúng. Điều đó khiến tôi khá bực mình. Tôi nhấc chân đá nhẹ về phía anh ta. Đó chỉ là hành động làm theo trực giác, một cách hết sức tự nhiên, không hề có chút cố ý nào cả. Nhưng đó là một sai lầm. Tôi không cho phép bản thân mình có ý trả đũa hay bất cứ điều gì tương tự. Tôi thực sự đã bị kích động. Lúc ấy tôi đã phản ứng với trọng tài, tôi hiểu lẽ ra mình không nên làm như vậy. Và tất nhiên, trong tình huống đó, Simeone nằm vật ra sân như thể bị ai đó bắn vậy.

Tôi nghĩ trong đầu: *Mình đã phạm sai lầm lớn rồi. Mình sẽ bị truất quyền thi đấu mất thôi.* Gary Neville chạy theo, đặt tay lên vai tôi và vỗ nhẹ vào lưng tôi:

"Cậu vừa làm gì vậy? Sao lại thế chứ?"

Anh ấy hoàn toàn không có ý muốn chỉ trích tôi. Gary chỉ muốn biết lí do tại sao tôi lại "đá" Simeone. Thời điểm đó, cả ngày hôm đó, tôi thực sự không biết câu trả lời. Trọng tài Kim Nielsen cũng không nói bất cứ điều gì với tôi. Ông chỉ rút tấm thẻ đỏ ra và giơ cao về phía tôi. Tôi chắc chắn sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc đó. Sau này, khi xem lại đoạn video: Rõ ràng Simeone phản ứng như thể anh ấy cần được chăm sóc đặc biệt; trọng tài thì lăm lăm với tấm thẻ trong tay; Veron nói với trọng tài về những gì nên xảy ra; Batistuta gật đầu, vẻ như anh ấy nghĩ cần có sự công bằng với đồng đội của mình; và tôi, chỉ biết chờ đợi kết quả rồi tiến vào hầm trong khi mọi ánh mắt đổ dồn theo sau. Simeone đã giăng ra cái bẫy tâm lí và tôi đã mắc bẫy. Tất cả những gì xảy ra khi ấy chỉ vỏn vẹn trong khoảng 60 giây nhưng khoảnh khắc đó sẽ mãi theo tôi đến suốt đời. Thậm chí trước khi tôi rời khỏi đường biên, Terry Byrne đã chạy ra khỏi băng ghế dự bị. Ông đặt tay lên vai tôi để động viên và cùng tôi đi vào phòng thay đồ. Sau đó, tôi gọi điện cho Victoria đang ở Mỹ. Lúc ấy tôi chưa xem lại đoạn video quay chậm trên ti vi và cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Cô ấy đang xem trận đấu tại một quán bar ở New York. Không ai hiểu tại sao tôi lại bị đuổi khỏi sân như vậy. Và tại sao điều đó lại xảy ra.

Terry ở lại cùng với tôi trong phòng thay đồ. Sau đó, tôi đi tắm. Tôi tắm thật lâu trong phòng như muốn rũ bỏ tất cả. Bất ngờ, Steve Slattery lao vào phòng, vừa chạy vừa la lớn:

“Chúng ta ghi bàn rồi! Sol đã ghi bàn!”

Tôi vội nhảy ra khỏi phòng tắm nhưng chỉ một vài giây sau, cậu ấy quay lại và thông báo bàn thắng không được công nhận. Tôi mặc áo khoác và rồi một anh bạn người Pháp, nhân viên của FIFA bước vào phòng, thông báo rằng tôi phải đi kiểm tra doping. Ít nhất ở đó họ cũng có ti vi và tôi có thể theo dõi những diễn biến tiếp theo của trận đấu. Sau khi kết thúc 90 phút của trận đấu, họ thông báo tôi có thể đi. Tôi rời khỏi phòng, ra đường hầm hướng ra sân để theo dõi hết 30 phút thi đấu hiệp phụ. Tôi không thể đánh lừa bản thân trước những gì đang diễn ra trước mắt: tấm thẻ đỏ đã quấn phăng tất cả những ký ức khác mà tôi đã có trong trận đấu. Nhưng khoảnh khắc David Batty sút hỏng qua penalty và rồi người Argentina chạy ùa ra sân, lao đến thủ môn của họ để ăn mừng chiến thắng thực sự in đậm vào tâm trí tôi. Tôi chợt nghĩ, mình sẽ phải về nhà vào ngày mai.

Đêm hôm đó thực sự là một đêm tồi tệ nhất của cuộc đời tôi nhưng đổi lại, tôi có một điều để háo hức: tôi có thể trở về với Victoria, khi ấy đang mang trong mình đứa con đầu tiên của tôi. Cùng với nhóm cổ động viên Anh đã bay đến Saint-Etienne trước trận đấu với Argentina, chúng tôi ra sân bay để trở về. Đột nhiên, có tin nhắn rung lên từ điện thoại của tôi.

“David. Em Victoria đây. Gọi cho em sớm nhé.” Tôi bước lên xe và gọi lại cho cô ấy.

Cô ấy nói: “Em có tin muốn báo với anh.”

“Chuyện gì vậy?”

“Chúng ta sắp có con rồi.”

Tôi không thể tin được. Lúc đó, tôi chỉ muốn hét lên để báo niềm vui đến tất cả mà thôi. Tôi gần như phát điên lên vì vui sướng. Tôi đi vào nhà vệ sinh nhỏ trên chiếc xe chở đội và nhảy cẫng lên. Đó là tin vui mà tôi muốn chia sẻ đến tất cả mọi người, nhưng lại không thể thốt ra nửa lời.

Có những điều đặc biệt về buổi tối hôm đó ở Saint-Etienne khiến tôi còn nhớ mãi: bị truất quyền thi đấu, cuộc nói chuyện vội vã với Victoria qua điện thoại, tôi sắp làm cha và sau đó là cuộc gặp với bố ở bãi đỗ xe sau trận đấu. Nhưng phần còn lại? Dường như tất cả đều trở nên lẫn lộn vào giây phút ấy: niềm vui, sự tức giận và xấu hổ - tôi không thể tin tất cả những cung bậc cảm xúc đó đã cùng lúc diễn ra với mình.

Khi trận đấu kết thúc, các cầu thủ của đội tiến đến chỗ các cổ động viên đang đứng rất đông. Tôi không cảm thấy mình là một phần trong đó, tôi quay lại và đi thẳng vào phòng thay đồ. Khi ấy, Glenn Hoddle đang trả lời phỏng vấn mà ông cho rằng nếu không bị mất người thì chúng tôi có thể sẽ giành chiến thắng. Tất nhiên, ngày hôm sau, các tờ báo đồng loạt đưa tin vin vào những lời ông nói để nhận định rằng chính sai lầm của tôi là nguyên nhân khiến đội tuyển Anh thất bại trước Argentina.

Các cầu thủ quay trở lại phòng thay đồ và bầu không khí yên tĩnh như chết chóc. Alan Shearer ngồi cạnh tôi. "Xin lỗi tất cả" là những gì mà tôi đã nghĩ mình sẽ nói. Alan chỉ nhìn chằm chằm vào mặt sàn phía trước. Mỗi cầu thủ đều có những suy nghĩ riêng của mình sau từng trận đấu. Tôi sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc mà Tony Adams là người duy nhất đến gặp tôi. Lần đầu có mặt trong đội hình của đội tuyển Anh cùng với anh ấy, Tony đã dọa tôi chết khiếp. Trận đấu với Georgia ở vòng loại, chỉ một vài phút trước khi chúng tôi bước ra sân thi đấu, anh ấy đứng trong phòng thay đồ và hô lớn: "Nào, các chàng trai! Đây là trận đấu của chúng ta. Chúng ta xứng đáng chiến thắng. Ra ngoài đó, ghi bàn và giành lấy chiến thắng đi!" Không chỉ có giọng nói của Tony, tất cả đam mê và quyết tâm của tôi cũng vang lên theo giọng nói của anh ấy. Tôi không thể quên sự mãnh liệt của những lời thúc giục ấy. Đó là khoảnh khắc đã khiến tôi thực sự bước sang một đẳng cấp mới của lòng quyết tâm, đặt mục tiêu cho bản thân. Khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, nó thực sự tạo cảm hứng cho các cầu thủ sắp sửa bước vào một trận đấu quốc tế. Trận thua của tuyển Anh tại Saint-Etienne thực sự đã làm tổn thương anh ấy, đặc biệt khi anh ấy sẽ không còn cơ hội thi đấu cho đội tuyển quốc gia nữa. Bầu không khí trong phòng thay đồ khi ấy thực sự đáng sợ. Chưa bao giờ có điều gì thất vọng hơn thế trong cuộc đời tôi. Nhưng rồi, Tony bước đến và đặt tay lên vai tôi.

"Dù đã xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ cậu là một cầu thủ trẻ tài năng. Tôi luôn tự hào khi được chơi bóng cùng cậu tại đội tuyển Anh. Cậu sẽ mạnh mẽ hơn và xuất sắc hơn sau khi trải qua những điều này."

Sau đó, chúng tôi rời sân và bố mẹ tôi đã chờ ở ngoài xe. Tôi ngả vào lòng bố, sụt sùi khóc. Tôi có đôi chút xấu hổ khi nghĩ về nó. Cuối cùng, tôi cũng bình tĩnh trở lại và bố đẩy tôi lên xe. Tôi ngồi xuống và hướng đầu ra cửa sổ, nhìn xa xăm. Gary Neville tiến đến, ngồi cạnh tôi. Anh ấy có thể thấy tôi đang khóc.

"Đừng để ai nhìn thấy cậu trong bộ dạng này. Cậu không nên như

vậy. Cậu không làm gì sai cả. Những gì đã xảy ra cũng đã qua rồi."

Tôi nhìn anh ấy. "Victoria và tôi sắp có con rồi."

Gary mở to mắt tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Hãy ở bên cạnh cô ấy. Đây là tin tuyệt vời nhất của một đời người đấy. Hãy nghĩ đây cũng chỉ là một trận đấu bóng thôi. Victoria mới là cuộc sống của cậu."

Khi Seba Veron gia nhập United, tôi vẫn nhớ chúng tôi đã nói chuyện về phản ứng của những cầu thủ Argentina khi họ thấy tôi và bố ôm nhau trước xe đêm đó. Khi huấn luyện viên của họ cùng các cầu thủ ra khỏi bãi đậu xe, chúng tôi có thể thấy họ nhìn về chiếc xe của tuyển Anh, cởi trần, cười đùa và vung chiếc áo để ăn mừng chiến thắng.

Chúng tôi ra thẳng sân bay và sau đó bay về La Baule, nghỉ đêm cuối cùng trong chiến dịch France 98. Một vài cầu thủ về thẳng phòng, một số khác thì đi uống thứ gì đó. Tôi ở trong phòng game cùng với Terry, Slatts và Steve McManaman. Thường thì chúng tôi sẽ uống sôcôla nóng và đi ngủ vào khoảng nửa đêm. Nhưng đêm đó, Terry muốn uống một chút, có thể là một vài cốc bia. Thường tôi không uống bia nhưng đêm đó, cồn có thể sẽ làm tôi bớt đau. Chúng tôi ôm nhau và không nói gì. Đêm đó chúng tôi ngồi với nhau mãi đến 4 giờ sáng cho dù sáng hôm sau có chuyến bay về Anh lúc 9 giờ.

Tôi đã bay sang Mỹ ngay trong đêm đầu tiên sau khi trở về Anh. Đội tuyển Anh đã bị loại khỏi World Cup và vì thế tôi muốn tận dụng khoảng thời gian đó để ở bên cạnh Victoria trước khi quay lại tập luyện chuẩn bị cho mùa giải mới. Trước đó, bố mẹ tôi cũng đã bay trở về Anh từ Saint-Etienne và đã có mặt ở Heathrow để gặp tôi. Khi chiếc máy bay con thoi đáp xuống sân bay, một nhân viên sân bay tốt bụng nào đó đã cho chúng tôi nghỉ nhờ tại văn phòng của cô ấy một vài tiếng trong thời gian đợi nối chuyến đến Mỹ. Cuối cùng, tôi cũng đã gặp được bố mẹ để lấy đồ thay trước khi bay tới Mỹ. Tôi biết mình không thể gặp họ ở những giây phút tuyệt vời nhất của đêm hôm trước, nhưng tôi muốn trực tiếp báo tin với họ, chứ không phải qua điện thoại.

Họ dường như rất bất ngờ về thông tin đó, nhưng cũng có chút lo lắng. Có lẽ bởi vì họ đã nghĩ tôi sẽ về nhà sau tấm thẻ đỏ oan nghiệt tại World Cup. Khi đó, em gái Joanne cũng có mặt. Cô bé ôm hôn tôi trước khi tôi lên máy bay, trong khi mẹ vẫn yên lặng.

Bố nói:

“Con có chắc như vậy là không quá sớm không?”

Cuối cùng chúng tôi cũng phải nói lời tạm biệt. Tôi tiến thẳng tới quầy làm thủ tục check-in, không một chút do dự. Trước đó, tôi cũng đã được cảnh báo rằng cánh báo chí sẽ săn lùng tôi sau những sự cố vừa rồi nhưng mọi thứ khi đó có vẻ khá yên ắng. Tôi hoàn thành các thủ tục và vẫn nghĩ mọi thứ ổn thỏa khi đã qua khu vực xuất nhập cảnh và kiểm tra hộ chiếu. Nhưng tôi đã sai. Ngoảnh mặt lại, tôi đã thấy một nhóm thợ chụp ảnh và phóng viên lăm lăm máy quay hướng về phía tôi. Họ chạy theo tôi, thì thầm một vài điều gì đó và cố gắng để nhận lại sự phản ứng của tôi. “Anh có nghĩ anh đã khiến cả đội, cả nước Anh phải thất vọng không? Anh có công nhận những việc mình đã làm không? Anh có nên rời đi vào ngay lúc này không, David?”

Tôi tiếp tục tiến về lối đi hành lang tại sân bay lúc này chỉ cách tôi chừng 200 mét. Tôi khoác ba lô lên một vai, tiếp tục hướng thẳng phía trước, dồn bước và không nói bất cứ một lời nào. Chắc hẳn lúc đó mọi thứ có vẻ lộn xộn với những người liên tục đuổi theo tôi. Có thể lúc đó khuôn hình cũng không được đẹp. Trên ti vi, khi đó, có lẽ tôi giống như là đang chạy thì đúng hơn. Nhưng tôi biết mình phải tiếp tục tiến bước. Tôi không thể phản ứng lại và tôi cũng không cần nói ra cảm xúc của mình lúc đó. Tôi có thể cảm nhận tất cả những thứ đó và nó có vẻ đang tồi tệ hơn. Lúc đó, tôi chỉ muốn nhắm mắt lại và ở bên cạnh Victoria mà thôi. Tôi có thể làm gì ngoài việc cố gắng biến mất khỏi các khuôn hình camera?

Tôi đã cố gắng để đến “vạch đích” và chỉ ít phút sau, tôi đã ở trên máy bay. Chỉ chừng đó diễn biến cũng đủ khiến tôi mường tượng ra cảnh tượng sẽ như thế nào nếu tôi trở về quê nhà. Khi máy bay cất cánh, tôi nghĩ mình sẽ bỏ tất cả lại phía sau: không chỉ những nỗi thất vọng tại Saint-Etienne vừa qua, mà còn cả cánh truyền thông nữa.

Từ giây phút đó, tôi cũng hơi lo lắng khi đặt chân đến New York’s JFK. Tôi đã từng đến Mỹ nhưng đây là lần đầu tiên tôi đến đất nước này một mình. Tôi đi bộ tới điểm kiểm tra an ninh, các nhân viên an ninh ở đó với cặp kính đen được trang bị súng trông có vẻ nghiêm trọng. Trước đó, tôi đã bố trí lái xe đến đón mình. Khi bước qua cửa ra tới sảnh, một đám đông thợ ảnh, phóng viên, giới truyền thông đã ở sẵn đó chờ tôi. Tôi chợt nghĩ, *Đang xảy ra chuyện gì vậy. Đây là ở New York cơ mà. Đâu thể có những thứ này.*

Tôi nhảy thẳng vào trong xe và đóng cửa lại, nhưng mọi người ở ngoài kéo cửa xe lại khiến chiếc xe chưa thể nào xuất phát. Thật là lố bịch. Tôi đã phải kéo co với đám người phía bên kia cánh cửa. Khi tôi đã đóng được cánh cửa bên này, thì đột nhiên cánh cửa còn lại phía bên kia lại bật ra. Một phóng viên nữ bắt đầu chĩa máy và chụp hình tôi đang ngồi ở ghế sau. Thực sự tôi không thể nào hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa. Tôi đã nghĩ, một khi đến Mỹ rồi thì mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng không phải vậy. Giống như tôi đang đứng giữa khuôn hình của một set quay phim nào đó. Trước đây, tôi chưa bao giờ trải qua cảnh tượng nào hãi hùng đến vậy.

Cuối cùng, tôi cũng khóa chặt được cánh cửa xe, chúng tôi đi thẳng tới Madison Square Garden nơi diễn ra chương trình nhạc hội của Spice Girls. Khi đến nơi, tôi thậm chí còn không biết làm cách nào để có thể vào trong đó. Vì thế, chúng tôi đỗ xe bên ngoài, sau đó, tôi đi bộ loanh quanh để tìm cửa vào. Thật may, tôi vớ được một vị quản lí các tour lưu diễn của nhóm. Ông ấy đã đưa tôi vào trong và chúng tôi ngồi ngay tại hành lang hướng đến phòng thay đồ của các cô gái.

Và rồi chúng tôi đi dọc hành lang, trong khi Victoria đi theo hướng ngược lại. Cả hai vượt qua nhau nhưng cô ấy đã không nhận ra tôi. Khi đó, tôi mặc chiếc áo khoác ngoài khá rộng với chiếc mũ kéo thấp che phần nào khuôn mặt của tôi sau những điều điên rồ vừa diễn ra tại sân bay. Cô ấy không nghĩ tôi lại đến sớm như vậy và phải mất một vài giây để tôi trấn tĩnh lại và hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Tôi quay người lại và cô ấy cũng ngoảnh lại. Tôi kéo cô lại và chẳng muốn để cô ấy đi đâu nữa. Chúng tôi vào phòng thay đồ và chào các cô bạn trong nhóm. Sau đó, tôi và Victoria đi vào trong nhà vệ sinh nho nhỏ, cô ấy cho tôi xem ảnh cậu nhóc trong bụng cô ấy. Trong bức hình đó cu cậu chỉ bằng hạt đỗ. Tôi trở nên phấn khích trước viễn cảnh được làm bố. Chẳng ông bố nào có thể diễn tả cho bạn biết cảm giác ấy ra sao cả. Cảm giác đó thật tuyệt vời.

Chúng tôi quay trở lại căn phòng và đột nhiên họ tiến đến, ôm hôn tôi.

Victoria lên tiếng, “À, em đang định nói cho anh biết là có một người sắp sửa đến đây gặp tất cả chúng ta đó.”

Và rồi Madonna bước vào phòng. Chị ấy ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện với Victoria và các cô gái khác, trong khi tôi giữ im lặng. Và rồi chị quay sang tôi, hỏi:

“Ồ, anh chàng cầu thủ bóng đá đây mà?”

Madonna chỉ nói riêng với tôi, giống như là chị ấy đã biết tôi từ trước vậy. Đó là hoàn cảnh mà dù có ở đâu, bạn có nói gì, thì mọi thứ nghe cũng thật ngu ngốc.

Tôi đáp: “Vâng.”

Và cũng đến lúc các cô gái Spice Girls lên sân khấu. Chương trình thật tuyệt. Các cô gái biểu diễn cũng thật tuyệt vời: từ năng lượng, màu sắc, tài năng và sự chuyên nghiệp. Tất cả được tỏa sáng dưới ánh đèn sân khấu. Cho dù đây có là một trận đấu bóng đá hay một liveshow ca nhạc, mọi người trả tiền để đến đây đều xứng đáng được hưởng những giá trị đó. Tôi cũng phải cố gắng để trở nên thật chuyên nghiệp đối với mỗi trận đấu của tôi. Victoria và các cô gái thực sự chuyên nghiệp khi bước lên sân khấu. Khoảng hơn 12 ngày tiếp theo, tôi trở thành khán giả số 1 của nhóm Spice Girls. Đó không phải là những ngày nghỉ ngơi thoải mái nhất mà tôi từng có nhưng tôi yêu từng phút, từng giây khi được trải qua quãng thời gian đó: đi trên những chiếc xe buýt của tour, hẹn hò với Victoria ở những khách sạn hạng sang và mỗi tối xem một chương trình ca nhạc thật tuyệt vời.

Trong đêm đầu tiên ở Madison Square Garden, tôi vẫn nhớ cảm giác khi hòa vào một lượng khán giả đông đảo thuộc hạng nhất trên thế giới, cùng nhìn ngắm và lắng nghe những âm thanh tuyệt vời trong không gian ánh sáng và tiếng cổ vũ của hàng nghìn người cùng nhau nhảy theo điệu nhạc. Nhưng vẫn luôn có những khoảng lặng của chúng tôi, nơi đó chỉ có tôi, Victoria và cậu nhóc bé bỏng trong bụng cô ấy. Hằng đêm tôi vẫn hình dung ra hình ảnh đầu tiên của Brooklyn trong tâm trí tôi.

Có lẽ tôi đã có một cuộc sống thật ấm áp và hạnh phúc cho đến mùa hè năm 1998 ấy. Trước đó, tôi đã phải đối mặt với những nỗi thất vọng nào? Tôi lớn lên trong mơ ước được thi đấu cho Manchester United và rồi giấc mơ ấy trở thành hiện thực. Không lâu sau khi đặt chân đến Old Trafford, tôi đã nằm trong danh sách đội 1 cùng với nhóm cầu thủ trẻ đồng trang lứa và chúng tôi đã giành chức vô địch và giải đấu cúp. Và rồi, tôi lại được triệu tập vào đội tuyển Anh và là một phần trong số những người đại diện cho đất nước tham dự những trận đấu cuối cùng tại giải đấu quan trọng nhất thế giới. Ẩn sau tất cả những thứ ấy, có lẽ may mắn đã đến với tôi. Tôi không tập luyện quá nhiều để đối phó với những pha bóng theo kiểu triệt hạ, những cú cùi trỏ mà tôi phải nhận hồi tháng 6 ấy. Tôi biết các cầu thủ và các fan của đội tuyển Anh đã

thất vọng như thế nào trong đêm đó tại Saint-Etienne. Giữa tâm bão dư luận, tôi gần như bị "nghiền nát" bởi những gì đã xảy ra. Ở tuổi 23, tôi chưa sẵn sàng cho tất cả những chỉ trích sau trận thua trước Argentina.

Cuộc sống của tôi, cũng giống như bao người khác, đã trải qua đầy rẫy những bài học. Sự khác biệt song hành cùng với sự nghiệp của một cầu thủ bóng đá đỉnh cao, mà nhất cử nhất động đều được báo chí, truyền thông theo dõi, là tôi khó được tha thứ khi mắc sai lầm và có rất ít thời gian để soi xét những sai lầm đó của mình. Tôi có quá ít thời gian để đánh giá những sai lầm đó.

Đó không phải là những gì tôi phàn nàn, bởi lẽ nhờ có sự cố trên sân khiến tôi bị truất quyền thi đấu trong trận đấu với Argentina mới có thể "cuốn" tôi bay qua Đại Tây Dương để ở bên vòng tay của người con gái tôi yêu. 24 giờ sau những khoảnh khắc tồi tệ nhất, tôi không thể tưởng tượng mình lại ở Madison Square Garden, với tấm hình của cậu nhóc bé nhỏ trong túi và hạnh phúc như bao người đàn ông khác. Một đêm trước, cuộc sống của tôi còn tan nát trên cỏ nước Pháp. Hôm sau, những cảm xúc vui sướng của tôi nhân lên gấp bội: Tôi sắp được làm cha. Tôi không thể biết điều gì đang chờ đón mình nơi quê nhà, hay tôi sẽ phải đối phó với tất cả những thứ đó ra sao, nhưng một khi đã sắp làm cha, tôi cần phải học làm một người đàn ông thực thụ.

Chương 7
CẢM ƠN VÌ LUÔN Ở BÊN TÔI

“Khi chúng ta rời máy bay, sẽ có cảnh sát chờ cậu ở cửa.”

Alex Ferguson có những phẩm chất của một huấn luyện viên trưởng tuyệt vời. Còn nhớ ở France 98, ông chính là người đã luôn ở bên cạnh các học trò và giúp đỡ khi họ đang ở trong hoàn cảnh tồi tệ nhất.

Ông từng nói với tôi: “Hãy trở về Manchester. Đừng quan tâm ai nói gì cả. Hãy trở về đây, nơi có những người luôn yêu quý và ủng hộ cậu. Khi mùa giải bắt đầu, cậu có thể lên tiếng để khẳng định giá trị bản thân.”

Nhiều người từng chỉ trích ông, nhưng kì thực, ông luôn dành tình yêu thương cho các cầu thủ của mình và điều đó luôn khiến ông nhận được sự tôn trọng tuyệt đối và sự trung thành từ chính họ. Một trong những lí do khiến tôi chọn United là điểm đến đầu tiên trong sự nghiệp mình chính là tình cảm của ông dành cho các cầu thủ trẻ. Ông luôn khiến tôi cảm thấy mình đang tham gia một gia đình chung, hơn là gia nhập một câu lạc bộ bóng đá. Cho dù có bất cứ điều gì xảy ra, tôi luôn luôn có được cảm giác đó tại sân Old Trafford. Và Sir Alex chính là nhân tố tạo nên điều đó. Chính sự có mặt của ông bên cạnh đã là động lực giúp tôi vượt qua mùa hè đầy khó khăn năm 1998 và thời gian đầu của mùa giải sau đó. Khi đang ở Mỹ cùng với Victoria, tôi tình cờ đọc được một vài bài báo tiếng Anh viết về sự cố diễn ra ở Saint-Etienne. Có lẽ tôi không nên nghe những điều như thế. Từ hàng nghìn dặm xa xôi, những dòng tít như kiểu “MƯỜI CHÚ SƯ TỬ ANH HÙNG VÀ MỘT CẬU NHÓC” thực sự khiến tôi thất vọng và chán chường. Tôi hiểu ra sai lầm của mình nhưng có vẻ như những phản ứng của giới truyền thông đã vượt quá giới hạn. Trận đấu đó đã khiến tất cả mọi thứ tồi tệ bắt đầu. Đó là một trận cầu lớn nhưng liệu điều

đó có công bằng theo cách mà các tờ báo đang đối xử với tôi hay không? Dù đã lường trước sự phản ứng của cộng đồng nhưng tôi thực bị sốc trước mức độ quá khủng khiếp của nó. Tôi hiểu sự thất vọng của người Anh khi bị loại khỏi World Cup, nhưng những thứ được viết ra trên khắp các mặt báo thực sự đã khiến một nhóm người phản ứng theo cách tiêu cực. Với họ, đó là sự hận thù.

Tất nhiên, tôi ở bên kia bờ Đại Tây Dương, nhưng điều đó cũng không thể giúp những người khác khỏi phải chịu những áp lực thay cho tôi. Với bố mẹ tôi, đó là một quãng thời gian tồi tệ. Khi họ trở về London, đã có khoảng hơn 30 người tập trung bên ngoài ngôi nhà của tôi. Điện thoại liên tục réo chuông, bố mẹ liên tục phải đối mặt với những ống kính máy quay mỗi khi mở cửa. Thậm chí, cánh phóng viên còn đặt hẳn bàn trà, cà phê ở lối đi bộ cắt qua nhà tôi để trực tin tức. Họ ở đó trong suốt quãng thời gian tôi ở Mỹ cùng với Victoria. Có thể, tôi đã quen dần với việc nhận được sự chú ý kể từ khi gắn bó với Victoria. Nhưng với bố mẹ tôi, đó là điều hoàn toàn mới lạ và mọi thứ xảy ra với họ cứ như thể họ đã phải nhận một tấm thẻ đỏ ở World Cup năm ấy vậy. Đó thực sự là một bài test với bố mẹ nhưng cả hai đã ở đó vì tôi và họ có sức mạnh để vượt qua những điều như thế. Thậm chí cho đến tận bây giờ, họ cũng không hé lộ với tôi những gì đã thực sự diễn ra trong một vài ngày đầu tiên sau trận đấu với Argentina. Có lẽ họ không muốn tôi biết được điều đó để tôi phải suy nghĩ thêm nữa.

Với tất cả những gì đã xảy ra, một số thứ vẫn còn ám ảnh tôi đến mãi tận bây giờ: khuôn mặt tôi giống như tấm bảng phi tiêu trong buổi phỏng vấn với người hâm mộ cùng những câu nói đại loại như: "Beckham là nỗi nhục của đất nước. Cậu đừng nên thi đấu cho đội tuyển Anh nữa."

Có rất nhiều điều được nói, được viết trên các mặt báo không xuất phát từ những cây viết về bóng đá. Chúng đầy tính thù hằn và tiêu cực. Tôi đã lưu lại tất cả những bài viết đó, chẳng phải vì tôi thù dai. Nó không phải là một cuốn sổ đen. Đơn giản là một khi bạn đã muốn lưu giữ thì sẽ phải lưu giữ tất cả. Căn nhà của bố mẹ tôi vẫn luôn đầy ắp những tư liệu chỉ chờ để kẹp vào cuốn album đó. Chúng tôi lưu giữ tất cả những thứ đó kể từ khi tôi còn là một cậu bé. Và một hoặc hai người khi xem chúng đều nói rằng họ luôn lấy làm tiếc khi xuất hiện những phần đó (ý nói những sự cố với tôi kể từ năm 1998) trong tập album đó. Cựu chủ biên của tờ *Mirror*, Piers Morgan, cũng từng thừa nhận rằng cánh báo chí đã đi quá xa. Bây giờ tôi cảm giác thật lạ lẫm mỗi khi đứng trước một cuộc họp báo với tư cách đội trưởng đội tuyển Anh. Tôi nghĩ tôi đã có mối quan hệ chính thức với những cầu thủ cùng khoác lên mình

màu áo đội tuyển quốc gia và tôi rất tự hào khi có mặt ở đó để nói chuyện với họ trong tư cách đại diện cho toàn đội. Rất nhiều nhà báo trong số đó đã từng xuất hiện ở mùa hè 6 năm trước tại Pháp. Tôi cá là họ vẫn còn nhớ tất cả những gì diễn ra khi ấy. Sau khi trở lại Anh, tôi luôn luôn né tránh giới truyền thông. Đó không phải là cách tôi quay lưng lại với tất cả những gì mà họ nói và viết về tôi thời điểm ấy. Tôi biết mình đang bị xét nét hơn bao giờ hết nhưng tôi không muốn rơi vào tình huống lỡ lời để rồi sau đó phải hối tiếc.

Thậm chí, ngay trước khi cất cánh sau quãng thời gian ở Mỹ, tôi có thể hiểu được những gì mà gia đình tôi đã phải trải qua trong khi tôi không có mặt ở nhà. Đầu bếp Steward trên chuyến bay trở về London bước đến ghế ngồi của tôi và nói chuyện khoảng 1 tiếng trước khi hạ cánh xuống Heathrow.

"Khi chúng ta rời máy bay, sẽ có cảnh sát chờ cậu ở cửa."

Tôi nghĩ đó chỉ là câu nói đùa: *Cảnh sát ở đó làm gì cơ chứ? Để bắt tôi à? Hay để bảo vệ tôi?* Quả thật điều đó không phải câu nói đùa. Có khoảng 6-7 cảnh sát mặc thường phục đang chờ để gặp tôi. Chúng tôi bước đi trong ga sân bay. Tôi đi giữa còn họ đi xung quanh. Tôi thắc mắc không hiểu nổi họ làm điều này vì lí do gì nhưng tôi cũng nhanh chóng nhận được câu trả lời. Khi tôi xuất hiện ở cửa đến, lớp lớp phóng viên, thợ ảnh lao đến phía chúng tôi, gây ồn ào, ai cũng muốn tôi có mặt trong tấm hình của họ, muốn tôi nói điều gì đó trước ống kính, hay bất cứ cử chỉ, hành động nào đó. Cảnh sát sẵn sàng hộ tống tôi bước qua sảnh và ngồi vào chiếc xe đang chờ sẵn. Cảnh tượng lúc đó thật kinh hoàng. Nhưng nó mới chỉ là sự khởi đầu.

Vài ngày sau, tôi trở lại tập luyện tại Old Trafford để chuẩn bị cho mùa giải mới. Ít nhất khoảng vài giờ mỗi ngày, tôi tập trung vào bóng đá và hy vọng có thể đánh bay mọi thứ khỏi đầu. Trong phòng thay đồ, bầu không khí của toàn đội lại rộn rã hơn khi xuất hiện đôi ba câu nói đùa của mọi người nhưng các đồng đội đều biết tôi đang phải đấu tranh với những gì đang xảy ra. Và họ luôn ủng hộ tôi. Tôi vẫn luôn hạnh phúc khi được trở về với mái nhà United và cùng họ thi đấu trở lại. Việc không còn tập trung quá nhiều vào những điều tiêu cực giúp tôi thể hiện bộ mặt dũng cảm trước bố mẹ, những người không muốn tôi buồn vì những chuyện như thế. Họ được chính quyền khuyến cáo nên chuyển tới Manchester bởi vì có thể sẽ nguy hiểm nếu tiếp tục sống trong căn nhà tại Worsley. Bố thường đưa tôi đến sân tập The Cliff và đón tôi sau khi tan làm. Và để xóa tan bầu không khí nặng nề đó, tôi đã

ngỏ lời sắp xếp cho bố mẹ đi nghỉ vào dịp nghỉ lễ nhưng họ nói chỉ có thể thoải mái hơn khi ở bên cạnh tôi.

Thật khó để người khác thấu hiểu cuộc sống của tôi trong những tháng đầu tiên sau kì World Cup đó. Một vài ngày sau khi tôi trở về từ Mỹ, Dave Gardner và tôi đã gặp nhau và cùng đi ăn trưa ở trung tâm thành phố Manchester. Chúng tôi đã chọn một nơi có tên gọi là The Living Room. Thỉnh thoảng chúng tôi thường đến đây bởi vì mọi người đều biết chúng tôi và vì đồ ăn ở đây cũng hợp khẩu vị. Mặc dù vậy, vào buổi chiều hôm đó, khi Dave và tôi bước vào, cảnh tượng chẳng khác những gì đã xảy ra ở nơi khác là mấy. Mọi người quay lại và đổ dồn ánh mắt vào chúng tôi khiến cả hai phải nhanh chóng chọn một góc, ngồi thật nhanh xuống, "vùi" đầu vào menu.

Dave thì thầm với tôi: "Lần sau tôi sẽ không xuất hiện cùng với cậu đâu nhé. Nó có thể khiến tôi mất mạng đấy."

Trong vài tháng tiếp theo, chúng tôi thường đùa nhau rằng phải mang áo chống đạn và mũ bảo hiểm trước khi ra khỏi nhà. Tuy nhiên, trong hoàn cảnh đó, tôi vẫn phải cố gắng tìm cách để khiến mọi chuyện bớt căng thẳng.

Ở khía cạnh bóng đá, Sir Alex không cần nói quá nhiều. Ông dành thời gian ký hợp đồng với các cầu thủ mới bao gồm Jaap Stam, Dwight Yorke và Jesper Blomqvist, toàn các cầu thủ có tên tuổi lớn cập bến câu lạc bộ. Và chúng tôi hiểu câu lạc bộ sẽ phải bù lại những gì chưa đạt được ở mùa giải trước đó. Tất cả chúng ta đều biết, mùa giải 1998/99 đã là một mùa giải thực sự thành công với chúng tôi. Thậm chí nó còn có ý nghĩa nhiều hơn với cá nhân tôi khi vừa trải qua cảm giác tồi tệ sau kì World Cup France 98.

Trong trận đấu đầu tiên tại giải Ngoại hạng, chúng tôi tiếp đón Leicester City trên sân nhà. Tôi không nghĩ mình lại có cảm giác lo lắng như thế trước giờ bóng lăn. Tôi luôn giành được tình cảm của các cổ động viên United nhưng lúc đó, tôi không thể biết được họ sẽ phản ứng ra sao khi tôi xuất hiện. Lần cuối tôi thi đấu trước đó chính là trận đấu ở World Cup 98. Trước khi ra sân, trong đầu tôi chợt nảy ra ý nghĩ, liệu mình có lại phạm sai lầm như ở trận đấu với Argentina nữa không? Nhưng tôi luôn cố gắng để những điều đáng tiếc như vậy không lặp lại. Khi ấy, tôi chỉ muốn thi đấu hết mình và giành chiến thắng cùng toàn đội. Tôi có phần tuyệt vọng khi bước vào trận đấu với Leicester nhưng cũng lo sợ trong suốt 90 phút thi đấu.

Khán giả nhà thực sự rất tuyệt vời trong buổi chiều hôm đó. Mỗi khi tôi tiến về phía góc sân để thực hiện những tình huống phạt góc, tôi đều nhận được những tràng pháo tay động viên rất lớn từ khắp bốn phía khán đài. Họ muốn khẳng định sự ủng hộ vẫn còn nguyên với tôi. Điều đó thực sự có ý nghĩa với mỗi cá nhân và đó quả là một cảm giác thật tuyệt vời. Với hơn 60.000 fan United có mặt ở trận đấu hôm đó, chúng tôi sẵn sàng san bằng cả thế giới. Mặc dù vậy, chúng tôi lại bị đối thủ dẫn trước tới 2-0 khi kết thúc hiệp 1. Teddy Sheringham đã gỡ lại một bàn và sau đó ở những phút thi đấu bù giờ, chúng tôi được hưởng một quả đá phạt ngoài vòng cấm của Leicester. Tôi bước đến và bầu không khí bỗng trở nên yên lặng, tất cả như nín thở để chờ đợi pha đá phạt của tôi. Tôi nghĩ và cầu nguyện trong đầu: "Làm ơn, vào đi, vào đi!"

Khi tôi thực hiện cú sút, trái bóng cuộn qua hàng rào và đi vào góc dưới cầu môn. Bàn thắng đến với United. Tôi chạy thật nhanh về phía cột cờ góc và dang rộng cánh tay ăn mừng bàn thắng quý giá đó. Tôi như muốn hét lên trong bầu không khí cuồng nhiệt ấy rằng: "Cảm ơn các bạn, những người đã luôn ở bên và ủng hộ tôi. Bàn thắng đó là dành cho các bạn."

Khi ở ngoài sân, tôi vẫn có thể kiểm soát được bản thân. Tuy nhiên, sẽ thật khó khăn nếu phải chơi bóng mà không có họ bên cạnh. Nhưng khi rời xa bóng đá, chúng tôi chỉ đơn giản là những người xa lạ. Victoria vẫn đang trong tour diễn và bố mẹ tôi thì đã trở lại London với công việc hằng ngày. Chỉ có mình tôi ở nhà trong buổi tối sau trận đấu tuyệt vời chiều hôm đó. Tôi vẫn còn nhớ, căn nhà tại Worsley có một hệ thống cảnh báo, vì thế tôi cũng không phải lo lắng lắm về chuyện có người đột nhập. Nhưng đêm đó, một tiếng động phát ra từ phía sân vườn khiến tôi thức giấc. Tôi hơi lo lắng về điều tồi tệ nhất có thể xảy ra. Cảnh sát đã cho tôi số điện thoại để liên lạc khi cần nhưng khi ấy, tôi đã quyết định tự mình kiểm tra. Bởi lẽ cũng có thể chỉ là một con mèo nào đó cố gắng chui vào nhà của tôi thôi.

Tôi bật dậy, đi xuống cầu thang, cố gắng nhìn ra hướng cửa sổ. Đứng cạnh hàng rào là một người đàn ông đang quay về phía tôi. Cả anh ấy và tôi đều đứng yên, rồi tôi mở cánh cửa sổ, thò đầu ra, hét lớn: "Anh muốn gì?"

Anh ta không di chuyển, cũng không trả lời. Anh ta chỉ đứng nguyên ở đó và hướng ánh mắt về phía tôi, mặc kệ tôi cũng đang nhìn về phía anh ta. Tôi nghĩ đó là cảnh tượng đáng sợ nhất trong cuộc đời tôi. Khi ấy, tôi cũng không hình dung được chuyện gì có thể xảy ra với mình nên đã quyết định gọi điện cho cảnh sát. Khi

họ tới, gã đàn ông kia cũng biến mất. Chuyện này khiến tôi rùng mình mỗi khi nhớ lại.

Mặc dù được thi đấu tại Old Trafford, ngôi nhà của gia đình United, nhưng tôi vẫn có chút gì đó lo lắng trước khi trận đấu khai màn với Leicester diễn ra. Chuyến làm khách đầu tiên của mùa giải là trận đấu với West Ham tại Upton Park được mọi người mong chờ nhất. Mọi người dự đoán áp lực một lần nữa sẽ lại đặt lên vai tôi. Tuy nhiên, tôi lại rất mong chờ cuộc đấu đó. Tôi nghĩ mình cần phải trải qua những trận đấu áp lực nhất để rồi từ đó vượt qua thách thức, có như vậy thì tôi mới có thể bỏ lại sau lưng những kỉ niệm đáng buồn ở mùa hè vừa qua. Tôi biết đó sẽ là một thử thách nữa mà tôi phải đối mặt.

Tôi sẽ không bao giờ quên được thời khắc khi đặt chân đến Upton Park. Khi chúng tôi đi dạo quanh chiếc xe của đội, cố gắng quan sát những thứ xung quanh thì có một anh cảnh sát đứng ngay cạnh tôi. Anh ta khá cao lớn khiến tôi cũng mường tượng ra phần nào sự "hiếu khách" của các cổ động viên nơi đây. Có vẻ họ đang chờ để hộ tống chúng tôi ra khỏi bãi đỗ xe trước hàng trăm người đợi ở bên ngoài với vẻ mặt tức giận. Điều này khiến tôi thực sự bất ngờ. Quả thật họ đã xuất hiện. Trên đường di chuyển vào sân, có vẻ là một cổ động viên đi cùng với cậu con trai chừng 6-7 tuổi quay về phía tôi và cố gắng lăng mạ tôi. Đó chỉ là một ví dụ. Và sau này, khi nhìn lại những bức ảnh về đám đông cổ động viên trên sân Upton Park, tôi mới thực sự hiểu bầu không khí ở đó căng thẳng tới mức nào. Tôi có một bức ảnh đặc biệt ở nhà: Tôi đã chụp một góc mà bạn có thể thấy những biểu cảm trên khuôn mặt của những người khác trong đám đông phía sau tôi. Gần như tôi có thể cảm thấy sự nóng giận của họ, tất cả được bắt lại trong khuôn hình. Và dáng vẻ trên những khuôn mặt đó như đã nói lên tất cả: *Nếu có thể, chúng tôi đã cho cậu đi đời rồi, Beckham.*

Sự thù hận đó khiến tôi phải tự đặt câu hỏi, bóng đá có giá trị ra sao nếu nó có thể mang đến những cảm xúc như thế. Nếu không dồn sự chú ý vào trận đấu và nhận ra những khoảnh khắc như thế, thì bạn sẽ làm gì? Rời khỏi sân thi đấu ư? Thật may khi tôi có thể chấp nhận những thứ xuất hiện trên đường đi. Khi chúng tôi bước ra khỏi sân, trận đấu kết thúc với tỉ số hòa 0-0, tôi chợt rùng mình khi nghĩ về những thứ tồi tệ nhất có thể xảy đến với mình. Những phản ứng của các cổ động viên sau sự cố tại France 98 vẫn không dừng lại sau buổi chiều hôm đó tại West Ham; những điều như thế thực sự là vấn đề đối với tôi khi trong vai trò là cầu thủ Manchester United.

Chúng khiến tôi suy nghĩ về việc mình có thể tiếp tục hoàn thành mùa giải cho đến tháng 5 năm sau hay không! Tuy nhiên, kết thúc mùa giải đó lại là khoảng thời gian tuyệt vời nhất đối với bất cứ ai, bất cứ cầu thủ nào từng được trải nghiệm. Tôi không thể biết, United có thể giành được cú ăn ba lịch sử một lần nữa hay không? Nhưng, dù bằng cách nào đi nữa thì cũng rất khó để có thể lặp lại mùa giải thành công đó theo cách mà chúng tôi đã làm: bất kì đội bóng nào đi sau đều sẽ tự xây dựng kịch bản cho riêng họ vì chỉ có nhóm cầu thủ United như chúng tôi mới có thể bắt đầu câu chuyện theo cách của chúng tôi. Đối với tôi, những cuộc phiêu lưu ở mùa giải năm đó có nhiều điều thật khó khăn khiến những gì diễn ra vào mùa xuân và mùa hè năm 1999 trở nên thật khó tin. Nhưng ngay thời điểm đó, Brooklyn đã đến với cuộc sống của Victoria và tôi. Và chỉ một vài tháng sau đêm huyền diệu tại Nou Camp, tôi, David Robert Joseph Beckham, đã thề nguyện trọn đời trọn kiếp bên cô gái trong mơ, Victoria, trong một đám cưới lung linh.

Mùa giải đó, Man United đã học được cách đối diện với những đối thủ cực kì đáng gờm và đầy khó khăn ở cúp châu Âu. Chúng tôi nằm cùng bảng với hai đối thủ "máu mặt" ngay tại giai đoạn vòng bảng Champions League là Barcelona và Bayern Munich. Chúng tôi hòa Barcelona 2 lần với cùng tỉ số 3-3. Trong khi đó, với Bayern Munich, chúng tôi cũng bất phân thắng bại 2 lần với tỉ số lần lượt là 1-1 và 2-2 ngay trước Giáng sinh. Mặc dù không thể giành chiến thắng trước hai đại gia của châu Âu nhưng cũng đủ để chứng minh chúng tôi có thể cạnh tranh sòng phẳng với những "ông lớn" châu Âu. Bên ngoài sân Old Trafford, mọi người bắt đầu nghĩ, đó có thể là năm của United. Mặc dù vậy, các cầu thủ thì chưa bao giờ nghĩ về điều đó. Trở lại giải quốc nội, chúng tôi đã chơi thứ bóng đá tuyệt vời ở mùa giải 1998/99. Dwight Yorke và Andy Cole liên tiếp ghi bàn. Mùa giải đó, chúng tôi đã đánh bại Everton 4-1 ngay tại Goodison và Leicester 6-2 tại Filbert Street. Sau đó, chúng tôi hành quân đến City Ground và đè bẹp Forest với tỉ số 8-1. Đây cũng là trận đấu đầu tiên của Steve McClaren trên cương vị là một thành viên trong ban huấn luyện của đội sau khi Brian Kidd chuyển sang đảm nhận chiếc ghế nóng của Blackburn. Đó là một buổi chiều đáng kinh ngạc khi Ole Gunnar Solskjaer xuất phát từ băng ghế dự bị nhưng ghi đến 4 bàn thắng chỉ trong vỏn vẹn 10 phút. Sau trận đấu, Steve McClaren nhìn quanh phòng thay đồ của chúng tôi, nói một vài câu ngắn gọn vì ông là người mới và công việc mới:

"Quả là không tệ chút nào. Tuần nào cũng như thế này chứ?"

Rõ ràng, mọi thứ đã rất ổn khi Steve đến thay thế Kiddo. Trong mùa giải đầu tiên với United, ông ấy đã làm tốt để không phá vỡ những gì huấn luyện viên trưởng và Brian gây dựng. Ông chỉ tập trung vào việc giữ cho các cầu thủ có động lực để cố gắng. Tôi nghĩ Steve là một trong những huấn luyện viên giỏi nhất ở Anh; và có lẽ ông ấy có nhiều việc phải làm để giúp chúng tôi hoàn thành cú ăn ba hơn là chỉ tạo các cầu thủ giữ niềm tin. Thế hệ của tôi đã biết rất rõ về Eric Harrison và Brian Kidd và chúng tôi đã lo lắng về việc huấn luyện viên trưởng sẽ làm thế nào để tìm kiếm một người đủ năng lực thay thế họ. Đã xuất hiện tin đồn về việc Steve đến từ Derby sẽ gia nhập United. Tôi cũng nhớ một trận đấu với họ tại Old Trafford ngay trước khi ông ấy nhận nhiệm vụ tại United: Steve đã ở cùng Jim Smith trên băng ghế dự bị. Ông ấy liên tục nói chuyện với các cầu thủ của mình; hoặc người khác. Tôi vẫn có thể nhìn thấy ông ấy trên băng ghế dành cho đội khách với cuốn sổ tay ghi ghi chép chép. Ông ấy nguệch ngoạc luôn tay trong lúc vẫn trò chuyện không ngừng nghỉ. Khi được bố trí thi đấu ở phần sân đối phương, ngay sát khu huấn luyện, tôi có thể nghe thấy một vài thứ: Tôi đã chơi rộng ở phía bên kia sân trong một hiệp và có thể nghe thấy mọi thứ.

Một vài ngày sau, Steve được giới thiệu là thành viên ban huấn luyện của đội 1. Thật khó để đánh giá một huấn luyện viên có giỏi hơn người cũ hay không nhưng chắc chắn một điều, Steve McClaren đã thực sự mang đến những điều rất khác với công việc của ông ấy. Từ kĩ thuật, tính tổ chức và tiếp nhận thông tin trên sân tập, tất cả đều rất ấn tượng. Ông ấy cũng luôn cởi mở. Nếu Steve nghe về một phương pháp tập luyện mới chẳng hạn, ông sẽ cố thử. Nếu hiệu quả, chúng tôi sẽ được áp dụng. Nếu không được thì cũng chẳng có vấn đề gì. Khi đến Old Trafford vào tháng 2/1999, ông đã giành được sự tôn trọng của các cầu thủ gần như ngay lập tức.

United là một đội bóng luôn có sự cạnh tranh, ngay cả trong tập luyện. Chúng tôi phải thi đấu với các cầu thủ khác, hoặc với chính thành viên của ban huấn luyện. Điều này khiến chúng tôi lao vào các pha tắc bóng. Thậm chí, huấn luyện viên trưởng phải cắt nhỏ các buổi tập để tránh tạo ra sự căng thẳng thái quá trong các buổi tập luyện. Điều đó luôn được thể hiện từ đội trẻ cho đến đội 1 của câu lạc bộ. Tất cả cùng khao khát giành chiến thắng cho dù buổi tập chỉ có đá tập 5 đấu 5 vào mỗi sáng thứ Sáu. Steve vẫn tiếp tục với phong cách huấn luyện của mình. Ông ấy hiểu phong cách chơi bóng của chúng tôi là sở hữu bóng và vì thế ông cũng luôn đảm bảo chúng tôi phải tập trung vào điều đó. Steve giúp chúng tôi thoải mái hơn bằng những nụ cười trong các buổi tập. Steve

McClaren thực sự là một cầu thủ rất phong cách: hồi đó, ông ấy nghĩ rằng mình là Glenn Hoddle, thực hiện những đường chuyền quanh sân tập ở Carrington. Chúng tôi đã ở trong giai đoạn thành công khi Steve đến nhưng chính ông ấy đã giúp chúng tôi đến được Nou Camp.

United đã nhận những chỉ trích về thái độ của câu lạc bộ đối với Cúp FA trong một vài mùa giải gần đây, đặc biệt khi chúng tôi đã không bảo vệ thành công nó trong năm 2001, thay vào đó chúng tôi cạnh tranh cho Danh hiệu Cúp các câu lạc bộ thế giới (FIFA Club World Cub) tại Brazil. Tuy nhiên, tôi chỉ muốn nói danh hiệu này vẫn thực sự quan trọng với chúng tôi bởi lẽ các cầu thủ và cả huấn luyện viên đều thích danh hiệu đó và bởi vì nó là một trong số ba danh hiệu để làm nên cú ăn ba lịch sử. Năm đó, đối thủ tại vòng 3 FA Cup chính là đại kình địch Liverpool. Đó là một trong số những trận đấu lớn nhất mùa giải 1998/99. Trận đó, Liverpool ghi bàn mở tỉ số do công của Michael Owen gần như ngay từ đầu trận nhưng rồi chúng tôi đã áp đảo họ trong 80 phút tiếp theo, dù không tạo ra cơ hội ghi bàn thực sự rõ ràng. Bầu không khí tuyệt vời như tôi từng chơi ở Old Trafford. Có lẽ đó là một trận đấu cúp nên Liverpool có nhiều cổ động viên ở đó hơn là ở giải Ngoại hạng. Ole Gunnar Solskjaer dự bị. Ole luôn đóng vai trò con bài chiến thuật khi thường xuyên được tung vào sân từ băng ghế dự bị. Và chúng tôi đã cân bằng tỉ số gần như ngay khi Ole vào sân. Sau đó, Ole đã giúp United hoàn tất cú lội ngược dòng bằng bàn thắng ở những phút cuối cùng của trận đấu. Và United đã thắng.

Đá cúp quả thực luôn rất hấp dẫn. Champions League mang đến sự lôi cuốn và thú vị đối với các cổ động viên và các cầu thủ kể từ vòng knock-out trở đi. Trong năm 1999, tấm thăm may rủi đưa chúng tôi gặp Inter Milan ở tứ kết Champions League. Đó quả thực là một trận đấu lớn và cũng là lần đầu tiên mà tôi, David Beckham và Diego Simeone, người đang thi đấu cho Inter chạm mặt nhau kể từ sau World Cup và Saint-Etienne. Không bận tâm ai thắng ai thua, tất cả dường như đổ dồn chú ý vào việc ai sẽ là người từ chối bắt tay đối thủ trước khi bắt đầu trận đấu tại Old Trafford trong trận đấu lượt đi.

Theo quan điểm của riêng tôi, điều ý nghĩa nhất luôn là các trận đấu. Điều duy nhất tôi quyết định trước là đổi lấy áo đấu của Simeone. Bây giờ, chiếc áo của anh ấy được tôi đóng khung ở nhà, cùng với tất cả những chiếc áo khác từ những cầu thủ vĩ đại mà tôi đã đối đầu trong suốt sự nghiệp. Nhưng tối hôm đó, tôi có một việc khác có lẽ còn quan trọng hơn trận đấu mà tôi đã sẵn sàng. Đó là việc Victoria sắp sửa sinh em bé. Khi tôi đang ngồi trong

phòng chờ của các cầu thủ tại sân Old Trafford trước khi tham gia họp đội thì nhận được cuộc gọi từ số máy của Victoria. Cô ấy gọi cho tôi để báo rằng cô ấy ổn cho dù hơi đau và gửi lời chúc may mắn đến tôi. Sau đó, tôi tham gia cuộc họp đội với một tâm lí hoàn toàn thoải mái.

Trước các trận đấu ở Champions League, theo thông lệ, các cầu thủ sẽ đi theo hàng bắt tay các cầu thủ đội bạn trước khi bắt đầu trận đấu. Tôi vẫn còn nhớ khoảnh khắc Simeone và tôi chạm mặt nhau. Trong trận đấu, chúng tôi cũng thường xuyên có những tình huống va chạm trên sân. Tôi không biết anh ấy có cố ý hay không nhưng điều quan trọng là tôi không hề phản ứng sau mỗi lần như vậy. Và đêm đó đã trở thành một đêm tuyệt vời với chúng tôi. Ngay trong hiệp một, tôi đã thực hiện hai đường căng ngang dành cho Dwight Yorke dù anh đã bỏ phí cơ hội. Nhưng cuối cùng tỉ số vẫn là 2-0 cho chúng tôi. Inter thực sự là một thử thách lớn và một kết quả như vậy là hết sức tuyệt vời. Sau trận đấu, tôi thật hạnh phúc khi được nói chuyện với Victoria qua điện thoại một lần nữa. Cô ấy cười khi biết tôi đã xin áo của Simeone, và cả hai cùng trao nhau cái ôm khi rời sân vào cuối trận. Tôi đã trở lại London ngay sau buổi tập luyện của ngày hôm sau để thăm cô ấy.

Sau chiến thắng đó, tôi có cảm giác như mình vừa mới quay lại sau án treo giò và mọi thứ như vừa mới trở lại với cuộc sống của tôi. Tất nhiên, mãi đến mùa hè năm 2002 tôi mới có thể hoàn toàn gác lại phía sau những gì đã xảy ra ở Saint-Etienne. Việc thi đấu tốt trước Inter, xin được chiếc áo của Simeone và đang lái xe hướng thẳng về London mà không còn phải lo lắng gì về thế giới ngoài kia nữa khiến tôi có được quãng thời gian thực sự tuyệt vời. Và chỉ còn vài tiếng nữa, tôi sẽ lại được ở bên cạnh người phụ nữ của cuộc đời tôi cùng đứa con sắp chào đời.

Tôi vẫn nhớ mình nhận được cuộc gọi của Victoria khi đang ở trong một quán bar. Tôi gần như nghẹn lại khi nghe tin vui từ cô ấy.

“David. Em, Victoria đây. Bác sĩ nói em phải nhập viện và sinh trong tối nay.”

Tôi có được nhiều thứ trong sự nghiệp cầu thủ mà không phải ai cũng có cơ hội trải qua. Nhưng chắc hẳn là mọi người cha đều sẽ hiểu cảm giác của tôi lúc mà Victoria nói với tôi điều đó. Sự phấn khích, nỗi lo lắng và cả niềm vui nữa. Đó là những thứ to lớn nhất đã diễn ra trong tôi. Tôi ném phăng thanh kẹo sôcôla đang cầm trên tay, lên xe lao về hướng London.

Khi đến được nhà bố mẹ cô ấy tại Goff's Oak, Victoria đang ở trong phòng tắm. Cơn đau có vẻ như đã biến cô ấy thành một người khác. Cô ấy ngước lên nhìn tôi và nói: "David, em hơi sợ."

Thời khắc ấy, tôi cũng không biết phải nói gì ngoài việc chuẩn bị đồ đạc và di chuyển tới bệnh viện Portland, tại London. Victoria được chỉ định sinh mổ. Đó là quyết định nhanh nhất cho cả cô ấy và đứa bé. Mọi thứ diễn ra nhanh chóng đến nỗi tôi còn không có thời gian bỏ túi đồ xuống. Chúng tôi được đưa tới một phòng phẫu thuật nhỏ bằng xe đẩy. Tôi nghĩ đó sẽ là những phút căng thẳng nhất với tất cả mọi người. Tôi phải mặc bộ quần áo xanh dành cho người nhà trong khi lo lắng về những gì sắp sửa diễn ra với cô ấy sau cánh cửa kia. Victoria nằm lăn lộn trên chiếc xe đẩy và rồi được chuyển đến giường phẫu thuật tại phòng mổ. Tôi luôn theo sát cô ấy và nắm chặt lấy cánh tay nhỏ nhắn, yếu ớt của cô.

Victoria nói trong cơn đau: "Em không thể cảm thấy gì cả."

Tôi chưa từng trải qua cảnh tượng lạ lẫm như thế. Nhưng tôi chỉ cố gắng tập trung để động viên cô ấy vượt qua cơn đau. Tôi chỉ nhìn Victoria, và cố gắng không nghĩ mình đang ở đâu. Cô ấy bảo tôi:

"Em đói quá. Liệu em có thể ăn một ít cá hồi hun khói được không?"

Cô ấy đã ăn món này không biết bao nhiêu trong lúc mang thai. Tôi nghĩ đó là lí do vì sao mà bây giờ Brooklyn vẫn thường thích ăn cá hơn là thịt. Nhưng thật bất ngờ khi cô lại thèm cá hồi lúc này. Ngay sau đó tôi phải ra ngoài và tiếp tục chờ đợi trong lo lắng. Tôi có thể cảm nhận được từng nhịp đập của con tim như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Và rồi, cậu con trai đầu lòng của tôi đã chào đời. Cậu nhóc được cô y tá bế lên nhẹ nhàng. Từ ngoài, tôi có thể nhìn thấy cậu con trai bé bỏng của chúng tôi, trong khi Victoria vẫn tiếp tục với ca phẫu thuật. Vì sinh mổ nên Brooklyn được các bác sĩ xông ống thở vào mũi và miệng trước khi được quấn khăn tã đủ ấm. Sau đó, bác sĩ bế Brooklyn, trao cho tôi. Đó thực sự là một đặc quyền với tôi. Quả là một cảm giác tuyệt vời! Không gì trong cuộc sống, cho dù là trên sân bóng hay ngoài đời thường có thể căng thẳng như khoảnh khắc đó: hồi hộp, lo lắng và rồi cảm giác thú vị tỏa lan khi được ôm đứa bé vào lòng. Tôi bế Brooklyn một vài nhịp trước khi trao lại cho Victoria và đặt cu cậu trên chiếc gối cạnh cô ấy: hai người quan trọng nhất trong thế giới của tôi. Khoảnh khắc ấy sẽ mãi mãi trong tâm trí của tôi.

Tôi luôn mong chờ những đứa bé. Khi gia nhập United, tôi vẫn nhớ cảm giác ghen tị với những cầu thủ lớn tuổi hơn. Họ thường mang theo con đến sân tập trong suốt cả mùa giải. Chúng sẽ ngồi ngoài đường biên để xem cha mình tập luyện. Tôi cũng rất muốn như thế. Chiều hôm đó tại Portland, khi nhìn xuống Victoria đang ôm ấp đứa con đầu lòng, tôi hiểu ra rằng, bất kì điều gì diễn ra với tôi đều là những thứ mà cuộc sống dành tặng cho tôi.

Victoria quay sang tôi khi bế Brooklyn trong vòng tay.

"Dù có chuyện gì đi chăng nữa, đừng rời xa thằng bé nhé."

Ngay trước khi Brooklyn chào đời, chúng tôi một lần nữa phải nhận những mối đe dọa kể từ mùa hè 98 năm đó. Chúng tôi đã nói chuyện với nhau làm sao để đảm bảo an toàn cho con từ trước đó. Và rồi, tôi luôn theo sát cô y tá khi cô ấy đưa Brooklyn đi tắm, thay tã hay bất cứ đâu, cho dù có phải để Victoria ở lại một mình. Tất cả thành viên trong gia đình cũng đã đến bệnh viện tối hôm đó. Cảm giác như chúng tôi được bao bọc bởi tất cả những người yêu thương nhất. Đêm đó, tôi phải ngủ trên sàn vì trong phòng không còn đủ giường. Victoria ở trên giường bệnh, trong khi Brooklyn nằm trong cũi. Tôi nằm trên chiếc khăn được trải ra nền nhà, áp đầu vào cánh cửa để chắc rằng không ai mở được nó ra. Hơi lo sợ nhưng chúng tôi đều hạnh phúc khi mà chỉ có gia đình nhỏ của tôi trong căn phòng. Tôi, Victoria và Brooklyn cùng nhau ngon giấc đến sáng.

Người đầu tiên tôi gọi điện báo tin mừng là Alex Ferguson, chỉ để báo cho ông ấy biết rằng đã có một cậu nhóc nhà Beckham ra đời. Và tôi nghĩ ông ấy cũng sẽ hiểu cảm giác hạnh phúc của tôi lúc đó. Sau khi chúc mừng, ông không quên nhắc tôi không cần phải vội về Manchester để tập luyện. Ông bảo tôi hãy ở lại với Brooklyn và Victoria và chỉ phải trở về vào ngày trước khi diễn ra trận đấu sắp tới. Chúng tôi phải thi đấu với Chelsea vào thứ Bảy và vì thế tôi lại quay trở về London. Ban đầu, Brooklyn gây chút rắc rối khi đánh đổ sữa. Đêm đó, Victoria mặc cho cậu nhóc bộ đồ màu xanh trắng bé xíu. Tôi đến đúng lúc Brooklyn đang ăn, sữa đổ loang ra hết bộ đồ của nó và lên cả giường. Quả thực nó giống như một sự chào đón đặc biệt đối với tôi, với niềm vui thực sự của việc làm cha.

Nhưng, ngày mà Victoria và Brooklyn trở về mới thật là điên rồ. Tôi chưa bao giờ xem đó là những ký ức đẹp. Chúng tôi đã nghĩ về những thứ có thể xảy ra bên ngoài Portland. Chúng tôi sắp xếp với bệnh viện và cả cảnh sát để trợ giúp khi xuất viện. Họ bố trí lối đi phía sau một chiếc ô tô, rèm được treo quanh cửa sổ ghế ngồi. Tất

cả được chuẩn bị cho cậu nhóc mới chỉ vài ngày tuổi, và bà mẹ mệt mỏi tránh khỏi giới truyền thông. Tôi chưa từng ngồi trong chiếc ghế ô tô nào cho trẻ em cả, vì thế, tôi loay hoay mãi vẫn không thể thắt dây an toàn. Cuối cùng, cô y tá đi cùng đã phải làm nó thay cho tôi.

Khi đã yên vị trên xe, tôi kéo một chút rèm cửa để nhìn ra ngoài. Ngoại trừ hàng trăm ánh đèn flash từ máy ảnh, chúng tôi thực sự không thể nhìn thấy gì khác nữa cho đến khi về nhà và xem trên ti vi. Ra khỏi cánh cổng, chúng tôi rẽ trái, phải rồi lại phải quay trở lại đường Marylebone. Cánh báo chí, truyền thông cũng bố trí các xe dọc tuyến đường để bám theo chiếc xe của chúng tôi nhằm có được những bức hình. Để đảm bảo an toàn cho chúng tôi, lực lượng cảnh sát đã đóng cửa các tuyến đường chính trong vài phút để chúng tôi có thể "tẩu thoát". Frank là lái xe của chúng tôi hôm ấy. Anh ấy quả thật rất tuyệt. Chỉ khoảng 45 phút sau, chúng tôi đã có mặt ở nơi mà chúng tôi muốn đến, an toàn và dùng tách trà ấm trong phòng khách của Tony và Jackie, ông bà ngoại của Brooklyn. Thực tế, chúng tôi đã sống cùng nhau tại đây mãi cho đến khi mua một căn nhà mới ở phía nam một vài năm về trước. Với một bà mẹ mới sinh thì còn nơi tĩnh dưỡng nào tốt hơn chính căn nhà của bố mẹ đẻ cơ chứ?

Trong lúc ông bà ngoại cười đùa với em bé, tôi và Victoria ở một mình, nhấm nháp tách trà và nhìn nhau âu yếm. Tôi chắc chắn đó là một khoảnh khắc chạm vào trái tim của tất cả những ai lần đầu làm cha làm mẹ. Đây là thực tế cuộc sống, và không ai có thể nói cho bạn biết bạn phải làm gì.

Victoria cho con bú khoảng một tháng. Tôi rất yêu thương gia đình nhỏ của mình, nhưng trong những ngày đầu tiên, nhìn cảnh cậu nhóc bú mẹ khiến những cảm xúc tự hào, hạnh phúc trong tôi mãnh liệt hơn bao giờ hết. Sau một vài tuần, tôi thấy mình cũng muốn giúp Victoria cho cậu bé ăn.

Việc cho con ăn khiến Victoria có vẻ mệt mỏi. Và vì thế cô ấy để tôi chuẩn bị những dụng cụ để cho thằng bé uống sữa như bao người mẹ bỉm sữa khác. Tôi quay trở lại với rất nhiều thứ: bình sữa, máy làm ấm, bơm rồi bộ tiệt trùng. Khi ấy, tôi thấy mình chẳng khác nào một nhà khoa học. Tôi rất vui vì đã làm điều đó. Tôi sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc mà Brooklyn với tôi trên giường chiều hôm đó: cậu bé nằm trên cánh tay của tôi, liếc mắt nhìn theo như thể cuộc sống của nó phụ thuộc vào bình sữa đó.

Đó quả là một khoảng thời gian tuyệt vời! Mọi thứ ở United diễn ra

rất tốt và sau đó, mỗi khi có thể, tôi sẽ xuống London để gặp Victoria và Brooklyn. Phải mất một thời gian khá dài như vậy trước khi họ chuyển đến ở cùng tôi tại căn nhà chúng tôi đã mua ở Alderley Edge. Mặc dù việc ngồi sau tay lái giúp tôi thư giãn hơn, nhưng tôi cũng không lái xe quá nhiều. Rốt cuộc, đó là thời gian của riêng tôi, nhưng tôi cũng chưa bao giờ thực hiện chuyến đi trong vài ngày trước khi chúng tôi có trận đấu. Tôi nghĩ một số người cho rằng như vậy là quá nhiều nhưng mỗi lần tôi nhìn thấy hai người yêu quý nhất trong cuộc đời tôi, nó đã mang lại cho tôi sự thoải mái, giống như tôi đã được sạc lại tinh thần và tôi sẽ quay trở lại Old Trafford để sẵn sàng cho những thử thách tiếp theo.

Một vài tháng đầu tiên của Brooklyn quả thật là đầy khó khăn đối với Victoria. Cô đã làm việc rất chăm chỉ trong một thời gian dài với Spice Girls và đã dồn hết sức vào sự nghiệp, rồi đột nhiên, cô phải dừng lại và tập trung toàn bộ sức lực và sự chú ý của mình vào đứa trẻ này, sinh linh nhỏ bé hoàn toàn phụ thuộc vào cô ấy. Chắc chắn bà mẹ nào cũng nhận ra những cảm xúc đó. Đó thực sự là một cú sốc với cô ấy. Cuộc sống của cô ấy, và mọi thứ khác, đã thay đổi gần như chỉ sau một đêm và theo cách mà cô ấy không thể lường hết. Điều đó còn tồi tệ hơn nếu cô ấy chuyển đến Manchester, xa gia đình và bạn bè.

Ngôi nhà của Tony và Jackie, có khá nhiều hàng xóm. Mọi người thường xuyên ghé qua thăm hỏi, chuyện trò. Trong khi đó, điều đó lại hoàn toàn khác biệt ở Alderley Edge. Chúng tôi hầu như không đi ra ngoài; hầu như không có người đến trừ khi được hẹn trước. Khi tôi đi tập luyện, Victoria sẽ ở nhà một mình cùng với cậu nhóc. Ngay cả những khu vườn riêng tư của hai vợ chồng cũng có thể là nơi "ẩn nấp" của các nhiếp ảnh gia. Tôi nghĩ Victoria đã khá suy sụp. Mặc dù vậy, cô ấy đã cố gắng vượt qua điều đó. Tôi phải biết ơn và tự hào về cô ấy và những gì cô ấy đã làm. Cả hai chúng tôi đã quyết định những gì tốt nhất cho Brooklyn là việc ba chúng tôi - gia đình nhỏ của chúng tôi - ở bên nhau nhiều nhất có thể.

Kể từ tháng 4/1999, tôi phải thi đấu 2 trận một tuần. Điều đó khiến việc thu xếp những chuyến đi về London thực sự trở nên khó khăn. Đó là một phần lí do mà Victoria đã quyết định đưa Brooklyn về phương Bắc. Điều đó thực sự có ý nghĩa rất lớn đối với tôi khi mùa giải bắt đầu đến những giai đoạn quan trọng và mỗi lúc một căng thẳng. Tôi sẽ chạy thẳng về nhà sau mỗi giờ tập luyện hoặc thi đấu, nơi đó có cậu con trai bé bỏng và cô vợ đáng yêu của tôi đang ngóng chờ.

Có rất nhiều trận đấu lớn vào mùa xuân năm ấy, nhưng có một trận đấu nổi bật hơn tất cả: đó là trận đấu khiến mọi thứ đều trở nên khả dĩ. Khi hỏi bất kì cầu thủ nào, fan hâm mộ nào của United, họ sẽ nói cho bạn biết về trận đấu vào đêm thứ Tư, ngày 14/4/1999 tại sân Villa Park. Đó là trận đấu đá lại bán kết FA Cup gặp Arsenal. Chúng tôi gây thất vọng khi không thể giành chiến thắng ở ngay trận đấu đầu tiên vào buổi chiều Chủ nhật trước đó. Chúng tôi kết thúc trận đấu với tỉ số hòa 0-0, nhưng khi tiếng còi mãn cuộc lại cất lên, đó thực sự là một khoảnh khắc đặc biệt.

Trận đấu bán kết lúc nào cũng hết sức thú vị. Arsenal là đội bóng bám đuổi gần nhất với United ở giải Ngoại hạng và rất có thể chúng tôi sẽ cần đến hiệp phụ, thậm chí là loạt sút 11 mét để phân định tấm vé vào chung kết. Có cảm giác cả hai đội đều hướng đến cú đúp danh hiệu quốc nội vào cuối mùa giải, vì thế trận đấu đó có ý nghĩa rất lớn với cả hai. Tôi vẫn nhớ, trước giờ bóng lăn khoảng 40 phút, tôi chợt nhớ ra *tôi vẫn chưa từng ghi bàn vào lưới đội bóng này. Cảm giác sẽ ra sao nếu tôi ghi bàn vào lưới Arsenal tối nay nhỉ?*

Villa Park luôn là sân đấu mang lại may mắn cho chúng tôi. Tôi đã từng ghi bàn thắng quyết định ở trận đấu bán kết trước Chelsea cũng tại sân vận động này. Và bây giờ, tôi cũng chỉ phải chờ khoảng 15 phút để có được cơ hội ăn bàn đầu tiên. Bóng lăn đến chân tôi sau pha thả bóng của đồng đội ngoài vòng cấm, tôi tự tin vung chân tung cú sút đưa bóng vượt qua tầm với của thủ thành David Seaman. Bóng đi vào lưới trong niềm vui của tôi. Tôi nhảy cẫng lên ăn mừng cùng các đồng đội. Có lẽ lúc đó tôi chợt nghĩ ra mình nên đến bên David Seaman để trêu chọc anh ấy vì chúng tôi đã cùng nhau tập luyện những tình huống tương tự như thế ở tuyển Anh. Nếu anh ấy có thể đọc được ý đồ của tôi, có lẽ anh ấy sẽ có thể cản phá được cú sút đó như cách mà trước đây anh ấy đã từng làm được và giỡn tôi rằng "Cú sút đó là tốt nhất rồi à?" trong các buổi tập của đội tuyển Anh. Nhưng lúc đó, bàn thắng đã đến. Nửa trong tôi muốn chạy quanh Villa Park ăn mừng cùng các đồng đội, nửa muốn cưỡi lên lưng David Seaman. Tôi thực sự rất hài lòng với bàn thắng nhưng có lẽ bởi vì những gì diễn ra sau đó khiến tôi là người duy nhất nhớ đến nó.

Khi ghi bàn trong một trận đấu lớn như thế, các cầu thủ sẽ luôn muốn đội bóng của họ giành chiến thắng. Nhưng Arsenal đã vùng lên mạnh mẽ và trong hiệp 2, gió đã đổi chiều. Dennis Bergkamp ghi bàn thắng quân bình tỉ số. Chỉ 5 phút sau đó, Roy Keane bị truất quyền thi đấu sau tấm thẻ vàng thứ hai. Điều chúng tôi có thể làm vào lúc đó là lùi sâu đội hình về phần sân nhà và cùng chờ đợi thời cơ. Và dù sao đi nữa, họ cũng đã không thể ghi thêm bàn

thắng.

Và rồi, ngay trước khi kết thúc 90 phút thi đấu, Arsenal có cơ hội kết liễu trận đấu khi được hưởng một quả penalty. Tôi đã nghĩ đến một kết cục buồn. *Bergkamp sẽ thực hiện nó. Anh ấy chưa bao giờ bỏ lỡ cơ hội ngon ăn nào như thế.*

Nhưng thật may mắn, Peter Schmeichel đã chơi xuất sắc khi đổ người về bên trái và đã đẩy được cú sút hiểm hóc đó. Tôi lao tới để ăn mừng cùng người hùng Peter.

Anh ấy hét lớn: "Giờ thì chúng ta ghi bàn nào!"

Rồi anh ấy đẩy tôi ra. Một cú đẩy thực sự. Có lẽ mọi người quá tập trung vào quả phạt góc sau đó nên cũng không ai để ý tới tôi đã ngã bổ nhào ra sân.

90 phút thi đấu chính thức khép lại với tỉ số hòa 1-1. Chúng tôi phải bước vào hiệp phụ. Quả thật, trận đấu giống như một bài đấu tập giữa những tiền đạo và hậu vệ. Arsenal dồn lên tấn công và liên tục xuất hiện trước vòng cấm của chúng tôi. Nhưng chỉ khoảng 10 phút trước khi hai đội phải bước vào loạt sút luân lưu, Patrick Vieira, một trong những tiền vệ xuất sắc nhất lúc bấy giờ đã thực hiện đường chuyền hỏng bên phần sân nhà. Ryan Giggs cướp được bóng và bắt đầu những bước di chuyển của mình. Giggsy là một trong số ít cầu thủ của chúng tôi còn sung sức vì anh được vào sân trong hiệp 2. Anh ấy tiếp tục chạy và chạy, vượt qua liên tiếp cặp hậu vệ đối phương. Khi đã vượt qua được Martin Keown, Ryan đã đứng ở góc khá hẹp bên phía trái cầu môn khung thành của David Seaman. Tôi nghĩ, *anh ấy phải thực hiện cú căng ngang vào trong ngay.*

Nhưng không, thay vào đó, anh tung cú sút sấm sét về phía cột gần khiến bóng bay tung nóc lưới. Tất cả các cầu thủ, ban huấn luyện và các cổ động viên của United như nổ tung. Giggsy đang chạy dọc sân trước mặt họ, vẫy áo ăn mừng. Một số fan của United đã tràn ra sân ôm lấy anh ấy. Trong khoảnh khắc tuyệt vời ấy, tôi cũng lao đến ôm chầm lấy Giggs và các đồng đội.

Khi hồi còi mãn cuộc vang lên, các cổ động viên United đã đổ xuống sân một lần nữa. Tôi cũng có một chút gì đó sợ sợ khi ấy. Các cổ động viên lao đến tôi và nhảy lên vai. Một số người cố gắng kéo chiếc giầy của tôi làm quà kỉ niệm, trong khi đó, ai đó lại túm lấy áo của tôi và kéo lại. Tôi cố gắng cúi người về phía trước trong những tiếng reo hò ầm ĩ. Tôi cố gắng hét lên với một cổ động viên,

người đang cõng tôi: “Cứ cõng tôi như thế, chúng ta có thể cố gắng tiến thẳng vào phòng thay đồ được không?”

Giống như tôi nói ở trên, tôi cũng hơi sợ. Thế nhưng tôi lại rất thích khoảnh khắc đó. Những khoảng thời gian như thế thực sự rất khó đến với cuộc đời của một cầu thủ, thậm chí là thi đấu cho United, và vì thế tôi chỉ muốn trải nghiệm hết tất cả. Cuối cùng, tôi cũng phải cố gắng để tìm lối trở lại phòng thay đồ. Bầu không khí trong đó cũng hết sức tuyệt vời nhưng nó hoàn toàn khác với sự cuồng nhiệt điên rồ ở ngoài sân. Không nhảy, không hò hét. Mọi người, cả huấn luyện viên trưởng, ngồi đó và cùng nở nụ cười. Đó là trận đấu tuyệt vời nhất mà tôi từng có cơ hội được thi đấu. Tuy nhiên, chúng tôi vẫn nhớ mình còn phải thi đấu một trận bán kết khác vào thứ Tư tuần tới.

Chúng tôi đã thi đấu không thực sự tốt trước Juventus ở trận bán kết lượt đi Champions League. Họ hành quân đến Old Trafford và có được kết quả hòa 1-1. Kết quả đó chẳng khác nào một chiến thắng đối với các vị khách đến từ Ý khi họ có được 1 bàn thắng quý giá trên sân khách. Và chúng tôi sẽ phải có được một chiến thắng tại Turin nếu muốn đi tiếp. Việc đánh bại Juve ngay tại Turin là điều cực kì khó khăn. Trận đấu mới chỉ bắt đầu được khoảng 5 phút, Juventus đã vươn lên dẫn trước. Sau phút thứ 10, họ vươn lên dẫn trước 2-0 và liên tiếp uy hiếp khung thành của chúng tôi. Chúng tôi bắt đầu nghĩ về ký ức buồn ở trận bán kết (mùa giải 1996/97) trước Dortmund khi United không thể giành vé vào trận chung kết. Liệu chúng tôi có tiếp tục bị loại và không thể đi đến trận đấu cuối cùng? Thỉnh thoảng trong một vài trận đấu, sẽ có cầu thủ nào đó tạo ra một khoảnh khắc điên rồ, như Ryan Giggs đã có tại Villa Park, để xoay chuyển tình thế. Và điều kì diệu như thế đã một lần nữa xảy ra tại Stadio Delle Alpi. Có lẽ Juventus bắt đầu có dấu hiệu thả lỏng đôi chút khi tỉ số tương đối an toàn, tôi không dám chắc nhưng chúng tôi bắt đầu thực hiện được những pha bóng phối hợp gắn kết cùng nhau. Mới chỉ 20 phút trôi qua và chúng tôi đã bị dẫn 2 bàn. Tôi nhớ khi đứng cạnh Gary Neville, tôi quay sang nói:

“Họ cũng không thi đấu tốt lắm, Gaz. Chúng ta vẫn có thể thắng được. Tin tôi đi.”

Chỉ một vài phút sau đó, tôi thực hiện cú đá phạt góc và bên trong, Roy Keane đánh đầu rút ngắn tỉ số xuống còn 1-2. Nhưng quả thật, anh ấy lại một lần nữa thật đặc biệt. Không lâu sau bàn thắng, Keane phải nhận thẻ vàng. Điều này đồng nghĩa với việc anh ấy sẽ phải vắng mặt ở trận chung kết nếu chúng tôi giành

quyền đi tiếp. Nhưng anh ấy không mảy may nghĩ đến điều đó. Keane chỉ tập trung thi đấu miễn sao United giành chiến thắng. Ngay khi có bàn thắng rút ngắn tỉ số, chúng tôi có thể cảm nhận được sự thay đổi của toàn đội. Juventus bắt đầu có dấu hiệu thiếu ổn định hơn những lúc đầu trận. Yorkie quân bình tỉ số ngay trước khi hiệp 1 kết thúc và rồi Andy Cole ghi bàn ấn định chiến thắng 3-2 cho chúng tôi 5 phút trước khi kết thúc trận đấu.

Bất cứ cầu thủ nào cũng muốn góp mặt trong những trận đấu lớn như thế. Mặc dù vậy, lọt vào đến trận cuối cùng tại Cúp châu Âu luôn là một nhiệm vụ bắt buộc tại United. Toàn đội đều hiểu chiến thắng đó chính là thứ mà Sir Alex muốn, hơn bất cứ điều gì khác trong bóng đá. Khi rời sân với chiến thắng 3-2 ngay tại Turin, chúng tôi hiểu United có các cầu thủ chất lượng, một chút may mắn và một tinh thần chiến đấu bất diệt. Chính điều đó đã khiến United có cảm giác như không gì có thể đánh bại được chúng tôi vào thời điểm đó. Mỗi trận đấu trong giai đoạn các tháng cuối của mùa giải 1998/99 là một trận chung kết thực sự. Nếu chúng tôi để thua bất cứ trận đấu nào tại giải Ngoại hạng, FA Cup hay tại Cúp châu Âu, giấc mơ Cú ăn ba lịch sử sẽ tan biến. Không ai biết liệu chúng tôi có thể rơi vào hoàn cảnh như thế một lần nào trong sự nghiệp cầu thủ nữa không. Tất cả chúng tôi đều cố gắng từng trận, từng trận, cho dù Sir Alex vẫn giữ quan điểm rằng chúng tôi có thể nghỉ ngơi nếu cảm thấy mệt mỏi. Tuy nhiên, chúng tôi vẫn nỗ lực để hoàn thành từng trận đấu và niềm tin vào cú ăn ba khiến chúng tôi luôn tin rằng mình có thể giành chiến thắng ở trận đấu tiếp theo, cho dù đôi chân đã nặng trịch vì mệt mỏi.

Danh hiệu Ngoại hạng là cuộc tranh chấp giữa chúng tôi và Arsenal. Cục diện trên bảng xếp hạng mùa giải đó cũng suýt soát chẳng khác nào những diễn biến của trận bán kết FA Cup. Đội bóng đến từ London liên tục dẫn trước chúng tôi trên bảng xếp hạng ở giai đoạn cuối mùa cho đến khi mỗi đội chỉ còn 2 trận đấu trước khi mùa giải đó khép lại. Ở vòng đấu áp chót, chúng tôi làm khách của Blackburn, trong khi Arsenal hành quân đến sân của Leeds United. Chúng tôi đã chờ đợi họ sảy chân từ rất lâu. Khi diễn ra, tôi xem cuộc đối đầu tại Elland Road qua ti vi. Sự căng thẳng của trận đấu đến mức tột độ. Ngay trước khi trận đấu kết thúc, Jimmy Floyd Hasselbaink, cầu thủ của Leeds đã ghi bàn thắng ấn định chiến thắng sít sao 1-0 trước Arsenal. Tôi sung sướng cứ như thể tôi ghi bàn thắng đó vậy. Trong khi đó, trận đấu ở Ewood Park vào tối hôm sau, chúng tôi chỉ có được kết quả hòa 0-0. Điều này đồng nghĩa với việc United đã vươn lên dẫn đầu ngay trước khi vòng đấu cuối cùng của mùa giải diễn ra. Nếu đánh bại được Spurs

ở vòng cuối, chúng tôi sẽ giành chức vô địch Ngoại hạng. Và cú ăn ba được hoàn tất sau đó 10 ngày: bắt đầu tại Old Trafford bằng chức vô địch giải Ngoại hạng.

Tất cả giới truyền thông đều cho rằng chúng tôi sẽ dễ dàng ở trận đấu cuối cùng đó vì Tottenham sẽ không muốn Arsenal giành chức vô địch Ngoại hạng. Nhưng quả thực ngày hôm đó mọi thứ hoàn toàn không dễ một chút nào, đặc biệt trong thời gian hiệp đấu thứ nhất. Tôi bỏ lỡ cơ hội ghi bàn từ một quả đánh đầu ngon ăn. Dwight Yorke đưa bóng dội khung thành và rồi Tottenham vươn lên dẫn trước bằng bàn thắng của Les Ferdinand. Tuy nhiên, ngay trước khi kết thúc hiệp 1, bóng đến chân tôi chếch bên phía cánh phải, tôi vung chân tung cú sút quyết đoán về phía khung thành và ghi bàn thắng quân bình tỉ số cho United. Sau này, khi nhìn lại khoảnh khắc ăn mừng bàn thắng đó, quả thực tôi cũng khá bất ngờ. Đó là vẻ mặt lạnh lùng, tức giận như muốn đá văng tất cả. Tôi không nghĩ mình có thể thể hiện cảm xúc mãnh liệt đến thế. Nhưng đơn giản đó chỉ là thể hiện khát vọng của riêng tôi, khát khao giành chiến thắng. Tất cả những thất vọng cùng với sự căng thẳng trong hiệp 1 cũng biến mất, tôi chạy lại phía các cổ động viên và cùng hò hét.

Sir Alex khi đó bình tĩnh hơn tôi và ông đã thực hiện một vài sự thay đổi ngay sau giờ nghỉ. Chúng tôi đã khá bất ngờ khi Yorkie ra sân để nhường chỗ cho Andy Cole. Và cũng chỉ mất vài phút để sự thay đổi ấy phát huy hiệu quả. Ngay khi bắt đầu hiệp 2, Andy có pha thoát xuống ghi bàn ấn định chiến thắng 2-1. Dù cho ở những thời điểm cuối trận chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn mới có thể bảo vệ được thành quả của mình nhưng cuối cùng, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Chúng tôi đã lên ngôi tại giải Ngoại hạng. Trong phòng thay đồ tuyệt nhiên không ai nhắc đến những đối thủ sắp tới như Newcastle tại Wembley hay Bayern tại Nou Camp. Không ai nhắc đến cú ăn ba. Nhưng chắc chắn những thứ đó đã từng xuất hiện trong đầu tôi, và cả những người khác nữa. *Chúng tôi sẽ giành được nó*. Chúng tôi sẽ phải thi đấu hai trận chung kết chỉ trong vòng một tuần, nhưng tôi hạnh phúc vì điều đó. Tôi nghĩ Gary Neville đã chuẩn bị bộ Prada, vest xanh, áo sơ mi trắng, cà vạt xanh, cho trận đấu tại Wembley vào thứ Bảy. Đối với đấu trường châu Âu, Champions League, tôi muốn thứ gì đó thực sự đặc biệt. Lời dặn duy nhất từ huấn luyện viên trưởng rằng phải có Logo của United ở túi áo. Vài năm trước, Donatella Versace, người bạn thân của Victoria, đã từng mời tôi đến Italia để tham gia Show thời trang mùa xuân. Và trước dịp đặc biệt tại chung kết Cúp châu Âu, họ đã thiết kế cho tôi bộ trang phục rất bắt mắt: áo vest xám sáng, sơ mi trắng, chiếc cà vạt màu than cùng với logo

nhỏ của United được thêu kèm trên đó và một logo khác lớn hơn ở áo khoác ngoài. Tôi hơi phân vân một chút nhưng tôi nghĩ đó là công việc của họ. Tôi không thể để Stuart Underwood hay Eric Harrison hoặc bất kì cầu thủ nào khác và cả huấn luyện viên trưởng phải thất vọng về tôi khi đến Nou Camp.

Trận chung kết với Newcastle diễn ra dễ dàng hơn so với những gì chúng tôi nghĩ. United thi đấu thăng hoa và nhanh chóng có được 2 bàn thắng. Khi Teddy ghi bàn thắng đầu tiên ngay trong hiệp 1, chúng tôi hiểu United sắp sửa hoàn thành cú đúp danh hiệu mùa này. Trong khoảng một tuần trước trận đấu, huấn luyện viên trưởng đã nói rằng ông ấy đang cân nhắc để tôi nghỉ ngơi ở trận đấu đó bởi lẽ chấn thương và án treo giò của Keane sẽ khiến chúng tôi có ít sự lựa chọn hơn ở hàng tiền vệ trong trận đấu chung kết C1 vào thứ Tư sắp tới. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn ra sân ngay từ đầu ở trận chung kết FA Cup vào hôm thứ Bảy. Dù sao, đó vẫn là một trận đấu chung kết cup và tôi cũng không muốn mình bỏ lỡ bất cứ khoảnh khắc nào.

Có một thứ khá lạ lẫm đã diễn ra trong suốt trận đấu mà chúng tôi giành chiến thắng 2-0 trước Newcastle vào buổi chiều thứ Bảy. Trong một tình huống ngăn chặn Gary Speed, cánh tay của anh ấy đã văng trúng miệng tôi khiến tôi bị rách môi. Điều đó làm tôi khá khó chịu trong suốt thời gian còn lại của trận đấu. Khi chúng tôi bước lên bục nhận cúp, máu ở môi bắt đầu chảy khá nhiều. Gary Neville kéo chiếc áo sơ mi của anh ấy xuống và lau nó. Tôi không biết trông nó tệ ra sao. Nhưng tôi biết, tôi đau đến nỗi không muốn ai lại gần cả. Khi trở về khách sạn, tôi gặp Victoria để ăn tối. Chúng tôi ở trong phòng, tôi nhấp một ngụm nước khoáng và bất ngờ nhận ra máu đang nhỏ ra. Ban đầu tôi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng khi tôi ngậm miệng lại và phồng miệng lên, nước bắt đầu nhỏ ra từ vết rách trên môi. Đó quả thực là buổi tiệc đáng nhớ để chào đón danh hiệu mới. Nghĩ lại mới thấy, chắc tôi cần phải mất vài tuần để sẵn sàng cho trận chung kết Cúp châu Âu gặp Bayern Munich sau chấn thương đó. Nhưng thực tế, trận chung kết quan trọng đó lại diễn ra ngay vào thứ Tư tuần sau. Thời gian khi ấy dường như trôi chậm lại. Sau khi giành chức vô địch Ngoại hạng và FA Cup, chúng tôi gần như không phải chịu bất kì áp lực nào cả. Tôi vẫn nhớ mọi người đang rất thư giãn, chỉ chờ đợi đến trận đấu quan trọng đó. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên những gì mà huấn luyện viên trưởng đã nói ngay trước khi bước ra khỏi đường hầm để chơi trận đấu lớn nhất trong sự nghiệp của các cầu thủ. *Hãy tin tôi. Tất cả các cậu sẽ không muốn phải bước qua chiếc Cúp châu Âu danh giá khi trận đấu kết thúc. Không thể nâng cao chiếc cúp bạc đó mới thực sự là điều cay đắng nhất mà các cậu*

từng trải qua trong bóng đá. Hãy chắc chắn rằng đừng để mình chỉ có thể nhìn danh hiệu đó mà lại không thể chạm tay vào. Các cậu có cơ hội để giành nó nhưng đừng để cơ hội đó vụt qua.

Tôi không biết những lời cảnh báo đó của huấn luyện viên trưởng giúp chúng tôi tập trung đến mức nào. Nhưng thực tế là chúng gắn chặt vào tâm trí tôi từng câu, từng chữ. Những câu nói về nỗi đau và sự thất vọng là sự thật. Chúng tôi may mắn khi không phải chịu đựng những thứ đó, nhưng chúng ta có thể cảm nhận nó nếu nhìn vào các cầu thủ Bayern Munich khi họ bước lên bục để nhận tấm huy chương dành cho người về nhì. Những ánh mắt lướt qua, nhìn về phía chiếc cúp trong khi chờ đợi United bước lên bục vinh quang. Những ánh mắt đầy ắp sự thất vọng. Không ai trong số họ ngẩng đầu và nhìn thẳng vào nó.

Khi ấy, Brooklyn chỉ mới hai tháng tuổi và Victoria đã có kế hoạch đến Barcelona. Dù sao thì cô ấy cũng không đến xem quá nhiều trận đấu trên sân khách của United: cả tôi và cô ấy đều cảnh giác. Nhưng đây là trận chung kết Cúp châu Âu và là cơ hội để giành cú ăn ba lịch sử. Tony và Jackie ngồi cùng với cậu nhóc, trong khi Victoria đi cùng một vài người bảo vệ bên cạnh. Cô ấy có thể không biết nhiều về bóng đá nhưng cô ấy luôn ủng hộ tôi, thích thú với những dịp như thế này và cảm giác phấn khích của những trận đấu lớn. Tôi rất hài lòng khi cô ấy thực hiện chuyến đi mặc dù, trước khi khởi động, tôi cũng rất lo lắng. Trong các trận đấu mà Victoria xuất hiện trên khán đài, tôi gần như không thể nào thoải mái được nếu chưa thể nhìn thấy cô ấy trên khán đài và biết cô ấy đã ổn. Tại Nou Camp, cô ấy đã gặp một chút trục trặc. Tôi ngước nhìn lên vị trí của cô ấy nhưng không thấy đâu. Phải mãi đến khi chúng tôi bước trở lại sân và trận đấu chuẩn bị bắt đầu, tôi mới có thể yên tâm thi đấu. Tôi nhớ những gì cô ấy nói sau trận đấu:

"Thật không thể tin nổi. Em chưa bao giờ trải qua điều gì tuyệt vời như thế trong cuộc đời mình."

Điều đó hoàn toàn đúng với những gì đã diễn ra. Thật là không thể tin nổi! Vì những chấn thương và án treo giò của các cầu thủ United, tôi đã phải thi đấu ở vị trí tiền vệ trung tâm trước Bayern. Tôi biết, mọi người nghĩ, hay kể cả Sir Alex, đều muốn tôi thi đấu rộng hơn ở hành lang cánh phải. Nhưng việc cả Scholesy và Keano đều không thể ra sân khiến ông ấy đặt niềm tin vào tôi ở vị trí trung tâm hàng tiền vệ. Và điều này có ý nghĩa rất lớn với tôi. Ông đã dành những lời khen ngợi cho màn trình diễn của tôi ở vị trí mới đó trong cuộc họp báo. Và tôi cũng rất thích được thi đấu

cạnh Nicky Butt. Tôi và anh ấy đã thi đấu ăn ý với nhau trong suốt cả trận đấu.

Mặc dù vậy, mọi thứ thực sự vẫn rất khó khăn. Thực lòng đây không phải trận đấu tốt nhất của chúng tôi. Bayern ghi bàn mở tỉ số ngay từ sớm. Họ là đội bóng mạnh với nhiều cầu thủ chất lượng và thi đấu cực kì kỉ luật giống như tuyển Đức. Chúng tôi hiểu rõ họ và ngược lại. Chúng tôi đã hòa nhau hai lần ở cả hai trận đấu vòng bảng. Thế nhưng, có cảm giác họ lại là đội kiểm soát trận đấu, đặc biệt là những phút thi đấu của hiệp 2. Họ có nhiều cơ hội để ghi bàn thắng nâng tỉ số lên 2-0 nhưng Peter Schmeichel đã thi đấu xuất sắc. Anh đã cản phá nhiều tình huống dứt điểm của Bayern, trong khi các cầu thủ của họ cũng bỏ lỡ nhiều cơ hội. Nhưng trong 20 phút thi đấu cuối trận, chúng tôi lại là những người thi đấu thăng hoa hơn. Họ có một cú sút đưa bóng chạm xà ngang và Peter đã tóm gọn khi bóng bật ra. *Tất cả các cơ hội đó, tại sao họ không thể ghi bàn thắng thứ hai? Cố lên và chúng ta chẳng bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đâu,* tôi tự nhủ bản thân như thế.

Tất cả bất ngờ ở những phút cuối trận, thực ra là phút bù giờ, đã khiến chúng tôi làm nên lịch sử. Khi có bóng, tôi cố gắng chuyền bóng cho các đồng đội bên cánh trái. Ole đã được tung vào sân từ băng ghế dự bị vài phút trước đó và anh đã mang về quả phạt góc bên phía cánh trái. Tôi chạy đến lấy bóng để thực hiện quả phạt góc đó. Mặc dù đường biên sân Nou Camp khá lớn, nhưng tôi khá khó khăn khi chuẩn bị cho pha đá phạt góc đó. Tôi thấy Peter đã xâm nhập vòng cấm của Bayern trong khi tôi vẫn cố gắng để bình tĩnh trong thời khắc quan trọng ấy. *Đừng làm màu. Hãy treo bóng vào và cố đưa bóng vào khu vực nguy hiểm.*

Tôi đã treo bóng vào trong khu vực vòng cấm. Bóng bật ra cho Giggsy. Anh ấy tung cú sút, có vẻ hụt bóng nhưng nó vẫn đi thẳng về phía khung thành của Bayern. Teddy Sheringham ở một tư thế thuận lợi đã vung chân đá nối đưa bóng vào khung thành của đội bóng nước Đức. Trong tình huống đó, Teddy gần như rơi vào thế việt vị. Nhưng nếu nhìn kĩ, anh ấy hoàn toàn không có lỗi. Và chúng tôi đã quân bình tỉ số 1-1. Mọi người đều đứng lên ăn mừng bàn thắng ấy, trong khi tôi sung sướng đến phát điên. Tôi thề rằng khi ấy tôi như muốn khóc. Tôi gần như không thể kìm nén được cảm xúc của mình nữa, quay sang nhìn Gary và thấy anh ấy cũng đang tự ăn mừng bàn thắng đó. Mọi người lao đến chúng tôi từ băng ghế dự bị. Tất cả mọi người trên sân, trên khán đài chắc chắn đang nghĩ chúng tôi sẽ đưa nhau vào hiệp phụ để phân định thắng thua.

Khi tất cả cùng nghĩ đến 30 phút thi đấu hiệp phụ thì có lẽ Sir Alex là người duy nhất có mặt tại Nou Camp không nghĩ thế. Ông không mong chờ tiếng còi mãn cuộc. Khi ấy, tôi ngước nhìn về phía ban huấn luyện, Steve McClaren đang cố gắng trình bày điều gì đó với huấn luyện viên trưởng, cố gắng để tổ chức lại đội hình. Ông phớt lờ Steve, và đẩy ông ấy đi. Liệu đó có phải là tôi tự cho như thế hay ông ấy biết rằng chúng tôi sẽ lại ghi bàn nữa? Ông la hét yêu cầu tất cả chúng tôi quay trở lại giữa sân để giao bóng trở lại nhanh nhất có thể.

Và gần như ngay lập tức, chúng tôi được hưởng một quả phạt góc khác. Nó diễn ra quá nhanh đến nỗi mà khi tôi tiến đến phía cuối sân để thực hiện pha đá phạt góc, các cổ động viên của United vẫn còn đang nhảy múa, la hét vào điện thoại để chia vui, ăn mừng bàn thắng của Teddy trước đó. Tôi nghĩ các cầu thủ Bayern lúc đó cũng đang cố trấn tĩnh để hiểu chuyện gì vừa xảy ra với họ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, tôi thực hiện cú tạt bóng vào khu vực vòng cấm. Bóng chạm đầu Teddy trước khi đi vào lưới sau cú đá nối rất nhanh của Ole. Chúng tôi lại ghi bàn và vươn lên dẫn trước 2-1 ngay ở những phút bù giờ. Mặc dù, bàn thắng thứ hai của chúng tôi được ghi ở những phút bù giờ cuối cùng, nhưng Bayern vẫn có bóng và hướng về khung thành của Peter ngay sau tình huống giao bóng. Lúc đó, không chỉ đôi chân của tôi mà tất cả mọi người gần như rã rời. *Tôi chỉ mong họ đừng ghi bàn nữa.*

Tôi chỉ biết có ai đó phá bóng thật mạnh khỏi khu vực cấm địa của chúng tôi và tiếng còi mãn cuộc vang lên. Âm thanh đó vang lên như nguồn năng lượng giúp tôi "sạc" lại cả tinh thần và thể chất sau 90 phút chiến đấu. Tôi chạy như điên cùng hai cánh tay dang rộng lao đi trên khắp mặt sân, hướng đến đám đông cổ động viên đang reo hò vì vui sướng. Hầu hết các cầu thủ khác đổ xuống sân vì kiệt sức sau trận đấu mệt nhoài. Đó có lẽ là thứ tốt nhất, nhưng tôi không thể nào ngừng được vì vui sướng. Tiếng reo hò, cổ vũ cực lớn của các cổ động viên United xuất hiện từ bốn phía khi trận đấu kết thúc khiến tôi phấn khích. Tôi không thể biết liệu mình có cơ hội nào được trải qua những khoảnh khắc này hoặc thấy chúng một lần nào trong đời nữa không.

Chúng tôi đã có một bữa tiệc trong bầu không khí buổi tối khá ấm áp tại Tây Ban Nha. Tất cả các cầu thủ và các cổ động viên của United đều tham gia. Họ là những người đã luôn chào đón tôi trở lại Old Trafford ngay từ đầu mùa giải, luôn ủng hộ tôi sau những lùm xùm tại France 98 cho dù tôi phải nhận những chỉ trích từ bất cứ ai đi nữa. Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt của họ, chúng ta có thể hiểu những thứ vừa diễn ra có ý nghĩa như thế nào. Và cũng

chỉ cần nhìn vào gương mặt của các cầu thủ United, chúng ta có thể cảm nhận niềm vui của họ ra sao khi ăn mừng cùng với các cổ động viên. Điều đó còn đặc biệt ý nghĩa với tôi. Nếu không phải vì các cổ động viên và sự ủng hộ của họ ở trận đấu đầu tiên của giải Ngoại hạng 1998-99 tại Old Trafford thì tôi có lẽ đã không còn ở đó, tại Nou Camp vào đêm diễn ra trận chung kết. Ở những giây phút thăng hoa tại Tây Ban Nha đó, tôi biết họ sẽ không bao giờ quên những gì mà chúng tôi đã cống hiến và dành tặng họ suốt cả mùa giải vừa qua.

Bầu không khí bên trong phòng thay đồ cũng thật điên rồ. Rượu sâm panh nổ bôm bốp và bắn tung tóe khắp mọi nơi. Albert, người phụ trách trang phục của đội, bị ném vào bể sục khí. Mọi người cùng nhau hát, la hét và cười đùa trong niềm vui sướng. Chúng tôi đã thi đấu cùng nhau rất nhiều và giờ là lúc để chúng tôi cùng nhau điên điên một chút. Cuối cùng, cả đội thay đồ và chuẩn bị gặp gia đình. Tôi vẫn nhớ, khi ấy tôi chỉ ngồi yên một góc trong phòng thay đồ, ngắm nhìn mọi người xung quanh và cố gắng bình tĩnh để nhìn lại những gì chúng tôi đã đạt được. Tôi hướng ánh mắt nhìn vào một góc, nơi đó có chiếc cúp bạc châu Âu danh giá.

Và tôi chợt thấy người chụp ảnh của câu lạc bộ. Tôi bảo với anh ấy: "Anh có thể chụp cho tôi một vài kiểu tôi đang cầm nó được không?"

Sau đó, tôi bước ra phía đường hầm và trở lại vào trong sân thi đấu. Một nửa giàn đèn chiếu sáng của sân đã tắt. Những chiếc bóng của khán đài đổ xuống mặt sân cỏ rộng lớn. Cả bốn phía khán đài trống vắng chỉ lờ mờ hiện ra trong bóng tối. Nhưng tôi vẫn có thể hồi tưởng lại hình ảnh của những đám đông la hét, reo hò ăn mừng cách đó không lâu. Đó quả thực là một cảm giác thú vị. *Chỉ khoảng 40 phút, một tiếng trước, nơi này vẫn còn đầy ắp những cổ động viên của cả hai đội. Chúng tôi đang thi đấu dưới sân và đang sắp sửa đứng trước một trận thua.*

Và rồi tôi nhìn xuống chiếc cúp đặt trên bãi cỏ trước mặt. Nó khiến tôi nổi da gà. Trong một khoảnh khắc, tôi chợt cảm thấy mình như một cậu bé 13 tuổi ngày nào còn chạy bộ trên chính sân đấu này lần đầu tiên, lo lắng khi sắp sửa gặp gỡ các ngôi sao của FC Barcelona, và cố gắng tưởng tượng xem họ sẽ thi đấu ra sao. Tôi nâng chiếc cúp châu Âu lên và nhiếp ảnh gia chụp cho tôi một vài kiểu. Đó là một trong những khoảnh khắc đáng tự hào nhất mà bất kì cầu thủ nào cũng đều muốn trải qua trong sự nghiệp của mình. Và tôi đứng đó với chiếc huy chương, chiếc cúp và vẻ mặt khiêm tốn dưới ánh đèn của sân Nou Camp. Sau đó, tôi vẫn còn

cảm giác đó khi các cầu thủ bước vào phòng khách sạn để ăn tối. Victoria, mẹ và bố tôi đã ở đó cùng với tất cả các gia đình và những người bạn thân nhất. Mọi người đứng dậy và vỗ tay. Vợ tương lai của tôi gọi đó là điều không tưởng và cô ấy đã đúng.

Sau những bức hình, tôi bước ra bãi đỗ xe để tìm chiếc xe của đội. Mọi người dường như không ở đó, bầu không gian yên tĩnh. Bất chợt xuất hiện một, hai giọng nói từ phía xa vọng lại. Tôi ngước lên và thấy bố đang bước đến chỗ của tôi. Ông xuất hiện từ trong bóng tối, đi cùng với mẹ và một vài người khác. Chúng tôi dự định sẽ gặp nhau sau khi tôi trở về khách sạn. 90 nghìn người có mặt bên trong sân Nou Camp nhưng chỉ có bố mẹ là người mà tôi được gặp. Chúng tôi là những người duy nhất ở đó.

Bố không nói một lời nào và tiến đến ôm lấy tôi. Dường như ông đang khóc hoặc đang cố để không khóc. Và mắt tôi cũng rớm lệ. Chỉ chúng tôi mới hiểu cảm giác đó. Lần gần nhất chúng tôi gặp nhau là gần một năm về trước cũng tại một bãi đỗ xe sau trận đấu với Argentina ở Saint-Etienne. Bố mẹ tôi biết rõ hơn ai hết những gì đã xảy ra với tôi kể từ đêm đó. Chúng cũng đã xảy ra với họ. Cuộc sống của họ trở thành phần quan trọng nhất của chính tôi. Tất nhiên, tôi hiểu cảm giác của một người cha. Tôi đặt chiếc cúp xuống và ôm chầm lấy ông.

Chương 8
CON ĐỒNG Ý

“Beckham. Lại đây. Tôi có chuyện muốn nói.”

“Victoria ghét ở miền Bắc (ý nói Manchester)…”

“David sẽ gia nhập Arsenal…”

“… Hoặc, nếu không, anh ấy sẽ mua một chiếc trực thăng để bay về Manchester 3 lần một tuần.”

Có rất nhiều suy đoán được đặt ra khi chúng tôi mua căn nhà ngay bên ngoài trung tâm London. Tuy nhiên, sự thật đơn giản hơn rất nhiều, nhưng cũng ít gây tranh cãi hơn. Những câu chuyện khi được đưa lên báo, các chi tiết nhàm chán và những điều hiển nhiên sẽ bị thay bởi những chi tiết dễ thu hút người đọc. Thật ra, Victoria không có vấn đề gì với Manchester hoặc bất cứ trục trặc nào với tôi khi tôi thi đấu ở đó. Về phần mình, tôi hoàn toàn không có ý định rời United. Và ngay cả huấn luyện viên trưởng của đội bóng cũng hiểu điều đó khi chúng tôi chuyển đến căn nhà mới. Ông ý thức được về những lời đồn đoán đó và kéo tôi sang một bên:

“Sao cậu lại mua căn nhà đó?”

Mối quan tâm chính của ông có lẽ là việc tôi quyết định đi đi lại lại từ Essex đến Manchester để tập luyện. Thực tế, sau khi chúng tôi nói chuyện với nhau, phải mất đến gần một năm hoặc thậm chí là nhiều hơn để ông tin vào những điều đó. Tôi luôn cố gắng giải thích:

“London là nơi tôi sinh ra và đó là lí do con mua căn nhà ở đó. Khi thi đấu xong, con có thể về nhà với gia đình tại London và ở đó có

nhiều bạn bè. Đơn giản là như thế. Con và ông bà Beckham là một gia đình. Và gia đình con cũng vừa đón đứa con trai đầu lòng. Khi con giải nghệ thì London cũng sẽ là nơi mà con gọi là nhà." Khi Brooklyn ra đời, chúng tôi biết mình sẽ đi đến hôn nhân. Chúng tôi hiểu cần có một nơi để nuôi dưỡng và vun đắp cho gia đình nhỏ của mình, một nơi mà chúng tôi có thể gọi đó là nhà. Cả hai cùng thống nhất nơi đó phải là thỏa mãn điều kiện ở phía đông bắc London, gần nhà ông bà nội của Brooklyn, không cách quá xa đường chính; và chúng tôi cũng cần không gian để Brooklyn có thể nô đùa một cách an toàn và riêng tư, những căn phòng cho bạn bè và gia đình khi cần, một căn phòng để tổ chức buổi tiệc. Còn với tôi, tôi chỉ cần một không gian vừa một chiếc bàn bi-a và một bức tường đủ dài để trưng bày bộ sưu tập những chiếc áo đấu lưu niệm. Đã đến lúc phải thay đổi sau gần một năm rưỡi sống tại nhà của Tony and Jackie hay căn hộ tại Cheshire.

Và nơi chúng tôi tìm được là tại Hertfordshire, rìa một ngôi làng có tên Sawbridgeworth. Nơi đầu tiên chúng tôi xem qua là một căn nhà thuộc sở hữu của nhà quảng cáo Quyền Anh Frank Warren. Tôi khá thích nó nhưng Victoria thì không thích lắm. Có lẽ nó hơi lớn với chúng tôi. Ngôi nhà tại Sawbridgeworth thì khác. Không cần phải xem lại, Victoria đã thích nó ngay từ cái nhìn đầu tiên. Từ kích thước ngôi nhà cho đến khoảng sân đều phù hợp với gia đình nhỏ của chúng tôi. Tôi biết có người gọi nó là "Beckingham Palace" nhưng với tôi nó đơn giản chỉ là ngôi nhà nhỏ hạnh phúc của gia đình Beckham. Chúng tôi phải làm khá nhiều thứ trước khi dọn sang căn nhà mới, nhưng có vẻ điều đó khiến Victoria khá thích thú. Tôi cũng như cô ấy, cả hai đều có điểm chung là rất nhạy cảm trong mọi thứ. Mặc dù vậy, những gì cô ấy có là vô số ý tưởng về việc sẽ sắp xếp ngôi nhà thế nào, trang trí ra sao. Cô ấy có người bố rất cẩn thận và luôn dành thời gian để trang trí từng chi tiết. Tony là quản lí dự án không công tại Sawbridgeworth khi ông không điều hành doanh nghiệp xây dựng của mình. Tôi cá là ông cũng chưa thể hiểu ông sẽ phải làm những gì khi chúng tôi mới chỉ mập mờ nói: "Chúng con cần người mà chúng con tin tưởng nhất." Cũng phải mất đến 4 năm để thực hiện tất cả những thay đổi mà Victoria tưởng tượng ra ngay lần đầu bước vào cánh cổng của ngôi nhà ấy.

Sawbridgeworth là nơi mà chúng tôi sắp sửa đặt chân đến. Cho đến khi tôi bước chân vào sự nghiệp bóng đá chuyên nghiệp, tôi cũng như bao cầu thủ khác, cuộc sống chỉ xoay quanh tập luyện và các trận đấu. Thậm chí một trong những ngày trọng đại nhất của cuộc đời là đám cưới cũng phải gói gọn vào khoảng thời gian nghỉ giữa các trận đấu theo lịch thi đấu của United. Nhưng ít nhất

cũng không có World Cup hay Euro mà để phải vội vàng trong suốt mùa hè năm 1999. Khi trở lại mặt đất sau đêm tuyệt diệu tại Nou Camp hồi tháng 5 và tháo tấm huy chương của nhà vô địch Châu Âu ra, chúng tôi sẽ tập trung vào chiếc cúp vô địch của riêng mình bằng tất cả niềm háo hức: David và Victoria sẽ kết hôn vào ngày 4 tháng 7.

Đó thực sự là một ngày trọng đại, nhưng thực tế tôi cũng không phải chuẩn bị quá nhiều thứ. Bởi lẽ, chúng tôi chỉ việc thống nhất ý tưởng lớn. Tôi có cảm giác như cuộc sống giống như một câu chuyện cổ tích kể từ khi chàng Hoàng tử gặp được nàng Công chúa. Khi đi vào chi tiết, Victoria là người làm hết mọi việc. Chúng tôi cùng nhau suy nghĩ để tạo ra một điều gì đó thật đặc biệt với không chỉ chúng tôi, gia đình và cả bạn bè nữa. Và rồi, những ý tưởng của cô dâu xuất hiện ngày qua ngày. Từ đó, chúng tôi trao đổi với nhau. Tôi có vẻ chẳng đóng góp được chút ý tưởng nào cho đến những giờ phút cuối. Giữa những hối hả chuẩn bị, tôi biết mình sẽ được phát biểu ý kiến trong buổi lễ hôm ấy. Nhưng Victoria, mẹ cô ấy, bà Jackie và chị gái Louise cũng có trách nhiệm để khiến mọi thứ thật phù hợp.

Trải qua mùa giải 1998/99 và sau những gì đã diễn ra tại World Cup, chúng tôi bắt đầu làm quen với việc phải cân nhắc đến yếu tố an ninh trong mọi việc có liên quan đến mỗi người. Chúng tôi không muốn phải trốn và kết hôn trong bí mật. Cả hai đều muốn có một đám cưới thật đáng nhớ cho riêng mình và cả những người quan tâm đến chúng tôi. Ngày trọng đại cũng có nghĩa là an ninh phải được coi trọng hơn nữa. Và điều đó khiến chúng tôi phải quyết định hai việc. Một là về việc chụp ảnh: chúng tôi chọn Tạp chí *OK* vì họ muốn bảo vệ bản quyền cũng như bảo đảm tính riêng tư cho chúng tôi. Hai là tìm một ai đó có thể làm giảm bớt áp lực cho cô dâu: chúng tôi thuê người điều phối đám cưới, Peregrine Armstrong-Jones. Anh ấy thuộc giới thượng lưu và là một người thực sự đáng mến, người đã làm tốt mọi công việc cho chúng tôi: anh ấy hiểu những gì chúng tôi đang hy vọng và cố gắng đáp ứng kì vọng của chúng tôi.

Victoria và Peregrine đã tìm thấy lâu đài Luttrellstown ở Ireland. Tại đó có mọi thứ mà chúng tôi cần, thậm chí cả những thứ mà chúng tôi nghĩ là chưa từng tồn tại nếu không tận mắt chứng kiến. Một nhà thờ địa phương cách đó không xa có cả sự cổ kính và một chút huyền ảo. Một bối cảnh tuyệt vời mà ở đó bạn có thể mơ đến lời chấp thuận "Vâng, con đồng ý" trong buổi hôn lễ. Sau khi cô ấy và người phụ tá của mình xem xét, chúng tôi đã quyết định và Peregrine lập tức bắt tay vào công việc của mình. Anh ta

đã tạo ra khung cảnh dựa trên một cuốn sách từ lâu đời, với các nhánh cây vươn lên quá đầu người, ánh sáng và hoa được trang trí ở khắp mọi nơi. Không gian đủ chỗ cho khoảng 30 người trong gia đình của chúng tôi và những người bạn thân nhất ở lại lâu đài. Mọi thứ thật tuyệt vời.

Tôi thích tất cả trong quá trình chuẩn bị: thử đồ ăn, thử rượu vang, chọn âm nhạc. Mọi thứ diễn ra thực sự suôn sẻ và thật thú vị cho dù có phức tạp đến mấy cho đến khi chiếc váy của cô dâu vượt biển đến Ireland. Tôi cũng không được ngắm chiếc váy cưới cô ấy chọn trước ngày cưới. Mọi người ở Tạp chí *OK* khá lo ngại đến nỗi mà họ còn dự định sắp đặt hẳn một chuyến bay riêng để đón tôi đến Ireland. Brooklyn, tôi, Victoria, cha mẹ cô ấy (Jackie và Tony), chị gái Louise, cùng cô con gái Liberty và anh trai Christian đều ở đó trước khi phi hành đoàn nói chiếc hộp bí mật đó không vừa cửa ra vào. Điều đó có nghĩa là chiếc váy sẽ phải được lấy ra để mang vào qua cánh cửa của khoang hành khách. Vì thế tôi đã bị đuổi ra và đứng nhắm mắt ở đường băng trong khoảng 20 phút. Và tôi phải ngồi quay lưng lại tất cả những thứ đó trong suốt chuyến bay tới Dublin và tất nhiên khi hạ cánh, chúng tôi lại phải làm lại như thế một lần nữa. Tôi không được phép nhìn và tất nhiên, không có cái máy ảnh nào được phép chụp hình lại. Buổi chiều hôm đó chẳng khác nào một vở kịch câm đúng nghĩa.

Chúng tôi đã đến lâu đài 2 ngày trước ngày cưới. Bố mẹ và những người khách khác bắt đầu đến vào tối hôm sau. Chúng tôi đã tổ chức một bữa ăn tối cho tất cả mọi người đêm hôm trước. Sau bữa ăn, Victoria và tôi ra ngoài để đi dạo cùng nhau. Chúng tôi đi xuống khoảng sân nơi tiếp đón khách mời. Một khu rừng nhỏ đã được tạo ra từ các nhánh cây, hoa ô rô và nhiều loài hoa khác. Mọi người sẽ phải đi bộ qua khu rừng nhỏ đó để vào được bên trong. Tôi mang theo một cái ly và một chai rượu sâm panh. Khi tôi đang nói những lời ngọt ngào với Victoria thì bỗng trời đổ cơn mưa nhẹ. Cơn mưa càng khiến cho buổi tối hôm đó trở nên lãng mạn, hoàn hảo hơn.

Cuối cùng, cô dâu và chú rể phải ở riêng phòng trong đêm đó. Tất nhiên, Victoria trở lại căn phòng tuyệt vời nhất trong lâu đài, nơi có bộ váy cưới bí ẩn của chúng tôi. Tôi ở lại với các vị khách ở phòng khách. Trước khi đi ngủ, các cầu thủ của United và một số đồng đội của tôi đã gặp nhau. Mọi người đều khá mệt mỏi và chúng tôi chỉ làm một vài ly rượu và chơi một vài ván bi-a. Hai giờ sáng và tôi vẫn còn rất tỉnh táo. Tôi muốn mình trông thật tuyệt vời vào sáng hôm sau và chắc rằng mình sẽ lưu lại từng khoảnh khắc đáng nhớ của ngày trọng đại nhất cuộc đời.

Tôi trở lại căn phòng của mình và bắt đầu nghĩ về những lời phát biểu vào ngày mai. Tôi biết mình sẽ phải cảm ơn bố mẹ vì tất cả mọi thứ, và cả Lynne và Joanne nữa. Cảm ơn ông bà Jackie và Tony, anh chị em của Victoria vì đã chào đón tôi trong gia đình của họ: Christian dường như đã trở thành người em trai trong gia đình của tôi mà bấy lâu nay tôi hằng mong ước. Và rồi, cả Victoria nữa, người sẽ bước cùng tôi tại buổi lễ ngày mai và sẽ trở thành vợ của tôi. Tôi bắt đầu nghĩ và tìm từ sao cho chính xác để miêu tả những thứ đó. Và tôi đã phải gọi cho người điều phối Peregrine:

"Xin lỗi, anh Peregrine à. Là về bài phát biểu của tôi ngày mai. Tôi còn khá lúng túng với những gì tôi sẽ nói. Và tôi cũng không biết nói làm sao cho hay nữa."

Không biết anh ấy còn thức hay không, hay đang phải cố gắng tỉnh táo nữa.

Anh ấy trả lời: "Không vấn đề gì đâu. Để tôi tới giúp cậu."

Năm phút sau, tôi đứng cuối giường để diễn thuyết thử trong khi Peregrine ngồi ngay phía trước tôi:

"Nào. Giờ thì cậu thử nói tôi nghe xem. Tôi sẽ cho cậu một vài ý để nói. Hãy coi như tôi là khách mời."

Tôi hơi ngại một chút nhưng bây giờ là cơ hội để tập luyện. Ngay khi bắt đầu, Peregrine ho khá lớn. Khi tôi vừa bắt đầu, anh ấy bắt đầu cho ý kiến:

"Cũng không đến nỗi buồn cười lắm."

Anh ấy bắt đầu làm bất cứ điều gì, thực sự, để cố gắng giúp tôi không làm sai. Anh ấy biết bài phát biểu sẽ ổn thôi: chúng tôi đã thay đổi một vài điều. Tôi thậm chí đã không dùng tờ thoại của mình vào ngày hôm đó. Anh ấy cố gắng góp ý cho tôi về cách đứng như thế nào cho hợp lí, và thực hiện sao cho thật hoàn hảo. Sau khi bị Peregrine "hành hạ" thì tôi buồn ngủ rũ cả người. Nhưng ít nhất tôi đã nhận được sự trợ giúp, chứ không như phù rể Gary Neville phải toát mồ hôi hột để xoay xở chuyện này một mình.

Sáng hôm sau, khi đang đi loanh quanh trong hành lang, tôi chợt thấy hồi hộp về những gì sắp tới. Tôi đứng ngoài phòng Gary và bất chợt nghe thấy cuộc nói chuyện của anh ấy. Gary không phải đang nghe điện thoại vì trong phòng làm gì có điện thoại, cũng không có ai trong phòng của anh ấy. Tôi tò mò xem anh ấy đang làm gì. Tôi khẽ khàng mở cửa. Gary đang đứng đó trước gương,

cầm một bình khử mùi trước mặt làm micro, và tập dượt bài phát biểu của mình. Tất nhiên, tôi hiểu cảm giác của anh ấy từ đêm hôm trước. Thấy thế, tôi chợt phá lên cười. Gary cũng vậy. Đó sẽ là một ngày tuyệt vời nhất. Và tôi nhận ra anh ấy nghiêm túc với đám cưới của tôi ra sao khi thợ làm móng đến. Tôi rất vinh dự vì Gaz đã chờ ngày cưới của tôi để làm bộ móng của mình lần đầu tiên trong đời.

Những vị khách được mời đến buổi lễ trọng đại của chúng tôi bắt đầu di chuyển đến sân khấu chính. Tôi vẫn khá lo lắng nhưng đã sẵn sàng. Tôi bước xuống quầy tiếp tân để nói lời chào với các vị khách quý. Melanie, Emma và Mel B từ nhóm Spice Girls, gần như là những người đầu tiên đến. Họ luôn luôn đáng yêu với tôi, mặc dù tôi có đôi chút ngại ngùng khi đứng với họ. Ít nhất, với các cô gái của nhóm nhạc Spice Girls, tôi cũng không cần phải gượng ép nói chuyện. Họ có vẻ phấn khích như tôi, muốn biết mọi thứ đang diễn ra. Mẹ và bố cũng ở đó, chỉ để giúp tôi bình tĩnh trong thời khắc quan trọng ấy.

Tôi quyết định sẽ không để cho "Best Man" Gary lái chuyến xe đến đó. Mặc dù sân khấu chính chỉ cách đó chừng 2 phút lái xe từ lâu đài, nhưng tôi sợ là chỉ từng ấy cũng đủ để cho Gary quẳng tôi xuống bùn rồi. Hơn nữa chiếc xe của chú rể là một chiếc Bentley Continental. Vì thế, tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội lái nó đâu. Chúng tôi lái xe tới địa điểm tổ chức hôn lễ. Đến nơi, tôi nhìn vào phía trong của khu vực đó lần đầu tiên. Bên ngoài, tôi ngước nhìn những bức ảnh, nhưng khi đã bước qua cánh cửa lên trên những bậc thang hoài cổ, tôi chợt nghe thấy âm thanh của tiếng suối chảy róc rách bên dưới. Cảm giác như những bước đi trên những trang sách của cuốn truyện cổ tích khi ánh sáng đèn lấp lánh phía trên, hoa hồng được trang trí khắp mọi nơi, và thường xuân leo khắp tường. Tất cả như lạc vào không gian của một khu rừng đầy hoài cổ trong truyện cổ tích. Victoria đã lên kế hoạch cho tất cả đến những chi tiết nhỏ nhất và tất cả thực sự tuyệt vời. Tôi chợt thấy mình nghẹn lại vì xúc động.

Vị Giám mục xứ Cork, người sẽ thực hiện các nghi lễ cũng đã có mặt ở đó. Ông khoác trên mình bộ áo dài màu tím đậm. Ông ấy thực sự rất đáng yêu và là một fan thực thụ của Manchester United. Ông chính là người đã sắp xếp dựng lên sân khấu để diễn ra buổi lễ thành hôn. Có khoảng 12 vị linh mục ở Ireland và cũng kể từ đám cưới của chúng tôi, cả 11 vị giám mục khác cũng được đặt nickname là những vị giám mục "Purple Spice". Tôi đứng ngay phía trước chiếc bàn cầu nguyện được Peregrine làm từ những nhánh và cành cây, trong khi mọi người từ từ bước vào bên trong

khu vực tổ chức chính. Các nghệ sĩ vĩ cầm và hạc cầm đang chơi những bản nhạc trong buổi lễ. Bầu không khí lúc ấy thật hoàn hảo và bình yên khiến tôi cảm thấy mình cũng đang lắc lư theo điệu nhạc. Tôi bắt đầu cảm thấy người nóng lên và đổ mồ hôi. Tôi nhìn xung quanh, cả gia đình tôi đã có mặt ở đó: bố mẹ, các bác, các chú, ông nội, những cô gái của nhóm nhạc Spice Girls, cậu bạn thân Dave Gardner, bố mẹ của Gary Neville. Chỉ khoảng hơn 20 người có mặt tại buổi lễ hôm đó, tất cả họ đều đang chờ đợi. Tôi nghe thấy tiếng xe khác đi đến và đỗ bên ngoài sân khấu chính. Đó là Victoria.

Tôi bắt đầu chao đảo. Những âm thanh bắt đầu rộn ràng hơn.

Tony, bố của Victoria bước vào. Tôi không kìm nổi cảm xúc của mình nữa.

Và Victoria cũng bước đi theo từng nhịp bước của Tony. Tôi cũng nhìn xung quanh. Tôi bế Brooklyn trên tay. Khi tôi quay lại, người đầu tiên tôi nhìn thấy là Emma Bunton, một thành viên trong nhóm Spice Girls. Cô ấy bắt đầu khóc và tất nhiên là tôi biết mình cần phải kiềm chế cảm xúc của bản thân. Tôi bắt đầu quay đi và đôi mắt đỏ hoe vì xúc động trong khi có ai đó đưa cho tôi một vài tờ khăn giấy. Và rồi, tôi đã thấy Victoria. Tôi quyết định kết hôn với cô ấy bởi vì tôi yêu tất cả mọi thứ thuộc về cô ấy: từ ngoại hình – cặp chân dài – cho đến tính cách – khiếu hài hước. Cô ấy là người mà tôi cảm thấy mình hiểu hơn bất kì ai. Chúng tôi luôn có ý nghĩa rất lớn với người còn lại. Nhưng, trong khoảnh khắc mà cô ấy bước đi đến bàn làm lễ, nơi tôi đang đứng, tôi nhìn mọi người hoàn toàn khác xa so với thường ngày. Đó thật là một trong những trải nghiệm khác lạ nhất trong cuộc đời. Thật khó để diễn tả những cảm xúc ấy bằng lời. Nó giống như tôi nhìn thấy những người hoàn toàn xa lạ và cứ nhìn đi nhìn lại họ. Bất ngờ vì trang phục, bối cảnh hay sự thật là chúng tôi sắp nên duyên vợ chồng? Victoria là tất cả những gì tôi biết, nhưng bất ngờ thay cô ấy dường như trở nên xinh đẹp và tuyệt vời hơn thường ngày rất nhiều. Tôi tưởng tôi đã hiểu hết tình cảm mà mình dành cho cô ấy, nhưng tôi vẫn chưa chuẩn bị cho cảm xúc vào đúng khoảnh khắc ấy. Victoria xinh đẹp, lộng lẫy hơn là tôi từng nghĩ đến hay tưởng tượng ra.

Victoria bước đến bên tôi. Lúc ấy, tôi cúi người, hôn cô ấy. Cô ấy nhìn tôi và thể hiện vẻ mặt như muốn nói rằng:

“Dù chúng ta đã tập duyệt trước, nhưng em không nghĩ anh lại có ý định làm thế.”

Buổi lễ bắt đầu và mọi thứ diễn ra suôn sẻ cho đến thời điểm chúng tôi phải nói: "Con đồng ý". Cả hai run rẩy, giọng nói bắt đầu lạc đi, nước mắt trào ra trên khóe mắt ngay giây phút ấy.

Chúng tôi đã giữ nguyên bộ đồ khi tiếp khách. Chỉ có Elton John và bạn trai David Furnish không được tiếp đón ngày hôm ấy. Elton còn hứa rằng anh ấy sẽ hát trong buổi tiệc chiêu đãi của chúng tôi, nhưng buổi sáng hôm ấy, anh bị ốm. Chúng tôi cũng khá lo lắng cho sức khỏe của anh ấy và tôi nghĩ Elton cũng không muốn làm chúng tôi thất vọng. Nhưng cuối cùng, chúng tôi rất vui khi biết vấn đề của anh ấy không có gì quá nghiêm trọng.

Có gần 300 bạn bè và người quen có mặt ở bữa tiệc hôm ấy. Quả là một cảm giác thật tuyệt vời khi nhìn xung quanh và thấy sự hiện diện của tất cả những vị khách quý, những người có ý nghĩa thực sự với cuộc đời của tôi. Chúng tôi cùng nhau dùng bữa, nhưng chúng tôi đã đi thay đồ ngay trước bữa tráng miệng. Tôi thực sự yêu thích bộ đồ đó, nhưng Victoria thì không có sự lựa chọn nào khác. Một phần của chiếc đầm dạ hội là chiếc áo nịt ngực được một anh bạn có tên là Mr Pearl thiết kế. Chiếc áo khiến vòng eo của các cô gái trông thon thả hơn. Chính điều này đã khiến Victoria trở nên thiếu thoải mái. Vì thế chúng tôi lại phải lên lầu, cùng với Brooklyn, vào phòng cưới để thay đồ và trở lại tiếp tục buổi tiệc.

Chúng tôi được dành riêng hai chiếc ngai và một chiếc ghế cao cho Brooklyn để cân xứng với bố mẹ. Khung cảnh đó khiến tôi phải bật ra câu hỏi: Mình đang ở lâu đài phải không? Và chúng tôi là ông chúa và bà hoàng trong ngày hôm đó. Rồi đội hình gia đình chúng tôi đều mặc một bộ đồ màu tím và trông thật tuyệt vời. Tôi nghĩ cậu con trai cũng thích nó giống như tôi từng thích bộ trang phục phù rể mà tôi đã từng mặc cách đây nhiều năm về trước. Tuy nhiên, khi chúng tôi ổn định trở lại bàn đón khách, Brooklyn có vẻ đã ăn phải thứ gì đó không hợp nên phun ra khắp nơi khiến chúng bê bết lên người thằng bé và tôi. Quả là một khoảnh khắc đáng nhớ!

Ngay khi lau vết bẩn trên áo của mình và Brooklyn xong, tôi quay vào chuẩn bị cho bài phát biểu.

Cám ơn cậu con trai và Peregrine, tôi nghĩ mình sẽ thành công trong bài phát biểu. Sau đó, một chuyện khá buồn cười đã diễn ra. Trong khi nói, thỉnh thoảng tôi lại thấy mình nhắc lại câu:

"Kính thưa quý vị, tôi muốn bắt đầu bằng việc nói về..."

Phần phát biểu tiếp theo là của Tony thật xúc động. Một lần nữa cả tôi và Victoria lại nghẹn ngào nước mắt. Tôi nghĩ ông ấy hiểu cảm giác của chúng tôi khi ấy.

"David và Victoria đã lớn lên cách nhau chỉ khoảng 15 phút đi xe. Mặc dù chúng chưa từng gặp nhau, nhưng nền tảng và giáo dục của hai đứa là như nhau. Cả hai đã cố gắng để tạo dựng sự nghiệp riêng của mình. Khi Victoria chuẩn bị đi học khiêu vũ, David đã đi tập bóng đá. Cả hai đã làm việc rất chăm chỉ để đạt được những gì họ có. Và bây giờ họ thật sự may mắn vì đã tìm thấy nhau và sẽ ở bên nhau từ giây phút này."

Và rồi đến lượt Gary: anh ấy đã hỏi mượn Victoria một chiếc khăn quấn sarong. Khi chúng tôi đang lắng nghe những chia sẻ của anh ấy, mọi người đều đã dùng đủ rượu đến hơi ngà ngà say. Tôi cũng không hiểu anh ấy sẽ nói gì hoặc làm gì nữa. Nhưng dù sao thì, anh ấy cũng đã có màn khởi đầu khá ổn với chiếc khăn quấn sarong mặc trên người. Gary thực sự rất hài hước, mặc dù hôm đó có khả năng chỉ là tình cờ anh ấy lại gây cười đến thế. Mỗi lần anh ấy kể một câu chuyện cười là có vẻ anh ấy lại quên cả cái micro để quá xa trước miệng. Thế là mọi người lại chỉ thấy anh ấy tự khúc khích với câu chuyện của riêng mình trong khi tất cả đều không hiểu anh ấy đang kể gì. Dù có vẻ khá hồi hộp nhưng anh ấy rất tuyệt vời.

Mặc dù chúng tôi đã mượn người trông trẻ của anh Peregrine trong suốt cả đêm, nhưng Victoria và tôi vẫn bế Brooklyn cho đến khi thằng bé đi ngủ. Chúng tôi bước quay trở lại tầng 1 và bước vào trong ngôi lều, ở đó có chăn màn, gối đệm đầy đủ và được bài trí theo phong cách phương Đông của người Indonesia. Tất nhiên, cô dâu và chú rể sẽ có đêm động phòng trong khi mọi người đã rời đi sau bữa tiệc. Sau đó, khoảng một vài tiếng, cả hai sẽ cùng đi quanh quanh đó và gửi lời cảm ơn đến mọi người, chụp hình trước khi cùng nhau thưởng thức màn pháo hoa vào nửa đêm. Mọi thứ thật tuyệt vời, thậm chí tôi và Victoria cũng không thể biết chính xác những gì đang chờ đợi phía trước. Chúng thật hoàn hảo để kết lại một ngày tuyệt vời.

Tôi thực sự hạnh phúc và tự hào với những thứ đã diễn ra, những thứ mà tôi chưa từng bao giờ được trải nghiệm trong đời. Victoria và tôi giống như hoàng tử và công chúa trong cổ tích. Sau tất cả, trong thế giới bóng đá, các huấn luyện viên thường hài lòng khi chứng kiến những cậu học trò của mình kết hôn và sớm ổn định. Nhưng trong suốt những ngày, những tuần đầu tiên sau đám cưới, có cảm giác, tôi là một ngoại lệ nhằm chứng minh cho quy

luật trên.

Những buổi tập trước mùa giải đã cận kề trước mắt nhưng với tôi hay bất cứ vị tân lang nào cũng đều rất hào hứng với tuần trăng mật. Đội 1 được chia ra: số đông sẽ di chuyển đến Australia để tham dự tour du đấu, trong khi những cầu thủ Anh được triệu tập làm nhiệm vụ quốc gia trước đó sẽ có thêm thời gian nghỉ ngơi. Có lẽ đó sẽ là một sai lầm, khi tôi đã hỏi xem liệu tôi có thể nghỉ thêm một vài ngày để tôi và Victoria có khoảng một tuần bên nhau ở nước ngoài hay không. Thực tế là tôi cũng không trực tiếp hỏi mà người đại diện của tôi, Tony Stephens, đã làm việc đó. Anh ấy đến gặp chủ tịch của United lúc bấy giờ là Martin Edwards. Họ nói chuyện với nhau về đám cưới và Tony có đề cập đến việc tôi muốn có thêm một vài ngày nghỉ để đi đâu đó đặc biệt. Đơn giản là vì chúng tôi không muốn là chỉ lên máy bay, đi đâu đó và rồi lại bay thẳng về. Martin Edwards cũng đồng ý và nghĩ rằng không có vấn đề gì với đề nghị từ chúng tôi. Nhưng khi huấn luyện viên trưởng nghe tin như thế, ông có vẻ không hài lòng lắm và có vẻ ông cố ý để tôi biết điều đó. Sau khi nghe những phản ứng qua điện thoại, tôi phải ổn định tập luyện ngay sau tuần trăng mật và sau đó trở lại tập luyện cùng với đội dự bị. Thời điểm đó, các cầu thủ Anh vẫn chưa tập trung trong khi đội 1 vẫn đang tham gia chuyến du đấu ở bên kia bán cầu.

Chúng tôi chỉ vừa mới giành được cú ăn ba, vì thế khi bước vào mùa giải mới, chúng tôi vẫn còn niềm tin rằng mình sẽ lại làm được điều đó một lần nữa. Nhưng không bao giờ bận tâm về điều đó, Sir Alex luôn muốn chúng tôi bắt đầu mọi thứ từ con số "0". Ông luôn cố gắng để đưa chúng tôi trở lại mặt đất thật sớm sau những thành công. Trong khi tôi mới vừa trải qua 6 tháng tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình ở cả Old Trafford và ở gia đình. Nếu được hỏi, tôi sẽ trả lời ông ấy rằng mình không cần phải ai nhắc về điều đó trước mùa giải mới cả. Tôi hiểu đó luôn là một phần quan trọng tại United. Bất cứ ai có biểu hiện rằng cá nhân đặt trên đội bóng, tập thể thì sẽ luôn có ai đó, có thể là đồng đội, thành viên ban huấn luyện hoặc là huấn luyện viên trưởng ở đó để nhắc nhở họ cần trở lại với thực tế. Tôi không nghĩ điều đó là đúng, nhưng tôi hiểu vì sao huấn luyện viên trưởng lại phản ứng theo cách đó. Luôn luôn là như thế, ông ấy sẽ làm những điều mà ông cho là tốt cho cả đội. Và chỉ có một thứ duy nhất tôi phải làm. Đó là nhượng bộ và chấp nhận mà thôi.

Kể từ trận bán kết tuyệt vời với Arsenal, toàn đội cảm thấy như mình không thể đánh bại khi chúng tôi tiếp cận từng trận đấu một và luôn cho rằng mình có thể giành được chiến thắng. Và sự

tự tin như thế tiếp tục ở mùa giải mới 1999/2000. Chúng tôi có một khởi đầu thật tuyệt vời trong suốt 9 tháng tiếp theo. Thậm chí thất bại bất ngờ 0-5 trước Chelsea cũng không thể ngăn cản động lực ấy. Tôi vui mừng, hạnh phúc ở nhà ra sao thì niềm vui khi chơi bóng cho United và tuyển Anh cũng tuyệt vời không kém. Sau France 98, thậm chí ở những thời điểm khó khăn nhất, tôi cũng chưa bao giờ băn khoăn về việc cống hiến cho đội tuyển Anh. Cho dù mọi người có nói gì đi chăng nữa, tôi vẫn luôn tự hào khi trở thành một tuyển thủ quốc gia và tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc dừng lại cho dù điều đó có thể giúp tôi giảm bớt áp lực. Điều tôi lo ngại nhất có lẽ là tương lai của tôi tại đội tuyển Anh dưới thời huấn luyện viên Glenn Hoddle. Tôi luôn có cảm giác ông ấy, bằng cách này hay cách khác, dù sớm hay muộn muốn đưa tôi ra khỏi kế hoạch của mình.

Trở lại giai đoạn mùa thu năm 1998, chúng tôi có một khởi đầu khá nghèo nàn tại vòng loại cho kì Euro sắp tới. Những người hâm mộ đội tuyển Anh rõ ràng không vui và giới truyền thông đang hướng đến một chiến dịch nhằm thay thế chiếc ghế huấn luyện viên trưởng đội tuyển quốc gia. Thậm chí, thời gian và cách những sự thay đổi đó diễn ra vẫn thực sự là bất ngờ. Tôi không biết sai lầm của Glenn ra sao và ông ấy dính dáng với báo chí như thế nào. Khi lần đầu nghe tin rằng ông ấy bị trích dẫn đoạn trao đổi về người khuyết tật và kiếp trước của họ, tôi biết sắp sửa xảy ra một điều gì đó rất lớn. Trong suốt đêm, gần như mọi người, trong đó có cả Thủ tướng đều lên tiếng về điều đó. Và khi chúng xuất hiện trên dòng tiêu điểm, những câu chuyện nhiều đến nỗi không ai muốn đọc nữa. Vào đầu tháng 2, chỉ một vài ngày trước khi buổi phỏng vấn được phát sóng, Glenn đã bị sa thải. Một cuộc họp báo điên khùng đã diễn ra để thông báo về sự việc đó tại FA, nơi mà một cổ động viên tuyển Anh bị lôi ra ngoài khi la hét. Mặc dù có sự khác biệt với huấn luyện viên trưởng của tuyển Anh, nhưng tôi cũng hiểu buổi chiều hôm ấy thực sự là quãng thời gian khó khăn với Glenn.

Howard Wilkinson xuất hiện trong vai trò huấn luyện viên tạm quyền trong một vài trận đấu giao hữu. Khi FA tiến hành bổ nhiệm một huấn luyện viên khác, họ có lẽ sẽ không chọn ai đó quá khác biệt với người tiền nhiệm trước đó. Và người được chọn là Kevin Keegan. Tôi luôn ngưỡng mộ cách mà đội bóng của Kevin Keegan thi đấu và rất thích nghe cách ông ấy nói về bóng đá. Tôi tôn trọng đam mê và sự chân thành của ông. Tôi thực sự thích thú khi được triệu tập lên tuyển Anh lần đầu tiên với ông ấy trên băng ghế huấn luyện trong vai trò của một huấn luyện viên trưởng để chuẩn bị cho trận đấu tại vòng loại Euro gặp Ba Lan tại Wembley.

Tôi luôn nghĩ rằng trong một thế giới hoàn hảo nào đó, điều tuyệt vời nhất là kết hợp điểm mạnh của cả Hoddle và Keegan. Glenn là một huấn luyện viên rất giỏi trong các công việc có liên quan đến các cầu thủ. Trong khi đó, Kevin lại thực sự là một huấn luyện viên có chuyên môn tuyệt vời. Ngay từ buổi tập đầu tiên tại Bisham Abbey trước trận đấu với Ba Lan, sự nhiệt tình của Kevin đã khiến mọi người rất hưng phấn. Ông ấy truyền cảm hứng cho các cầu thủ về những gì mà họ có thể làm khi là một tuyển thủ Anh. Hãy đến sân Wembley vào thứ Bảy, và mọi người sẽ phải ủng hộ nó. Ở trận đấu đó, Scholesy có một hattrick và tuyển Anh đánh bại tuyển Ba Lan. Không ai ở Anh thời điểm đó lại cho rằng có người nào khác ngoài Kevin phù hợp hơn với chiếc ghế huấn luyện viên trưởng Tam Sư. Và chiến thắng 3-1 trước Ba Lan đã thuyết phục tất cả.

Bầu không khí tại tuyển Anh luôn vui vẻ dưới thời huấn luyện viên Kevin, song việc giành quyền vào vòng chung kết Euro 2000 lại là việc khá khó khăn. Chúng tôi phải đá trận play-off với Scotland. Đội tuyển Anh có thắng lợi 2-0 tại Hampden Park vào thứ Bảy nhưng sau đó tại Wembley vào thứ Ba tuần sau, Don Hutchison đã ghi bàn thắng cho Scotland trong hiệp 1 trận lượt về. Thực sự, chúng tôi đã rất vất vả mới có thể giữ nguyên tỉ số đến cuối trận. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là chúng tôi đã giành chiến thắng và giành vé đến Euro 2000. Chúng tôi sẽ có 6 tháng để quên đi những khó khăn đã qua và tập trung vào những thứ phía trước để giành chức vô địch Châu Âu. Tôi nghĩ chúng tôi đã sẵn sàng và tôi có niềm tin vào Kevin khi ông đảm nhận tuyển Anh. Khi chúng tôi vượt qua Scotland, tôi càng có lí do để đặt trọn niềm tin vào ông ấy.

Vào giữa tháng 10/1999, chúng tôi có một tuần để thi đấu hai trận đấu vòng loại Euro 2000. Đội tuyển Anh đá với Luxembourg tại Wembley và 4 ngày sau, vào thứ Tư, chúng tôi hành quân đến Ba Lan tại Warsaw. Khi tôi đang ở trong phòng khách sạn vào tối thứ Sáu, một đêm ngay trước trận đấu quan trọng đầu tiên. Điện thoại của tôi chợt reo lên. Victoria đang gọi cho tôi từ số của bố mẹ cô ấy. Cô ấy biết cô ấy sẽ không được phép đến phòng của tôi vào đêm trước trận đấu. Đường dây có vẻ không tốt, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy điều gì đó bất ổn qua điện thoại. Cảnh sát đang cố liên lạc với họ sau khi nhận được thông tin mật. Họ nghĩ rằng có ai đó đang cố gắng bắt cóc Victoria và Brooklyn vào hôm sau, thời điểm mà tôi đang có mặt tại Wembley và thi đấu cho đội tuyển Anh. Thật bất ngờ, có cảm giác như mọi thứ tuột khỏi tầm kiểm soát của tôi. Tôi thực sự bị sốc và thật khó để tin vào những điều mà cô ấy nói với tôi. Tôi không biết nói gì khác ngoài:

“Anh sẽ gọi lại cho em ngay.”

Người đầu tiên mà tôi kể chuyện cho là Gary Neville. Thậm chí không nghĩ về nó, anh ấy vội thốt lên:

“Cậu cần nói cho huấn luyện viên trưởng biết. Đi gặp Kevin ngay.”

Tôi đi thẳng một mạch đến phòng của ông ấy, gõ cửa phòng và đột ngột bước vào. Tôi chắc chắn Kevin cũng có thể cảm nhận được có điều gì đó không ổn khi thấy tôi vội vã đến thế. Tôi run rẩy. Tôi khá mất bình tĩnh nhưng cố gắng để nói cho ông ấy biết mọi chuyện. Điều đầu tiên mà ông ấy cho tôi biết là ông ấy hoàn toàn cảm thông và chia sẻ với tâm trạng của tôi lúc ấy. Đó có lẽ cũng là những điều mà chắc hẳn tôi cũng muốn nghe đầu tiên từ ông ấy:

“David này, tôi cũng đã từng ở vào hoàn cảnh của cậu lúc này. Khi chơi bóng ở Đức thì tôi và vợ cũng đã phải nhận những lời đe dọa. Tôi biết rằng chúng thật đáng sợ. Chúng ta cần đến nơi mà vợ và con cậu đang ở. Tôi sẽ đi cùng cậu để giải quyết mọi chuyện.”

Lúc đó khoảng 10 giờ tối. Trong khoảng 10 phút, chúng tôi đã ra ngoài khách sạn trên một chiếc ô tô. Đi cùng tôi và Kevin còn có Ray Whitworth, nhân viên an ninh của đội tuyển Anh. Và rồi, tôi gọi điện cho Victoria để báo với cô ấy rằng chúng tôi đang trên đường đến đó. Chúng tôi tức tốc lái xe đến nhà của Tony và Jackie. Ngay khi chúng tôi vừa bước vào, dù chưa gặp cả Victoria và bố mẹ cô ấy lần nào nhưng Kevin ngay lập tức đã hiểu được mọi chuyện. Ông ấy biết tâm trạng của cả tôi và Victoria là như thế nào. Chúng tôi cần phải bình tĩnh để làm những thứ đúng đắn lúc này.

“Nơi tốt nhất có thể ở lại lúc này là khách sạn của đội. Chúng tôi đã đặt toàn bộ phòng. Nơi đó được đảm bảo về an ninh. Không ai có thể lọt vào trong được cả. Hãy gói ghém đồ đạc và bế Brooklyn theo. David, tôi và mọi người sẽ trở lại khách sạn ngay bây giờ.” Cả Tony và Jackie cũng đến đó. Kevin thực sự sáng suốt khi chúng tôi cần ông nhất. Ông ấy đã làm tất cả những điều đó mà không cần phải đắn đo suy nghĩ, cho dù chúng tôi phải thi đấu vào chiều ngày mai. Bản thân tôi chưa bao giờ từng đắn đo về phẩm chất của ông ấy khi trở thành huấn luyện viên trưởng của cả đội. Kevin đã làm tất cả những việc đó vì rằng ông ấy có thể làm được, chứ không phải là điều mà ông cảm thấy mình buộc phải làm. Tôi cũng sẽ không bao giờ quên thái độ của ông ấy trong đêm hôm đó. Có lẽ không ai trong số chúng tôi có thể tin cậy hơn Kevin. Chúng tôi đã có quan hệ tốt trước khi vụ lùm xùm kia xảy ra và chắc

chắn mối quan hệ đó sẽ còn tiếp diễn đến tận bây giờ. Thực tế, tôi thực sự tin tưởng rằng nếu Kevin cảm thấy mình cũng ở trong những hoàn cảnh tương tự và có khả năng giúp đỡ, ông ấy sẽ giúp đỡ họ cho dù đó là ai đi chăng nữa. Ông ấy là người đàn ông thật tuyệt vời.

Victoria và Brooklyn ngủ trong phòng của tôi. Sáng hôm sau, Kevin vẫn rất quan tâm tôi và gia đình nhỏ của tôi.

"David này, tôi hiểu cậu đã thức trắng đêm qua. Nếu cậu muốn thi đấu, điều đó thật tuyệt, tôi cũng muốn điều đó. Còn nếu thấy không ổn, cũng không sao. Tôi muốn cậu đưa ra quyết định của mình. Chỉ có cậu mới biết cậu đang cảm thấy như thế nào. Hãy cứ làm điều mà cậu cho là thấy phù hợp."

Cuối cùng, tôi đã ra sân thi đấu và chúng tôi đã đánh bại Luxembourg với tỉ số 6-0. Và điều đó đồng nghĩa là trận đấu với Ba Lan vào tuần sau sẽ quyết định số phận của chúng tôi tại vòng loại. Đó quả thực là một trận đấu lớn và Kevin phải hứng chịu áp lực buộc phải có được kết quả tốt. Mặc dù vậy, vào đêm Chủ nhật trước khi rời Anh, tôi và Kevin lại có cuộc nói chuyện tương tự như lần trước.

"Nếu cậu cần ở bên gia đình, thì cũng không cần phải lo lắng nhiều đâu. Cậu không cần phải đi cùng với chúng tôi đến đó. Cậu có thể ở lại đây nếu cần chăm sóc cho Victoria và Brooklyn."

Sau đó, tôi ngồi tâm sự với Victoria và hỏi cô ấy xem đâu là phương án tốt nhất với tôi. Trực giác mách bảo tôi ở lại nhưng cô ấy lại nghĩ khác:

"Em nghĩ mình đã được an toàn rồi. Chúng ta đã nhận sự giúp đỡ của mọi người. Và bây giờ, anh cần cống hiến cho đội tuyển. Anh nên đi cùng với cả đội."

Và rồi tôi đã quyết định đi cùng đội đến Ba Lan. Victoria đã đúng, mặc dù kết quả trận đấu ở Warsaw khá thất vọng khi chúng tôi chỉ có được một trận hòa không bàn thắng. Điều đó có nghĩa là chúng tôi sẽ phải chờ đợi kết quả trận đấu giữa Ba Lan với Thụy Điển trong một vài tháng tới để biết mình có vé đến thẳng VCK hay không. Ở trận đấu đó, Thụy Điển đã đánh bại Ba Lan trên sân nhà, nghĩa là chúng tôi sẽ phải thi đấu trận play-off với Scotland. Vào Giáng sinh năm 1999, mọi thứ đã được quyết định, tuyển Anh sẽ có mặt tại ngày hội bóng đá của Châu Âu vào mùa hè năm sau. Trong khi đó, dịp năm mới năm 2000, United sắp sửa đối đầu

với phần còn lại của thế giới. Đang là đương kim vô địch của Cúp Châu Âu, United được yêu cầu tham gia Giải vô địch thế giới các câu lạc bộ (FIFA Club World Cup) lần đầu tiên tại Brazil. Chắc chắn đây sẽ là vinh dự, là điều rất tốt đối với United và danh tiếng của các câu lạc bộ nước Anh. Tuy nhiên, điều đáng ngại là các trận đấu sẽ diễn ra ở Brazil vào tháng 1. Điều đó đã khiến mọi thứ rối tung lên. Vì lịch thi đấu trên, chúng tôi sẽ không có mặt ở Anh khi vòng ba FA Cup diễn ra vào cuối tuần. Và FA đã quyết định xử thua chúng tôi ở FA Cup mùa giải 1999/2000.

Cuộc tranh cãi bắt đầu nổ ra từ đó. Mọi người đều biết rằng FA Cup là một giải đấu tuyệt vời và cũng là danh hiệu lâu đời nhất trên thế giới. Người ta cho rằng United đang là đương kim vô địch của đấu trường này mà phải đứng ngoài thì bao truyền thống và cả uy tín của nó coi như đổ sông đổ biển hết. Đó là chuyện bắt mọi người phải chịu thiệt để dành biệt đãi cho một câu lạc bộ. Thỉnh thoảng tôi nghĩ việc chúng tôi tham dự FIFA Club World Cup đôi khi chỉ là cái cớ để ai đó tấn công và hướng những chỉ trích vào United mà thôi. Tôi không thể biết chúng tôi có thể làm gì nữa trong hoàn cảnh đó. Mọi người đều biết chúng tôi phải tham dự giải đấu đó. Cho dù không hề thuận tiện về mặt lịch trình, địa điểm tổ chức, nhưng nó là một sự kiện thế giới, một giải đấu của FIFA, nếu ngoảnh mặt với nó, không phải chúng tôi mà là bóng đá Anh mới phải nhận tổn thất nặng nề.

Thực sự mà nói, điều này cũng được bàn luận trong phòng thay đồ của United sôi nổi chẳng kém so với bên ngoài sân Old Trafford. Chúng tôi đang hướng đến việc tới Brazil, mong chờ được đối đầu với các câu lạc bộ đến từ khắp nơi trên thế giới. Nhưng cũng không ai vui vẻ với việc bị loại khỏi FA Cup. Nghĩ lại, trận đấu bán kết trước Arsenal, trận chung kết với Newcastle ở mùa giải trước cũng tại đấu trường này thực sự rất ý nghĩa với chúng tôi. Cảm giác thật không ổn chút nào khi chúng tôi thậm chí còn không có cơ hội bảo vệ ngôi vương tại FA Cup. United hoàn toàn có thể được đặc cách vào vòng 4 và khi chúng tôi trở lại từ Brazil, chúng tôi có thể tiếp tục hành trình của mình tại FA Cup. Tuy nhiên, FA và các câu lạc bộ đã làm việc và khi đó quyết định không còn phụ thuộc vào chúng tôi nữa. Và quyết định cuối cùng đã được đưa ra, chúng tôi sẽ phải tới Brazil. FA Cup với chúng tôi chấm hết. Cho dù thế nào đi nữa, chúng tôi vẫn luôn sẵn sàng để đối đầu với những ông lớn, những sân đấu với điều kiện thời tiết tồi tệ ở Anh, nhưng chúng tôi cũng không e ngại với nắng và cả sức nóng lên đến 100 độ F tại Brazil.

Tôi hoàn toàn không hề nuối tiếc với quyết định đó. Cho dù

chuyện gì xảy ra với cá nhân tôi, cho dù giải đấu đó có bị lãng quên, tôi sẽ không bỏ lỡ nó. Và chuyến đi đó đã giúp chúng tôi rất nhiều khi có thời gian bên nhau và sạc lại năng lượng trước khi trở về với phần còn lại của mùa giải. Khi trở lại, chúng tôi đã đạt được danh tiếng khá tốt dù không có được danh hiệu vô địch. Nhưng chúng tôi ai cũng bị cháy nắng. Hóa ra khoảng thời gian đó lại giống một kì nghỉ với tôi hơn là một chiến dịch thi đấu. Tôi bị truất quyền thi đấu ngay ở trận đầu tiên trước Necaxa của Mexico. Điều đó đồng nghĩa với việc tôi sẽ bỏ lỡ trận đấu thứ hai. Và ở trận cuối cùng, tôi cũng chỉ phải thi đấu có khoảng 20 phút với South Melbourne khi biết chắc United đã bị loại.

Khi phải nhận tấm thẻ đỏ đầu tiên trong màu áo của United, thực sự cảm giác lúc đó của tôi rất tồi tệ. Tình huống đó, tôi lao vào tranh bóng trong pha bóng nảy lên khá cao. Tôi vô tình đưa chân đạp vào phần hông của Jose Milian. Tôi không hề có ác ý khi vào bóng. Khi phải nhận tấm thẻ đỏ từ trọng tài, tôi thực sự bị sốc. Khi xem lại qua video, đó là pha vào bóng khá vụng. Mặc dù tôi nghĩ vậy nhưng huấn luyện viên trưởng thì không. Sau trận đấu, ông ấy khá tức giận. Không phải với tôi mà là với những người điều hành trận đấu. Tôi nghĩ cách mà các cầu thủ đối phương phản ứng tác động rất nhiều đến chiếc thẻ đỏ của tôi. Tuy vậy, có lẽ tôi nên ý thức được rằng tôi đang ở Nam Mỹ và mọi thứ ở đây không giống nhau với những gì ở Anh. Tôi dằn vặt bản thân mình buổi tối hôm đó. Tôi thực sự thất vọng cho dù được thảnh thơi bên hồ bơi trong khi các cầu thủ khác bị hạn chế trong khách sạn để chuẩn bị cho trận đấu với Vasco da Gama.

Dù sao, việc được ở Brazil cũng thực sự tuyệt vời. Tôi vẫn nhớ, một buổi tối tôi đi dạo trên bãi biển Copacabana một mình. Bờ biển trải dài hàng dặm. Phóng tầm mắt ra xa, tôi thấy những đứa trẻ đang chơi bóng trên bãi biển. Không ai nghi ngờ khi Brazil là nhà vô địch thế giới. Tất cả những đứa trẻ đều có thể chơi bóng hoặc thể hiện những pha bóng kĩ thuật: có thể là tâng bóng, những trận tennis với bóng đá bằng đầu, hoặc thể hiện những cú sút, những kĩ thuật quay vòng thật tuyệt với trái bóng. Đẳng cấp từ khả năng bẩm sinh trong chúng thật đáng kinh ngạc. Một vài đứa trong số chúng nhận ra tôi và muốn tôi thực hiện một vài cú đá phạt trong khi đứa bạn đứng trong khung thành. Nếu bóng đá là linh hồn thì nơi nó sống là bãi biển. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên những cậu bé ngoài bãi biển tối hôm đó.

Brazil vào tháng 1 rất nóng. Có vẻ đó là kiểu thời tiết rất tuyệt vời cho một kì nghỉ lễ hoặc một chuyến đi dạo trên bờ biển. Nhưng còn thi đấu bóng đá thì sao? Tôi nghĩ chiến dịch đó là một trải

nghiệm, bài học với tất cả chúng tôi. Mọi người thường chê cười người Anh khi chúng tôi ra nước ngoài, đặc biệt đến các nước có khí hậu nóng. Điều đó đúng với United khi chúng tôi có mặt tại Rio để tham dự giải vô địch thế giới các câu lạc bộ, những câu chuyện đùa trên quả không sai. Lần đầu đặt chân đến sân vận động Maracana, chúng tôi đã mướt mồ hôi khi mới chỉ đi bộ từ xe của đội cho đến cửa chính trước sân. Khi bước vào bên trong phòng thay đồ, mọi người bắt đầu xôn xao về câu chuyện thời tiết nắng nóng tại đây. Sau đó, mọi người trở nên yên tĩnh. Bố trí giữa phòng là 7 chiếc giường được trang bị sẵn mặt nạ oxy để phòng trường hợp xấu.

Khi chúng tôi ra ngoài khởi động, lúc đó khoảng 1 giờ chiều, và nhiệt độ không biết có lên đến ngưỡng 100 độ F hay không nữa. Albert Morgan, người phụ trách trang phục của United đã cung cấp cho chúng tôi bất cứ thứ gì mà chúng tôi cần. Trong khi đó, các cầu thủ của đội bóng Mexico thì vẫn đang đi dạo trong những bộ vest. Chúng tôi chạy ra ngoài với chiếc áo tập màu đen. Tất cả đều cố gắng trú mình trong những mảng bóng râm dưới sân. Albert thật tuyệt vời, nhưng chúng tôi vẫn chỉ trích ông ấy sau buổi chiều đó vì đơn giản là thời tiết quá nóng. Không ai trong số chúng tôi có thể quên 13 ngày thi đấu tại Brazil. Thật vinh dự khi được thi đấu cho câu lạc bộ ở đó và gặp gỡ mọi người: những cậu bé trên bờ biển Copacabana và những người trẻ trong dự án tại *favelas*, khu ổ chuột mà chúng tôi đã đến thăm khi có mặt ở Rio và trải nghiệm cuộc sống và con người tại nơi đây.

Chúng tôi cùng trở lại nước Anh với cảm giác thật sảng khoái sau 2 tuần thi đấu tại Brazil. Tôi cũng ngóng chờ ngày được gặp cô vợ Victoria cùng cậu con trai đáng yêu Brooklyn. Tôi háo hức ngày trở về với khí hậu lạnh, mưa, ẩm thấp của nước Anh và tiếp tục chặng đường còn lại của mùa giải. Chúng tôi không còn phải thi đấu tại FA Cup, trong khi đó, tại Giải ngoại hạng, chúng tôi cũng tạo ra được cách biệt an toàn với các đội xếp sau. Và chúng tôi sẽ bước vào giai đoạn quan trọng tại Champions League. Trận đấu đầu tiên sau quãng thời gian tại Brazil là cuộc chạm trán Arsenal trên sân nhà Old Trafford và họ đã khiến chúng tôi bất ngờ. Mặc dù hai đội kết thúc 90 phút với kết quả hòa 1-1 nhưng tôi nghĩ họ xứng đáng có được một chiến thắng. Kể từ đó trở đi, chúng tôi cảm nhận được mình đang bắt đầu trở lại với nhịp độ của mùa giải. Tôi vẫn đang rất thoải mái và tận hưởng bóng đá. Tất nhiên, tôi biết vẫn sẽ có những đợt tấn công bất ngờ từ đối thủ nhưng chưa bao giờ tôi thấy United có sự chuẩn bị tốt đến thế để đối phó với bất cứ thứ gì có thể xảy ra.

Thứ Bảy, ngày 12/2, chúng tôi đánh bại Newcastle ngay tại sân khách với tỉ số 3-0. Chiến thắng đó không khiến huấn luyện viên hay bất cứ ai trong đội quá vui mừng, khi chúng tôi sắp sửa phải có chuyến làm khách trên sân của Leeds. Khi không có trận đấu giữa tuần, chúng tôi sẽ được nghỉ vào một khoảng thời gian nào đó trong tuần: khi ấy, tôi sẽ có mặt tại căn nhà ở London, lên kế hoạch để lái xe trở về vào tối thứ Tư để bắt đầu tập luyện trở lại vào sáng thứ Năm. Trong suốt mấy ngày đó, có vẻ như Brooklyn không được khỏe cho lắm. Với đứa con đầu lòng, có vẻ những ông bố bà mẹ sẽ có chút gì đó căng thẳng hơn, bởi lẽ họ sẽ không nhận ra những triệu chứng của chúng. Vì tất cả những thứ đó đều rất mới mẻ với họ. Với Romeo, tôi có lẽ không lo lắng như trước kia. Khoảng 7 giờ tối hôm thứ Tư, Brooklyn lên cơn sốt và cơ thể dường như yếu đi. Tôi ôm thằng bé trong vòng tay nhưng không có bất cứ phản ứng nào cả. Chúng tôi không biết phải làm sao nữa. Bất cứ bậc cha mẹ nào rơi vào hoàn cảnh đó cũng đều lo lắng và sợ hãi đến nhường nào. Khi bác sĩ đến, họ nói thằng bé bị viêm đường ruột, tôi đã quyết định sẽ ở lại cùng thằng bé và trở lại Manchester vào sáng sớm hôm sau.

Brooklyn lúc đó trông khá yếu ớt. Tôi không muốn phải chứng kiến thằng bé trong những hoàn cảnh như thế. Kể cả khi thằng bé đã ngủ, tôi cũng chẳng buồn để ý xem mấy giờ nữa. Tôi vẫn ở trong phòng và ngủ thiếp đi trên giường cạnh chiếc nôi của Brooklyn. Khi tôi thức dậy đã là 6 giờ sáng. Tôi vẫn có thể ngủ tiếp trong xe trên đường trở về Manchester. Nhưng tôi không thể nào ngừng nghĩ về thằng bé: Nhớ đến cảnh nó ốm ra làm sao, và việc tôi phải rời xa nó. Victoria nói tôi nên trở về Manchester và Brooklyn sẽ sớm khỏe lại thôi. Nhưng trực giác của tôi mách bảo rằng tôi cần phải ở nhà với thằng bé, dù không thể giúp được gì cho nó nhưng ít ra vẫn có thể nhìn thấy nó. Tôi cần thấy thằng bé khỏe hơn. Chiếc xe đi được khoảng 25 phút, tôi yêu cầu tài xế quay lại. Thực sự, tôi biết hậu quả sẽ như thế nào nhưng tôi vẫn sẽ làm như thế.

Tôi cố gắng gọi về United để nói chuyện với Steve McClaren. Tôi mới chỉ nghỉ đúng 1 buổi tập trong suốt 9 năm thi đấu chuyên nghiệp và tôi cũng chắc rằng nếu tôi giải thích thì câu lạc bộ sẽ hiểu và thông cảm cho tôi. Nhưng cuối cùng, tôi đã không thể liên lạc được với Steve, vì thế tôi để lại cho ông ấy một lời nhắn:

“Brooklyn đang bị ốm. Tôi không đến tập có được không? Tôi nghĩ mình nên ở lại với thằng bé.”

Và rồi không một cuộc gọi lại.

Nếu nhìn lại, nhẽ ra tôi nên nói rõ rằng tôi đã gọi từ London, chứ không phải ở Manchester. Sự căng thẳng giữa tôi và huấn luyện viên trưởng về cuộc sống gia đình của tôi đã khiến tôi dự đoán rằng chỉ nhắc đến London thôi có lẽ cũng khiến ông ấy bực mình. Khoảng 10 giờ, Brooklyn tỉnh dậy và chắc chắn là đã đỡ hơn trước. Trong khoảng nửa tiếng tôi trở lại chiếc xe và đang trên đường trở lại Manchester. Tôi gọi cho Steve và đã liên lạc được với ông ấy. Khoảng giữa ngày, khi các cầu thủ kết thúc buổi tập luyện, tôi có hỏi ông ấy xem tôi có nên đến Carrington vào buổi chiều để tự tập luyện một vài bài tập bổ sung không thì Steve nói tôi không cần phải như thế:

"Nhưng David này, huấn luyện viên trưởng có vẻ không hài lòng cho lắm."

Tôi không nghĩ mình đã làm sai điều gì nhưng tất nhiên trên điện thoại với Steve không phải là thời gian thích hợp để nói thế. Dù sao, tôi vẫn nghĩ buổi sáng hôm đó mọi thứ sẽ êm đẹp. Nhưng hóa ra, tôi đã sai.

Tôi đến tập luyện trở lại vào buổi sáng thứ Sáu và Steve McClaren bảo tôi rằng Sir Alex đang khá nóng giận. Steve muốn tôi cùng ông ấy đến gặp huấn luyện viên trưởng. Tôi tiếp tục tập luyện và cho rằng tôi có thể nói chuyện với huấn luyện viên trưởng sau khi kết thúc buổi tập. Nhưng thay vì thế, đang trong giữa buổi tập, ông ấy đùng đùng tiến đến và nói điều gì đó với Steve và rồi nói khá lớn với tôi:

"Beckham này. Lại đây. Tôi muốn nghe lời giải thích."

Thế là tự dưng tôi rơi vào cuộc cãi cọ với huấn luyện viên trưởng khi đang đứng trong hàng cùng với huấn luyện viên đội 1 của Manchester United trước mặt các cầu thủ khác. Tôi đã cố gắng giữ nguyên ý kiến của mình nhưng ông ấy chẳng chịu chấp nhận:

"Cậu hãy xuống tập luyện với đội trẻ đi."

Trước mặt các cầu thủ khác, đó quả thực là một nỗi xấu hổ lớn: một cú đánh mạnh vào lòng tự trọng của bất cứ ai, đặc biệt với những người nghĩ rằng họ không làm điều gì sai để dẫn đến hậu quả như thế. Tôi từ chối ngay lập tức và nói tôi vẫn sẽ trở lại trung tâm Carrington. Tôi đi bộ ra khỏi sân tập và trở lại phòng thay đồ lấy đồ trước khi bước ra xe. Nhưng có điều gì đó đang níu kéo tôi ở lại. *Đó là trận đấu lớn vào thứ Bảy. Đừng làm mọi thứ tồi tệ hơn. Hãy thật chuyên nghiệp đi nào.*

Tôi lại quay trở lại, thay trang phục và tiến vào phòng tập gym để tập. Sau khoảng nửa giờ, Roy Keane tiến lại chỗ tôi khi tôi đang đi vào phòng thay đồ. Tôi không biết mình phải làm gì và cư xử ra sao. Tôi hỏi Roy. Anh ấy trả lời ngay:

"Cậu nên gặp và nói chuyện với ông ấy đi."

Đó là những gì mà Roy sẽ làm nếu anh ấy rơi vào tình huống đó. Nhưng nhẽ ra tôi nên phớt lờ lời khuyên đó của anh ấy. Tôi đi đến văn phòng của huấn luyện viên trưởng, gõ cửa và bước vào căn phòng lớn nhất mà tôi từng thấy trong sự nghiệp của mình. Tôi lên tiếng xin lỗi vì những cảm xúc, phản ứng và vì tôi đã không quay lại.

"Không phải tôi không muốn ở đây để tập luyện, nhưng khi nhìn thấy thằng bé, ưu tiên hàng đầu của tôi là gia đình. Vì con tôi đang bị ốm, nên tôi mới nghỉ buổi tập."

Nhưng huấn luyện viên trưởng lại nghĩ khác:

"Trách nhiệm của cậu là ở đây, tại đội bóng này, không phải ở nhà cùng với con trai cậu."

Xin đừng hiểu sai về tôi: tôi có thể hiểu được quan điểm của huấn luyện viên và cả đội bóng khi chúng tôi đang ở trong giai đoạn quan trọng của mùa giải, ngay cả khi tôi không đồng ý với ông ấy. Nhưng điều thực sự khiến những tranh cãi nổ ra là bức ảnh của một tờ báo nào đó, trong đó có Victoria đang tham gia chương trình từ thiện nào đó vào tối thứ Năm. Buổi sáng hôm đó tôi đã bỏ lỡ buổi tập của toàn đội. Vào buổi sáng, khi Brooklyn hồi phục trở lại như bình thường, Victoria đã quyết định rời nhà đi trong khoảng một vài tiếng, trong lúc thằng bé đang ngủ để tham gia một hoạt động đã được lên kế hoạch từ lâu. Nhưng có vẻ huấn luyện viên trưởng lại không nhìn nhận vấn đề theo hướng đó:

"Cậu thì trông con, trong khi vợ cậu thì ra ngoài thế à?"

Chính câu nói đó với giọng điệu đầy ẩn ý khiến tôi phải quay ngoắt lại:

"Đừng nói về vợ tôi như thế. Ông sẽ cảm thấy thế nào nếu ai đó nói như thế về vợ mình một cách bất nhã như thế?"

Nhẽ ra tôi nên chờ thêm trước khi đến gặp ông ấy. Tôi lường trước được ông ấy sẽ tức giận với tôi. Nhưng tôi lại không nghĩ mình lại mất bình tĩnh đến thế. Ông ấy bảo tôi sẽ không được thi đấu trong

trận đấu với Leeds, cũng như không được gặp các đồng đội.

Tôi đi xuống cầu thang, thay đồ rồi bỏ đi. Tôi không thể nào nghĩ Sir Alex lại có thể loại tôi trong danh sách thi đấu tại Elland Road chỉ bởi vì những thứ đó. Nhưng thực tế, ông ấy đã làm vậy. Và rồi tôi vẫn xuất hiện trong ngày như mọi khi với hy vọng rằng mọi thứ sẽ kết thúc. Tôi đã đi cùng với mọi người tới Leeds, nhưng huấn luyện viên trưởng thông báo toàn đội, trừ tôi sẽ có mặt tại khách sạn vào sáng hôm sau. Khi chúng tôi đến sân, ông ấy bắt đầu thông báo danh sách dự bị của trận đấu. Tôi thậm chí còn không có tên trong danh sách đăng ký thi đấu. Và rồi, mọi chuyện bắt đầu xuất hiện trên khắp các mặt báo cùng với bức hình chụp tôi ngồi trên khán đài vào buổi chiều hôm đó để chứng kiến United giành chiến thắng với tỉ số 1-0. Nghĩ lại mới thấy, thực sự những gì mà báo chí vẽ ra mới khiến mọi thứ rối tung lên. Tôi chỉ tò mò xem liệu có phải những bức hình chụp tôi rời sân tập vào hôm thứ Sáu khiến mọi câu chuyện được bịa ra từ đó và buộc huấn luyện viên thực hiện luôn lời đe dọa "bỏ rơi" tôi. Phải chăng mọi việc đã khác nếu như toàn bộ vấn đề đó được giải quyết nội bộ?

Sau trận đấu với Leeds, tôi triệu tập cùng đội tuyển Anh. Khi trở về Manchester, tôi ngồi lại với Sir Alex, Steve McClaren và Gary Neville để giải quyết mọi thứ. Cuộc gặp hôm đó hoàn toàn bí mật, và ít nhất đã khiến mọi thứ diễn ra thẳng thắn hơn. Sau khi mọi người đều có ý kiến, cuối cùng, huấn luyện viên trưởng chốt lại:

"Bây giờ thì quên những thứ đó đi. Hãy bắt đầu trở lại với công việc, được chứ?"

Tôi thực sự được giải tỏa sau bao nhiêu áp lực, suy nghĩ. Huấn luyện viên trưởng là người cuối cùng trên thế giới này mà tôi muốn làm mất lòng. Không phải chỉ bởi vì ông ấy trở nên đáng sợ mỗi khi bất ngờ nóng giận, không chỉ bởi vì điều đó khiến tôi bỏ lỡ các trận đấu. Trong sự nghiệp cầu thủ của tôi, huấn luyện viên trưởng là người biến mọi giấc mơ trở thành hiện thực: ở Manchester United, ông là người cha trong gia đình thứ hai đối với tôi. Old Trafford trở thành ngôi nhà thứ hai mà tôi gắn bó lâu dài như mẹ và bố trước đó. Cho dù tôi có tức giận hay đau đớn như thế nào về cách ông ấy đối xử với tôi, tôi luôn hiểu ông được thúc giục bởi một động lực duy nhất. Đó là làm những điều tốt nhất cho United. Và tôi biết ông ấy đã làm rất nhiều thứ cho cá nhân tôi trong sân cỏ cũng như ngoài đời kể từ khi tôi đến Old Trafford khi còn là một cậu bé. Có lẽ mối quan hệ của tôi với ông ấy cực kì quan trọng đối với tôi. Đó là lí do khiến cảm xúc dâng trào.

Vào buổi chiều hôm đó, sau buổi tập, tôi đi mua sắm tại trung tâm Trafford Centre. Khi tôi đi ra khỏi cửa hàng để lấy xe, điện thoại của tôi reo lên. Đó là Sir Alex:

"Cậu đang ở đâu thế?"

Tôi ngạc nhiên: "Gì cơ ạ?"

Ông ấy hỏi lại:

"Cậu đang ở chỗ quái nào thế?"

"Tôi đang lái xe."

"Đừng nói dối. Cậu đang ở Barcelona, phải không?"

Tôi cười lớn:

"Tôi chỉ đang ở trong xe. Tôi vừa lái xe ra khỏi trung tâm Trafford Centre."

Ông ấy làm như không nghe thấy điều đó:

"Bạn tôi vừa thấy cậu ở sân bay Barcelona."

Tôi mô tả bãi đỗ xe ở trung tâm Trafford Centre và kể cho ông ấy nghe đã mua đồ tại cửa hàng nào. Và rồi một khoảng lặng diễn ra:

"Được rồi, tạm biệt."

Sau đó, tôi được biết 5 phút trước khi gọi điện thoại cho tôi, huấn luyện viên đã gọi cho Gary để hỏi xem tôi đang ở đâu và kể cho anh ấy những gì mà ông nghe được. Gary đặt điện thoại xuống và lẩm bẩm:

"Dave, làm ơn đừng có mặt ở Tây Ban Nha lúc này."

Tôi không thể tin rằng chúng tôi lại từng có một cuộc nói chuyện kiểu đó. Sir Alex biết tất cả mọi người tại Manchester và biết mọi thứ diễn ra với các cầu thủ. Mọi người phải nói cho ông ấy những gì mà họ biết, nhìn thấy hoặc thậm chí là tình cờ nghe thấy. Có lẽ ai đó đã bảo với ông ấy rằng tôi bay đến Barcelona. Nhưng vấn đề với những câu chuyện này là họ phải nghe theo lời ông ấy cho dù họ có làm đúng hay sai đi chăng nữa. Tôi không nghĩ mình có thể sống tốt hơn theo quan điểm nghề nghiệp: tôi tự chăm sóc bản thân mình, tự cẩn thận với những gì tôi uống và đi chơi khuya. Khi trở về London để thăm gia đình và bạn bè, tôi chưa bao giờ để

những chuyến đi đó ảnh hưởng đến công việc. Đối với các trận đấu vào thứ Bảy, tối thứ Tư sẽ là thời gian để tôi di chuyển về Manchester. Mặc dù vậy, những tin đồn bịa đặt đã khiến ông ấy nghĩ rằng tôi liên tục phải đi đi về về hằng ngày. Tôi biết ông ấy tức giận vì ông ấy thực sự tin rằng cuộc sống ngoài bóng đá của tôi đang mâu thuẫn cực độ với những gì thực sự có ý nghĩa với đội bóng: Đó là chiến thắng từng trận đấu cho United. Và rồi chẳng có điều gì có thể thuyết phục rằng ông ấy đã sai. Tôi có thể làm việc này việc nọ nhưng luôn cố gắng thu xếp mọi việc thật rạch ròi để thi đấu thật tốt. Và tôi luôn chứng minh mình đúng bằng những màn trình diễn trên sân.

Tại Ngoại hạng Anh, chúng tôi đang bay cao trên bảng xếp hạng. Giải vô địch các câu lạc bộ thế giới là giai đoạn nghỉ ngơi trong sự căng thẳng ở Giải Ngoại hạng. Và tôi nghĩ mình có thể trở lại với cảm xúc mạnh mẽ hơn. Tôi đã giành lại vị trí chính thức của mình kể từ sau trận đấu với Leeds. Kể từ giai đoạn đó đến cuối mùa giải, chúng tôi chỉ hòa 2 trận đấu và giành chiến thắng ở tất cả các trận đấu còn lại. Man United kết thúc mùa giải đó với chức vô địch Ngoại hạng Anh và tạo ra cách biệt 18 điểm so với đội bóng xếp sau là Arsenal. Suốt cả mùa giải năm đó, chúng tôi chỉ để thua đúng 3 trận đấu. Chắc chắn, chuyến đi đến Brazil khi ấy cũng đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ không có cơ hội để bảo vệ chức vô địch tại FA Cup. Nhưng hóa ra, nỗi thất vọng lớn nhất của cả mùa giải lại là việc chúng tôi cũng không thể bảo vệ ngôi vương tại Champions League. Kinh nghiệm của chúng tôi tại đấu trường châu Âu giúp chúng tôi không quá khó khăn để vượt qua vòng đấu bảng dù để thua một vài trận đấu và thi đấu không tốt. Tuy nhiên, khi bước vào các lượt trận loại trực tiếp, mọi thứ trở nên khác biệt hơn. Đó là thứ bóng đá tranh cúp thực sự và chúng tôi phải thi đấu với những đội bóng xuất sắc nhất thế giới. Tại trận tứ kết lượt đi mùa giải 1999/2000, chúng tôi đã hòa Real Madrid.

Ở trận lượt đi tại Santiago Bernabeu, hai đội hòa nhau 0-0. Họ đã chơi thứ bóng đá tuyệt vời nhưng chúng tôi vẫn thi đấu tốt và tạo ra được một vài cơ hội kết liễu đối thủ. Nếu như có 1 bàn thắng trên sân khách, chắc chắn điều đó sẽ tạo ra sự khác biệt lớn nhưng với kết quả kể trên, chúng tôi đành phải cố gắng ở trận đấu lượt về trên sân Old Trafford. Chúng tôi nghĩ mình có thể đánh bại họ và các cổ động viên cũng nghĩ thế. Báo chí, truyền thông cũng không ngoại lệ. Nhưng Real Madrid thì không cho là thế. Khi ấy là giai đoạn của Real Madrid trước khi có Zidane, Figo và Ronaldo. Nhưng khi ấy, Real có những cầu thủ xuất sắc, trong đó phải kể đến Raul, người được cho là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới lúc bấy giờ. Họ đã ghi bàn thắng tuyệt vời tại Manchester và đánh bại chúng tôi. Quả

thật chẳng có gì đáng phải xấu hổ cả khi để thua trước một Real Madrid hùng mạnh, đội bóng sau này đã lên ngôi vô địch. Nếu nhìn lại, chúng tôi vẫn có nhưng cơ hội rõ rệt để đánh bại họ, nhưng chúng tôi đã bỏ lỡ.

Trận đấu đó gần giống như hiệp 1 của cuộc đối đầu với họ tại Madrid vào năm 2003: Trong khoảng 15 phút thi đấu sau giờ nghỉ, mọi thứ dường như đóng sập ngay trước mắt chúng tôi. Tôi vẫn còn nhớ tiền vệ cánh trái của họ khi ấy là Redondo, đã có tình huống đi bóng mãn nhãn vượt qua Henning Berg trước khi chuyền bóng để Raul nhẹ nhàng đệm bóng nâng tỉ số lên 3-0 cho Real. Chúng tôi đã để thua 1 bàn trong hiệp 1 và 2 bàn ngay đầu hiệp 2 do công của Raul, trước khi có 30 phút thi đấu bùng nổ cuối trận cho dù đã bị dẫn tới 3 bàn. Chúng tôi đã trở lại với 2 bàn thắng. Tôi ghi bàn từ một cú sút trong vòng cấm, trong khi Scholesy thực hiện thành công quả penalty. Tuy nhiên chừng ấy không thể giúp chúng tôi làm nên chiến thắng và chúng tôi bị loại.

Dù không thể bù đắp cho thất bại đó, nhưng quả thực, tôi rất hài lòng với bàn thắng mà mình ghi được. Tôi vượt qua Roberto Carlos và tung cú sút găm trái bóng thẳng vào góc chết khung thành. Tôi đã từng thi đấu với anh ấy một vài lần khi United đối đầu Real hoặc tuyển Anh thi đấu với Brazil. Mọi người đều nói về sự hoàn hảo của Roberto Carlos khi tham gia tấn công, nhưng riêng đêm đó, anh ấy đã chứng minh mình phòng ngự cũng rất xuất sắc. Có lẽ anh ấy là hậu vệ trái xuất sắc nhất trong thế giới bóng đá. Mọi người nói rằng anh ấy bỏ lại khoảng trống phía sau khi thường dâng lên cao tham gia tấn công, nhưng cho dù xuất phát sau đối thủ từ 5 đến 10 mét thì anh ấy vẫn có thể đuổi kịp và tặng họ một cú tắc bóng chính xác. Tôi rất thích được đối đầu với anh ấy dù với Real Madrid hay Brazil.

Sau khi bị loại khỏi Cúp Châu Âu, điều quan trọng không phải là ngồi đó mà than vãn về chúng tôi hay cảm thấy tiếc nuối khi chúng tôi không thể bảo vệ được chức vô địch tại Champions League. Tôi nghĩ một trong những điểm mạnh của chúng tôi là cách đối phó với những thất bại. Đó chính là tinh thần đặc biệt: trong suốt trận đấu, toàn đội không bao giờ nghĩ đến thất bại. Và khi chúng tôi thua trận, cho dù thất vọng đến đâu đi chăng nữa, mọi người sẽ phải trở lại ở trận đấu tiếp theo. Đó chính là tinh thần mà United đã tạo nên chuỗi trận bất bại dài nhất trong mùa giải 1999/2000 và giành chức vô địch Ngoại hạng. Huấn luyện viên trưởng luôn có rất nhiều điều để làm. Các thành viên ban huấn luyện tại United, từ trước đến nay như Nulk Stiles và Eric

Harrison, luôn truyền cho các cầu thủ tinh thần đó. Ngay cả ở cúp trẻ và bóng đá đội A, chúng tôi luôn luôn có khả năng ngược dòng trong từng trận đấu, hay trong từng giai đoạn và sau mỗi thất bại.

Chúng tôi đã kết thúc mùa giải 1999/2000 với tư cách là nhà vô địch Giải Ngoại hạng. Chúng tôi không bao giờ hài lòng với vị trí thứ hai khi xét đến sự tập trung và khát vọng của toàn đội. Tại United, mọi người đều làm tất cả mọi thứ với thái độ chuyên nghiệp nhất có thể. Trong đội, nhóm cầu thủ lớn trưởng thành cùng nhau vào những năm 1990 bao gồm tôi, Nevilles, Paul Scholes, Ryan Giggs và Nicky Butt. Roy Keane đã từng khiến chúng tôi nổi giận khi cười chê "Thế hệ 92", nhưng, trong tất cả mọi người, anh ấy là mẫu cầu thủ sẵn sàng đứng lên chiến đấu nhất.

Luôn có một cảm giác thật gần gũi giữa chúng tôi mà tôi nghĩ rằng không ở đâu có cả. Chúng lớn lên qua thời gian vì đã gắn bó với United từ rất lâu. Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau. Không ai trong số chúng tôi bị bỏ lại trong bất cứ việc gì. Và một điểm chung giữa chúng tôi là: cuộc sống của chúng tôi gắn với chơi bóng – thi đấu cho Manchester United. Trong những năm gần đây, đặc biệt là khi chúng tôi trắng tay ở mùa giải 2001/02, một số chuyên gia và thậm chí một số cổ động viên United đã bắt đầu cho rằng đó là thời điểm thích hợp để chia tay "Thế hệ 92". Rõ ràng, bây giờ khi tôi đã rời nhóm, tôi nghĩ rằng câu lạc bộ đứng trước nguy cơ đánh mất một tinh thần – tinh thần của United, điều có ý nghĩa quan trọng với mọi thành công của chúng tôi. Đó là thứ mà không nhiều đội bóng có được và nó là thứ mà không thể thay thế đối với Manchester United.

Chương 9
CỖ XE TĂNG ĐỨC

“Hãy ra sân, chơi hết mình. Chúng ta là đội bóng xuất sắc hơn.”

Bóng đá dường như không phải là môn thể thao tập thể nếu xét ở một số khía cạnh nhất định nào đó. Chẳng hạn như khi mọi thứ không như mong muốn, có lẽ sẽ phải có ai đó nhận sự chỉ trích. Hãy lấy đội tuyển Anh làm ví dụ. Tại World Cup 1998, người phải nhận chỉ trích đó là tôi. Đến năm 2002, đến lượt David Seaman. Tại Euro 2000, Phil Neville trở thành tiêu điểm khi không thể đáp ứng kì vọng của công chúng. Đối với giới truyền thông và một bộ phận cổ động viên, sẽ luôn có người hùng và kẻ tội đồ. Tất nhiên, mỗi người đều có quyền nói lên quan điểm của mình về đội tuyển Anh, nhưng đôi khi tôi vẫn băn khoăn liệu họ có thực sự hiểu những gì mà họ nói hoặc viết về chúng tôi hay không. Các cầu thủ bóng đá có thể nói với mọi người rằng họ không đọc báo hoặc nghe đài nhưng với tôi, chúng tôi luôn biết khi nào mình đáng phải nhận những chỉ trích cho dù có mạnh mẽ đến đâu. Điều đó luôn đặt ra câu hỏi lớn với sự tự tin hoặc thái độ của chúng tôi.

Tất nhiên, việc công nhận sự đóng góp của một cá nhân nào đó hay chỉ trích họ không phải là điều chỉ xảy ra với bóng đá quốc tế. Có một câu chuyện xảy ra trong mùa hè năm 2002 khi United không thể hiện tốt phong độ của mình như thường lệ. Có rất nhiều lí do cho điều đó, những chấn thương, án treo giò và dường như cả đội đã đánh mất sự tập trung cũng như sự tự tin. Tôi cũng có vấn đề riêng của mình (tôi sẽ kể điều đó ở phần sau). Một vài người đã cho rằng phong độ nghèo nàn đó là do lỗi của Ryan Giggs. Không ai trong phòng thay đồ, từ cầu thủ cho đến nhân viên, nhìn nhận vấn đề theo cách đó. Nhưng một phần cổ động viên tại Old Trafford không vui với điều đó và tất nhiên, báo chí rồi truyền thông phải chọn ra ai đó để đổ lỗi. Điều đó thực sự

khiến nhiều người, thậm chí chính Ryan, cũng sẽ bất ngờ khi anh là người phải nhận chỉ trích. Nhất là khi trước đó anh đã nhận được sự ủng hộ tuyệt vời của các cổ động viên United vì lòng trung thành và sự khích lệ đối với chàng cầu thủ lớn lên từ chính lò đào tạo của United.

Ngay khi mọi chuyện mỗi lúc một thổi phồng lên, hầu hết các fan của United đều đứng lên để bảo vệ Giggsy. Dù cho anh ấy không đạt phong độ cao, song không ai có chuyên môn về bóng đá lại dám nhận định anh ấy không phải là một cầu thủ ở đẳng cấp thế giới. Và hơn nữa, không ai yêu United lại nghi ngờ sự nghiệp tuyệt vời của anh ấy tại đây, bởi lẽ toàn đội đang không thể hiện được sức mạnh vốn có của mình. Rõ ràng, tôi không có quyền phán xét những nhận định của họ về United. Nhưng họ mới là những người thực sự trả lương cho các cầu thủ và tất cả mọi người làm việc tại Old Trafford. Các cầu thủ phải có trách nhiệm đáp ứng những kì vọng của các cổ động viên và đó là công việc của chúng tôi. Mặc dù họ đôi khi không hiểu việc chỉ trích một cầu thủ nào đó chỉ khiến mọi thứ trở nên khó khăn hơn với chính cầu thủ đó và đôi khi là cả toàn đội. Nhìn chung, cổ động viên của United luôn kiên nhẫn hơn hầu hết những fan hâm mộ của các đội bóng khác. Họ hiểu trận đấu, hiểu các cầu thủ. Những fan hâm mộ thực sự của United luôn hiểu rằng Giggsy sẽ trở lại với phong độ cao nhất như anh ấy đã làm trong suốt giai đoạn 6 tháng cuối cùng của mùa giải đó (mùa giải 2002/03) để giúp chúng tôi giành chức vô địch của giải Ngoại hạng Anh.

Chuyện tương tự cũng từng xảy ra với đội tuyển Anh, ít nhất kể từ lần đầu tôi được triệu tập, vẫn luôn có xu hướng dồn hết mọi thứ lên vai một ai đó khi cả đội thi đấu không đúng như kì vọng. Khi đại diện cho cả một quốc gia, chứ không chỉ một câu lạc bộ, nghĩa là sẽ có hàng triệu triệu cổ động viên theo dõi bạn qua ti vi theo từng đường bóng ở các giải đấu lớn. Điều này đồng nghĩa, trách nhiệm của chúng ta cũng sẽ nặng nề và lớn lao hơn. Tôi vẫn nhớ khi còn là cầu thủ trẻ có mặt để chuẩn bị cho một trận đấu nào đó của tuyển Anh, chúng tôi còn nửa đùa nửa thật về người có thể bị lôi ra chỉ trích nếu chúng tôi thua. Bây giờ, khi nghĩ lại, điều đó chẳng vui tẹo nào, dù việc một cầu thủ bị coi là "vật tế thần" sẽ giúp các cầu thủ khác tránh được chỉ trích, khiến cả đội đoàn kết hơn. Và có lẽ đến giờ điều đó vẫn đúng.

Luôn có những áp lực đè nặng lên vai của các tuyển thủ Anh, nhưng dù sao tôi cũng là một người yêu nước. Và cũng là một fan trung thành của đội tuyển. Tôi muốn cả đội thi đấu tốt khi đại diện cho đất nước. Nhưng tại World Cup và Euro, áp lực đôi khi

khiến các cầu thủ ngại thử điều gì mới, không dám mạo hiểm với các tình huống bóng hay thậm chí là thể hiện bản thân. Đó là cảm giác sợ thất bại và ký ức về những gì đã xảy ra với tôi năm 1998 hay với Phil Neville tại Euro 2000 lại ùa về trong tâm trí. Nhưng hãy nhìn vào Brazil: họ không hề phản ứng trước những gì đã xảy ra. Tôi nhớ, trong trận tứ kết World Cup năm 2002, lúc chúng tôi đang dẫn trước 1-0, khi nhìn ra ngoài đường biên vẫn thấy Ronaldo đang cười đùa với trọng tài.

Tất nhiên, điều đó cũng có thể xuất phát từ việc không có một cầu thủ Brazil nào trở về quê hương để thi đấu trong mùa giải tiếp theo. Bởi lẽ họ chủ yếu thi đấu cho các câu lạc bộ nước ngoài. Có lẽ điều đó cũng khiến họ không cần phải lo lắng quá nhiều cho dù thất bại. Còn với các tuyển thủ Anh, họ luôn hiểu điều gì sẽ đến nếu phạm sai lầm và tôi tin rằng nỗi lo sợ đó có thể kìm hãm cả đội. Mặc dù vậy, những suy nghĩ đại loại như: "Họ sẽ nói gì, viết gì về tôi nếu tôi đá hỏng quả phạt đền trong trận đấu với Argentina?" luôn quanh quẩn trong tâm trí của tôi khi chúng tôi có dịp thi đấu ở sân nhà sau những gì đã xảy ra tại World Cup 2002. Tôi có thể đã sai. Trong những trận cầu thực sự lớn, tôi thường có cảm giác rằng nỗi sợ thất bại đôi khi khiến chúng tôi không thể thể hiện sức mạnh vốn có của toàn đội và màn trình diễn mà các cổ động viên muốn thấy.

Dù là vì lí do gì đi chăng nữa, Euro 2000 cũng đã không diễn ra như những gì chúng tôi mong muốn. Không chỉ mình Phil Neville phải nhận những lời chỉ trích mà cả Kevin Keegan cũng là người bị đổ lỗi. Nhưng với tinh thần mà Kevin đã tạo ra với toàn đội kể từ khi lên nắm ghế huấn luyện viên trưởng tuyển Anh, chúng tôi đều cảm thấy tất cả phải đoàn kết. Mặc dù vấp phải khó khăn ở vòng loại, chúng tôi vẫn có thể đi đến vòng chung kết với niềm hy vọng tạo nên bất ngờ. Trước khi đến Bỉ và Hà Lan, thời gian đóng quân tại Pháp thoải mái hơn hẳn so với thời kỳ ở dưới triều đại của Glenn Hoddle trước World Cup 2 năm về trước. Khi vòng chung kết khởi tranh, mọi người thực sự rất phấn khích hướng đến ngày khai màn.

Nếu nhìn vào khoảng 20 phút đầu tiên của trận đấu đầu tiên gặp Bồ Đào Nha tại Eindhoven, bạn sẽ thấy rằng chúng tôi thực sự đang ở đúng phong độ của mình với một tâm lí cực tốt. Họ là một đội bóng xuất sắc với các cầu thủ ở tầm cỡ thế giới như Luis Figo hay Rui Costa. Họ tạo ra áp lực lớn lên hàng thủ của chúng tôi, nhưng mỗi khi chúng tôi có cơ hội lên bóng, có cảm giác như chúng tôi cũng sắp sửa có được bàn thắng. Tôi đã thực hiện nhiều cú căng ngang vào vòng cấm. Paul Scholes thực hiện cú dứt điểm

ở lần căng ngang đầu tiên, sau đó là Steve McManaman. Chúng tôi dẫn trước 2-0 trước cả khi có thời gian nghĩ xem cảm giác thi đấu trận này ra sao. Thực sự, chính chúng tôi cũng hoàn toàn bất ngờ với những gì đã diễn ra. Chúng tôi lẽ ra đã thắng trận đấu nhưng rồi Figo có pha đi bóng và tung cú dứt điểm từ xa ghi bàn cho Bồ Đào Nha và mọi thứ đã thay đổi nhanh chóng. Họ có bàn thắng gỡ hòa ngay trước giờ nghỉ. Michael Owen phải rời sân vì chấn thương, rồi không lâu sau đến lượt Steve McManaman. Và người Bồ Đào Nha có bàn thắng ấn định chiến thắng 3-2 trong hiệp 2.

Đối với các fan trung lập, đó thực sự là một trận đấu tuyệt vời. Nhưng đối với chúng tôi và những cổ động viên của đội tuyển Anh, trận đấu kết thúc với kết quả tương đối thất vọng. Dù đã thi đấu rất tốt và có được 2 bàn thắng từ sớm, song chúng tôi lại để trận đấu tuột khỏi tầm kiểm soát trong hiệp 2. Thực tế là toàn đội đã thể hiện xuất sắc và chỉ chịu thất bại trước một đội bóng mạnh như Bồ Đào Nha. Nhưng dù có nghĩ vậy cũng không thể làm giảm bớt áp lực đè nặng lên vai chúng tôi. Mặc dù cá nhân tôi cảm thấy mình đã có một trận đấu tương đối tốt nhưng tôi vẫn khá thất vọng khi tiếng còi mãn cuộc cất lên. Thua 2-3 ở trận khai màn không phải là khởi đầu mà chúng tôi mong đợi. Trong những phút đầu tiên sau khi trận đấu kết thúc, tôi gần như lạc vào thế giới của riêng mình. Lẽ ra tôi nên ngẩng cao đầu, tự an ủi bản thân bởi lẽ sẽ có những rắc rối đang chờ đón khi tôi lết ra ngoài sân thi đấu.

Victoria đã di chuyển đến Hà Lan để theo dõi tôi thi đấu. Cô ấy muốn tới đây để động viên tinh thần tôi, nhưng tôi nhớ cảm giác lo lắng cho chuyến đi của cô ấy trước khi trận đấu bắt đầu. Chúng tôi được thông báo rằng gia đình của các cầu thủ sẽ được bố trí ngồi theo dõi trận đấu ở một nơi an toàn, kín đáo, nhưng quả thật điều đó đã không diễn ra. Tôi nhìn thấy cô ấy trong đám đông trên khán đài. Thực sự, ở dưới sân, tôi đã rất lo lắng cho sự an toàn của Victoria. Cô ấy ở đó cùng với bố và quả thật họ đã gặp phải rắc rối trước và sau trận đấu. Họ bị xô đẩy và xúc phạm bởi những người tự xưng là các cổ động viên của đội tuyển Anh. Sau trận đấu đó, có lẽ cô ấy sẽ không bao giờ tới sân nữa.

Và một trong số những kẻ ngu ngốc đó cũng đang chờ tôi rời khỏi sân. Khi tôi đang bước đi dọc theo đường hầm, sau khi chúng tôi bị các cổ động viên Anh la ó, khoảng 5 hoặc 6 tên ngồi ngay phía sau băng ghế dự bị bắt đầu la hét, chửi bới tôi và Victoria. Và rồi, điều kinh tởm hơn nữa là họ còn làm điều đó với cả Brooklyn. Nó thực sự khiến tôi cảm thấy phát ớn và chợt nghĩ không hiểu họ đang làm cái quái gì nữa. Tôi thực sự tức giận nhưng tôi vẫn mím

chặt môi và bước tiếp. Tôi ra cử chỉ "ngón tay thối" hướng về phía họ và rồi bước thẳng vào phòng thay đồ.

Kể từ France 98, mọi người thường xuyên la mắng, chỉ trích tôi trong lẫn ngoài sân cỏ, nhiều đến nỗi mà tôi gần như phải học cách để sống chung với những thứ như thế. Nó thực sự khiến tôi tổn thương nhưng tôi nghĩ mình nên bỏ ngoài tai những điều như thế. Điều thực sự khiến tôi sốc là việc bị xúc phạm kể từ khi Victoria và tôi kết hôn và bắt đầu xây dựng hạnh phúc gia đình. Thay vì dành cho chúng tôi quyền riêng tư và sự tôn trọng, mọi thứ dường như trở nên tồi tệ hơn. Vậy đâu là lí do? Sự đố kị? Khinh thường? Hay họ không còn việc gì để làm? Tất cả những gì tôi biết là vào một buổi chiều tại Eindhoven, sau khi tôi đã thi đấu 90 phút cùng toàn đội và chúng tôi không có được kết quả tốt khiến các cổ động viên thất vọng. Những gì mà đám cổ động viên quá khích kia đã nói thực sự làm tổn thương tôi và khiến tôi ghê tởm. Tôi bị sốc nên tôi không thể làm gì khác ngoài việc phản ứng lại.

Khi tôi bước vào bên trong đường hầm cùng toàn đội, khoảnh khắc đó đã trôi qua. Tôi thật may mắn khi huấn luyện viên Kevin Keegan đi sau tôi chỉ một vài bước chân khi chúng tôi bước ra khỏi sân. Có lẽ ông ấy đã nghe thấy mọi thứ mà đám cổ động viên kia hướng về tôi. Ông ấy không hề bình luận gì về chúng mà cùng mọi người tiến thẳng vào phòng thay đồ. Điều quan trọng hơn là chúng tôi cùng nhau trao đổi về trận đấu vừa qua để rút kinh nghiệm và sẵn sàng thi đấu cho trận đấu tiếp theo gặp đội tuyển Đức tại Charleroi. Tôi thay đồ rồi đi theo một số cầu thủ khác ra xe. Tôi gọi điện cho Victoria và cô ấy kể cho tôi những gì mà cô và Tony đã trải qua. Tôi không nghĩ mình có đủ thời gian để kể cho cô ấy những gì mà họ la hét về phía tôi thì Paul Ince lên xe và hỏi:

"Cậu chỉ ngón tay thối vào đám đông à?"

Tôi chỉ gật đầu.

"Người ta chụp hình rồi. Một tay phóng viên vừa mới bảo tôi rằng bức hình đó sẽ xuất hiện trên mặt báo vào ngày mai."

Khi chúng tôi trở về khách sạn, Kevin cũng hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Ông được hỏi về điều đó tại buổi họp báo sau trận. Chúng tôi ngồi ăn tối với nhau và ông ấy bảo tôi:

"Này, David, tôi đã nghe cả rồi. Cậu không phải lo lắng gì. Đừng để ý đến những lời trên báo. Tôi đã nghe chính xác những gì mà họ chửi bới hồi chiều. Đừng lo. Tôi sẽ ở bên cạnh cậu."

Ông ấy đã nói lại chính xác mọi thứ cho bất cứ ai hỏi ông về lùm xùm đó. Ông nói với báo chí, có lẽ là vị đại diện của FA có quan tâm đến vấn đề này, rằng ông biết toàn bộ câu chuyện và sẽ hoàn toàn đứng bên cạnh tôi. Chính Kevin là người đã cho tôi biết những sự xúc phạm đó nghiêm trọng tới mức nào, và suy nghĩ của những người ngoài cuộc khi nghe được chúng. Trong tình huống như thế, không có sự ủng hộ nào khác tốt hơn là từ huấn luyện viên trưởng của đội. Kevin Keegan luôn sẵn sàng vai kề vai đứng cạnh, bảo vệ các cầu thủ. Đó cũng chính là những gì mà Alex Ferguson đã làm trong hoàn cảnh tương tự. Tôi nghĩ cả Kevin và Sir Alex đều hiểu các cầu thủ sẽ cảm thấy ý nghĩa như thế nào khi biết huấn luyện viên sẽ đứng lên bảo vệ họ khi phải đối mặt với giới truyền thông.

Tại Eindhoven, có lẽ việc Kevin bảo vệ tôi không phải chỉ vì tôi là một trong những cầu thủ của ông ấy. Thực tế, Kevin cũng rất sốc và buồn bã khi nghe thấy những lời mà đám đông trên khán đài nhắm đến tôi. Và khi nghe chúng, tôi dám chắc ông ấy không phải là người duy nhất có cảm giác đó. Một trong số những rắc rối lớn trên các mặt báo vào ngày hôm sau và tất nhiên có người nói vài thứ tương tự như những gì hướng vào tôi sau vụ lùm xùm tại Saint-Etienne: *Anh ta là một gã ngu ngốc, thật xấu hổ và anh ta lẽ ra không nên thi đấu cho đội tuyển quốc gia một lần nào nữa.* Nhưng lần này có một chút khác biệt. Tôi có một huấn luyện viên luôn đứng bên tôi và bảo vệ các học trò. Mọi người có ý nghĩ rằng tại sao tôi lại phản ứng theo cách đó. Tại Eindhoven, tôi không phải bị kích động bởi một tiền vệ người Argentina mà là chính những cổ động viên của đội tuyển Anh. Có lẽ mọi người bây giờ mới hiểu tại sao tôi lại phản ứng như vậy cho dù điều đó có thể là sai. Tôi đã bị kìm nén trong suốt 2 năm qua. Và rồi tôi đã bị chụp lại khoảnh khắc phản ứng đó (giơ ngón tay thối về phía các cổ động viên). Tôi nghĩ sẽ có những cây viết và những cổ động viên tin rằng những lùm xùm về tôi đã bị đẩy đi quá xa và tôi xứng đáng có được sự bảo vệ như Kevin đã dành cho tôi. Gần như, tôi có thể cảm nhận được sự thay đổi trong giới truyền thông và thái độ của xã hội về tôi.

Tôi biết, đôi khi trí nhớ của bạn chỉ là trò lừa bịp. Mọi thứ không phải lúc nào cũng diễn ra nhanh chóng hay đột ngột như bạn nhớ chúng. Nhưng sau Eindhoven, tôi biết một sự thật rằng, mọi thứ gần như thay đổi chỉ sau một đêm. Những gì đã xảy ra khi chúng tôi xuất hiện để khởi động trước trận đấu với tuyển Đức sẽ khiến tôi không bao giờ quên. Sau khi bị truất quyền thi đấu ở trận gặp Argentina, các cổ động viên Anh không cần quá nhiều lí do để có thể quay sang phản ứng với tôi một cách dữ dội. Việc thi đấu cho

United cũng không giúp ích được nhiều. Tất cả các cầu thủ của United phải quen với điều đó. Các cổ động viên thường la ó khi Gary hoặc Phil Neville được xướng tên. Sự xúc phạm mà chúng tôi phải nhận trong các trận đấu trên sân khách khi thi đấu cho câu lạc bộ cũng thường tiếp diễn khi chúng tôi thi đấu cho cả đội tuyển quốc gia. Nhưng tất cả những thứ đó đã thay đổi, ít nhất là với tôi, tại Charleroi. 5 ngày sau trận thua Bồ Đào Nha, chúng tôi sắp sửa thi đấu với đội tuyển Đức trên một sân vận động nhỏ xíu ở một thị trấn tại Bỉ. Tôi biết sẽ có vấn đề với cổ động viên ở các quảng trường chính, nhưng chúng tôi đã được tách khỏi họ và điều quan trọng là bầu không khí trong sân. Có cảm giác như các cổ động viên ngồi ngay sát mặt sân thi đấu. Những âm thanh cổ vũ quả thực rất tuyệt vời, hầu hết xuất phát từ các cổ động viên Anh. Sân vận động gần như chật kín khi chúng tôi bước ra khởi động trong khoảng 35 phút trước khi trận đấu bắt đầu. Đó quả thật là bầu không khí tuyệt vời với tôi và cả đội. Tôi đi bộ đến các chỗ các cổ động viên và lần đầu tiên nghe họ hát:

"Có một David Beckham. Và chỉ có duy nhất một David Beckham..."

Nó khiến tôi phải nổi da gà xúc động mỗi khi nhớ lại. Thời điểm đó, có lẽ tôi cũng không tin mình lại có thể nghe được những câu hát đó. Là một cổ động viên của đội tuyển Anh và là một cầu thủ Anh: các cổ động viên của tôi đang hát vang tên tôi và điều đó có ý nghĩa như cả thế giới đối với tôi. Giống như những cổ động viên tại Old Trafford đã cùng tôi vượt qua mọi rắc rối tại Saint-Etienne, những cổ động viên tại Charleroi cũng giúp tôi quên đi tất cả những gì đã xảy ra sau trận đấu với Bồ Đào Nha. Điều đó thực sự mang đến điều khác biệt khi tôi biết rằng các cổ động viên theo chân đội tuyển Anh đến các giải đấu lớn cũng luôn đứng sau cổ vũ cho tôi. Và cũng kể từ buổi chiều đó trở đi, tôi luôn tin thái độ dành cho tôi đã thay đổi. Tôi không thể hiểu hết sự ủng hộ của Kevin là quan trọng đến thế nào, nhưng tôi nghĩ rằng sự kiện tại Eindhoven ít nhất cũng đã giúp mọi người nhận ra tôi đã phải trải qua điều gì trong suốt 2 năm qua. Tôi cảm thấy trong lòng thật phấn khích khi quay trở lại phòng thay đồ để chuẩn bị cho trận đấu. Khi chúng tôi quay trở lại sân thi đấu, có cảm giác tôi đã vượt qua được bức tường, rào cản lớn nhất đối với đội tuyển Anh. Và thực tế, đó là những gì đã diễn ra trong trận đấu với đội tuyển Đức: một trận đấu khó khăn với chúng tôi. Hơn 90 phút đã qua quả thực khủng khiếp với một trận bóng. Nhưng nếu nhìn lại quá khứ, rằng chúng tôi chưa từng đánh bại họ trong các trận đấu kể từ năm 1966, kết quả của trận đấu như để bù đắp cho quãng thời gian đó. Chúng tôi giành chiến thắng đội tuyển Đức với tỉ số 1-0.

Tôi đã góp công vào cả hai bàn thắng trong trận đấu với Bồ Đào Nha và cảm thấy cực kì tự tin. Ngay sau hiệp 1 trận đấu tại Charleroi, chúng tôi có cơ hội từ chấm đá phạt. Quả đá phạt cách tương đối xa khung thành của đội tuyển Đức và chếch về phía cánh phải. Gary Neville chạy đến chỗ tôi chuẩn bị thực hiện cú đá phạt và nói:

"Đá nhanh đi. Chuyền đến đây nào."

Gary vẫn thường xuất hiện trong các tình huống bóng như thế. Anh ấy muốn tham gia vào tình huống đó. Nhưng tôi không muốn đẩy bóng cho anh ấy rồi nhận lại để có một tình huống bóng sống. Tôi bảo với Gary:

"Gary. Chạy đi."

Tôi không nghĩ anh ấy lấy làm vui vẻ khi tôi thường đưa bóng vào trong vòng cấm từ những pha đá phạt xa. Nhưng, tôi đã thực hiện một quả tạt vào khu vực cấm địa của tuyển Đức trong tình huống đó. Trái bóng đi đủ xoáy để vượt qua tầm kiểm soát của hai cầu thủ hậu vệ Đức và rồi Alan Shearer là người ập vào từ phía cột xa và tung cú đánh đầu. Bóng đi vào lưới và đó là bàn thắng ấn định tỉ số 1-0 của tuyển Anh. Trong lúc ăn mừng, Gary lao đến chỗ tôi và như hét vào tai tôi:

"Chuyền tốt lắm, Becks."

Giống như những ý kiến của anh ấy, Gary thỉnh thoảng cũng khiến chúng tôi phải điên lên nhưng tôi nghĩ Gary luôn là cầu thủ xuất sắc khi tập luyện cũng như thi đấu. Anh ấy luôn có một thái độ nghiêm túc đối với mỗi trận đấu. Khi tiếng còi mãn cuộc vang lên, tất cả chúng tôi cùng nhảy lên ăn mừng trong khi các cổ động viên trên khán đài như phát điên. Thực tế là chúng tôi đã đánh bại đội tuyển Đức và giành chiến thắng đầu tiên của giải đấu năm nay. Tôi vẫn nhớ Gary chạy lại chỗ tôi và nhắc:

"Chúng ta nên rời sân đi. Mọi thứ chưa xong đâu. Chúng ta vẫn chưa vượt qua vòng bảng đâu."

Và quả thật anh ấy đã đúng. Chúng tôi vẫn còn một trận đấu với Romania. Chúng tôi chỉ cần một trận hòa là có thể giành tấm vé vào vòng trong, nhưng mọi người biết kết quả trận đấu ra sao rồi đấy. Romania là một đội bóng xuất sắc, được rèn giũa chiến thuật, cho dù Gheorghe Hagi bị treo giò nhưng họ vẫn có một trận đấu rất xuất sắc. Chúng tôi lẽ ra đã có cơ hội thoát khỏi việc bị loại ngay sau vòng bảng. Sau khi bị gỡ hòa, chúng tôi có bàn thắng dẫn

trước 2-1. Lẽ ra chúng tôi cần phải duy trì tỉ số đó cho đến hết trận đấu. Nhưng kể từ khi tỉ số bị cân bằng 2-2, có cảm giác chúng tôi không còn niềm tin vào bản thân. Chúng tôi cố gắng duy trì kết quả này cho đến cuối trận đấu. Nhưng rồi một tình huống nhận định sai của trọng tài ở ngay những phút cuối trận đã đưa Romania vào tứ kết, chứ không phải chúng tôi.

Tôi đang đứng ở khu vực giữa sân khi Phil Neville thực hiện pha xoạc bóng và rồi trọng tài chỉ tay vào chấm phạt đền cho Romania. Cảm giác như tình huống đó không nên diễn ra khi chúng tôi đang thi đấu đến tận những phút cuối cùng. Nhưng tôi phải nhìn vào sự thật. Tôi cảm thấy thật tệ thay cho Phil. Cậu ấy đã có một trận đấu tốt buổi chiều hôm đó và một giải đấu tương đối thành công nếu không có tình huống đó. Khi hồi còi mãn cuộc cất lên, tôi thấy bản thân mình bắt đầu nghĩ về cậu ấy: *Tôi biết chuyện gì sẽ xảy đến với cậu ấy, người ta sẽ nói gì về cậu ấy.*

Mọi thứ đã kết thúc. Chúng tôi thua 2-3 trước Romania và chính thức bị loại. Tôi bước đến và khoác tay lên vai Phil. Tôi chẳng thể làm gì để khiến cậu ấy không phải nhận những lời chỉ trích vì chúng tôi đã thua Romania và bị loại khỏi giải đấu. Có lẽ những lời lẽ xúc phạm sẽ không cay nghiệt như tôi từng phải hứng chịu tại France 98 nhưng nó cũng quá đủ với một cầu thủ như cậu ấy. Với các cầu thủ Anh, mỗi khi bước vào những trận đấu lớn, có lẽ không ai là không băn khoăn nghi ngờ xem liệu mình có mắc sai lầm và để rồi phải nhận những lời chỉ trích sau đó hay không. Như tôi đã nói, để đội tuyển Anh có thể tiến xa ở những giải đấu lớn, chúng ta cần phải vượt qua cách nghĩ đó.

Vào buổi chiều hôm đó tại Charleroi, xung quanh các khán đài và phòng thay đồ, tất cả đều mất niềm tin vào đội bóng. Sau những thăng hoa ở trận thắng đội tuyển Đức cũng ở sân đấu này một vài ngày trước, khắp bốn phía khán đài lại thất vọng khi chứng kiến kết quả ở trận đấu với Romania. Chiến thắng vào thứ Bảy tuần trước đã khiến kì vọng của các cổ động viên, giới truyền thông và cả chính các cầu thủ tăng lên bất ngờ, nhưng chỉ sau một trận đấu, mọi thứ tan biến. Thật khó để chấp nhận sự thật này. Các cầu thủ, huấn luyện viên và các fan hâm mộ cố gắng để trở về thực tế rằng chúng tôi phải về nhà sớm.

Những phút trong phòng thay đồ sau đó hoặc ngày đầu tiên sau trận đấu tại Anh, mọi thứ gần như không để lại quá nhiều ấn tượng với tôi. Khi nghĩ lại, trong suốt thời gian đó, cũng giống như mùa giải năm 1999, các cầu thủ Bayern Munich chắc chắn cũng sẽ có những cảm giác đó sau khi biết United đã giành lại Cúp

vô địch châu Âu từ tay họ. Quả thực, những cảm giác lúc đó không giống với việc đối thủ của bạn đã dẫn trước bạn đến 2 hoặc 3 quả và hoàn toàn nắm quyền chủ động trong trận đấu. Mọi thứ vẫn ở trước mặt chúng tôi khoảng một phút trước, nhưng ngay sau đó đã vụt mất lúc nào không ai hay biết. Mọi thứ xảy ra quá nhanh khiến chúng ta không có thời gian để kịp suy nghĩ về nó. Mọi người có thể nhận ra điều đó trên gương mặt của các cầu thủ Bayern Munich vào đêm mà United giành chức vô địch tại Barcelona. Tôi luôn dành sự tôn trọng cho họ: họ đã trở lại từ những nỗi thất vọng và nhanh chóng có được chức vô địch chỉ vài năm sau (Bayern giành Champions League vào mùa giải 2000/01). Phản ứng theo cách mà họ đã làm là điều mà các tuyển thủ Anh phải có sau Euro 2000.

Mặc dù vậy, chính các cầu thủ lại không phải nhận những chỉ trích từ nhiều phía khi chúng tôi quay trở lại Anh. Huấn luyện viên trưởng phải đối mặt với tất cả. Điều đó đã giúp giảm bớt áp lực đè lên vai của Phil Neville. Nhìn vào cách mà các đội bóng của Kevin từng dẫn dắt, trong đó có cả đội tuyển Anh, tôi nghĩ những kết quả đó sớm muộn gì cũng sẽ diễn ra. Cách chơi của đội tuyển Anh gần giống như cách mà Newcastle thi đấu khi Kevin còn đương nhiệm. Mọi người rất thích theo dõi đội bóng của ông thi đấu, nhưng khi những thứ không đạt kết quả tốt, người ta thường nói Kevin đã quá mạo hiểm và không có đủ thời gian để các cầu thủ tham gia phòng ngự. Mặc dù vậy, có lẽ tôi cũng không cần phải nói lại cách tôi đánh giá ông ấy trong vai trò của một huấn luyện viên trên sân cỏ và một người đàn ông ngoài đời thường nữa. Các cầu thủ đều biết và đều hiểu những gì đã xảy ra ở Bỉ là trách nhiệm chung của tất cả chúng tôi, cho dù bất cứ ai muốn chĩa mũi nhọn vào Kevin đi chăng nữa.

Trong bóng đá quốc tế, không có thời gian, cơ hội để làm lại và thử nghiệm những ý tưởng mới. Ngay khi giải đấu kết thúc, chúng ta sẽ phải bắt tay vào chiến dịch vòng loại của giải đấu tiếp theo. Mùa thu năm 2000, chúng tôi đã có trận đấu đầu tiên với mục tiêu tiến tới vòng chung kết World Cup 2002. Trong tất cả các đội, trận đấu đầu tiên của chúng tôi lại là cuộc chạm trán với đội tuyển Đức, nhưng lần này là tại Wembley. Sau khi bị đánh bại tại Charleroi, rất nhiều người theo dõi đều cho rằng thế hệ đội tuyển Đức năm đó là đội bóng Đức yếu nhất từ trước đến nay. Có lẽ họ cho rằng chúng tôi cần phải đánh bại họ thêm một lần nữa để khẳng định sức mạnh của mình. Bất chấp những gì đã diễn ra với chúng tôi vào mùa hè năm đó, những kì vọng đặt lên vai đội tuyển Anh ngay lập tức tăng lên nhanh chóng. Trận đấu giữa Anh và Đức vào tháng 10 cũng chính là trận đấu cuối cùng trước khi sân Wembley

bị phá dỡ để được xây mới.

Có rất nhiều sự kiện, nhiều thứ để nhớ về lịch sử của sân đấu này. Đặc biệt là buổi chiều tuyệt vời nhất với tất cả người Anh vào năm 1966 khi đội tuyển Anh vượt qua chính đội tuyển Đức ở trận chung kết World Cup để giành chức vô địch thế giới đầu tiên trong lịch sử. Hôm đó, sân Wembley chật kín khán giả khi chúng tôi ra sân để khởi động. Có vẻ mọi người đến đây để tham dự một lễ hội, lễ hội bóng đá, chứ không phải xem một trận đấu tại vòng loại World Cup. Thực tế, đây lại là một trận đấu đáng thất vọng của tôi. Đội tuyển Đức có bàn thắng sớm từ một tình huống đá phạt khá tinh quái của Dietmar Hamann. Anh ấy thực hiện cú sút khi thủ môn David Seaman và các cầu thủ hậu vệ còn chưa sẵn sàng. Sau đó, họ có nhiều tình huống hãm thành về phía David Seaman nhưng không thành công. Cuối cùng, tôi phải rời sân sau một pha va chạm vào đầu gối ở những phút cuối trận.

Tôi tiến đến và ngồi vào băng ghế dự bị, ngước ra ngoài trời đang lất phất những hạt mưa và lắng nghe bầu không khí quanh Wembley dần trở nên chua chát hơn. Khi tiếng còi mãn cuộc vang lên, chúng tôi nhận thất bại 0-1 ngay tại thánh địa Wembley cũ và lắng nghe những tiếng la ó từ phía các cổ động viên tuyển Anh. Để thua một trận đấu ngay tại Wembley và thua một đối thủ như đội tuyển Đức quả thật là một trong những kỉ niệm tồi tệ nhất mà tôi từng phải trải qua trong bóng đá. Tôi đi bộ dọc đường biên hướng về phòng thay đồ cũng chỉ ngay trước Kevin Keegan một vài bước chân. Tôi có thể nghe thấy những lời lẽ không hay ho hướng đến ông ấy từ các fan đứng phía trên khán đài gần đường chạy. Những chỉ trích nhằm về phía ông ấy không hề mang tính cá nhân. Thay vì thế, họ chỉ nói cho Kevin biết những gì mà họ đang nghĩ về ông khi ông nắm chiếc ghế của đội tuyển Anh. Có lẽ họ cũng không hề biết rằng những lời khó nghe đó lại hướng vào người đàn ông đã đạt được biết bao danh hiệu, giải thưởng trong 31 năm gắn bó với bóng đá. Cũng không mất quá lâu để mọi người quên rằng Kevin là sự lựa chọn đầu tiên cho chiếc ghế huấn luyện viên trưởng đội tuyển Anh kể từ khi Glenn Hoddle xin từ chức.

Tôi vẫn khá bất ngờ về những gì đã xảy ra khi chúng tôi bước vào phòng thay đồ. Kevin đã quyết định từ chức. Vì đã nghe được những gì mà các cổ động viên đã la ó trên sân, tôi hiểu tại sao Kevin đưa ra quyết định nhanh như vậy. Thậm chí, những gì đã xảy ra trong hàng giờ liền sau trận đấu với đội tuyển Đức vẫn là một cú sốc lớn. Chúng tôi vẫn không thay đồ. Có lẽ tất cả chúng tôi đều không thể tin được chuyện đã xảy ra. Kevin bước vào và đứng ở giữa phòng. Và rồi ông nói mình sẽ ra đi: “Tôi phải nói thật

với các cậu. Và thành thật với chính mình. Tôi sẽ dừng lại. Các cậu chắc chắn sẽ có quãng thời gian thành công phía trước. Các cậu là những cầu thủ rất xuất sắc."

Tôi biết đó chỉ là một quyết định tức thời bởi lẽ người trợ lí thân cận nhất của ông - Arthur Cox, người vốn hiểu và rất thân với Kevin - cũng chưa hề biết những gì sắp xảy ra. Chính Arthur là người đầu tiên lên tiếng sau khi Kevin dứt lời:

"Không, Kevin. Đừng làm thế!"

Arthur tiếp:

"Kevin, chúng tôi muốn ông làm huấn luyện viên trưởng tuyển Anh."

Tất cả mọi thứ gần như sụp đổ. Thua trận và rồi chúng tôi lại mất cả Kevin Keegan.

Cá nhân tôi, tôi không không cảm thấy thất vọng. Tôi cũng chưa từng thốt ra bất cứ một lời nào không hay về một trong những huấn luyện viên xuất sắc nhất trong lịch sử mà tôi từng làm việc cùng. Chỉ có Kevin mới biết mình phải làm gì và ông đã ra quyết định đó. Đầu tiên, ông nói với chúng tôi, sau đó là Adam Crozier, cán bộ FA và rồi cuối cùng là báo chí. Tất cả những thứ tuyệt vời đã từng xảy ra tại Wembley, khoảng thời gian thành công mà chúng tôi đã từng có với Kevin sắp sửa kết thúc với những giọt mưa rơi ngoài sân, sự tức giận, nỗi buồn bã và rồi đội tuyển Anh sẽ lại tiếp tục cuộc hành trình để tìm ra một vị thuyền trưởng mới. Bây giờ khi ngẫm lại, đó quả thật là một buổi chiều buồn và tôi nghĩ: *Tại sao chúng tôi lại không thay đổi quyết định và tổ chức thêm một trận đấu nữa ở đó trước khi phá nó? Lẽ ra nên cho Wembley một cơ hội nữa?*

Với sự trì hoãn trong việc xây dựng sân vận động mới, suýt nữa chúng tôi đã có cơ hội để làm điều đó. Nhưng thay vì thế, chúng ta hãy hy vọng rằng trận thua trước Đức không phải là ký ức duy nhất về Wembley. Chúng ta vẫn có những ký ức thành công khác với những trận chung kết FA Cup và Euro 96 và cả chức vô địch World Cup năm 1966. Xét trên bình diện bóng đá, nếu như trước trận đấu tại Wembley vào tháng 10/2000 đó, có ai bảo rằng chúng tôi sẽ thua đội tuyển Đức vào chiều hôm đó và rồi đánh bại họ ở trận lượt về thì bất cứ ai trong số các cầu thủ chúng tôi cũng sẽ đồng tình. Và thực tế, chúng tôi đã từng đánh bại họ ngay tại Munich ở trận lượt về vài tháng sau đó. Mặc dù vậy, rất nhiều thứ

đã xảy ra với đội tuyển Anh trước khi giấc mơ đó thành hiện thực.

Những tuyển thủ, thủ lĩnh và cả đội trưởng quan trọng như Alan Shearer và Tony Adams cũng sắp sửa đặt dấu chấm hết sự nghiệp tại đội tuyển Anh. Lúc ấy, Những chú sư tử Anh chỉ còn lại các cầu thủ trẻ, trong đó có thế hệ các cầu thủ United. Chúng tôi đã cùng nhau trải qua hai giải đấu lớn, hai nỗi thất vọng lớn. Sau thế hệ của chúng tôi, có rất nhiều tài năng trẻ đang chờ cơ hội tại đội tuyển Anh. Khi Kevin rời đi, mọi người dường như đều đồng tình rằng cần làm mọi thứ để đưa đội tuyển Anh trở lại. Trước khi Sven-Goran Eriksson được bổ nhiệm, Howard Wilkinson sẽ phụ trách đội tuyển trong một vài trận đấu và rồi Peter Taylor đóng vai trò làm huấn luyện viên tạm quyền trong chuyến giao hữu làm khách trước Italia. Mọi người đều nói:

"Phải tạo ra sự thay đổi. Hãy sử dụng những cầu thủ trẻ."

Có lẽ Peter hiểu ông ấy sẽ không thể có được chiếc ghế tại đội tuyển Anh trong lâu dài. Ông là người có cơ hội để mạnh dạn tạo ra những sự thay đổi lớn với đội tuyển Anh để biết mình cần phải làm gì cho dù kết quả có ra sao đi chăng nữa. Và rồi tất cả các cầu thủ trẻ được thử nghiệm. Tôi rất nhớ điều đó vì có lẽ Peter là người đầu tiên dám tung vào sân một thế hệ cầu thủ hoàn toàn mới. Điều đó không có nghĩa là ông loại bỏ tất cả các công thần, ông chỉ đơn giản là trao cơ hội cho nhiều cầu thủ trẻ hơn. Sven có ảnh hưởng rất lớn nhưng Peter đã bắt đầu công việc của mình. Thực sự, tôi nợ ông ấy rất nhiều. Peter Taylor đã trao cho tôi chiếc băng đội trưởng của đội tuyển Anh lần đầu tiên.

Trước đó, tôi mới chỉ từng làm đội trưởng duy nhất một lần trong đời. Trong suốt năm đầu tiên thi đấu tại sân Old Trafford, tôi từng làm đội trưởng của đội trẻ United giành chức vô địch tại Milk Cup ở Bắc Ireland. Việc thiếu kinh nghiệm chưa bao giờ khiến bất cứ ai phải dừng ước mơ. Khi lần đầu được ra mắt trong màu áo của đội tuyển Anh, tôi bắt đầu có tham vọng bước đến bước tiến tiếp theo. Đó là trở thành một trong những cầu thủ vĩ đại nhất của bóng đá Anh. Tôi luôn tin tưởng rằng chúng ta nên đặt bản thân vào một mục tiêu cao nhất. Tôi cũng đã có một buổi nói chuyện với Kevin Keegan sau khi Alan Shearer tuyên bố giã từ sự nghiệp thi đấu quốc tế. Tôi muốn huấn luyện viên trưởng đội tuyển Anh biết tôi có thể đảm nhiệm vị trí ấy. Kevin không hề trả lời có hoặc không. Nhưng ông ấy nghĩ rằng tôi sẽ trở thành thủ lĩnh của đội tuyển Anh một ngày không xa. Khi Kevin rời khỏi chiếc ghế của Tam sư, tôi nghĩ mọi người cũng đang bắt đầu nói về việc tôi có thể trở thành người đội trưởng tiếp theo. Mặc dù vậy, tôi vẫn phải khẳng

định luôn có không ít người phản đối ý kiến đó. Nhưng chắc chắn tôi cũng không thể nào tự mình biến điều đó thành sự thực ngay lập tức được. Tôi sẽ phải chờ cùng với tất cả mọi người. Một đêm trước khi Peter Taylor công bố đội hình cho trận đấu giao hữu với Italia, Victoria đang ở xa và tôi đang ở nhà của Gary Neville. Điện thoại của tôi rung lên vào lúc 8 giờ sáng. Tôi không phải là người giỏi trong việc dậy sớm vì thế lúc đó, tôi cũng khá lơ mơ.

Tôi nhấc điện thoại lên và cố gắng cất lời:

"Xin chào."

Giọng nói ở đầu dây bên kia thực sự khiến tôi tỉnh ngủ.

"Xin chào, David. Tôi là Peter Taylor."

Tôi tỉnh ngủ và bật dậy khỏi giường.

"Ô. Xin chào. Ông có khỏe không."

Ông ấy gọi đến không phải để nói chuyện. Tôi sẽ không bao giờ quên sau đó:

"Xin lỗi đã gọi cho cậu sớm thế này, nhưng tôi gọi cho cậu để nói về đội hình sắp tới. Tôi đã định triệu tập một số cầu thủ trẻ và một vài gương mặt mới. Tôi nghĩ cậu sẽ rất thích hợp để sắm vai đội trưởng của đội. Tôi chắc chắn là cậu cũng đã sẵn sàng với vai trò này. Tôi muốn cậu là người đầu tiên biết điều này."

Tôi phải ngồi xuống để tự trấn tĩnh lại trong khoảng 5 phút. Nhiều lúc tôi cứ tưởng mình đang mơ ngủ. Nửa tỉnh nửa mê nghĩ ngợi xem có phải tôi vừa nghe được điều đó không. Tôi gần như chết lặng với những gì vừa nghe được qua cuộc điện thoại. Quá phấn khích, quá tự hào, và một chút khiêm tốn khi nghĩ về điều đó. Tôi lập tức gọi điện cho Victoria và rồi bố mẹ tôi. Và tôi vẫn không thể nào ngồi dậy được khi miên man trong suy nghĩ: *Thật tuyệt vời! Nhưng tôi không muốn làm đội trưởng chỉ trong một trận đấu. Tôi muốn tiếp tục nhận trách nhiệm, nhiệm vụ đó nữa.*

Rồi tôi cũng dần bình tĩnh trở lại. Tôi không lao ngay vào phòng của Gary, nhảy lên nhảy xuống giường của anh chàng để báo tin này. Thay vào đó, chúng tôi ăn sáng và tôi bình tĩnh kể lại chuyện đó với anh ấy một cách thật đơn giản:

"Này, Gaz. Tôi sẽ trở thành đội trưởng của đội tuyển Anh. Ném cho tôi gói ngũ cốc nào."

Tôi phải thừa nhận là tôi luôn xem Gary là đội trưởng ở United hoặc tuyển Anh. Nhưng hóa ra, nó lại đến với tôi trước. Anh ấy cũng rất vui vẻ cho dù là nó đến với anh ấy hay với tôi. Quả là một tin tốt lành trước khi đánh xe đến sân tập. Tôi nghĩ thông tin đó đã đến Carrington trước khi tôi kịp đặt chân đến. Một vài cầu thủ của United cứ khăng khăng gắn tôi với cái tên "Đội trưởng" trong suốt cả buổi sáng. Tôi cũng không kể câu chuyện giữa tôi và Peter hồi sáng khi tôi đón nhận tin vui này. Tôi quan sát cách mọi người đón nhận tin này ra sao. Tôi biết tính cách của mình và tôi phải tự tìm nó theo cách riêng. Tôi nhận ra những tiếng la hét và chửi bới ngoài kia không dành cho mình. Tôi sắp sửa bước ra ngoài, thi đấu và tập luyện thật chăm chỉ, dẫn dắt các cầu thủ khác. Bước vào trận đấu trong vai trò đội trưởng, lần đầu tiên quả thật rất tuyệt vời. Tôi luôn đặt áp lực lên bản thân, không cho phép mình được thư giãn và tận hưởng giây phút này bởi vì tôi hiểu tôi không muốn đây là lần duy nhất. Tôi sẽ phải cố gắng để chắc rằng vị huấn luyện viên trưởng của tuyển Anh sau này sẽ đồng ý với quyết định của Peter Taylor. Tôi thực sự hạnh phúc khi Peter trao cho tôi tấm băng đội trưởng và cũng rất vui khi ông ấy chọn tôi vào đội hình chính. Tôi sẽ phải làm thủ lĩnh của một tập thể còn rất trẻ. Tôi cảm thấy mình có thêm trách nhiệm. Quả thật, đó không phải là điều tự nhiên khi những cầu thủ dày dạn kinh nghiệm như Paul Ince, Tony Adams hay Alan Shearer vẫn còn đó. Một số người cũng cảm thấy lo lắng cho tôi với vai trò mới. Nhưng Peter đã nói rõ rằng ông ấy tin tưởng, điều này giúp tôi lấy lại sự tự tin. Cảm giác như các đồng đội của tôi cũng vậy. Xung quanh có đủ những cầu thủ trẻ để tôi cảm thấy như mình đủ chững chạc trong đội hình của tuyển Anh.

Cho dù đó chỉ là một trận giao hữu, cho dù khán giả đến sân không thực sự đông, song việc dẫn dắt các cầu thủ tuyển Anh bước ra sân Stadio Delle Alpi quả thật là một trong số những khoảnh khắc tự hào nhất trong sự nghiệp của tôi. Peter Taylor đã mạo hiểm với tôi và với toàn đội, nhưng tôi không nghĩ chúng tôi sẽ khiến ông ấy hay đất nước Anh phải thất vọng. Chúng tôi đã để thua đáng tiếc với tỉ số 1-0 trước một đội tuyển Italia quá mạnh. Chúng tôi hoàn toàn xứng đáng với một kết quả tốt hơn. Emile Heskey đã liên tiếp đe dọa hàng phòng ngự của họ bằng những pha hãm thành và chúng tôi tạo ra hàng tá cơ hội ghi bàn, nhưng thật tiếc, các cầu thủ lại không thể tận dụng chúng. Với riêng cá nhân tôi, tôi biết mình chưa bao giờ có cơ hội được thi đấu cho đội tuyển Anh với tư cách đó. Và cũng kể từ buổi tối hôm đó, mọi người thấy sự thay đổi ở tôi gần như ngay khi tôi đeo chiếc băng đội trưởng của Tam sư. Tôi biết họ có ý không hài lòng với tôi khi

nói như thế.

Khi mới chỉ bước vào hiệp 2 của trận đấu khoảng 10 phút, tỉ số vẫn là 0-0. Chúng tôi tạo ra một vài cú sút trong khu vực cấm địa ngay đầu trận. Trong một tình huống, bóng được nhồi vào khu vực vòng cấm và bị cản phá khiến nó bay lên không trung. Và trái bóng bắt đầu rớt đến vị trí của tôi. Tôi không biết ai đã lao vào cản phá nhưng tôi bất ngờ bị tác động khiến không thể nào nhận bóng và rồi bị xô ngã xuống sân. Đó là tình huống bóng trong vòng cấm của đội Italia và một vài cầu thủ Anh phản ứng để đòi một quả phạt. Thực tế, tôi bị tác động từ phía sau và ngã xuống. Khi tôi đứng dậy, Gattuso chợt lao về phía tôi và như thể muốn hét lên để phản ứng với tôi. Có lẽ anh ấy cho rằng tôi đã ngã xuống quá dễ dàng. Hoặc có lẽ anh ấy phản ứng như vậy để tránh gặp những rắc rối từ phía trọng tài. Dù sao tôi cũng không phản ứng lại và đã tránh đi chỗ khác nhưng anh ấy vẫn lao tới và kéo áo tôi lại. Tôi quay lại và nhìn thẳng vào anh ấy. Trong quá khứ, tôi cũng đã từng phản ứng lại và mắc một sai lầm. Lúc đó, tôi chỉ muốn tiếp tục trận đấu. Tôi hiểu mình đang là thủ lĩnh của đội tuyển Anh và vì thế tôi thấy tầm vóc của mình lớn hơn thế. Tôi chỉ muốn tách ra khỏi anh ấy và tránh khỏi những rắc rối. Gattuso ngay lập tức cũng quay trở lại với trận đấu. Một vài phút sau, anh ấy tiếp cận vòng cấm của chúng tôi và ghi bàn với một cú nã đại bác sấm sét từ cự li khoảng gần 30 mét. Đó cũng là bàn thắng ấn định chiến thắng cho đội tuyển Italia.

Peter Taylor đã làm rất tốt công việc của mình. Hôm đó, tân huấn luyện viên trưởng của đội tuyển Anh cũng xuất hiện ở Turin. Sau những tranh cãi về huấn luyện viên ngoại, Sven-Goran Eriksson ngồi vào chiếc ghế nóng tại đội tuyển Anh vẫn tiếp tục diễn ra trong một vài tuần sau. Thậm chí nó còn xuất hiện ngay trong phòng thay đồ của đội tuyển Anh. Tôi hiểu mối quan tâm của mọi người. Tôi biết họ muốn một người Anh đứng lên nắm quyền chỉ huy Tam sư. Nhưng trong hoàn cảnh của chúng tôi khi ấy – thời điểm mà cả đất nước đang khát khao thành công, khát khao được chứng kiến đội tuyển quốc gia thi đấu một thứ bóng đá thuyết phục, chúng tôi cần một người giỏi nhất trong công việc này, bất chấp lí lịch của họ. Và Sven vẫn luôn là một trong những huấn luyện viên đáng kính nhất. Thật may mắn, không mất quá lâu để những tranh cãi về ông thầy người Thụy Điển lắng xuống. Những kết quả và quan trọng hơn là màn trình diễn của đội tuyển Anh đã khiến mọi người quên đi điều đó.

Trước khi Sven làm việc ở Anh, tôi chưa từng gặp ông ấy. Tôi nghĩ mình cũng chưa từng thi đấu với bất cứ đội bóng nào do ông dẫn

dắt cả. Nhưng trong bóng đá, chúng ta có thể biết đến huấn luyện viên thông qua danh tiếng của họ. Hữu xạ tự nhiên hương! Những danh hiệu mà ông ấy đã giành được khiến chúng tôi phải tôn trọng và đặt niềm tin vào ông. Tôi là người được giới thiệu đầu tiên với huấn luyện viên Eriksson khi chúng tôi tập trung ở Villa Park để chuẩn bị cho trận đấu đầu tiên dưới triều đại của ông ấy. Đó là trận đấu giao hữu với đội tuyển Tây Ban Nha. Khi chúng tôi đến khách sạn của đội, tôi nhận được thông báo rằng ông ấy muốn gặp tôi.

Đó không chỉ là một cơ hội để nói lời chào với ông ấy mà còn là cơ hội để biết thêm về kế hoạch của ông ấy khi tiếp cận công việc tại đội tuyển Anh. Theo đó, Sven sẽ đi dự khán một số trận đấu trong nước. Có rất nhiều chuyện xung quanh ông ấy trước trận đấu đầu tiên cùng với đội tuyển Anh. Nhưng có một câu hỏi mà tôi vẫn rất băn khoăn là liệu ông ấy có tiếp tục lựa chọn tôi trong vai trò đội trưởng của tuyển Anh nữa hay không? Và rồi tôi đã có câu trả lời: Tôi sẽ tiếp tục làm thủ lĩnh của Tam sư. Trước đó, tôi đã thực sự lo lắng trong suốt một tuần trước khi tập trung cùng toàn đội. Nhưng thật may mắn, tôi đã được nghe những gì mà tôi vẫn khát khao:

“Cậu sẽ tiếp tục trong vai trò đội trưởng nhé. Tôi nghĩ cậu sẽ trở thành một người đội trưởng vĩ đại tại đội tuyển Anh. Cậu là một cầu thủ giỏi và các cầu thủ khác có thể noi gương. Bất cứ ai nghi ngờ về điều đó, cậu phải chứng minh họ sai.”

Ở buổi đầu gặp mặt, những gì ông ấy nói với tôi và cả đội rất đơn giản. Sven muốn đội tuyển Anh chơi thứ bóng đá hấp dẫn và thuyết phục. Nhưng ông ấy cũng muốn cả sự hiệu quả nữa. Những buổi tập của toàn đội diễn ra trong không khí vui vẻ, đặc biệt là bởi vì cả Steve McClaren, Peter Taylor và Sammy Lee đều nằm trong thành phần ban huấn luyện. Dường như vẫn không có gì gọi là cải cách: Sven vẫn bình tĩnh chuẩn bị để mọi người quen dần với những gì ông ấy muốn các cầu thủ thực hiện và hiểu hơn về triết lí của ông ấy để chắc chắn khi ông ấy làm điều đó, mọi cầu thủ đều đã từng nghe về nó. Sự hiện diện của Sven luôn nhận được sự tôn trọng và chú ý từ toàn đội. Các cầu thủ luôn hiểu rằng đội tuyển Anh đã có được một huấn luyện viên tài năng và hoàn toàn phù hợp với vị trí thuyền trưởng tại đây. Quy định hết sức rõ ràng và đơn giản, chúng tôi hay bất cứ ai trong đội đều không được phép vi phạm. Chúng tôi được đối xử như những người đàn ông, được dành sự tôn trọng và ngược lại, chúng tôi cũng được kì vọng sẽ làm hết trách nhiệm của mình. Tôi tin chắc đó là hướng tiếp cận mà mọi tuyển thủ Anh đều muốn.

Mặc dù đó chỉ là một trận giao hữu, nhưng cũng đã xuất hiện những tiếng la ó phản ứng trên sân Villa Park và rồi chúng tôi đã đánh bại Tây Ban Nha với tỉ số 3-0. Chúng tôi biết phép thử thực sự phải là trận đấu tiếp theo tại vòng loại World Cup. Sau khi để thua Đức và rồi một trận hòa ở Helsinki, trận đấu tiếp theo với Phần Lan tại Anfield sẽ là một thử thách thực sự: hoặc là một trận thắng hoặc là chúng tôi sẽ rơi vào vũng lầy thực sự. Nếu không có được 3 điểm, chúng tôi sẽ gặp vấn đề khi phải thi đấu play-off. Trận đấu đó là một thử thách thực sự, và chúng tôi cần phải cùng nhau đoàn kết để có được kết quả tốt nhất. Với cá nhân tôi, tư cách là một người đội trưởng, tôi thấy mình cần đưa ra một giải pháp nào đó.

Tại Villa Park, có lẽ bởi vì tôi chỉ thi đấu trong hiệp 1 trong trận đấu với Tây Ban Nha nên tôi không hài lòng với màn thể hiện của mình cho dù toàn đội đã thi đấu tốt. Tại Anfield, ngay trước giờ bóng lăn, mọi thứ có vẻ rất khác. Rủi ro cũng có vẻ cao hơi rất nhiều, không chỉ riêng tôi. Chúng tôi chỉ bắt đầu thi đấu các trận của đội tuyển Anh ở sân của các câu lạc bộ khác nhau sau khi sân Wembley chính thức được phá bỏ. Mọi người đều biết không khí thực sự rất tuyệt vời tại Anfield, nhưng không ai chắc rằng các cầu thủ của United như tôi sẽ được tiếp đón như thế nào trên sân nhà của Liverpool. Chúng tôi lẽ ra không nên lo lắng về điều đó. Cho dù họ là fan của Liverpool hay các fan từ khắp nơi trên đất nước thì những tiếng hô vang tên tôi trên sân ngay trước trận đấu khiến tôi phải dựng tóc gáy. Điều đó thực sự tuyệt vời với cá nhân tôi, nhưng quan trọng hơn, nó cho chúng tôi cảm giác rằng mọi người đang đồng hành cùng tuyển Anh và đồng hành cùng Sven.

Ngay khi bắt đầu, chúng tôi đã thi đấu rất hưng phấn và tạo ra rất nhiều cơ hội ăn bàn. Toàn đội như đang có một nguồn năng lượng dồi dào. Những đường chuyền diễn ra với độ chính xác cao. Mọi thứ thực sự tốt cho đến khi Phần Lan là đội ghi bàn mở tỉ số. Từ một tình huống phạt góc, cầu thủ đội khách đánh đầu. Bóng đập chân Gary Neville khiến thủ môn David Seaman không kịp phản ứng. Một bàn thắng may mắn! Và chúng tôi lại bị dẫn trước.

Nhưng rồi Michael Owen nhanh chóng có được bàn thắng gỡ hòa ngay trước khi hiệp 1 kết thúc sau cú căng ngang của Gary. Điều đó khiến chúng tôi bước vào giờ nghỉ với một chút niềm tin vào hiệp 2. Thế nhưng, với các cổ động viên, họ vẫn còn rất lo lắng. Và khi trở lại với hiệp 2 của trận đấu, chúng tôi đã có bàn thắng ấn định tỉ số chung cuộc 2-1. Ngay đầu hiệp 2, bóng được luân chuyển sang cánh trái trước khi trở về khu vực của tôi bên hành lang phải. Tôi có bóng ở mép ngoài bên phải khu vực 16m50. Tôi

thực hiện pha đỡ bóng bước một gọn gàng rồi đưa bóng về trước cùng với đà di chuyển, sau đó dứt điểm. Một sự lựa chọn dễ dàng! Bóng khẽ chạm chân một cầu thủ hậu vệ trước khi vượt qua tầm với của thủ môn và găm thẳng vào góc xa. Đây cũng là bàn thắng đầu tiên của tôi cho đội tuyển Anh từ các tình huống bóng sống. Tôi lao về phía góc sân để ăn mừng bàn thắng. Người đầu tiên mà tôi nhìn thấy là Teddy Sheringham. Tôi ôm anh ấy để chia vui. Tôi nhảy lên lưng anh ấy để ăn mừng. Về cuối trận, David Seaman đã xuất sắc cản phá một số cơ hội của đội khách. Anh ấy luôn chứng tỏ được khả năng của mình trong những trận đấu lớn. Chúng tôi cũng tạo ra thêm một vài cơ hội nhưng không có bàn thắng nào được ghi. Và bàn thắng của tôi cũng là bàn ấn định tỉ số của trận đấu. Nó được ghi trên sân của Liverpool. Điều đó khiến tôi càng phấn khích hơn.

Chúng tôi phải đánh bại Phần Lan để tự tạo cơ hội cho chính mình. Chuyến làm khách với đội tuyển Đức tại Munich sẽ diễn ra sau đó 5 tháng và chúng tôi biết mình cần giữ được tinh thần chiến đấu như ở trận đấu vừa qua tại Anfield. Trước khi đến Đức, chúng tôi vẫn còn 2 chuyến làm khách với Hy Lạp và Albania cũng ở vòng loại và các trận đấu giao hữu nữa. Sven vẫn luôn tin tưởng vào lứa cầu thủ trẻ mà ông kế thừa từ Peter Taylor, một thế hệ trẻ với các cầu thủ chỉ ở độ tuổi đôi mươi. Sven cho chúng tôi thời gian để gắn kết và các trận đấu để dần xây dựng bộ khung vững chắc và cả sự tự tin. Trong những tháng đầu tiên của mùa giải, đôi lúc tôi có cảm giác sự phát triển của đội gắn liền với United - bởi vì bên cạnh tôi có Gary, Phil, Butty và Scholesy.

Thật khó để nói chính xác điều gì mang đến một tập thể thành công. Chắc chắn sẽ có các cầu thủ giỏi, huấn luyện viên tốt và sự quản lí xuất sắc. Mặc dù vậy, để biến các cá nhân thành một tập thể mạnh, cần nhiều yếu tố, nhất là ở cấp độ đội tuyển quốc gia khi mà các cầu thủ có thể đến từ khắp các câu lạc bộ trên cả nước. Sinh hoạt cùng nhau, thi đấu cùng nhau, chiến thắng và thất bại cùng nhau tạo nên sự khác biệt. Một huấn luyện viên trưởng của đội tuyển quốc gia phải cố gắng để khiến cho một tập thể luôn phát triển, cho dù những chấn thương, sự khác biệt ở câu lạc bộ và thời gian tập trung của đội tuyển Anh chỉ kéo dài vài ngày trước mỗi trận đấu. Các cầu thủ có thể đóng góp vào việc đó. Nhưng Sven xứng đáng với niềm tin của người hâm mộ, ít nhất là khi ông tạo ra một tinh thần đoàn kết giữa các cầu thủ trong đội hơn bất cứ đời huấn luyện viên nào trước đó mà tôi từng biết.

Nhiều lần trong quá khứ khi chúng tôi tập trung đội tuyển quốc gia, chúng tôi có thể biết ngay nhóm cầu thủ nào sẽ thân thiết với

nhóm cầu thủ nào. Các nhóm trong đội được chia ra theo những cầu thủ trụ cột và những cầu thủ trẻ hơn; hoặc theo sự thù địch giữa các câu lạc bộ trong nước. Khi ấy chúng tôi cũng từng đối xử theo cách đó với những người khác trong đội. Các cầu thủ từ United vốn vẫn nổi tiếng là luôn biết giữ mình khi tập trung đội tuyển. Nhưng bây giờ, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều. Có thể nói rằng có một sợi dây kết nối thực sự, sự tôn trọng lẫn nhau thực sự giữa những tuyển thủ Anh và điều đó đã tạo nên sự khác biệt khi chúng tôi cùng ra ngoài và thi đấu. Chúng tôi có thể cảm nhận được sự thay đổi đó ngay trong tháng đầu tiên mà Sven ngồi vào chiếc ghế nóng. Và cách mà huấn luyện viên trưởng mới của đội đối xử với các cầu thủ cũng là sự khác biệt lớn.

Tôi còn nhớ trận thắng với tỉ số 4-0 trước Mexico tại Pride Park trong khuôn khổ giao hữu giữa các trận đấu vòng loại World Cup vào đầu năm 2001. Có một khoảnh khắc đã nói lên tất cả về tinh thần đoàn kết của đội tuyển Anh. Nó khiến tôi có cảm giác chúng tôi có thể đến Munich và có một kết quả có lợi, từ đó có vé trực tiếp đến World Cup vào năm sau. Ngay từ đầu trận, một hậu vệ của Mexico đã có tình huống lao đến từ phía sau. Tình huống đó không quá nghiêm trọng khi tôi hơi đau và phải đi cà nhắc. Nhưng gần như ngay sau đó, Steven Gerrard vào bóng với hậu vệ đó như một cách trả đũa và khiến đối phương lăn lộn trên sân. Tất nhiên, Gerrard đã vào bóng đúng luật khi chân của cậu ấy chạm bóng trước hậu vệ người Mexico. Luôn dành sự quan tâm đến đồng đội chính là thái độ, tinh thần mà chúng ta có thể nhìn thấy ở mọi đội bóng chiến thắng và nhà vô địch.

Trở lại vòng loại World Cup, chúng tôi đánh bại Hy Lạp tại Athens và Albania tại Tirana. Hai chiến thắng này ít nhất đã giúp chúng tôi đảm bảo chắc chắn có được vị trí thứ 2 để tham gia vòng play-off tranh vé tới vòng chung kết World Cup vào mùa hè năm sau. Để có thể giành ngôi nhất bảng và có vé đến thẳng Nhật Bản và Hàn Quốc, chúng tôi biết mình phải giành được chiến thắng ở trận đấu tại Munich. Mặc dù mọi thứ đang diễn ra rất tốt đẹp dưới triều đại của Sven, song không nhiều người nghĩ chúng tôi lại có thể có cơ hội làm được điều đó. Chưa có ai từng đánh bại người Đức ngay tại sân nhà của họ. Và cho lần đầu tiên, có lẽ những sự kì vọng cũng không quá cao và điều đó khiến chúng tôi cởi bỏ bớt áp lực. Chúng tôi không phải lo lắng quá nhiều về việc sẽ khiến người hâm mộ thất vọng. Người duy nhất luôn luôn tin tưởng rằng chúng tôi có thể chiến thắng chính là huấn luyện viên trưởng. Sven không phải mẫu người thích "nổ" trước giới truyền thông, nhưng kể từ khi gánh trách nhiệm tại đội tuyển Anh, mỗi lần được hỏi về các trận đấu với đội tuyển Đức, ông luôn tự tin nghĩ

rằng chúng tôi có đủ xuất sắc để đánh bại họ. Có lẽ sự tự tin của ông ấy trong suốt một tháng vừa qua và cho đến ngày diễn ra trận đấu vào 1/9/2001 đã len lỏi vào trong tâm trí của mỗi cầu thủ mà chúng tôi không hề nhận ra.

Cho dù lí do là gì đi chăng nữa, khi chúng tôi ngồi xuống và cùng nhau ăn tối tại khách sạn ở Munich vào buổi tối thứ Sáu trước trận đấu, tôi nhìn xung quanh và lắng nghe mọi cuộc trò chuyện và tự nhủ rằng liệu tôi có thể nhớ được mãi mãi rằng tôi đã từng sống trong một đội tuyển Anh với bầu không khí tích cực này. Tôi có những nghi ngờ của riêng tôi về trận đấu vào ngày hôm sau, nhưng chúng tôi vẫn sẽ ở đó để thi đấu cho dù tôi có sẵn sàng hay không. Sau giờ ăn, tôi quay trở lại phòng và nói chuyện với cậu bạn Dave Gardner. Anh ấy hỏi tôi nghĩ gì về việc chúng tôi có thể có vé đến thẳng World Cup. Một vài giờ sau, các cầu thủ còn lại đã thuyết phục tôi rằng:

"Tôi nghĩ chúng ta sẽ giành chiến thắng."

Sự yên lặng giữa hai đầu dây điện thoại có thể khiến tôi hiểu ra ở quê nhà, mọi người cũng không có được tâm lí tự tin như chúng tôi. Nhưng tôi cũng không nói điều đó với Dave. Và tôi muốn một phần trong suy nghĩ của tôi sẽ xảy ra vào ngày hôm sau. Tôi thực sự lo lắng chấn thương háng mình gặp phải khi United thi đấu với Aston Villa tuần trước không kịp hồi phục. Nhưng hóa ra, nó lại không tồi tệ như tôi nghĩ. Tôi vẫn có thể tham gia các buổi tập của đội tuyển Anh cùng với các đồng đội cho dù tôi không thực sự sẵn sàng. Tôi sẽ có một tuần để hồi phục và hy vọng điều tốt đẹp nhất sẽ đến. Việc đóng vai trò là đội trưởng khiến quãng thời gian đó trở nên tồi tệ hơn: Tôi muốn mình tham gia cùng với toàn đội. Tôi chỉ có thể tập luyện cùng với toàn đội vào chiều hôm thứ Sáu ngay trước bữa ăn tối tại khách sạn. Tôi ra ngoài khoảng nửa tiếng cùng với Gary Lewin và Alan Smith – nhân viên y tế của đội tuyển Anh để kiểm tra thể trạng của tôi: chạy, chuyển hướng và sút bóng chết.

Cảm giác lúc đó thật khác lạ, thậm chí nó còn khó diễn tả hơn cả cảm giác hồi hộp khi có được một suất đá chính ở một trận đấu lớn. Tôi chỉ muốn thật cố gắng để có thể khiến mọi người tin tưởng rằng tôi có đủ sức khỏe thi đấu và sẽ không để mọi người thất vọng. Nhưng cùng thời điểm đó, tôi cũng không muốn bung hết sức trong màn kiểm tra, chỉ đơn giản là để tránh gặp phải vấn đề vào phút cuối và có thể phải bỏ lỡ cơ hội của mình. Nhưng dù sao, cả Gary và Alan đều vui mừng và báo cho tôi kết luận tích cực rằng tôi hoàn toàn có đủ sức khỏe để tập luyện và thi đấu cùng đội

tuyển Anh. Và thật tuyệt khi các đồng đội còn lại cũng đều ở trạng thái tốt nhất. Tôi chỉ ước mình có cơ hội thi đấu với người Đức. Tôi ngóng chờ từng giây từng phút để vào sân thi đấu. Các đồng đội của tôi trông tự tin trong suốt bữa sáng và thậm chí là trong cả khoảng thời gian 30 phút trước giờ thi đấu trong phòng thay đồ, mọi người dường như thoải mái và rất bình tĩnh. Chúng tôi ra ngoài và khởi động. Mọi thứ vẫn rất ổn. Mọi thứ ngoại trừ chấn thương của tôi. Tôi biết mình khát khao được thi đấu đến nhường nào nhưng tôi phải làm những gì tốt nhất cho đội. Mặc dù vậy, một vài phút chạy khởi động và căng cơ đã tạo ra những sự khác biệt. Tôi trở lại với niềm tin rằng mình có thể làm được. Khi thời khắc quan trọng đã đến, trong khoảng một vài phút trước khi tiếng chuông reo lên báo hiệu chúng tôi phải ra sân thi đấu, Sven ngồi lại với mọi người. Những gì mà ông ấy nói thực sự rất đơn giản nhưng gắn chặt vào tâm trí và cảm xúc của mỗi cầu thủ:

“Hãy ra sân, và chiến đấu hết mình. Hãy tự tin: Họ là một đội bóng giỏi nhưng chúng ta còn xuất sắc hơn. Hãy thi đấu thật tốt và giành lấy 3 điểm.”

Sven luôn luôn kết thúc những lời dặn dò bằng cụm từ “giành ba điểm.” Tôi đứng dậy và dẫn đầu cả đội hình thi đấu bước ra ngoài đường hầm. Bác sĩ trị liệu nhắc tôi mặc quần giữ nhiệt bó sát để giữ ấm và hỗ trợ một chút cho chấn thương của tôi. Nhưng ngay khi đứng tại đường hầm, tôi biết mình đã mắc sai lầm khi đồng ý mặc nó. Tôi luôn cần phải thoải mái với trang phục: không chỉ với những đôi giày mà cả bộ đồ tôi mặc. Nếu bị phồng rộp thì tôi cũng không thể đeo thêm một đôi tất hoặc một miếng lót gót chân. Có lẽ những thứ đó cứ quanh đi quẩn lại trong đầu tôi, nhưng tôi hiểu nó sẽ mang đến những sự khác biệt thực sự với tôi. Mỗi khi chờ ra sân thi đấu ở những trận cầu lớn, tôi thường bị mắc vào những thứ như thế. Mặc dù vậy, lúc đó cũng không phải là thời điểm thích hợp để thay đổi.

Chúng tôi vào sân và bắt đầu thi đấu, nhưng chỉ sau ít phút, chúng tôi đã bị thủng lưới. Carsten Jancker là người ghi bàn cho đội tuyển Đức. Tôi thậm chí còn không có thời gian đủ lâu để dừng việc lo lắng về cảm giác không ổn. Chấn thương không ảnh hưởng đến tôi nhưng chiếc quần giữ nhiệt thì có. Tôi đi bộ dọc đường biên và rồi bóc chúng ra. Một vài tờ báo đã chụp được khoảnh khắc đó và ngay ngày hôm sau có bài viết cùng với bức hình và dòng tít về việc đội trưởng tuyển Anh thay đổi trận đấu bằng việc thay chiếc quần đang mặc. Việc cởi bỏ chúng ra khiến tôi thoải mái hơn trong khi di chuyển và có thể chạy dễ dàng hơn. Tôi cũng không hề có vấn đề gì với chấn thương của mình cho đến

cuối trận.

Thông thường, việc để thua trước một bàn có lẽ là thứ tồi tệ nhất có thể xảy ra. Để cho đội tuyển Đức có một khởi đầu tốt và rồi không thể gỡ lại được chính là những gì đã diễn ra tại Wembley, phải chứ? Nhưng tại sân vận động Olympic, Munich, những suy nghĩ đó dường như không hề ảnh hưởng đến chúng tôi. Không ai hoảng hốt hay tỏ ra mất tập trung trên sân cả. Mọi thứ có vẻ giống với những gì đã diễn ra tại Stadio Delle Alpi với United, tối hôm đó, chúng tôi bị dẫn trước tới 2-0 trước Juventus nhưng rồi chúng tôi đã lội ngược dòng để thắng lại và vào đến trận chung kết cúp châu Âu. Michael Owen thực sự quyết tâm. Cậu ấy luôn rất bình tĩnh nhưng tôi có thể nhìn thấy ngọn lửa quyết tâm trong ánh mắt của cậu ấy trước giờ bóng lăn. Và khi chúng tôi đang bị dẫn trước, cậu ấy chợt hét lớn với tất cả mọi người:

"Cố lên. Chúng ta có thể thắng trận này. Chúng ta có thể đánh bại họ."

Và chúng tôi biết cậu ấy đã đúng. Chỉ 5 phút sau, Michael ghi bàn thắng quân bình tỉ số. Và chúng tôi tiếp tục cố gắng quyết tâm thi đấu. Tôi nghĩ người Đức bị mất tinh thần sau bàn thua đó. Oliver Kahn, một trong số những thủ môn xuất sắc nhất đã phải trải qua một buổi tối thật tồi tệ. Hóa ra đó lại là một trận đấu mà mọi thứ chúng tôi muốn đều đã xảy ra. Steven Gerrard ghi bàn thắng ở ngay trước khi hiệp 1 kết thúc bằng một cú sút xa trời giáng từ cự ly khoảng hơn 20 mét. Đây cũng là bàn thắng đầu tiên của cậu ấy cho đội tuyển Anh. Bàn thắng đó khiến quãng thời gian sau đó trở nên thật tuyệt vời với chúng tôi. Nếu một trận đấu diễn ra quá căng thẳng thì việc dẫn trước giờ nghỉ sẽ giúp toàn đội có được lợi thế về mặt tâm lí. Cậu ấy đã bỏ lỡ nhiều trận đấu ở vòng loại trước đó vì chấn thương và ở chuyến làm khách đến nước Đức lần này, Steven đã kịp hồi phục. Nhờ thế, chúng tôi cũng có được sự cân bằng tốt hơn trong đội hình. Dù vẫn còn trẻ nhưng Steven chẳng khác nào một Roy Keane hay là Patrick Vieira: từ những cú tắc bóng cho đến việc chạy và chạy liên tục trên sân, vừa có thể chuyền chuẩn xác và cũng có thể ghi bàn ấn tượng. Cậu ấy gần như quán xuyến trọn vẹn khu vực giữa sân. Quả thật không phải ngẫu nhiên mà đội tuyển Anh hiếm khi để thua khi có Steven Gerrard trong đội hình.

Tôi không biết những đồng đội khác thì sao nhưng tôi càng lo lắng hơn khi bước vào hiệp 2 của trận đấu. Tôi còn nhớ khi bước vào phòng thay đồ với tỉ số là 2-1, và tôi cũng không biết mình sẽ nên tiếp cận 45 phút tiếp theo như thế nào. Sau hiệp 1, Sven luôn bảo

mọi người bước vào và ổn định để trấn tĩnh lại trong khoảng 5 phút: ngồi xuống, tháo giày, uống nước và làm bất cứ thứ gì cần. Những cuộc nói chuyện giữa các cầu thủ rầm rì trong phòng:

"Chúng ta ra ngoài và bảo vệ kết quả 2-1 chứ? Hay tấn công và tìm kiếm bàn nữa cho chắc thắng?"

Tôi nghĩ tất cả chúng tôi đều biết không cần phải thay đổi gì cả. Đó cũng chính là những gì mà Sven đã nói với chúng tôi. Và kết quả là chúng tôi có thêm được bàn thắng và tin tưởng vào hàng phòng ngự hơn. Hiệp 2 diễn ra như một giấc mơ vậy. Michael ghi bàn thắng thứ hai chỉ sau vài phút kể từ khi giao bóng và rồi lập hattrick cho riêng mình. Sau đó, Scholesy có đường chuyền "dọn cỗ" để Emile ghi bàn. Tôi còn nhớ khi cú sút của Emile đi vào lưới, tôi nhanh chóng nhìn xung quanh và hướng ánh mắt vào băng ghế dự bị để chứng kiến phản ứng của mọi người: Tất cả mọi thứ giống y như mọi người trên khán đài và tôi đoán cũng giống như tất cả những ai đang xem qua màn ảnh nhỏ ti vi ở nhà. Các cầu thủ dự bị và thành viên ban huấn luyện, tất cả ùa ra ôm lấy nhau. Và chắc là tôi cũng có thể đọc được khẩu hình miệng của mọi người:

"NĂM – MỘT. Trước Tuyển ĐỨC, Tại ĐỨC. KHÔNG THỂ TIN NỔI!"

Lúc đó, trận đấu vẫn còn khoảng 5 phút. Quả thực, đó là 5 phút của thiên đường bóng đá. Tuy nhiên có một điều lạ là tôi đã tham gia vào quá trình lên bóng ở bàn thắng thứ 5 và thực tế tôi không tham gia nhiều vào các tình huống quyết định mỗi khi thi đấu cho đội tuyển Anh. Tôi đang thi đấu nhưng cũng cảm giác mình thấy hạnh phúc khi được theo dõi mọi thứ trên sân. Tôi là một phần của những tình huống đó nhưng tôi lại đang ngưỡng mộ những gì mà những người đồng đội bên cạnh tôi đang làm. Tất cả chúng tôi cần giữ được bóng. Điều đó khiến những người Đức bắt đầu ngày càng trở nên lo lắng và tức giận. Chúng tôi không phải là một đội bóng biểu diễn khi các cầu thủ không phải mẫu người thích gặm nhấm thất bại của người khác với những động tác kĩ thuật hay những cú lừa. Nhưng chúng tôi vẫn phải giữ bóng để khiến họ không thể chạm bóng, từ đó không có bất cứ cơ hội nào để ghi bàn. Cảm giác chúng tôi còn muốn đánh bại họ 10-1 chứ không phải chỉ là 5 bàn như hiện tại.

Ngay khi trọng tài nổi hồi còi mãn cuộc, trọng tài chính khi ấy là Pierluigi Collina xuất hiện và xin chiếc áo của tôi. Có lẽ ông ấy cũng hiểu mình cũng chính là một phần của lịch sử mà chúng tôi vừa tạo ra. Tôi nghĩ ông ấy là vị trọng tài xuất sắc nhất thế giới, vì

vậy tôi cũng đủ vui. Sau cùng, không có một Người Đức nào trong hoàn cảnh đó có cảm xúc để đổi áo. Tôi nghĩ Collina cũng khá hài lòng khi tôi cũng đề nghị được đổi áo với ông ấy. Sau đó, tất cả những điều tôi muốn làm là òa vào lòng người hâm mộ của đội tuyển Anh. Hàng nghìn người đổ đến Munich và hiệp 2 của trận đấu có cảm giác như chúng tôi đang thi đấu trên sân nhà. Âm thanh thật tuyệt vời. Tôi luôn cho rằng các fan của đội tuyển Anh là tuyệt vời nhất thế giới. Các cổ động viên của chúng tôi sẽ luôn đồng hành và dành cho chúng tôi những sự ủng hộ tuyệt vời. Tôi chắc chắn một điều là mọi cổ động viên Anh bên trong sân vận động Olympic sẽ kể cho bạn những câu chuyện về hành trình tuyệt vời từ không nơi nào trong quá khứ và từ thất vọng của màn trình diễn kém cỏi của đội tuyển Anh. Tất cả trong số họ đều biết cảm giác thế nào khi thất bại trước một đối thủ nhiều duyên nợ như đội tuyển Đức và Argentina. Và họ xứng đáng với niềm vui của chiến thắng lịch sử 5-1 ngay tại sân Olympic mà chúng tôi đã viết lên. Với các cầu thủ, tối hôm đó chắc chắn sẽ là một trong những buổi tối tuyệt vời nhất trong cuộc đời họ.

Trở lại bên trong, tôi mới phát hiện ra mình gần như không thể nào nói được. Cổ họng của tôi cảm giác như bị ép hút đến khoảng 20 điếu xì gà trong khoảng một vài giờ qua. Tôi biết mình đã nói chuyện rất nhiều rồi thì hò hét rất nhiều trong suốt cả trận đấu. Tôi cũng tham gia hát hò với một vài cầu thủ trong phòng thay đồ nữa. Bầu không khí trong phòng thay đồ quả thật tuyệt vời. Chúng tôi quá tự hào, quá hạnh phúc nhưng tất cả chúng tôi đã thực hiện những màn nhảy múa bên ngoài sân rồi. Và bây giờ là lúc chúng tôi cần giữ được sự bình tĩnh. Một số cầu thủ được mát xa, những người khác được xông hơi trong phòng tắm và số còn lại như tôi chỉ ngồi nguyên tại chỗ và dần dần thay đồ, uống nước và thậm chí là "uống" những khoảnh khắc vào tâm trí để nhớ lâu hơn.

Không cần Sven phải nói nhưng tôi nghĩ mọi tuyển thủ Anh khi ấy đều đã bắt đầu nghĩ về trận đấu tiếp theo trong 4 ngày nữa trước Albania. Tất cả những điều kì diệu mà chúng tôi đã làm quả thật là tuyệt vời nhưng nó sẽ chẳng có ý nghĩ gì nữa nếu chúng tôi không thể giành chiến thắng ở trận đấu vào thứ Tư tuần tới ngay tại St James' Park. Bạn có thể sống trong thế giới bóng đá trong vai của một cổ động viên hoặc một cầu thủ trong đêm mà tuyển Anh giành chiến thắng 5-1 trước người Đức. Nhưng qua từng trận đấu, hãy đặt lịch sử, chiến thắng sang một bên và đối thủ là ai có lẽ cũng không còn quan trọng nữa. Chỉ có chiến thắng là điều duy nhất. Như ông Eriksson từng nói: chỉ có 3 điểm.

Tôi ngồi một chỗ và dựa lưng vào bức tường phía sau. Tôi nghĩ lại những ký ức vào buổi chiều thứ Bảy mưa gió tại Wembley gần một năm về trước. Và với Kevin Keegan trong phòng thay đồ sau khi chúng tôi để thua với tỉ số 1-0 trước chính người Đức, ông ấy bảo chúng tôi rằng ông sẽ gánh trách nhiệm tại đội tuyển Anh cho đến khi ông ấy còn có thể. Tôi vẫn còn nhớ giới truyền thông và nhiều cổ động viên đã cho rằng hành trình đến World Cup đã khép lại ngay khi chúng còn chưa bắt đầu. Từ trong sâu thẳm trong tim, tôi biết tôi đã bị đẩy đến mức không thể đồng ý với những nhà tiên tri luôn bi quan. Việc để thua trước đội tuyển Đức chỉ là điều không may xảy ra. Với cá nhân tôi và với đội tuyển Anh, việc để mất Kevin mới chính là địa ngục, giống như ngày tận thế. Bây giờ, 11 tháng sau, chúng tôi vừa mới đánh bại đối thủ cũ của mình với tỉ số không tưởng.

Ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra nếu Kevin quyết định tiếp tục gắn bó với đội tuyển Anh? Tôi luôn tin ông ấy trên cương vị huấn luyện viên trưởng. Hãy nhìn lại những gì mà ông ấy từng đạt được cùng với Manchester City trong vài năm qua. Tôi vẫn dành cho ông ấy sự tôn trọng bất tận bởi tính cách, phẩm chất của một người đàn ông đích thực. Mặc dù vậy, đôi khi diễn ra những sự thay đổi không phải bởi vì có ai đó muốn nó xảy ra mà là bởi vì điều đó là bắt buộc. Tôi thích được thi đấu cho đội tuyển Anh dưới thời Kevin. Một năm sau, tôi đang là đội trưởng dưới triều đại của huấn luyện viên Sven-Goran Eriksson. Huấn luyện viên trưởng mới mang đến thế hệ mới của các cầu thủ Anh và cho chúng tôi cơ hội phát triển và xây dựng thành một đội. Sven và Alex Ferguson rất khác nhau trong cách họ tiếp cận từng cá nhân cầu thủ. Nhưng cách họ cố gắng xây dựng một tập thể thành công thì giống hệt nhau. Đối với đội tuyển Anh, màn trình diễn và tỉ số tại Munich là tất cả những gì mà mọi người muốn thấy như để minh chứng cho một cuộc cách mạng của người Thụy Điển thực sự đã và đang diễn ra.

Chương 10
BÀN CHÂN RẮC RỐI

Ngay sau khi Sir Alex Ferguson ký vào bản hợp đồng mới vào năm 1999, ông ấy nói đây sẽ là bản hợp đồng cuối cùng của ông với United và mùa giải 2001/02 đó sẽ là mùa giải cuối ông gắn bó cùng United. Lí do của ông ấy đưa ra là ông ấy muốn nghỉ ngơi sau 21 năm làm huấn luyện viên tại Scotland và Old Trafford. Ông muốn đi du lịch và gặp gỡ gia đình. Có lẽ ông muốn dành nhiều thời gian hơn cho các cuộc đua ngựa. Tôi biết ông ấy dành đam mê cho chúng ngang với tình yêu dành cho bóng đá. Trong số những ngày cuối cùng với tư cách là một cầu thủ của United, tôi và mọi người từng được ông dẫn đến trường đua Chester. Hôm đó là một buổi chiều thật tuyệt vời. Mặc dù giai đoạn cuối tháng 4/2003, tôi đã bị đẩy ra rìa tại Old Trafford, nhưng sự đoàn kết đó sẽ mãi mãi lưu lại trong tôi. Đó thực sự là một gia đình United. Chúng tôi ra ngoài cùng với nhau. Huấn luyện viên và các cầu thủ đã có khoảng thời gian thực sự rất vui vẻ. Khi ông ấy lần đầu nói với mọi người về kế hoạch nghỉ hưu của mình, có cảm giác rằng vẫn còn cả một chặng đường dài phía trước. Nhưng trong suốt năm 2001, mọi thứ bắt đầu dần trở thành hiện thực khi kế hoạch đó được mọi người nói đến trong các câu chuyện, đề cập đến nhiều hơn trong các bài báo. Còn có cả những câu chuyện về việc ông sẽ trở thành một đại sứ của câu lạc bộ trong tương lai gần. Cũng có cả những bài báo cho rằng mối quan hệ bất hòa với Ban lãnh đạo Manchester United là nguyên nhân dẫn đến việc ông giải nghệ. Họ còn cho rằng ông sẽ cắt đứt mọi mối quan hệ với sân Old Trafford. Các cầu thủ không hề biết bất cứ điều gì ngoài những điều được đăng tải tràn lan trên khắp các mặt báo. Mọi thứ chỉ mãi là tin đồn cho đến khi ông và các cầu thủ như chúng tôi ngồi lại và ông nói rằng mình sẽ giải nghệ vào tháng 5 tới (tức tháng 5/2001). Điều đó cũng có nghĩa là mùa giải 2000/01 sẽ là mùa giải cuối cùng của chúng tôi với ông. Khi bắt đầu tập luyện và thi

đấu, chúng tôi có lẽ chưa bao giờ nghĩ đến hay bàn tán trong phòng thay đồ về việc ông ra đi. Chúng tôi chưa từng nghĩ về viễn cảnh cuộc sống tại United không có ông trên băng ghế huấn luyện. Tôi chắc rằng tôi không phải là người duy nhất có những khúc mắc với Sir Alex. Hay trong cuộc sống, bạn có thể không muốn làm việc cùng với ông ấy, nhưng tất cả các cầu thủ đều công nhận rằng gắn bó với ông ấy tức là chúng ta đang được song hành với người xuất sắc nhất thế giới.

Những ngày đầu cập bến Manchester United khi vẫn còn là một đứa nhóc lần đầu xa gia đình, Sir Alex đã biết tên tôi. Ông ấy biết cả gia đình tôi, từ bố mẹ cho đến chị gái. Ông biết mọi thứ về tôi. Và tôi luôn có cảm giác mình được chào đón đến với Manchester United. Mọi thứ khi ấy đơn giản như là việc tôi rời gia đình này để đến với một gia đình khác. Đó là điều rất tuyệt vời ở bất cứ huấn luyện viên nào để giúp các cầu thủ cảm nhận được rằng ông luôn quan tâm và luôn hiểu họ. Hãy lấy trường hợp của Ruud van Nistelrooy làm ví dụ. Sir Alex luôn giữ liên lạc với anh ấy khi anh gặp phải chấn thương nghiêm trọng. Ông giúp Ruud bớt lo lắng và tin tưởng vào việc sớm trở lại. Và cũng từ đó, các cầu thủ cũng sẽ dần cảm nhận được trách nhiệm của họ phải đáp lại sự tin tưởng và quan tâm của Sir Alex. Điều đó cũng lí giải vì sao Ruud thi đấu bùng nổ để giúp United giành chức vô địch Ngoại hạng Anh năm 2003 (mùa giải mà tiền đạo người Hà Lan giành Vua phá lưới với 25 bàn thắng).

Sir Alex luôn biết cách để làm các tân binh của đội bóng cảm nhận được tình yêu thương và có cảm giác câu lạc bộ như là ngôi nhà thứ hai của họ ngay từ ngày đầu. Thế nhưng khi mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người đã được hình thành bền chặt thì khó có thể cảm nhận được khi nào ông ấy quay lưng lại. Sir Alex giống như một người cha luôn ở bên cạnh các cầu thủ để bảo vệ, cho bạn lời khuyên và lắng nghe khi bạn gặp khó khăn vì bạn là một phần của gia đình đó, một phần của câu lạc bộ. Với các ngôi sao trẻ, tiềm năng, ông luôn muốn tất cả cảm nhận được sự đặc biệt của câu lạc bộ đối với họ. Thế nhưng, có những cầu thủ như Dwight Yorke hay Jaap Stam, dù đã đóng góp những điều tuyệt vời cho United nhưng một ngày họ lại bất chợt nhận ra mình đã không còn có chỗ đứng ở ngôi nhà đó và không còn cách nào để tìm lại. Họ vẫn thường nói với ông ấy rằng họ không phù hợp với câu lạc bộ. Nhưng cuối cùng chính tôi cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự, cho dù khi bắt đầu mùa giải 2001/02, tôi chưa từng nghĩ về những điều như thế có thể xảy đến với mình.

Sir Alex nổi tiếng là người dễ nổi nóng. Những người bên ngoài

phòng thay đồ của United sẽ không thể nào hiểu được phong cách làm việc với các cầu thủ của ông ấy truyền cảm hứng đến nhường nào. Họ sẽ không thể nào thấy ông ấy vui đùa, hay tươi cười với các cầu thủ. Khi mọi thứ đều ổn, ông sẽ rất vui vẻ bên các học trò. Nếu phòng thay đồ của United tưng bừng bao nhiêu sau mỗi chiến thắng lớn, thì ông ấy còn vui hơn thế rất nhiều. Ông ấy đã đúng trong việc giữ một khoảng cách với các cầu thủ trong phần lớn thời gian. Cho dù ân cần với các học trò, nhưng hiếm khi thấy ông ấy quá thân thiết hay gần gũi với người này hơn người kia trong một tập thể. Thậm chí nếu có, thì chỉ có mối quan hệ của ông ấy với một hoặc hai người như Cantona hay Roy Keane có sự khác biệt so với phần còn lại.

Huấn luyện viên trưởng luôn hiểu bóng đá theo cách rất khác so với mọi người. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc cho dù đội bóng ở hoàn cảnh nào, dù là đang trong một mùa giải, hay là một trận đấu, các cầu thủ luôn có cảm giác rằng ông ấy luôn biết đội bóng cần làm gì. Ông luôn ý thức được mình có sức mạnh để thay đổi mọi thứ và không bao giờ sợ khi làm những điều đó, dù cho không đạt được điều gì, hay bất cứ ai nói điều gì đi chăng nữa. Tôi nghĩ mọi người cũng đã nghe đủ về biệt danh "Máy sấy tóc" của ông ấy. Đó là những gì đã diễn ra tại phòng thay đồ của United. Những người bên ngoài sân Old Trafford nên hiểu rằng bất cứ thứ gì Sir Alex làm là những điều tốt cho toàn đội trong từng thời điểm cụ thể. Đó là những gì mà chúng tôi, những người trong cuộc luôn hiểu rõ nhất.

Tôi vẫn còn nhớ về một trận đấu khá thú vị. Nó diễn ra vào một tuần trước khi tuyển Anh thi đấu với Hy Lạp vào năm 2001 trên sân White Hart Lane. Tôi thực sự rất nhớ buổi chiều hôm đó. Đó là lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình tôi ra sân với tư cách đội trưởng đội 1 của Manchester United. Và cách mà Sir Alex báo tin đó cho tôi thực sự là điển hình cho tính cách của ông ấy. Ông chỉ đơn giản là treo thẻ thi đấu của các cầu thủ trên tủ đồ của tôi trước bữa tối của đội tại khách sạn đêm hôm trước. Việc giữ thẻ thi đấu của các cầu thủ trong đội là công việc của một người đội trưởng. Tôi thậm chí còn không kịp quay lại hay phản ứng gì lúc đó thì ông ấy đã vội quay đi và đi ra đầu kia của căn phòng. Tôi rất tự hào, đặc biệt là khi tôi biết ông nội mình, người vẫn luôn theo dõi Spurs cũng sẽ có mặt ở đó cùng với bố mẹ tôi.

Việc được làm đội trưởng của United có lẽ cũng quá đủ để khiến tôi nhớ mãi ký ức về buổi chiều hôm ấy. Và đến giờ nó vẫn còn xuất hiện trong tâm trí tôi. Có lẽ chẳng ai như tôi cả, nhất là khi có rất nhiều thứ khác cũng đã diễn ra trong cùng buổi chiều ấy. Kết

thúc hiệp 1 trận đấu, chúng tôi bị Tottenham dẫn trước tới 3 bàn. Có lẽ trong hoàn cảnh đó, người ta sẽ mong đợi huấn luyện viên trưởng của mình cố gắng tạo ra một sự thay đổi lớn nào đó ở nhân sự, hoặc cũng có thể là một cơn thịnh nộ nào đó. Nhưng trong buổi chiều ấy, Sir Alex bước vào phòng thay đồ và hoàn toàn bình tĩnh. Ông không hề la mắng hay chỉ trích bất cứ ai trong đội. Không có từ ngữ nóng nảy nào được thốt ra. Tôi ngồi bệt trên sàn và nghĩ về viễn cảnh rằng trận đấu coi như đã kết thúc với chúng tôi. Tôi nhìn xung quanh, mọi người đều cúi gằm xuống và có vẻ cùng chung suy nghĩ với tôi. Sir Alex bước vào và ngồi cạnh chiếc thùng đồ dụng cụ của đội và ông chỉ nói:

"Hãy rút ngắn tỉ số xuống nào!"

Ông biết các cầu thủ của mình thi đấu đủ tốt và trao cho chúng tôi sự tin tưởng để khiến chúng tôi phản ứng lại theo cách mà ông ấy muốn. Tôi chắc chắn không phải một mình đoán được suy nghĩ trong đầu ông ấy là: chúng tôi sẽ không thua Spurs theo cách này.

Chúng tôi trở lại sân để thi đấu hiệp 2 của trận đấu, Andy Cole sớm có được bàn thắng và chúng tôi lật lại thế cờ với chiến thắng 5-3 khi trận đấu kết thúc. Đó có lẽ là 45 phút thú vị nhất mà tôi từng được thi đấu. Điều quan trọng là Sir Alex đã rất lạnh lùng và trấn an chúng tôi trong giờ nghỉ, thay vì nóng nảy như mọi người vẫn nghĩ. Với tôi, có thể ông ấy là người đòi hỏi rất nhiều từ các cầu thủ, nhưng ông ấy luôn dành niềm tin cho chúng tôi hơn cả chính chúng tôi nghĩ về bản thân mình.

Như những gì tôi đã nói, Sir Alex luôn khiến các cầu thủ cảm thấy thật đặc biệt. Khi ông ấy nói với bạn rằng ông ấy hài lòng với những gì mà bạn làm trong một trận đấu hay trong một buổi tập, điều đó sẽ thực sự có giá trị. Tôi cũng không chắc về việc ông ấy nghĩ về tôi ra sao khi tôi được bầu làm đội trưởng của đội tuyển Anh. Thời điểm đó, ông không hề nói gì với tôi, mặc dù tôi có đọc được ở một vài tờ báo nào đó rằng: ông không thực sự nghĩ tôi phù hợp với vai trò đội trưởng và không nghĩ đó là một ý kiến hay. Nhưng trong suốt giai đoạn chiến dịch vòng loại World Cup, sau khi chúng tôi đánh bại Đức, ông ấy đã trực tiếp nói với tôi điều này:

"Cậu làm tôi khá bất ngờ đấy. Điều đó sẽ giúp cậu xuất sắc hơn. Có lẽ là trưởng thành hơn. Tôi chưa từng nghĩ cậu có thể làm tốt như thế trong vai trò một đội trưởng."

Việc lắng nghe trực tiếp những điều đó từ Sir Alex có ý nghĩ rất

lớn đối với tôi. Điều đó giống như việc tôi nhận được lời khen từ bố mẹ khi tôi còn bé. Cách ông ấy cư xử với các cầu thủ luôn giữ họ tập trung bằng việc dành cho họ lời khen khi cần thiết và sau đó là đưa họ trở lại với thực tế nếu ông ấy nghĩ họ đã vượt qua được bản thân. Khi tôi được triệu tập lên đội 1 thi đấu, số áo đấu của tôi là 24. Mùa giải sau đó tôi được trao chiếc áo số 10. Điều đó mang ý nghĩa lớn với tôi. Denis Law và Mark Hughes là những người mặc số áo đó trước tôi. Có lẽ lịch sử gắn liền với số áo huyền thoại đó là lí do giúp tôi ghi rất nhiều bàn thắng kể từ khi nhận số áo ấy. Tôi vẫn nhớ, vào mùa hè khi chúng tôi ký hợp đồng với Teddy Sheringham, Sir Alex đã gọi điện cho tôi khi tôi đang ở ngoài nghỉ dưỡng tại Malta. Ông ấy gọi cho tôi để trao đổi với tôi về việc lấy lại số áo đó. Không giải thích, không thay thế hay không có trao đổi nào cả. Tôi vẫn nhớ mình đã kể chuyện này cho Gary Neville:

"Ông ấy làm thế để làm gì? Tại sao ông ấy lại gọi cho tôi để bảo tôi điều đó? Ông ấy muốn phá hỏng kì nghỉ của tôi hay sao?"

Tôi thực sự rất thất vọng và cố gắng để hiểu xem tôi đã làm gì sai. Sau đó khoảng một tháng khi chúng tôi trở lại tập luyện trước mùa giải, ông ấy đã chuẩn bị cho tôi một chiếc áo khác: số 7. Sir Alex đã trao tôi số áo của Cantona. Vinh dự bất ngờ ấy khiến tôi ngừng tìm kiếm lí do.

Cũng như chuẩn bị cho cả đội trước mỗi trận đấu, Sir Alex luôn luôn cẩn thận chuẩn bị cho từng cá nhân. Trong phòng thay đồ, cho dù trước một trận đấu tại Champions League hay trước một trận giao hữu, ông ấy luôn muốn tôi hiểu được ông ấy đang kì vọng gì từ tôi. Và ông sẽ cho tôi thông tin hay lời khuyên mà tôi cần để tôi chiến đấu vì nó. Ông ấy luôn nói đến giá trị mà mỗi cầu thủ có thể đóng góp cho đội bóng. Cho đến mùa thu năm 2001, khi đã quen Sir Alex một thời gian dài, tôi thấy mình học hỏi ông ấy rất nhiều điều qua từng ngày. Hãy nhìn vào những kỉ lục của ông ấy tại United và trước đó là tại Aberdeen. Giống như bất cứ ai ở trong hay cả ngoài Old Trafford, tôi không ngừng suy nghĩ về việc liệu xem ai có thể thay thế Sir Alex.

Có những huấn luyện viên tuyệt vời như Martin O'Neill và Giovanni Trapattoni và thậm chí là Sven-Goran Eriksson đã được nhắc đến về công việc tại United. Tại Old Trafford, công việc này cần nhiều thứ hơn, chứ không chỉ là một bản CV phù hợp. Bất cứ huấn luyện viên mới nào cũng sẽ phải như Sir Alex - là một người đàn ông có một sứ mệnh của mình. Đó là lí do tại sao rất nhiều người ngưỡng mộ ông ấy đến thế. Nhưng thực tế, cho dù Sir Alex nói gì hay làm điều gì, tôi chỉ đơn giản là cống hiến cho câu lạc bộ,

chứ không phải Alex Ferguson. Bất cứ ai quan tâm đến United, bất cứ ai thực sự hiểu bóng đá cũng đều nhận ra ông ấy là Manchester United. Thậm chí sau khi chúng tôi giành "cú ăn ba", mặc dù ông ấy thừa nhận đó thực sự là một đỉnh cao với chúng tôi, nhưng ngay lập tức, ông đã nghĩ về tương lai, về việc chúng tôi cần tiếp tục và về trận đấu tiếp theo.

Khát khao mang những thành công về sân Old Trafford chính là động lực khiến mỗi người trong chúng tôi hướng về phía trước trong suốt 15 năm của thế hệ của tôi, anh em nhà Nevilles, Paul Scholes, Ryan Giggs và Nicky Butt. Mặc dù vậy, có cảm giác Sir Alex vẫn luôn căng thẳng hơn bất cứ ai. Ông không bao giờ ngồi yên một chỗ cả, luôn luôn sốt sắng cho những thử thách tiếp theo của toàn đội. Chính sự thúc giục của ông ấy có tính chất quyết định và vai trò quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác đối với những thành công của chúng tôi. Không cần rao giảng trên truyền thông, nhưng các cầu thủ luôn hiểu Sir Alex có giá trị quan trọng như thế nào đối với những thứ mà chúng tôi đã đạt được. Trong trường hợp của tôi, tôi hiểu ông ấy đã nhận ra rằng cho dù có chuyện gì xảy ra với cuộc sống của tôi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ để United phải thất vọng vì thiếu cố gắng. Trên hết, tôi là một cầu thủ của Manchester United. Kể từ khi tôi đặt chân đến Old Trafford, điều đó cũng có ý nghĩa rất nhiều với Sir Alex.

Đầu mùa giải 2001/02, phong độ của chúng tôi lên xuống khá thất thường. Rất nhiều nhà phân tích cho rằng lí do cho việc này chính là tương lai bất định của huấn luyện viên trưởng. Có hàng tá những câu chuyện, lời đồn thổi rằng là Sir Alex tiếc vì đã thông báo việc mình giải nghệ sớm khiến chúng tôi không còn sợ ông ấy nữa. Thành thật mà nói, điều đó không hề đúng. Không ai trong số chúng tôi muốn ông ấy ra đi cả. Một khi chúng tôi đã bước vào tập luyện và thi đấu thì những suy nghĩ về tháng 5 sắp tới và việc huấn luyện viên trưởng ra đi thực sự không ảnh hưởng đến chúng tôi. Chúng tôi không thể nào lấy đó làm lời giải thích cho việc thất bại trong những trận đấu. Mối quan tâm duy nhất của tôi là về câu hỏi ai sẽ là người thay thế ông ấy. Tôi đang cố gắng để được gia hạn hợp đồng với United và tôi khá lo lắng rằng mối quan hệ của tôi với ông thầy mới có thể sẽ không tốt như những gì mà tôi đã từng có với Sir Alex. Và cũng vì tôi là một cổ động viên trung thành của United, Alex Ferguson là một trong những nguyên nhân chính khiến tôi rời London và kí hợp đồng với đội bóng chủ sân Old Trafford khi còn là một cậu bé. Những nghi ngờ về tương lai của Sir Alex cũng không thể nào ảnh hưởng đến cách chơi của United ở thời điểm đó và thậm chí là bây giờ.

Nếu toàn đội bất ổn, có lẽ sẽ có nhiều việc phải làm hơn khi United để mất Steve McClaren trên băng ghế huấn luyện sau mùa hè. Tôi đã từng nghĩ Steve có cơ hội cao để trở thành huấn luyện viên trưởng. Trong tháng 6/2001, ông ấy đã rời United để trở thành huấn luyện viên trưởng của Middlesbrough.

Với việc Sir Alex sẽ giải nghệ vào mùa hè năm sau, tôi không nghĩ Steve cần thêm một sự đảm bảo nào nữa để chắc chắn rằng ông sẽ thay thế Sir Alex. Có lẽ ông ấy chỉ muốn ông ấy có cơ hội đó. Tôi nghĩ đã có cuộc gặp gỡ nào đó đằng sau tất cả giữa ông ấy và câu lạc bộ và có lẽ mọi thứ đã sáng tỏ khi United không xem ông ấy là sự lựa chọn số 1 trên băng ghế chỉ đạo. Vì thế, khi Steve được đề nghị công việc tại Middlesbrough, có lẽ không ai bất ngờ khi ông ấy đã nhận nó. Tất cả chúng tôi đều mong muốn những điều tốt đẹp đến với ông ấy. Trong suốt mùa giải năm đó, Sir Alex tham gia vào những buổi tập luyện từ ngày này qua ngày khác. Trong năm 2001/02, không bận tâm suy nghĩ về việc nghỉ hưu, ông tham gia vào công tác huấn luyện nhiệt tình hơn tất cả các mùa khác. Mặc dù vậy, Steve ra đi là một mất mát cực lớn: những buổi tập với ông ấy thực sự rất thoải mái và thú vị về mặt chiến thuật. Ông ấy luôn biết cách để kết nối với các cầu thủ tốt hơn bất cứ ai mà tôi từng có dịp làm việc cùng. Trong một vài năm làm việc chung, ông đã đặt dấu ấn thực sự của mình tại Old Trafford giống như những gì tại đội tuyển Anh.

Tất nhiên, tôi vẫn có cơ hội được làm việc cùng với Steve ở cấp đội tuyển quốc gia, khi ông ấy làm việc tại đội tuyển Anh trong khi vẫn đảm đương công việc của Boro cho đến sau kì World Cup 2002. Chúng tôi đã làm việc cùng với nhau trong trận đấu của đội tuyển Anh gặp Đức tại Munich. Và 4 ngày sau đó, chúng tôi lại cùng nhau có mặt tại St James' Park để đấu với Albania. Steve đã nói về việc sẽ cố gắng để giành được chiến thắng. Và Sven và chúng tôi đã làm được điều đó. Đêm thứ Tư là thời điểm để chúng tôi biến chiến thắng 5-1 trước Đức trở nên có ý nghĩa: giành được 3 điểm ở trận đấu cuối cùng và đi World Cup. Nhưng việc sẵn sàng cho điều đó không tạo ra sự khác biệt nào. Trận đấu với Albania trên sân nhà hóa ra lại là một trận đấu khó khăn hơn chúng tôi tưởng. Các cầu thủ có vẻ khá mệt mỏi. Bầu không khí lại xuất hiện sự kì vọng, đặc biệt là sau những gì đã xảy ra tại Munich. Mọi người bắt đầu có suy nghĩ rằng nếu chúng tôi có thể đánh bại Đức 5-1 trên sân khách thì chúng tôi có thể đánh bại bất cứ ai. Chúng tôi đã đánh bại Albania nhưng đó chỉ là một chiến thắng không thực sự thuyết phục. Họ đã không còn cơ hội đi tiếp tại vòng loại World Cup và chẳng còn gì để mất. Họ thi đấu quyết liệt và đôi công. Và họ rất thích điều đó. Chúng tôi gần như rơi vào tình trạng

bế tắc. Nhưng cuối cùng chúng tôi cũng giành được chiến thắng 2-0 và có được 3 điểm.

Vì thế, mọi thứ đổ dồn vào trận đấu cuối cùng với Hy Lạp tại Old Trafford. Đánh bại Albania đồng nghĩa với việc chúng tôi bước vào trận đấu cuối cùng với tư cách đội đứng đầu bảng, bằng điểm với đội tuyển Đức nhưng hơn về hiệu số bàn thắng bại. Có lẽ mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nếu chúng tôi có thể thi đấu trận đấu cuối cùng với Hy Lạp ngay vào cuối tuần đó. Chúng tôi khá mệt mỏi và cũng tương đối thất vọng với phong độ của mình ở trận đấu với Albania. Nếu thi đấu với Hy Lạp ngay vào thứ Bảy, chúng tôi có thể sẽ thi đấu và đánh bại họ dễ dàng. Nhưng thay vì thế, chúng tôi phải chờ một tháng sau. Một tháng để mọi cầu thủ quay trở lại với việc giành chiến thắng cùng với câu lạc bộ. Một tháng cho những nghi ngờ về trận đấu có tính chất quyết định đến cơ hội của đội tuyển Anh tham dự World Cup vào mùa hè năm sau. Những tuần đó dường như kéo chúng tôi lại và khi đội hình tập trung trở lại, và những ngày tập luyện để xây dựng lại đội hình cũng trở lại.

Chúng tôi gặp nhau vào Chủ nhật và ở tại khách sạn Marriott tại ngoại ô Manchester. Cả trong lẫn ngoài khách sạn, mọi người đều nói chuyện về tầm quan trọng của trận đấu và về ý nghĩa của vòng loại World Cup. Liệu chúng tôi có phải giành chiến thắng? Liệu một trận hòa có đủ để đi tiếp? Còn về hiệu số bàn thắng thua thì sao? Chúng tôi gần như bị ngộp thở khi bị cuốn vào những câu chuyện đó. Nhưng điều quan trọng nhất là đánh bại Hy Lạp, đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ không cần phải quan tâm đến kết cục của trận đấu giữa Đức và Phần Lan. Chúng tôi cố gắng tập trung đến những thứ đó. Trong khi đó, giới truyền thông trong nước và các cổ động viên nước Anh thì lại nghĩ chúng tôi đã qua những giai đoạn khó khăn của vòng loại và giờ đây đang đứng trước một kho điểm trên sân nhà. Nhưng thực tế, chúng tôi đã có 5 ngày sống trong lo lắng và sợ hãi. Thứ Bảy đã đến và mọi thứ có vẻ căng thẳng hơn những gì chúng tôi tưởng tượng trước đó.

Tôi vẫn ở trong trạng thái căng thẳng đó như mọi người khác, cho dù so với các cầu thủ Anh khác tôi có một vài thứ lợi thế hơn giúp tôi vượt qua tình trạng đó. Đầu tiên, đây là trận đấu trên sân Old Trafford. Lần cuối tôi từng dự bị một trận đấu quốc tế tại đây là trận đấu gặp Nam Phi năm 1997. Bây giờ là 6/10/2001 và tôi đang là cầu thủ của United dẫn dắt cả đội tuyển Anh với vai trò một người đội trưởng. Có ai mà không muốn hướng đến những thời khắc như thế chứ? Thứ hai, chúng tôi sẽ thi đấu trong bộ trang phục màu trắng. Trong suốt cả tuần đó, người phụ trách trang

phục của đội tuyển Anh đến gặp Sven để hỏi về vấn đề đó nếu có thể. Bộ trang phục màu trắng với kẻ đỏ. Màu đỏ của United kết hợp trong phiên bản của đội tuyển Anh hay thậm chí là màu sắc của Real Madrid là những thứ xuất hiện trong bộ trang phục ấy. Tôi rất thích mẫu áo đó. Và huấn luyện viên trưởng tuyển Anh đã đồng ý cho chúng tôi mặc nó trong trận đấu với Hy Lạp. Từ trang phục đến sân thi đấu đều ổn và điều mà tôi không biết trước có lẽ là việc tôi sẽ gặp một "thiên thần" bé nhỏ, Kirsty Howard trong đường hầm tại Old Trafford chiều hôm đó.

Lần đầu tiên tôi nghe về Kirsty Howard là từ bố tôi vào giữa tuần. Ông ấy đã gọi điện cho tôi để nói về cô bé ấy:

"David này, Kirsty rất đáng yêu, nhưng không được khỏe mạnh cho lắm. Nó sẽ đi ra sân cùng với con vào hôm thứ Bảy tới. Hãy chăm sóc cô bé nhé."

Bố cũng tham gia sắp xếp cùng với FA và đó là lí do tại sao ông biết tất cả về Kirsty và quỹ từ thiện Francis House Children's Hospice mà bé ấy đang tham gia gây quỹ. Khi chúng tôi đến sân Old Trafford vào chiều thứ Bảy, trước khi tôi bước vào phòng thay đồ, tôi đã xuống đường hầm để gặp cô bé. Kirsty đang chờ tôi cùng với mẹ và bố cùng một vài người từ quỹ từ thiện. Cô bé đứng kiên nhẫn cùng với một nụ cười thật đáng yêu. Tôi thấy Kirsty cười và chợt nhận ra bình oxy đằng sau. Tôi ngồi xuống và nói chuyện với cô bé trong một vài phút để hiểu hơn về những gì mà cô bé đang phải chống chọi. Đó là bệnh tim bẩm sinh và một vài cơ quan trong cơ thể không được tốt. Cô bé giải thích mình đang gây quỹ như thế nào cho những đứa trẻ khác tại bệnh viện nơi mình đang được chữa trị. Tôi hỏi cô bé về cảm giác và trước khi cô bé trả lời, ai đó đằng sau đó nói nhỏ:

"Cháu có muốn hôn chú ấy không?"

Lúc đầu, Kirsty có vẻ khá ngại ngùng nhưng cuối cùng cô bé cũng thơm vào má tôi một cái. Và đến lúc tôi phải đi. Tôi đứng dậy và nói:

"Chú sẽ gặp con trong một vài phút nữa. Khi chúng ta đi ra ngoài sân, được chứ?"

Kirsty ngoảnh lại nhìn tôi. Cô bé gật đầu, cười và rồi tôi bước vào phòng thay đồ. Mất khoảng một hoặc hai phút gì đó để tôi nhận ra bầu không khí khá lạ lẫm và tĩnh lặng trong đó. Không giống như tuyển Anh thường ngày. Không ai nói chuyện với ai. Sven nói:

“Các cậu phải nhớ chơi bóng thật nhanh.”

Tất nhiên, chúng tôi đã không thể làm được điều đó trong suốt cả buổi chiều hôm ấy. Chuông reo và chúng tôi bước ra ngoài. Trong đường hầm, tôi nắm tay Kirsty. Cô bé có bàn tay khá nhỏ, có lẽ chỉ nhỏ bằng một ngón tay của tôi. Cô bé dựa vào tôi và tôi hỏi bé xem nó có sợ không. Bé đáp:

“Không.”

Tôi nở nụ cười.

“Có khoảng 65.000 người bên ngoài sân đang chờ đợi chúng ta và hy vọng chúng ta sẽ có vé đến thẳng World Cup. Nếu con không sợ thì có lẽ con là người duy nhất ở đây làm được điều đó.”

“Không, con không sợ.”

Kirsty nhìn tôi và nở một nụ cười cho thấy rằng cô bé vẫn ổn. Chúng tôi cùng nhau bước ra sân trong tiếng vỗ tay reo hò của các cổ động viên. Ống kính máy quay hướng về cô bé Kirsty trong suốt dọc đường đi. Cô bé duyên dáng và đĩnh đạc hẳn ra khi xuất hiện cùng các cầu thủ. Có lẽ tôi chỉ ước chúng tôi có được tâm lí thoải mái như Kirsty, người “ngầu” nhất tại sân Old Trafford lúc bấy giờ. Cô bé thật tuyệt vời.

Kể từ buổi chiều hôm đó, Kirsty và tôi cũng như Victoria đã thực sự trở thành những người bạn. Chúng tôi giúp cô bé gây quỹ khi cần nhưng tôi không muốn ai nghĩ rằng mối quan hệ của chúng tôi chỉ xung quanh việc gây quỹ đó thôi. Kirsty rất thú vị với đầy năng lượng và sức sống. Khi ở cạnh cô bé, bạn sẽ luôn nghĩ rằng cô bé vẫn giống như mọi người và không bao giờ nghĩ cuộc sống của cô bé lại mỏng manh đến thế. Bỏ qua những ý nghĩ rằng cô bé bị khuyết tật, bạn có thể nhìn thấy nhân cách, quyết tâm đã tạo ra sự khác biệt đối với những người khác, đó là sự hạnh phúc trên khuôn mặt của cô bé. Cô bé là người dũng cảm nhất mà tôi từng biết. Tôi vẫn nhớ vào mùa hè năm 2002 khi Đại hội thể thao khối thịnh vượng chung diễn ra (Commonwealth Games) tại Manchester, khi tôi sải những bước chạy cùng với ngọn đuốc bên trong sân vận động, tôi đã gặp cô bé Kirsty trước khi cả hai cùng chào đón Nữ hoàng Anh. Trong suốt đường chạy, tôi chỉ sợ ngọn lửa trên ngọn đuốc sẽ tắt, hay chiếc quần thể thao của tôi bị tụt xuống. Nhưng ngay khi gặp cô bé Kirsty, mọi thứ lo lắng trong đầu tôi chợt biến mất. Bất chợt, đó là khoảnh khắc của hai chúng tôi trên sân vận động ấy: bạn có thể nhìn vào ánh mắt của cô bé và

nhận lại là sự điềm tĩnh và đầy cảm hứng. Nụ cười của Kirsty có thể khiến bạn gần như ra khỏi thế giới của bạn và bước vào một chân trời mới của cô bé, nơi mà cô bé sẽ dẫn bạn đi với những bước đi của cô bé. *Đội trưởng đội tuyển Anh ư? Nữ hoàng Anh ư? Cả hàng nghìn người đang theo dõi bạn trên khán đài? Rất hân hạnh được gặp tất cả, tôi là Kirsty Howard và tôi rất ổn.*

Và đó là cách chúng tôi bước những bước đi đầy tự tin trên sân Old Trafford. Tôi đã lo lắng về những thứ đó suốt cả tuần. Bất ngờ, tôi chẳng còn nghĩ về trận đấu nữa, chẳng còn băn khoăn về cơ hội của chúng tôi hay khát khao mà chúng tôi đang có. Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng Kirsty luôn ổn và đi bên cạnh tôi. Cô bé bắt tay với từng người mà cô bé gặp hôm đó. Cô bé gần như tỏa sáng. Việc gặp Kirsty vào thời điểm đầu buổi chiều vẫn luôn xuất hiện trong tâm trí của tôi cùng với việc ghi bàn thắng vào cuối trận đấu ngày hôm đó.

Cuối cùng, Kirsty cũng rời sân và trở lại vào bên trong và tôi luôn tự nhắc nhở bản thân rằng chúng tôi đang có một trận đấu quan trọng phía trước với nhiệm vụ phải thắng. Nhưng mọi thứ với Hy Lạp thật sự không dễ dàng gì với chúng tôi kể từ khi trận đấu được bắt đầu. Họ vẫn quyết tâm bước vào trận đấu này cho dù đã chính thức không còn cơ hội đi tiếp. Tôi vẫn còn nhớ một vài cầu thủ của họ đã nhảy vào tranh cãi với tôi sau những tình huống tranh chấp, dù không nói tiếng Hy Lạp, nhưng tôi vẫn hiểu những gì mà họ đang nói. Họ thi đấu khá tốt khiến chúng tôi gần như không thể phản ứng kịp. Các cầu thủ trên sân bắt đầu cảm thấy lo lắng và trên khán đài, đám đông các cổ động viên có lẽ cũng xôn xao về những diễn biến khó khăn trên sân. Trận đấu diễn ra khá cân bằng và chúng tôi cần một bàn thắng để có mặt ở World Cup 2002. Sau khoảng nửa giờ thi đấu, rắc rối bắt đầu xuất hiện khi chúng tôi không thể nào chọc thủng lưới đội khách Hy Lạp. Chỉ 10 phút sau, thảm họa thực sự ập đến khi Hy Lạp mở tỉ số. Sau bàn thua, chúng tôi gần như không thể tìm thấy được nhịp điệu để có thể trở lại trận đấu. Từ suy nghĩ phải giành được chiến thắng để chắc suất có mặt tại World Cup, chúng tôi rơi vào trạng thái nghĩ rằng cả đội sẽ cố gắng có được ít nhất một trận hòa để có cơ hội. Kết thúc hiệp 1, Sven vẫn có vẻ khá bình thản.

“Chúng ta cần đẩy cao nhịp độ của trận đấu. Chúng ta sẽ chờ bàn thắng đến. Chúng ta cần đoàn kết và cố gắng và điều đó sẽ khiến mọi thứ diễn ra.” Khởi đầu của hiệp thi đấu thứ 2 tốt hơn hiệp đầu tiên nhưng không quá nhiều. Không ai nói điều gì nhưng tôi luôn nghĩ trong đầu rằng tôi cần có bóng. Và rồi tôi nổi giận, nổi giận với chính mình, với các cầu thủ Hy Lạp và với hoàn cảnh khó

khăn mà chúng tôi đang gặp phải. Bầu không khí khá căng thẳng, sân đấu như nín lặng và chúng tôi trông khá mệt mỏi. Bạn phải cố gắng và tự làm điều gì đó. Không phải lúc để nghĩ về trách nhiệm trong vai trò của một người đội trưởng. Đơn giản là lúc để mạo hiểm. Nếu tôi không có bóng ở vị trí của mình, tôi quyết định thử và tiếp cận theo cách khác. Tôi vẫn nhớ Gary nói như hét vào mặt tôi:

"Cậu bị hớ bây giờ. Chúng ta phải giữ vững đội hình nếu không họ sẽ vượt qua chúng ta và tiếp tục ghi bàn nữa đấy."

Trong nhiều trận đấu khác, Gary có thể đã đúng. Nhưng trong buổi chiều hôm đó với Hy Lạp, tôi đã quyết định không để ý đến lời nhắc nhở của Gary. Tôi cố gắng đi bóng và kiếm về một vài quả phạt ở vị trí tương đối nguy hiểm. Mặc dù vậy, đó là buổi chiều mà các cú đá phạt của tôi thường đi quá cao hoặc bay ra ngoài cho dù tôi có cố gắng đến đâu. Mọi thứ gần như rơi vào bế tắc cho đến khoảng 20 phút sau khi bước vào hiệp 2. Hy Lạp tấn công và suýt nữa có được bàn thắng thứ hai. Nếu điều đó xảy ra, mọi thứ sẽ kết thúc với chúng tôi. Nigel Martyn trong khung thành ném trái bóng cho tôi ở bên cánh trái. Tôi khá chắc chắn rằng Gary sẽ lại nghĩ: Cậu ta đang làm cái quái gì thế kia? Tôi vượt qua một hậu vệ của Hy Lạp trước khi bị người thứ hai phạm lỗi. Trọng tài cho chúng tôi hưởng quả đá phạt. Vị trí điểm đặt bóng chếch bên cánh trái và cách vòng cấm của Hy Lạp khoảng 10 mét. Quá xa để thực hiện một cú sút thẳng. Ngoài sân, Teddy Sheringham sắp sửa được tung vào sân thay cho Robbie Fowler. Trong khi đang chờ sự thay đổi người, tôi để ý thấy một tấm thẻ đỏ trên sân cạnh trái bóng. Tôi nhặt lên và ném nó đi. Tôi khá thất vọng khi đổ lỗi cho những rắc rối trên sân. Khi Teddy đi bộ qua vị trí của tôi, anh ấy nói:

"Hãy nhìn vào vị trí của tôi. Nhìn tôi nhé."

Tôi biết anh ấy có ý gì. Chúng tôi đã thi đấu cùng nhau rất nhiều trận đấu trong màu áo của United. Tôi sẽ đưa trái bóng đến khoảng trống mà tôi biết anh ấy sẽ xuất hiện ở đó. Và tất cả những thứ anh ấy cần là chạm bóng: gần như anh ấy biết chính xác trái bóng sẽ bay về vị trí nào, ngoài tầm với của thủ môn và ở phía góc xa khung thành. Teddy chạm bóng và ghi bàn quân bình tỉ số đưa chúng tôi trở lại với con đường giành vé đến VCK World Cup. Nhưng chỉ trong khoảng một phút, gần như ngay sau khi chúng tôi kết thúc màn ăn mừng trên sân, Hy Lạp lại ghi bàn và vươn lên dẫn trước. Bàn thắng của Teddy được thực hiện ở phút 68 thì Hy Lạp đáp trả ở ngay phút 69. Tôi tự nghĩ trong đầu: *Có lẽ hôm nay*

không phải là ngày của chúng tôi. Và chúng tôi sẽ phải hướng đến vòng play-off để tranh vé tham dự World Cup.

Tôi gần như bị chững lại vào thời điểm đó. Tôi cũng có thể thấy các cầu thủ khác cũng gục xuống vì thất vọng, và có lẽ trong đầu họ cũng lóe lên những suy nghĩ như tôi. Tất nhiên, chúng tôi vẫn phải tiếp tục. Nhưng gần như tôi không thể nào nhìn thấy hy vọng rằng chúng tôi có thể ghi bàn được nữa. Một vài quả đá phạt khác được thực hiện nhưng đều đưa bóng đi sát sạt cột dọc. Có lẽ đó cũng là lí do tại sao tôi thường xuống thực hiện các tình huống đi bóng quanh khu vực vòng cấm. Sự thất vọng cũng đến từ việc chúng tôi có được những cơ hội từ những tình huống đá phạt. Có khoảng 7 đến 8 tình huống chúng tôi được hưởng những pha đá phạt nhưng không có một cú sút nào đi trúng đích. Khi đồng hồ điểm sang những phút cuối cùng, Nigel gần như không còn đủ thời gian để làm bất cứ điều gì ngoài việc đưa bóng thật nhanh lên tuyến trên bằng một cú phát bóng thật mạnh. Ở tuyến trên, Teddy là người nhận bóng. Anh ấy đã làm rất tốt. Không biết anh ấy có thực sự bị đẩy sau hay không nhưng cũng đã kiếm về cho chúng tôi một tình huống sút phạt. Vị trí điểm đá phạt chếch sang bên phía trái và cách vòng cấm địa của Hy Lạp chỉ khoảng gần 5 mét.

“Tôi sẽ thực hiện quả này,” tôi quả quyết.

Tôi đã bỏ lỡ một vài cú đá phạt trước đó nhưng có lẽ tôi sẽ không sút ra ngoài ở tình huống đá phạt gần như là cuối cùng này.

“Không được, Teddy. Vị trí này khá xa so với anh đấy.”

Tôi cũng không biết tại sao mình nói thế, trong khi nếu để ý lại thì cũng không xa lắm. Teddy cũng đứng trước quả phạt, ngước lên nhìn hàng rào và để tôi tiếp tục căn chỉnh trái bóng và thực hiện cú sút. Tôi hiểu đó sẽ là cơ hội cuối cùng cho tuyển Anh. Tôi cố gắng thật sự bình tĩnh bằng việc hít thở thật sâu trước khi đá phạt. Teddy di chuyển vào khu vực trong vòng cấm đối thủ như vẫn thường làm ở những quả đá phạt. Anh ấy đứng sau hàng rào và cố gắng che mắt thủ môn mà không phạm luật. Kịch bản là ngay khi anh ấy di chuyển đi tôi sẽ đưa trái bóng vào vị trí mà thủ môn vừa mới di chuyển ra khỏi đó. Nếu không có Teddy làm thế, có lẽ thủ môn của Hy Lạp sẽ kịp thời cản phá cú đá của tôi. Tôi chỉ tập trung vào việc thực hiện cú đá phạt đi trúng đích. Tôi chạy đà và tiến đến tung ra cú sút, dường như vào thời khắc tôi chạm bóng, tôi đã biết bóng sẽ đi vào lưới. Và quả thật, trái bóng bay vào lưới trước sự ngỡ ngàng của thủ môn Hy Lạp.

Có lẽ tất cả mọi người có mặt trên sân Old Trafford và theo dõi qua màn ảnh nhỏ buổi chiều hôm ấy đều nhớ tôi đã phấn khích ra sao sau bàn thắng ấy. Teddy chạy vào trong khung thành và lấy trái bóng ra khỏi lưới. Tôi lao về phía góc sân, ăn mừng cùng với Rio, Emile và Martin Keown và cũng chẳng nhớ gì đến việc chúng tôi phải ghi một bàn nữa để chiến thắng thì khi đó mới có vé đến thẳng World Cup. Lúc đó thực sự là một cảm xúc thật tuyệt vời. Martin là một cầu thủ chuyên nghiệp và là một gã hài hước. Tôi chưa từng nhìn thấy anh ấy như thế bao giờ cả. Thậm chí đến bây giờ tôi vẫn cười khúc khích mỗi khi nghĩ lại vẻ mặt của anh ấy, đôi mắt tỏ vẻ ngạc nhiên đến sửng sốt của anh ấy. Anh ấy kéo tôi lại, cười như phát điên và la hét:

“Tuyệt vời! Tuyệt vời! Cậu được đấy!”

Mặc dù vậy, bất chợt tôi nghĩ ra rằng mọi thứ vẫn chưa kết thúc. Chúng tôi có thể vẫn cần ghi thêm một bàn thắng nữa. Đức thi đấu với Phần Lan trên sân nhà vào cùng buổi chiều hôm ấy. Lúc đó, họ đang hòa nhau sau khi hiệp 1 kết thúc: Nếu hai trận đấu tại Manchester và Munich kết thúc với cùng tỉ số hòa, chúng tôi sẽ là đội nhất bảng và giành quyền đi tiếp. Ngay trong thời khắc ấy, tôi lập tức bình tĩnh trở lại và quay trở về đường biên giữa sân để gặp Steve McClaren đứng bên ngoài đường biên. Tôi hét lên với ông ấy:

“Tỉ số thế nào rồi?”

“Hòa 0-0.”

“Hết chưa?”

“Sắp rồi.”

Hy Lạp giao bóng trở lại và treo bóng thật sâu về phía khung thành của tuyển Anh. Tôi nhớ lại mình còn cầu nguyện cho chúng tôi không phải rơi vào thế bám đuổi một lần nữa. Khi trái bóng ra ngoài sân, tôi gọi Gary Neville: “Bây giờ thế nào? Nếu họ hòa, chúng ta có vé à?”

Gary cố gắng để hiểu những thứ tôi hỏi và gật đầu. Chúng tôi có được quả ném biên và Steven Gerrard chạy đến vội vàng lấy bóng. Có lẽ cậu ấy vẫn cứ nghĩ chúng tôi cần ghi thêm bàn thắng nữa nên lập tức ném trái bóng vào sân. Bóng đến chân tôi và đúng lúc đó, tiếng còi mãn cuộc vang lên. Tôi nhặt lấy trái bóng và đá thật mạnh lên trời với lực sút mạnh nhất có thể. Tất cả các cầu thủ Anh khác chạy về phía tôi. Ashley Cole đã được thay ra nhưng anh ấy vẫn lao ra từ băng ghế dự bị, sau đó là các cầu thủ còn lại trong

đội. Tôi cảm thấy vô cùng tự hào, cú đá phạt của tôi đã đưa chúng tôi đến VCK World Cup. Chúng tôi biết mình đã làm được điều đó trước cả khi phát thanh viên trên đài PA thông báo:

"Và kết quả cuối cùng từ Đức là…"

Đột nhiên, sự yên lặng xuất hiện trên sân. Tôi thực sự có một chút nổi da gà khi nhớ về nó:

"… Đức 0 và Phần Lan 0."

Những tiếng la hét bùng nổ từ khắp các khán đài của sân Old Trafford. Cảnh tượng mà tôi chưa từng chứng kiến. Những âm thanh ấy còn theo chúng tôi vào cả phòng thay đồ. Mọi thứ thật lạ lẫm: mọi người gần như phát điên, các thành viên ban huấn luyện và cả các cầu thủ dự bị nhảy nhót trên ghế. Sau khi bầu không khí tĩnh lặng trở lại bên dưới các khán đài, hầu hết các cầu thủ đều bình tĩnh hơn. Chúng tôi hiểu mình vẫn thi đấu chưa thực sự tốt. Sức nóng trên sân, những nỗ lực và cố gắng trong suốt buổi chiều hôm ấy đã khiến mọi người khá mệt mỏi. Tôi nghĩ đến những cú đá phạt mà tôi đã bỏ lỡ hơn là nhớ về pha ghi bàn. Chúng tôi trở ra ngoài sân trong tràng pháo tay rộn rã của các cổ động viên và điều đó khiến chúng tôi có cảm giác thật sự lâng lâng. Chúng tôi có thể tự hào và phấn khích vì sau tất cả chúng tôi đã có mặt ở VCK World Cup. Tôi chỉ tiếc một điều trong khoảnh khắc tại sân Old Trafford. Đó là việc Michael Owen phải ngồi ngoài với chấn thương dây chằng và chỉ theo dõi trận đấu qua ti vi. Chúng tôi lẽ ra nên có một động thái nào đó để tri ân anh ấy vì Owen cũng một phần tạo nên chiến tích này: cú hattrick của cậu ấy tại Munich thực sự rất, rất quan trọng với việc đưa tuyển Anh đến mục tiêu cuối cùng là VCK World Cup.

Khi chúng tôi ở bên ngoài phòng thay đồ tại sân Old Trafford, Victoria đã gọi đến. Vì thế khi vào phòng, tôi gọi điện lại ngay cho cô ấy. Thời điểm ấy, Victoria vẫn đang làm việc tại Italy, và tỏ ra khá buồn vì đã bỏ lỡ trận đấu. Có lẽ cô ấy cũng biết chuyện gì đã xảy ra trong trận đấu và muốn biết cảm xúc của tôi ra sao. Tim tôi đập thình thịch, và miệng tôi cũng bắt đầu khô lại. Mỗi khi định cất lời, giọng tôi lại ngập ngừng, đứt đoạn và không nói được gì cả. Victoria rất hiểu tôi. Chỉ một chút hơi thở gấp gáp cũng đủ khiến cô ấy hiểu cảm xúc của tôi lúc ấy là như thế nào ở bên kia đầu dây. Cô ấy có lẽ không hiểu quá nhiều về bóng đá nhưng Victoria luôn biết nó có ý nghĩa với mọi người như thế nào. Và cô ấy biết trận đấu với người Hy Lạp đó có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với cá nhân tôi.

Bố và mẹ sau đó cũng kể cho tôi biết các cổ động viên xung quanh nhà ăn mừng như thế nào: đó là lần mà không chỉ riêng tôi thấy khó cầm được nước mắt. Tôi thực sự rất hài lòng khi rất nhiều người quan trọng với tôi có mặt ở đó để theo dõi trận đấu trên sân Old Trafford vào buổi chiều hôm ấy. Cũng giống như bố mẹ tôi, tôi đã dành chỗ cho Tony và Jackie và Brooklyn, cũng như ca sĩ của nhóm nhạc R&B nước Mỹ, Usher. Họ đến đó với tư cách là những vị khách của tôi. Khi Sven lần đầu đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên trưởng của tuyển Anh, ông ấy không hề thích việc mở nhạc trong phòng thay đồ trước mỗi trận đấu. Thực tế, ngay khi tới, ông đã yêu cầu dừng việc đó lại. Các cầu thủ đã trao đổi với ông ấy và rồi tôi nghĩ ông ấy cũng dần hiểu ra sự tích cực trong cách chuẩn bị đó của chúng tôi trước mỗi trận đấu. Và Usher, trong năm đó luôn là giọng ca được vang lên trong phòng thay đồ của tuyển Anh trước mỗi trận đấu. Anh ấy đã ra một album mới vào mùa hè 2001 có tên là "8701" và đã đến Anh để quảng bá cho album đó của mình. Anh ấy đã chủ động nhắn tin để thể hiện rằng muốn gặp tôi và nhân dịp đó, tôi đã mời anh ấy đến sân Old Trafford ở trận đấu với Hy Lạp. Tôi là một fan cứng của Usher, đến giờ vẫn vậy và tôi đã gặp anh ấy ở phòng chờ của các cầu thủ sau trận đấu:

"Này David, những thứ trên sân là những điều kì diệu nhất mà tôi từng thấy đấy."

Tôi đã tặng anh ấy một chiếc áo đấu có chữ ký của tôi, chúng tôi cùng nhau chụp một bức ảnh và sau đó là bàn công việc. Nếu đến xem một trận đấu bóng đá, bạn chẳng thể theo dõi một trận đấu nào kịch tính hơn cuộc đối đầu của tuyển Anh với Hy Lạp. Gặp Kirsty, trận đấu, bàn thắng của tôi và được ở cùng với gia đình và sau đó là Usher: tất cả mọi thứ diễn ra gần như hoàn hảo. Có một trong những khoảnh khắc mà tôi còn nhớ mãi. Để đi đến phòng chờ của các cầu thủ, tôi sẽ phải đi bộ dọc sân thi đấu và đi qua nơi mà đường hầm cũ của sân Old Trafford từng được sử dụng. Khu vực báo chí cũng ở ngay đó, khu vực bên trái khi bạn đi lên cầu thang, có rất đông các nhà báo, phóng viên đang ngồi tác nghiệp. Khi tôi bước ngang qua đó, một vài người trong số họ chợt đứng dậy và bắt đầu vỗ tay tán thưởng tôi. Sau đó, tất cả mọi người ở đó cũng đứng cả dậy và dành tặng tôi những lời khen ngợi. Đó là những điều chưa từng xảy ra. Nghĩ lại sau France 98, tôi cũng chẳng bao giờ tưởng tượng những điều như thế có thể xảy ra với tôi. Tôi hy vọng họ có thể hiểu họ đã khiến tôi cảm thấy vui mừng như thế nào.

Thỉnh thoảng, báo chí nước Anh cũng tỏ ra hài lòng mặc dù không hơn Alex Ferguson là mấy. Khi chúng tôi trở lại Carrington,

lời đầu tiên mà Sir Alex nói với tôi là:

"Hy vọng cậu sẽ chiến đấu với tinh thần máu lửa như thế khi trở lại United."

Tôi thực sự bất ngờ bởi câu nói của Sir Alex, nhưng cũng có phần bị tổn thương vì câu nói đó. Tôi trở lại tập luyện với tinh thần cao nhất cũng giống như tất cả các cầu thủ Anh. Và cũng chính vì thế mà tôi rất nóng lòng được thi đấu ở trận đấu tiếp theo của câu lạc bộ. Tôi thích làm được những khoảnh khắc lớn nhưng tôi không nghĩ mình là kiểu người thích sống với những suy nghĩ, hào quang trong quá khứ. Tôi không đến tập luyện với ý nghĩ rằng ai đó sẽ vỗ vai tôi và dành những lời khen cho màn trình diễn của tôi hôm ấy. Tôi chỉ muốn xuất hiện để tập luyện ở United với một tinh thần tốt nhất. Tuy nhiên, Sir Alex có vẻ lại không nhìn nhận vấn đề theo cách đó. Ít nhất thì ông ấy cũng không gặp tôi theo cách như thế. Ông ấy đã nghĩ rằng tôi cần phải trở lại mặt đất.

Mùa giải năm ấy là một mùa giải tương đối kì lạ với Sir Alex. Có lẽ ông ấy ước rằng đã không nói với mọi người về kế hoạch nghỉ hưu của mình. Giống như tôi đã nói, tôi không nghĩ điều đó đã ảnh hưởng đến các cầu thủ tại United. Tuy vậy, nếu ông ấy đọc những tờ báo hằng ngày, có lẽ ông ấy sẽ tin vào điều đó. Tuy nhiên, sau đó, tôi cũng không hiểu điều gì đã khiến ông ấy đổi ý. Tôi chỉ nhớ những gì mà ông ấy đã nói với mọi người. Lúc đó là khoảng thời gian vào đầu tháng 2/2002. Chúng tôi đang ở trong phòng thay đồ tại Carrington sau một buổi tập sáng:

"Tôi sẽ tiếp tục ở lại."

Mọi thứ chỉ đơn giản như thế. Tôi vẫn nhớ Gary Neville còn vỗ tay trong khi một hoặc hai cầu thủ khác thì nói đùa:

"Ôi không. Ông định đi đâu cơ mà?"

Tất cả chúng tôi đều vui mừng trước thông tin đó. Hơn ai hết tôi cũng cực kì vui vì thông tin trên, mặc dù, điều đó cũng đồng nghĩa với việc khả năng tôi phải chia tay câu lạc bộ cũng bắt đầu hiện ra. Kể từ đó, tôi cũng không thể lường trước được những gì sẽ xảy ra giữa tôi và ông ấy trong khoảng 17 tháng tiếp theo. Tôi vẫn nhớ hôm đó là giờ ăn trưa và tôi có chút cảm xúc xen lẫn giữa niềm tin và sự phấn khích khi nghe thông tin Sir Alex sẽ tiếp tục ở lại trên chiếc ghế huấn luyện viên trưởng của Manchester United. Alex Ferguson đã tạo nên chính tôi và tập thể câu lạc bộ. Tại sao tôi lại không vui khi biết tin ông ấy sẽ vẫn tiếp tục chứ?

Quyết định của ông ấy chắc chắn sẽ mang đến phần nào sự thăng hoa và chúng tôi đã có chuỗi trận thi đấu thành công thứ hai trong mùa giải 2001/02. Mặc dù vậy, nó không đủ để chúng tôi có thể giành chức vô địch trước một Arsenal đang bay cao với chuỗi 12 trận thắng cuối mùa và họ đã giành danh hiệu vô địch. Họ cũng giành luôn cả FA Cup: Middlesbrough và Steve McClaren đã đánh bại chúng tôi ở vòng 4. Cơ hội tốt nhất của chúng tôi là ở đấu trường châu Âu. Chúng tôi thi đấu với Deportivo La Coruna trong giai đoạn vòng bảng và để thua họ đến hai lần. Nhưng đến mùa xuân, chúng tôi đã hòa họ ở tứ kết và các kết quả trước đó không có ý nghĩa quá nhiều. Chúng tôi thi đấu với họ tại Tây Ban Nha trước và giành chiến thắng 2-0. Cả đội thi đấu khá tốt, đặc biệt khi Roy Keane phải rời sân sớm ngay sau hiệp 1 vì chấn thương dây chằng. Tôi đã ghi một trong số những bàn thắng yêu thích nhất của tôi cho United trong đêm đó. Tôi nhận bóng và từ một khoảng cách khoảng 27 mét, tôi đã tung một cú sút. Thủ môn có lẽ cũng không lường trước được điều đó và trái bóng bay qua đầu anh ta đi vào lưới.

Thực tế, tôi đã nhận phải chấn thương đầu tiên ở chân trái trên sân Riazor. Khi trận đấu chỉ còn khoảng 5 phút nữa là kết thúc và tôi có cơ hội nhận bóng ở đường biên. Vừa chạm bóng, Diego Tristan, tiền đạo của họ lao vào tranh cướp với pha bóng cao chân và đạp thẳng vào chân tôi. Mọi cầu thủ chuyên nghiệp đều hiểu pha bóng đó là nguy hiểm như thế nào. Và rồi cơn đau ập đến khiến tôi có cảm giác như anh ấy vừa mới đá gãy mắt cá của tôi. Sau đó, phần mắt cá của tôi xuất hiện vết xước và những vết bầm tím. Thậm chí khi tôi phải dùng nạng, cơn đau vẫn không hề thuyên giảm trong suốt quãng đường trở về nhà. Tôi vẫn nhớ có một vài bức hình xuất hiện trên khắp các mặt báo đặt ra câu hỏi về việc tôi có thể thi đấu tại World Cup hay không mà không hề đả động gì đến trận lượt về trên sân Old Trafford. Tôi có đi chụp chiếu theo như cảnh báo, nhưng mọi thứ có vẻ vẫn rất ổn trước trận đấu vào tuần sau, ít nhất là tôi nghĩ vậy.

Tôi rất háo hức được thi đấu ở trận lượt về: Luôn luôn rất thú vị khi đối đầu với Deportivo. Trong khoảng nửa giờ thi đấu đầu tiên, họ thực sự thể hiện sự cố gắng để có thể lội ngược dòng ở trận đấu này. Tuy nhiên, sau cùng, chúng tôi kết thúc với thắng lợi 3-2 và lọt vào đến vòng bán kết. Mặc dù vậy, khi cả đội đón nhận kết quả, tôi lại đang trên giường bệnh. Khi trận đấu mới chỉ diễn ra được trong khoảng 20 phút, tôi tham gia vào pha bóng tranh chấp được coi là 60/40 ở cự ly ưa thích khoảng 15 mét so với vòng cấm của đối thủ. Aldo Duscher đã quyết định tạo ra điều khác biệt: một tiền vệ người Argentina khác sẵn sàng để lại dấu ấn trong sự

nghiệp của tôi. Tất cả những gì mà tôi nghĩ được lúc đó chỉ là giành chiến thắng trong tình huống tranh chấp và chẳng hề nghĩ ngợi gì về một cú vào bóng chết chóc. Tôi chạm bóng và đẩy trái bóng lên phía trước, nhưng Duscher cũng vừa chợt đến và cả hai chân của anh ấy với hàng đinh giày lao thẳng vào chân trái của tôi, thay vì trái bóng.

Tôi vẫn còn nhớ khi ấy mình nằm quằn quại trên sân, tay ôm cái chân bị chấn thương. Tôi cố gắng nhắc nhở bản thân phải đứng dậy nhưng cơn đau khiến tôi gần như mềm hẳn người đi. Tôi không thể nào đứng vững trên đôi chân của mình nữa. Họ đưa tôi ra ngoài đường biên. Khi ấy tôi đã nghĩ mình có thể trở lại sân để tiếp tục thi đấu: "Xịt cho tôi một ít thuốc giảm đau vào. Một chút nước nữa. Tôi sẽ ổn thôi!" Họ đã làm vậy nhưng khi tôi đứng lên, tôi cảm giác mình gần như không thể trụ vững. Chân tôi đau nhói và gần như không thể cử động. Cơn đau khiến tôi không thể chạm đôi chân xuống mặt đất. Bác sĩ của United dìu tôi. Anh ấy cởi đôi giày của tôi và kiểm tra xung quanh vị trí đang bị đau. Tôi có thể cảm nhận được phần xương của tôi gần như đang di chuyển. Tôi đã nói điều đó với bác sĩ trước khi ông ấy nói:

"Cảm giác phần xương đó bị gãy rồi thì phải."

"Vâng. Tôi cũng nghĩ vậy."

Ông ấy gật đầu và tôi bắt đầu nghĩ: *Còn World Cup thì sao?* Tôi thấy vô cùng hụt hẫng.

"Tôi không thể nào tin điều này lại đang xảy ra."

Họ nhấc tôi nằm lên cáng và đưa tôi ra khỏi sân thi đấu để vào phòng thay đồ: Không có con đường nào khác ngoài việc phải đi qua dãy phóng viên. Tôi không thể nhớ nổi lần cuối mình phải rời sân vì chấn thương là bao giờ nữa. Trong suốt sự nghiệp, tôi thấy mình thật may mắn. Nhưng sao sự may mắn ấy lại kết thúc vào lúc này? Tôi ngước nhìn lên vị trí mà Victoria đang ngồi khi cô ấy đến sân Old Trafford. Cô ấy đang đứng, tay bế Brooklyn và đang bước xuống phía dưới. Khi tôi được đưa vào phòng điều trị, tôi đã nhờ một đồng đội đến đón cô ấy. Tôi biết cô ấy đang rất lo lắng cho tôi. Tôi sợ rằng cô ấy sẽ buồn hơn tôi nhưng Victoria thực sự mạnh mẽ trong suốt quãng thời gian ấy.

Cô ấy nói: "Đừng lo lắng gì cả. Mọi thứ rồi sẽ ổn cả thôi."

Brooklyn cũng ở đó. Thằng bé có lẽ không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. "Tại sao bố không tiếp tục thi đấu nữa? Chuyện gì đang

xảy ra với chân của bố thế," có lẽ thằng bé cũng tự hỏi.

Tôi biết chúng tôi sẽ tới thẳng bệnh viện.

"Này, Brooklyn. Chúng ta sẽ vào trong xe cứu thương và tới bệnh viện nhé."

Thằng bé mở to mắt: "Vậy ạ?"

Bác sĩ Noble, người thực hiện phẫu thuật cho United ở trong phòng điều trị cùng với chúng tôi. Tôi muốn biết: "Tôi phải ngồi ngoài lâu nhất là bao lâu?"

"Chúng ta sẽ biết ngay khi có phim chụp x-quang."

Họ đưa tôi xuống xe cứu thương và đồng ý cho Victoria và Brooklyn đi cùng chúng tôi vào trong. Khi tất cả đã bước vào trong phòng, họ cố định tôi vào chiếc giường để chân tôi không thể di chuyển. Trên đường tới bệnh viện, tôi nhờ bác tài xế bật chiếc đèn cấp cứu cho Brooklyn. Ít nhất thì đó cũng là một buổi tối thật thú vị đối với thằng bé. Chắc hẳn người lái xe cứu thương đã phải chạy xe rất nhanh khi chúng tôi đi từ Manchester cho đến Royal Infirmary tại Whalley Range chỉ mất vỏn vẹn khoảng 5 phút.

Chỉ sau một lúc khi đến bệnh viện, chúng tôi đã có phim chụp x-quang của mình. Victoria tiến đến và cùng nhìn vào kết quả cùng với bác sĩ Noble và cô ấy đã nói với tôi những điều mà cô ấy nhìn thấy qua phim chụp.

"Tin xấu là anh đã bị gãy xương. Tin tốt là nếu mọi thứ diễn ra tốt thì anh vẫn có thể tham dự World Cup."

Điều đầu tiên có vẻ không bất ngờ lắm, nhưng điều thứ hai là thứ mà tôi đang rất nóng lòng muốn lắng nghe, khoảnh khắc mà tôi được đích thân Duscher phân tích và làm rõ. Victoria cũng ở đó để bác sĩ Noble giải thích nhiều hơn về chấn thương của tôi. Tôi đã gãy xương đốt bàn chân thứ hai. Đây là phần xương nhỏ nằm giữa ngón chân và phần còn lại của bàn chân. Phần này có đủ thịt để tránh những tổn thương, nên chúng thực sự rất hiếm khi gặp vấn đề. Nhưng Gary Neville hay Danny Murphy đã từng bỏ lỡ World Cup vì những chấn thương tương tự. Bác sĩ đã xác nhận rằng ông ấy nghĩ tôi có đủ thời gian để hồi phục. Tôi đã tiếp tục điều đó trong vài tuần tới, ngay cả khi tôi nghi ngờ về việc sẵn sàng: không bao giờ bận tâm đến việc chữa lành xương, tôi biết tôi cần phải sung sức với đội tuyển Anh.

Sáng hôm sau, tôi không thể nào tin được vào những điều đã xảy ra khi tỉnh dậy. Tình hình chấn thương của tôi xuất hiện trên trang nhất của khắp các mặt báo. Sven là người đầu tiên gọi điện cho tôi: "Cậu vẫn ổn chứ?" và "Cậu sẽ đủ sức cho trận đấu sắp tới chứ?" Thật tuyệt vời khi nghe được những điều như vậy từ ông ấy. Sven nói với tôi rằng cho dù tôi có đủ sức để thi đấu hay không, ông ấy vẫn muốn tôi xuất hiện và tham gia World Cup. Sự ủng hộ của Sven và sau này đã thực sự tạo nên một điều khác biệt lớn đối với tôi. Tại bệnh viện, họ đặt chân tôi vào một cái nẹp. Dwight Yorke đón tôi bằng chiếc xe của anh ấy và đưa tôi đến sân tập tại Carrington. Đội ngũ y tế tại United tháo bột cho tôi và thay vào đó là chiếc nẹp cố định cổ chân bằng khí. Cái này là loại nẹp nhẹ hơn. Khi được bơm hơi đầy, nó có thể bảo vệ chân của tôi giống như nẹp bằng thạch cao. Nhưng khi tháo hơi đi, chiếc nẹp sẽ xẹp đi và phần cổ chân của tôi có thể cử động. Chỉ sau một, hai ngày phần mắt cá của tôi có vẻ teo đi phần nào. Chiếc nẹp khí giúp tôi không phải chịu các vấn đề phát sinh liên quan đến phần cơ khi điều trị chấn thương xương bàn chân. Sau khi tập thể dục xong, tôi có thể đeo lại chúng và khởi động lại bằng nạng. Một vài ngày sau, tôi đã ngồi với các bác sĩ và nói chuyện về những gì tôi cần làm để tạo cho mình cơ hội tốt nhất để sẵn sàng:

"Anh có bảo gì đi chăng nữa, tôi cũng sẽ làm theo."

Tôi không muốn đến Nhật Bản chỉ để đóng vai trò cổ vũ cho đội bóng. Tôi biết vị trợ lí vật lí trị liệu của United sẽ hỗ trợ tôi tối đa để giúp tôi trở lại. Mặc dù vậy, việc thực tế nhất đối với tôi lúc này vẫn là để cho đôi chân nghỉ ngơi và tránh việc tăng cân, từ đó tôi có thể rút ngắn thời gian phần xương ở bàn chân hồi phục và lành lặn trở lại. Tôi luôn có mặt tại Carrington theo những chỉ dẫn của vị bác sĩ vật lí trị liệu. Đến tận bây giờ, khi tôi dính chấn thương, tôi vẫn luôn cố gắng nhất có thể để tự tạo ra cơ hội tốt hơn cho bản thân. Trong những ngày nghỉ, Terry Byrne vẫn đến nhà tôi và để mắt đến tôi trong khi tôi tiếp tục quá trình hồi phục. Tôi có thể chạy khi ở dưới nước và cố gắng để bàn chân không chạm đáy bể bơi. Tôi có thể tập luyện trong phòng tập gym. World Cup chính là động lực mà tôi cần, mặc dù tôi vẫn luôn lao vào guồng quay của các thiết bị, máy tập.

Thông thường, một cầu thủ sẽ thường bị bỏ lại một mình trong quá trình tự hồi phục từ ngày này qua ngày khác. Trong suốt quãng thời gian từ tháng 4 đến tháng 5, có khoảng vài triệu cổ động viên của tuyển Anh đã từng thấy tôi và cũng có cùng sự lo lắng như tôi. Những lời chúc tốt đẹp của các fan gửi đến cho tôi cũng giúp đỡ tôi rất nhiều trong khoảng thời gian hồi phục đó.

Gary Neville cũng luôn ở bên cạnh tôi. Anh ấy gọi điện cho tôi ngay khi rời sân Old Trafford sau trận đấu với La Coruna. Một vài đêm sau, khi tôi đang theo dõi trận đấu lượt đi trong khuôn khổ bán kết Champions League với Bayer Leverkusen trên ti vi, anh ấy cũng phải nhận một chấn thương tương tự như tôi. Khoảnh khắc mà Gary ngã xuống, tôi hiểu chuyện gì đã diễn ra. Tôi biết rằng nếu cơ hội đến World Cup của tôi khó khăn ra sao thì Gary gần như không có cơ hội. Thực sự khi ấy, Gary không có đủ thời gian để kịp hồi phục. Nếu là anh ấy, tôi sẽ rất thất vọng. Nhưng Gary vẫn luôn lạc quan trong cách suy nghĩ của anh ấy. Cho dù cảm xúc bên trong có ra sao đi nữa, anh ấy vẫn luôn cố gắng để trấn tĩnh lại và đón nhận nó. Anh ấy thực sự xứng đáng với thứ tốt đẹp hơn là phải nghỉ thi đấu tới 3 tháng vì chấn thương ở phần bàn chân. Chấn thương đó khiến anh ấy phải lên bàn mổ.

Tôi rất lo lắng cho giai đoạn mùa hè và thất vọng khi phải bỏ lỡ giai đoạn cuối của mùa giải cùng United. Bayer Leverkusen đã loại chúng tôi khỏi Champions League bằng bàn thắng trên sân khách. Tôi chắc chắn rằng United có cơ hội đánh bại được Real Madrid tại Hampden Park nếu chúng tôi có thể lọt vào đến trận đấu cuối cùng. Đó là quãng thời gian thất vọng với tôi và với cả câu lạc bộ, nhưng tôi hiểu, Sir Alex vẫn còn ở đó và United sẽ lại quyết tâm khẳng định mình ở mùa sau. Tôi chỉ không thể tin được rằng mình lại không phải là một phần trong những gì đã xảy ra với United cuối mùa đó. Tôi đang trong quá trình thương thảo hợp đồng mới với United. Tôi hiểu những gì tôi muốn và những gì câu lạc bộ muốn. Mặc dù vậy, bóng đá hiện đại ngày nay chưa bao giờ dễ dàng như thế. Quá trình đàm phán của tôi và đội bóng được báo chí săn đón trong khoảng hơn một năm và lúc ấy là thời điểm thích hợp để bắt đầu.

Tôi luôn thực sự nghiêm túc khi nghĩ về việc ký hợp đồng mới với câu lạc bộ mà tôi yêu thích. Đó chỉ đơn giản là vấn đề đưa mọi thứ đúng trình tự: một bản hợp đồng mới sẽ là sự cam kết giữa hai bên. Tôi cần biết rằng United vẫn tôn trọng giá trị của tôi và tôi cũng không nghĩ các giám đốc của United là Peter Kenyon và David Gill có vấn đề gì với điều đó cả. Họ chắc chắn sẽ làm tất cả để có thể giúp mọi thứ diễn ra êm xuôi. Tôi rất biết ơn họ vì điều đó. Và tôi cũng thực sự cảm thấy may mắn khi có một người đàn ông ngồi cạnh tôi trên bàn đàm phán khi ấy.

Tony Stephens là người đại diện của tôi từ 1995. Trong quá khứ, ông ấy từng là giám đốc điều hành tại Wembley và hiện đang làm việc trong vai trò của chuyên gia tư vấn về dự án xây sân vận động mới của Huddersfield, sân McAlpine khi lần đầu tôi biết ông ấy.

Tôi vẫn còn nhớ một dịp: Tony, bố của Victoria mời một số cầu thủ của United gồm tôi, Gary, Phil và Ben Thornley đến tham dự buổi hòa nhạc của Bryan Adams. Chúng tôi kết thúc buổi tối tuyệt vời hôm đó khi bước lên sân khấu vẫy tay chào khán giả. Cũng trong buổi tối hôm đó, Tony còn có một việc khác quan trọng hơn. Đó là việc dàn xếp thương vụ chuyển nhượng của Alan Shearer từ Blackburn Rovers đến Newcastle United.

Tôi cũng không biết chắc thời gian và vị trí chúng tôi sẽ được giới thiệu. Mặc dù tôi vẫn nhớ chính xác những gì mà Tony nói lần đầu. Nó vẫn còn đọng lại trong tâm trí của tôi cho đến tận bây giờ:

"Bóng đá là thứ quan trọng nhất, David ạ. Đó là những điều mà con làm. Con phải chắc chắn rằng không có thứ gì có thể bước vào cuộc đời của con theo cách như thế nữa."

Sau này, khi chúng tôi nói về việc ông ấy sẽ đại diện cho tôi, Tony đã mô tả công việc của ông ấy là đảm bảo cho tôi không phải bận tâm đến bất cứ điều gì khác ngoài việc tập luyện và thi đấu. Tuy nhiên, vấn đề thực sự mà tôi đang có mới thực sự là khó khăn. Ông ấy và huấn luyện viên trưởng của đội là Sir Alex lại không có được mối quan hệ "cơm lành canh ngọt", hoặc ít nhất là Sir Alex không thực sự có thiện cảm với ông ấy. Tôi nhẽ ra nên biết mình sẽ phải nhận những chỉ trích từ Sir Alex khi kể về việc Tony sẽ là người đại diện cho tôi.

"Cậu cần người đại diện để làm gì? Chẳng phải quyền lợi của cậu ở câu lạc bộ vẫn được đảm bảo, chăm sóc hay sao?"

Tony cũng đã xác định khi làm việc với tôi thì ông ấy cũng hiểu Sir Alex cũng sẽ phải biết việc này. Ông ấy đã từng đi đến nhà của Sir Alex để nói chuyện trực tiếp. Có những câu chuyện kể rằng Sir Alex đuổi Tony ra ngoài. Tuy nhiên, có lẽ điều đó chẳng bao giờ xảy ra nhưng ông ấy vẫn thực sự bực mình khi nghe về những tin đồn đó.

Nghĩ lại khoảng thời gian gắn bó với Old Trafford trong quãng sự nghiệp của mình khi Sir Alex lo lắng hoặc tức giận về mình, tôi vẫn nhớ bối cảnh chúng tôi xảy ra mâu thuẫn. Mối quan hệ bắt đầu rạn nứt từ những chuyện khủng khiếp. Điều này có lẽ xuất hiện ở mọi câu lạc bộ bóng đá mọi lúc mà không cần phải nổi bần bật trên mặt báo. Tôi nghĩ chúng tôi nhẽ ra đã có thể làm dịu mọi chuyện và hàn gắn những sự khác biệt sớm hơn nếu Sir Alex và người đại diện của tôi chịu nhấc điện thoại lên và gọi cho nhau một cú điện thoại.

Mặc dù vậy, sự lạnh nhạt giữa Tony và Sir Alex không phải là thứ khiến quá trình đàm phán một bản hợp đồng mới của tôi tại Old Trafford bị trì hoãn. Vấn đề nằm ở giấy tờ, đặc biệt là vấn đề bản quyền hình ảnh của tôi. United muốn xây dựng điều khoản sao cho United có thể sử dụng gương mặt cũng như tên tuổi của tôi trong công cuộc thương mại của họ. Tôi nghĩ riêng điều này cũng mất đến cả chục cuộc gặp mặt giữa hai bên trước khi mọi thứ được hoàn thành. Tôi rất vui khi mình chỉ phải xuất hiện trong một số buổi họp quan trọng. Có lẽ mất khoảng 1 năm rưỡi để chốt được một bản hợp đồng phù hợp, cũng như đề cập đến tất cả những vấn đề chi tiết. Cùng lúc đó, mọi thứ trở nên sôi động hơn khi nhiều câu lạc bộ lớn ở châu Âu cũng đánh tiếng muốn có được chữ ký của tôi nếu mọi thứ diễn ra không thuận lợi tại Old Trafford. Nhưng tất cả điều đó giống như là mơ giữa ban ngày vậy. Tôi chưa bao giờ muốn làm điều gì khác ngoài việc ký hợp đồng với đội bóng mà tôi đã từng cống hiến và hết mực yêu quý. Tôi biết điều đó. Tony cũng hiểu điều đó và United cũng vậy.

Khi mùa giải 2001/02 dần kết thúc, chúng tôi ngày càng gần đến việc đạt được thỏa thuận với nhau. Tôi muốn mình có thể ký hợp đồng bên ngoài sân ngay trước một trận đấu tại Old Trafford. Sau tất cả, tôi muốn mọi người, các cổ động viên của United tận mắt chứng kiến thời khắc quan trọng đó, đặc biệt khi tôi không thể thi đấu kể từ trận đấu với Deportivo. Trận đấu cuối cùng trên sân nhà là trận đấu với Arsenal. Đó là đêm mà con tim tôi đã thổn thức và làm hết những điều có thể để giục giã Tony. Mọi thứ chỉ mất khoảng một vài phút cuối trận. Bước vào trận đấu, Arsenal vượt lên dẫn trước và giành chiến thắng 1-0 sau 90 phút thi đấu, đồng nghĩa với việc họ giành được chức vô địch Ngoại hạng và thực tế họ đã có được cú đúp danh hiệu mùa đó. Câu lạc bộ cũng đang không có được phong độ tốt thời điểm đó khi để thua ngay trên sân nhà. Mặc dù tôi vẫn nghĩ sự thất vọng đó sẽ thúc đẩy chúng tôi tiến lên vào mùa giải năm sau, buổi tối hôm đó không phải là thời điểm tốt để ăn mừng bản hợp đồng mới của tôi. Thay vì thế, mọi thứ phải hoãn lại và chờ cho đến Chủ nhật tuần sau khi chúng tôi tiếp đón Charlton. Mọi thứ thực sự hoàn hảo. Trước bầu không khí cuồng nhiệt của hơn 65.000 fan, huấn luyện viên trưởng và tôi bước ra sân sân và trao nhau một cái ôm thật chặt. Không còn nghi ngờ gì nữa, Old Trafford chính là nơi mà tôi thuộc về. Tôi biết tất cả mọi thứ xung quanh bản hợp đồng mới của tôi sẽ xảy ra, cho dù ai có nói gì đi chăng nữa nhưng việc đặt bút lên ký vào trang giấy đó vẫn thực sự là một thời khắc tuyệt vời với cá nhân tôi.

Tương lai của tôi đã được xác định. Tin vui thứ hai có lẽ là chấn

thương của tôi đã hoàn toàn bình phục theo đánh giá của chuyên gia y tế. Thật bất ngờ mọi thứ trở nên rõ ràng. Tôi có thể tập trung để sẵn sàng thi đấu cho đội tuyển Anh và cho kì World Cup sắp sửa diễn ra trong khoảng một vài tuần tới. Chúng tôi có buổi chia tay tại căn nhà ở Sawbridgeworth vào hôm sau. Đến thứ Hai, chúng tôi sẽ lên đường sang Dubai để chuẩn bị cho giải đấu tại Nhật Bản. Ý tưởng được đưa ra là chúng tôi sẽ kết hợp tổ chức một bữa tiệc cho các tuyển thủ Anh với một sự kiện để gây quỹ cho quỹ từ thiện của chính phủ là NSPCC (Hiệp hội quốc gia phòng chống bạo hành trẻ em). Chúng tôi đã cố gắng bán bản quyền truyền hình buổi tối hôm đó cho ITV. Tất cả số tiền kiếm được sẽ chuyển tới NSPCC. Một số sự sắp xếp đã phải hủy bỏ vào phút chót. Tôi không biết ai là những người Sven sẽ mang tới World Cup, vì thế chúng tôi không thể chắc chắc cầu thủ nào sẽ được mời đến bữa tiệc hôm ấy cho đến khi đội hình được công bố. Trong khi đó, chúng tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau với danh sách khách mời. Rất nhiều bạn bè trong giới bóng đá trong quá khứ, các ngôi sao từ các môn thể thao khác cùng với một số nhạc sĩ, diễn viên nổi tiếng.

Để giúp gây quỹ từ thiện cho NSPCC, chúng tôi đã đặt một vài chiếc bàn để đón khách cũng như nhận tiền ủng hộ. Chúng tôi đã liên lạc với người tài trợ của tôi, những người cùng làm việc với Victoria và các công ty được cho là có quan tâm đến sự kiện lần này. Tất cả họ đều đồng ý tham gia ngay lập tức. Mọi người đều biết đây sẽ là một sự kiện đặc biệt và họ cũng biết số tiền được sử dụng vào mục đích tốt. Victoria vẫn là người chịu trách nhiệm cho mọi thứ. Cô ấy chuẩn bị món quà cho buổi tiệc hôm ấy: từ cảnh quan bên ngoài cho đến kịch bản chương trình. Cô ấy luôn chú ý đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Tôi chỉ việc trở về nhà từ Manchester vào đêm hôm trước và một vài thứ có vẻ hơi vội vàng. Mặc dù vậy, tôi vẫn dành thời gian cho một người. Tôi đến gặp Tony để cảm ơn ông ấy vì tất cả những gì ông đã làm trong việc đàm phán hợp đồng mới của tôi được thực hiện trên sân Old Trafford 24 giờ trước đó. Hóa ra đó lại là một cảnh tượng đầy cảm xúc trong nhà bếp vào trưa hôm Chủ nhật. Tất nhiên, cả gia đình chúng tôi, những đứa trẻ của chúng tôi và của họ cũng nô đùa, chạy tới chạy lui trong những phút cuối của buổi tiệc và hành lí của chúng tôi cũng đã chất đầy để chuẩn bị cho chuyến đi tới Dubai vào hôm sau.

Cuối cùng, chúng tôi ăn mặc quần áo chỉnh tề và sẵn sàng. Chúng tôi chụp một vài bức ảnh và rồi tiến thẳng đến sân khấu lớn nơi mọi thứ diễn ra ở đó, ngay sau ngôi nhà. Để tới đó, chúng tôi sẽ

phải đi bộ qua một khu vườn nhỏ khiến bạn cảm thấy như ở Nhật Bản. Chúng tôi đã trang trí theo chủ đề đó trong toàn bộ bữa tiệc. Ngoại trừ lâu đài bằng bóng: rất nhiều các cầu thủ đã mang trẻ nhỏ đến và vì thế chúng tôi đã thổi lên và trang trí bên cạnh khung rạp chính. Brooklyn đi bộ bên cạnh tôi. Chúng tôi ăn mặc cũng khá hợp: một bộ áo dài quá đầu gối theo phong cách Nhật Bản với một dây đai đỏ quấn quanh hông. Tôi không biết trông tôi thế nào nhưng trông thằng bé Brooklyn thật đáng yêu. Và chúng tôi đi đôi dép xỏ quai bởi vì chân trái của tôi khi ấy vẫn chưa thực sự thoải mái khi đeo giày. Tôi háo hức nhìn mọi thứ đang chờ chúng tôi khi đi qua rừng cây ấy.

Đèn lồng được thắp sáng dọc đường đi qua vườn cây. Có một vài vận động viên thể dục và nghệ sĩ nhào lộn bên ngoài chiếc bệ đầy hoa và giữa vườn cây. Cũng có cả những vũ công, chuyên gia hội họa. Bất ngờ xuất hiện ở khắp mọi nơi. Mis-Teeq, ca sĩ R&B Beverley Knight và cả nghệ sĩ Opera Russell Watson đều đang cất tiếng hát.

Phần không gian chính tổ chức bữa tối thực ra là hai rạp nhỏ kết hợp lại. Phần đầu tiên được trang trí giống như một vườn hoa cảnh. Có cả hàng nghìn loài hoa lan được di chuyển đến đây từ Nhật Bản và Indonesia và một cây cầu nhỏ bắc qua một phần hồ bơi bên dưới, bạn có thể đi bộ trên đó để có thể đến được phần không gian tổ chức chính. Trước khi bước qua cây cầu, bạn cũng sẽ đi qua hai khung rèm được trang trí ở hai đầu cầu. Cũng có cả những nghệ sĩ Nhật Bản đứng ra tiếp đón mọi người. Và rồi đến những chiếc bàn, Victoria cũng đứng ra quyết định mọi thứ từ khăn trải bàn cho đến bộ dao nĩa được bày trí trên bàn. Tất cả đều có màu đỏ, đen và trắng: một trong số những bối cảnh tuyệt đẹp nhất mà tôi từng được thấy trong đời.

Và rồi tôi cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng khi nhìn xung quanh mọi người mà chúng tôi đã mời, một số người tôi thậm chí còn chưa từng gặp trước đó. Tôi đã mời Ray Winstone đến bởi vì anh ấy là một diễn viên lớn và tôi muốn có cơ hội gặp anh ấy. Tôi biết mình sẽ lại phải thực hiện một bài phát biểu lần thứ hai kể từ ngày cưới của chúng tôi. Tôi là đội trưởng đội tuyển Anh và tất cả mọi người đang ở tại nhà của tôi. Tôi không thể nào biến mất khỏi đó được dù điều gì xảy ra đi chăng nữa. Tôi biết mình phải làm gì trước nhất: gửi tặng Victoria một món quà để cảm ơn cô ấy vì đã chuẩn bị và sắp xếp buổi tối hôm ấy. Nhưng trước điều đó? Tôi nghĩ mình sẽ phải gửi một vài lời cảm ơn đến mọi người và sau đó là về NSPCC và UNICEF, Quỹ Nhi đồng Liên Hiệp Quốc mà Manchester United cũng tham gia. Tôi biết mình nên nói một vài điều về

những đứa trẻ bị lạm dụng mà cần chúng ta gây quỹ để ủng hộ. Tôi thực sự lo lắng với những gì mà tôi sắp sửa chuẩn bị nói và tôi đã viết tất cả những thứ đó ra một tờ giấy nho nhỏ. Cuối cùng tôi đã phải tìm một góc nào đó riêng tư để tập luyện rồi học thuộc và nói mà không cần đến nó. Không lâu trước đêm tiệc đó, tôi đã đến thăm chỗ ở của những đứa trẻ tại miền Nam London. Tôi ngồi tại một căn phòng trước rất nhiều những đứa trẻ. Chúng có rất nhiều nỗi niềm cần chia sẻ. Chúng ta có thể cảm nhận được điều gì đó như sự khác biệt trong bầu không khí ấy: không chỉ với riêng tôi mà là với cả thế giới. Chúng là những đứa trẻ với những con chíp trên vai. Và những câu hỏi cũng hoàn toàn trực diện:

"Cô Posh thế nào?"

"Anh đi xe hiệu gì?"

"Anh có kiếm được nhiều tiền không?"

Họ dường như không hề lo lắng về phản ứng của mọi người xung quanh, tôi hay bất cứ ai cả. Tôi biết mình không thể nào nói mình không muốn trả lời câu hỏi của chúng. Tôi đã từng trải qua rất nhiều thứ nhưng may mắn chưa từng phải đối mặt với mại dâm, ma túy và tù tội. Ít nhất họ vẫn xứng đáng nhận được một chút ít thông tin từ tôi. Những người lớn đang nhìn vào tôi và xem điều tôi muốn làm.

"Không sao. Tôi không cần phải kiểm tra câu hỏi trước. Để các em hỏi gì tùy ý."

Buổi chiều hôm đó hóa ra lại là một trong những thứ bổ ích nhất mà tôi đã từng trải qua ngoài bóng đá. Chắc chắn sẽ không có bất cứ nhà báo nào ở đó. Chỉ có tôi và lũ trẻ nói chuyện với nhau. Tôi khá thoải mái và chúng cũng thế. Sau một lúc, tôi nghĩ chúng tôi quyết định sẽ kết thúc những câu chuyện, những tiếng cười về bóng đá, cuộc đời tôi. Tôi không thể thay đổi những thứ đã xảy ra với họ nhưng điều đó đã tạo ra sự khác biệt với tôi. Ít nhất chúng tôi có thể kết nối với nhau. Dù sao đi chăng nữa, cách mà chúng đối đãi với tôi, dường như đã tạo ra sự khác biệt. Có lẽ việc kể những câu chuyện về buổi chiều hôm ấy tại khu trọ của những đứa trẻ thì thật lạ lẫm trong buổi tiệc tối. Nhưng có lẽ tôi cần phải giải thích vì sao tôi muốn tổ chức bữa tiệc ấy và tại sao tôi lại muốn mọi người thật hào phóng đối với phần bán đấu giá từ thiện. Ant và Dec là những người bán đấu giá và những vị khách của chúng tôi đã quyên góp tổng cộng 250.000 bảng Anh.

Chúng tôi đã có một buổi tối thật tuyệt vời. Victoria và tôi đã tuyên bố kết thúc buổi tiệc vào lúc khoảng nửa đêm. Một vài cầu thủ và những người khác đi cùng với gia đình đã về từ trước nhưng vẫn có một số vị khách còn tham dự cho đến khi chúng tôi đã chuẩn bị đi ngủ và sẵn sàng cho chuyến đi tới Dubai vào hôm sau. Có lẽ thời điểm ấy là tương đối muộn nhưng đó vẫn là thời gian dành cho Ray Winstone. Tôi nghe thấy tiếng ai đó trước cửa. Tôi bước xuống, mở cửa và rồi Ray đứng ngay ở đó. Chúng tôi đã bước đi dạo cùng nhau và lúc đó tôi mới hiểu anh ấy thoải mái ra sao. Anh ấy đến để nói lời cảm ơn, nhưng thay vì thế, khi bước lên anh ấy lại bị vấp và ngã ngay xuống dưới sảnh trước cửa. Những diễn viên luôn biết cách xuất hiện theo cách thật ấn tượng. Và như tôi nói, buổi tối hôm đó thực sự là khoảng thời gian tuyệt vời: một kỉ niệm đẹp cho tất cả chúng tôi trước khi đến Nhật Bản.

Tôi biết các nhân viên y tế của United không thực sự vui vẻ khi biết tin tôi sẽ lên đường đến Dubai cùng đội tuyển Anh để chuẩn bị cho VCK World Cup 2002. Tôi nghĩ Sir Alex cho rằng thời tiết của tuần đó khá dễ chịu và tôi có thể sẽ có cơ hội tốt để bình phục nếu như tôi ở lại Manchester và làm việc cùng với đội ngũ vật lí trị liệu tại Carrington. Tôi biết điều đó, thậm chí khi tôi tập trung thi đấu cho đội tuyển Anh, thì tôi vẫn là một chú "Quỷ đỏ" của United đích thực. Cho dù câu lạc bộ dùng quyền lực để ngăn cản việc tôi đã làm, tôi vẫn sẽ làm vậy mà không cần nghĩ quá lâu. Sven muốn tôi ở cùng với toàn đội trong khoảng 2 tuần cuối cùng trước khi bước vào trận đấu đầu tiên và Gary Lewin, bác sĩ vật lí trị liệu của đội tuyển Anh và bác sĩ Crane là hai người sẽ gắn bó với tôi. Họ là những người giỏi nhất về chuyên môn tại Anh. Ở một diễn biến khác, LĐBĐ Anh (FA) đã đề nghị mang theo đội ngũ y tế của United đi cùng với chúng tôi. Thành thật mà nói, đó có lẽ là những tranh cãi mà tôi muốn những người khác nghĩ đến. Tôi đã sẵn sàng để lên đường cùng đội tuyển Anh dù cho có bất cứ quyết định nào khác được thực hiện ngấm ngầm đằng sau. Và quyết định cuối cùng là tôi được đi.

Sáng sớm thứ Hai, ngày 13/5/2002: tôi vẫn đang nằm cạnh Victoria tại căn nhà ở Sawbridgeworth. Mọi thứ trong căn nhà thật yên tĩnh. Từ phía xa xa, tôi vẫn có thể nghe được những người cuối cùng dự bữa tiệc đêm qua bắt đầu về nhà và bước vào những chiếc xe đến đón. Tôi cúi xuống và chạm vào chân trái. Tôi cảm thấy hơi đau một chút bởi vì tôi và Victoria đã khiêu vũ một lúc sau bữa tối. Trong khoảng vài giờ, tôi rời nhà để đến sân bay. Tôi sẽ có 18 ngày phía trước. 18 ngày để chứng tỏ rằng mình vẫn ổn và sẵn sàng cho trận đấu với Thụy Điển ở bên kia bán cầu vào ngày 31/5. Tôi có một chút cảm giác ớn lạnh sâu tận đáy cột sống.

Phấn khích ư? Hay sợ hãi? 4 năm trước, tôi cũng đã từng sẵn sàng để bước vào một kì World Cup như thế. Biết bao nhiêu thứ đã xảy ra kể từ đó. 1998 dường như đã là quá khứ quá xa: Argentina, một tấm thẻ đỏ và phần còn lại. Nhưng ở thời điểm hiện tại, thử thách tiếp theo của tôi ở một kì World Cup lại hiện ra chỉ trong nháy mắt. Cơ hội được tham gia một kì World Cup đúng là một giấc mơ và là một đặc ân với bất cứ ai. Mọi cầu thủ đều biết rằng trong tháng của giải đấu đó có thể thay đổi sự nghiệp, cuộc sống của họ mãi mãi. Với tôi, cuộc sống, sự nghiệp đã thay đổi rất nhiều kể từ đêm tại Saint- Etienne của Pháp 4 năm trước. Tôi nhắm mắt lại và chìm vào bóng tối. Điều gì đang chờ đợi tôi, đội tuyển Anh trong chiến dịch tại Nhật Bản sắp tới?

Chương 11
BECKHAM (TỰ THUẬT)

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Tôi không thở nổi...”

Giờ là lúc tôi băn khoăn tự hỏi: Liệu những tuần ở Dubai có khiến tôi đánh mất đi vai trò một cầu thủ của United trong mắt huấn luyện viên trưởng hay không?

Tôi đã chọn ở ngoài nắng cùng với các đồng đội ở đội tuyển Anh thay vì quay trở lại Carrington và hì hụi với những chiếc máy tập một mình. Tôi biết Sir Alex không hài lòng về điều đó. Tôi có cảm giác ông ấy cũng không vui vẻ gì với việc tôi có thêm trách nhiệm, nghĩa là phải phân tán sự tập trung khi tôi lãnh vai trò đội trưởng của đội tuyển Anh. Và có lẽ ông ấy cũng không thích thú gì khi biết Victoria và cậu con trai Brooklyn của tôi cũng có mặt ở Dubai. Dù tôi nghĩ rằng hôn nhân và việc làm bố đã khiến tôi ổn định và có tác động tích cực tới tôi trong vai trò của một cầu thủ. Nhưng, huấn luyện viên trưởng của United thì luôn nghĩ gia đình là thứ khiến tôi bị phân tâm khỏi sự nghiệp quần đùi áo số. Ông ấy thường nói với tôi rất nhiều thứ kể từ khi tôi gặp Victoria, bởi lẽ ông nghĩ cuộc sống của tôi ở nhà chỉ dành cho tôi và cho ông ấy.

Tôi từ lâu đã quyết định rằng đây chẳng phải là những tranh cãi đáng có. Liệu những cãi cọ với huấn luyện viên Sir Alex có cần thiết? Tôi sẽ không cố gắng thuyết phục ông ấy rằng được trở thành một con người đúng nghĩa sẽ chỉ tốt hơn với một cầu thủ như tôi mà thôi. Và chắc chắn chẳng gì có thể thay đổi được tình cảm mà tôi dành cho gia đình. Thật tuyệt vời khi Victoria và Brooklyn cũng có mặt cùng tôi trong chuyến đi đến Dubai.

Sven cho rằng mọi thứ sẽ tốt hơn nếu các cầu thủ có gia đình ở bên cạnh. Tuy nhiên, chúng tôi đang hy vọng sẽ tập trung hoàn toàn vào chiến dịch World Cup tại Nhật Bản - tôi vẫn nhớ điều này

khi nói chuyện với ông trước khi chúng tôi rời Anh, trong khi ông ấy đang lên kế hoạch cho đội tuyển. Hầu hết các quốc gia khác cũng nhìn nhận vấn đề này theo cách đó. Tại France 98, đội tuyển Đan Mạch ở tại một khách sạn ngay cạnh chúng tôi. Gia đình của các cầu thủ cũng ở cùng họ trong khách sạn đó. Ban đầu, Sven còn cân nhắc đến mong muốn của các cầu thủ Anh về việc gia đình sẽ có cơ hội ở cùng họ. Vì thế ông ấy đã hỏi tôi với tư cách của một đội trưởng để lấy ý kiến khách quan nhất. Tại Dubai, chúng tôi thường tổ chức các hoạt động cho lũ trẻ vào buổi sáng bên hồ bơi và những buổi tiệc nướng cho tất cả mọi người vào buổi tối. Mỗi gia đình đều có cơ hội gắn kết với nhau nhiều hơn.

Việc có Victoria và Brooklyn ở bên cạnh giúp tôi hoàn toàn tập trung vào chiến dịch quan trọng World Cup và sớm bình phục để sẵn sàng thi đấu. Tôi đã làm việc với một trong số những bác sĩ vật lí trị liệu của đội tuyển Anh là Alan Smith vào mỗi buổi sáng. Đơn giản là tôi tập các bài tập hồi phục, chạy và thực hiện các bài kiểm tra chấn thương xương bàn chân. Tôi cũng cố gắng nỗ lực và xây dựng các tình huống giả định giống với các tình huống trong các trận đấu để kiểm tra chấn thương của mình. Vì thế, tôi không thể tham gia vào các buổi tập cùng đồng đội được diễn ra cùng thời gian đó mỗi ngày. Sự cân bằng đạt đến mức rất phù hợp trong quãng thời gian tại Dubai: tập luyện chăm chỉ và sau đó là tắm biển và tắm nắng, cùng gia đình tận hưởng giây phút bên nhau.

Mặc dù vậy, thời điểm đó, trong tôi vẫn dấy lên những nghi ngờ về việc liệu tôi có kịp hồi phục để ra sân trong trận khai màn gặp đội tuyển Thụy Điển hay không. Khi ấy, mỗi sáng thức dậy, tôi luôn cảm thấy mình sẵn sàng cho trận đấu đó, trong khi một số người lại cho rằng tôi đang dần cạn kiệt thời gian hồi phục. Tôi thực sự khao khát được thi đấu một kì World Cup trong vai trò là đội trưởng của đội tuyển Anh. Tôi nghĩ cho chính tôi và cả đội cơ hội tốt nhất, có lẽ tôi nghĩ mình có thể ra sân từ trận đấu đầu tiên. Thậm chí trước khi rời Anh, tôi đã có thể thực hiện tất cả các bài kiểm tra trong suốt quá trình hồi phục. Và bây giờ, tại Dubai, tôi tập luyện với các bài tập tạ trên cái chân dính chấn thương. Ngoài việc chạy, cũng có những bài tập khác trước khi tôi sẵn sàng tham gia các buổi tập luyện chung với cả đội. Mọi người có lẽ đã nhìn thấy tấm hình của tôi đang tập luyện với chiếc đệm nhún lò xo. Tôi có lẽ không thực sự sẵn sàng lắm khi nhảy trên chiếc đệm nhún đó. Những bài tập này giúp tôi tập thăng bằng. Không chỉ những nhóm cơ mất đi sức mạnh, gân và dây chằng có lẽ cũng quên mất cách hoạt động của chúng. Vì thế, tôi phải lao vào các bài tập. Trên sân, tôi phải đứng trên một chân khi tiếp bóng và giữ thăng bằng và rồi lại đổi chân. Bài tập tiếp theo là những cú vô lê

thay vì chỉ đơn giản là tiếp bóng. Cuối mỗi ngày, bác sĩ vật lí trị liệu lại ngồi với các bác sĩ khác của đội và trao đổi về tình hình hồi phục của tôi. Đội ngũ y tế sẽ thực hiện việc này với mọi cầu thủ chấn thương. Sau đó, bác sĩ Crane sẽ làm việc với huấn luyện viên trưởng Sven mỗi tối để nắm rõ tình trạng hồi phục của tôi qua từng ngày.

Tôi rất mừng vì xung quanh tôi, các cầu thủ khác cũng không e ngại bất cứ điều gì. Họ cũng sẵn sàng để bắt đầu chiến dịch quan trọng phía trước. Sự phấn khích của các cầu thủ khác khi hướng đến một kì World Cup cũng khiến tôi cảm thấy tích cực hơn về những gì mà tôi đang cố gắng. Tôi không biết liệu có phải việc làm đội trưởng hay việc có được những kinh nghiệm thi đấu ở giải đấu cách đó 4 năm trước tại France 98 khiến tôi cảm thấy mình già đi hay không. Tôi thích xem các "măng non" của đội tuyển Anh: họ luôn háo hức với đội hình mới, chiến thuật mới, màu áo mới và cả sự tập trung, tất cả mọi thứ về họ. Với họ, World Cup nghĩa là những trận đấu lớn mà họ đang ngóng chờ. Họ không sợ bất cứ điều gì và điều đó giúp họ cảm thấy thoải mái. Tôi, Michael Owen, Gareth Southgate, Martin Keown và David Seaman là những người đã từng tham dự giải đấu đó 4 năm trước và hiểu World Cup lớn như thế nào, những nguy cơ của chúng tôi cũng lớn ra sao.

Những tuần ở Dubai là thời gian để chúng tôi nghỉ ngơi sau một mùa giải căng thẳng tại Anh vừa mới kết thúc. Và quãng thời gian đó cũng chẳng hề dài trước khi tôi phải nói lời tạm biệt với Victoria và Brooklyn để cùng cả đội di chuyển về phương Đông. Trong thời gian chuẩn bị cho World Cup, cả đội sẽ phải di chuyển tương đối nhiều giữa các địa điểm thi đấu và tôi nghĩ điều đó không hề phù hợp khi có gia đình của các cầu thủ đi cùng. Chúng tôi sẽ đóng quân tại Nhật Bản nhưng sẽ dừng chân tại Hàn Quốc để tham gia trận đấu đầu tiên trong số hai trận giao hữu khởi động trước giải. Khi chúng tôi thực hiện thủ tục check-in tại khách sạn, bạn có thể nhìn thấy sự thay đổi sắc thái trên khuôn mặt của mỗi cầu thủ. Và giờ, chúng tôi đã có mặt ở nơi World Cup sẽ diễn ra. Trận giao hữu đầu tiên đã kết thúc với kết quả tương đối ổn khi chúng tôi chỉ có được trận hòa 1-1 với Hàn Quốc tại Seogwipo. Chúng tôi đã trải qua một vài thứ khá lạ lẫm tại đây. Không ai trong chúng tôi có thể di chuyển với tốc độ vốn có, nhưng đội tuyển Hàn Quốc thì khác. Họ thi đấu thực sự ấn tượng. Và tôi chỉ còn 11 ngày để chuẩn bị cho trận đấu đầu tiên tại World Cup.

Sven mang theo Richard Smith, một trong bốn nhân viên mát xa

người Hà Lan của đội đi cùng sang Nhật Bản. Ai đó thậm chí đã treo một tấm biển trước cửa phòng của Richard, ghi: "HOUSE OF PAIN" (CĂN PHÒNG ĐAU ĐỚN). Họ có vẻ không ngoa chút nào. Richard sẽ làm việc rất sâu tại chỗ chấn thương của bạn. Tôi không thể miêu tả cụ thể nó ra sao nhưng những bài mát xa của ông ấy khiến phần chân chấn thương đau nhói. Nhưng sau đó thì có vẻ nó lại mang đến hiệu quả điều trị. Nhờ Richard mà chấn thương của tôi đã kịp đến đích và sau này Michael Owen cũng đã kịp bình phục cho trận đấu với Brazil. Owen gặp vấn đề với háng trước ngày trận đấu đó diễn ra.

Trận đấu giao hữu còn lại của chúng tôi là cuộc thử lửa với đội tuyển Cameroon tại Nhật Bản vào Chủ nhật. Mặc dù tôi không thể thi đấu, nhưng đội ngũ y tế nghĩ tôi có thể lấy thêm động lực khi tham gia cùng với các đồng đội còn lại. Vì thế, tôi bước ra sân khởi động cùng toàn đội. Đó là một trận đấu tốt mặc dù cả đội vẫn gặp những vấn đề riêng và kết quả cuối cùng chỉ là một trận hòa 2-2. Buổi chiều hôm đó, tôi chợt nghĩ lại thời điểm mà tôi thất vọng nhất trong toàn bộ quá trình hồi phục của mình. Ngay sau khi gặp chấn thương, đội tuyển Anh đã có trận giao hữu với Paraguay tại Anfield. Đội tuyển Anh tập trung tại một khách sạn ở Cheshire và Sven cũng mời tôi đến. Ông ấy muốn tôi là một phần trong quá trình đội tuyển tập trung bởi lẽ ông ấy luôn tin tưởng rằng sau cùng, tôi cũng kịp hồi phục để sang Nhật thi đấu tại World Cup. Tôi đến đó tham dự bữa tối cùng toàn đội và thật tốt khi được gặp tất cả những người đồng đội, cầu thủ khác trong đợt tập trung ấy, nhưng thời điểm ấy tôi vẫn phải đứng nhờ vào đôi nạng. Sáng hôm sau, khi toàn đội ra sân tập luyện, tôi phải một mình ở lại khách sạn chỉ để xem ti vi cả ngày. Trong một vài giờ liền, tôi thực sự thất vọng. Nếu tôi không thể ra sân để xem mọi người tập luyện, còn cơ hội nào cho tôi nữa? Và bây giờ, tôi đã có mặt tại Nhật. Nhưng nói thật, tôi vẫn cảm thấy không chắc chắn về cơ hội của mình. Một vài ngày tới, liệu tôi có thể rời xa những bài tập phục hồi khi chúng đã phát huy hiệu quả với chấn thương của tôi hay tôi sẽ lại phải đối mặt với một nỗi thất vọng ngập tràn?

Trận đấu khai màn với Thụy Điển tại Saitama vẫn còn cách chúng tôi khoảng một tuần nữa. Sven cũng không thúc giục tôi. Ông ấy sẽ trao cơ hội cho tôi khi có thể. Nhưng có lẽ ông ấy không thể để điều đó ảnh hưởng tới sự chuẩn bị của toàn đội. Với một chấn thương dài hạn hơn, bác sĩ sẽ luôn đặt mục tiêu hằng tuần để bạn vượt qua. Đó là một phần lí do để họ có thể chắc chắn rằng bạn có thể tự mình đi đến những giai đoạn hồi phục tiếp theo, cho dù bạn có tập chạy trên mặt sân cứng hay đảo bóng và chuyển hướng hay sút bóng với 100% sức mạnh. Nhưng quan trọng hơn, việc đặt ra

mục tiêu giúp một cầu thủ không bị quá căng thẳng khi tập trung vào mục tiêu quá xa phía trước. Về mặt tâm lí, bí mật chính là cách để tập trung vào những thứ mà chúng ra đang làm hằng ngày. Và bây giờ, tôi đã đạt đến điểm không thể dừng lại được nữa. Liệu tôi có thể tham gia vào một trận đấu căng thẳng cuối tuần này? Sven biết và tôi cũng hiểu rằng rồi sẽ đến lúc quyết định phải được đưa ra. Nếu tôi không thể tham gia một buổi tập đầy đủ nào cùng cả đội vào ngày nào đó trước trận đấu thì việc ngồi ngoài là chắc chắn. Tôi biết đội ngũ y tế của đội hoàn toàn tự tin về độ hồi phục của xương bàn chân nhưng còn việc trở lại thể trạng sẵn sàng thi đấu thì có lẽ họ cũng không thực sự chắc chắn, bởi lẽ tôi đã phải ngồi ngoài trong một quãng thời gian dài. Quyết định cuối cùng sẽ thuộc về huấn luyện viên trưởng. Thứ Tư đã đến và đó cũng là hạn cuối cùng để ông ấy xác định có thể để tôi tập luyện với những người đồng đội hay không. Tôi biết Sven muốn trao cơ hội cho tôi miễn là điều đó có lợi cho tôi và cho đội tuyển Anh. Ông ấy hiểu rằng tôi không hề muốn rơi vào viễn cảnh tồi tệ và luôn cố gắng để tránh điều đó xảy ra. Thậm chí nếu tôi không cảm thấy đã bình phục 100% thì tôi cũng chắc chắn rằng tôi có thể làm được. Sau bữa sáng, Sven có hỏi tôi một câu:

"Thế nào, cậu khỏe chứ?"

Ông ấy biết câu trả lời và tôi cũng không cần phải nói dối hay căng thẳng gì cả. Ông ấy muốn nghe câu trả lời từ chính tôi và để biết rằng tôi đủ tự tin. Chợt trong đầu tôi nảy ra suy nghĩ, nếu tôi gặp chấn thương này trong một trận đấu tại giải Ngoại hạng vào cuối tuần sau đó, thay vì trận đấu gặp Deportivo vào giữa tuần thì có lẽ tôi và huấn luyện viên trưởng đội tuyển Anh cũng không có cuộc nói chuyện này. Mọi thứ quá sít sao. Tôi hít thở một chút và rồi cố gắng trả lời thật ngắn gọn:

"Dạ khỏe rồi."

"Tốt lắm. Đi thôi."

Buổi tập luyện đầu tiên với các đồng đội sau khi trở lại thực sự rất khó khăn. Tôi đã phải tập luyện rất chăm chỉ, chạy và sút bóng. Đây cũng là lần đầu mà tôi phải đối mặt với nguy cơ từ những tình huống va chạm với các đồng đội. Lẽ ra tôi phải tính trước đến các tình huống đó. Ngay khi vào sân, tôi đã phải nhận một pha chặt chém từ Martin Keown. Thật may, anh ấy không chạm đến vùng bị chấn thương của tôi: đó là một tình huống sượt qua phần sau của chân. Tôi chỉ phản xạ theo trực giác. Tôi chợt ngã xuống sân và đã nghĩ đến trường hợp xấu nhất: tôi bực mình với Martin, cả

Aldo Duscher và tất cả mọi thứ. Và phải mất khoảng 2-3 giây để tôi nhận ra mọi thứ vẫn ổn. Những cơn đau trước đó chưa bao giờ khiến tôi cảm thấy thoải mái cả. Giống như tôi đã nói, tôi lẽ ra nên lường trước với anh ấy. Martin luôn là một bài test dành cho bạn: anh ấy sẽ hạ gục bạn trên sân, chặt chém và điều đó khiến bạn cảm thấy lo lắng. Anh ấy biết và tôi cũng biết rằng đến Chủ nhật, sẽ có ai đó sẵn sàng thực hiện những tình huống đó với tôi như những gì vừa xong. Sự khác biệt có chăng là người thực hiện là các cầu thủ Thụy Điển với hy vọng rằng tôi không thể đứng dậy được nữa. Ở đây, tôi có thể đứng dậy và tiếp tục tập luyện. Nếu tôi có thể sống sót với Martin, thì có lẽ tôi có thể vượt qua được bất cứ hậu vệ nào khác. Bàn chân hơi đau trước khi chúng tôi kết thúc buổi tập, tuy nhiên, tôi khá hài lòng khi đã vượt qua buổi tập đầu tiên. Việc có thể tập luyện với các cầu thủ khác giúp tôi hào hứng hơn rất nhiều trong những buổi tập còn lại cho đến cuối tuần. Thật tuyệt vời khi tôi có thể là một phần trong đội, đặc biệt là khi chúng tôi đã có mặt tại Nhật Bản và các cầu thủ bắt đầu hướng tới chiến dịch quan trọng phía trước. Bầu không khí giữa các nhóm cổ động viên mà chúng tôi có tại Nhật Bản thực sự rất đặc biệt. Mặc dù vậy, chuyện gì sẽ xảy ra bên ngoài trại tập luyện? Tôi không nghĩ đã có ai trong số chúng tôi từng chứng kiến cảnh tượng nào như vậy. Nó bắt đầu từ khoảnh khắc chúng tôi rời máy bay tại Tokyo: khi bước vào nhà ga tại sân bay, mọi thứ thực sự rất tuyệt vời. Hàng ngàn người Nhật chờ đợi để được gặp chúng tôi: từ người lớn, trẻ em cho đến những cậu bé, họ đã chọn đội tuyển Anh để cổ vũ ở chiến dịch lần này. Họ mặc áo của đội tuyển Anh và cảnh tượng ấy chẳng khác nào một show diễn ca nhạc khi các fan vẫy tay, la hét và lao về phía trước trước sự ngăn cản của lực lượng an ninh đang cố giữ họ lại. Khi chúng tôi vượt được dòng người hâm mộ để lên xe ô tô của đội, tôi chợt nhìn thấy một quý bà khoảng 70 tuổi với mái tóc trắng như tuyết có thêm vài dòng kẻ đỏ trên đó. Trong khi đó, nhiều gia đình phải kéo những đứa trẻ của họ đang lao về phía chúng tôi. Những cậu bé đó có lẽ còn quá trẻ để biết tôi là ai nhưng rất nhiều trong số chúng cũng để tóc như tôi: kiểu tóc mohican với bờm tóc vàng. Và chúng cũng có chiếc áo số 7. Mọi thứ thực sự lộn xộn nhưng nếu nhìn nhận theo một cách lịch sự, đó có lẽ là đặc điểm của người Nhật. Họ thực sự rất phấn khích khi nhìn thấy chúng tôi và điều đó là dấu hiệu tích cực với cả đội. Tôi nghĩ với thái độ của họ như vậy thì chẳng có lí do gì để các sân vận động không chật kín khán giả trong suốt giải đấu. Thậm chí mọi người còn lo lắng về những hệ lụy cả tháng trước khi giải đấu diễn ra. Mọi người ở đây thực sự đam mê bóng đá và dành sự yêu quý cho đội tuyển Anh: Chúng tôi cũng thực sự yêu thích những trận đấu theo cách đó. Và vì thế, không chỉ các

cầu thủ là những người được chào đón. Cả những cổ động viên của chúng tôi cũng vậy. Họ được chào đón tại Nhật Bản. Tinh thần đó mới chính là những gì mà World Cup nên có.

Tất nhiên, với World Cup, các cầu thủ cần tập trung tối đa vào các trận đấu. Dẫn đầu đội tuyển Anh trong vai trò đội trưởng bước ra sân vận động Saitama trong trận đấu đầu tiên gặp Thụy Điển luôn là một trong những điều tự hào nhất trong sự nghiệp cầu thủ của tôi. Bối cảnh và niềm vinh dự khi dẫn đầu đội tuyển trong vai trò đội trưởng của một đội tuyển quốc gia tham dự World Cup khiến con tim tôi đập mạnh, thổn thức trong lồng ngực. Đó là ước mơ từ thuở bé của một cậu nhóc còn đang ngồi trên ghế nhà trường, nhưng đó cũng là giấc mơ mà có khi bạn không nghĩ tới. Và ngay tại đây, nó đang diễn ra với tôi. Bầu không khí thực sự tuyệt vời. Chỉ một góc khán đài có khoảng vài nghìn cổ động viên Thụy Điển, còn lại toàn bộ sân vận động ngập tràn trong sắc đỏ trắng với các cổ động viên của chúng tôi và cả những cổ động viên Nhật dành tình cảm cho đội tuyển Anh. Chấn thương xương bàn chân ư? Thì sao chứ? Tôi không thể cho phép mình bỏ lỡ cơ hội ra sân ở trận đấu này.

Thật đáng tiếc khi chúng tôi đã không thể đưa ra đội hình mạnh nhất. Chúng tôi đã thi đấu tốt ngay từ đầu nhưng bằng cách nào đó, có cảm giác chúng tôi không thể quyết định được trận đấu này. Không có quá nhiều cơ hội được tạo ra. Những cú tắc bóng, va chạm quyết liệt đâu rồi? Chúng có lẽ vẫn chưa tới. Sau khoảng 25 phút, chúng tôi có bàn thắng mở tỉ số. Tôi thực hiện quả phạt từ góc trái và bên trong Sol Campbell thực hiện pha đánh đầu hoàn hảo đưa bóng vào lưới. Sol chạy ra ăn mừng ở góc sân còn lại. Còn tôi thì chạy như điên về góc sân phía đó để ăn mừng cứ như thể tôi mới là người ghi bàn vậy. Tôi quay lại và hướng cánh tay về phía các cổ động viên của Thụy Điển, những người đang dành cho tôi những lời chỉ trích, la ó. Họ vẫn không lo lắng. Có lẽ họ tin thời khắc của họ rồi cũng sẽ đến.

Ghi bàn là một chuyện nhưng việc kiến tạo cho một cầu thủ khác ghi bàn cũng là một cảm giác thực sự tuyệt vời. Đêm đó, tôi thực sự rất hài lòng khi Sol có thể tận dụng một tình huống để ghi bàn. Chúng tôi đã gắn bó với nhau khoảng 15 năm, cùng tập luyện với Tottenham trong giai đoạn còn ngồi trên ghế nhà trường. Và anh ấy không ghi nhiều bàn thắng cho lắm. Trong trận đấu với Argentina tại France 98, chúng tôi chỉ chơi với 10 người trong quãng thời gian hiệp phụ, Sol đã đưa bóng vào lưới nhưng không được công nhận. Nếu nó hợp lệ, có lẽ chúng tôi đã giành chiến thắng. Và bây giờ, anh ấy là người đầu tiên ghi bàn cho đội tuyển

Anh tại World Cup 2002. Tuy nhiên, vấn đề là chúng tôi gần như không thể thừa thắng xông lên. Dù dẫn trước, nhưng chúng tôi vẫn tỏ ra thận trọng, căng thẳng. Và rồi trong hiệp 2, chúng tôi bỗng nhiên đánh mất thế trận, không thể cầm nổi bóng. Tất cả những đường chuyền được thực hiện đều tương đối rối rắm và thiếu tính tổ chức. Và Thụy Điển bắt đầu từng bước kiểm soát thế trận. Không giống như bàn thắng của chúng tôi trong hiệp 1, bàn thắng của họ hoàn toàn nằm trong sự tính toán. Chúng tôi đánh mất sự tập trung vào sai thời điểm và tặng không cho họ một bàn thắng. Một pha nhoài người quá vội vàng của Danny Mills tạo điều kiện cho Niclas Alexandersson tung cú sút trái phá vào lưới của tuyển Anh. Có lẽ mọi người sẽ đổ lỗi cho hậu vệ đang thi đấu cho Leeds United nhưng tôi không nghĩ đó là lỗi của anh ấy. Có đến 2, 3 lỗi của đội hình trong pha bóng đó. Tôi cũng đứng ở gần anh ấy.

"Cố lên nào, Danny. Tiếp tục nào!"

Một vài phút sau, Sven thay tôi ra. Đó là trận đấu đầu tiên của tôi từ sau chấn thương ở trận với Deportivo tại Old Trafford và nói thật, tôi vừa mới lấy lại được cảm giác. Chân tôi vẫn còn đau. Lúc đầu hiệp 2, tôi đã nghĩ: Chuyện gì đang xảy ra với chân tôi thế? Tôi cá là Sven có thể thấy tôi đang thở dốc và biết rằng chúng tôi vẫn còn những trận đấu phía trước. Và đó là lí do tại sao ông để Kieron Dyer vào sân thay tôi. Mặc dù vậy, tôi vẫn có cảm giác không thực sự hài lòng khi bị thay ra. Đó cũng là lần đầu tiên mà tôi cảm thấy bực tức vì một quyết định của huấn luyện viên trưởng Eriksson. Theo dõi trận đấu từ băng ghế dự bị, tôi ngày càng thất vọng hơn khi trận đấu dần trôi về một kết quả hòa.

Tỉ số 1-1 đúng ra không phải là một thảm họa đối với trận đấu khai màn ở một giải đấu quan trọng như World Cup, nhưng chúng tôi thực sự thất vọng với màn trình diễn của mình trong suốt 90 phút trên sân. Tôi nghĩ đó cũng là lí do mà chúng tôi đã không tiến đến để cảm ơn các cổ động viên của đội tuyển Anh trên sân sau khi tiếng còi mãn cuộc vang lên. Những ngày sau, chúng tôi đã phải nhận chỉ trích trên khắp các mặt báo vì hành động kể trên và bị cáo buộc là không trân trọng các fan hâm mộ, nhưng điều đó hoàn toàn không đúng sự thật. Các cổ động viên hết sức tuyệt vời nhưng chúng tôi tiến thẳng vào phòng thay đồ vì tôi nghĩ chúng tôi đã không thi đấu một cách xứng đáng với sự cổ vũ nhiệt tình của họ. Tuy nhiên, sau đó chúng tôi đã nhận ra rằng cho dù là vì lí do gì đi chăng nữa thì việc không cảm ơn các fan hâm mộ quả thật là một sai lầm. Trong vai trò của một đội trưởng, lẽ ra tôi phải là người dẫn đầu, đứng ra kêu gọi mọi người mặc dù đang phải ngồi ngoài sau khi bị thay ra. Tất cả các cầu thủ

đều nói đến điều đó một vài ngày sau và chúng tôi tự hứa với chính mình và với người hâm mộ rằng trong tương lai, chúng tôi sẽ luôn dành những lời cảm ơn đến họ sau mỗi trận đấu.

Trở lại bầu không khí trong phòng thay đồ, dù hòa nhưng cảm giác lúc ấy nặng nề y như một trận thua. Tôi không nhớ là đội tuyển Anh đã bao giờ rơi vào tình trạng thiếu sức sống thế này chưa. Thậm chí, những nhân viên mát xa của đội như Terry Byrne, Steve Slattery và Rod Thornley cũng không có tâm trạng nào để làm việc sau đó nữa. Đó cũng là lần đầu tiên tôi thấy Sven thực sự cố gắng để kéo các cầu thủ ra khỏi cảm giác nặng nề như thế.

"Chúng ta vẫn còn hai trận đấu quan trọng phía trước. Đừng nghĩ gì quá bi đát về kết quả ngày hôm nay. Đây không phải là vấn đề quá lớn. Chúng ta mới chỉ hòa 1-1 chứ không phải thua, phải không? Nào các chàng trai. Cố lên nào. Các cậu làm sao vậy?"

Tôi không có được tâm trạng tốt nhất một phần vì tôi khá bực mình khi huấn luyện viên trưởng quyết định thay tôi ra giữa chừng. Tôi không hề mong điều này xảy ra một chút nào. Thế nhưng, khi nghe những lời đó của ông ấy trong phòng thay đồ, tôi chợt nhận ra mình cần phải là người tích cực nhất khi đang nắm vai trò đội trưởng. Chúng tôi đang ở một vòng chung kết World Cup và các cầu thủ đang thực sự thất vọng khi không có được một kết quả tốt ở trận khai màn.

Những ngày sau đó, thực tế chúng tôi không có cách nào khác là buộc phải quên đi trận hòa trước Thụy Điển. Chúng tôi sẽ có 4 ngày để chuẩn bị cho trận đấu được coi là trận quan trọng nhất tại vòng bảng. Đây là trận đấu mà chúng tôi buộc phải thắng nếu muốn giành vé đi tiếp. Tôi nghĩ một trong những thứ giỏi nhất ở Sven-Goran Eriksson là khả năng đánh giá và nhìn nhận xem một cầu thủ cần phải làm gì ở từng thời điểm cụ thể. Ông luôn nói những điều rất đúng đối với từng người trong từng trận đấu cụ thể. Điều quan trọng là ông biết chính xác điều chúng tôi đang cần về mặt thể lực. Giữa các trận đấu như tại World Cup, ông thường cho các cầu thủ thả lỏng trong các buổi tập nếu cảm thấy cơ thể không có khả năng đáp ứng được việc tập nặng. Ông ấy sẽ không bao giờ ép chúng tôi vào các buổi tập nặng như cực hình sau khi không thi đấu tốt trong trận đấu với Thụy Điển chẳng hạn. Ông ấy và Steve McClaren chỉ từ từ tăng tốc cho đến tối thứ Sáu trước trận đấu với Argentina tại Sapporo.

Tuần đó, chúng tôi đã không phải hoàn toàn tuân thủ thực đơn

nghiêm ngặt được ban huấn luyện đưa ra trong trại tập trung. Tôi đã có một ý tưởng mà tôi nghĩ là tuyệt vời trong suốt mùa hè năm đó. Chúng tôi đã rời xa nước Anh và rời xa đồ ăn nhanh được khoảng 3 tuần và tôi đã bắt đầu nhớ những chiếc bánh burger và món chiên. Tôi nghĩ là sẽ có một vài cầu thủ khác cũng có ý nghĩ giống tôi. Tôi đã nói chuyện với Sven, có lẽ ông ấy cũng nghĩ chúng không ảnh hưởng gì và sau đó chúng tôi đã nói chuyện với các đầu bếp của đội tuyển Anh. Vào buổi tối hôm thứ Tư, tất cả chúng tôi tập trung để ăn tối. Khi cánh cửa phòng ăn mở ra, chúng tôi bước vào và chợt nhận ra một núi đồ ăn sẵn của McDonald đang được bày ra trước mắt: thật nhiều hamburger và khoai tây chiên. Điều đó khiến tất cả các cầu thủ bất ngờ. Chúng tôi tiến tới và háo hức chẳng khác nào những cậu bé phấn khích khi được bố mẹ dắt vào hàng kẹo. Và có vẻ như nó đã phát huy hiệu quả, và chúng tôi lại làm thế trước khi thi đấu với Đan Mạch. Có lẽ đồ ăn nhanh chính là điều mà chúng tôi còn thiếu trong khâu chuẩn bị cho trận đấu với Brazil tại tứ kết.

Với đội tuyển Anh, chúng tôi luôn luôn cố gắng nghiên cứu mọi thứ từ các đối thủ. Công việc đó được Dave Sexton đảm nhận, người từng là huấn luyện viên trưởng của Manchester United trong những năm 70. Ông ấy sẽ trao đổi với chúng tôi tất thảy những gì về đối thủ sắp tới, về từng cầu thủ trong đội hình 21 người của họ và rồi sau đó là một video, giống như khi bạn xem các trận đấu trên Sky Sports để chỉ ra cầu thủ ấy sẽ làm gì khi họ tấn công và tương tự khi họ phòng ngự. Dave sẽ giải thích chính xác những gì mà ông ấy nghĩ rằng chúng tôi nên làm khi đối mặt với họ. Nó chẳng khác nào đang lên kế hoạch để vận hành một trận đánh quân sự. Carlos Queiroz cũng từng mang đến rất nhiều điều thú vị như thế khi chuẩn bị cho các trận đấu của Man United trong suốt mùa giải trước tại Old Trafford. Đó là kiểu công việc mà sẽ còn được nhiều huấn luyện viên, đội bóng chú trọng trong bóng đá hiện đại. Mọi người dường như có những công nghệ mới nhất thời điểm đó. Chúng tôi giống như trong trường học. Nhiệm vụ của chúng tôi chỉ là ra ngoài sân và thi đấu nhưng tôi hiểu tầm quan trọng của việc hiểu rõ hơn về những điểm mạnh và điểm yếu của đối thủ. Đôi khi chỉ một chút lợi thế như vậy cũng đủ giúp chúng tôi giành chiến thắng trong một trận đấu ở đẳng cấp thế giới.

Không cần nói nhưng chắc chắn ai cũng hiểu chúng tôi mong chờ đến trận đấu gặp Argentina như thế nào. Sự háo hức khiến chúng tôi nhanh chóng quên đi nỗi thất vọng ở trận hòa Thụy Điển. Tôi thực sự rất ngưỡng mộ cách các cầu thủ chuẩn bị cho trận đấu với Argentina, đối thủ đầy duyên nợ tại World Cup. Sự tự tin chắc

chắn là một yếu tố quan trọng trong bóng đá. Argentina là một trong số những đội bóng xuất sắc nhất trong các giải đấu quan trọng. Tất cả các cầu thủ Anh bước vào trận đấu này với tâm thế và suy nghĩ rằng chúng tôi có thể đánh bại họ. Đó có lẽ là sức mạnh tinh thần xuất hiện trong mỗi cầu thủ và trong cả đội. Ngẫm lại, trận hòa trước Thụy Điển lại khiến mọi thứ đơn giản hơn: Chúng tôi phải ra sân và biết chính xác mục tiêu là giành chiến thắng ở trận đấu tới.

Anh và Argentina là một trong những trận đấu tuyệt vời nhất thế giới bóng đá. Trận đấu này nhuốm màu duyên nợ giữa hai bên kể từ France 98. Sau những gì đã xảy ra ở Saint-Etienne 4 năm về trước, có lẽ quá trình chuẩn bị tại Sapporo năm 2002 thậm chí còn khiến mọi thứ căng thẳng hơn. Tất cả những câu chuyện trước thềm trận đấu về đội tuyển Anh, cụ thể là đội trưởng Beckham, có cơ hội nở rộ. Khắp các mặt báo nhắc đến câu chuyện thiên đường hay địa ngục với Beckham kể từ sau trận hòa ngày khai màn. Một nửa số cầu thủ trong đội đã tham dự trận đấu 4 năm trước. Bên phía Argentina có sự xuất hiện của Seba Veron, người đã trở thành đồng đội của tôi tại United. Cứ khi nào nhìn lại bức hình ghi lại khoảnh khắc tôi bị truất quyền thi đấu, tôi có thể dễ dàng nhận ra Seba đang cố gắng gây áp lực với trọng tài để rút thẻ đỏ với tôi. Chúng tôi chưa từng nói chuyện nghiêm túc với nhau về sự cố đó, nhưng thực tế chẳng có mâu thuẫn gì giữa chúng tôi khi thi đấu cùng nhau tại United. Chúng tôi chỉ trêu đùa nhau về sự thù địch giữa hai đất nước: khi cả đội United ra ngoài, tôi cùng các đồng đội tại tuyển Anh thường hát "Ar-gen-tina" thì Seba lại hát "In-ger-land" (England) như để đáp trả. Tôi đã gặp Seba trước trận đấu tại Sapporo và không có vấn đề gì cả. Cả tôi và anh ấy đều thể hiện sự thân thiện. Anh ấy cố gắng trêu đùa tôi:

"Trông anh có vẻ mệt mỏi nhỉ David. Tôi cá là cái chân đã làm anh không thoải mái."

"Không. Tôi đã nghỉ cả phần còn lại của mùa giải rồi. Chưa bao giờ tôi thấy mình sung sức như bây giờ."

Thực tế, tôi đã phải rất cố gắng để đấu tranh với những tư tưởng, suy nghĩ khi những ký ức của 4 năm trước cứ ồ ạt đổ về. Mọi câu hỏi, mọi cuộc nói chuyện với giới truyền thông hay với các cổ động viên Anh dường như đều xoay quanh Simeone, tấm thẻ đỏ oan nghiệt và giờ là cơ hội để sửa sai. Tôi vẫn thấy khá lo lắng về chấn thương của mình. Tôi vẫn ổn nhưng vấn đề là tôi không thích mặt sân và độ ẩm của một sân vận động có mái che. Điều đó khiến tôi khá phân vân về loại giày nên đi. Loại đinh dài sẽ thích

hợp với mặt sân. Dù sẽ tạo ra độ bám tốt hơn, nhưng chúng sẽ ảnh hưởng khá lớn đến chân của tôi khi phải thi đấu suốt 90 phút. Và vào phút cuối, tôi đã quyết định mang đôi giày đinh ngắn hơn.

Tôi đã nói chuyện với Victoria qua điện thoại trước khi chúng tôi tới sân. Cô ấy ở nhà. Nhưng ngay cả khi ở nửa kia của Trái đất, cô ấy vẫn có thể giúp tôi cảm thấy thoải mái và bớt áp lực hơn. Tôi đã nói với cô ấy cảm giác của mình khi ấy và cô ấy đã chúc tôi may mắn: "Hãy cứ thoải mái. Cố gắng hết sức của mình. Khi trở lại Anh, mọi người sẽ phát điên lên vì điều đó. Họ đang rất nóng lòng."

Tôi đang cố gắng suy nghĩ thật tích cực. Chúng tôi thậm chí đã nói về cảm giác nếu tôi có thể ghi bàn và giành chiến thắng, nhưng vào lúc đó, suy nghĩ của tôi lại nảy ra điều ngược lại: *Nếu chúng ta để thua tối nay, Victoria ạ, anh không biết liệu mình có thể vượt qua được những hệ lụy khủng khiếp không.*

Sau đó, chúng tôi nói lời tạm biệt và cô ấy đã nhắn tôi:

"Bây giờ thì đừng có làm điều gì dại dột nữa nhé." Tôi chỉ cười trong khi sự căng thẳng dần tăng lên.

"Anh cũng không biết nữa. Anh sẽ xem mọi thứ diễn ra thế nào. Có lẽ anh nên ra ngoài đó và đá một ai trong số họ vì những gì trong quá khứ."

Tôi sẽ không bao giờ quên đam mê, mục đích của chúng tôi trong phòng thay đồ trước khi đối đầu với Argentina. Những nhịp âm thanh từ album nhạc của nhóm Usher, "8701", đang vang lên trong phòng và rộn rã trong tâm trí của mọi người. Tôi nhìn vào Michael Owen. Cậu ấy hoàn toàn tập trung vào nhiệm vụ của mình. Tôi liếc sang Rio Ferdinand và Sol Campbell: Họ khá giống nhau, gương mặt bình tĩnh nhưng sự quyết tâm như ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt sâu thẳm trong đôi mắt. *Đó chính là những gì chúng tôi cần. Làm sao mà chúng tôi không thể thắng trận đấu tối nay chứ! Cố lên nào, đội tuyển Anh.*

Tôi chưa bao giờ chứng kiến những điều như thế trước kia. Những âm thanh trong đường hầm dường như lúc nào cũng âm vang khi chúng tôi xếp hàng cùng với đội tuyển Argentina. Những giọng nói của người Anh bên ngoài khán đài – la hét, hô vang như đang thúc giục chúng tôi bước vào trận chiến sinh tử sắp tới. Và trận đấu cũng đã bắt đầu. Ngay những phút đầu trận, cú vào bóng của Batistuta với Ashley Cole quả thật khá quyết liệt. Sau đó, Batistuta

cũng bị thay ra sau 1 giờ thi đấu. Chúng tôi đã nói chuyện với nhau về việc trận đấu sẽ không có bất cứ sự nể nang nào với Argentina. Và tôi cá là họ cũng sẽ không thể hiện sự tôn trọng nào với chúng tôi. Cú vào bóng đó của tiền đạo số 9 đã nói lên tất cả. Nó khiến mọi người trong sân khá bất ngờ, cả các cầu thủ và các fan. Tôi tự nhủ mình đừng quan tâm đến Thụy Điển nữa, đừng nghĩ ngợi gì đến những gì đã xảy ra cách đây 4 năm hay đừng để ý đến cái chân đau nữa. Giờ là thử thách với chúng tôi và liệu chúng tôi có đủ mạnh để đương đầu với nó? Bầu không khí trong sân thực sự rất nóng. Mỗi cổ động viên của tuyển Anh có lẽ đều cảm nhận được điều đó. Tôi cá là mỗi tuyển thủ Anh cũng hiếm khi được chứng kiến cảnh tượng như thế này. Đúng rồi. Hãy đương đầu với nó và chúng tôi sẽ làm tốt hơn.

Những suy nghĩ nối tiếp nhau khiến tôi mất nhiều thời gian hơn các đồng đội để bắt nhịp với trận đấu. Thời gian đó, bàn chân của tôi cũng bắt đầu khởi động và không còn đau nữa. Chúng tôi đã sẵn sàng thể hiện một màn trình diễn tuyệt vời, khác xa so với trận hòa chật vật trước Thụy Điển chưa đầy một tuần trước. Chúng tôi có một nửa cơ hội để giành chiến thắng, Nicky Butt xuất hiện trên khắp mặt sân khiến chúng tôi có cơ hội đẩy bóng lên phía trước nhiều hơn. Thậm chí khi kết quả là hòa 0-0 thì chúng tôi vẫn thấy thích thú với màn trình diễn của toàn đội. Owen Hargreaves dính chấn thương từ sớm và phải nhường chỗ cho Trevor Sinclair. Một buổi tối khác, điều này có thể sẽ khiến chúng tôi đánh mất nhịp thi đấu thăng hoa bởi Trevor vẫn cần thời gian để bắt nhịp được với tốc độ của một trận đấu đẳng cấp như tại đấu trường World Cup, nhưng ở trận đấu này, anh ấy đã nắm lấy cơ hội tuyệt vời để khẳng định giá trị của bản thân và đã thành công. Trevor vào sân và thi đấu ấn tượng. Anh liên tiếp tạo ra những tình huống nguy hiểm với các hậu vệ kinh nghiệm của Argentina như Placente và Sorin. Anh đã sẵn sàng cho trận đấu này. Sau tất cả những nỗ lực, cố gắng, có lẽ anh ấy xứng đáng với màn trình diễn chói sáng của mình.

Argentina có 1 hoặc 2 cơ hội gì đó, nhưng chúng tôi nhiều cơ hội nguy hiểm hơn. Michael vượt qua hậu vệ, đi bóng vào vòng cấm và tung cú sút đánh bại thủ môn Cavallero. Khi trái bóng vượt qua tầm kiểm soát của thủ môn đối phương, tôi đã nghĩ trái bóng sẽ đi vào lưới nhưng nó lại đập cột dọc và bật ra ngoài. Sau đó, ở một tình huống khác, tôi có bóng khi nó bật ra khỏi vòng cấm khoảng 7-8 mét. Tôi phân vân giữa chuyền và sút. Tôi muốn mình giữ bóng và tiếp tục di chuyển: Michael đã sẵn sàng thực hiện một tình huống di chuyển phía sau hàng phòng ngự. Đột nhiên, ai đó lao đến từ phía sau và dẫm vào gót chân của tôi khiến tôi không

thể chạm bóng và ngã xuống. Tôi chắc chắn đó phải là một quả đá phạt. Nếu đúng như vậy thì đó sẽ là một cự ly đá phạt tuyệt vời với tôi. Tôi la lên hướng về phía trọng tài Pierluigi Collina. Ông ấy có vẻ cũng đã phát hiện ra tình huống đó nhưng vẫn cho tiếp tục trận đấu. Tôi nhìn lên thì cách tôi khoảng 20 mét, bất ngờ Michael Owen có bóng và vượt qua Pochettino bằng một pha ngoặt bóng. Hậu vệ người Argentina đã phải ra chân cản phá khiến Michael ngã xuống trong vòng cấm.

"Penalty!"

Tôi hét lên như một gã điên. Tôi biết tất cả các cổ động viên tuyển Anh trên sân cũng sẽ làm như vậy. Tôi thấy Michael ngã xuống sân và tôi biết Collina cũng thấy điều đó, ông ấy có lẽ phải thật sự dũng cảm mới dám thổi phạt quả đó trong một trận cầu căng thẳng như thế. Ông ấy cũng rất cứng rắn để cho trận đấu tiếp tục khi tôi đứng dậy và phản ứng với ông ấy sau tình huống mà tôi bị phạm lỗi trước vòng cấm. Một vài giây sau câu trả lời của trọng tài Collina: "*déjà vu*" (Tạm dịch: Thấy rồi!), tôi biết mình sẽ ghi bàn. Trước đó, tôi đã nói chuyện với Victoria về bàn thắng để giúp đội chiến thắng và sau đó là trả món nợ với Simeone và Saint-Etienne. Liệu tôi đã từng mơ đến cảnh tượng này vào đêm trước chăng? Hay tôi đã từng chứng kiến nó ở đâu rồi chăng? Thật nhanh chóng, những ý nghĩ đó xẹt qua đầu rồi cũng bất chợt biến mất. Tôi lấy trái bóng và tôi phải là người ghi bàn. Một cảm giác lo lắng đến tột độ. *Mọi thứ mà tôi đã làm trong cuộc sống, mọi thứ xảy ra với tôi: Tất cả sẽ đều góp phần mang đến những gì phía trước.*

Thời điểm ấy, tôi biết Michael cũng đã sẵn sàng để thực hiện quả penalty này. Michael nói:

"Anh có muốn tôi thực hiện nó không?"

"Không. Tôi sẽ sút quả này."

Tôi đứng ở đó với trái bóng trong tay và đặt xuống chấm phạt đền.

Tôi rất vui khi biết Collina sẽ là người bắt trận này. Sẽ không ai có thể phàn nàn, ca thán về bất cứ thứ gì xảy ra trên sân tại Sapporo. Các cầu thủ Nam Mỹ rất giỏi trong việc gây áp lực lên người khác nhằm cố gắng khiến đối thủ mất bình tĩnh. Tôi biết điều đó hơn bất cứ ai sau những gì đã xảy ra 4 năm trước và vì thế tôi cũng không quá bất ngờ nếu chúng lại diễn ra. Tôi bước lùi lại hai, ba bước. Simeone bước đến phía tôi, dừng lại và đưa tay ra cứ như thể muốn tôi đáp lễ bằng một cái bắt tay. *Liệu tôi có nên? Không bao*

giờ.

Tôi không nhìn vào anh ấy, chỉ tập trung nhìn thẳng vào cầu môn và cố gắng phớt lờ anh ấy. Và rồi khi tôi quay đi, Butt và Scholes chạy tới kéo Simeone ra khỏi tầm nhìn của tôi. Đồng đội của tôi luôn như thế và tôi thích điều đó.

Tôi nhìn xuống trái bóng trước khi chạy đà. Tất cả như đều im lặng nín thở để chờ đợi một cú sút. Mọi thứ xung quanh như đang xoay tròn quanh tôi với tốc độ rất nhanh. Mọi dây thần kinh của tôi chỉ tập trung vào cú sút đó. Tôi gần như ngộp thở…

Tôi nhớ mình đã cố gắng hít hai hơi thật sâu để cố gắng bình tĩnh lại và kiểm soát cảm xúc của bản thân khi ấy. Hai cú sút penaty gần nhất của tôi đều thực hiện cho United. Cả hai cú sút đều đi vào chính giữa khung thành và thủ môn đều đổ người sang một hướng nào đó. *Và quả này cũng vậy nào, David*, tôi tự nhủ. Tôi không còn sợ sệt gì nữa. Tất cả đều dồn vào những điều tốt đẹp nhất cho đội bóng mà tôi đang là đội trưởng. Tôi chưa bao giờ cảm thấy áp lực đến thế. Tôi chạy đà tiến tới trái bóng và tung cú sút quyết đoán, với lực sút căng hết mức có thể.

Và bóng đi vào lưới!

Tiếng hô vang từ trên sân, khắp các khán đài:

"VÀOOOO…!!!"

Đó không phải là cú sút xuất sắc nhất mà bạn từng thấy nhưng với tôi, với chúng tôi, nó thực sự hoàn hảo và tuyệt vời. Tôi chạy đà, tung cú sút và tiếp tục chạy thẳng đến cột cờ góc trong sự hân hoan từ khán đài. Mọi suy nghĩ, áp lực và căng thẳng về quá khứ 4 năm trước chợt tan biến trong khoảnh khắc ấy. Trong khoảng một vài giây sau khi bóng đi vào lưới của Argentina, tôi thấy trên khán đài xuất hiện liên tiếp những ánh flash từ chiếc máy ảnh. Mỗi ánh sáng lóe lên rồi như mờ đi và màu sắc rực rỡ trên khắp bốn phía khán đài khiến tôi liên tưởng đến những gì đã xảy ra với tôi, những lời bình luận, những bài báo về tấm thẻ đỏ của tôi tại Saint-Etienne như biến mất trong bầu trời đêm. Những gương mặt của bố mẹ tôi tại Heathrow khi tôi trở lại Anh, hình ảnh về hình nộm của tôi được treo ngoài quán rượu, cho đến những tiếng la ó từ đám đông tại Upton Park và tất cả những gì thuộc về nó đều biến mất trong giây phút ấy. Những bộ phim dài tập đang chạy trong tâm trí tôi nhiều năm qua cũng dừng lại. Chúng không còn xuất hiện trong suy nghĩ của tôi nữa, lần đầu tiên sau 4 năm.

Tôi dang rộng cánh tay, chạy một mạch về phía cuối sân, hướng đến vị trí của các cổ động viên tuyển Anh trong khi phía sau là các đồng đội đang lao đến trong sự phấn khích. Những gì đã xảy ra vào năm 1998 đã tác động rất nhiều để giúp tôi trở thành con người của ngày hôm nay, đội trưởng dẫn dắt đội tuyển Anh ở kì World Cup năm 2002. Nhưng chỉ với một cú sút, tôi hoàn toàn có thể đứng vững với tất cả gánh nặng 4 năm về trước. Nhưng ngay ở khoảnh khắc mà tôi nghĩ mình có thể bay lên được thì đột nhiên các đồng đội từ phía sau bật và nhảy lên vai tôi. Đầu tiên là Sol, sau đó đến lượt Trevor Sinclair. Rio cũng đứng cạnh đó vào kéo tôi lại khiến tôi gần như không thở được. Có lẽ đó không phải là khoảnh khắc đáng nhớ của riêng mình tôi. Đó là giây phút đáng nhớ với tất cả chúng tôi. Rồi chúng tôi chợt nhận ra đó không phải là bàn thắng vàng và Argentina sẽ tiếp tục giao bóng để bắt đầu trận đấu. Chỉ một vài phút sau, chúng tôi nghe được tiếng còi vang lên, nhưng đó chỉ là tiếng còi báo hiệu giờ nghỉ chứ chưa phải kết thúc 90 phút.

Trong phòng thay đồ, tuyệt nhiên không có bất cứ tiếng reo hò ăn mừng nào cả. Mọi thứ rơi vào yên lặng cứ như thể căn phòng không đủ lớn để nhét nổi năng lượng của các cầu thủ vào bên trong vậy. Sẽ còn tuyệt vời hơn nếu bàn thắng của tôi là bàn thắng ấn định chiến thắng cho tuyển Anh? Chúng tôi ra ngoài sân sau giờ nghỉ và tiếp tục chiến đấu để tìm kiếm thêm một bàn thắng nữa. Hàng thủ của tuyển Anh thực sự chắc chắn. Ở tuyến trên, chúng tôi cố gắng gây áp lực và ngăn chặn các đường chuyền của Argentina và sau đó duy trì quyền kiểm soát bóng để tìm kiếm cơ hội. Teddy Sheringham đón đường chuyền thuận lợi của Emile Heskey bên phía cánh phải và tung vô lê từ ngoài vòng cấm. Nếu thủ môn Caballero không đẩy được cú sút đó của Teddy thì đó có lẽ sẽ là bàn thắng tuyệt vời nhất trong lịch sử của đội tuyển Anh.

Nicky Butt là cầu thủ xuất sắc nhất trên sân hôm đó. Thật tuyệt vời khi chứng kiến màn trình diễn của anh. Tại United, anh ấy còn không chắc suất đá chính, chứ chưa nói đến đội tuyển Anh, nhưng anh ấy đã có cơ hội thể hiện mình khi Steven Gerrard bỏ lỡ giải đấu vì chấn thương. Nicky là một chàng trai khá trầm tính với khiếu hài hước. Anh ấy chưa bao giờ thích khoe khoang những gì mình làm được, nhưng tại đây, anh ấy đang được coi là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới và đang kiểm soát toàn bộ trận đấu. Những người mới chỉ xem anh ấy thi đấu lần đầu tiên tại Nhật Bản có lẽ sẽ mường tượng ra những đóng góp có phần khiêm tốn tại United.

Trong khoảng 20 phút cuối cùng, Argentina dần lấy lại được quyền kiểm soát bóng và bắt đầu có cơ hội nhiều hơn. Họ bắt đầu

lên bóng thường xuyên hơn và gần như chúng tôi không thể chặn được những tình huống tấn công của họ. Trong đầu tôi lúc đó có lẽ chỉ nghĩ: *Làm ơn đừng ghi bàn!* Tôi cảm thấy khá mệt. Đây mới chỉ là trận đấu thứ hai của tôi kể từ sau chấn thương. Tôi nhớ Sven đã gọi tôi lại khi trận đấu chỉ còn khoảng 10 phút nữa:

"Này David, cậu ổn chứ?"

Tôi không trả lời nhưng biểu cảm trên gương mặt của tôi cũng đủ nói lên rằng: Đừng nghĩ là thay tôi ra. Tôi vẫn sẽ thi đấu cho đến lúc chúng ta giành chiến thắng.

Seba Veron, đội trưởng bên phía Argentina đã bị thay ra ngay sau giờ nghỉ và người vào là Pablo Aimar. Anh ấy có lẽ được kì vọng là cầu thủ có thể mở khóa chiến thắng dành cho họ. Càng lùi về những phút cuối, anh ấy càng có cơ hội dâng cao hơn. Điều này đồng nghĩa với việc hàng tiền vệ của chúng tôi phải lùi lại sâu hơn để ngăn chặn anh ấy. Cuối cùng, các cầu thủ từ tuyến dưới gần như phải lùi lại đến sát vị trí của hàng hậu vệ. Argentina liên tiếp tung ra những cú sút và những đường căng ngang nguy hiểm. Và thực tế họ cũng đã có vài cơ hội tốt để ghi bàn. Đối với các fan hâm mộ theo dõi qua ti vi, khoảng thời gian những phút cuối trận chắc chắn là những giây phút căng thẳng cùng cực. David Seaman đã xuất sắc cản phá một vài cú dứt điểm để cứu thua những bàn thắng mười mươi của Argentina. Sol và Rio tiếp tục có mặt ở những điểm nóng để cản phá những nỗ lực dứt điểm của đối phương. Mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát của chúng tôi nhưng tôi chỉ muốn kết thúc trận đấu ngay lập tức. Tôi cũng nỗ lực để hỗ trợ phòng ngự cùng các đồng đội nhưng thực lòng chỉ ước có thể nằm trên ghế sofa với đôi mắt nhắm nghiền như các cổ động viên Anh đang theo dõi ở nhà. Và rồi khi hồi còi mãn cuộc vang lên, Rio và Trevor lao đến phía tôi. Thật là một cảm xúc tuyệt vời với chúng tôi và các fan hâm mộ. Tôi đã gọi cho Victoria ngay trong đường hầm khoảng nửa giờ sau khi trận đấu kết thúc. Tôi nói rất nhiều điều với cô ấy nhưng lại không thể nghe nổi cô ấy đang nói gì ở đầu bên kia. Lúc đó, cô ấy đang ở cùng với bố mẹ. Họ đang ở cùng với bạn bè nữa. Tất cả đều đang la hét và hát những ca khúc để ăn mừng chiến thắng. Sau đó, tôi gọi cho Dave Gardner. Anh ấy đã kể cho tôi nghe về tình hình ở Anh khiến tôi phấn khích tột độ. Anh ấy đang ở giữa những đám đông tại Deansgate, một con phố thương mại chính tại Manchester. Không có bất cứ phương tiện nào có thể di chuyển được qua đây kể từ khi trận đấu kết thúc. Có hàng trăm, hàng nghìn người đổ ra đường với những bữa tiệc ăn mừng chiến thắng của đội nhà ngay trên phố. Anh ấy chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào như thế. Tôi cũng đã nói chuyện với

Simon, một trong những người thuộc nhóm đại diện của tôi, Công ty SFX, và anh ấy đang ở London phía trong quảng trường Trafalgar. Những thứ tương tự như Manchester cũng đang diễn ra tại đây. Giống như trước đây, sau mỗi trận đấu ở chiến dịch đó, tôi lại gọi cho Gary Neville. Anh ấy rất phấn khích dù đã bỏ lỡ cơ hội thi đấu ở giải lần này vì chấn thương. Tối hôm đó là một trong những lần mà anh ấy nói:

"Tôi ước mình cũng ở đó."

Gary là một phần của đội và là một cầu thủ giỏi. Anh ấy hiểu ý nghĩa của việc chiến thắng một trận đấu lớn như với Argentina. Anh ấy cũng là một phần của chiến thắng đó và tôi muốn anh ấy kể cho tôi những gì đang diễn ra tại quê nhà trong khi tôi sẽ kể cho anh ấy về bữa tiệc diễn ra tại Nhật Bản.

Nếu có thể làm được, tôi muốn mình trở lại Anh vào giây phút đầu tiên sau những chiến thắng lớn tại một kì World Cup hoặc Euro để xem và hòa vào những màn ăn mừng phấn khích tại quê nhà. Tôi thích được chia sẻ cảm xúc của tôi khi chúng tôi có được bàn thắng: Cơ thể tôi như thăng hoa trên sân bóng và bay lên không trung trong khi mọi người lao đến dành tặng những cái ôm, hôn tại London, Manchester, Birmingham, Newcastle và khắp mọi nơi.

Tại Sapporo, tôi không muốn phải rời khỏi sân thi đấu. Nếu có một cầu thủ Anh, một cổ động viên Anh trên sân, tôi vẫn muốn ở ngoài đó để ăn mừng cùng với họ. Cuối cùng, tôi bước vào đường hầm để thực hiện bài phỏng vấn trên truyền hình và sau đó là đi thẳng vào phòng thay đồ. Tôi là người cuối cùng bước vào phòng khi ấy. Terry Byrne và Steve Slattery chạy đến ôm chầm lấy tôi. Họ hiểu buổi tối hôm đó ý nghĩa như thế nào với cá nhân tôi. Sven-Goran Eriksson bắt tay tôi vì hiểu chiến thắng đó thực sự quan trọng với cả đội. Và một lần nữa, bản nhạc của nhóm Usher lại vang lên trong phòng thay đồ. Rio là người đầu tiên bước ra nhảy ở giữa phòng, đá phăng những thứ đồ đạc, tấm đệm trên đường đi. Tôi ước rằng chúng tôi có thể thi đấu với Brazil ngay hôm sau, thậm chí là ngay trong đêm đó. Chúng tôi cảm thấy tràn đầy sức mạnh bởi đà hưng phấn sau chiến thắng. Tôi cá là cả đội sẽ giành được chiến thắng nếu làm thế. Bầu không khí ăn mừng trong phòng thay đồ khi ấy khiến tôi cảm giác như tuyển Anh là bất khả chiến bại.

Trở lại khách sạn, bố mẹ tôi vẫn đang chờ tôi ở đó. Họ xuất hiện trong tất cả các trận đấu tại Nhật Bản. Mẹ đã khóc và bố tôi thì cũng đang cố gắng để kìm nén cảm xúc đó:

“Bố rất tự hào về con, con trai!”

Tony Stephens cũng đến đó sau trận đấu. Ông ấy là một fan bóng đá cũng như người đại diện trong lĩnh vực thể thao. Ông ấy đã có một tối tuyệt vời cùng với các cổ động viên khác của tuyển Anh trong sân. Ông ấy xuất hiện và dành tặng tôi một cái ôm:

“Mọi thứ thật tuyệt vời, David ạ. Ai đang viết lên cuộc đời cậu thế?”

Căn phòng mà họ đã đặt cho chúng tôi mang phong cách Nhật Bản: một căn phòng lớn, những bức tường màu xám trơn; một chiếc bàn hình chữ nhật lớn được phủ một tấm vải trắng; đồ ăn và thức uống được đặt ở bên ngoài để mọi người tự phục vụ. Có lẽ điều đó không giống với cách mà chúng ta thường tổ chức các bữa tiệc lớn cho lắm. Sự mệt mỏi bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt của từng người khi chúng tôi cùng nhau uống cạn một vài chai rượu. Một vài người thì lên giường đi ngủ ngay, đặc biệt là những người chưa có gia đình. Trong khi số còn lại tiếp tục ngồi nói chuyện và ăn mừng chiến thắng 1-0 của tuyển Anh trước Argentina.

Bất kể là đi đến đâu trong mùa hè năm đó, chúng tôi cũng có những đám đông cổ động viên Nhật Bản đi theo. Họ cố gắng làm mọi thứ có thể để khiến chúng tôi có cảm giác như đang được thi đấu tại quê nhà. Chúng tôi nhận được vô số thư và ảnh tại khách sạn từ người hâm mộ Nhật Bản.

“Chúc may mắn, Beckham. Chúc may mắn, đội tuyển Anh. Chúng tôi rất vui khi các bạn có mặt tại đất nước của chúng tôi.”

Có cảm giác chúng tôi nên tặng lại họ một điều gì đó, như là một cách để cảm ơn. Chúng tôi đã trao đổi với Paul Barber từ FA và tôi gợi ý tổ chức một buổi gặp mặt với các trẻ em tại Nhật. Và buổi gặp mặt đó được sắp xếp cho tôi và Rio xuất hiện tại một địa điểm gần với nơi đóng quân của chúng tôi vào một buổi chiều sau giờ tập của đội. Chúng tôi nghĩ mình sẽ nói chuyện với những đứa trẻ ở đó và tặng chúng một vài bộ áo đấu của đội tuyển Anh cùng những quà lưu niệm khác nữa. Khi chúng tôi đi bộ vào trong sảnh, ở đó đã có hàng trăm người kiên nhẫn ngồi chờ đợi từ trước. Và khi nhìn thấy chúng tôi, cả bầu không khí như bừng lên. Thật tuyệt vời!

Sẽ thật tuyệt nếu chúng tôi cứ giữ tinh thần hưng phấn sau chiến thắng trước Argentina để bước vào một trận đấu tại vòng knock-

out và gặp một đối thủ lớn nữa. Nhưng, thay vào đó, chúng tôi phải chờ gần một tuần nữa để thi đấu với Nigeria ở lượt trận cuối cùng của vòng bảng. Đó là trận đấu mà chúng tôi không cần bắt buộc phải giành được chiến thắng để có vé đi tiếp. Quãng nghỉ trong suốt 5 ngày đủ dài để chúng tôi dần quên đi những cảm hứng từ chiến thắng đêm thứ Sáu vừa rồi. Sau khi đánh bại một đối thủ kị dơ ở một giải đấu lớn, bất ngờ chúng tôi được kì vọng sẽ có thể vượt qua bất cứ đối thủ nào trên đường đi mà không gặp phải khó khăn nào. Nhưng hóa ra, chúng tôi đã phải tốn rất nhiều mồ hôi ở trận đấu tại Osaka vào chiều hôm thứ Tư.

Chúng tôi bước vào trận đấu với Nigeria với mong muốn giành được một chiến thắng để có được ngôi nhất bảng. Nếu làm được điều này, đồng nghĩa chúng tôi sẽ tránh được việc phải gặp Brazil cho đến trận đấu chung kết. Và chúng tôi sẽ không thi đấu với họ trong điều kiện mà chúng tôi đã chuẩn bị cho trận đấu tại Osaka.

Thời tiết quá nóng đã được cảnh báo từ trước trong giai đoạn chuẩn bị cho chiến dịch lần này, song khi bước vào trận đấu, chúng tôi vẫn khá ngợp. Các trận đấu diễn ra buổi chiều đặc biệt khó khăn với chúng tôi, nhất là khi phải thi đấu với những đối thủ không phải đến từ châu Âu, bởi họ đã quen với điều kiện thời tiết trên 35 độ C. Không ai trong số các cầu thủ Anh nhận ra mọi thứ sẽ khó khăn ra sao cho đến khi chúng tôi bước ra sân khởi động làm nóng trước trận đấu. Các cầu thủ đi bộ trên sân và nhìn nhau tự hỏi: *Chúng ta sẽ thi đấu ra sao dưới điều kiện thời tiết thế này đây?*

Sức nóng từ nhiệt độ ngăn cản chúng tôi như một bức tường sừng sững, một thách thức thực sự. Không một chút gió thoảng qua. Mồ hôi không ngừng tuôn ngay cả khi chúng tôi đứng yên để nhìn quanh các khán đài trên sân. Kiểu thời tiết đó là nỗi ám ảnh thực sự. Bầu không khí thực sự ngột ngạt khi bao quanh và như muốn cướp đi hơi thở của các cầu thủ. Chúng tôi biết Nigeria có thể thi đấu tốt trong điều kiện như vậy, nhưng tôi vẫn tự tin rằng tuyển Anh sẽ giành được chiến thắng. Chỉ sợ rằng chúng tôi không thể vượt qua được kiểu thời tiết này thôi.

Đối đầu với Nigeria là trận đấu mà chúng tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thua trước khi bước vào trận. Nhưng khi trận đấu diễn ra càng lâu thì lại có cảm giác rằng chúng tôi cũng khó mà giành chiến thắng. 90 phút khó nhọc của trận đấu đã diễn ra mà không bên nào có được chiến thắng. Chúng tôi hòa 0-0 và sẽ có vé đi tiếp. Đối thủ tiếp theo của chúng tôi là Đan Mạch.

Có lẽ không có quá nhiều điều để nói về trận đấu này. Khi bước vào phòng thay đồ, các cầu thủ chỉ ngồi và uống từng ngụm nước trong khi cổ họng gần như khát khô vì quá nóng. Ký ức về trận đấu này cũng dần mờ đi trong tâm trí của tôi. Điều đáng nhớ nhất có lẽ là cảm giác của chúng tôi khi trận đấu đã trôi qua một vài giờ: hoàn toàn kiệt sức về cả thể chất lẫn tinh thần. Chúng tôi đều chìm vào cảm giác đó trong khoảng một vài ngày sau. Dù không hề hoài nghi về sức mạnh của bản thân, nhưng chúng tôi hiểu rằng sẽ có một vài người đang băn khoăn rằng mọi chuyện sẽ thế nào nếu chúng tôi chỉ có được 1 điểm ở trận gặp Argentina. Khi đó, chúng tôi sẽ đứng ở vị trí thứ 2 tại bảng F sau Thụy Điển. Liệu đội tuyển Anh có đủ xuất sắc để có vé đi tiếp?

Nói chuyện với Victoria và Brooklyn giúp tôi tiếp tục cố gắng. Tôi rất nhớ gia đình. Tôi thường gọi điện qua video để có thể nói chuyện trực tiếp với Victoria. Khi cô ấy đang mang bầu tháng thứ 7, tôi có thể nhìn thấy những bước đạp của cậu bé trong bụng cô ấy. Chúng tôi nói chuyện với nhau rất nhiều mà không đề cập đến các trận đấu tại Nhật Bản. Thời gian trên điện thoại là dành cho gia đình, thời gian nghỉ ngơi, rời xa khỏi bóng đá và sự căng thẳng của chúng. Tôi thậm chí phải gọi điện để nói chuyện và nhìn thấy cậu nhóc Brooklyn trên điện thoại: cậu bé sẽ ngồi nói chuyện với tôi hoặc cố gắng khoe chiếc xe đạp mới khi đang lái đi vòng vòng trong phòng ngủ.

Trở lại trận đấu kế tiếp, tôi có cảm giác không tốt về trận đấu trước Đan Mạch. Đó có lẽ là vì các cầu thủ gần như đã bị vắt kiệt sức sau trận đấu tại Osaka, nhưng có một thứ mà tôi cho rằng còn quan trọng hơn thế. Đó là việc chúng tôi có nguy cơ phải đối mặt với Brazil nếu vào tứ kết. Và mọi người có lẽ đã bắt đầu lo lắng về viễn cảnh đó, cho dù chúng tôi phải thắng trận đấu knock-out trước đã. Đan Mạch là đội bóng được tổ chức tốt và có lợi thế về thể lực. Hầu hết các cầu thủ của họ đều đang thi đấu tại Anh hoặc ít nhất là đã từng thi đấu tại Anh. Trong trận đấu khai màn với Thụy Điển, sự hiểu biết, tương đồng với đối thủ tưởng chừng sẽ giúp ích cho chúng tôi rất nhiều nhưng hóa ra lại không phải như vậy. Dù tôi vẫn tin tưởng đội tuyển Anh có cơ hội trong năm 2002 để thực hiện điều mà biết bao thế hệ cầu thủ Anh đã không làm được kể từ năm 1966 (vô địch World Cup), song tôi lại không chắc liệu chúng tôi có đang ở một trạng thái tâm lí tốt để biến niềm tin đó trở thành một kết quả cụ thể vào chiều thứ Bảy tới hay không.

Trước trận đấu, tôi nhìn quanh một vòng phòng thay đồ của toàn đội và nhận ra mình đã sai. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lí cho trận đấu knock-out với Đan Mạch kể từ chiến thắng trước

Argentina. Gương mặt của các cầu thủ và ngôn ngữ cơ thể của họ thể hiện sự rất quyết tâm: không sợ hãi, không phân tâm và không hề căng thẳng. Tất cả mọi người đều tập trung và chờ đợi tiếng còi khai cuộc. Một bầu không khí hoàn toàn thư giãn và thoải mái hơn bất cứ tuyển Anh nào mà tôi đã từng thấy. Niigata tiếp tục là một sân vận động mới đối với chúng tôi, nhưng cảm giác các cầu thủ chỉ cần một buổi tập vào hôm trước trận đấu để có thể biến nó thành như sân nhà. Bầu không khí giữa các cầu thủ thực sự khiến tôi ấn tượng. Khi nhìn đồng đội, bạn sẽ có cảm giác như họ đã sẵn sàng chiến thắng và tất cả mọi người đều vậy. Và rồi sự tự tin được lan tỏa tới tất cả mọi người trong phòng thay đồ khi bạn ngước ánh mắt nhìn vào bất cứ ai. Đó là nguồn năng lượng xuất hiện trong phòng thay đồ trước giờ bóng lăn. Và buổi chiều hôm đó, tôi biết chúng tôi sẽ đi tiếp.

Khi chúng tôi xuất hiện bên trong đường hầm và bước ra ngoài sân, tôi đưa mắt nhìn các cầu thủ Đan Mạch, thay vì nhìn những người đồng đội của mình. Từ cách họ bước đi, ánh mắt nhìn trước ngó sau, bạn có thể hiểu họ đang lo lắng. Có lẽ đó không phải là nỗi sợ, nhưng có thể họ mất niềm tin vào bản thân mình. Chúng tôi đang có được lợi thế về mặt tâm lí. Những chàng trai khó chơi như Thomas Gravesen và Stig Tofting sẽ cố gắng hết sức, họ bước đi như thể muốn nói đã sẵn sàng chiến đấu. Thế nhưng, điều đó đơn giản càng chứng minh chắc chắn một điều rằng rất nhiều cầu thủ Đan Mạch đang không thoải mái. Có lẽ không chỉ mình tôi để ý thấy điều đó. Khi chúng tôi đang khởi động, Rio cũng gọi tôi lại và bảo:

“Cậu đoán sao? Trông họ có vẻ đang sợ.”

Tôi nghĩ chúng tôi có thể đánh bại đội tuyển Đan Mạch từ trước khi giao bóng. Tuy nhiên, đó cũng là lần duy nhất trong cả mùa hè ấy tôi cảm thấy không thoải mái vì chấn thương trong suốt trận đấu. Chân tôi đang dần cảm thấy ổn hơn qua từng ngày; thế nhưng, trong trận đấu với Đan Mạch, tôi lại đeo đôi giày với những chiếc đinh dài như giai đoạn trước khi chấn thương. Bởi lẽ, trời đổ mưa trên sân Niigata khiến tôi gần như không còn lựa chọn nào khác. Cho đến lúc đó, phần xương ở bàn chân khiến tôi không thực sự tự nhiên, nhưng đau nhất là phần dưới bàn chân. Có cảm giác những chiếc đinh dài đang chọc thẳng vào phần chấn thương của tôi mỗi khi đặt chân xuống để chạy hoặc khống chế trái bóng, xoay trụ mỗi khi đổi hướng.

Mặc dù vậy, cơn đau ở bàn chân cũng không làm tôi dừng lại ở trận đấu đó. Khoảng 20 phút thi đấu đầu tiên, mọi thứ thực sự rất

tuyệt vời. Chúng tôi chơi bóng như thể không có bất kì nỗi sợ nào, hoàn toàn tự do, thậm chí ngay cả trong một trận đấu được ăn cả ngã về không như vậy tại một giải đấu lớn như World Cup. Sau 5 phút, chúng tôi được hưởng một quả phạt góc và tôi là người thực hiện. Rio băng vào đánh đầu, đưa bóng đi thẳng về phía khung thành khiến thủ môn đội bạn phải vất vả cản phá. Khi ấy, không ai dám chắc đã có bàn thắng hay chưa khi bóng đi lập bập ngay giữa vạch vôi. Và cuối cùng, Emile Heskey tung cú đá bồi để đưa bóng vào lưới ngay khi trái bóng bị thủ môn cản phá bật ra. Tôi thậm chí còn nghĩ về viễn cảnh bàn thắng đó được công nhận cho tôi khi pha bóng diễn ra lộn xộn trước khung thành. Nhưng rồi, video quay chậm cho thấy Rio là người đã ghi bàn. Tôi rất vui vì điều đó vì anh ấy là một cầu thủ giỏi trong cả phòng thay đồ lẫn ngoài sân cỏ và anh ấy đang có một kì World Cup thật tuyệt vời. Và có lẽ là anh ấy ít nhất xứng đáng với việc ghi tên mình lên bảng tỉ số.

Khoảng 15 phút sau, Michael ghi bàn thắng thứ hai và kết quả trận đấu gần như đã được định đoạt. Sau bàn thua thứ hai, Đan Mạch cố gắng thi đấu và giữ vị trí đội hình, song từ một tình huống sai lầm khi khống chế bóng của hậu vệ, tôi có bóng và thực hiện đường chuyền để Emile tung cú dứt điểm ghi bàn thắng thứ ba ngay trước khi hiệp 1 kết thúc. Sức nóng đã khiến chúng tôi gần như kiệt sức trong trận đấu với Nigeria tại Osaka, cơn mưa chính là thứ chúng tôi cần tại Niigata. Điều đó khiến tốc độ trận đấu trở nên nhanh hơn và như thế thì hoàn toàn phù hợp với phong cách mà Sven muốn tuyển Anh thi đấu. 3-0 là một kết quả tuyệt vời đối với một đội bóng đã từng lọt vào đến giai đoạn 2 tại Pháp 4 năm về trước. Tôi đã nhảy cẫng lên vì vui sướng để ăn mừng thành tích chúng tôi lọt vào đến vòng 8 đội mạnh nhất, tuy nhiên cái chân đau lại đang hành hạ tôi. Cuối trận đấu, tôi phải bó phần cổ chân lại bởi khi chạy, tôi thường phải nghiêng mu bàn chân sang một bên để giảm áp lực lên chấn thương ở phần dưới bàn chân. Ngoại trừ vấn đề ở chân, tôi thấy mình hoàn toàn ổn. Và thậm chí, tôi thấy mình khỏe khoắn trong trận đấu với Đan Mạch hơn bất cứ thời điểm nào khác kể từ khi trở lại sau chấn thương. Và sau đó, tôi còn hài lòng hơn nữa vì mình đã đóng góp dấu giày vào cả 3 bàn thắng của đội tuyển Anh ở trận đấu này.

Vào tứ kết, đối thủ của chúng tôi là đội tuyển Brazil. Nếu thắng trận này, chúng tôi sẽ có World Cup. Ở quê nhà, tôi biết mọi người bắt đầu nghiêm túc hơn trong việc nhìn nhận vấn đề. Đội tuyển Anh là một trong số những ứng cử viên cho chức vô địch. Trong quá khứ, từng có lúc mọi người đặt kì vọng quá cao vào đội tuyển quốc gia. Mặc dù vậy, tại Nhật Bản 2002, cổ động viên của chúng

tôi không nghĩ vậy. Tôi và các cầu thủ khác trong đội cũng không nghĩ như thế. Argentina ư? Đã bị loại. Đương kim vô địch Pháp? Cũng đã bị loại. Cả Italia, Bồ Đào Nha cũng bị loại. Hà Lan? Thậm chí họ còn không có vé đến vòng chung kết. Vậy còn lại ai? Có lẽ chỉ còn 2 cái tên duy nhất là Đức – đội chúng tôi từng đánh bại 5-1 ở Munich tại vòng loại để có vé đến Nhật Bản; và đội tuyển Brazil. Chúng tôi rất nóng lòng đến với trận đấu vào chiều thứ Sáu tại Shizuoka.

Nỗi lo duy nhất với chúng tôi là Michael Owen, chứ không phải chấn thương bàn chân của tôi. Chúng tôi có nguy cơ phải thay đổi ở vị trí của anh ấy. Tôi vẫn còn nhớ anh ấy suýt nữa đã bỏ lỡ trận đấu với Brazil. Owen gặp một chút vấn đề với chấn thương ở vùng háng. Đây là vấn đề mà có thể sẽ trở nên tồi tệ hơn nếu cố gắng thi đấu. Nếu là Liverpool, chắc hẳn họ sẽ để anh ấy nghỉ một vài tuần, nhưng với đội tuyển Anh Michael quá quan trọng. Anh ấy là một cầu thủ đẳng cấp thế giới, luôn biết xuất hiện đúng lúc ở những thời khắc quyết định. Đội bóng nào cũng sẽ làm tất cả những gì có thể để anh ấy kịp bình phục và sẵn sàng trở lại thi đấu ngay từ đầu.

Chắc chắn chúng tôi không hề e ngại việc phải gặp Brazil. Trận đấu diễn ra vào buổi chiều cũng có nghĩa là Brazil có một chút lợi thế nếu điều kiện thời tiết tương tự như trận đấu giữa chúng tôi và Nigeria ở vòng bảng. Chúng tôi tập luyện làm quen sân vào tối hôm trước, trời mưa như trút nước. Tất cả các cầu thủ đều hiểu rằng nếu điều này xảy ra vào chiều mai, chúng tôi sẽ có cơ hội rất lớn. Sau đó khi trở về khách sạn, tôi nghĩ mình nên chuẩn bị một bàn thờ nhỏ cho vị thần thời tiết địa phương và cầu nguyện trời mưa vào ngày mai trước khi đi ngủ. Thế nhưng, đã không có may mắn như vậy. Sáng hôm sau, thứ Sáu, tôi nhảy khỏi giường và kéo rèm cửa sổ. Mặt trời chói chang trên bầu trời báo hiệu một ngày đầy nắng. Con tim tôi như tan vỡ: chúng tôi sẽ phải thật cố gắng để tự mình vượt qua đối thủ.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng điều kiện thời tiết để đổ lỗi cho thất bại. Đơn giản là chúng tôi đón nhận những gì mình được nhận và thi đấu hết sức mình. Chỉ một chút nghi ngờ đôi khi có thể là thứ dễ dàng làm giảm sự tự tin của các cầu thủ. Trước trận đấu, chúng tôi bước ra sân khoảng 10 phút, sau đó mới bước vào phòng thay đồ để thực hiện màn khởi động. Ngay trước khi bước vào sân để khởi động, Michael nhận được thông điệp. Đó là lời kêu gọi anh ấy không nên thi đấu sau những vấn đề gặp phải ở trận trước, nhưng thực tế hôm đó anh ấy vẫn ra sân ngay từ đầu. Mọi người đều hiểu Michael sẽ làm thế nhưng anh ấy có lẽ đã phải đấu

tranh tư tưởng bên ngoài phòng thay đồ khi biết điều đó. Tôi đã có thời gian nói chuyện với Richard Smith, một nhân viên mát xa của đội và tôi hiểu anh ấy đã phải vượt qua những gì để có thể thi đấu ngay từ đầu.

Chúng tôi bắt đầu khá tốt ở Niigata. Nếu bị ảnh hưởng bởi sức nóng trên sân thì chúng tôi đã không thể hiện được như vậy. Chúng tôi không chờ xem họ thi đấu ra sao. Nếu làm thế với một đội bóng như Brazil, họ có thể thắng trận ngay từ khi bạn còn chưa bắt đầu. Chúng tôi biết mình phải phòng ngự chặt chẽ khi họ có bóng và không được để họ có cơ hội rơi vào tình huống 2 đánh 1 với chúng tôi ở bất cứ vị trí nào trên sân. Khi có bóng, chúng tôi không được để mất và phải đưa nó sang phần sân bên kia càng nhanh càng tốt. Mọi người đều hiểu người Brazil thích để các hậu vệ của họ dâng lên tấn công trong các tình huống bóng sống. Chúng tôi biết mình có các cầu thủ có tố chất để khai thác khoảng trống sau lưng hàng thủ. Sự tập trung của chúng tôi rất tuyệt. Mặc dù họ vẫn có một vài cơ hội – tình huống mà David Seaman phải cản phá cú sút phạt của Roberto Carlos – nhưng không có gì khiến chúng tôi phải quá lo lắng.

Đừng mắc sai lầm. Hãy chờ cơ hội của chúng ta. Chỉ khoảng 20 phút trôi qua, chúng tôi đã có cơ hội khi Brazil mất bóng ở 1/3 phần sân của đội tuyển Anh. Emile Heskey có bóng ở giữa sân và vượt qua hậu vệ đối phương trước khi tung ra đường chuyền ở cự ly khoảng 27 mét về phía góc trái khu vực vòng cấm của Brazil. Trong tình huống đó, trông như trung vệ Lucio hoàn toàn có thể cắt bóng. Tôi không biết liệu anh ấy có để ý được Michael ở phía sau hay không nhưng chắc chắn Lucio đang tập trung vào trái bóng. Thay vì kiểm soát bóng gọn gàng, Lucio đã để trái bóng nảy ra khỏi vị trí của anh sau nhịp chạm đầu tiên và tạo cơ hội để Michael cướp bóng. Với các tiền đạo xuất sắc, họ sẽ không bao giờ đứng yên. Họ sẽ luôn di chuyển và chờ đợi cơ hội trước khi ai đó có thể thấy được. Michael đẩy bóng hướng về khung thành của Brazil. Cho dù có bị chấn thương háng hay không, một khi Michael đã vượt qua thì anh ấy sẽ không để bị kéo lại. Tình huống diễn ra bất ngờ khiến thủ môn Marcos của Brazil không kịp lao lên cản phá. Michael bình tĩnh đặt trụ và tung cú sút chìm hạ gục thủ môn, đưa bóng đi thẳng vào góc xa khung thành. Tỉ số là 1-0 cho đội tuyển Anh. Tôi đứng cách đó khoảng gần 40 mét. Có cảm giác như tôi đang xem trên ti vi vậy. Michael Owen đã ghi bàn vào lưới Brazil cho đội tuyển Anh. Tôi không thể tin rằng điều đó có thể xảy ra và đang chờ video quay chậm.

Nếu tỉ số này được giữ nguyên cho đến hết hiệp 1, tôi thực sự tin

đội tuyển Anh sẽ giành World Cup. Nhưng để thua một bàn không khiến Brazil đánh mất sự bình tĩnh. Không có sự thay đổi nào trong cách họ tiếp cận trận đấu sau bàn thua. Với bất cứ đội bóng nào, nếu dẫn trước, bạn sẽ hy vọng đối thủ phải dâng cao đội hình và mạo hiểm nhiều hơn. Họ là những người xuất sắc nhất trên thế giới và họ biết điều đó. Chính vì thế, đó là cách mà họ thi đấu.

Chỉ khoảng 5 phút trước khi hiệp 1 khép lại, Roberto Carlos tung cú sút khiến David Seaman phải bay người để bắt bóng. Pha tiếp đất khiến anh bị đau ở phần cổ. Trông anh ấy có vẻ không được ổn lắm. Chúng tôi có thể thay anh ấy ra sân. Tôi quay ra nhìn David và bác sĩ Gary Lewin một lát. Trong khi đó, Ronaldo đang đứng cùng với trọng tài Ramos Rizo nói một vài điều gì đó. Và sau đó anh ấy cười, đặt cánh tay lên vai trọng tài. Trông có vẻ như anh và các đồng đội của mình đang tận hưởng một trận đấu ở trong công viên mà chẳng quan tâm gì đến thế giới cả. Phong thái rất bình tĩnh. *Làm sao mà anh ấy có thể như vậy trong khi họ đang bị dẫn 1-0 tại World Cup chứ? Mọi thứ vẫn chưa kết thúc.*

David Seaman đứng dậy và tiếp tục thi đấu. Việc điều trị cho anh ấy mất khoảng một lúc. Nếu cứ tiếp tục thi đấu, có lẽ chúng tôi đã ở trong phòng thay đồ khi Brazil gỡ hòa rồi. Và bàn thắng gỡ hòa của Brazil cũng đã đến. Vào thời khắc mà chúng tôi đang chờ đợi tiếng còi khép lại hiệp 1. Tôi nhớ bóng bay đến hướng của tôi ở vị trí gần đường biên, phần sân của đối thủ khi một cầu thủ Brazil cố gắng chuyền bóng cho Roberto Carlos nhưng bóng chạm ống đồng và đi không chính xác. Có vẻ như bóng sắp đi ra ngoài và đội tuyển Anh sẽ được hưởng một quả ném biên chỉ khoảng vài giây trước khi hết hiệp. Nếu như vậy sẽ tốt với chúng tôi hơn là một tình huống bóng sống. Khi Danny Mills chạy tới để lấy nó, 45 phút thi đấu đầu tiên đã hết. Nhưng Roberto Carlos lao tới với một pha cứu bóng. Tôi nhảy chân lên để tránh cú va chạm và để bóng ra hết đường biên. Bằng cách nào đó, Carlos đưa chân kéo bóng lại để giữ bóng trong cuộc và khi ấy tôi gần như đã bị loại bỏ. Họ có bóng và vượt qua vạch giữa sân, thoát khỏi pha truy cản của Scholes và chuyền bóng cho Ronaldinho ở cự ly khoảng 22 mét so với vòng cấm của chúng tôi. Anh ấy thực hiện một vài động tác đảo bóng để vượt qua Ashley Cole, tiến thẳng tới vị trí của Rio trước khi thực hiện đường chuyền cho Rivaldo. Không vấp phải sự truy cản nào từ phía hậu vệ đội tuyển Anh, Rivaldo tung ra cú dứt điểm khiến David Seaman và hậu vệ bọc lót khi ấy không có cơ hội để cản phá. Những phút cuối của hiệp đấu là thời điểm không thể nào tồi tệ hơn được nữa nếu phải nhận bàn thua.

Thay vì có thể trở lại phòng thay đồ với tâm trạng hưng phấn khi

bảo vệ thành công cách biệt, động lực ấy đã bị bay mất ngay trước khi hiệp 1 khép lại. Vẻ mặt của các cầu thủ Anh lúc này đã nói lên tất cả. *Chúng tôi đang rất mệt và chẳng còn lại gì.*

Đó là câu chuyện về kì World Cup của chúng tôi. Chúng tôi đã chơi thứ bóng đá xuất sắc nhất trong hiệp 1 trận đấu và gần như mất hết tinh thần ở hiệp 2. Tôi không chắc thể lực và tinh thần của chúng tôi ra sao khi ấy nữa. Tôi hiểu bàn thắng của Rivaldo đã giết chết chúng tôi tại Shizuoka. Và tôi không biết liệu có thứ gì có thể phá vỡ được điều đó hay không. Sven đi vòng quanh và nói chuyện với các cầu thủ Anh đang đứng thành vòng tròn và khoác vai nhau trong khi cùng chụm đầu về một hướng. Khi nói với cả đội, ông đi thẳng vào vấn đề:

"Chúng ta đã thi đấu tốt. Lẽ ra chúng ta phải thắng 1-0. Chúng ta cần cố gắng từng chút, từng chút một, đảm bảo không tặng cho họ những bàn thua ngớ ngẩn như vừa rồi, và rồi chúng ta sẽ có cơ hội của mình."

Sven không thuộc mẫu huấn luyện viên thường xuyên hò hét khi chỉ đạo. Ông ấy có lẽ không thuộc trường phái như Alex Ferguson hay Martin O'Neill, nhưng ông ấy là người luôn quyết tâm giành chiến thắng trong các trận đấu. Đam mê và sự quyết liệt của Sven được thể hiện theo nhiều cách khác nhau. Ông không dùng kỉ luật để khiến các học trò sợ hãi. Ông chỉ đơn giản là tạo ra niềm cảm hứng cho các cầu thủ, cho họ sự tự tin và giúp họ khao khát chơi bóng. Hướng tiếp cận này rất hiệu quả trong suốt cả sự nghiệp cầm quân của ông tại khắp các câu lạc bộ. Bạn chỉ cần nhìn vào những kỉ lục của ông ấy trong các trận đấu để thấy được cách tiếp cận này hiệu quả ra sao với đội tuyển Anh. Steve McClaren đã làm việc rất chăm chỉ trong khoảng 20 phút nghỉ giải lao ấy. Tôi biết Steve hoàn toàn tự do để nói lên quan điểm của một huấn luyện viên. Trong bất cứ phòng thay đồ nào, một huấn luyện viên hay trợ lí không thể nào cho các cầu thủ những điều mà họ không có. Tại Shizuoka, các cầu thủ cần tìm kiếm một nguồn năng lượng mới nào đó nhưng có lẽ điều đó không xuất hiện.

Chúng tôi bước ra sân thi đấu hiệp 2 với niềm tin và nguồn năng lượng đã dần cạn kiệt. Mọi thứ lại diễn ra gần giống như những gì trong trận đấu với Thụy Điển: Chúng tôi chững lại, không thể nắm quyền kiểm soát bóng và không thể đẩy bóng lên phía trước. Khi đôi chân bạn bước đi, cái đầu của bạn cũng phải vậy. Nhưng điều đó có vẻ không diễn ra trong hoàn cảnh này. Thời tiết buổi chiều hôm đó khoảng hơn 37 độ C trên sân và việc cố gắng giữ sự tập trung giống như việc cố gắng không nhắm mắt khi ngước lên

nhìn trời vậy. Chúng tôi gần như không có cơ hội. Bàn thắng bất ngờ ở cuối hiệp 1 khiến Brazil càng chơi càng hưng phấn hơn. Họ bước ra sân thi đấu ở hiệp 2 cứ như thể việc giành chiến thắng chỉ còn là vấn đề thời gian. Tôi không nghĩ có sự chuẩn bị nào khác có thể khiến chúng tôi thay đổi kết cục trận đấu trong hiệp 2. Brazil đơn giản là ngày càng mạnh hơn, trong khi thời tiết thì mỗi lúc một nóng hơn. Chúng tôi gần như không còn biết sống chết gì nữa lúc cuối trận đấu.

Mặc dù vậy, phải là điều gì khác biệt lắm mới có thể đánh bại chúng tôi. Không có bất cứ cầu thủ Anh nào bỏ cuộc cho dù những thứ diễn ra trong khoảng 15 phút giờ nghỉ báo hiệu rằng hôm ấy không phải là ngày của chúng tôi. Brazil có một quả đá phạt, cự ly là khoảng 36 mét và chếch bên phía trái của khu vực penalty đội tuyển Anh. Chúng tôi đã bố trí hàng phòng ngự để tránh một quả căng ngang. Từ cự ly đó, chẳng ai nghĩ bạn lại có thể thực hiện một cú sút ngay. Tôi đang đứng cách người đá quả phạt đó là Ronaldinho khoảng 15 mét và nhìn thẳng về phía anh ấy. Khoảnh khắc anh ấy đá quả bóng, tôi có thể nhìn thấy rõ anh ấy đã đá lỗi. Đó là một quả căng ngang lỗi, bóng bay quá đầu các cầu thủ và bay quá gần so với khung thành. Tình huống đó diễn ra khá chậm cứ như thể trái bóng phải chịu sức ép của sức nóng trên sân. Khi tôi chứng kiến đường cong qua đầu tôi và hướng đến cột xa, mọi khả năng chợt nảy ra trong đầu tôi: *Nó có thể ra ngoài, có thể nằm gọn trong tay của thủ môn. Nhưng cuối cùng, bóng đi vào lưới và một bàn thắng cho Brazil…*

Trái bóng bay qua đầu David Seaman và đi thẳng vào lưới, tạo ra một sự im lặng đến đáng sợ trong bầu không khí trên sân lúc đó. Thời điểm đó, tôi cho rằng nó chỉ là may mắn. Tuy nhiên, khi xem lại bàn thua đó nhiều lần, tôi lại không chắc lắm về nhận định trên. Chắc chắn không có một cầu thủ nào trong sân hay bên ngoài đường biên có thể hiểu chính xác chuyện gì đã xảy ra. Thậm chí trước khi nỗi thất vọng vì bàn thua dâng trào trong tôi, một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu: *David Seaman có thể mắc sai lầm trong tình huống này. Nếu chúng tôi thất bại, có thể anh ấy sẽ giống tôi của năm 1998, Phil vào năm 2000. Tất cả những thứ đó sẽ lại diễn ra.*

Khi lần đầu tôi được triệu tập lên đội tuyển Anh 6 năm về trước, David Seaman là một trong số những cầu thủ đã luôn cố gắng giúp đỡ tôi hòa nhập với cả đội. Những bài tập sút cùng với David và những câu chuyện đùa giữa chúng tôi trở thành một trong những phần yêu thích nhất của tôi trong các buổi tập của tuyển Anh. Bấy giờ, người khiến chúng tôi thất bại trước đội tuyển Brazil

tại World Cup chính là David Seaman. Tôi rất muốn tiến đến để động viên anh ấy rằng mọi thứ sẽ ổn cả thôi nhưng có lẽ lúc đó không phải thời gian thích hợp. Chúng tôi đã bị Brazil dẫn trước với tỉ số 2-1 nhưng vẫn còn khoảng 40 phút để sửa sai.

Tôi nghĩ không nhiều người xem trận đấu này có thể tin rằng chúng tôi có thể lội ngược dòng trong hoàn cảnh đó. Trên sân, tôi cũng không thực sự nghĩ rằng chúng tôi sẽ có bàn thắng gỡ hòa. Khi Ronaldinho bị truất quyền thi đấu sau pha vào bóng với Danny Mills, đám đông cổ động viên của tuyển Anh có lẽ đã nghĩ thời cơ cho chúng tôi đã đến. Chúng tôi với 11 người sẽ đấu với 10 người của Brazil kể từ phút 57. Lợi thế hơn người thực tế lại có vẻ tác động ngược lại. Brazil với một đội hình đầy đủ sẽ không bao giờ thay đổi cách thi đấu tấn công vốn có của họ, nhưng bây giờ họ đã ở thế thiếu người. Nếu còn nguyên đội hình, dù đã vươn lên dẫn trước, họ vẫn sẽ tiếp tục tấn công để kiếm tìm bàn thắng thứ 3. Đó có thể mới là cơ hội thực sự để chúng tôi ít nhất là có khả năng có bàn thắng từ một tình huống sai lầm nào đó giống như Lucio trong hiệp 1, nếu chúng tôi có thể đẩy được bóng lên phía trước. Thế nhưng khi Ronaldinho rời sân, họ quyết định lùi sâu và chủ động phòng ngự để bảo vệ thành quả. Chúng tôi gần như không có đủ thể lực để có thể đẩy cao tốc độ và gây sức ép lớn lên đối thủ cho dù họ đã để cho chúng tôi làm điều đó trong khoảng nửa giờ thi đấu cuối cùng. Chúng tôi không thể tạo ra khoảng trống ở hàng thủ của họ. Khi cần, Brazil cũng chứng tỏ họ có thể thi đấu phòng ngự một cách chặt chẽ. Trong hoàn cảnh như vậy, có lẽ một tình huống cố định sẽ là cơ hội để ghi bàn tốt. Thế nhưng chúng tôi đã không có được một quả phạt nào thuận lợi. Một nửa cơ hội ghi bàn của chúng tôi cứ đến rồi đi trong vô vọng. Có một tình huống, Teddy vào sân từ băng ghế dự bị và bị phạm lỗi ở mép ngoài vòng cấm địa, thế nhưng trọng tài chính lại không nghĩ vậy và để trận đấu tiếp tục.

Thậm chí sau khi tôi xem Brazil thi đấu và vượt qua Đức trong trận chung kết, ý nghĩ chúng tôi đã bị loại bởi nhà vô địch thế giới cũng không khiến tôi vơi đi nỗi thất vọng. Tôi nghĩ chúng tôi đã để lỡ mất cơ hội thực sự để vô địch World Cup. Và các cầu thủ khác cũng có suy nghĩ như vậy. Đó là cảm giác thực sự kinh khủng. Tất cả chúng tôi đều rất thất vọng. Kiệt sức. David Seaman đứng trước vòng tròn giữa sân và trông như một người đàn ông cô đơn nhất thế giới, cho dù anh được bao quanh bởi hàng vạn cổ động viên tuyển Anh. Tôi tiến đến và đặt tay lên vai anh ấy, nói vài điều trong khi anh ấy nghiêng đầu về phía tôi.

“Đừng lo, David. Anh đã có một chiến dịch thật tuyệt vời. Anh đã

thi đấu rất tốt để đưa chúng ta đến tận đây. Anh không có cơ hội trong tình huống đó – một bàn thắng khá tinh quái. Hãy quên nó đi. Đừng để mọi người nhìn thấy anh như lúc này."

David lặng thinh và không nói gì. Tôi vẫn nhớ mình cần những gì trong phòng thay đồ tại Saint-Etienne. Tony Adams là người đã bên cạnh và động viên tôi thời điểm ấy. Và bây giờ, tôi không thể nào hiểu hết tâm tư của David nhưng tôi hiểu cảm giác anh ấy đang rất cần những lời động viên chia sẻ từ những người đồng đội bên cạnh.

"Cố lên nào, David. Hãy cùng nhau đi dạo quanh sân. Chúng ta sẽ đi gặp những cổ động viên của tuyển Anh."

Các cổ động viên thật tuyệt vời. Chúng tôi biết những người có mặt ở đó thực sự thất vọng nhưng họ vẫn cố gắng nán lại chờ đợi chúng tôi và cổ vũ tinh thần khi chúng tôi tiến đến để chào tạm biệt. Không có những lời cay đắng. Không có những lời đe dọa, thóa mạ nào hết. Họ là những cổ động viên tuyệt vời nhất tại Nhật Bản. Có lẽ người Brazil cũng thích tinh thần này. Họ đứng dậy và vỗ tay cho chúng tôi và cả đội tuyển của họ nữa. Họ đang ăn mừng chiến thắng của Brazil nhưng họ cũng dành cho các cầu thủ Anh sự tôn trọng và ngưỡng mộ.

Khi chúng tôi trở lại phòng thay đồ và ngồi xuống để nghỉ ngơi, bầu không khí rơi vào yên lặng. Các cầu thủ ngồi thần ra với những suy nghĩ của riêng mình. Đây không phải là trận đấu duy nhất mà chúng tôi đã thi đấu. Mọi người đã chứng kiến 10 tháng của bóng đá đỉnh cao cùng với các cầu thủ của tuyển Anh; thế nhưng, những phút sau khi chúng tôi để thua trước Brazil, cứ như thể cuộc sống đã rời xa chúng tôi. Sven là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí lặng yên này.

"Tôi rất tự hào về các bạn. Không phải vì những gì các bạn đã làm được trong suốt 3 tuần qua mà là vì tinh thần cố gắng, nỗ lực để đưa đội tuyển Anh giành ngôi vị số 1 tại World Cup. Hôm nay, tôi thất vọng vì thực tế, chúng ta đã có thể đi tiếp trong chiến dịch lần này. Tôi cũng tin chúng ta có thể làm được điều đó. Nhưng như thế mới là bóng đá. Đó là cách mà trận đấu đã diễn ra. Khi thời cơ của các bạn đến, điều đó sẽ xảy ra. Tất cả các bạn đủ giỏi và các bạn nên hiểu điều đó."

Tôi gần như rơi vào thế giới của riêng mình. Mọi cầu thủ khác trong phòng thay đồ có lẽ cũng vậy. Chẳng còn gì khác ngoài những câu nói của Sven trong phòng thay đồ khi ấy. Quả thực, các

cầu thủ phải rất cố gắng để có thể đứng dậy khỏi nỗi thất vọng, đi tắm và thay đồ sau thất bại vừa qua. Chúng tôi mất khá lâu để có thể tự lôi mình ra khỏi sân vận động với nỗi thất vọng cứ vẩn vơ trong suy nghĩ của từng người. Nhưng rồi, cả đội cũng phải bước ra xe, trở về trại đóng quân. Chúng tôi đi ngay trước đội tuyển Brazil. Ronaldinho ở phía sau với những điệu trống samba. Anh ấy trông rất vui và tôi hoàn toàn không bất ngờ vì điều đó, dù sao, bàn thắng của anh ấy đã đưa Brazil vào trận bán kết. Thời điểm đó, tôi khá thất vọng khi chứng kiến những điều như thế trong khi vẫn đang nói chuyện với Victoria trên điện thoại:

"David này, những gì đã diễn ra vào chiều nay có thể không được như ý muốn nhưng mọi người đều yêu quý anh. Em hiểu anh đang buồn thế nào. Nhưng em ở đây và mọi người sẽ đều vui vẻ khi anh về nhà. Brooklyn và em luôn mong chờ anh trở về."

Victoria đã đúng. Cô ấy hiểu tôi khao khát thi đấu ở trận chung kết World Cup thế nào. Và đó cũng là điều cô ấy muốn diễn ra với đội tuyển Anh. Nhưng điều đó đã không xảy ra và chúng tôi phải đối mặt với sự thật rằng mình đã bị loại. Victoria đang mang thai tháng thứ 7 và cô ấy đang rất nhớ tôi. Cậu con trai bé bỏng Brooklyn cũng vậy. Và tôi cũng rất nhớ họ. Tôi muốn được ở lại Nhật Bản để tiếp tục thi đấu nếu có cơ hội nhưng suy nghĩ quay trở lại Anh và gặp gia đình nơi quê nhà giúp tôi vơi dần nỗi thất vọng và suy nghĩ thực tế hơn trên đường trở về khách sạn. Tôi và Victoria đã nói lời tạm biệt và hẹn gặp lại nhau vào ngày hôm sau.

Trở lại khách sạn của đội tuyển Anh, những cổ động viên Nhật Bản vẫn túc trực bên ngoài như để chào đón chúng tôi. Họ gắn bó với chúng tôi như các fan ruột của đội tuyển Anh từ lâu rồi vậy. Bên trong, gia đình và bạn bè tôi đã đứng chờ sẵn cuối những bậc thềm trên sảnh vào của khách sạn. Khi các cầu thủ bước vào bên trong, những tiếng vỗ tay cổ vũ tinh thần vang lên. Bố mẹ tôi đã ở đó. Tôi tự dặn lòng mình không được khóc.

Tôi ôm bố mẹ rồi nghiêng đầu cảm ơn một vài người khác. Lúc ấy, tôi như nghẹn lại và không thể nói bất cứ điều gì. Tôi bước thẳng đến quầy lễ tân và đi lên phòng trong lặng lẽ, mệt mỏi. Vào phòng, tôi cố gắng bước đến giường và nằm bẹp trên đó như một ông già với sự thất vọng, tổn thương và một chút yếu đuối. Tôi đã rất kì vọng vào bản thân và đội tuyển Anh. Chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ rất tốt trước giải đấu. Không có bất cứ điều gì sơ suất cả. Thế nhưng, chúng tôi đã để lỡ cơ hội tốt nhất từ trước đến nay. Tôi có lẽ cũng không cần phải ngồi lại và kiểm điểm lại xem lí do vì sao. Thậm chí, khoảng vài giờ liền sau trận đấu, tôi vẫn không thể nào

tin việc chúng tôi bị loại lại là sự thật. Áp lực trong căn phòng khiến hai màng nhĩ của tôi khá đau. Trước đó, tôi đóng kín cửa và bật điều hòa ở nhiệt độ thấp để giảm bớt độ ẩm trong phòng. Nhưng với tôi, với tất cả chúng tôi, cảm giác trống trải xuất hiện khi hiểu rằng vẫn còn vòng bán kết rồi chung kết diễn ra sau khi chúng tôi đã trở về nhà. Chúng tôi sẽ phải theo dõi giải đấu cùng với phần còn lại của hành tinh qua ti vi. Nhưng sự thật là mọi thứ đã kết thúc. Với chúng tôi, World Cup đã kết thúc và đội tuyển Anh đã bị loại.

Chương 12
QUẢ BONG BÓNG BECKHAM

“Được gặp gỡ một người vĩ đại như Ngài quả thực là một niềm vinh hạnh lớn với tất cả chúng tôi.”

Tôi đã phải chờ suốt 27 năm qua. Và cuối cùng, một thời khắc quan trọng nữa cũng đã đến. Ngày 1/9/2002, đồng hồ bước qua 9:30 sáng, cậu con trai thứ hai của tôi, Romeo chào đời, em trai của Brooklyn. Bố của chúng vẫn luôn mơ ước có được một người em trai như thế khi lớn lên cùng với hai người chị em gái. Vì sao tôi lại muốn có một người em trai trong nhà ư? Mọi thứ có vẻ phức tạp hơn việc chỉ cần một cậu em trai để cùng nhau đá bóng ở vườn sau. Nhưng như thế cũng không có nghĩa là tôi không yêu quý bà chị gái Lynne và cô em Joanne. Có một điều chắc chắn rằng khi Victoria hạ sinh Romeo là một bé trai, có lẽ tôi thầm mừng cho Brooklyn và vẫn hài lòng với cậu bé Beckham trong quá khứ. Quả thực, tôi cũng rất bất ngờ vì cảm giác đó lại dữ dội đến thế. Sau khi Brooklyn được sinh ra, chúng tôi bắt đầu nói chuyện nhiều hơn về những đứa trẻ và sau này, chúng tôi mong chờ một bé gái. Khi Victoria mang bầu, Brooklyn cũng mong đợi điều này.

Chị gái của Victoria, Louise, người luôn gần gũi với gia đình tôi cũng có một bé gái tên là Liberty. Brooklyn nhà tôi vẫn thường đùa nghịch với Liberty từ khi cả hai còn bé tí. Thằng bé và Liberty chỉ sinh cách nhau vài tháng. Có lẽ đó cũng là lí do vì sao mà kể từ thời điểm chúng tôi biết Victoria mang bầu, Brooklyn cứ luôn muốn sẽ có em gái. Victoria và tôi cân nhắc rất kĩ khi nhắc đến việc đặt tên cho đứa bé: Chúng tôi đã từng nghĩ trong đầu sẽ đặt tên Paris và Romeo:

“Con có muốn nói lời chào với em Paris không nào?”

Và thế là Brooklyn ghé sát đầu vào bụng của Victoria để có thể

lắng nghe đứa em bé bỏng trong bụng mẹ. Có vẻ thằng bé cũng vui như chúng tôi vậy.

Nhưng rồi, chúng tôi nghĩ việc đặt tên có thể chờ cho đến khi em bé được sinh ra. Tuy vậy, một trong những điều lạ lẫm về cuộc sống của chúng tôi là cách mà những thứ riêng tư, hay những thứ méo mó về nó được công khai với tất cả cộng đồng. Những thứ đó đôi khi có thể khiến người ta phải bối rối. Brooklyn từng có thời gian ra ngoài mua sắm với Victoria vào một buổi chiều. Khi họ đang ở trong hiệu thuốc, một người phụ nữ ở phía sau quầy thu ngân chợt hỏi Brooklyn:

"Em bé trong bụng mẹ con khỏe chứ?"

Brooklyn có lẽ đã vui vẻ nói với cô ấy rằng mình sắp có một cô em gái tên là Paris. Chỉ mất khoảng 24 giờ để thông tin đó xuất hiện trên báo: Brooklyn, 3 tuổi, đã đưa ra thông báo chính thức của gia đình Beckham. Không phải chúng tôi đang cố gắng để lừa ai đó: thời điểm đó, chúng tôi thậm chí còn không biết đứa bé trong bụng Victoria là trai hay gái. Nhưng dù sao, chúng tôi thấy không cần phải đính chính các tin đồn.

Là một người chồng thật dễ dàng, đúng không? Một ông bố tương lai đơn giản là lăng xăng giúp đỡ bất cứ việc gì để chuẩn bị và chờ đợi đứa bé ra đời. Trước khi ngày đó đến, Victoria phải mang đứa bé trong bụng 9 tháng. Tôi thích vẻ ngoài của Victoria khi cô ấy mang bầu. Tôi yêu cảm giác khi biết được cô ấy đang nuôi nâng và chăm sóc một em bé có ý nghĩa quan trọng với cả hai chúng tôi. Tôi thích chia sẻ tất cả những vui buồn, ước mơ và cả những nỗi sợ cùng với cô ấy. Nhưng, đàn ông khó mà có thể hiểu hết được những nỗi vất vả và khó nhọc của một người phụ nữ sắp làm mẹ. Tôi đã từng chứng kiến, đến thời điểm này là 2 lần những cảm xúc, sự thay đổi về thể chất và mọi thứ về Victoria khi cô ấy trong thời kì mang thai.

Cũng giống như anh trai, Romeo được sinh ra ở bệnh viện Portland tại London. Mọi thứ có phần đơn giản và nhẹ nhàng hơn bởi vì chúng tôi đã có mặt ở đó từ trước. Tôi đã biết cách để có thể nhập viện tại Portland mà không bị cánh báo chí, thợ săn ảnh phát hiện. Chúng tôi đỗ xe ngay bên ngoài bệnh viện và rồi tôi chui vào cốp xe phía sau trước khi tài xế lái thêm một chút nữa để vào cửa sau của bệnh viện. Nhưng với mỗi đứa chúng tôi lại có một cách chuẩn bị khác nhau. Với Romeo, chúng tôi có một chút bị động khi Victoria bị đau và bác sĩ bảo cô ấy cần phải đẻ mổ vào ngay sáng hôm sau. Điều này cũng đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải

lái xe qua đêm từ Manchester để có mặt ở viện vào sáng hôm sau. Và tất nhiên, đó sẽ là một ngày tôi không bao giờ quên.

Với những người khác, họ có thể đã hiểu được cảm giác làm cha là như thế nào khi đứa con thứ hai chào đời. Nhưng với tôi, mọi thứ lại hoàn toàn khác. Khi Romeo được nhấc lên dưới ánh đèn trong phòng mổ, cảm giác của sự hạnh phúc và xúc động xen lẫn sự tự hào và một chút lo lắng chợt ùa đến trong tôi giống hệt như cảm xúc của 3 năm trước khi cậu bé Brooklyn cất tiếng khóc chào đời. Tất cả mọi cảm xúc như mới lần đầu. Mọi thứ khiến tôi hiểu tình yêu mình dành cho Victoria lớn đến mức nào và cùng với đó là tình cảm dành cho cậu con trai bé bỏng của chúng tôi. Tôi có thể cảm nhận trái tim mình đang dần lớn lên để dành chỗ cho Romeo trong cuộc sống của chúng tôi.

Khoảnh khắc tuyệt vời nhất vẫn là khoảng thời gian chờ đợi. Mẹ tôi trông chừng Brookyn khi chúng tôi đang ở trong phòng phẫu thuật. Lần đầu Brooklyn được nhìn thấy cậu em trai nhỏ bé của mình là khoảng nửa giờ sau khi Romeo được sinh ra. Đó là khoảnh khắc đầu tiên của hai đứa. Một cảm xúc thật tuyệt vời: Brooklyn cúi xuống trìu mến nhìn cậu em, nhẹ nhàng chạm vào Romeo như để truyền tình cảm, yêu thương của một người anh trai cho cậu em trai nhỏ bé. Tôi cũng đứng đó và thấy mình hạnh phúc, cũng không cần nhắc Brooklyn phải nhẹ nhàng với Romeo. Khi ấy Brooklyn mới chỉ lên 3 nhưng đủ hiểu Romeo đỏ hỏn cần được nâng niu. Dường như cả hai đã có sự đồng cảm. Trong đời, tôi luôn muốn có một cậu em trai. Và tôi đang chứng kiến cậu con trai cả của mình đang âu yếm với Romeo như cách mà tôi đã nghĩ đến nhưng chưa từng có dịp để thực hiện. Hai đứa bé ở cùng nhau khoảng một vài phút trong một thế giới của riêng chúng trong khi cha của chúng đang trải qua cảm giác hạnh phúc, tự hào.

Tôi thích cảm giác khi cả hai cậu con trai ở bên mình. Và không chỉ trong trái tim, tôi đã xăm tên chúng trên lưng của mình. Phía trên những cái tên là thiên thần hộ mệnh đang hướng về chúng để bảo vệ. Bố tôi cũng xăm tên của ba chị em tôi và vì thế, ý tưởng này nảy ra trong đầu tôi ngay từ khi tôi còn nhỏ. Trong thời của bố tôi, việc xăm trổ như thế có bị cho là mang ý nghĩa tiêu cực, nghịch ngợm của tuổi thiếu niên. Tôi biết ông cũng đã phải nhận một cái bạt tai khi ông bà nội biết rằng ông làm điều đó. Tương tự thế, khi tôi bấm lỗ tai năm 15 tuổi tại một cửa hàng bán phụ kiện tại Chingford Mount, tôi cũng phải hứng chịu một trận mắng té tát. Bố tôi khi ấy như phát điên:

“Con làm cái này để làm gì chứ? Mọi người sẽ nói gì khi con đá

bóng mà đeo khuyên tai?"

Nhưng rồi bố cũng dần chấp nhận chiếc khuyên tai bạc nhỏ đó theo cách mà ông nội chấp nhận khi ông biết hình xăm đầu tiên của bố. Khi còn là một cậu bé, tôi thường nói về chuyện một ngày nào đó tôi cũng sẽ có có một cái hình xăm như vậy. Mẹ có thể phản đối nhưng bố tôi thì luôn đồng ý và vui vẻ với điều đó. Tuy nhiên, khi ấy tôi cũng chưa có ý định sẽ thực hiện chúng ngay. Có lẽ tôi muốn chờ một dịp thích hợp. Tôi chưa bao giờ nghĩ chúng chỉ đơn thuần mang phong cách thời trang, mà tôi thích những thứ có ý nghĩa cụ thể. Ý tưởng đó đã trở nên rõ ràng sau khi Brooklyn sinh ra. Tôi đã nói chuyện với Mel B, một thành viên khác trong nhóm Spice Girls và chồng của cô ấy Jimmy Gulzar. Cuối cùng tôi đã đến chỗ của một người đàn ông Hà Lan, người đã từng xăm cho Jimmy. Tôi nhận ra mình muốn mỗi một hình xăm phải thể hiện một ý nghĩa nào đó trong cuộc sống của tôi, vợ và những cậu con trai, những người có ý nghĩa quan trọng với cuộc đời mà tôi luôn muốn ở bên cạnh. Mỗi khi ai đó nhìn thấy tôi, họ sẽ thấy những hình xăm và từ đó họ có thể hiểu Victoria và những đứa trẻ quan trọng thế nào với cuộc sống của tôi vì họ là một phần của tôi.

Gia đình và cuộc sống của chúng tôi sẽ chỉ xoay quanh nó. Thỉnh thoảng chúng tôi lại cười và gọi đùa đó là "Bubble Beckham" (Quả bong bóng Beckham). Victoria, tôi, Brooklyn và Romeo dù ở nhà, mua sắm, hay trong những kì nghỉ, luôn luôn yêu thương nhau và làm những gì mà mọi gia đình thường làm. Tôi và Victoria có sự nghiệp liên quan đến công chúng cũng có nghĩa là những ngày làm việc bình thường hằng ngày sẽ không giống như những người thường một chút nào: tôi sẽ thi đấu tại Champions League trong một sân vận động đầy ắp khán giả ở một nơi nào đó với hàng triệu người đang theo dõi qua truyền hình trên toàn thế giới; trong khi đó, Victoria có khi lại đang cắt ghép những bài hát mới của cô ấy tại phòng thu ở New York; và đôi khi có thể cả hai sẽ cùng lên một chiếc máy bay để tham gia công việc kinh doanh tại Thái Lan chẳng hạn. Bao quanh quả bong bóng là sự nổi tiếng: sự chú ý, những tin đồn, những bức ảnh và tất cả những thứ được bịa ra. Và bên trong quả bong bóng đó, chúng tôi có gia đình, bạn bè và những chuyên gia, những người đã giúp chúng tôi vượt qua tất cả những thách thức. Chúng tôi luôn biết ơn họ vì tất cả. Chúng tôi đã trải qua biết bao nhiêu điều từ khó khăn cho đến những khoảnh khắc tuyệt vời nhất kể từ khi gắn bó với nhau. Và điều đó khiến chúng tôi luôn mạnh mẽ và hiểu rằng sẽ luôn có bàn tay của ai đó để nắm lấy. Và tôi hiểu Victoria cũng cảm nhận được những điều đó.

Khi lần đầu gặp Victoria, hay còn gọi là phu nhân Beckham - Posh Spice, tôi chưa từng hiểu phong cách sống của một ngôi sao ca nhạc lớn là như thế nào. Victoria đã xoay xở và quen với mọi thứ từ lâu rồi, trước khi tôi biết đến chúng. Có lẽ huấn luyện viên trưởng của tôi tại Manchester United muốn tôi tìm một cô gái bình dị vốn chỉ ở nhà nội trợ. Nhưng tôi đâu thể lựa chọn người mà mình yêu được chứ. Khi tôi gặp cô gái trong mơ của cuộc đời mình, tôi luôn nghĩ rằng chúng tôi sẽ kết hôn và cùng vun đắp hạnh phúc. Và như tôi đã nói, một phần hấp dẫn nằm ở cách cô ấy luôn rất giỏi trong công việc của mình. Vì sự nghiệp của cô ấy và những gì đã diễn ra với tôi trong suốt 7 năm qua, sự nổi tiếng của chúng tôi có lẽ đang đi lên theo thời gian. Và khi chúng tôi gắn bó với nhau, điều đó càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Những quả bong bóng bắt đầu căng ra, ngày này qua ngày khác. Có lẽ việc chuyển tới Madrid sẽ thay đổi điều đó: chúng tôi luôn cố gắng tránh những rắc rối và dần quen với một hành trình mới, ổn định cuộc sống tại một đất nước mới cũng như câu lạc bộ mới. Sẽ luôn có những câu chuyện xoay quanh nó và nếu không thì cũng sẽ có ai đó sẵn sàng bịa ra và thêu dệt nên chúng. Đôi khi chúng tôi chỉ băn khoăn xem liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu tất cả những thứ đó biến mất sau một đêm. Chúng tôi có thể sẽ rất nhớ chúng nhưng chúng tôi vẫn có thứ quan trọng hơn đó là cuộc sống của gia đình và những đứa trẻ. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu những quả bong bóng của sự nổi tiếng ấy ngày càng to hơn? Chúng tôi đã từng nói chuyện về điều đó và cùng nhau cười đùa về giả thuyết đó nhưng quả thật đây là một câu hỏi nghiêm túc: Sẽ thế nào nếu Brooklyn và Romeo phải lớn lên trong một môi trường luôn bị những ánh mắt dõi theo? Tôi nghĩ điều quan trọng là chúng tôi phải tạo ra cho những đứa trẻ một nền tảng vững chắc như ông bà của chúng đã mang đến cho Victoria và tôi. Nhưng trên tất cả, tôi biết mình nợ những đứa trẻ một tình yêu, sự ân cần chăm sóc và sự chỉ dẫn như tôi đã có từ bố mẹ, ông bà và gia đình mình.

Đôi khi yêu thương Brooklyn và Romeo chỉ đơn giản là dành cho chúng thời gian và sự quan tâm mà chúng cần. Đó có lẽ là bản năng của những ông bố, bà mẹ. Nhưng điều khó khăn là giúp chúng vượt qua được những thứ khác thường đến từ cuộc sống của những quả bong bóng Beckham: sự nổi tiếng. Điều này thực sự khó khăn bởi chính tôi và Victoria cũng chỉ thực sự hiểu điều đó khi đã trải qua nó. Ban đầu, không ai trong số chúng tôi đi cùng với vệ sĩ riêng trong những hoạt động thường nhật như ăn sáng, hay bữa tối, nhưng bây giờ thì khác. Vệ sĩ là những người mà chúng tôi tin tưởng để chăm sóc và bảo vệ chúng tôi và những đứa trẻ của tôi. Họ xuất hiện mọi lúc và mọi nơi, ngoại trừ những lúc

chúng tôi ở nhà, gần như 24/7.

Hành trình đến được như thời điểm hiện tại khi tất cả mọi thứ liên quan đến chúng tôi đều được an ninh bảo vệ quả thực là một chặng đường dài. Trong quá khứ, khi tôi và Victoria mới bắt đầu hẹn hò, tôi đã nhận được một bức thư ở căn nhà tại Worsley, trong đó có hai viên đạn và kèm một mảnh giấy viết chữ nguệch ngoạc rằng hai viên đạn đó là dành cho chúng tôi. Tôi vẫn nhớ khi đang đứng bên chiếc bàn cạnh bể bơi, âm thanh của những chiếc vỏ đạn rơi ra khỏi phong bì và lăn trên bàn trước mặt tôi. Nó không chỉ là lời đe dọa đến mạng sống của chúng tôi trong suốt nhiều năm mà còn khiến tôi cảm thấy rợn tóc gáy. Khi tôi trở lại Anh sau kì World Cup France 98, tôi đã thực sự hãi hùng khi phải đối mặt với những thứ mà tôi chưa từng hình dung ra trước đó. Tôi đã bị đe dọa. Lúc đó, tôi gần như không biết mình sẽ phải làm gì để đối phó với chúng. Tôi chưa từng thuê một vệ sĩ riêng nào cả. Mọi thứ tôi đều dựa vào cảnh sát, các đồng đội và những người bạn, người thân của tôi. Có một vài sự cố đã xảy ra với tôi tại nhà như việc chiếc thùng rác đầu nhà bị đập vỡ hay những người lạ mặt thường xuyên lảng vảng bên ngoài căn nhà của tôi. Khi ấy tôi thực sự sợ hãi. Tôi thường phải gọi cho 999 hoặc Giggsy. Cảnh sát rất tuyệt vời và người hàng xóm của tôi cũng vậy. Giggsy nhanh chóng có mặt ở nhà tôi với chiếc gậy bóng chày và một chiếc đèn pin để sẵn sàng giúp đỡ người đồng đội của mình.

Sự việc làm tôi thay đổi suy nghĩ về những vấn đề này chính là những lời đe dọa bắt cóc. Những đứa trẻ của tôi không có quyền được lựa chọn bố mẹ và vì thế điều khiến tôi buồn nhất là chúng lại vướng vào những chuyện nguy hiểm mà lẽ ra chúng không đáng phải như vậy. Hay đôi khi chỉ là một vài dòng tin cay nghiệt, phiến phức trên báo. Với những điều như thế, tôi có thể bốc máy lên và gọi đến để phản ánh với họ. Nhưng với một lời đe dọa đến sự an toàn của những đứa trẻ, thậm chí là đến cuộc sống của chúng, tôi nên làm gì? Chỉ khi những thứ đó đã xảy ra thì bạn mới hiểu mình phải làm gì. Từng có một cuộc điều tra về một nhóm có ý định bắt cóc lũ trẻ đã được công bố trên trang *News of the World* và điều đó khiến chúng tôi không biết mình đang đứng ở đâu nữa. Nhưng có một điều mà tôi có thể nói cho các bạn đó là những lời đe dọa ấy rất thật và cũng rất đáng sợ vào thời điểm đó. Và nếu Victoria và những đứa trẻ là mục tiêu của chúng, tôi không thể nào mạo hiểm để suy tính xem những lời đe dọa ấy là thật hay giả nữa.

Nếu thứ bạn muốn bảo vệ là sự an toàn của gia đình, thì sẽ thật khó để phân biệt xem ai đúng, ai sai hay ai nên tin tưởng, ai

không. Giống như với tất cả mọi thứ trong cuộc sống, chúng ta nên bắt đầu với những người thân thiết, gần gũi nhất. Tôi thật may mắn khi bố vợ của tôi biết một chút về phần cứng và công nghệ. Cảnh sát luôn cố gắng để giúp đỡ chúng tôi. Và chúng tôi cũng luôn cố gắng cẩn thận kiểm tra từng nhân viên an ninh của mình. Nhưng có ai mà không đánh giá sai ai đó vào một thời điểm nhất định cơ chứ? Tất nhiên, chúng tôi cũng vậy. Chúng tôi đã từng mắc sai lầm.

Thực tế, chuyện an ninh không phải là vấn đề mà bạn có thể nói rằng thế nào đã là đạt yêu cầu. Thậm chí, chính tôi cũng không biết thế nào là đạt cả bởi vì chẳng có một cuốn sách cẩm nang nào giúp bạn có thể kiểm tra xem bạn làm vậy đã đúng hay chưa. Tất cả chỉ đơn giản là việc cân bằng giữa nhu cầu cuộc sống bình thường và những lời cảnh báo. Bạn không thể nào sống một cuộc sống mà tách biệt hoàn toàn với thế giới, không để ai đó đến gần bạn được. Nhưng bạn cũng không nên sống chung với nỗi sợ hãi và luôn tưởng tượng rằng những điều tồi tệ sẽ xảy đến với mình. Tôi cảm thấy thoải mái với những người mà tôi tin tưởng.

Quãng thời gian sau France 98 thực sự là giai đoạn không thoải mái với chúng tôi. Nhưng ngay từ trước đó, tôi cũng đã có cảm giác rằng mình đang chịu những sự đe dọa liên tiếp. Chúng tôi đã luôn luôn cảnh giác, nhưng chính cảm giác an toàn đã khiến chúng tôi thoải mái hơn trong việc làm những thứ mình muốn ở cả nơi công cộng và ở nhà. Thỉnh thoảng, chúng tôi thích đưa Brooklyn và Romeo ra ngoài ăn tối. Mỗi khi như vậy, chúng tôi thường dừng ở trạm dừng nghỉ để mua một chút khoai tây chiên, đi mua sắm ở siêu thị, đi dạo chứ không mua qua internet hoặc đặt hàng qua điện thoại. Tôi hiếm khi từ chối những người muốn bắt chuyện với tôi hoặc muốn xin chữ ký. Làm sao tôi có thể từ chối khi trong quá khứ tôi đã từng là một thằng nhóc đi xin chữ ký của các cầu thủ United. Tôi không thích những người xuất hiện trên các trang mạng và sống nhờ vào sự nổi tiếng của người khác. Tôi thích được mạo hiểm với việc có thể phạm sai lầm hơn là làm một cậu bé thất vọng sau khi đã đứng chờ hàng tiếng đồng hồ sau trận đấu. Tôi biết điều đó đơn giản là việc chúng ta đang tìm kiếm một người mà chúng ta ngưỡng mộ vì những thành công của họ. Tôi biết cảm giác đó ra sao vì tôi cũng đã từng làm vậy. Và đến giờ tôi vẫn làm thế.

Tôi vẫn luôn là fan hâm mộ của một ai đó. Tôi vẫn nhớ vào một đêm vài năm trước, Dave Gardner cùng cô bạn gái của anh ấy có mặt ở London. Tôi và Victoria đưa họ đến nhà hàng Ivy để ăn tối. Dave tới đó trước và anh ấy đã khiến tôi bất ngờ. Chỉ một vài giây

sau, chúng tôi đã có mặt ở đó. Dave đang bắt đầu chế nhạo tôi khi chúng tôi bước vào căn phòng và nhìn thấy thần tượng của tôi lúc đó.

“Có phải anh ấy không chứ?”

“Tôi nghĩ là phải rồi!”

“Trời, lẽ nào lại thế!”

Đó là Michael Jordan. Anh ấy ngồi bên một chiếc bàn ở một góc trong nhà hàng với điếu xì gà to nhất mà tôi từng thấy từ trước đến nay.

“Nhìn này. Anh ấy đang ngồi cùng ai chứ?”

Một trong những người hùng của tôi cũng ngồi đó và đang nói chuyện với Madonna, Ricky Martin và cả Tom Ford, người đứng đầu hãng thời trang Gucci thời điểm đó. Tôi không nghĩ Dave hay tôi có thể dùng đến đồ ăn trên bàn. Chúng tôi chỉ ngồi đó và liếc sang nhìn anh ấy ở bàn bên.

“Liệu tôi có nên đến và xin chữ ký của anh ấy vào một tờ giấy ăn không nhỉ?”

“Không, anh không được phép làm vậy ở Ivy.”

Sau đó, một chai sâm panh được mang đến bàn chúng tôi trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Lúc đó, chúng tôi vừa mới sinh Brooklyn, và hóa ra đó là lời chúc mừng từ Michael Jordan và Madonna ở bàn bên cạnh. Họ cũng thấy chúng tôi.

Sau đó, họ đã đến và nói chuyện với chúng tôi. Victoria biết Maradonna và tôi cũng đã từng gặp ông ấy tại Quảng trường Madison vào đêm mà tôi đến New York sau France 98. Nhưng còn Michael Jordan? Lúc đó tôi gần như một cậu bé vậy, không thể nào nghĩ ra từ gì có thể nói lên tâm trạng lúc ấy. Đến thứ Hai, Dave và tôi xuất hiện ở Old Trafford. Dave bắt đầu kể cho mọi người. Cả ngày ở buổi tập luyện, mọi thứ dường như chỉ xoay quanh câu chuyện giữa nhà Becks và Michael Jordan vào tối thứ Bảy.

“Anh ta trông ra làm sao? Cậu thấy anh ta như thế nào?”

Tôi có cảm giác phấn khích khi gặp những người như thế. Với tôi, anh ấy là một siêu sao, cho dù họ là vận động viên thể thao, rapper hay một diễn viên. Dave Gardner là người nghe toàn bộ câu

chuyện về họ. Mỗi lần tôi đi dự tiệc đều xuất hiện những nhân vật khiến tôi thực sự phấn khích. Họ là Elle McPherson, Michael Jackson hay Michael Caine. Mọi người chỉ nghĩ đó là những cái tên nhưng với tôi đó là những ngôi sao thực sự, những người mà tôi ngưỡng mộ từ lâu. Nếu tôi gặp họ, chắc chắn tôi sẽ không thể nào giữ bí mật được. Tôi sẽ gọi điện cho Dave để kể về những điều đó vào hôm sau.

Một phần thú vị trong cuộc sống của tôi và Victoria là có cơ hội được gặp gỡ và trở thành bạn bè với những người mà trước đây tôi thường sợ sệt, lo lắng trước mỗi cuộc hẹn. Tôi đã từng gặp Elton John tại show thời trang Italia. Anh ấy ngồi ngay cạnh tôi và tôi đã phải rất khó khăn mới có thể mở lời chào, hỏi thăm sức khỏe với anh ấy. Thực tế anh ấy đã gặp Victoria một vài lần trước đó và anh ấy là người chủ động quay sang giới thiệu về mình trước. Và cũng kể từ đó, chúng tôi dần thân quen và dành nhiều thời gian để gặp gỡ và tiếp tục gắn bó. Elton và David Furnish là bố mẹ đỡ đầu của Brooklyn và có lẽ là người bạn thân thiết nhất của Victoria và tôi kể từ sau khi kết hôn. Có lẽ cũng vì điều đó mà họ giống chúng tôi ở nhiều điểm: dành tình cảm cho nhau rất nhiều và không ngại thể hiện điều đó. Họ thực sự rất hào phóng: điều đầu tiên mà Elton làm vào chiều hôm gặp tôi là mở lời mời chúng tôi đến căn nhà của họ tại miền Nam nước Pháp nếu muốn đi đâu đó sau khi rời Ý. Không chỉ thể hiện sự hào phóng, họ còn cho thấy sự sẻ chia. Chúng tôi ngày càng thân thiết với Elton và David hơn bởi lẽ có điểm chung trong phong cách sống, trong cách sẻ chia và làm bạn.

Được gặp gỡ, giao lưu với những người mới luôn là niềm vui với bất cứ ai, thậm chí với một người vốn thường ngại ngùng như tôi. Mặc dù vậy, có những người mà gặp họ giống như là một đặc ân với bạn vậy. Họ là Nữ hoàng, hay Thủ tướng, hay vận động viên vĩ đại nhất thế giới, Muhammad Ali. Vào tháng 5/2003, ngay sau khi kết thúc mùa giải năm đó, chúng tôi đã có một chuyến đi cùng đội tuyển Anh đến Nam Phi. Trong trận đấu giao hữu giữa hai đội, ở một tình huống vào bóng của đối thủ, tôi đã ngã xuống và tiếp đất không thực sự tốt. Tôi dính chấn thương mới. Đó là chấn thương ở vùng xương bàn tay. Phần xương giữa ngón tay cái bên phải và mu bàn tay. Tôi phải mất vài tháng tiếp theo đeo nẹp ở phần bàn tay. Tuy nhiên, có vẻ tôi đã quên cả chấn thương mà tôi gặp phải ở Durban trước khi bình phục vì một lí do khác. Đó là cuộc gặp với Nelson Mandela, cựu Tổng thống Nam Phi trong chuyến đi Nam Phi. Đó là kỉ niệm mà tôi sẽ còn nhớ mãi.

Với tôi, làm bố của hai cậu con trai đã là trách nhiệm lớn nhất trong cuộc đời rồi. Nhưng với ông ấy, ông xứng đáng là người cha

của cả một dân tộc, một quốc gia. Được gặp Mandela quả thực là cơ hội để cho tôi biết mình phải khiêm tốn với những gì mình đã có. Chúng tôi đóng quân tại Durban, tại đó chúng tôi sẽ thi đấu với đội tuyển Nam Phi 3 ngày sau đó. Chúng tôi đã bay tới thủ đô Johannesburg và rồi được đưa tới văn phòng của Quỹ từ thiện Mandela. Khi ấy, tất cả chúng tôi đều mặc bộ trang phục vest của đội tuyển Anh. Ở đó cũng xuất hiện báo chí, phóng viên và các quan chức, nhân viên. Buổi sáng hôm đó thời tiết khá ấm áp. Người đàn ông đáng kính Mandela xuất hiện với phong thái rất tự nhiên, hiền hòa, ngồi tựa lưng ra phía sau chiếc ghế của ông ấy. Phía sau, ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào khiến vị trí chỗ ông ngồi như đang bừng sáng.

Có thể Victoria vẫn chia sẻ rằng tôi đã quen với việc đứng phát biểu trước đám đông rồi kể từ khi tôi gánh trọng trách đội trưởng của đội tuyển Anh. Một chút chuẩn bị cùng với sự tự tin mà Victoria thường nhắc khiến tôi sẵn sàng hơn. Và sau màn chào hỏi, cuối cùng, thời gian để nói chuyện với ngài Mandela cũng đã đến. Tôi đến ngồi trên chiếc ghế được đặt cạnh chiếc ghế tựa của ông ấy và cúi đầu hướng về phía ông ấy. Ban đầu tôi có một chút bất ngờ với sự kính trọng và ngưỡng mộ của tôi dành cho ông. Tôi không biết liệu ông ấy có hiểu được cảm giác đó của tôi hay không nữa nhưng ông ấy nhanh chóng vỗ vai tôi như để động viên. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in những gì mình đã nói trong buổi gặp mặt hôm đó.

“Được gặp gỡ một người vĩ đại như Ngài quả thực là một niềm vinh hạnh lớn cho tất cả chúng tôi. Thật sự rất tuyệt vời khi có mặt ở đây ngày hôm nay.”

Ngài Mandela đã bày tỏ nguyện vọng muốn tôi và các cầu thủ của đội tuyển Anh ủng hộ việc Nam Phi sẽ đăng cai World Cup 2010. Và tôi cũng rất vui khi điều đó đã trở thành hiện thực. Tôi đã từng đến đây với Man United và bây giờ là chuyến đi cùng đội tuyển Anh. Tôi có thể cảm nhận tình yêu, sự đam mê của họ dành cho trái bóng tròn trên các đường phố, thậm chí là từng ngóc ngách của những con phố. Tôi đã tặng ông ấy một chiếc áo thi đấu của đội tuyển Anh có in tên “Mandela” và số 3 ở phía sau. Tôi biết ông ấy là người luôn dành tình cảm cho màu cờ sắc áo của quốc gia. Tôi nhớ ông ấy từng mặc chiếc áo thi đấu của đội tuyển Rugby Nam Phi khi họ giành chiến thắng ở trận chung kết của Giải Rugby thế giới (Rugby World Cup). Trở lại buổi gặp mặt hôm đó, ông ấy ngồi hướng về phía trước và một vài đứa nhỏ là cháu của ông ấy chạy tới để gặp tôi và các cầu thủ Anh. Ông nhẹ nhàng giới thiệu với chúng:

“Đây là David Beckham.”

Lúc đó, tôi vẫn để kiểu tóc với các búi tóc nhỏ và một trong số những phóng viên đã hỏi xem ông ấy nghĩ gì về kiểu đầu của tôi. Ông ấy chỉ cười:

“Ồ không. Tôi có tuổi rồi nên không thể cho ý kiến về việc đó được.”

Tôi thực sự rất vui khi nghe những lời ấy từ ông và hạnh phúc cả ngày hôm đó. Tất cả chúng tôi đều biết nhiều chuyện về ông ấy. Khi nhìn vào ánh mắt, bắt được khoảnh khắc ông cười, nhìn theo những nét mặt phúc hậu của ông, bạn sẽ không thể nào không muốn nghe kể những chuyện ấy từ chính ông. Tôi cũng nghĩ ông ấy sẽ không từ chối việc dành cho chúng tôi thêm một chút thời gian để kể về nó. Thời gian cứ thế trôi qua và cũng đã đến lúc chúng tôi phải trở lại Durban. Trên chuyến xe trở về khách sạn, sau khi phải di chuyển từ sớm, cơn buồn ngủ bắt đầu bám theo chúng tôi. Buổi chiều hôm đó qua nhanh như một cơn mơ đến nỗi tôi còn phân vân tự hỏi hôm nay gặp Nelson Mandela có phải là thật hay không nữa? Tôi đã gọi ngay cho Victoria để kể về hành trình đáng nhớ đó trước khi tôi thực sự tin điều đó là thật.

Cho dù chuyện gì đã diễn ra đi chăng nữa thì chúng tôi vẫn luôn liên lạc với nhau. Cả tôi và Victoria đều có sự nghiệp riêng mà thường xuyên phải rời xa gia đình, vì thế việc điện thoại cho nhau hằng ngày cũng trở thành một phần trong cuộc sống của chúng tôi trong suốt nhiều năm qua. Khi mới biết nhau, cô ấy đã và đang đi vòng quanh thế giới cùng với các Spice Girls khác. Thậm chí họ đã rời xa nước Anh trong suốt một năm trời để tránh các vấn đề liên quan đến thuế theo lời khuyên của người quản lí. Điều đó đặt áp lực lên khoảng thời gian chúng tôi có thể ở bên nhau. Chúng tôi thường xuyên phải nói chuyện qua điện thoại để hiểu nhau hơn. Tôi có thể ở Manchester sau khi tập luyện, trong khi Victoria có thể ở một khách sạn nào đó tại Mỹ, đang chuẩn bị lên sân khấu trong một sân vận động khoảng 30.000 chỗ ngồi. Tôi vẫn nhớ có lần chúng tôi đã nói chuyện với nhau suốt 5 tiếng đồng hồ liên tục qua điện thoại. Kể từ lần đầu gặp mặt, cả tôi và Victoria đã phải tập hiểu nhau từ những khoảng cách xa không tưởng.

Tất nhiên những thứ đó vẫn diễn ra kể từ đó cho đến tận bây giờ. Dù đã kết hôn và có em bé nhưng chúng tôi vẫn thường xuyên phải cách xa nhau hàng tuần liền mỗi lần. Chúng tôi nói chuyện với nhau rất nhiều, nhưng bây giờ có chút khác biệt. Ban đầu, chúng tôi không ngại lắm về vấn đề công nghệ. Chúng tôi vẫn gọi

điện video như khi tôi ở Nhật Bản dự World Cup. Và những ngày đó mọi thứ cũng vậy nhưng tất nhiên chúng tôi không còn độc thân như trước nữa. Dù tôi hay Victoria ở nhà thì cũng sẽ phải chăm sóc Brooklyn và Romeo. Chúng tôi luôn luôn có được sự hỗ trợ tuyệt vời từ bố mẹ của cả hai trong việc chăm sóc hai cậu nhóc. Nhưng khi ở nhà, thì tôi hay cô ấy cũng sẽ phải bận bịu với việc ăn uống, ngủ nghỉ và đưa chúng đi học. Từ khi có con, chúng tôi thường phải kết thúc cuộc nói chuyện bằng những lời ngắt quãng kiểu như: "Em sẽ gọi lại anh sau." Hoặc đại loại thế. Những lúc như thế cũng có nghĩa là một trong hai cậu nhóc lại cần gì đó rồi.

Tôi nghĩ chúng tôi đã rất may mắn. Victoria và tôi vẫn luôn thoải mái khi trao đổi qua điện thoại cũng như khi hai người gặp mặt nhau. Tôi biết mình rất ghét cảm giác khi phải cách xa cô ấy và lũ trẻ nhưng mọi thứ có vẻ dễ dàng hơn vì qua điện thoại, chúng tôi được riêng tư và tình cảm hơn cho dù những câu nói của chúng tôi sẽ phải vượt cả ngàn cây số để đến được với người kia. Chúng tôi luôn cảm thấy mình đủ gần gũi để có thể tiếp tục cố gắng trong hành trình trước mắt cho đến khi cả hai chúng tôi trở về nhà. Chỉ cần 5 phút nói chuyện với Victoria qua điện thoại cũng có thể khiến mọi thứ đang diễn ra với tôi trở nên ý nghĩa hơn, hay dễ dàng hơn khi giải quyết những vấn đề tôi chưa từng gặp phải. Điều đó cũng giúp tôi bình tĩnh trước bất cứ khủng hoảng nào. Niềm tin và tình yêu luôn là thứ quan trọng trong một cuộc hôn nhân.

Tất nhiên, với cuộc sống của chúng tôi, điều quan trọng nhất vẫn là tôi và Victoria luôn gắn bó với nhau. Chúng tôi đều hiểu điều đó quan trọng như thế nào đối với sự thành công trong sự nghiệp của cả hai. Một phần là bởi vì chúng tôi là một cặp và chúng tôi biết sự gắn bó giữa hai người sẽ đi kèm với sự nổi tiếng và thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Chúng tôi khá may mắn khi có những người tuyệt vời bên cạnh. Đó là gia đình và đội ngũ tư vấn chuyên nghiệp. Họ luôn giúp chúng tôi giảm bớt áp lực, căng thẳng và tìm ra con đường để sống chung với sự nổi tiếng. Nhưng dù sao, quan trọng nhất vẫn là tôi và cô ấy, Victoria. Chúng tôi vẫn thường xuyên phải ngồi lại và cùng nhau nhìn lại những thứ đã xảy ra:

"Điều gì đang diễn ra vậy? Điều gì có thể đến tiếp theo?"

Cho dù là qua điện thoại hay trực tiếp, điều quan trọng là sự liên lạc và trao đổi giữa hai chúng tôi vẫn diễn ra. Đôi khi cuộc sống vẫn luôn mang đến những thứ thật điên rồ. Chúng ta sẽ thấy những thứ mang đến cho mình những thách thức mà chúng ta chưa từng trải qua trước đó. Thật lòng chúng tôi đã từng phải trải

qua rất nhiều điều mà chúng tôi chưa từng lường trước được. Sẽ luôn có những thứ rất mới xảy đến với chúng tôi. Điều quan trọng là chúng tôi phải giữ được mọi thứ trong tầm kiểm soát. Những thứ đó, có thể là thời gian trong studio tại Mỹ hay một thương vụ chuyển nhượng đến một đội bóng mới ở một quốc gia khác chẳng hạn. Chúng tôi cũng có những rắc rối của riêng mình, giống như bất kì ai khác, nhưng chúng tôi luôn có người còn lại làm điểm tựa giúp chúng tôi không thể bị đánh gục.

Chúng tôi có thể nói chuyện với nhau và trở về nhà với Brooklyn và Romeo. Cho dù ngoài kia biết bao điều đang xoay quanh tôi, nhưng chỉ cần bước vào căn nhà ấm cúng, nhìn thấy hai cậu con trai bé bỏng, chẳng thứ gì có thể khiến tôi bận tâm được nữa. Chúng khiến tôi vui mừng hơn bất cứ thứ gì khác trong cuộc sống của tôi. Khi nhìn vào phong cách sống của chúng tôi với danh xưng ông bà Beckham, mọi người sẽ nghĩ mọi thứ phải điên cuồng và cuộc sống ở một thế giới khác, nhưng thực tế nền tảng gia đình tôi cũng giống như mọi người sẽ giúp chúng tôi vượt qua khó khăn để có được hạnh phúc như vậy. Bên trong quả bóng Beckham sẽ có quả bóng khác nữa. Nó sẽ giúp cả bốn chúng tôi an toàn và tỉnh táo. Thế giới thực sự của tôi có lẽ là được ở bên cạnh Victoria, Brooklyn và Romeo. Tôi là chính tôi, một người bình thường vẫn với hai chân trên mặt đất, một người chồng, một người cha khi ở nhà với vợ và những cậu con trai của tôi. Điều đó giống như Victoria đã nói khi chúng tôi đề cập đến chuyện chuyển đến Madrid:

“Đây là một việc rất lớn, một thay đổi cực kì lớn trong cuộc sống của chúng ta. Đó là một đất nước khác và phong cách sống khác. Nhưng đây cũng là lúc để chúng ta chấp nhận và phải làm quen với điều đó, tập trung vào những thứ thực sự có ý nghĩa. Anh vẫn có thể thi đấu bóng đá, thậm chí là thi đấu tốt và em vẫn sẽ làm âm nhạc. Và còn lại, chúng ta vẫn sẽ ở đó: có anh, em và những đứa bé – một gia đình.”

Victoria, Brooklyn và Romeo là tất cả đối với tôi. Tôi có thể đi đi về về từ bất cứ đâu chỉ để dành một hoặc hai tiếng ở nhà. Suốt nhiều năm qua, việc đi lại từ Manchester đến London và ở lại qua đêm rồi lại đi sớm vào sáng hôm sau – miễn là không quá sát giờ thi đấu của United, chưa bao giờ là vấn đề với tôi. Tôi biết một vài người có thể đổ mồ hôi vì quãng đường xa như thế nhưng tôi chưa bao giờ thấy mình mệt mỏi khi ngồi sau tay lái trên chặng đường ấy. Cũng giống như cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng tôi là chuyến đi lòng vòng khoảng 400 dặm, nhưng sau cùng tôi thấy mình vui vì đã không quyết định ở nhà xem ti vi tối hôm đó. Tôi nghĩ khi

chúng tôi còn là một đôi yêu nhau, đặc biệt là khi cô ấy không ở Anh vì đi diễn dài ngày, tôi thực sự có chút gì đó hơi căng thẳng. Tôi nhớ có lần trong giai đoạn nghỉ hè cũng là những ngày cuối của tour diễn vòng quanh thế giới của nhóm Spice Girls, tôi đã bay đến Texas và bay về chỉ để gặp Victoria và nói chuyện với cô ấy trong khoảng 1 tiếng đồng hồ tại nhà chờ sân bay Dallas. Hơn một lần như thế, tôi đã bay đến chỗ của cô ấy để rồi cả hai cùng lên máy bay và trở về nhà. Còn bây giờ? Phải chăm lo cho những đứa trẻ, có lẽ tôi cũng không còn nghĩ đến những điều như thế nữa, nhưng cũng không có nghĩa là tôi không muốn thế.

Tôi nghĩ nếu mình không làm quen với việc đi máy bay, có lẽ tôi sẽ không thể nào có được như ngày hôm nay. Cuốn hộ chiếu đánh dấu những chuyến đi của tôi, chẳng hạn như một buổi chụp ảnh ở Nhật Bản, một chương trình quảng cáo trên ti vi tại Tây Ban Nha, một sự kiện tài trợ tại Việt Nam, hay một lễ trao giải tại Los Angeles. Đó có thể là bất cứ thứ gì ở bất cứ đâu trên thế giới. Và để mọi thứ được suôn sẻ, tôi rất mừng vì đã có người sắp xếp những lịch trình đó cho tôi. Mọi thứ luôn diễn ra tốt đẹp và sự lựa chọn ưu tiên của tôi là bóng đá luôn được đặt lên hàng đầu. Đôi khi tôi cũng thực sự thích thú với những công việc bên ngoài công việc chính của tôi. Khi ấy, có thể tôi và Victoria lại có cơ hội làm việc cùng nhau. Và điều đó luôn là thứ tuyệt vời nhất khi tôi và vợ có thời gian bên nhau dù có thể chỉ là một ngày ghi hình cùng nhau hoặc đơn giản là chúng tôi tình cờ gặp nhau ở cùng một sự kiện với hai vai trò khác nhau. Nhưng lúc nào tôi cũng rất thoải mái với điều đó:

“Các anh cứ tiếp tục với công việc của mình và gọi tôi một tiếng nếu cần nhé.”

Tôi rất thích theo dõi người khác làm công việc chuyên môn của họ và vì thế, một bối cảnh nào đó hoặc một studio nào đó có thể sẽ là một địa điểm thú vị với tôi.

Victoria tất nhiên đã làm việc và quen với những thứ như thế từ nhiều năm trước. Thế giới của thương mại, quảng cáo và công chúng là một phần trong công việc của cô ấy từ trước khi tôi gặp cô ấy. Đó có lẽ cũng là lí do vì sao cô ấy luôn rành những công việc kiểu như thế hơn tôi. Cô ấy thỉnh thoảng cũng có đôi chút mất kiên nhẫn về một số việc vì cô ấy nghĩ mình có thể làm việc đó tốt hơn. Tuy nhiên, tôi vẫn nghĩ cả hai chúng tôi đã làm tốt, cho dù đôi khi chúng tôi có khác nhau về cách thực hiện. Thỉnh thoảng, có thể chúng tôi khiến người còn lại có chút thất vọng và khó chịu. Nhưng đó đơn giản là một phần không thể thiếu của cuộc

sống gia đình. Cô ấy luôn khiến tôi nở nụ cười vui vẻ mỗi ngày. Ở bên cạnh cô ấy giúp tôi luôn nhìn mọi thứ, trong đó có cả bản thân tôi, theo một góc nhìn khác. Tôi thích cách cô ấy thức dậy và chào đón buổi sáng mỗi ngày. Kết hôn với Victoria giống như tôi có thêm một nguồn năng lượng vô hạn. Và vì thế tôi luôn biết ơn và thầm cảm ơn cô ấy. Victoria là cô gái tuyệt vời nhất mà tôi từng biết.

Tôi luôn muốn cả hai chúng tôi được du ngoạn đây đó cùng nhau. Chúng tôi đã có khoảng thời gian tuyệt vời vào mùa hè 2003 trong một chương trình quảng cáo qua các nước Đông Á. Tôi đã từng ở Nhật Bản trước đó và tất nhiên đó là dịp cùng với đội tuyển Anh tham dự World Cup. Cả hai chúng tôi ở đó và làm việc với một đơn vị tài trợ có tên TBC. Đó là một trải nghiệm hoàn toàn khác. Victoria dường như hơi khác một chút so với những gì mà người ta thường nghĩ về phụ nữ phương Tây tóc vàng. Victoria là một người mẫu nổi tiếng và là một ngôi sao nhưng cô ấy cũng rất dễ gần. Phụ nữ Nhật Bản rất ngưỡng mộ Victoria từ vẻ bề ngoài, sức hấp dẫn, cho đến thái độ làm việc… mọi thứ. Nhưng những người phụ nữ ấy cũng có vẻ yêu quý cả tôi nữa. Tôi nghĩ điều này có chút gì đó khá lạ lẫm. Bạn hãy nghĩ rằng không một diễn viên điện ảnh hay một nhạc sĩ Nhật Bản nổi tiếng nào có thể tạo ra sức ảnh hưởng dựa trên vẻ bề ngoài của họ tại đất nước này. Tôi nhớ chúng tôi đã nói chuyện với một người phụ nữ Mỹ sống tại Tokyo và làm việc cho hãng Def Jam. Cô ấy bảo rằng những gì chúng tôi nhìn thấy chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống tại đây. Tại Nhật, mọi người thường cố gắng tìm kiếm một người chồng thật hoàn hảo, một người cha hoàn hảo cho những đứa con của họ. Có lẽ chúng ta sẽ nghĩ điều đó quả là lạc hậu, nhưng tôi cho rằng đó là một điều tốt, họ tôn sùng, trân trọng cuộc sống gia đình. Và khi họ nhìn vào tôi, họ thấy tôi có ngoại hình ưa nhìn phù hợp để trở thành người bạn đời; thích ở nhà, yêu vợ và luôn đối xử tốt với trẻ con. Đó có lẽ là lí do, khi đến sự kiện đó, ở Đông Á, họ lại luôn thích tôi và Victoria phải song hành cùng nhau. Sự quan tâm của họ đến sự nghiệp bóng đá của tôi và sự nghiệp ca nhạc của Victoria có lẽ không phải là lí do mà chúng tôi nhận lại phản ứng như thế tại Nhật Bản. Dù chỉ ở đó và nói chuyện với mọi người thôi nhưng tôi cũng có thể hiểu chúng tôi được đánh giá như thế nào và chúng tôi nhận ra rằng có sự khác biệt khi so sánh với sự nhìn nhận của những người ở quê nhà. Mọi người ở Anh biết tôi là một người chồng và một người bố nhưng tôi nghĩ những điều làm nên cuộc sống của tôi mới là quan trọng, hơn là mọi thứ diễn ra như ở đây.

Mỗi khi kì nghỉ đến, nếu tôi có sự lựa chọn và một vài ngày nghỉ, tôi sẽ đi đến miền Nam nước Pháp. Trước kia, chúng tôi thường ở

nhà của Elton và David, nhưng sau đó chúng tôi đã mua một biệt thự ở đó năm 2002. Mặc dù vậy, khi đi cả gia đình, tôi thường sắp xếp một chuyến đi tới Mỹ. Nước Mỹ là một đất nước rộng lớn đến nỗi mà tôi gần như chắc chắn, người xung quanh không biết thông tin về tôi như ở nửa kia của địa cầu (châu Âu) và vì thế tôi có thể thỏa thích tham gia những môn thể thao yêu thích như bóng chày, hay bóng đá kiểu Mỹ. Truyền thông có thể cho rằng tôi đang muốn khai phá thị trường tại Mỹ. Nhưng lí do thực sự khiến tôi đến Mỹ là tôi có thể cảm nhận cuộc sống tại đây sẽ ra sao nếu tôi quyết định sinh sống ở đây. Và chắc chắn lí do không phải vì những chiếc Big Macs (những chiếc hamburger cỡ lớn) ở đây ngon hơn chỗ chúng tôi ở Anh. Với việc không bị nhận ra ở nơi công cộng khi ra ngoài, tôi không phải lo nghĩ về việc phải né tránh mọi người. Thay vì thế, tôi có thể dành thời gian ngắm nhìn họ. Và điều tôi thấy chính là sự kính trọng dành cho đất nước của họ, quốc gia mà tôi vẫn hằng ngưỡng mộ. Những hình ảnh của những chiếc cờ hoa (quốc kì của Mỹ) xuất hiện ở khắp mọi nơi. Cảm giác lâng lâng tự hào khi tuyển Anh tham dự một giải đấu lớn cũng giống như cách người Mỹ cảm nhận về đất nước mình trong suốt nhiều năm qua. Tôi thực sự bất ngờ về con người nơi đây, bất kể xuất phát từ tầng lớp, địa vị nào, họ luôn cảm nhận nước Mỹ chính là quê hương và họ luôn tự hào về điều đó. Tôi nghĩ điều đó đã tạo ra sự khác biệt trong cách sống của con người nơi đây. Chính vì thế, tại Mỹ, mọi người dường như luôn có thái độ tích cực về bản thân.

Chúng tôi đã có khoảng thời gian tuyệt vời tại Mỹ vào mùa hè 2003, mặc dù chúng tôi kết thúc chuyến đi bằng việc ở giữa một sa mạc chỉ vì muốn có khoảng thời gian cho riêng gia đình mình. Bởi vì tất cả đều nhắc đến việc chuyển đến Real Madrid, nên tôi hiểu tại sao có nhiều nhà báo và phóng viên ảnh theo chân chúng tôi tại New York và Los Angeles đến thế. Ở đó, chúng tôi cũng xuất hiện trước công chúng một vài lần trong chương trình trao giải MTV và một ngày tập luyện cùng với đội bóng đá nữ quốc gia của Mỹ. Tôi biết mình không thể nào "bật" hoặc "tắt" sự chú ý của mọi người chỉ bằng một nút bấm được. Vì thế, tôi không phàn nàn tại sao họ lại đưa tôi lên sóng kể từ khi tôi lên tập luyện tại Man United. Và những năm gần đây, kể từ khi sự cố ở France 98 lùi lại phía sau, tôi nghĩ mình đã có mối quan hệ tốt với giới truyền thông khi họ bắt đầu suy nghĩ tích cực hơn về tôi hơn. Những nhà phê bình bóng đá giúp tôi ổn định hơn trong vai trò đội trưởng của đội tuyển Anh. Nhưng chính những người điều hành các tờ báo đó lại có vẻ hướng mũi nhọn dư luận đến Victoria. Điều đó khiến cả tôi và cô ấy đều không hài lòng. Nhưng cô ấy vốn đã rất

trưởng thành ở những chuyện như thế và có thể tự chăm sóc được bản thân. Tôi nghĩ họ nên đặt suy nghĩ của mình vào vị trí của những đứa trẻ có bố mẹ là những người nổi tiếng. Cả Brooklyn và Romeo đều không thể chọn Posh và Becks là bố mẹ của chúng. Đôi khi tôi cũng rất tức giận, và buồn chán vì không thể cho những đứa con của mình ra công viên hay đến một bãi biển một cách thật tự nhiên mà không có những chiếc máy ảnh, camera rình rập xung quanh. Tôi nhớ có lần hai đứa được ông bà đưa đến công viên Chase Lane Park sau giờ lên lớp, và mặc dù những đứa nhỏ có vẻ không hiểu được điều đó nhưng thực sự chúng đã không thể có được những khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong giai đoạn ấu thơ của mỗi đứa trẻ khi giới truyền thông gần như không lúc nào là không theo sát chúng cả.

Tôi không phủ nhận vai trò của giới truyền thông trong việc mang tôi đến những giải thưởng. Họ là một phần trong những ánh mắt của công chúng, ngoại trừ sự cố với tấm thẻ đỏ tại Saint-Etienne, tôi nghĩ mình được đối xử một cách công bằng. Và đến bây giờ, tôi thực sự hài lòng khi mọi người dường như tôn trọng những gì tôi đã làm trong vai trò của một cầu thủ chuyên nghiệp, một người chồng và một người cha. Nhưng trong suy nghĩ của tôi, với những gì đã xảy ra sau World Cup 1998, tôi luôn hiểu mọi thứ hoàn toàn có thể thay đổi. Có thể là do tôi, hoặc những thứ dính dáng đến việc tôi đã làm hoặc đôi khi chỉ là do tâm trạng của mọi người thay đổi. Nhưng khi nhắc đến sự nổi tiếng, đôi khi chúng ta sẽ không thể nào kiểm soát được chúng. Giống như việc chúng ta đứng trước một con sóng ngoài biển khơi, tôi sẽ không bao giờ nghĩ mình có thể dừng được nó. Tất cả những gì tôi có thể làm là chuẩn bị sẵn sàng và chờ đợi nó đến, cho dù là điều gì xảy ra đi chăng nữa cũng luôn phải thoải mái để đối phó với chúng trong cuộc sống. Đó là lí do tại sao gia đình quan trọng với tôi. Tôi muốn Victoria, Brooklyn và Romeo sẽ luôn ở bên cạnh tôi và ngược lại, tôi cũng sẽ luôn bên cạnh họ. Có tình yêu của gia đình, tôi chắc chắn mình có thể đối mặt với bất cứ điều gì trong cuộc sống.

Tôi đã lớn lên trong đầy ắp tình yêu của gia đình. Nếu không có bố mẹ, có lẽ câu chuyện của cuộc đời tôi cũng không có gì đáng nói. Giống như bất cứ một cậu con trai nào khác, tôi sẽ không thể lớn lên và trưởng thành như ngày hôm nay nếu không có sự chỉ bảo từ họ. Kết hôn và trở thành ông bố, bà mẹ có lẽ là hai việc quan trọng nhất trong cuộc đời của bất cứ ai. Chúng mang đến cho chúng ta sự mãn nguyện của hạnh phúc và cũng là trách nhiệm cao cả nhất. Tôi đã học được rất nhiều điều từ bố mẹ tôi và từ những trải nghiệm của bản thân khi còn nhỏ với tình yêu thương mà bố mẹ dành cho tôi, chị Lynne và Joanne. Điều đó cũng giải

thích tại sao khi bố mẹ tôi chia tay, đó chính là giai đoạn khó khăn nhất mà tôi từng phải đối mặt trong suốt cả cuộc đời. Thực sự, đến bây giờ, tôi vẫn luôn phải cố gắng để vượt qua sự thật đó.

Thực ra, tôi không có ý định kể về sự phân ly của bố mẹ. Nhưng thực sự, tôi sẽ không thể nào kể hết câu chuyện của bản thân mình nếu như không nhắc đến cảm giác của tôi khi chứng kiến sự thật đáng buồn đó. Tôi đã từng trải qua những cảm giác khó khăn như thế trong một vài giai đoạn của cuộc đời và tôi nghĩ tôi hoàn toàn có thể kiểm soát được nó. Cuộc sống của tôi chính là trách nhiệm và tôi luôn đối mặt với những thử thách bằng cách cố gắng vượt qua chúng. Mỗi lúc như vậy, cần phải giữ chúng trong tầm kiểm soát và cố gắng chấp nhận hoàn cảnh đó theo một cách tích cực nhất. Mặc dù vậy, khi chứng kiến việc bố mẹ tôi chia tay, tôi lại không thể đối mặt với nó theo cách đó. Tôi đã thực sự cố gắng nhưng những gì đang diễn ra hoàn toàn nằm ngoài sự kiểm soát của tôi. Và điều đó khiến tôi sợ hãi. Đó là điều đầu tiên và cũng là duy nhất có thể khiến tôi cảm nhận thế khi tôi phải đối mặt. Một vài năm sau biến cố đó, tôi không thể tự mình nhắc lại điều đó nữa. Và nói chuyện với bố và mẹ có là lẽ điều khó khăn nhất trong cuộc sống của tôi.

Có lẽ với bất cứ ai đã từng trải qua một biến cố như thế sẽ đều có chung cảm giác như tôi. Trong một gia đình, việc bố mẹ hạnh phúc giống như mặt trời ngày nào cũng lên cao vào mỗi sáng. Và điều đó sẽ mãi như thế. Nhưng hãy tưởng tượng khi họ chia tay và mọi thứ sẽ như đổ sập hết, thậm chí dù bạn đã rời xa gia đình và bắt đầu một cuộc sống riêng. Có lẽ đó chính là những thứ khó khăn nhất mà tôi phải đối mặt, nhất là khi sự chia lìa ấy có một phần lỗi của mình. Tôi vẫn nhớ bố mẹ đã từng dành rất nhiều thời gian, tình cảm cho tôi, cho cậu con trai của họ, một cậu nhóc với ước mơ bóng đá. Lẽ ra họ nên dành sự chú ý, quan tâm đó cho nhau nhiều hơn? Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến câu hỏi đó. Liệu họ có nghĩ đến? Bây giờ, khi nghĩ lại, tôi mới nhận ra, có lẽ đã quá muộn để tôi có thể làm được điều gì nữa.

Cho dù bạn có trưởng thành bao nhiêu, những đứa con trong cuộc chia ly ấy sẽ luôn là người cảm thấy có lỗi, lo lắng và bất hạnh. Nhưng tôi luôn nghĩ rằng những điều xảy ra giữa vợ và chồng, sâu trong thâm tâm là những thứ chỉ giữa chính họ và không ai khác cả. Thậm chí, những cô bé, cậu bé của họ cũng không thể thay đổi kết quả. Bố tôi từng nói rằng việc tôi có gia đình riêng và không dành nhiều thời gian cho bố mẹ là một nguyên nhân dẫn đến vấn đề của họ. Điều đó khiến tôi cũng tự vấn rằng: khi tôi ra ngoài với bố, và chúng tôi cùng nhau nói chuyện, quây quần bên nhau, liệu

có thể thay đổi được gì không? Liệu tôi có nên ở cùng họ và cố gắng trở thành sợi dây gắn kết giữa hai người? Tôi không thể ngừng tự đặt ra câu hỏi cho chính mình. Có lẽ tôi cũng không thể ở với họ thường xuyên hơn được nữa khi hầu hết thời gian trong tuần của tôi là ở Manchester và những ngày nghỉ hay khoảng thời gian rảnh tôi lại trở về với Victoria và lũ trẻ. Thậm chí nếu có thời gian hơn nữa, tôi ở cùng với họ, như vậy liệu có tạo ra sự khác biệt? Khi nhìn lại, tôi lại không nghĩ vậy.

Thậm chí ngay cả đến bây giờ, khi bố và mẹ đã chia tay, tôi vẫn thấy rất khó có thể chấp nhận sự thực đó. Có lẽ Lynne và Joanne cũng thế. Không cần nói ra, nhưng trong những hoàn cảnh như thế, gần như chắc chắn sẽ xuất hiện những câu hỏi kiểu như: Bạn sẽ nghe theo "bên" nào? Tuy nhiên, với tôi và hai chị gái, điều đó không phải là thứ mà chúng tôi nghĩ đến. Họ là bố, là mẹ của chúng tôi, không phải lúc để nói "bên này", "bên kia". Nhưng tôi thấy đối với bố mẹ, đó là cảm giác bấp bênh. Họ đang trải qua quãng thời gian đau khổ, cảm giác tội lỗi và họ không muốn đánh mất gia đình cũng như mất đi người vợ hoặc chồng của mình. Tôi gặp mẹ nhiều bởi vì bà giúp chúng tôi chăm sóc lũ trẻ. Cách duy nhất để chúng tôi có thể tránh được việc phải theo "bên" nào trong hoàn cảnh như thế có lẽ là bố và mẹ có thể cùng trao đổi và đặt mình vào một mối quan hệ mà ở đó tồn tại niềm tin giữa cả hai. Tôi thực sự hy vọng điều đó sẽ xảy ra.

Khi việc mối quan hệ giữa họ đã không còn nữa dần trở nên rõ ràng hơn, dù rất khó khi nói chyện với mẹ và bố về hoàn cảnh lúc đó, nhưng tôi vẫn muốn giúp họ. Tôi thực sự không tin tôi có thể khiến họ từ bỏ ý định chia tay nhưng tôi vẫn muốn cố gắng làm những điều để giúp cho cả hai cảm thấy thoải mái hơn. Tôi đã mua lại căn nhà của gia đình tôi, nơi tôi đã lớn lên từ thuở bé để bố có thể bắt đầu một cuộc sống mới ở đó. Tôi cũng cố gắng để mẹ tôi ổn định cuộc sống. Tôi biết ông bà ngoại cũng rất lo lắng cho bà. Vì thế, tôi đã mua cho mẹ một căn nhà mới ở Loughton, gần với căn nhà tại Sawbridgeworth, ở đó bà sống cùng Joanne. Tôi luôn tưởng tượng rằng rồi cuối cùng tôi có thể mua một căn nhà thật lớn để sống cùng họ ở đó. Bố mẹ tôi đã kết hôn gần 30 năm và tôi gần như không thể nghĩ được rằng một ngày nào đó họ lại quyết định rời xa nhau, đường ai nấy đi như thế. Với chúng tôi – tôi, Lynne, Joanne và với họ, tôi luôn hy vọng vào một thời gian nào đó, chúng tôi sẽ có thể ngồi lại cùng nhau để nhớ về những kỉ niệm, những khoảng thời gian tuyệt vời mà chúng tôi đã từng có trong quá khứ.

Với tất cả những thứ đó, làm sao tôi lại không nghĩ về gia đình

nhỏ của mình chứ? Câu chuyện của bố mẹ khiến tôi thực sự buồn bã và trống trải. Những thứ được gọi là nhà nay đã không còn nữa. Nhưng ai có thể biết được điều gì sẽ xảy đến với cuộc sống của chúng ta cơ chứ? Ở nhà cùng với Victoria và những đứa trẻ là nơi mà tôi cảm thấy mình hạnh phúc nhất. Cuộc hôn nhân và gia đình nhỏ của tôi thực sự quý giá với tôi. Nó giá trị và quan trọng đến nỗi mà có lẽ tôi cũng không thể biết được cuộc sống của tôi sẽ ra sao nếu thiếu họ. Tôi muốn thấy những đứa trẻ lớn lên và trưởng thành. Tôi muốn tôi và Victoria cùng già đi, mãi mãi bên nhau. Tôi đã kết hôn với người tôi yêu và tôi muốn cuộc hôn nhân của chúng tôi như hiện tại, mãi mãi. Việc mẹ và bố chia tay lại càng khiến tôi ý thức nhiều hơn về việc đó. Khi trưởng thành, tôi đã học được từ bố mẹ cách sống, cách đưa ra quyết định và đối xử với người khác. Họ đã dạy tôi rằng nếu thực sự muốn thứ gì đó, tôi phải thực sự làm việc, cố gắng để đạt được chúng. Có lẽ họ đang quan tâm tới sự nghiệp bóng đá của tôi. Nhưng đến giờ tôi đã nhận ra, điều đó cũng đúng với cả một cuộc hôn nhân.

Chương 13
LÒNG TRUNG THÀNH

“Giữa ông và tôi có vấn đề gì sao?”

Chưa bao giờ trong đời tôi lại cảm thấy thất vọng thế này. Tôi thực sự tin tưởng tuyển Anh có thể giành chức vô địch World Cup 2002 tại Nhật Bản. Chính tôi cũng không hiểu vì sao mình lại tự tin như thế. Vì tôi là một đội trưởng ư? Hay do chấn thương ở chân của tôi đã bình phục đúng lúc? Hay chỉ một chút trùng hợp như việc tôi được ngồi đúng ghế số 7 trên chuyến bay sang Nhật Bản? Dù sao đi nữa thì chúng cũng là điềm báo cho thấy đó là thời cơ của đội tuyển Anh. Nhưng thất bại của đội tuyển Anh vừa rồi khiến tôi có cảm giác mệt mỏi khi bước vào mùa giải mới tại quê nhà. Victoria và tôi đã đi nghỉ một tuần ngay sau khi tuyển Anh trở về, nhưng điều đó có vẻ không thể thay đổi tâm trạng của tôi. Thực tế, đến cuối tuần, Victoria đã phải bực mình lên tiếng vì thái độ của tôi:

“Em không biết mình có thể chịu đựng thêm bao lâu nữa khi phải ở cùng với một người mà không cười, không thể hiện bất cứ biểu hiện cảm xúc nào suốt ngày này qua ngày khác, và cũng không thèm nói với người khác nửa lời.”

Có lẽ, cô ấy không cần phải nói rằng điều đó thật bất công với cô ấy. Trong quá khứ, tôi luôn cố gắng để đảm bảo rằng tôi không mang công việc về nhà, cũng không để tâm trạng ảnh hưởng đến gia đình khi có điều gì đó không tốt hay vì bất cứ lí do gì tại Man United. Nhưng lần này thì khác. Và khi sắp sửa đến thời gian tập luyện trước mùa giải, tôi vẫn có cảm giác thất vọng sau chiến dịch tại Nhật. Mọi thứ giống như tôi không có kì nghỉ hè nào vậy: mệt mỏi, đôi chân nặng như chì, không một chút động lực. Mọi thứ tồi tệ, chán nản. Không phải là nhịp sống thường ngày: Chơi bóng, tập luyện là những gì tôi thích làm. Tôi biết mình lẽ ra không nên

như thế: cứ như thể tôi không muốn ở đó, không muốn trở lại United và bắt đầu một mùa giải mới vậy.

Bạn không thể ước cho thứ buồn chán kia biến đi ngay lập tức. Bạn vẫn sẽ cúi đầu và làm công việc của mình như một cái máy. Nhưng thật may mắn khi tại United, chúng tôi có một vị huấn luyện viên luôn hiểu các học trò của mình và cảm giác của họ ra sao. Cũng vì thế mà họ sẽ không phải cố gắng giả vờ như mình không có vấn đề gì. Có lẽ điều đó giúp giai đoạn trước mùa giải trôi qua không khó khăn như trong quá khứ. Thậm chí, khi đã chính thức khai màn mùa giải 2002/03, tôi vẫn có cảm giác không thực sự sẵn sàng cho mùa giải mới đó, một mùa giải mà chúng tôi không có được bất cứ một danh hiệu nào tại Old Trafford. Khi cảm thấy không ổn, đôi khi chúng ta cần làm việc một cách chăm chỉ hơn, tập luyện và thi đấu tập trung để vượt qua điều đó và tôi cũng đã sẵn sàng để làm thế. Nhưng thực tế, những điều tồi tệ phía trước lại chẳng liên quan gì đến bóng đá cả.

Victoria và tôi cố gắng làm mọi thứ để giữ cuộc sống ổn định, không chỉ để giúp chúng tôi hướng về phía trước mà còn bởi vì lịch trình của chúng tôi cũng đã đủ phức tạp đối với Brooklyn và Romeo rồi. Mặc dù vậy, đôi khi cũng có những thứ nảy sinh mà chúng ta không thể lường trước được. Và thậm chí, nếu có thể thì bạn cũng sẽ không muốn làm thế bởi lẽ chỉ nghĩ về chúng thôi cũng đã khiến bạn muốn khóa trái cửa và không bao giờ ra ngoài nữa.

Trận đấu đầu tiên của tháng 11 tại Old Trafford là cuộc đối đầu với Southampton. Thường thì những trận đấu kiểu này không phải là một trận đấu sẽ gắn sâu vào tâm trí tôi. Chúng tôi đã không thể hiện phong độ tốt và chỉ có được một kết quả vừa đủ để giành 3 điểm. Mỗi một trận đấu trên sân nhà là một cơ hội lớn với tất cả chúng tôi, đặc biệt là khi tôi mang trên tay tấm băng đội trưởng bởi Roy Keane phải ngồi ngoài vì chấn thương. Chúng tôi kết thúc với chiến thắng 2-1, trong khi tôi có tâm trạng rất khác với những buổi chiều thứ Bảy khác. Đó là tôi đang mong ngóng được gặp Victoria và trở về nhà một buổi tối với những cậu nhóc của tôi. Và rồi điều đang chờ đón tôi phía trước giống như một cú sốc thực sự.

Ngay khi tôi bước vào phòng thay đồ, Sir Alex bước vào và bảo cần nói chuyện với tôi trong phòng làm việc của ông ấy ngay. Thậm chí tôi không có thời gian để thay đồ hay chuẩn bị gì cả. Vì thế tôi bước vào căn phòng của ông ấy vẫn với đôi giày và bộ áo đấu còn chưa kịp thay ra. Chúng tôi bước vào trong. Tôi cũng không biết

điều gì đang chờ đón mình, ngoại trừ việc Victoria đang ở đó. Cô ấy trông khá nhợt nhạt và lo lắng. Trong tôi xuất hiện một cảm giác rất lạ khi nhận ra sự căng thẳng trong căn phòng và từ việc cô ấy cũng không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra với chúng tôi nữa. Tôi cũng nhìn huấn luyện viên trưởng. Ông ấy trông có vẻ khá mệt mỏi. Ngoài ra, còn xuất hiện thêm 4 người nữa. Trong đó, một người tự xưng là cảnh sát công tác tại Manchester, sau đó, anh ấy giới thiệu 3 người còn lại. Họ đến từ đội SO7, Đơn vị phòng chống tội phạm nghiêm trọng và có tổ chức và từ Sở cảnh sát thủ đô (Scotland Yard).

Bốn người đứng đó trong khi tôi ướt đẫm mồ hôi trong trang phục thi đấu của United. Huấn luyện viên trưởng nhắc tôi ngồi xuống và lắng nghe mọi chuyện. Những gì tôi nghe được là việc tôi đang gặp phải rắc rối rất lớn. Tôi cũng cố gắng để hiểu họ đang nói chuyện gì.

Tôi đánh mắt nhìn Victoria và có thể hiểu được từ ánh mắt cô ấy cũng đang đặt một câu hỏi tương tự trong đầu. *Chúng tôi sẽ phải làm gì?*

Theo một nguồn tin mật từ trang *News of the World,* một nhóm gồm bốn người đàn ông cùng một người phụ nữ đã bị bắt giữ tại London. Họ thuộc một băng nhóm chuyên trộm các tác phẩm nghệ thuật – có thêm bốn người khác bị bắt giữ và giải đi trong đêm đó và sáng hôm sau. Họ cùng một nhóm nữa được cho là đang lên kế hoạch bắt cóc Victoria, Brooklyn và Romeo hòng lấy được 5 triệu bảng tiền chuộc.

Victoria đã được nghe những điều đó và chắc hẳn cô ấy đang cố gắng tỏ ra mạnh mẽ. Cô ấy đã từng nói đùa rằng nếu ai đó định bắt cóc cô ấy thì chắc là sẽ phải bắt cóc cả thợ làm tóc của cô ấy nữa. Nhưng giờ, cô ấy đang nghe lại chi tiết sự việc và tôi cũng đang cố gắng lắng nghe thật kĩ từ vị cảnh sát. Tôi thực sự rất tức giận khi nghe tin đó. Có lẽ đó sẽ là một cơn ác mộng tồi tệ nhất đối với bất cứ ai mặc dù không có nhiều người từng phải trải qua. Ngay từ đầu, các cảnh sát đã bảo với chúng tôi rằng họ tiếp nhận thông tin kể trên một cách nghiêm túc. Sau đó, họ đã bắt giữ ngay lập tức các đối tượng tình nghi kể trên và bố trí lực lượng canh gác bên ngoài hai căn nhà của tôi tại Alderley Edge và Sawbridgeworth.

Khi trở về nhà, chúng tôi đã thấy xe cảnh sát bố trí canh gác ở hai đầu đường và một nhóm khác làm nhiệm vụ tại cổng nhà tôi. Trong sân, một vài người cũng đang canh gác phía trước cửa ra vào. Cả Victoria và tôi đang cố gắng để không hoảng loạn. Điều đó

có vẻ phụ thuộc phần nhiều vào việc cảnh sát đã hành động rất nhanh và kịp thời để đảm bảo an toàn cho gia đình tôi. Buổi tối hôm đó và sáng hôm sau, thông tin này xuất hiện trên khắp các trang báo và chương trình ti vi, chúng tôi dần cảm thấy rùng mình khi nghĩ đến khả năng nếu mọi chuyện xảy ra. Trước kia, có lẽ chúng tôi cũng đã nghe nhiều, xem nhiều thông tin về mình, nhưng lần này mọi thứ rất khác. Có một vài bức hình chụp một nhóm thanh niên đứng trước cửa nhà tôi ở phía nam và cả chi tiết những lời đe dọa mà chúng dự định sẽ làm với Victoria nếu tôi không giao nộp tiền chuộc. Thực sự, những tính toán manh động ấy của chúng khiến tôi gần như chết lặng vì sợ hãi. Tôi nghĩ đêm đó chính là thời điểm mà những cú sốc đó bắt đầu ảnh hưởng đến cả hai chúng tôi.

Chúng tôi thực sự rất buồn và sợ hãi nhưng bạn không thể nào giấu chúng và hy vọng chúng sẽ biến đi được. Sự an toàn của gia đình tôi chính là điều quan trọng nhất trên thế giới này. Là một người cha, có lẽ bất cứ ai cũng sẽ nghĩ như thế. Vì thế, trong một vài ngày sau, chúng tôi đã cố gắng giải quyết mọi việc trong khả năng của mình. Tôi đã mất rất nhiều tiền cho những chuyên gia để nghe tư vấn từ họ. Đôi khi chúng tôi lại cảm thấy bối rối hơn. Mỗi người có một ý kiến khác nhau, thậm chí tôi đã nghĩ những sự cố vừa qua có thể xuất phát từ một mục đích chính trị nào đó khi một số người lên tiếng đề nghị giúp đỡ chúng tôi để nâng cao tên tuổi của họ. Nhưng chúng tôi quyết định sẽ không tin tưởng bất cứ ai cả.

Cuối cùng, người mà chúng tôi nhờ trợ giúp lại là Tony, bố của Victoria. Ông luôn là người quan tâm đến vấn đề thiết bị an ninh vì chúng có liên quan đến công việc của ông và khi chúng tôi mua căn nhà tại Sawbridgeworth, ông đã lắp một hệ thống cảnh báo mà mãi đến bây giờ chúng tôi cũng không biết chi tiết nó như thế nào. Những biện pháp an ninh đó khá phức tạp đến nỗi chúng còn khiến các cảnh sát phải bất ngờ khi kiểm tra. Sự cải tiến và cách bố trí hoàn toàn nằm ngoài khả năng của chúng tôi.

Hiện tại, chúng tôi đã từng bước nâng cấp hệ thống an ninh của căn nhà, điều mà trước đó không hề được tính đến. Khi ra ngoài làm việc hay đi chơi, việc không được ghé qua Marks & Spencer hay McDonald giống như những gia đình khác quả là điều không dễ. Nhưng giờ, chúng tôi phải cẩn thận hơn trước, vừa để đảm bảo an toàn cho lũ trẻ, vừa để chúng không phải sống trong hoàn cảnh quá khác biệt so với bạn bè cùng trang lứa. Một vài ngày sau khi âm mưu bắt cóc bị lật tẩy, vẫn có một vài cảnh sát túc trực bên ngoài căn nhà của tôi. Tôi đã bảo Brooklyn rằng cảnh sát đỗ xe bên

ngoài đó chỉ để cho thằng bé xem. Và, cứ khoảng 10 phút, cậu nhóc lại chạy ra đòi ngồi sau vô lăng, bật tắt đèn tuần tra.

Sau trận đấu chiều hôm thứ Bảy, chúng tôi sẽ có thêm một trận đấu gặp Leicester City tại Worthington Cup vào tối thứ Ba. Nhưng thực sự, tôi cũng không muốn ra sân ở trận đấu đó. Ngay cả huấn luyện viên trưởng cũng bảo sẽ cho một vài cầu thủ nghỉ ngơi và tôi nghĩ mình là một trong số đó. Thực tế, suốt nhiều năm qua, chúng tôi chưa bao giờ thi đấu với đội hình mạnh nhất ở những giải đấu như thế. Đó cũng là cơ hội để các cầu thủ trẻ thể hiện bản thân giống như tôi đã từng làm tại Brighton gần 10 năm trước. Nhưng không hiểu sao, tên tôi lại xuất hiện trong danh sách đăng ký thi đấu ở trận gặp Leicester, và nếu tôi được chọn để thi đấu cho United, tôi sẽ không bao giờ phản ứng lại quyết định đó.

Ẩn sau mỗi quyết định của Sir Alex luôn là những ý đồ để giúp cho cả đội tốt lên. Bạn có thể không thích chúng, giống như quyết định để tôi ở ngoài trong trận gặp Leeds, nhưng khi dừng lại và ngẫm sâu hơn, bạn sẽ hiểu ông ấy luôn làm những gì tốt nhất cho cả đội. Đôi khi những quyết định ấy lại có tác động tốt đến chính các cầu thủ. Mặc dù vậy, đôi khi những quyết định như thế lại khiến bạn phát điên. Sẽ có những lúc bạn có cảm giác ông ấy hiểu bạn hơn chính bản thân mình. Hiểu được việc thi đấu chính là tất cả những gì tôi muốn, ông ấy đã quyết định để tôi dẫn dắt cả đội để giúp các cầu thủ khác tiến bộ, đồng thời cho tôi cơ hội để tống khứ mớ lộn xộn vài ngày trước khỏi Old Trafford. Khi tôi bước ra sân, không có bất cứ điều gì có thể cản tôi làm việc mình muốn. Tôi có được bàn thắng mở tỉ số cho United từ một cú penalty trong chiến thắng 2-0 của đội.

Thực tế thì tôi đã đạt được mục tiêu mà huấn luyện viên đề ra nhưng không phải theo cách tôi cần. Một vài phút trước khi trận đấu khép lại, tôi tham gia một tình huống tranh chấp với tiền đạo của đội bạn là Trevor Benjamin, một cầu thủ có thân hình cao to. Anh ấy đã ngã vào người tôi. Tôi nằm trên sân trong đau đớn và dần nhận ra mức độ nghiêm trọng của cú va chạm đó. Tôi gần như không thể thở nổi. Một vài ngày sau đó, các nhân viên y tế của United nói tôi chỉ bị chấn thương nhẹ ở xương sườn. Tôi vẫn có thể tập luyện và thi đấu vào cuối tuần dù hơi đau. Họ nói nếu gãy xương sườn thì tôi thậm chí còn không thể tập luyện hay thi đấu. Nhưng những cơn đau cho thấy mức độ của tôi nặng hơn như thế rất nhiều. Và rồi khi đi kiểm tra, phim chụp cho thấy tôi đã bị gãy một chiếc xương sườn.

Tôi chưa từng gặp vấn đề nào với các chấn thương dài hạn như thế

nhưng đây đã là lần thứ hai tôi bị chấn thương trong vòng chưa đến một năm. Chấn thương lần này đúng với câu nói "trong cái rủi lại có cái may". Tôi chưa bao giờ muốn bỏ lỡ một trận đấu nào, nhưng thực tế, trước khi mùa giải bắt đầu, tôi đã cảm thấy mình rất mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần sau khi trở về từ Nhật Bản. Chính vì thế, thật may khi quãng nghỉ với chấn thương kể trên lại đến vừa kịp lúc. Dù chấn thương, nhưng tôi vẫn tập trung cùng đội tuyển Anh trong tuần diễn ra các trận đấu quốc tế. Sau đó, toàn bộ đội hình của tuyển Anh được mời đến cung điện Buckingham. Đó là dịp mà tôi không thể bỏ lỡ được. Tôi thực sự tự hào về bản thân khi được giới thiệu là đội trưởng của đội tuyển Anh trước Nữ hoàng Anh. Bà hỏi thăm tôi về chấn thương bàn chân cuối mùa trước và kế hoạch của tôi kể từ sau khi âm mưu bắt cóc bị triệt phá. Bà chắc chắn quan tâm đến điều đó, bởi lẽ an toàn cá nhân cũng là điều mà bà hiểu hơn ai hết.

Khoảng thời gian đó cũng là lần đầu tiên chúng tôi đưa lũ trẻ đi cùng trong một kì nghỉ. Chúng tôi có một tuần tại Barbados. Việc sắp xếp để có được chuyến đi đó quả là phức tạp. Biết bao câu hỏi được đặt ra: Đi đâu? Có nên mời ai đi cùng không? Rất nhiều thứ và chúng tôi đã quyết định vào phút chót: chỉ gia đình tôi. Nhưng khi chúng tôi đến khách sạn, báo chí đã lần mò ra điều này. Ai mà biết được họ làm thế nào để biết về chuyến đi đó của chúng tôi chứ? Một vài người trên máy bay có thể gặp bạn rồi họ truyền miệng cho nhau? Và rồi, suốt thời gian nghỉ, chúng tôi chỉ chơi bên bể bơi với sự canh phòng cẩn mật. Ngày cuối cùng tôi đã đưa Brooklyn ra bãi biển chỉ cách khu biệt thự của chúng tôi vài mét, nhưng những ống kính máy quay đã ở sẵn đó từ trước và chỉ chờ chúng tôi xuất hiện. Tôi biết mình đã rất may mắn khi có thể đến một nơi tuyệt đẹp như thế dưới nắng vàng, nhưng lại thật trớ trêu khi chúng tôi không thể chơi đùa trên bãi biển cùng với gia đình nhỏ bé của mình. Nhưng dù sao, đó cũng là quãng thời gian tuyệt vời để thư giãn, nghỉ ngơi và ở bên những thành viên khác của gia đình.

Tôi trở về nhà trong một trạng thái thực sự hứng khởi và đã sẵn sàng trở lại thi đấu, dù vẫn còn một vài tuần nữa để chuẩn bị. Tuy nhiên, một vài thứ đã thay đổi trong quãng thời gian tôi ở bên gia đình ở Barbados. Gần như ngay khi tôi trở lại tập luyện hồi phục ở Carrington, tôi bắt đầu cảm thấy sự lạnh nhạt, có vẻ là cảm giác không hài lòng, không phải với câu lạc bộ mà là giữa tôi và Sir Alex Ferguson. Mọi thứ thường như thế mỗi khi bạn dính chấn thương và không thể tham gia các trận đấu cùng với đội. Bạn sẽ có cảm giác như mình không còn tồn tại nữa vì huấn luyện viên trưởng sẽ phải cố gắng để có được chiến thắng với những cầu thủ

mà ông ấy hiện có.

Tuy nhiên, cảm giác lần này của tôi rất khác. Có lẽ, nếu tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra với tôi trong vài tuần tới thì tôi đã có thể ngăn chặn chúng trước khi chúng nằm ngoài tầm kiểm soát. Sau 10 năm hạnh phúc nhất tại Old Trafford, sao tôi có thể tưởng tượng rằng thời điểm mà tôi phải suy nghĩ về tương lai của mình không còn ở United nữa hoặc phải rời xa bóng đá lại có thể đến nhanh như vậy chứ!?

Trong suốt buổi tập hay ở đâu cũng thế, ông ấy gần như không nói một lời nào với tôi. Sau khoảng một tháng, tôi quyết định phải làm cho rõ chuyện này. Trước đây, mỗi cuộc gặp với Sir Alex đều khiến tôi phát sợ cho dù chỉ là nghĩ trong đầu thôi. Tôi đứng trước ông ấy và trước khi nói chuyện, tôi cảm thấy rất run. Tôi luôn luôn là một kẻ khá bảo thủ nhưng bây giờ tôi nghĩ mình đã lớn hơn và trưởng thành hơn. Và điều quan trọng nhất, tôi luôn tự tin vào bản thân mình và có một người vợ cũng luôn tin tưởng tôi. Tôi đã hỏi thẳng ông ấy:

"Có chuyện gì vậy? Ông có vấn đề gì không hài lòng với tôi chăng?"

Ông ấy cho rằng chúng tôi có một vấn đề lớn. Cụ thể, đó là việc, thay vì lên đường đi nghỉ, tôi lại đến cung điện Buckingham cùng với các đồng đội ở đội tuyển Anh. Ông cho rằng tôi đã có thể hồi phục sớm hơn nếu không phải chờ một vài ngày để tham gia sự kiện kia. Khi biết điều đó, tôi đã cố gắng để bảo vệ quan điểm của mình. Như tôi hiểu lời khuyên từ bác sĩ thì bạn chẳng thể làm gì để đẩy nhanh tốc độ hồi phục đối với một chấn thương gãy xương sườn như của tôi. Và mất 4 tuần là 4 tuần chứ không thể nào rút ngắn được khoảng thời gian này. Còn về chuyến đi tới cung điện Buckingham, tôi đã cố gắng giải thích:

"Tôi là đội trưởng đội tuyển Anh. Không cần phải nói tôi tự hào thế nào khi được mời đến gặp Nữ hoàng Anh. Sẽ thế nào nếu tôi không ở đó khi toàn bộ đội hình tham dự World Cup vừa rồi có mặt cơ chứ?! Với tôi, đó còn là nghĩa vụ nữa. Ashley Cole nhận nhiều chỉ trích bởi vì xuất hiện trong bộ quần áo thể thao của đội. Mọi thứ sẽ ra sao nếu tôi không tới đó chứ?"

Và những điều mà ông ấy nói sau đó là những thứ tôi không bao giờ quên:

"Khi tôi nhìn thấy cậu xuất hiện ở đó, tôi tự đặt câu hỏi về lòng

trung thành của cậu với Manchester United."

Điều này thực sự khiến tôi buồn và thất vọng. Như những mũi kim đâm thẳng vào tim tôi. Thật lòng, tôi không thể tin mình lại được nghe những lời đó. Tôi đã gắn bó với đội bóng suốt 13 năm qua.

"Tôi yêu Man United. Tôi muốn ở đây. Nhưng nếu ông không muốn điều đó, ông nên bảo thẳng cho tôi biết chứ."

Sir Alex không nói một lời nào. Tôi quay người bước ra ngoài.

Và sau đó, có vẻ tôi và ông ấy không còn nói chuyện với nhau nữa. Khi tập luyện, dường như tôi luôn là người phải nhận những lời chỉ trích tồi tệ mà không cần bất cứ lí do gì. Sir Alex chưa từng ngại ngần mỗi khi thực hiện những thay đổi tại United. Nhưng sau cùng, tôi vẫn có cơ hội của mình bởi vì United quyết định bán Andrei Kanchelskis. Bây giờ sự việc manh nha như thể tôi đang là kẻ sắp bị đưa lên thớt. Tất cả chúng tôi đều quen với việc phải nhận những lời mắng mỏ từ ông ấy: trong suốt nhiều năm, đó có thể là một cách để ông ấy tìm ra người xuất sắc nhất trong số các học trò. Nhưng khi ấy, mọi thứ diễn ra có vẻ không theo chiều hướng đó. Cảm giác có chút gì đó cá nhân và chứa đựng cả chút lăng mạ. Tôi tự dặn mình phải cố gắng tiếp tục như bình thường. Tôi đã hỏi Victoria, cô ấy cũng có nỗi lo lắng riêng với Romeo vì nó còn quá nhỏ. Và cô ấy không thích việc tôi suốt ngày chán nản và thất vọng như thế. Lỗi không phải do cô ấy, đúng chứ? Nhưng cô ấy lại thường phải lắng nghe những điều đó từ chồng của mình.

Cuộc gặp đó với Sir Alex đã không giải quyết được bất cứ điều gì. Thậm chí khi đã trở lại thể trạng sung mãn nhất và thi đấu trong đội hình, dường như tôi cũng không thể làm điều gì mà được ông ấy cho là đúng cả. Tôi phải nhận những lời chỉ trích nghiêm khắc hơn bình thường, cả trong lẫn ngoài sân tập, và cảm giác như điều nhẹ nhàng nhất cũng đủ khiến tôi vướng vào rắc rối. Trước Giáng sinh, các cầu thủ sẽ đến các bệnh viện tại địa phương để tặng quà cho các em nhỏ. Một vài năm trước, tôi và Victoria phát quà ở một bệnh viện khác, bệnh viện ung thư Christie tại Manchester và lần này tôi đã phạm sai lầm khi do dự xem tôi có nên làm điều tương tự như mấy lần trước hay không. Sir Alex có vẻ cho rằng tôi từ chối đi cùng cả đội vì tôi muốn tạo ra sự khác biệt và muốn được đối xử khác biệt. Thực tế, tôi không hề muốn như thế. Và việc gạt tôi ra khỏi sự kiện đó cũng cho thấy phần nào suy nghĩ của ông ấy.

Ngày diễn ra trận đấu với Chelsea tại Old Trafford trong khuôn

khổ Worthington Cup trùng với ngày mà Brooklyn diễn vở kịch mừng Giáng sinh đầu tiên tại trường mầm non. Chúng tôi đã tập luyện vào buổi sáng và sẽ tập trung vào lúc 1 giờ chiều để chuẩn bị cho trận đấu. Tôi đã hỏi huấn luyện viên trưởng để ngỏ ý xin phép đến muộn một vài phút vì vở kịch bắt đầu vào buổi trưa và kéo dài khoảng nửa tiếng. Tôi biết, lẽ ra mình không nên hỏi. Nếu là người khác, có lẽ tôi sẽ biến đi và sau đó đổ lỗi cho tắc đường – chỉ khoảng 15 phút thôi. Tôi không phải là ông bố duy nhất muốn có mặt tại trường của con trai mình trong những dịp như thế và tôi hy vọng ông ấy sẽ hiểu cho hoàn cảnh của tôi. Hoặc tồi tệ nhất, ông ấy có thể nói không vì chúng tôi sắp có một trận đấu lớn phía trước và ông ấy có thể không muốn tôi đi đâu cả. Nhưng ông ấy lại nổi cáu.

"Cái gì nữa thế, David. Cậu là ai? Cậu muốn gì nữa?" Rồi ông ấy bất ngờ quay gót đi trước khi tôi có cơ hội nói thêm bất cứ điều gì. Tôi phải chấp nhận nó và đưa ra quyết định của mình. Tôi khá tiếc khi bỏ lỡ vở kịch của Brooklyn nhưng tôi hiểu một huấn luyện viên trưởng sẽ không muốn cầu thủ của mình đi đâu trong ngày diễn ra trận đấu. Nhưng tôi không hiểu tại sao lời đề nghị ấy lại trở thành một điều gì quá to tát như vậy. Khiến huấn luyện viên trưởng nổi nóng có lẽ là việc tôi không bao giờ muốn.

Sự bế tắc ấy dường như cứ tiếp tục kéo dài. Đó có lẽ là ba tháng tồi tệ nhất mà tôi từng có trong suốt quãng thời gian ở Old Trafford. Huấn luyện viên trưởng khi ấy nếu không mắng mỏ, trách móc tôi thì cũng cố tình phớt lờ tôi. Và tôi ngày càng cảm thấy chán nản. Dù là tập luyện hay ở nhà, tôi luôn có cảm giác e ngại và không muốn nói chuyện với ai. Những thứ mọi người nói với tôi dường như vào tai này và ra tai khác, chẳng đọng lại gì trong tâm trí tôi cả. Sir Alex phớt lờ tôi, và tôi thấy mình cũng dần xa lánh ông ấy. Tôi nói chuyện với Gary, Victoria và Tony Stephens để chia sẻ về những gì đang diễn ra. Khi ấy, tôi chợt nhận ra mình đã bỏ lỡ những người gắn bó lâu năm tại sân Old Trafford, những người có thể là sợi dây gắn kết tôi và Sir Alex. Họ là Brian Kidd, Steve McClaren hay Eric Harrison, những người có thể nhìn nhận vấn đề theo quan điểm của cả huấn luyện viên trưởng và các cầu thủ. Họ thực sự hiểu hoàn cảnh lúc đó và có thể đưa ra lời khuyên cho chúng tôi. Người mới thứ hai là Carlos Queiroz, một huấn luyện viên tuyệt vời, nhưng có lẽ vì rào cản ngôn ngữ hoặc vì nền tảng là một huấn luyện viên hàng đầu thế giới, nên có thể ông không thoải mái với những câu chuyện như thế. Hoặc có thể do tôi nghĩ đó không phải là công việc của Carlos. Chắc chắn huấn luyện viên trưởng không muốn nói chuyện với tôi nữa. Lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình tại United, tôi cảm thấy mình không còn ai để

nhờ cậy. Tôi đã từng đề cập đến việc mọi thứ khó khăn ra sao khi bố mẹ tôi chia tay. Và từ đó, mối quan hệ của tôi với bố và mẹ cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Bất cứ người con nào sống trong một gia đình bị đổ vỡ sẽ hiểu cảm giác mất đi phương hướng và nản chí ra sao. Đặc biệt, với bố, mọi thứ thay đổi theo thời gian. Trong quá khứ, ông từng là người mà tôi tâm sự mọi thứ diễn ra tại Old Trafford. Bây giờ ông cũng có vấn đề và áp lực riêng, vì thế, tôi thấy không ổn khi tìm đến ông để xin lời khuyên. Bởi vì cùng với Victoria và Jackie - mẹ của Victoria, mẹ là người chăm sóc trẻ giỏi nhất thế giới nên tôi thường sang gặp mẹ quanh thời gian mọi chuyện không hay xảy ra tại United. Tôi biết, cả mẹ và bố đều luôn ở bên cạnh tôi nhưng trong bóng đá, mẹ sẽ cho tôi sự ủng hộ, trong khi bố sẽ là người cho tôi sự hướng dẫn. Mẹ luôn hiểu những bế tắc với huấn luyện viên trưởng đang tra tấn tôi, cậu con trai của bà và cũng hiểu sự muộn phiền của tôi sẽ ảnh hưởng ra sao đến cô con dâu và đứa cháu nội bé bỏng của bà. Và bà đã quyết định phải hành động.

Khi chúng tôi thi đấu với West Ham tại FA Cup, mẹ cũng có mặt ở Old Trafford để theo dõi trận đấu. Đó là lần đầu tiên tôi có thể cảm nhận được sự buồn chán đã ảnh hưởng đến phong độ của mình ra sao. Tôi được thi đấu và chúng tôi đã giành chiến thắng đậm với tỉ số 6-0 nhưng tôi cũng không thấy hài lòng với kết quả ấy, đặc biệt khi tôi nhận được một vài ý kiến chỉ trích từ huấn luyện viên trưởng trong giờ nghỉ giữa trận. Tôi nhớ mình thay đồ và rời sân nhanh nhất có thể. Khi ở ngoài xe cùng với Victoria, tôi cảm giác như mất hết năng lượng, chỉ ngồi yên lặng trong khi trời bắt đầu đổ mưa. Mẹ cũng rời khỏi Old Trafford sau đó, nhưng khi bà và Joanne đang trên đường trở lại London, mẹ đã gọi điện cho tôi:

“Mẹ đã đến sân để gặp ông ấy.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là: “Gặp ai cơ ạ?”

Không cần mẹ nói, tôi đã hiểu bà đang ám chỉ huấn luyện viên trưởng Sir Alex. Và rồi tôi nổi nóng. Việc mẹ tôi gặp ông ấy là hoàn toàn sai lầm, dù ở góc độ nào đi chăng nữa. Bà giải thích rằng cuộc gặp không phải được lên kế hoạch từ trước, bà chỉ tình cờ gặp ông ấy trong hành lang và bà cảm thấy cần phải nói cho ông ấy biết những điều mình nghĩ. Ở tuổi 27, tôi nghĩ mình có thể tự giải quyết mọi vấn đề trong công việc. Tôi thực sự bất ngờ khi biết bà đã làm thế. Bà đã kể lại những điều Sir Alex nói về tôi. Một điều vẫn đọng lại trong trí nhớ của tôi:

“Bà Sandra này, vấn đề với David bây giờ là mọi người có vẻ đều xu

nịnh, bợ đỡ cho cậu ấy thì phải."

Chẳng có điều gì huấn luyện viên trưởng từng nói về tôi lại có thể chua cay hơn thế. Tôi luôn tin rằng dù ai có nói gì về bạn, nghĩ gì về bạn thì điều quan trọng là bạn phải tin vào chính bản thân mình. Khi tôi còn là một đứa trẻ, thi đấu cho Ridgeway, luyện tập với Spurs, hay bắt đầu sự nghiệp tại United, mỗi khi bố nổi cáu với tôi vì điều gì đó thì ông đều nhận xét là thái độ của tôi không tốt. Ông biết điều đã nói sẽ làm tôi đau:

"Con đã thay đổi rồi!"

Những từ đó, xuất phát từ ông, luôn khiến tôi đau nhói, nhưng chúng cũng chẳng là gì với hiện tại: họ đang đùa cợt với sự nghiệp cầu thủ của tôi và với cuộc sống của tôi bằng cách giả vờ như tôi không tồn tại, không là gì cả. Bố biết cách để khiến tôi đau đớn và huấn luyện viên trưởng cũng thế. Những lời ông ấy nói với mẹ tôi sau trận đấu với West Ham là cách mà ông ấy nói những điều tương tự như bố tôi nhiều năm về trước. Tôi hiểu sự kiên định của họ ra sao. Nhưng có lẽ không ai trong số họ thực sự hiểu tôi đã thừa hưởng từ họ tính kiên định đó và đó là một phần trong tính cách của tôi. Tôi sẽ không thể để mình gục ngã. Ban đầu tôi cũng rất tức giận khi biết mẹ đã gặp ông ấy nhưng điều đó lại khiến tôi nhận ra rằng tôi không thể cứ buồn chán, thất vọng như hiện tại, tôi cần phải đối mặt với hoàn cảnh của mình, nếu không chúng sẽ đánh gục tôi.

Một vài ngày sau, huấn luyện viên trưởng yêu cầu gặp tôi. Ông ấy muốn nói chuyện về việc sắp xếp để đội tuyển Anh thi đấu giao hữu với Australia với quan điểm của huấn luyện viên Sven rằng các cầu thủ gạo cội sẽ chỉ thi đấu trong vòng 45 phút. Tất nhiên, trong vai trò là cầu thủ của đội tuyển Anh, tôi phải được biết chuyện gì diễn ra. Tất cả mọi thứ đều ổn. Và bây giờ là đến lượt tôi. Kể từ sau trận đấu với West Ham, tôi đã nghĩ rất lâu và nghiêm túc về những gì tôi muốn nói với Sir Alex và những gì tôi muốn nghe được từ ông ấy. Chúng tôi có một vài ngày nghỉ và nó cho tôi thời gian để hoàn thành một vài thứ trong đầu của mình. Tôi cần biết có phải ông ấy muốn tôi rời khỏi United không và nếu ông ấy không muốn như vậy mà tiếp tục đối xử với tôi như thế, tôi muốn ông ấy hiểu rằng tôi vẫn có một lựa chọn khác. Tôi có đủ tiền trong ngân hàng để chắc chắn rằng quyết định đó của tôi không nằm ở vấn đề tiền bạc. Thậm chí tôi có thể giải nghệ. Tôi đã trao đổi điều này với Victoria. Mặc dù vậy, tôi không muốn những điều này biến thành sự thật:

“Bây giờ chúng ta có thể giải quyết dứt điểm vấn đề chứ?”

“Vấn đề gì chứ? Chúng ta có vấn đề gì sao?”

“Có đấy. Chúng ta đang rơi vào một hoàn cảnh không đáng có, không vì lí do gì cả. Tôi không thoải mái, và rất bối rối vì những gì ông cư xử với tôi.”

Ông ấy nói: “Tôi không làm gì với cậu cả.”

Và ông nói tiếp: “Cậu cũng đối xử với tôi theo cách đó: phớt lờ tôi, thậm chí không nhìn vào tôi khi họp đội.”

Những điều đó đều đúng nhưng chỉ là vì tôi muốn quên đi cảm giác thất vọng, để tránh cái cảm giác uất ức mà thôi. Nếu không thể giải quyết điều gì đó, ta sẽ có xu hướng cố gắng để không nghĩ đến nó.

“Cách mà ông đối xử với tôi đã diễn ra suốt nhiều tháng vừa rồi. Ít nhất là kể từ khi tôi bị gãy xương sườn và việc tôi đến thăm cung điện Buckingham, tôi không còn cảm thấy thích tập luyện, không còn cảm thấy yêu bóng đá nữa. Tôi không thể cứ tiếp tục như thế này được nữa.”

Khi tôi hỏi liệu ông ấy có tin rằng mọi người luôn nịnh hót tôi hay không và rằng có phải tôi đã thay đổi vì điều đó hay không, tôi nghĩ ông ấy đã giật mình, cảm giác như bị “bắt tận tay”. Đó là một khoảnh khắc rất lạ, một khoảnh khắc của sự bất ổn, không giống như những gì thường diễn ra giữa chúng tôi trước đó. Có lẽ ông ấy không ngờ mẹ và tôi lại nói với nhau về cuộc nói chuyện với ông ấy hoặc bất ngờ vì tôi không ngại để ông ấy biết. Ban đầu, ông phủ nhận điều đó, sau rồi lại cố giải thích chủ ý thực sự của ông ấy không phải như thế. Theo tôi hiểu, có lẽ huấn luyện viên trưởng đang cố ý bỏ qua vấn đề chính.

“Tôi không đồng ý với ông nhưng hãy gạt những điều đó sang một bên. Nếu ông không chấp nhận cách người khác đối xử với tôi, thì liệu có đúng không khi đổ lỗi cho tôi cơ chứ? Rồi trút sự bực dọc lên tôi như ông đã làm?”

Tôi nghĩ ông ấy cũng đồng tình với quan điểm đó. Dù chỉ là về nguyên tắc. Tuy nhiên, việc này quan trọng với tôi đến nỗi tôi không thể nào dừng mọi chuyện ở đó.

“Tôi đã 27 tuổi. Tôi nghĩ mình đã đủ trưởng thành. Và giờ tôi nghĩ mình biết cách ứng xử trước những lời khích lệ hơn là những lời

nhiếc móc. Chúng đã diễn ra mấy tháng nay. Có lẽ, trong quá khứ, điều đó đã tác động tốt tới tôi, nhưng giờ thì không còn hiệu quả nữa. Nếu tôi thi đấu tốt, đó là nhờ chính tôi và sự ủng hộ của gia đình, chứ không phải do cái cách mà ông đã đối xử với tôi."

Ông ấy cho rằng bản thân không cố ý chỉ trích tôi và rằng không có sự khác biệt trong cách ông ấy đối xử với tôi so với bất cứ cầu thủ nào khác trong đội. Mọi thứ có vẻ không phải thế nhưng tôi vẫn phải chấp nhận như vậy. Tôi đã nói hết những gì cần phải nói nhưng thật lạ khi ấy, ông không hề phản ứng lại. Và tuyệt nhiên, không có chút tức giận. Có lẽ cũng chính vì thế mà cuộc gặp hôm đó đã không có được điều mà tôi đã nghĩ hoặc một sự hòa giải thực sự. Lẽ nào tôi phải nói rằng tôi đang lên kế hoạch giải nghệ! Thay vào đó, ông ấy muốn chúng tôi tiếp tục:

"Cậu hãy cứ tương tác với tôi. Tôi sẽ tương tác lại với cậu. Chúng ta hãy tỏ ra chuyên nghiệp và sẽ tiếp tục phát huy."

Tôi đứng lên và bước ra khỏi căn phòng đó, ông ấy đã nói với tôi bằng một giọng nửa đùa nửa thật, pha một chút châm biếm:

"Đến đây và bắt tay chú, trước khi cậu bắt đầu khóc nào!"

Tôi không muốn khóc. Tôi không chắc rằng đó là lúc để bắt tay nhưng tôi đã làm vậy và rồi rời đi với cảm giác vẫn chưa có điều gì thực sự được giải quyết hay thay đổi. Mặc dù vậy, sáng hôm sau khi đến tập luyện, ít nhất tôi đã cảm nhận được một chút gì đó khác biệt. Sir Alex hoàn toàn khác hoặc dường như là tích cực, khuyến khích và thậm chí là thân thiện hơn. Trong một lúc, điều đó thật tuyệt. Dường như buổi gặp hôm trước đã có hiệu quả. Đó là tất cả những gì tôi cần để giúp tôi thoát khỏi mớ bòng bong mà tôi sa vào suốt thời gian qua. Không bị chỉ trích hằng ngày cũng có nghĩa là tôi có thể thoải mái tận hưởng các buổi tập và thi đấu, thứ mà tôi đã không có được nhiều tuần qua. Cảm giác như tôi và Sir Alex đã tìm thấy cách để vượt qua những rắc rối, căng thẳng từ sau khi tôi dính chấn thương gãy xương sườn và tới cung điện Buckingham.

Nhưng tôi đã sai. Thực tế, đó chỉ đơn giản là sự lặng yên trước một cơn bão tố khủng khiếp mà thôi.

Hôm Chủ nhật trước khi lên tập trung cùng đội tuyển Anh, chúng tôi đã có trận đấu với Manchester City trên sân nhà. Mùa này, ở trận lượt đi, chúng tôi đã để thua trận derby với tỉ số 1-3 trên sân Maine Road. Trận đó, tôi đã không thi đấu, vì thế không có lí do gì

để đổ lỗi cho tôi. Ngày hôm sau, Gary Neville kể với tôi rằng trong phòng thay đồ, Sir Alex tức giận đến độ Gary chưa từng thấy bao giờ cả. Kết quả ở trận đấu trên sân Old Trafford cũng không tốt hơn là mấy. Chúng tôi nhận bàn thua muộn và có một trận hòa với tỉ số 1-1. Ông ấy lấy tôi ra để chỉ trích trong phòng thay đồ và cho rằng tôi để mất bóng quá nhiều. Tôi thì lại nghĩ khác. Chỉ là một vài đường chuyền đi không đúng hướng mà thôi. Nhưng tôi không phản ứng lại, chỉ ngồi đó và để ông ấy nói, sau đó trong suốt cả tuần, thật đáng tiếc, tôi lại không làm được thế. Nếu tôi đứng lên bảo vệ bản thân ngay buổi chiều hôm đó, có lẽ mọi thứ sẽ không phức tạp đến thế.

Tuần đó, tuyển Anh thất thủ 1-3 trước Australia tại Upton Park. Các cầu thủ có kinh nghiệm chỉ thi đấu trong hiệp 1 và xuất hiện bầu không khí thật lạ lẫm khi biết rằng sau 45 phút nữa, các cầu thủ trẻ sẽ có cơ hội vào sân với một đội hình hoàn toàn khác. Người Australia với hầu hết các cầu thủ đang thi đấu tại Anh đã chơi ấn tượng và họ xứng đáng với 2 bàn thắng vươn lên dẫn trước khi bước vào giờ nghỉ. Tôi thực sự rất tức giận vì những gì đang diễn ra. Ngay khi chúng tôi trở lại phòng thay đồ, tôi đã hỏi Sven xem liệu chúng tôi có thể tiếp tục thi đấu ít nhất là một phần nào đó của hiệp 2 không. Tôi nghĩ chúng tôi đã nợ các cổ động viên tuyển Anh và vì thế chúng tôi muốn cố gắng để sửa chữa những sai lầm trong hiệp 1. Ông ấy nói không vì thỏa thuận giữa hai bên đã được chốt và thay đổi như vậy là không hay. Đó chỉ là một trận đấu giao hữu và là cơ hội để ông thử nghiệm với những cầu thủ như Wayne Rooney. Nếu bạn nghĩ về trận đấu với Thổ Nhĩ Kỳ tại vòng loại Euro 2004 trên sân Ánh sáng sau đó, cầu thủ 17 tuổi ấy đã tạo ra sự khác biệt, tôi tin là không ai có thể nói rằng quyết định của Sven ở trận đấu với Australia là không phù hợp cả.

Trận đấu chính thức tiếp theo của chúng tôi còn cách đó nhiều tuần nữa, vì thế lúc này không ai tính toán đến cả. Sau khi để thua Australia vào một buổi tối tháng 2, huấn luyện viên trưởng và các tuyển thủ Anh đã nhận những chỉ trích thậm tệ từ giới truyền thông. Đó là lần đầu tiên Sven nhận chỉ trích kể từ sau World Cup. Trận đấu đầu tiên tại vòng loại Euro 2004 là một trận đấu khó khăn thực sự. Đó là chuyến làm khách trên sân của Slovakia. Dù chúng tôi đã giành chiến thắng chung cuộc nhưng điều đó cũng chẳng nghĩa lí gì. Cả đội phải nhận chỉ trích từ giới truyền thông vì thi đấu không theo một phong cách nào cả, cũng như không có bất cứ niềm đam mê nào trong đó. Nhưng với tôi, quan trọng nhất vẫn là 3 điểm. Sau đó, trở về sân nhà, chúng tôi tiếp đón đội tuyển Macedonia, dù đã chơi thứ bóng đá đẹp mắt trong suốt cả trận đấu nhưng kết quả chúng tôi lại để hòa trước một đối thủ mà tưởng

chừng chúng tôi có thể thắng dễ dàng. Bất ngờ, những chỉ trích ngày càng tồi tệ hơn, cứ như thể những người phản đối việc Sven ngồi vào ghế huấn luyện viên trưởng tuyển Anh chỉ chờ cơ hội này để cố gắng khiến ông mất việc vậy.

Rất nhiều chỉ trích được đưa ra nhắm đến việc chúng tôi ra sân với hai đội bóng hoàn toàn khác nhau và những tranh cãi giữa câu lạc bộ với đội tuyển quốc gia. Đã rộ lên những ý kiến thật lố bịch như Sven không đủ khả năng để đối đầu với các huấn luyện viên tại giải Ngoại hạng Anh. Nhưng với tôi, vấn đề không nằm ở chuyện lựa chọn thi đấu cho Man United hay đội tuyển Anh. United là cuộc sống của tôi khi nói về bóng đá nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không cảm thấy tự hào khi thi đấu cho đội tuyển quốc gia, đặc biệt là trong vai trò đội trưởng. Khi đọc và nghe tất thảy những lời chỉ trích ấy, tôi chợt thấy băn khoăn, liệu có phải huấn luyện viên trưởng của Man United là người đã tạo ra chúng hay không? Phải chăng sự nghiệp thi đấu quốc tế của tôi cũng như cách sống của tôi với tư cách một người chồng, một người cha chính là một phần của thứ mà tôi gọi là "Vấn đề của David Beckham", giống như những gì mà huấn luyện viên trưởng của Manchester United vẫn nhìn nhận? Tất nhiên, tôi có thể nghĩ về tất cả những thứ đó, nhưng tôi không thể làm gì vào lúc này. Điều quan trọng là trở lại Carrington tập luyện để chuẩn bị cho trận đấu gặp Arsenal trên sân nhà tại vòng 5 FA Cup.

Tôi vẫn còn nhớ trước đó, Sir Alex tập hợp chúng tôi lại. Ông nói với tất cả, chứ không chỉ những cầu thủ vừa trở về từ đội tuyển Anh:

"Giờ các cậu đã trở lại câu lạc bộ rồi. Trước mắt là một trận đấu quan trọng vào thứ Bảy tới. Các cậu phải chắc chắn tâm trí của mình để đúng chỗ đấy."

Cảm giác lạnh nhạt trong bầu không khí giữa chúng tôi đã bắt đầu xuất hiện trở lại. Có vẻ điều gì đó đã khiến ông ấy bực mình. Chính tôi cũng không biết. Tôi có thể cảm nhận được sự căng thẳng ấy. Tôi nhớ mình đã nói chuyện với một người đồng đội vào tối thứ Sáu, ngay trước trận đấu với Arsenal:

"Mọi thứ có vẻ không ổn. Có gì đó sẽ xảy đến với cậu đấy. Thể nào cũng có chuyện vào ngày mai cho mà xem."

Trận đấu đó diễn ra không thực sự thuận lợi với chúng tôi. Arsenal có bàn thắng mở tỉ số từ một pha bóng may mắn khi bóng đập hàng rào và đổi hướng sau quả đá phạt. Trong giờ nghỉ, Sir

Alex bày tỏ sự không hài lòng với cách tôi thi đấu trên sân trong hiệp 1. Tuy nhiên, vị trí sở trường của tôi không phải là một hậu vệ phải. Tôi nghĩ mình nên được đẩy lên thi đấu cao hơn, hướng về vị trí của Ashley Cole. Tôi không thể hiểu nổi ý đồ của ông ấy là gì. Tất nhiên, tôi đã để ý Gary, người thi đấu ngay phía sau tôi và anh ấy cũng không hoàn toàn đồng ý với quan điểm của ông ấy. Thế nhưng, dù tôi nói gì cũng vô ích. Bước vào hiệp 2, mới chỉ bị dẫn 0-1, chúng tôi vẫn giành được quyền kiểm soát bóng tương đương đối thủ và còn 25 phút nữa để sửa sai.

Thế nhưng, mọi thứ lại càng tồi tệ hơn. Ngay đầu hiệp 2, Edu đi bóng từ cánh phải và dạt vào trung lộ trong khi tôi đang chạy đuổi theo không quá quyết liệt. Edu đẩy bóng cho Wiltord di chuyển khôn ngoan ở trước vòng cấm. Wiltord qua người và tung cú dứt điểm, đưa Arsenal dẫn trước với tỉ số 2-0. Tôi và các đồng đội của mình đã thi đấu không thực sự tốt trong tình huống này. Sau trận đấu, chúng tôi lầm lũi tiến vào phòng thay đồ với thất bại ê chề 0-2. Trong phòng thay đồ, tôi cởi giày và miếng lót ra vì trong trận tôi đã nhận phải cú đá vào ống đồng và bị thay ra trong hiệp 2. Khi ấy, huấn luyện viên trưởng bước vào, đóng cửa, cởi áo khoác và treo nó lên móc. Lời đầu tiên ông nói với cả đội là về tôi:

“David này, cậu nghĩ sao về bàn thua thứ hai? Cậu đã làm cái quái gì thế?”

Ông ấy đang đổ lỗi cho tôi? Tôi thực sự bất ngờ.

“Đấy không phải lỗi của tôi. Đội hình tấn công của họ đã vượt qua ai đó ở hàng tiền vệ chứ.”

Ông ấy tiếp tục: “Chúng tôi đã bảo cậu trước trận rồi mà. Vấn đề của cậu là không chịu nghe những gì mọi người đã nói.”

Tôi không thể tin nổi nữa. Tôi luôn luôn lắng nghe và tiếp thu những gì mà mọi người góp ý trong suốt sự nghiệp của mình. Tôi luôn trân trọng những gì ông ấy nói kể từ ngày đầu đến đây và cho tới tận bây giờ, tôi vẫn đang nghe theo từng lời dạy của ông.

“David này, khi cậu sai, cậu phải thừa nhận là mình làm sai chứ.”

“Tôi rất tiếc vì phải phản bác lại nhưng tôi không sai. Đó không phải là lỗi của tôi và tôi không việc gì phải nhận lỗi vì điều đó cả.”

Mọi người trong phòng thay đồ có thể lắng nghe tất cả. Chắc chắn, mọi người đều biết tôi đúng. Ít nhất khoảng một nửa đội hình mắc lỗi hệ thống ở bàn thua thứ hai. Nhưng với huấn luyện viên

trưởng, tất cả đều đổ dồn lên đầu tôi. Thực tế, tôi thấy mình như bị quát nạt một cách công khai ngay trước mặt đồng đội và bị dồn vào một góc dù không có bất cứ lí do nào cả. Không có bất cứ cầu thủ, chắc chắn không có một cầu thủ United nào gặp những chuyện như thế với huấn luyện viên trưởng. Khi nghĩ lại, quả thật tôi còn cứ tưởng những chuyện đã xảy ra chiều hôm ấy không phải là sự thật.

Từ bên kia căn phòng, ông ấy bước một hoặc hai bước gì đó đến chỗ của tôi. Có một chiếc giày trên sàn. Ông vung chân đá bay nó lên. Nhắm vào tôi hay bức tường? Nó có thể bay đến bất cứ đâu trong phòng với sự tức giận dồn nén trong cú sút ấy. Không may, chiếc giày bay thẳng tới vị trí tôi ngồi và để lại vết rách ở vùng mí mắt. Đột nhiên, tôi cảm thấy đau nhói ở phía bên trên mắt trái. Tôi phải lấy tay bịt lại trong khi máu bắt đầu nhỏ ra từ phần lông mày. Trong lúc không thể giữ bình tĩnh, tôi đứng dậy, lao đến chỗ ông ấy. Tôi không biết trước đây mình đã bao giờ mất kiểm soát như thế chưa. Trong lúc ấy, một vài cầu thủ nhanh chân đứng dậy để kéo tôi lại. Đầu tiên là Giggsy, sau đó là Gary và Ruud van Nistelrooy. Phòng thay đồ lúc ấy như một cảnh quay trong bộ phim xã hội đen khi mọi người cố gắng giữ tôi lại trong lúc tôi đang cố lao vào để ăn thua đủ với ông ấy. Huấn luyện viên trưởng lùi lại một vài bước, có lẽ ông ấy cũng sững sờ với những gì đang xảy ra. Bầu không khí căng thẳng kéo dài khoảng vài phút. Tôi dần bình tĩnh lại và đi thẳng tới phòng y tế để xử lí vết thương.

Một trong số những nhân viên y tế đã giúp tôi cầm máu. Tôi ở đó trong khoảng 5 phút. Trong khi ấy, bác sĩ, nhân viên vật lí trị liệu đã cố gắng khuyên tôi không nên quay lại và gây chuyện nữa. Cuối cùng, tôi đã bảo họ rằng mọi thứ vẫn ổn và tôi quay trở lại phòng thay đồ. Khi tôi đến cửa, huấn luyện viên trưởng vẫn ở đó:

“Tôi xin lỗi, David. Tôi không cố ý.”

Khi ấy, tôi vẫn rất tức giận và không muốn phản ứng lại. Tôi thậm chí còn không muốn nhìn ông ấy. Tôi không nói gì, chỉ đi thẳng qua chỗ ông ấy, đến hành lang của các cầu thủ. Hôm đó, Victoria cũng có mặt ở sân. Tôi chỉ muốn rời sân Old Trafford ngay lập tức và trở về nhà.

“Chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra với mắt của anh thế?”

Tôi bảo sẽ kể với cô ấy sau nhưng cô ấy muốn biết ngay tại đó. Tôi giải thích với cô ấy và cô ấy đùng đùng nổi giận. Cô ấy đã hiểu cảm giác khó khăn của tôi trong suốt mùa giải. Và bây giờ, cô ấy nghĩ

mình có thể làm điều gì đó:

"Ông ấy không thể đối xử với anh như thế được. Em sẽ đến gặp ông ta ngay bây giờ."

Tôi cũng không biết Victoria sẽ nói gì hoặc làm gì nếu có cơ hội vào tối hôm ấy nữa. Tôi không muốn lại tiếp tục lao vào một cuộc tranh cãi với vợ. Tôi biết sẽ không ổn khi tôi tiếp tục ở đó và nghĩ chúng tôi nên trở về nhà. Tối hôm đó, khi trở về nhà, vùng mắt tôi lại tiếp tục chảy máu và tôi đã phải gọi bác sĩ đến nhà. Anh ấy kiểm tra và dán vết rách lại. Lẽ ra tôi phải biết điều gì đang chờ đón mình ở phía trước. Những ngày đó, thật khó để giữ bí mật với mọi chuyện. Thậm chí, ngay cả trước khi các cầu thủ Arsenal và United kịp rời sân Old Trafford chiều hôm đó, chuyện xảy ra trong phòng thay đồ đã bắt đầu được hé lộ và xuất hiện trên khắp các trang tin, mặt báo. Sáng hôm sau, khi tôi bước ra khỏi căn nhà tại Alderley Edge với mái tóc được buộc ra sau để đảm bảo chúng không chạm vào vết thương, chỉ trong một vài phút, ai đó đã chụp được ảnh và chúng lập tức xuất hiện trên các trang báo sáng ngày thứ Hai. Cùng với tất cả những cảm xúc khác, tôi đang cố gắng kiểm soát rắc rối, nhưng có vẻ tôi đang giống như một nhân chứng sống cho những gì đã diễn ra.

Quả thật, xảy ra mâu thuẫn hay bất đồng với huấn luyện viên trưởng là điều khá tồi tệ. Điều đó khiến mọi thứ xung quanh bạn trở nên khó khăn hơn khi cả triệu người đang hướng về bạn và chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra, đồng thời đưa ra những dự đoán về điều đó. Ít nhất, khoảng một vài ngày, tôi vẫn lang thang trong suy nghĩ của mình để nghĩ xem tại sao quan hệ của tôi và Sir Alex lại ra nông nỗi đó, và xem xét những thứ mà ông ấy đã làm trong phòng thay đồ khi ấy có phải là một tai nạn hay không. Mặc dù sau đó, ông ấy đã nói lời xin lỗi, và bây giờ những lời đó cũng đã xuất hiện trên khắp các mặt báo, tôi vẫn nghĩ mình cần nhận được lời xin lỗi công khai.

Bên ngoài sân Old Trafford, toàn bộ sự việc đó trở thành chủ đề lớn gây xôn xao dư luận. Thường lệ, mọi người sẽ bàn tán về những gì đang diễn ra cho dù là họ có thể không hiểu hoặc không biết điều gì đã thực sự diễn ra. Điều đó khiến tôi tập trung hơn vào việc nhìn nhận nguyên nhân mâu thuẫn. Chúng tôi, tôi và Sir Alex, đã có mâu thuẫn lớn. Tôi đã nói những điều mà lẽ ra không nên nói, nhưng thực tế ông ấy đã cư xử không thực sự tốt. Đến tận bây giờ, tôi thậm chí vẫn còn một vết sẹo ở vùng mắt trái. Sự căng thẳng trong một vài tháng trước dường như đã bùng nổ trong những thời khắc đó. Nhưng chỉ có huấn luyện viên trưởng có thể

nói cho bạn biết cảm xúc của ông ấy ra sao, và tôi cũng biết, như ông ấy đã chia sẻ thẳng thắn, rằng ông ấy không hề cố ý trong vụ việc "chiếc giày bay" cho dù có tức giận đến đâu đi nữa. Tôi cũng nghĩ căn bản là ông ấy không cố ý. United có một trận đấu cực kì quan trọng vào giữa tuần khi chúng tôi đối đầu Juventus tại Champions League và tôi không muốn những vấn đề cá nhân giữa tôi và huấn luyện viên trưởng ảnh hưởng đến sự chuẩn bị của cả đội.

Tôi chợt nhận ra rằng, cho dù Sir Alex nói gì hay làm gì, tôi vẫn có thể bỏ đi cảm giác buồn bã, tức giận trước trận đấu vào đêm thứ Tư tại Old Trafford. Đó là điều đúng đắn và sẽ giúp ích cho tôi, đồng đội và cả đội bóng. Tôi đã phát đi thông điệp rằng những gì diễn ra vừa qua chỉ là một tai nạn, tất cả đã ở phía sau và bây giờ, điều chúng tôi quan tâm nhất là thi đấu tập trung để đánh bại Juventus. Đó là điều mà chúng tôi đã làm được. United giành chiến thắng 2-1. Sau trận đấu, Sir Alex đã phát biểu công khai rằng tôi đã thi đấu rất tốt. Và tôi đánh giá cao điều đó. Và lần tới, chúng tôi đã có dịp ngồi xuống, và câu chuyện là về bóng đá. Không có bất cứ một cuộc gặp mặt nào hay đại loại như thế. Chúng tôi đã theo dõi video trận thua Arsenal. Sir Alex đã chỉ ra vị trí tôi đã đứng sai vị trí ở bàn thua thứ hai nhưng ông ấy cũng phải thừa nhận rằng thực tế là cả đội đã cùng sai vị trí trên sân. Điều đó gần như công nhận rằng việc chỉ trích tôi trong phòng thay đồ chiều hôm ấy là không công bằng với cá nhân tôi.

Trong suốt sự nghiệp của mình, từng có đôi ba thời điểm tôi chỉ muốn nghỉ đá ngay lập tức. Một tháng sau, mọi thứ diễn ra như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mặc dù vậy, tôi cũng không thừa nhận rằng trong những ngày sau trận đấu với Arsenal, quan hệ của Sir Alex và tôi đã đi đến một điểm xa tới mức mà gần như không thể quay lại. Có phải Alex Ferguson đã quyết định tương lai của David Beckham kể từ đó? Quyết định rằng ông ấy không muốn tôi xuất hiện ở câu lạc bộ nữa? Cho dù có thế thì tôi vẫn tin, điều đó cũng không giúp ông chuẩn bị tinh thần tốt hơn bao nhiêu so với tôi trước tiến triển của sự việc trong vòng 6 tháng sau đó.

Chương 14
SINH RA VÀ TRƯỞNG THÀNH TẠI UNITED

“Lần đầu tiên mối quan hệ của tôi với câu lạc bộ rạn nứt.”

Thổ Nhĩ Kỳ đã thể hiện màn trình diễn phi thường tại World Cup 2002 với khả năng chuyền bóng, di chuyển ấn tượng và cả sự sắc sảo trong khâu dứt điểm. Họ đã thi đấu thuyết phục và trở thành một trong những đội bóng đáng xem nhất tại kì World Cup năm đó. Chắc chắn, nếu chỉ nhìn từ góc độ bóng đá đơn thuần, hai trận đấu với Brazil ở vòng bảng và trận bán kết sẽ là hai trận đấu hấp dẫn nhất ở mùa hè năm đó. Họ trở về từ Nhật Bản và Hàn Quốc với vị trí đội bóng hạng 3 thế giới. Và tất nhiên, chúng tôi muốn tạo nên điều bất ngờ với họ tại vòng loại Euro 2004. Ở chiến dịch đó, chúng tôi phải gặp Thổ Nhĩ Kỳ ở lượt đấu cuối cùng. Trận đấu giữa Anh và Thổ Nhĩ Kỳ sẽ quyết định đội bóng nào giành vé trực tiếp tới Bồ Đào Nha vào mùa hè 2004 ở bảng đấu thứ 7. Đó là ngày 2/4/2003, sau khi đánh rơi 1 điểm trên sân nhà trong trận đấu với Macedonia ở giai đoạn đầu mùa giải, chúng tôi hiểu rằng mình sẽ phải có một kết quả tốt trước Thổ Nhĩ Kỳ trên sân vận động Ánh sáng để có được lợi thế hoàn thành bảng đấu với vị trí nhất bảng, nhất là khi chúng tôi sẽ có lượt trận cuối cùng với chính Thổ Nhĩ Kỳ trên sân Istanbul vào cuối tháng 10.

Mặc dù lẽ ra chúng tôi cần thi đấu trên sân vận động quốc gia trong các trận của đội tuyển Anh, nhưng tôi cũng thực sự rất thích được tham gia các trận đấu quốc tế trên sân nhà của các câu lạc bộ khác trong nước. Điều đó cũng sẽ giúp những cổ động viên chưa từng đến Wembley có cơ hội theo dõi các tuyển thủ Anh bằng xương bằng thịt thi đấu và nhờ thế mà mối quan hệ giữa các fan và các cầu thủ trở nên tốt đẹp hơn. Đây cũng là dịp để tất cả mọi người xếp lòng trung thành của mình với một câu lạc bộ qua

một bên để cùng nhau đoàn kết, cổ vũ và ủng hộ đội tuyển Anh. Dường như đến tận bây giờ, các cổ động viên của Anh vẫn thường hô vang tên các cầu thủ của United khi tên của họ được xướng lên trước giờ bóng lăn. Các trận đấu mang nhiều áp lực sẽ giúp chúng tôi có được sự cổ vũ cuồng nhiệt từ các đám đông trên khán đài. Tất cả chúng tôi khi ấy đều hướng đến trận đấu với Thổ Nhĩ Kỳ trên sân Ánh sáng: bầu không khí tại đó căng thẳng như bất kì một sân đấu nào tại Anh.

Tôi không có ý chỉ trích Sunderland vì những gì đã diễn ra ngoài sân cỏ vào đêm đó. Những rắc rối từ đám đông cổ động viên trước và trong các trận đấu thực sự là một điều đáng tiếc, giống như trở lại những ngày tồi tệ trước kia: những kẻ ngu ngốc, nhiều kẻ trong số họ phớt lờ, đang khiến các fan tuyển Anh còn lại và cả đội tuyển Anh nữa cảm thấy thất vọng. Sau đó, tôi tự nghĩ rằng việc thi đấu trên sân không khán giả ở những trận đấu tiếp theo có khi lại không vướng vào những thứ tồi tệ như thế này. Đó cũng là thông điệp từ UEFA khi họ mở cuộc điều tra về những câu hát, lời cổ vũ có khuynh hướng phân biệt và cả việc khán giả tràn xuống sân nữa. Nếu đội tuyển Anh phải thi đấu trên sân không khán giả, điều đó sẽ khiến mọi người nhận ra tổn thất mà những kẻ phân biệt chủng tộc hay những kẻ gây rắc rối đã tạo ra trong trận đấu của chúng tôi hôm đó. Trước khi chúng tôi thi đấu với Slovakia trên sân nhà ở lượt trận tiếp theo, chúng tôi đã tạo ra được một làn sóng truyền thông yêu cầu các cổ động viên ủng hộ đội tuyển Anh một cách phù hợp. Đáng tiếc, ở trận đấu trên sân Riverside, tôi lại không có cơ hội thi đấu vì tấm thẻ vàng phải nhận ở trận gặp Thổ Nhĩ Kỳ. Mặc dù vậy, mọi người đã nói với tôi rằng các cổ động viên tại Middlesbrough đã khiến nước Anh phải tự hào. Chúng tôi đã thay đổi cách mọi người trên toàn thế giới vẫn nghĩ về các cổ động viên của tuyển Anh sau kì World Cup 2002. Tôi hy vọng rằng điều đó sẽ tiếp tục. Mọi thứ sẽ thực sự kinh khủng nếu chúng tôi vượt qua vòng loại nhưng lại không thể đến Bồ Đào Nha vì án phạt khi để những rắc rối ngoài sân cỏ liên tiếp xảy ra.

Những rắc rối liên quan đến đám đông cổ động viên gần như đã chiếm trọn "spotlight" trong buổi tối ở sân Ánh sáng. Những dòng tin, bài viết về đám hooligan kia cũng nhiều chẳng kém gì loạt bài viết về tuyển Anh. Quả thực là sự hổ thẹn khi những thứ đó khiến cho hình ảnh của nước Anh xấu đi trước cộng đồng quốc tế. Nhưng có một điều mà chúng tôi vẫn có thể tự hào, đó là việc chúng tôi đã đánh bại một trong những đội bóng được coi là mạnh nhất tại châu Âu thời điểm bấy giờ với tỉ số 2-0 và vươn lên dẫn đầu bảng. Thứ Bảy tuần trước, chúng tôi đã đến làm khách trên sân của đội tuyển Liechtenstein và có chiến thắng với tỉ số

tương tự. Sau trận đấu đó, nhà bình luận và các cổ động viên của chúng tôi bắt đầu đưa ra những nhận định về chiến thắng trước đội bóng tiểu nhược: Làm sao đội tuyển Anh có thể đến vòng chung kết Euro nếu họ phải chật vật mới đánh bại được một đội bóng gồm toàn các cầu thủ bán chuyên? Nhưng bóng đá quan trọng là nằm ở tính hiệu quả và kết quả đạt được. Trước đó, chúng tôi đã chỉ có một trận hòa trước Macedonia tại Southampton dù đã chơi một thứ bóng đá bùng nổ và đẹp mắt. Thay vì thế, mặc dù phải thi đấu trong những điều kiện khó khăn, chúng tôi vẫn có thể giành thành tích bất bại ở tất cả các trận đấu tại bảng đấu thứ 7. Sven luôn nói một điều rất quan trọng: hãy giành lấy 3 điểm. Bạn chỉ cần giành 3 điểm ở các trận đấu phải thắng và không quan trọng bạn đạt được điều đó bằng cách nào. Khi các trận đấu lớn diễn ra cũng là lúc bạn sẽ mong đợi mình có được màn trình diễn tuyệt vời nhất.

Thổ Nhĩ Kỳ là đội bóng thiên về sở hữu và kiểm soát bóng. Họ làm điều này tốt chẳng kém bất kì đội bóng lớn nào trên thế giới. Nếu để họ có cơ hội, họ sẽ khiến hàng phòng ngự của bạn tan nát sau một vài đợt tấn công. Sven và trợ lí của ông là Brian Kidd, người thay thế Steve McClaren, đã khẳng định tầm quan trọng của việc chúng tôi có thể bẻ gãy nhịp độ tấn công của họ và có thể giành lại quyền định đoạt trận đấu. Trong vai trò một người đội trưởng, tôi nghĩ điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào tôi khi cố gắng và dẫn dắt mọi người trong trận đấu. Ngay trong hiệp 1, tôi đã cố gắng thực hiện một vài pha tắc bóng và điều đó khiến tôi phải nhận một thẻ vàng, nhưng tôi cũng không thấy tiếc nuối gì cả. Tôi biết điều này nghe có vẻ đã quá lỗi thời nhưng việc cố gắng duy trì vị trí và cầm chân họ là những gì mà chúng tôi cần làm trước Thổ Nhĩ Kỳ. Họ có đủ thời lượng cầm bóng nhưng chưa bao giờ có đủ thời gian để ổn định đội hình và tổ chức các đợt tấn công. Trong suốt buổi tối, tôi luôn nghĩ chúng tôi mới là đội bóng có thể ghi bàn. Thổ Nhĩ Kỳ không có một cơ hội nào thực sự thuận lợi để ghi bàn như chúng tôi. Chẳng hạn như pha bóng ở đầu trận mà cả tôi và Wayne Rooney đều không thể tận dụng được. Mặc dù Rooney không thể ghi bàn được, nhưng cậu ấy đã khiến chúng tôi rất hứng thú mỗi khi có bóng và điều đó đe dọa rất lớn đến đội khách. Trong khi đó, Michael Owen lại thực hiện những bước di chuyển không bóng hết sức thông minh quanh Rooney và tôi chắc rằng Michael sẽ ghi bàn. Nhưng, Michael Owen lại dính chấn thương sau khoảng một giờ thi đấu và người được vào thay là Darius Vassell. Và chính cậu ấy là người đã ghi bàn thắng mở tỉ số với cú sút bồi sau khi bóng nảy ra từ pha đệm bóng của Rio Ferdinand ở phút 75 của trận đấu. Hôm đó, David James đã có một tình huống cứu thua ngoạn mục

và sau đó Kieron Dyer mang về một quả phạt đền ở những phút cuối cùng. Đó là khoảng thời gian bù giờ ở hiệp 2 và chúng tôi gần như đã nắm chắc chiến thắng. Nó không giống như quả penalty ở trận đấu với Argentina tại World Cup 2002. Nhưng cảm giác tuyệt vời sau khi đá quả penalty đó thì lúc nào cũng vậy.

Trong suốt mùa giải này, tôi đã đứng giữa biết bao nhiêu là nghi ngờ, thất vọng và tức giận. Sau quả penalty thành công ở phút cuối, tôi lao về phía cột phạt góc sân và lúc đó dường như không có chỗ cho những lo lắng, muộn phiền. Tôi không muốn phải xuất sắc hơn nữa. Chúng tôi đang ở đây và đừng quan tâm đến những người nghi ngờ chúng tôi, những cảm xúc hưng phấn đã từng xuất hiện trong các trận đấu ở Munich và Sapporo. Sau đó, Sven như hét lên, như thể hiện rằng ông ấy đã đặt tất cả niềm tin vào chúng tôi. Khi chúng tôi thi đấu không tốt, ông ấy luôn ở bên cạnh và sẵn sàng nhận mọi chỉ trích. Khi chúng tôi chiến thắng, ông sẽ ở đó để nói những lời này với tất cả mọi người:

"Tối nay, các cầu thủ đã thi đấu rất tuyệt vời. Tôi rất hài lòng về họ."

Sáng sớm hôm thứ Năm, tôi dốc hết năng lượng mới sau những chiến thắng hôm trước để trở về Manchester. Liệu tôi có thể gạt vấn đề giữa tôi và Alex Ferguson sang một bên? Gary Neville luôn nói với tôi rằng Sir Alex vướng phải điều đó với mọi cầu thủ ít nhất một lần trong một mùa giải: có vẻ đó là phong cách của ông ấy. Bạn sẽ không thể nào tranh luận về những kết quả. Ông ấy luôn luôn muốn có được nhiều thứ hơn từ chúng tôi, từ năm này qua năm khác? Có lẽ những thứ đó có thể là khác nhau giữa hiện tại và thời điểm cuối mùa giải. Chúng tôi đã để thua 0-2 trước Liverpool tại chung kết Worthington Cup ở Cardiff. Chúng tôi cũng đã bị loại khỏi FA Cup: tôi sẽ không bao giờ quên trận thua đó và những gì diễn ra ngoài sân bóng (sự cố chiếc giày bay). Nhưng tại giải Ngoại hạng Anh, chúng tôi vẫn đang cho thấy sự ổn định và đi đúng hướng. United vẫn đang thi đấu tốt với chuỗi trận thắng liên tiếp kể từ tháng 12/2002 dù Arsenal vẫn bám đuổi gắt gao. Tại Champions League, chúng tôi sẽ đối đầu với Real Madrid ở trận tứ kết. Dù thế nào đi chăng nữa, không ai cảm thấy chán nản khi thi đấu hoặc xem các trận đấu của Man United. Trận chung kết cúp châu Âu sẽ diễn ra tại chính sân nhà Old Trafford của chúng tôi chỉ khoảng chưa đầy 2 tháng nữa.

Sau khi biết sẽ thi đấu với Real Madrid, chúng tôi bước ra ngoài sân tập với tâm lí rằng đó sẽ là trận đấu hấp dẫn nhất tại châu Âu. Không chỉ bởi vì cả hai đều là những đội bóng vĩ đại của châu Âu

mà còn nằm ở phong cách chơi của hai đội. Chúng tôi hiểu những kinh nghiệm trong quá khứ đáng giá thế nào trong những cuộc đối đầu như thế này. Và cả bầu không khí cuồng nhiệt trên khán đài nữa. Có ai mà lại không phấn khích khi được bước ra sân thi đấu tại Old Trafford hay Bernabeu trong những trận đấu như thế chứ? Tất cả chúng tôi đều biết nếu giành chiến thắng, United sẽ có cơ hội lớn trở thành nhà vô địch mùa này. Bạn có thể cảm nhận bầu không khí phấn khích, sục sôi hướng đến cuộc đối đầu với Madrid ở bất cứ nơi đâu quanh thành phố Manchester.

Tôi vẫn nhớ là đúng vào thời điểm diễn ra lễ bốc thăm các cặp đấu tại tứ kết Champions League, khoảng 2 tuần trước trận lượt đi, câu chuyện tôi sẽ chuyển đến Real Madrid bắt đầu rộ lên trên khắp các mặt báo. Tôi biết những tin đồn đó chẳng ảnh hưởng gì đến tôi cả và có lẽ chúng cũng không ảnh hưởng gì đến câu lạc bộ. Tôi nghĩ Sir Alex đã đúng khi ông ấy chỉ coi chúng là những tin đồn nhằm tác động tiêu cực đến chúng tôi trước trận mà thôi:

"Quả là một sự trùng hợp ngẫu nhiên khi chuyện này lại nổi lên đúng vào thời điểm chúng tôi đang chuẩn bị để thi đấu với họ."

Chúng tôi muốn sẵn sàng cho trận đấu với Madrid và cả một trận đấu rất quan trọng tại Ngoại hạng Anh vào cuối tuần trước đó: đối thủ là Liverpool trên sân nhà Old Trafford. Phần cơ đùi của tôi vẫn hơi đau sau trận đấu với Thổ Nhĩ Kỳ, nhưng chẳng có gì nghiêm trọng cả. Tôi không nghĩ điều đó sẽ khiến tôi phải ngồi ngoài ở trận đấu tiếp theo của United. Vào sáng hôm thứ Bảy, khi đang ở phòng sinh hoạt của các cầu thủ, tôi chợt nhận được cuộc gọi của Mike Phelan. Ông ấy bảo rằng huấn luyện viên trưởng muốn gặp tôi, vì thế tôi đến thẳng phòng làm việc của ông ấy.

"Tôi không muốn mạo hiểm với cậu, David ạ. Tôi muốn giữ gìn cậu cho trận đấu trong tuần tới (với Real Madrid). Cậu biết đấy, cậu bị đau ở vùng đùi sau. Tôi muốn cậu sẵn sàng nhất cho trận đấu vào tối thứ Ba."

Tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi huấn luyện viên trưởng cho tôi ngồi ngoài để nghỉ ngơi cả. Tôi chưa bao giờ muốn nghỉ ngơi. Tôi không bao giờ muốn bỏ lỡ bất cứ trận đấu nào. Và tôi đã cố gắng để khiến ông ấy đổi ý.

"Tôi hiểu ý của cậu nhưng tôi sẽ không dùng cậu ở trận đấu tới. Vậy nhé."

Tôi bước ra ngoài:

“Tốt. Được thôi. Nếu đó là điều ông muốn.”

Tôi phải ngồi trên băng ghế dự bị ở trận đấu đó nhưng ít nhất tôi cũng hiểu tại sao. Mặc dù vậy, tôi vẫn thấy khá bực mình. Tôi không quá “gắt” trong những trận đấu với Liverpool như Gary. Anh ấy luôn vướng vào những rắc rối trong nhiều năm qua khi khiêu khích các cổ động viên của họ. Nhưng nếu tôi có thể, tôi luôn muốn thi đấu chống lại họ, Liverpool. Đặc biệt là sau những chỉ trích mà chúng tôi phải nhận khi để thua chính họ ở chung kết Worthington Cup trên sân Thiên niên kỉ (Millennium Stadium). Trở lại trận đấu trên sân Old Trafford, Liverpool nhận bàn thua và chỉ còn thi đấu với 10 người chỉ sau đúng 5 phút trên sân. Sami Hyppia đã bị truất quyền thi đấu sau khi phạm lỗi trong vòng cấm và Ruud là người đã ghi bàn mở tỉ số cho United. Tỉ số là 2-0 sau khoảng 1 giờ thi đấu. Cuối cùng, chúng tôi đã giành chiến thắng với tỉ số 4-0. Tôi cũng có cơ hội thi đấu và góp công vào hai bàn thắng cuối và cảm thấy rất tuyệt: chúng tôi đã làm được điều mà mình cần ở giải Ngoại hạng với việc vươn lên dẫn đầu bảng khi Arsenal chỉ có được một trận hòa ở trận đấu cùng giờ. Tôi rời băng ghế dự bị và bước vào trận đấu mà không có bất cứ đau đớn gì ở vùng đùi sau. Và hôm nay, thứ Hai, chúng tôi đã có mặt ở Madrid để chuẩn bị cho trận tứ kết lượt đi.

Real Madrid là tập hợp của rất nhiều cầu thủ ở đẳng cấp thế giới. Những ngôi sao của họ, được gọi với cái tên *galacticos*[1] nổi tiếng trên khắp Tây Ban Nha. Chúng tôi có thể theo dõi các trận đấu tại La Liga trên ti vi hằng tuần và cũng đã biết hết các cầu thủ của Real qua các trận đấu trước đó. Trong quá khứ, tôi cũng đã từng lao đến một hoặc hai cầu thủ của Real như những idol của mình. Tôi cũng đã đến Tây Ban Nha cùng với một vài cầu thủ của United vào đầu năm 2003 để quay quảng cáo cho nhãn hàng Pepsi trên ti vi. Tất cả chúng tôi đều ăn mặc như Clint Eastwood, một diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất và nhà soạn nhạc phim người Mỹ với râu quai nón, bộ đồ bằng da và rất nhiều phụ kiện như ở miền Tây vậy. Trong quảng cáo đó, với sự giúp sức của một chú ngựa, tôi đã có một cảnh quay và chiến thắng thủ môn của Madrid, Iker Casillas. Cuối cùng, Roberto Carlos bước ra với những bước đi hào sảng cùng mái tóc kiểu Mohican và cứ như thể anh ấy muốn nói:

[1] Dải ngân hà.

“Nếu anh muốn khoe tài sút phạt thì phải nói chuyện với tôi này.”

Khi bạn xuất hiện trước những người như Raul, Zidane, Luis Figo và Ronaldo, sẽ luôn có những mối đe dọa rằng bạn ra sẽ thi đấu

với danh tiếng của họ thay vì với một cầu thủ hạng trung. Thậm chí, ở đẳng cấp rất cao, đôi khi bạn cũng phải tự nhắc nhở bản thân rằng: bạn không phải đến đây để chụp ảnh. Chúng tôi đã chuẩn bị tốt cho trận đấu tại Madrid và tập luyện tại Bernabeu vào chiều muộn hôm trước trận đấu. Thậm chí khi sân đấu không có một ai, đó vẫn là một sân vận động tuyệt vời. Trong giai đoạn tập luyện, bạn sẽ có cơ hội để làm những thứ mà bạn không thể nào làm trong trận đấu được: nhìn xung quanh và lưu trọn vào ký ức của bạn. Trước đó, tôi đã từng thi đấu tại đây nhưng hôm thứ Hai ấy lại khác. Quy mô của sân đấu, cảm giác của bề dày lịch sử: giống như một ánh hào quang mà sân Old Trafford cũng đang có vậy. Lịch sử của các trận đấu vẻ vang, các cầu thủ hàng đầu, và những chiếc cúp được trưng bày ở những nơi trang trọng nhất. Ngay khi chúng tôi bước ra sân luyện tập, tôi đã phải gọi điện về nhà:

"Anh chưa bao giờ có cảm giác như thế này. Nơi đây khiến anh phải run lên. Anh đang rất rất mong ngóng đến trận đấu diễn ra vào tối mai."

Sau bữa tối hôm đó, chúng tôi xem một video mà Carlos Queiroz đã tổng hợp. Đó là một ý tưởng hay để giúp chúng tôi bớt nghĩ về sự xuất sắc của Real và cố gắng hiểu thêm rằng tại sao chúng tôi lại có cơ hội đánh bại họ. Đó là đoạn video highlight về những gì mà từng cầu thủ của United đã làm trong các trận đấu suốt mùa giải đó. Tôi nghĩ đây là phương pháp nhằm khơi gợi cảm hứng thi đấu tốt và giúp chúng tôi trở nên hào hứng hơn nữa với cơ hội vào tối thứ Ba.

Tôi đã nói chuyện với mẹ về trận đấu trên sân Bernabeu. Bà cũng xuất hiện ở một góc khán đài cùng các cổ động viên của United. Bà nói rằng bà cảm thấy nổi da gà khi bước ra sân trước giờ bóng lăn. Bà cũng chưa kể điều đó với ai trừ tôi. Bà tin rằng cuối cùng tôi cũng sẽ được thi đấu trên sân vận động này trong màu áo của Real Madrid. Đối với tất cả những cuộc chia sẻ, trao đổi với các tờ báo, tôi chưa từng nói có ý định sẽ thực hiện thương vụ chuyển nhượng này và mẹ cũng biết điều đó. Hơn nữa, bà không bao giờ muốn tôi rời nước Anh. Bà không ngừng nghĩ về điều đó, nhưng bà luôn giữ kín trong lòng. Trong khi bà có những khoảnh khắc riêng của mình, tôi ở dưới sân và nở nụ cười suốt thời gian khởi động. Bạn có thể bước ra khỏi đường hầm giống như một cây đèn bão trước bầu không gian của hơn 75.000 người, những người luôn muốn những điều xuất sắc nhất. Nếu bạn là một cầu thủ và hoàn cảnh đó không khiến bạn trở nên phấn khích thì có lẽ bạn nên quên nó đi. Bởi lẽ, nếu bạn sợ sệt vì chúng thì có lẽ bạn đã

thua trận đấu từ khi bóng vẫn còn chưa lăn.

Mẹ đã đúng khi cảm nhận được điều gì đó quan trọng sắp sửa xảy ra với cậu con trai của mình vào một buổi tối đầu tháng 4. Tôi có thể chọn ra một vài sự cố đã khiến tôi đưa ra lựa chọn những gì đã diễn ra vào mùa hè năm đó. Khoảnh khắc lớn trên sân Bernabeu không phải là điều gì đặc biệt nhưng tôi nghĩ nó đóng vai trò quan trọng trong việc đưa tôi đến đó với vai trò là một cầu thủ của Real. Trở lại với trận đấu trên sân Bernabeu, chỉ khoảng 5 phút sau khi giao bóng, chúng tôi có được quả đá phạt trực tiếp tương đối thuận lợi. Tôi thực hiện quả phạt đó và như thường lệ, tôi tung cú sút thật căng về phía khung thành đối phương. Nhưng ngay sau cú đá đó, tôi chợt thấy mình có hiện tượng đau ở vùng cơ đùi sau. Nó có vẻ vẫn chưa rách. Nếu điều đó xảy ra, tôi gần như sẽ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc rời sân. Và ít nhất là phải ngồi ngoài trong 3 tuần tới. Và chắc chắn, tôi sẽ phải bỏ lỡ trận lượt về trên sân Old Trafford. Chúng tôi giao bóng và hiểu rằng đây là một trong những trận đấu quan trọng nhất trong sự nghiệp của mình. Vì thế, tôi khao khát được thi đấu, được thể hiện bản thân trong một sân vận động lớn như thế này và trước những cầu thủ hàng đầu thế giới. Cơn đau khiến tôi không thoải mái nhưng tôi cố gắng thuyết phục bản thân rằng mình có thể chạy tiếp và rồi tiếp tục thi đấu.

Trong khoảng hơn 40 phút tiếp theo, Real chơi thứ bóng đá mà chúng tôi chưa từng được thấy trong đời. Chúng tôi thi đấu không tệ khi vẫn có thể tạo ra cơ hội từ các đường lên bóng trong hiệp 1 và nếu chúng tôi có được bàn thắng sớm, có lẽ cục diện trận đấu đã khác. Khi có bóng, họ luân chuyển đến gần như mọi vị trí, không gian trên sân. Cảm giác như chúng tôi chỉ đứng đó và xem họ thi đấu vậy. Mọi thứ diễn ra thật nhịp nhàng và hiệu quả. Nhưng tôi nghĩ, thực tế họ đã luôn duy trì số lượng cầu thủ tấn công lớn ở mỗi lần lên bóng, vì thế khi phải phòng ngự, chúng tôi thường rơi vào tình cảnh một đánh hai hoặc ba. Điều đó cũng có nghĩa là chúng tôi sẽ có nhiều khoảng trống để khai thác khi có bóng nhưng các cầu thủ Real có vẻ quá bận rộn để lo lắng về những gì sẽ xảy ra đằng sau họ. Đó là lí do tại sao họ luôn xuất sắc.

Luis Figo đã ghi bàn thắng không tưởng từ khá sớm để đưa Real vươn lên dẫn trước. Khi ấy, anh đang đứng ở vị trí cách khung thành của United khoảng 22 mét bên phía cánh trái theo hướng tấn công của Real. Anh ấy nhận bóng từ Zidane và tung cú sút đầy cảm giác. Tôi nhớ mình còn nhìn theo đường bóng đó và nghĩ: "Vị trí có vẻ là tốt hơn cho một pha căng ngang đấy."

Nhưng có lẽ một đường căng ngang không nằm trong suy nghĩ của Figo lúc ấy. Sau pha dứt điểm của anh ấy, bóng đi cầu vồng hướng về khung thành của United và vượt qua tầm với của Fabien Barthez, đi vào lưới ở góc chết của khung thành. Nếu bạn là huấn luyện viên trưởng của một đội bóng, bạn có thể sẽ rất vui mừng vì có một hoặc hai cầu thủ có đủ đẳng cấp, sự tự tin để thực hiện những pha bóng như thế, nhưng ở Real, họ có đến 6-7 người như thế. Tôi biết Sir Alex đánh giá rất cao Raul trong vai trò của một tiền đạo trung tâm xuất sắc nhất thế giới: Ruud van Nistelrooy có lẽ sẽ ghi khoảng 60 bàn một mùa nếu thi đấu cạnh anh ấy. Tại Bernabeu, Raul cũng đã ghi bàn ở hiệp đấu thứ hai. Chúng tôi như bị họ hủy diệt.

Nhưng United không bao giờ sợ hãi trước bất kì đối thủ nào. Đó là phong cách, tinh thần mà huấn luyện viên, Keano và bất cứ cầu thủ nào muốn thi đấu vì đội bóng. Sau trận đấu đó, tôi đã nói chuyện với những người xem qua ti vi. Họ nói rằng khi tỉ số là 3-0, mọi người đã nghĩ Real Madrid có thể ghi đến 7 hoặc 8 bàn nữa với cách chơi của mình. Nhưng chúng tôi đã cố gắng cản phá tất cả những đường tấn công của họ, cố gắng phối hợp khi có bóng và cuối cùng chúng tôi cũng có bàn thắng. Ruud xứng đáng với bàn thắng đó. Khi chúng tôi rơi vào những tình huống khó khăn, anh ấy đã lui về hỗ trợ phòng ngự và chơi như một cầu thủ nữa ở hàng thủ. Khi tỉ số là 3-1, với một bàn thắng trên sân khách, tôi nghĩ chúng tôi vẫn còn một nửa cơ hội đi tiếp. Ngay trước khi trọng tài nổi hồi còi mãn cuộc, tôi đã bỏ lỡ một cơ hội để rút ngắn tỉ số xuống còn 3-2. Với tỉ số này, có lẽ chúng tôi sẽ có cơ hội để bám đuổi trên sân Old Trafford. Khi trận đấu kết thúc, tôi nhìn xuống sân, bắt đầu tìm lại hơi thở sau một trận đấu mệt nhoài và một tay nắm lấy phần cơ đùi phía sau khi chúng bắt đầu có hiện tượng căng cơ. Ngước lên, tôi thấy Roberto Carlos đang tiến về phía tôi. Anh ấy đang cười. Tôi đứng thẳng người và nhìn về phía đó. Anh ấy tỏ ra thân thiện, trong khi tôi chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Đó có vẻ là một chút điên rồ. Tôi cũng không biết phải nói gì nữa. Chỉ cười lại và cả hai bắt tay nhau. Tôi có thể nghe thấy tiếng máy ảnh chụp tanh tách khoảnh khắc đó và tôi nhớ mình còn nghĩ: Điều đó sẽ không phải là một bức hình đẹp khi trở về Manchester.

Sir Alex cũng không nói quá nhiều sau trận đấu. Tất cả chúng tôi đã có buổi tối quá đủ ở Cúp châu Âu và quá hiểu sai lầm ở đâu rồi. Có lẽ không cần huấn luyện viên trưởng phải nhắc lại điều đó nữa. Quan trọng là chúng tôi phải chuẩn bị thật sẵn sàng cho trận đấu lượt về.

Paul Scholes và Gary Neville thực sự rất thất vọng. Cả hai đều đã

phải nhận thẻ vàng ở trận đấu vừa rồi và họ sẽ không thể ra sân vì án treo giò ở trận đấu lượt về tại Manchester. Tôi có thể hiểu được điều tồi tệ đó thay cho Scholesy. Chính anh ấy là người đã phải bỏ lỡ trận chung kết Cúp châu Âu tại Camp Nou năm 1999 cũng vì lí do tương tự. Anh ấy thực sự yêu bóng đá và dành tình cảm, đam mê thi đấu cho United. Cuộc đối đầu với Real ở Old Trafford lại là một trận đấu lớn nữa. Tôi đã chơi bóng bên cạnh Scholesy gần nửa cuộc đời cho United và đội tuyển Anh. Khi nghĩ về hai chúng tôi, có lẽ bạn sẽ nói chúng tôi không có quá nhiều điểm tương đồng. Paul luôn điềm tĩnh. Anh ấy sống khép kín đến nỗi mà các cầu thủ khác trong đội luôn phàn nàn vì điều đó. Có những tin đồn cho rằng anh ấy luôn tắt nguồn điện thoại ngay sau buổi tập và chỉ bật nó lên trước 5 phút mỗi buổi tập. Anh ấy cũng chỉ cho vài người biết số điện thoại của mình và thậm chí đôi khi, anh ấy còn quên cả số của mình nữa.

Scholesy luôn luôn lạnh lùng và chỉ tập trung vào bóng đá. Tôi không biết có cầu thủ nào ở Ngoại hạng Anh không có người đại diện, ngoại trừ anh ấy. Thực tế có một vài thứ khiến Scholesy trở nên khác biệt với mọi người. Anh ấy là một cầu thủ có khả năng đỡ bóng một chạm tuyệt vời. Anh có thể ghi được tất cả các bàn thắng từ giữa sân mà các huấn luyện viên yêu cầu. Cộng thêm nữa, anh ấy có tính khí khá đáng sợ như Keane hay Sir Alex. Giống như tôi nói, chúng tôi đã tạo nên một số lịch sử tại United và tôi hy vọng chúng tôi sẽ làm được điều đó cùng với đội tuyển Anh trong 3 đến 4 năm tới. Tôi luôn có quan hệ tốt với Paul. Đối với một đội bóng thành công, điều mà mọi người phải có đó là các cầu thủ phải tôn trọng và có niềm tin với những người khác. Hãy cứ nhìn vào cách mà chúng tôi nói chuyện, trao đổi với nhau. Tôi tôn trọng và tin tưởng Paul hơn bất cứ cầu thủ nào mà tôi biết.

Sau tiếng còi mãn cuộc trên sân Bernabeu, chúng tôi bước đến để cảm ơn các fan của United. Các đội bóng tranh tài với nhau tại Champions League từ mùa này sang mùa khác. Đôi khi tôi tự hỏi mọi người kiếm tiền hay sắp xếp thời gian bằng cách nào để có thể theo dõi các trận đấu như thế. Sẽ luôn có cả hàng nghìn cái bóng áo đỏ cổ vũ cho United khi làm khách ở bất cứ nơi đâu tại châu Âu vào bất cứ thời điểm nào. Lúc đó tôi phải đi khập khiễng. Khi trở lại phòng thay đồ, tôi đã phải nằm trên bàn điều trị khá lâu. Phần cơ đùi sau của tôi thực sự rất đau. Chấn thương đó khiến tôi phải ngồi ngoài ở trận đấu với Newcastle vào thứ Bảy. Tôi khá thất vọng nhưng tôi chợt nhận ra tôi chẳng còn lựa chọn nào khác. Như vậy, tôi đã bỏ lỡ một trận đấu quan trọng. Tôi nghĩ chiến thắng 6-2 trước Newcastle ngay tại St James' Park là kết quả giúp chúng tôi tạo ra bước ngoặt đến chức vô địch Ngoại hạng Anh

mùa giải 2002/03. Sau chiến thắng này, chúng tôi chính thức có được ngôi đầu trên bảng xếp hạng. Ở trận đấu đó, Ole Gunnar Solskjaer đá thay vị trí của tôi bên hành lang cánh phải và đã làm rất tốt.

Tôi trở lại tập luyện với mọi người vào sáng thứ Hai. Theo lịch thi đấu, chúng tôi sẽ làm khách trên sân của Arsenal vào tối thứ Tư. Căn cứ trên lịch thi đấu tiếp theo của Ngoại hạng Anh, với chúng tôi, đây sẽ là trận đấu cực kì quan trọng. Nếu để thua trên sân Highbury, Arsenal gần như sẽ không có cơ hội để san bằng khoảng cách về điểm số khi mùa giải chỉ còn khoảng 4 hoặc 5 trận đấu nữa, bởi vì cảm giác lúc đó, chúng tôi nghĩ mình có thể chiến thắng tất cả các trận đấu cho đến cuối mùa giải. Tôi luôn tự tin rằng mình có thể trở lại thi đấu ngay. Tôi biết mình đã hồi phục hoàn toàn. Không có bất cứ huấn luyện viên nào muốn tạo ra sự thay đổi với một tập thể đang giành chiến thắng. Mặc dù vậy, tôi vẫn thường được Sir Alex đưa trở lại đội hình chính sau một vài trận phải ngồi ngoài vì chấn thương. Tôi luôn có cảm giác tôi là một phần trong đội hình xuất sắc nhất của ông ấy. Tuy nhiên, tôi đã không nhận ra sự thay đổi cho đến ngày cuối cùng ngay trước trận đấu. Khi chúng tôi đang ăn bữa ăn trước trận đấu, huấn luyện viên trưởng tiến đến và ngồi cạnh tôi:

“Tôi sẽ để Ole xuất phát ngay từ đầu. Tôi không thể thay đổi đội hình.”

Tôi gần như chết lặng, không thể nghĩ được điều gì khác ngoài sự thất vọng. Nhưng tôi cũng không thích một cuộc tranh cãi về điều đó. Tôi không vui nhưng Sir Alex đang làm những điều mà ông ấy cho là tốt nhất với toàn đội. Công việc của tôi là ngồi trên băng ghế dự bị và sẵn sàng thi đấu.

Quan tâm đến tương lai của tôi, mọi người cho rằng việc để tôi ngồi ngoài trong trận đấu với Arsenal chính là bằng chứng cho câu chuyện không ổn giữa chúng tôi. Nhưng theo tôi, việc không được thi đấu tại Highbury sẽ không thay đổi việc tôi vẫn đang là một cầu thủ của United. Trận đấu diễn ra với sự căng thẳng và kịch tính mà mọi người muốn. Ruud ghi bàn và rồi Thierry Henry ghi một cú đúp đưa Arsenal dẫn trước. Nhưng sau đó, Giggs đã ghi bàn cân bằng tỉ số. Sol Campbell bị truất quyền thi đấu sau tấm thẻ đỏ. Patrick Vieira phải rời sân vì chấn thương và không thể thi đấu phần còn lại của mùa giải. Cuối trận đấu, Sir Alex lao ra sân, nhảy lên và tung cú đấm vào không trung. Ông ấy luôn muốn đánh bại họ và tôi nghĩ ông ấy cũng hiểu kết quả hòa 2-2 là thứ chúng tôi cần. Tôi nhớ mình ở đường hầm và nói chuyện với Sol

về tấm thẻ đỏ mà anh ấy phải nhận. Những câu chuyện nhảm nhí giữa các cầu thủ xuất hiện và những tin đồn vẫn chưa dừng lại kể từ lần đối đầu trước giữa hai đội vào tháng 2 ở sân Old Trafford tại FA Cup. Tôi nhớ Thierry Henry đi qua chúng tôi. Anh ấy nhìn tôi và đề cập đến chuyện cái mí mắt của tôi:

"Có chuyện gì vậy? Sao anh không đá thế?"

Sau đó anh ấy cười và bảo:

"Anh có thể đến đây và thi đấu cho chúng tôi nếu thích."

Nghe xong, tôi mỉm cười đáp lễ.

Huấn luyện viên trưởng khi ấy rất hài lòng với những gì đã diễn ra. Tôi vẫn nhớ những câu nói của ông ấy, đặc biệt là về màn trình diễn của Ole Gunnar Solskjaer. Mặc dù vậy, đến thứ Bảy ở trận đấu trên sân nhà gặp Blackburn, Ole lại là người ngồi ghế dự bị trong khi tôi được ra sân ngay từ đầu, lần đầu tiên kể từ sau trận thua Real Madrid 1-3 tại Champions League. Blackburn đang có chuỗi trận thi đấu ấn tượng và ở trận đó, họ đã thi đấu tốt nhưng chúng tôi đã giành chiến thắng với tỉ số 3-1. Tôi thấy hạnh phúc khi đã trở lại đội hình xuất phát và mãn nguyện với màn trình diễn của mình trên sân. Nhưng có vẻ vẫn có điều gì đó không ổn. Tôi đã hoàn toàn bình phục nhưng Sir Alex vẫn muốn tôi ngồi ngoài trước trận lượt về gặp Real vào thứ Tư tuần sau. Mọi người đều cho rằng tôi sẽ ra sân ngay từ đầu ở trận đấu được coi là quan trọng bậc nhất ở mùa giải này của United. Ngoại trừ tôi. Trải qua cuối tuần đó, tôi càng bị thuyết phục bởi ý nghĩ mình sẽ phải ngồi ngoài. Tôi đã nói chuyện với vài đồng đội về điều đó và tất cả họ đều có một ý kiến giống nhau rằng:

"Không thể nào. Anh sẽ xuất phát ngay từ đầu thôi. Cho dù có chuyện gì đi nữa, anh vẫn sẽ được ra sân cho mà xem."

Trong một vài ngày trước trận đấu với Real Madrid, tôi đã cố gắng tập trung vào quá trình chuẩn bị giống như mọi người nhưng những ý nghĩ rằng tôi sẽ bị bỏ lại liên tục xuất hiện trong đầu tôi giống như một cơn đau răng vậy. Gary và tôi vẫn thường đùa nhau rằng chúng tôi đã học được cách mà Sir Alex cư xử với mọi người:

"Ngày hôm qua ông ấy rất tốt với tôi, vì thế ông ấy sẽ để tôi ngồi ngoài vào trận đấu ngày mai."

Trực giác sau nhiều năm làm việc với ông ấy đã mách bảo tôi điều

đó. Cách mà ông ấy đối xử với tôi trước khi đến trận đấu vào tối thứ Tư không ổn một chút nào nếu xét đến cơ hội ra sân của tôi. Không một từ ngữ nặng nề, không một cuộc tranh cãi, không một lời chỉ trích: Mọi thứ cứ như thể tôi không còn ở đó nữa. Tại trung tâm huấn luyện Carrington vào buổi sáng hôm diễn ra trận đấu, chúng tôi thi đấu một trận tennis bóng đá trước khi buổi tập diễn ra. Huấn luyện viên trưởng kéo tôi lại một góc và nói những gì ông ấy phải nói và tôi khi ấy cũng phần nào hiểu ông ấy sắp sửa nói gì:

"David này, cậu sẽ không ra sân ngay từ đầu ở trận đấu tối nay nhé. Cậu sẽ ngồi băng ghế dự bị."

Tôi chợt lạnh cả người. Mặc dù tôi đã nghĩ đến điều đó từ trước, nhưng khi nghe từ chính miệng huấn luyện viên trưởng, tôi như bị vật gì đó giáng một đòn mạnh vào bả vai vậy. Tôi sẽ phải ngồi ngoài và xem trận đấu diễn ra. *Đối đầu với Real Madrid là một trận đấu quan trọng, con trai ạ. Rất quan trọng và con phải thi đấu trên sân.* Tôi có thể cảm nhận được sự thất vọng và nỗi tức giận lớn đến mức nào trong tôi. Cảm giác đó khiến tôi gần như đứng yên một chỗ. Tôi nhìn ông ấy và cố gắng để nhìn sâu vào mắt ông ấy: chẳng có một vị trí nào dành cho tôi cả. Tôi lắc đầu, quay đi và bắt đầu bước lững thững trở lại phòng thay đồ.

"David này. Quay lại đây. Đừng có bỏ đi như thế."

Ông ấy không la hét, cũng không nổi cáu. Cứ như thể là ông ấy đang yêu cầu tôi, chứ không phải nói với tôi kiểu như: "David này, làm ơn quay lại đây. Tôi muốn nói hết những gì tôi đang nói dở."

Mọi thứ có lẽ cũng chẳng còn gì để nói nữa. Tôi cứ tiếp tục bước đi. Bây giờ khi nghĩ lại, nếu ông ấy vẫn còn coi tôi như một cầu thủ, có lẽ chúng tôi đã có một cuộc ẩu đả rồi. Ông ấy sẽ không để tôi rời khỏi cuộc nói chuyện với ông ấy theo kiểu như thế. Nhưng điều đó hoàn toàn khác với tôi. Tôi phải tiếp tục cố gắng để chắc chắn rằng tôi sẽ không nói hay làm bất cứ điều gì để tôi phải hối hận sau này. Tôi là một cầu thủ chuyên nghiệp với trách nhiệm với chính mình và với câu lạc bộ. Tôi phải cư xử một cách tích cực để không khiến mọi thứ tồi tệ hơn.

Khi tôi thấy danh sách đội hình chính, sự thất vọng đã mở đường cho sự mất niềm tin. Ole Gunnar Solskjaer đã làm rất tốt việc thay thế tôi trong suốt mùa giải qua dù là vào sân từ băng ghế dự bị hay đá chính. Nếu tôi chấp nhận lùi bước vì sự thất vọng trong một thoáng nào đó, tôi hiểu huấn luyện viên trưởng chắc chắn sẽ

chọn anh ấy thay tôi. Cả hai chúng tôi đều là phương án để đội có thể thi đấu rộng bên hành lang phải trước Madrid. Điều này khiến vấn đề với huấn luyện viên trưởng chỉ là chọn ai mà thôi. Và điều đó tùy thuộc vào đánh giá của ông ấy. Tôi đã thấy khó mà có thể để Ole ở ngoài sau những gì anh ấy thể hiện khi được trao cơ hội. Anh ấy là một cầu thủ kiên nhẫn trong suốt giai đoạn thi đấu ở United, từ trận này qua trận khác anh thường xuất phát ở băng ghế dự bị. Không ai có thể phàn nàn gì về việc Ole tự kiếm cơ hội thể hiện mình trên sân cả. Điều khiến tôi bất ngờ nhất chính là việc tôi nhìn thấy tên của Seba Veron trong đội hình xuất phát. Tôi không thể tin được rằng Sir Alex cho tôi ngồi ngoài vì lí do cá nhân chứ không phải vấn đề về chuyên môn. Đừng cho rằng tôi đã sai. Seba và tôi luôn có mối quan hệ tốt với nhau và tôi nghĩ cậu ấy là một cầu thủ khá kì diệu. Tôi chưa bao giờ cảm thấy bực bội khi cậu ấy có cơ hội thi đấu trước tôi. Nhưng huấn luyện viên trưởng đang nghĩ gì vậy? Seba đã phải ngồi ngoài vì chấn thương trong suốt 7 tuần qua. Cậu ấy cũng mới chỉ trở lại tập luyện vài ngày trước trận đấu. Thậm chí, cậu ấy còn không kịp hồi phục để ngồi trên băng ghế dự bị ở trận đấu với Blackburn chỉ 4 ngày trước. Nhưng trong trận đấu được coi là quan trọng bậc nhất mùa giải của United, cậu ấy lại có cơ hội thi đấu trước cả tôi. Thực sự, đến giờ đó vẫn là một cú sốc lớn đối với cá nhân tôi. Tôi như tan nát vì điều đó: thế giới bóng đá không còn xuất phát từ những thứ mà đôi chân của mình đã làm được.

Tôi bước vào phòng và thay đồ mà không nói chuyện với bất cứ ai. Hầu hết các cầu thủ khác đều ở lại ăn trưa. Còn tôi bước ra ngoài, đến bãi đỗ xe. Tôi đã nói chuyện với Tony Stephens để ông ấy biết chuyện gì đang diễn ra với tôi. Điều đó khiến tôi có cảm giác như việc tôi có thể ở lại United càng trở nên khó khăn hơn. Lần đầu tiên trong đời, tôi băn khoăn tự đặt câu hỏi, liệu rằng thi đấu ở một nơi nào đó khác ngoài United có phải là sự lựa chọn tốt hơn hay không. Tôi nghĩ mình cần cho ai đó thấu hiểu nỗi buồn và chia sẻ với tôi. Tony cũng không thể nào tin những gì mà huấn luyện viên trưởng đã nói với tôi. Ông ấy bảo tôi rằng hãy cứ cố gắng cư xử như thể mọi thứ đều ổn cả. Cụ thể là ngồi trên băng ghế dự bị và sẵn sàng vào sân khi có cơ hội. Ông ấy cho rằng tôi vẫn còn cơ hội để thể hiện mình. Tôi không thể nào nói rằng tôi có thể tự tin như cách mà Tony nói được nhưng nói chuyện với ông ấy ít nhất cũng giúp tôi bình tĩnh trở lại. Tôi đã gọi điện cho Victoria. Cô ấy cũng muốn biết chuyện gì đang diễn ra.

Khi bạn tìm sự hỗ trợ của vợ và bạn có thể có được điều gì? Từ Victoria, tôi dường như luôn có được những điều mà tôi cần. Một vài lần tôi gọi cho cô ấy khi những áp lực ngày càng lớn hơn và tôi

cũng không chắc mình có thể xử lí được chúng. Giống như suốt quá trình chuẩn bị cho trận đấu với Argentina tại Sapporo, kể từ vụ "chiếc giày bay", tình cảnh hiện tại và tương lai của tôi luôn được nhắc đến và liên tục xuất hiện đến nỗi mà tôi có cảm giác mình có thể chết ngạt vì những áp lực đó. Bạn biết bạn đang ở trong những rắc rối khi bạn bắt đầu nghĩ "Có lẽ họ đã nói đúng", cho dù bạn nằm trong chính tâm bão của vấn đề đó và bạn biết rằng chúng hoàn toàn không phải là sự thật. Victoria hiểu việc được thi đấu với Real Madrid có ý nghĩa lớn như thế nào đối với tôi. Cô ấy biết tôi nghĩ gì sau chấn thương tại Bernabeu, tôi phải thi đấu, thậm chí là thi đấu xuất sắc ở trận lượt về tại Old Trafford. Vì thế, cô ấy còn nói đùa tôi:

"Vậy, giờ anh phải ngồi trên băng ghế dự bị. Đừng quên mang theo thuốc Preparation H[2] nhé. Vì anh sẽ dành nhiều thời gian để ngồi dự bị hơn là thi đấu mà."

[2] *Một loại thuốc trị bệnh trĩ.*

"Sao cơ?"

"Và hãy cố gắng giữ nụ cười trên môi, nếu máy quay hướng đến anh, thì cũng không ai biết được rằng anh đang có vấn đề gì không."

Rồi chúng tôi cùng cười. Cô ấy đang nhắc tôi phải làm quen với điều đó. Nhưng cô ấy là người duy nhất trên thế giới có thể nói điều đó với tôi theo cách mà cô ấy đã làm. Victoria đã đưa tôi trở lại với thế giới thực. Việc tôi có cảm giác như thế nào cũng không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng lúc này là cả đội phải bước ra sân và đánh bại Real Madrid. Khi trở lại Old Trafford, tôi đã gạt bỏ cảm xúc lúc sáng. Tôi thay đồ, bước ra sân khởi động cùng các đồng đội. Bước quanh phòng thay đồ một vòng, bắt tay và gửi lời chúc may mắn đến tất cả mọi người. Và rồi mặc chiếc áo dự bị, bước đi dọc đường biên từ đường hầm và trèo lên băng ghế dự bị cùng với các cầu thủ khác. Bảy cầu thủ dự bị khi ấy ngồi dính chặt trên ghế và theo dõi đội hình ra sân gỡ lại hai bàn thắng ở trận lượt đi trước đội bóng xuất sắc nhất châu Âu. Chúng tôi chỉ ngồi đó và theo dõi, trong khi tôi vẫn chờ đợi một cơ hội.

Tôi luôn cố gắng giữ nụ cười trên môi. Hoặc ít nhất là thể hiện sự tập trung. Tôi biết ống kính máy quay có thể lia đến băng ghế dự bị bất cứ lúc nào và những hệ lụy, rắc rối từ chúng ra sao khi để một hình ảnh không ổn lọt ra ngoài giới truyền thông. Mặc dù vậy, buổi tối hôm đó nên dành toàn bộ thời gian để nói về trận

đấu, chứ không phải về vấn đề một cầu thủ xảy ra những tranh cãi với huấn luyện viên của anh ấy. Và tôi không hề muốn đánh mất sự tập trung hướng đến các cầu thủ United đang chiến đấu dưới sân. Tôi nhớ như in từng giây từng phút của trận đấu đã diễn ra ngày hôm đó. Real Madrid đang dẫn trước chúng tôi với tỉ số 3-1 sau trận lượt đi và họ có lí do để không cần phải mạo hiểm. Nhưng họ thi đấu ở trận lượt về vẫn với phong cách đã có trên sân Bernabeu. Họ vẫn thực hiện những pha phối hợp nhanh và nhuyễn, thoát đi khỏi các cầu thủ của United. Trông như họ có thể ghi bàn mỗi lần lên bóng tấn công. Tôi gần như bị cuốn đi theo từng tình huống diễn ra trên sân cùng với 67.000 người khác có mặt ở sân lúc đó.

Ronaldo là người đã hủy diệt chúng tôi. Raul phải ngồi ngoài ở trận đấu đó vì có vấn đề sức khỏe, vì thế Madrid thi đấu với thêm một tiền vệ nữa là Steve McManaman. Steve, Zidane, Figo và Guti cùng với Roberto Carlos hoàn toàn tự do trong việc dâng cao để hỗ trợ Ronaldo bất cứ khi nào họ muốn. Anh ấy đã lập một cú hattrick chỉ trong khoảng 1 giờ thi đấu, khoảng thời gian mà anh có mặt trên sân. Tôi đã nhận được lệnh vào sân của huấn luyện viên Mike Phelan chỉ một vài phút sau bàn thắng thứ 3 của Ronaldo. Tôi thực sự rất háo hức khi bước ra sân để sát cánh cùng các đồng đội tại United. Thời điểm tôi vào sân, tỉ số đang là 3-2, và tổng tỉ số là 6-3 nghiêng về đội khách Madrid và chúng tôi vẫn còn khoảng nửa giờ thi đấu nữa để có thể lật ngược thế cờ. Chắc chắn United vẫn sẽ tập trung vào trận đấu, cho dù tỉ số có cách biệt lớn hơn nữa. Thời điểm Seba rời sân và tôi bước vào sân thi đấu, bầu không khí có chút gì đó khá lạ lẫm theo cách đáng sợ. Họ đang thi đấu tốt và xứng đáng với những tràng pháo tay từ khắp các khán đài trên sân. Điểm khác thường ở chỗ là khi tôi bước ra khu vực đường biên để thay cậu ấy, có vẻ những tiếng vỗ tay động viên mà tôi nhận được như nghẹn trong cổ họng của một số người. Tôi có thể hiểu được rằng các fan của United không biết phải đối xử ra sao trong thời đểm đó:

“Anh thuộc về bên nào? Và chúng tôi thuộc về bên nào?”

Điều đó không hề thoải mái một chút nào nhưng chính sự lưỡng lự trong đám đông cổ động viên trên khán đài khiến tôi càng đặt quyết tâm để lại dấu ấn trong khoảng thời gian còn lại của trận đấu. Chỉ khoảng một hoặc hai phút sau khi tôi vào sân, Ronaldo được thay ra nghỉ. Anh ấy đã một mình mang về chiến thắng cho Real. Mọi người trong sân Old Trafford hôm đó đều hiểu. Toàn bộ khán giả có mặt trên sân lúc đó đều đứng dậy và dành cho anh những tràng pháo tay - như những gì mà một cầu thủ United

thường được nhận - để tưởng thưởng cho màn trình diễn tuyệt vời trên sân của anh ấy cho dù chúng tôi đang đứng trước nguy cơ lớn phải dừng bước tại Champions League. Khán giả tại Manchester hiểu đó là bóng đá đỉnh cao và họ cảm thấy mình như có được một đặc ân để ở đó và theo dõi Ronaldo thi đấu. Tôi cũng có những lí do riêng để ghi nhớ những khoảnh khắc tuyệt vời với các cổ động viên của Man United: Họ luôn ở bên cạnh tôi khi tôi cần họ. Nhưng tôi thực sự tự hào vì họ theo một cách khác khi chứng kiến họ đứng dậy vỗ tay ở thời điểm Ronaldo rời khỏi sân và anh ấy cũng giơ tay cao như để cảm ơn khán giả.

Nếu thích khoảnh khắc đó của Ronaldo một thì tôi còn yêu khoảnh khắc của riêng tôi gấp mười lần. Chúng tôi có một quả đá phạt trực tiếp ở mép ngoài vòng cấm địa Real, ngay phía phải của khung chữ "D" của vòng cấm. Nếu được chọn, có lẽ tôi muốn điểm đặt bóng lùi lại so với khung thành của Real khoảng 1-2 mét gì đó. Khi càng gần khung thành, cú sút của bạn càng phải nhanh để khi vượt qua hàng rào, trái bóng sẽ lộn xuống thì mới có thể đánh bại cả hàng rào và thủ môn đối phương. Pha đá phạt đó giống như những thử thách mà bố tôi đặt ra để giành phần thưởng 50 xu của ông ấy. Vẫn là một cự ly như thế nhưng trước một đối thủ đẳng cấp hơn, Real Madrid. Tôi đã tự tập luyện chúng một mình cả nghìn lần trên sân tập từ Wadham Lodge, The Cliff, La Baule, Bisham Abbey cho đến Carrington sau khi mọi người đã về nhà. Tôi đã trui rèn bàn chân, cẳng chân và toàn bộ cơ thể để có thể cảm nhận được trong pha bóng này. Và càng ngày tôi càng hoàn thiện khả năng của mình hơn. Và thời điểm lúc đó, đầu tôi ngắm nghía mọi thứ xung quanh trong khi miệng cố gắng hít thở thật sâu để lấy lại sự bình tĩnh. Trái bóng ngay trước mặt. Phía trước là hàng rào do các cầu thủ Real Madrid dựng lên. Điều quan trọng là điểm tiếp xúc và góc sút khi chân bạn chạm bóng. Bước đến và thực hiện cú sút. Tất cả những kinh nghiệm có được từ tập luyện cho bạn biết khi nào thì có cơ hội ghi bàn hay bị thủ môn cản phá. Tôi vẫn còn khá mông lung khi trái bóng chưa đi vào lưới của Casillas. Nhưng rồi trái bóng đi thẳng vào góc chết sau cú đá phạt của tôi. Thủ môn Casillas không thể làm gì trong pha bóng này. Tôi chạy ăn mừng pha đá phạt xuất sắc nhất trong màu áo Manchester United.

Ở thời điểm tỉ số trận đấu đang là 3-3, tôi thực sự rất vui sướng và tràn đầy phấn khích. Cảm giác như nguồn năng lượng của tôi được sạc đầy trở lại. Mặc dù sau bàn thắng đó, tổng tỉ số của trận đấu được rút ngắn xuống còn 2 bàn, nhưng có những thứ còn quan trọng và ý nghĩa hơn thế. Bất chợt, các cầu thủ Real Madrid tiến đến chỗ của tôi và trao đổi nhỏ với tôi trong khi những tình

huống bóng trên sân vẫn đang diễn ra xung quanh chúng tôi. Đầu tiên, Guti chạy cùng với tôi và đề nghị được đổi chiếc áo của tôi khi kết thúc trận đấu. Sau đó, Roberto Carlos cũng lại gần tôi và hỏi:

"Cậu có muốn đến thi đấu cho chúng tôi không?"

Khi trận đấu chỉ còn khoảng 10 phút, đến lượt Zidane.

"David này? Đổi áo của cậu chứ?"

Tôi đang cố gắng đuổi theo trận đấu và vẫn cố để có thể làm được một điều gì đó. Có vẻ họ cũng không phải đang muốn đánh lạc hướng của tôi hay khiến tôi nổi điên lên. Họ tỏ ra điềm tĩnh như chắc chắn có thể đánh bại được chúng tôi buổi tối hôm đó. Có lẽ họ đã đúng khi cảm thấy thoải mái như vậy. Họ có đủ khả năng để tìm kiếm một bàn thắng nữa cho dù chúng tôi đã bám đuổi gần bằng tỉ số. Khi trận đấu chỉ còn khoảng 5 phút, Ruud đã có một tình huống đi bóng và xử lí rất tuyệt vời trong vòng cấm của Real trước khi tung cú dứt điểm. Cú sút của anh ấy đập người thủ môn bay về phía cột xa. Tôi tức tốc lao đến, cố gắng rướn người về phía cột xa để chạm châm vào bóng, đưa nó vào lưới. Trong tình huống đó, Ivan Helguera, một cầu thủ của Real cũng tham gia pha bóng đó. Cả hai ngã xô vào nhau. Tôi có thể nhìn thấy gương mặt rạng ngời của các cổ động viên Quỷ đỏ ngay sau mành lưới của Real ở phía khán đài Stretford End. Không chỉ ăn mừng, dường như đôi mắt họ cũng sáng lên như muốn tự đặt câu hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Mặc dù vậy, với 3 bàn thắng trên sân khách của họ - cú hattrick của Ronaldo khiến chúng tôi phải có thêm ít nhất 2 bàn thắng nữa nếu muốn đi tiếp. Sau bàn thua, huấn luyện viên của Real khi ấy, ông Vicente del Bosque, tung vào sân thêm một hậu vệ nữa. Đây là lần đầu tiên trong cả hai trận đấu mà huấn luyện viên người Tây Ban Nha tung vào sân thêm cầu thủ ở hàng phòng ngự. Có vẻ như Real sẽ cố gắng phòng ngự để bảo toàn tỉ số. Trong những phút còn lại, tôi đã thực hiện một pha căng ngang vào vòng cấm nhưng người thi đấu rất tốt hôm đó là Ole lại không thể chạm bóng chính xác. Cũng từ một tình huống tương tự như thế, trong khoảng 5 phút đầu trận, lẽ ra anh ấy đã phải ghi bàn. Và rồi, chúng tôi lại có được một tình huống đá phạt cố định, ngay bên ngoài vòng cấm địa của họ. Lần này, bóng đi gần vào góc chết của khung thành nhưng lại đi sát sạt xà ngang. Đó là tất cả những tình huống bóng mà tôi có trên sân.

Chúng tôi đã giành chiến thắng ở trận này, nhưng không thể tạo nên một cuộc lật đổ thực sự. United đã chính thức bị loại tại đấu trường Champions League. Tất nhiên, tôi rất thất vọng vì điều đó. Khi chúng tôi tiến đến để bắt tay các cầu thủ của Real, có một hay hai khoảnh khắc tôi chợt thốt lên từ "nếu". Nhưng rồi những cảm giác phấn khích, vui mừng đột ngột tràn đến với tôi. Tôi cảm giác mình vô cùng hạnh phúc với 30 phút vừa qua, hơn bất cứ một trận đấu nào trong suốt mùa giải. Đám đông cổ động viên, khi tôi vào sân, dường như có một chút gì đó dịu bớt sự cuồng nhiệt. Nhưng rồi, những gì mà tôi nhận được sau khi tiếng còi mãn cuộc vang lên thật tuyệt vời, hơn bất cứ khoảnh khắc nào trên sân Old Trafford còn đọng lại trong tâm trí tôi.

Tôi luôn là cầu thủ cuối cùng rời sân và sau trận đấu với Real, tôi càng muốn nán lại để tận hưởng bầu không khí, cảm giác tuyệt vời ấy. Chắc chắn, tôi sẽ không nói lời tạm biệt với sân Old Trafford vào tối hôm đó. Ngược lại, tôi nghĩ mình đã làm tất cả những điều có thể để chứng tỏ sự gắn bó và giá trị của mình với câu lạc bộ. Trong suốt 90 phút của trận đấu, tất cả là dành cho đội bóng. Tôi đã thể hiện cảm xúc của mình và tiến đến 4 góc khán đài để vỗ tay cảm ơn người hâm mộ.

Khi trở lại phòng thay đồ, tôi đã có trong tay áo của Guti và Zidane. Trong đó, bầu không khí có vẻ lóe lên chút hy vọng với tôi. Huấn luyện viên khẽ nói với tôi:

"Cậu chơi tốt lắm, David."

Tôi chợt muốn hỏi ông ấy có nghĩ mình đã mắc sai lầm ở trận đấu tối nay không. Nhưng tôi hiểu không phải lúc và không phải địa điểm thích hợp để hỏi điều đó.

"Vâng. Cảm ơn Sếp."

Tôi chưa bao giờ thay đồ và rời khỏi sân Old Trafford sau trận đấu nhanh như tối hôm đó. Chỉ khoảng nửa giờ sau trận đấu, tôi đã có mặt ở khách sạn Malmaison tại Manchester để gặp Tony và Ellen Healy, vị giám đốc marketing của nhãn hàng Pepsi để ăn tối. Chắc hẳn họ cũng đang nghĩ tôi cảm thấy hưng phấn sau trận đấu vừa rồi. Tôi cũng không chắc về những thứ đó nhưng tôi thấy hạnh phúc với bản thân mình. Tôi muốn nói về trận đấu, về bàn thắng của tôi, về đám đông cổ động viên, về Ronaldo và tất cả những người còn lại ở Real. Suốt cả bữa tối, tôi vẫn luôn giữ nụ cười trên môi. Sau đó, tôi gọi cho Victoria. Khi đó, cô ấy đang làm việc tại Mỹ. Tôi đã kể cho cô ấy mọi thứ đã xảy ra với tôi khi tôi gọi cho cô

ấy lần đầu nhưng rồi tôi tiếp tục gọi lại cho cô ấy để kể lại mọi chuyện. Tôi thực sự nhớ Victoria. Tôi tiếp tục di chuyển từ khách sạn Malmaison đến Lowry để uống rượu với Dave Gardner. Cả hai chúng tôi lại thức qua đêm. Khi tôi chuẩn bị đi thì một điều thực sự rất lạ đã diễn ra. Tôi bán tín bán nghi rằng mọi thứ đã được sắp đặt. Chợt một người Tây Ban Nha, một cổ động viên của Real Madrid tiến đến. Anh ấy không nói được nhiều tiếng Anh. Cuộc nói chuyện chỉ diễn ra khá ngắn ngủi khi chỉ xuất hiện nhiều cử chỉ giơ ngón tay cái lên và một vài từ như "Tốt đấy". Anh ấy muốn tôi ký lên chiếc áo của anh ấy. Vị cổ động viên đó quay lưng lại phía tôi để tôi có thể ký lên chiếc áo số 7 của Raul mà anh ấy đang mặc trên người.

Khi trở về nhà tại Alderley Edge, mọi thứ khá tĩnh mịch. Mẹ đã đến giúp tôi trông lũ trẻ và cho chúng đi ngủ. Tôi nhanh chóng mở cửa và bước vào. Tôi quyết định sẽ không đánh thức chúng dậy để kể về một buổi tối tuyệt vời của bố chúng nữa. Tôi có vẻ vẫn còn phấn khích sau những gì đã diễn ra trên sân. Đó chắc chắn không phải lúc để đi ngủ. Tôi tự nấu cho mình một bát mì và lấy một chút nước đá. Tôi bật ti vi khi đang tường thuật lại trận đấu vừa rồi: Manchester United và Real Madrid. Khi rời nhà đi khoảng 8 tiếng trước, trong đầu tôi nặng trĩu những thứ khác. Đây là lần thứ hai nhà đài tường thuật lại trận đấu. Cú hattrick, pha đá phạt và pha rướn người để có được bàn thắng thứ hai. Khi xem đến đoạn quả đá phạt mà tôi đã thực hiện hỏng, tôi có chút gì đó hơi thất vọng với chính mình. Nhưng rồi, máy quay chợt hướng về phản ứng của huấn luyện viên trưởng. Tôi chợt thấy mình sợ sệt. Ông ấy đang ôm cổ đầy tiếc nuối. Ông ấy quay đi khi trái bóng bay vọt xà. Và rồi khi nhìn lại vẻ mặt của ông, tôi có thể thấy được tất cả những cần biết. Đó là cơn thịnh nộ, sự thất vọng của ông ấy và đó là lỗi của Beckham. Ông ấy phản ứng cứ như thể tôi đã khiến chúng tôi thua trận, và cứ như thể trong khoảnh khắc ấy, tôi đã khiến chúng tôi bị loại khỏi Champions League vậy. Có lẽ bất cứ ai khi chứng kiến khoảnh khắc ấy đều sẽ có cảm nhận như thế. Có lẽ bạn cần phải vượt qua quãng thời gian 6 tháng vừa rồi của tôi để có thể thực sự hiểu:

"Thế là hết. Ông ấy muốn mình ra đi."

Tôi ngồi ngây ra xem những phút cuối trận và mọi thứ có vẻ cũng rõ ràng hơn với tôi. Có lẽ huấn luyện viên trưởng đã đủ mệt mỏi và giận dữ. Tôi đã đủ trưởng thành nhưng dường như ông ấy không thích tính cách và con người mà tôi đang dần hướng đến. Tôi cũng hiểu điều đó. Và giờ, ông ấy thấy đã quá đủ khi chứng kiến tôi trong vai trò một cầu thủ, một cầu thủ khoác áo United.

Khuôn mặt của ông ấy trong chỉ một vài giây sau khi tôi bỏ lỡ cơ hội từ chấm đá phạt thứ hai đã khiến tôi cảm giác cánh cửa cơ hội ở lại United đã đóng sập lại. Tôi thực sự luôn tin tưởng rằng những gì tôi đã làm được trong trận đấu với Real đó sẽ giúp tôi có cơ hội để lại United. Nhưng không, không có cơ hội nào cả. Nếu là vấn đề với huấn luyện viên trưởng, thì chắc chắn số phận của tôi tại United coi như đã xong.

Trở lại giải Ngoại hạng Anh, chúng tôi vẫn còn 3 trận chưa đấu. Thắng 3 trận đấu này, chắc chắn United sẽ đòi lại ngôi vương từ tay Arsenal. Tôi đã thi đấu trọn vẹn cả 3 trận đấu kể trên: chuyến làm khách trên sân của Spurs, tiếp đón Charlton trên sân nhà và cuối cùng là trận làm khách trước Everton. Trong suốt những ngày đó, những tin đồn về chuyện tôi sẽ đến Bernabeu vào mùa hè vẫn tiếp tục được truyền đi. Sir Alex từng nói ông ấy tin rằng chúng sẽ biến mất khi trận tứ kết qua đi. Nhưng không. Chúng được gắn với một vài câu chuyện khác, và khi bắt đầu, có lẽ chúng sẽ còn tồn tại lâu hơn nữa. Chúng tôi giành chiến thắng 2-0 trước Tottenham. Trong khoảng thời gian từ đó cho tới thời điểm diễn ra trận đấu kế tiếp, báo chí Tây Ban Nha bỗng rộ lên tin đồn cho rằng Real sẽ không mua tôi nữa. Họ trích dẫn câu nói được cho là của chủ tịch Real Madrid Florentino Perez khi được hỏi về khả năng ký hợp đồng với tôi:

“Không, không, không bao giờ có chuyện đó.”

Ngày hôm sau, mọi người lại bắt đầu bàn tán xôn xao cho rằng “không” có vẻ như có nghĩa là “có”. Real từng nói rằng họ sẽ không mua Ronaldo một năm trước. Và thực tế, việc Real hay bất cứ đội bóng nào quan tâm tới tôi giúp tôi có cảm giác tốt hơn về bản thân mình và tôi cũng không hề ngại ngùng thể hiện điều đó. Thời điểm ấy có vẻ như họ muốn trấn an tôi trong khi United thì không. Nhưng những sự phỏng đoán như thế cũng không khiến tôi nản lòng. Tôi muốn ra sân và thi đấu. Tôi chắc chắn là Sir Alex sẽ không hài lòng với những điều gây mất tập trung cho các cầu thủ như thế. Có lẽ đó là lí do tại sao dù tôi được thi đấu nhưng thực sự lại không thể nào dồn sự tập trung cho trận đấu được. Quả thực, tâm trạng trước trận đấu với Charlton của tôi rất căng thẳng theo một cách tiêu cực.

Tôi đã ghi bàn thắng mở tỉ số trong trận đấu mà chúng tôi buộc phải thắng để giữ khoảng cách với Arsenal. Trong tình huống đó, bóng đi đổi hướng từ cú sút của tôi khi chân tiếp xúc với trái bóng ở một góc khá lạ. Và bàn thắng đến. Trong đầu tôi chợt nảy ra suy nghĩ: Liệu đây có phải là trận đấu cuối cùng của tôi trên sân Old

Trafford trong màu áo của Manchester United? Có lẽ đã có rất nhiều người cũng đặt câu hỏi như thế. Khi tôi lao về phía khán đài Warwick Road để ăn mừng bàn thắng một cách tự nhiên, tôi như vấp phải suy nghĩ rằng mình sẽ không còn cơ hội để làm lại điều này một lần nữa. Cũng vì thế mà màn ăn mừng của tôi khi ấy chợt trở nên dữ dội hơn bao giờ hết. Tôi vui mừng vì bàn thắng nhưng cũng như muốn rơi nước mắt lúc đó. Chúng tôi đã đánh bại Charlton với tỉ số 4-1. Chiến thắng đó gián tiếp đưa chúng tôi lên ngôi tại Ngoại hạng Anh mùa giải năm đó khi ở trận đấu hôm sau Arsenal bất ngờ thất bại trước Leeds.

Chúng tôi đã có màn ăn mừng một chiến thắng nữa cùng với các cổ động viên của United. Nếu đó là một buổi lễ chia tay sân Old Trafford thì tôi cũng rất vui mừng vì đã ghi một bàn thắng để khiến họ nhớ đến tôi. Tôi đứng cạnh Gary và cảm thấy khá buồn khi ngước lên nhìn quanh khán đài. Suốt nhiều năm gắn bó, tôi vẫn coi đó là ngôi nhà thứ hai của mình. Anh ấy quay sang hỏi xem tôi đang có vấn đề gì. Tôi chợt đáp:

“Họ có vẻ đang đàm phán với các câu lạc bộ khác.”

Gary không muốn tin điều đó là sự thật. Tôi biết chúng tôi là những người đồng đội tuyệt vời nhất. Tôi cũng hiểu anh ấy yêu Manchester United đến nhường nào. Anh ấy chắc chắn sẽ không muốn tôi và đội bóng phải chia xa. Sau khi thay đồ, tôi ngồi uống nước tại phòng chờ. Sau đó, tôi dẫn Brooklyn ra ngoài sân để chơi đùa một chút. Old Trafford hoàn toàn trống vắng, nắng vẫn còn le lói trên mái các khán đài sừng sững của sân. Toàn bộ không gian khi ấy đẹp như tranh vẽ, vẫn còn vang vọng đâu đó tiếng cổ vũ của hơn 60.000 fan Quỷ đỏ tới sân theo dõi trận đấu khoảng một giờ trước. Brooklyn chỉ muốn chơi bóng. Thằng bé không muốn bố nó lún sâu vào cảm xúc riêng trong khi nó vẫn đang chờ đợi để nô đùa với trái bóng. Hôm đó thực sự là một buổi chiều lẫn lộn cảm xúc giữa vui và buồn. Tôi thực sự rất vui vì đã kết thúc quãng thời gian nơi đây bằng khoảnh khắc với cậu con trai của mình. Tôi bắt đầu chấp nhận số phận.

Và rồi, một lần cuối cùng nữa, mọi thứ lại đảo lộn. Phải chăng đó chỉ là cảm giác nhẹ nhõm sau khi giành danh hiệu? Phải chăng tất cả chúng tôi đều cảm thấy thoải mái, kể cả huấn luyện viên trưởng? Trong khoảng 1 tuần, không quan tâm đến những tin đồn nhảm nhí trên báo, tất cả mọi thứ dường như vẫn đang bình yên. Trong suốt quãng thời gian luyện tập, tôi vẫn cảm giác mình được chào đón, giống như đây là nơi tôi thuộc về. Lần đầu tiên trong suốt nhiều tháng, huấn luyện viên trưởng cười đùa với tôi

giống như những gì chúng tôi đã từng có trong suốt 10 năm qua. Trận đấu trên sân Goodison là chuyến đi tới East Lancs Road để nhận chiếc cúp Ngoại hạng Anh danh giá của mùa giải đó. Chúng tôi đã là nhà vô địch trước khi lượt đấu cuối cùng của mùa giải được bắt đầu. Bầu không khí trong phòng thay đồ suốt những tuần đó quả là tuyệt vời như suốt quãng sự nghiệp của tôi tại United. Tôi yêu điều đó và cảm nhận lại được nhiều thứ với các đồng đội. Trong một vài ngày sau đó, những khoảnh khắc trước màn ảnh ti vi khi chứng kiến những cảm xúc của Sir Alex trong trận đấu với Real cũng không còn quan trọng nữa. Tôi không thể nào tin rằng sẽ có ngày mình phải rời khỏi những người đồng đội, đội bóng tuyệt vời này. Tôi ăn mừng chiến thắng sau khi đánh bại Everton 2-1 như bất kì cầu thủ nào khác. Tôi thậm chí đã ghi bàn thắng mở tỉ số cho United. Chúng tôi đã từng bị Arsenal bỏ xa trên bảng xếp hạng nhưng rồi chúng tôi cũng đánh bại họ. Đây là danh hiệu mà chúng tôi đã phải rất cố gắng để có thể giành được. Thực tế, chúng tôi đã không thua bất cứ trận đấu nào tại Ngoại hạng Anh kể từ khi bước sang năm mới (2003). Khi chúng tôi trên sân để nhận chiếc cúp vô địch, hay trong phòng thay đồ sau đó, tôi đều cảm thấy mình là một phần của thành công đó. Nếu ai đó hỏi tôi liệu tôi có rời United hay không vào chiều hôm ấy, tôi sẽ bảo rằng:

“Chắc chắn là không. Cả một triệu năm nữa cũng không.”

Tôi sẽ không bao giờ quên được cảm giác giành chiến thắng trong các trận đấu của United. Nhưng hàng triệu năm ư? Thực tế, tôi đã ra đi chỉ trong khoảng chưa đến 5 tuần sau đó.

Có hai điều quan trọng đã diễn ra trong khoảng thời gian giữa tháng 5 sau khi mùa giải kết thúc. Thứ nhất, giám đốc điều hành của Man United khi ấy là Peter Kenyon đã tuyên bố nếu có một đội bóng nào đó đưa ra một lời đề nghị hợp lí, đội bóng sẽ phải cân nhắc việc bán tôi. Thực sự, tôi không muốn ra đi. Peter đã từng hỏi tôi trong một cuộc nói chuyện một năm trước về điều đó, nhưng tôi vẫn không thay đổi câu trả lời. Tôi nghĩ mình hiểu cảm xúc và suy nghĩ của Sir Alex ra sao nhưng tôi tin chắc rằng vấn đề giữa chúng tôi hoàn toàn có thể giải quyết ổn thỏa nếu đội bóng vẫn cần tôi. Thế nhưng, có lẽ họ không nghĩ như tôi. Vào ngày 14/5 năm đó, tôi khá bất ngờ khi được đưa cho một bản hợp đồng mới với United. Tôi biết sẽ có một số cổ động viên cho rằng nếu tôi muốn ở lại sân Old Trafford thì sao lại không ký vào bản hợp đồng đó chứ? Có lẽ đó cũng là điều mà Sir Alex nghĩ đến.

Bản hợp đồng lần trước giữa tôi và United đã ký được gần một

năm, và đã phải mất hơn một năm rưỡi để soạn thảo và đàm phán. Câu lạc bộ đã rất công bằng và đề nghị một bản hợp đồng mới với tôi cho dù bản hợp đồng cũ còn chưa hết hạn. Nhưng đột nhiên, họ "ném" cho tôi bản hợp đồng mới cứ như thể muốn nói rằng hãy ký vào cái này hoặc là quên nó đi. Mặc kệ cho ai đó nói gì, viết gì về tôi, tương lai của tôi tại United chắc chắn sẽ không bao giờ nằm ở vấn đề tiền bạc. Thực tế, bản hợp đồng mới có bao gồm cả điều khoản tăng lương cho tôi nữa. Tôi nhớ mình đã kể cho bố nghe về cảm giác lúc đó: "Chỉ có một lí do duy nhất để con rời United chính là nếu con biết rằng họ không còn cần con nữa bố ạ. Thực sự, thời điểm hiện tại, con thấy họ đang không còn quan tâm đến việc con muốn đi hay ở nữa."

Tôi không có thời gian để ngồi ở nhà và chờ xem kết quả của những chuyện vừa rồi. Ở hoàn cảnh đó, tôi không thể kiểm soát được mọi thứ dù bằng cách nào đi nữa. Hè năm đó, tôi sang Nam Phi cùng với đội tuyển Anh để chuẩn bị cho trận đấu giao hữu. Chuyến đi kết thúc bằng việc tôi phải trở về với một chấn thương khi tôi đã bị gãy xương bàn tay ở những phút đầu của hiệp 2. Sau đó, tôi trở về nhà và vội vàng xách ba lô lên để đi nghỉ ở Mỹ. Những chuyến đi đi về về có vẻ phù hợp với tâm trạng của tôi lúc đó. Tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa: mới hôm trước, tôi còn cảm thấy thời gian của mình tại United đã hết, nhưng nay tôi lại thấy mình vẫn có thể ở lại. Tony vẫn luôn là người cập nhật cho tôi những diễn biến sau lưng tôi tại Anh. Ông ấy luôn có mối quan hệ tốt với những người của United, trừ huấn luyện viên Sir Alex. Họ cũng luôn thành thật với những người khác về những gì đang diễn ra. Câu lạc bộ đang đàm phán với một vài đội bóng lớn tại Tây Ban Nha và Ý. Và người đại diện của tôi cũng thế.

Điều tôi quan tâm là việc ký một bản hợp đồng mới với United hoàn toàn khả thi. Bất chấp mọi thứ, đó là việc tôi muốn làm. Và chính điều đó đã khiến những thứ xảy ra phía sau càng trở nên bất ngờ. Khi ở Mỹ, chúng tôi ở một khu nghỉ dưỡng tại sa mạc, gần như tách biệt hoàn toàn với những thứ xung quanh. Một buổi sáng tôi thức dậy và nhận được tin nhắn của Dave Gadner.

"Cậu đã nghe tin gì mới chưa? Vẫn ổn đấy chứ?"

Mỗi khi chúng tôi đi đâu đó, tôi biết chắc chắn sẽ có những câu chuyện cho rằng tôi đang cố gắng trông thật bận bịu chỉ để làm bóng tên tuổi tại Mỹ. Tôi cho rằng Dave đang đề cập đến những thứ đó nên nhắn lại cho anh ấy.

"Ok. Ổn cả. Anh đừng lo."

Vài phút sau, Tony gọi điện và nói cho tôi hiểu vấn đề. Câu chuyện đó còn khiến cả ông ấy cũng bất ngờ. Chúng tôi biết và tất cả mọi người đều biết rằng Barcelona là một trong những đội bóng rất quan tâm đến tương lai của tôi và một trong số những ứng cử viên ứng cử vào vị trí chủ tịch tại đội bóng chủ sân Nou Camp đã hứa sẽ mang tôi về Tây Ban Nha nếu thắng cử. Tuy nhiên, điều khiến tôi bất ngờ chính là những gì được đăng tải trên các mặt báo mà Tony đọc cho tôi qua điện thoại:

"Manchester United xác nhận thành viên của câu lạc bộ đã có cuộc trao đổi với ông Joan Laporta, ứng viên đang dẫn đầu cuộc đua vào chiếc ghế chủ tịch tại Barcelona. Kết quả của cuộc gặp gỡ là một lời đề nghị cho thương vụ chuyển nhượng David Beckham đến Barcelona. Lời đề nghị này được cho là một trong số rất nhiều điều kiện quan trọng để ông Laporta được chọn vào chiếc ghế chủ tịch ngày 15/6 tới đây và Barcelona tiến đến thỏa thuận với David Beckham về các điều khoản cá nhân. Manchester United xác nhận trong một sự kiện gần đây rằng tất cả các điều kiện đã được đáp ứng và lời đề nghị này có thể được chấp thuận."

Tôi không thể tin vào những điều mà tôi vừa nghe. Không một lời nào từ huấn luyện viên trưởng, không một lời nào từ bất cứ ai đó của câu lạc bộ dù cho tôi đã ở United cả chục năm rồi. Một thông báo ngắn gọn, không cảm xúc ngày 10/6 năm đó: *Chúng tôi sẽ bán anh ấy.* Ông Laporta mặc dù chưa là chủ tịch của Barca nhưng một bản giao kèo giữa hai bên có vẻ đã được đồng ý. Có cảm giác như họ không còn nhẫn nhịn thêm được một chút nào nữa trong việc loại tôi đi. Có lẽ họ đã nghĩ tôi đáng giá hơn trước khi cuộc bầu cử chức chủ tịch của Barca diễn ra. Nghe tin đó, tôi thất vọng và ngồi bệt xuống sàn nhà nơi tôi đang đứng. Tôi thực sự tức giận. Tôi không hề thích thông tin đó và cách mà tôi được thông báo. Có lẽ tôi là người biết sau cùng, sau cả phần còn lại của thế giới. Thật nhục nhã! Tony và tôi đã trao đổi về những điều cần được phát đi và cần làm tiếp theo. Sau ngày hôm đó, SFX, công ty đại diện của tôi đã thay tôi phát đi thông điệp mà tôi muốn nhắn nhủ tới mọi người:

"David thực sự rất thất vọng và bất ngờ khi biết đến thông báo kể trên và cảm thấy mình chỉ được xem như một 'món quà' mang tính chất chính trị trong cuộc đua đến chiếc ghế chủ tịch của Barcelona. Hiện tại, người cố vấn của David không hề có bất cứ kế hoạch làm việc nào với ông Laporta hay người đại diện nào của ông ấy."

Tôi biết rằng lúc đó Manchester United cũng cảm thấy rất tiếc

nuối khi đã đưa ra thông báo kể trên theo cách đó. Họ phải nhận những áp lực không hề nhỏ không chỉ từ giới truyền thông mà còn từ các cổ đông của câu lạc bộ, bởi vì nếu có chuyện gì xảy ra thì họ phải loan báo cho giới chức thành phố biết trước. Nhưng đó không phải là vấn đề chính mà tôi quan tâm. Chẳng phải tôi vừa được nghe sự thật hay sao? Tôi không phải là một món hàng để ai đó mua đi bán lại. Điều gì đó trong tôi đã thực sự thay đổi. Tôi vẫn đang rất bất an về mối quan hệ của tôi với huấn luyện viên trưởng Manchester United vốn đã đầy rắc rối trong suốt cả mùa vừa qua. Và bây giờ, lần đầu tiên, mối quan hệ của tôi với đội bóng mà tôi vẫn hằng yêu quý cũng rạn nứt. Điều đó khiến con tim tôi như tan vỡ. Tôi phải bắt đầu nghĩ một cách nghiêm túc về sự nghiệp phía trước của mình khi không còn gắn bó với sân Old Trafford. Trước đó, tôi từng nghĩ việc thi đấu cho United là tất cả những gì mà tôi muốn.

Barcelona là một đội bóng vĩ đại với lịch sử, truyền thống, các cầu thủ và mọi thứ. Tôi thấy thật vinh dự khi họ muốn có tôi trong đội hình. Và đó cũng là cảm giác của tôi khi hai đội bóng lớn ở Ý cùng bày tỏ sự quan tâm đến tôi. Nhưng thực sự, khi tôi nhận ra rằng mình có lẽ cũng đến ngày rời Old Trafford thì chỉ có một đội bóng duy nhất tôi muốn đến. Họ là đội bóng cũng lớn và vĩ đại như United trong suốt nhiều năm qua, thậm chí họ còn thành công hơn. Một tập thể bao gồm rất nhiều những cầu thủ xuất sắc nhất trên thế giới. Xét trên khía cạnh bóng đá, sẽ chỉ có một sự lựa chọn duy nhất. Đó là Real Madrid. Tôi đã nghĩ đến nơi này trước khi chủ tịch Florentino Perez để chúng tôi biết rằng ông ấy cũng quan tâm đến tôi.

Mặc dù vậy, quyết định này không thể chỉ đơn thuần dựa trên khía cạnh bóng đá. Có nhiều thứ mà chúng tôi phải nghĩ đến lúc này. Đó là những điều lớn lao hơn trong cuộc sống của chúng tôi. Với tôi, đó là Victoria và những cậu bé của tôi. Ban đầu, khi nghĩ về điều đó, tôi cảm giác như chúng tôi có thể sẽ gặp rắc rối. Với Victoria, với sự nghiệp của cô ấy, có lẽ đây là lần đầu tiên mà quyết định lớn lao này lại không nằm trong tay cô ấy. Với những đứa trẻ, điều đó đồng nghĩa với một sự thay đổi hoàn toàn từ những thứ mà chúng vốn đã quen thuộc. Với tất cả chúng tôi, đồng nghĩa với việc phải học một ngôn ngữ mới, một nền văn hóa mới, và một cuộc sống hoàn toàn mới. Tôi và Victoria đã phải trao đổi với nhau rất nhiều. Cả hai cũng phải nói chuyện với gia đình và bạn bè rất nhiều trước khi đưa ra quyết định. Nhưng tôi chắc rằng, dù bạn tiếp tục trao đổi, nói chuyện thì cũng khó có thể ra được một điều gì đó rõ ràng, phải chứ? Tuy nhiên, thứ duy nhất mà tôi có thể chắc chắn là nếu tôi không đi cùng với gia đình mình, tôi sẽ không

đi đâu cả. Chúng tôi phải trở về Anh và sau đó trong một vài ngày, chúng tôi sẽ lại lên đường sang Đông Á trong một tour quảng cáo đã được lên kế hoạch từ nhiều tháng trước. Tôi xác định chúng tôi cần đưa ra quyết định trước khi lên đường.

Chủ nhật, ngày 15/6 năm đó, tại căn nhà ở Sawbridgeworth, trời nắng ấm, những tia nắng chan hòa trong bầu không khí ấm áp. Đây là một dịp tuyệt vời để tổ chức một bữa barbecue cho gia đình. Và mọi người có mặt ở đó để giúp chúng tôi đưa ra quyết định khó khăn nhất từ trước đến nay. Ở lại Manchester và ký vào bản hợp đồng mới đó? Hoặc rời nước Anh? Gần đến ngày bầu chủ tịch của Barcelona, tôi nghĩ điều đầu tiên tôi cần làm là một cuộc trao đổi thẳng thắn với United. Tôi biết huấn luyện viên trưởng hiện không có mặt tại câu lạc bộ khi đi nghỉ hè vì thế tôi đã gọi điện cho Peter Kenyon, khi ấy là giám đốc điều hành câu lạc bộ. Tôi cần biết mình đang đứng đâu. Tôi đã hỏi ông ấy câu lạc bộ cảm nhận ra sao trong hoàn cảnh này và huấn luyện viên trưởng đang nghĩ gì.

“Này, David này. Tôi nói thật với cậu. Theo chúng tôi, dường như mối quan hệ giữa cậu và huấn luyện viên trưởng sẽ không bao giờ có thể trở lại bình thường như cũ nữa.”

Khi tôi hỏi vai trò của ông ấy ở đâu trong thương vụ này, Peter dường như không muốn trả lời. Và sau đó tôi hỏi xem liệu ông ấy sẽ làm gì nếu ở vị trí của tôi.

“Xem nào. Cậu đã có những năm tháng tuyệt vời ở đây nhưng nếu có điều gì khác xảy ra thì có lẽ đó cũng là một thử thách tuyệt vời để cậu rèn luyện.”

Tôi đã nghe thấy những điều mà tôi cũng dự đoán được từ trước. Nhưng thực sự tôi vẫn muốn nghe được câu nói đại ý rằng United vẫn muốn tôi ở lại. Nhưng rồi, tôi đáp lại Peter: “Sau khi biết huấn luyện viên trưởng nghĩ thế nào và nghe những điều ông vừa nói với tôi, thì có lẽ đây là thời điểm thích hợp cho tôi để nghĩ về việc tìm kiếm một đội bóng mới.”

Thực tế, tôi không nói một cách thẳng tuột rằng tôi sẽ rời đi, nhưng ông Kenyon vẫn cảm ơn tôi vì những đóng góp cho Manchester United trong suốt nhiều năm qua. Tôi nghĩ câu lạc bộ đã đưa ra quyết định của mình và giờ mọi thứ sẽ phụ thuộc vào cá nhân tôi.

Tôi đã quen với việc chuẩn bị đồ cho những buổi barbecue nên

nhanh chóng hoàn thành chúng. Chỉ khoảng 30 phút sau, tôi đã gọi điện thoại cho chủ tịch của Real Madrid Florentino Perez. Mặc dù Tony đã gặp Chủ tịch Perez trước đó, song đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với ông ấy. Thời điểm đó là giai đoạn mà họ bước vào những trận đấu cuối cùng của mùa giải năm đó. Tôi biết cậu con trai của ông ấy không được khỏe và tôi muốn gửi lời hỏi thăm đến cậu ấy. Tôi cũng muốn gửi lời chúc may mắn đến Real trước cuộc làm khách trên sân của đối thủ cùng thành phố là Atletico Madrid ở vòng đấu áp chót của La Liga. Đó là trận đấu mà Real Madrid buộc phải thắng nếu muốn nuôi cơ hội vô địch La Liga. Sau đó, Real phải đánh bại Real Sociedad ở trận đấu cuối cùng của mùa giải để chắc chắn cho danh hiệu quốc nội. Trận đấu với Atletico của Real quả thực là một trận đấu cực kì quan trọng. Tôi cảm thấy hơi ngượng ngùng một chút khi những lời đồn thổi về tương lai của tôi có thể khiến họ mất sự tập trung. Mặc dù vậy, trước khi tôi đưa ra bất cứ quyết định nào, tôi nghĩ mình cần phải nói chuyện với ông ấy, Perez. Ông ấy muốn biết chúng tôi đang ở đâu với tất thảy những thứ diễn ra vừa qua.

"Hiện tại, tôi vẫn là một cầu thủ của Manchester United và cho đến khi những quyết định cuối cùng được đưa ra, quả thực thời điểm này không phù hợp để tôi và ông đề cập đến việc có chuyển tới Real hay không."

Thực tế, Real Madrid đã liên hệ với United và đội bóng thành Manchester cũng đã chuẩn bị để sẵn sàng đàm phán về vấn đề đó. Ông ấy quả là một con người xuất chúng. Ông ấy có quyền lực nhưng lại không có bất cứ điều tiếng nào xoay quanh ông cả. Ông ấy thực sự khiến tôi bị cuốn hút. Tôi rất ấn tượng với ông ấy, dù chỉ qua người phiên dịch:

"Tôi hiểu. Tất cả những gì mà tôi muốn nói bây giờ là nếu cậu đến Madrid, cậu chắc chắn sẽ không bao giờ phải hối tiếc đâu. Chúng tôi muốn cậu ở đây không phải vì tiếng tăm hay chỉ để bán dăm ba cái áo đấu. Tôi nghĩ cậu là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất trên thế giới và chúng tôi tin tưởng cậu có thể khiến toàn đội trở nên sắc bén hơn và trở thành đội quân bất khả chiến bại."

Khi tắt máy, tôi biết David Beckham khi ấy xét trên khía cạnh của một cầu thủ bóng đá cần làm gì tiếp theo. Bên cạnh đó, trong bữa barbecue hôm đó, chúng tôi đã cùng nhau trao đổi hàng giờ liền và đưa ra một quyết định lớn với cả gia đình bé nhỏ của mình sau đó. Tony cũng xuất hiện ở đó một lúc. Ông ấy nói chuyện với mẹ tôi và sau này nói chuyện với bố tôi qua điện thoại. Ông ấy cặn kẽ giải thích tình cảnh của tôi lúc này với bố mẹ của Victoria. Sau đó,

ông nói với chúng tôi:

“Như cậu biết đấy. Chúng ta có những lựa chọn sau: ở lại United hoặc chuyển tới Madrid, hoặc một trong những đội bóng khác quan tâm đến cậu. Tôi nghĩ, lúc này cậu cũng không cần quá quan tâm đến những thứ quá chi tiết như hợp đồng, tiền bạc hay bất cứ thứ gì. Cậu và Victoria chỉ cần quyết định xem đâu là phương án tốt nhất cho cậu và gia đình. Một khi đã có câu trả lời, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để biến chúng thành hiện thực.”

Trong suốt buổi tối hôm đó, những điều này trở thành nỗi sợ thực sự khi chúng tôi lần đầu nghĩ đến: rời Anh, ổn định ở một đất nước hoàn toàn mới, học một ngôn ngữ mới. Nhưng dường như đó lại là cơ hội cho tất cả chúng tôi. Tôi thực sự rất phấn khích với những suy nghĩ về câu lạc bộ Real Madrid đến nỗi có vẻ tôi dễ dàng chấp nhận yêu thành phố Madrid cũng như phong cách sống của người Madrid. Victoria không có những động lực như thế để lựa chọn nhưng cô ấy đủ dũng cảm và chúng tôi cũng luôn thẳng thắn với nhau để tìm ra lựa chọn tốt nhất cho cả gia đình. Và điều quan trọng nhất: nếu chúng tôi có thể ở bên cạnh nhau, thì đó sẽ là điều tuyệt vời cho tất cả. Cô ấy đã sống cùng tôi trong suốt những năm vừa qua và cô ấy hiểu hết những nỗi niềm mà tôi đã phải trải qua ở Manchester. Cô ấy rất hiểu hoàn cảnh lúc đó.

“United dường như không còn cần đến anh nữa. Nhưng Real nói có. Và bây giờ anh muốn thi đấu cho họ. Em và các con sẽ mãi ở bên anh. Hãy cố gắng thôi nào.”

Khoảng 2 giờ sáng, tôi gọi điện cho Tony và quyết đoán đưa ra quyết định:

“Real Madrid.”

Tất cả chỉ đơn giản như vậy thôi.

Mọi thứ có vẻ khá đơn giản. Victoria và tôi sẽ lên đường sang Nhật Bản vào tối thứ Ba. Real Madrid muốn hoàn thành mọi thứ để mọi người có thể tập trung vào La Liga. Họ đã đánh bại Atletico 4-0 vào buổi tối Chủ nhật đó và Real Sociedad đã thất bại 2-3 trước Celta Vigo. Và một chiến thắng ở trận đấu trên sân Bernabeu vào Chủ nhật tới đây sẽ giúp họ giành danh hiệu vô địch Tây Ban Nha lần thứ 29. Tony muốn hai bên nhất trí một bản thỏa thuận nào đó, ít nhất dù chỉ là bản thảo trước khi chúng tôi bay đi Nhật. Và đó cũng là thời điểm để tất cả mọi sự phỏng đoán đi đến hồi kết. Tuy nhiên, nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Tôi biết luật sư của tôi,

Andrew, cố vấn Charles, Tony và Sam cùng đội ngũ tại công ty SFX đã phải làm việc cật lực ra sao trong suốt 48 giờ sau đó để có thể hoàn thành giao kèo giữa hai bên. Người Madrid cũng đi đến kết thúc thỏa thuận với ban lãnh đạo của United. Điều đó giúp cho việc ký hợp đồng với Real rất đơn giản: một cầu thủ đặt bút kí vào bản hợp đồng với bất kì đội bóng nào đều sẽ phải đồng ý với mức lương và mức phân chia bản quyền hình ảnh là 50/50. Điều đó cũng giúp họ đủ tin tưởng chúng tôi để thực hiện các bước đàm phán mà không phải dùng người đại diện. Mặc dù vậy, vẫn có những điều khoản, chi tiết mà không hề dễ để có thể đi đến thống nhất, đặc biệt là khi có sự khác biệt về mặt ngôn ngữ. Tuy nhiên, cuối cùng thì đến đầu giờ tối ngày thứ Ba, 17/6 năm đó, phí chuyển nhượng và hợp đồng của tôi cũng đã được cơ bản thống nhất. Victoria và tôi đã sẵn sàng có mặt ở sân bay. Khi chúng tôi đi từ phòng chờ đến cửa khởi hành, Tony đã gọi cho tôi:

"Mọi thứ ổn rồi nhé. Tôi cá là sẽ có cánh phóng viên, camera đang nhắm đến cậu lúc này phải không?"

Tất nhiên là có. Họ xuất hiện khi chúng tôi vội vã bước đi dọc hành lang sân bay.

"Chắc chắn cậu và Victoria cũng nhận ra rằng họ đang chụp những bức hình, những bức hình đầu tiên của hai người bước đi trên một hành trình, chuyến phiêu lưu mới, một thế giới mới. Mọi thứ đã được thống nhất. Hãy cứ thoải mái nhé."

Tôi nói thầm với Victoria:

"Mọi thứ xong rồi."

Và cả hai nhanh chóng bước lên máy bay với một nụ cười rạng rỡ. Chúng tôi đang bay đến Tokyo nhưng ngay lúc đó, chúng tôi hiểu mình đang hướng đến một thế giới mới, một cuộc sống mới.

Về tour quảng cáo đó, mọi thứ diễn ra tốt đẹp và hoàn hảo. Chúng tôi ghi hình một vài chương trình quảng cáo trên truyền hình, chụp ảnh, gặp gỡ đối tác và xuất hiện trước truyền thông ở một vài quốc gia khác như Nhật Bản, Thái Lan, Malaysia và Việt Nam.

Mọi người rất phấn khích khi chúng tôi có mặt ở đó. Khi chuyến bay hạ cánh, cũng là lúc thông tin về việc tôi gia nhập Real Madrid được truyền đi khắp thế giới. Tại Anh, chúng tôi vẫn không thể nào hiểu được đam mê mà mọi người ở vùng Viễn đông đó dành cho bóng đá. Dù rất bận nhưng tôi và Victoria vẫn có thể cùng nhau đi đến khắp mọi nơi. Thực tế, chúng tôi đang tận hưởng

công việc đó cùng nhau và điều đó thì giống một chuyến đi chơi hơn công việc. Victoria dường như cũng có chút gì đó cảm thấy căng thẳng khi mọi thứ còn chưa được quyết định. Trước đó, cô ấy từng cảm thấy bất an, nhưng giờ, mọi thứ đã được xác định, cô ấy cũng để bản thân thư giãn và háo hức về tất thảy những gì sắp sửa diễn ra phía trước.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Tôi cảm giác như mình đã trải qua những ngày tháng tươi đẹp nhất trong suốt giai đoạn một tháng qua và giờ là lúc cần cố gắng để theo kịp và xử lí những thứ đang diễn ra với chúng tôi. Khi bạn bước vào một cuộc hành trình mới quá nhanh, sẽ không có thời gian để bạn hiểu hết ý nghĩa của những gì mà bạn đang có. Một ngày ở Thái Lan, mọi ảo vọng dường như chậm lại để tôi nhìn lại mọi thứ một cách thấu đáo nhất. Vẫn là những câu hỏi tương tự nhau, đó là thời điểm để bạn tự hỏi chính mình:

“Anh là ai? Anh đang ở đâu? Anh sẽ tới đâu?”

Chúng tôi dành cả một ngày đầy yêu thương bên bờ biển gần Hua Hin, quay phim và chụp ảnh cho đối tác Nhật Bản, TBC. Bối cảnh thực sự rất đẹp: nắng nhạt, những căn biệt thự dọc theo bờ biển được bao quanh bởi những cây cọ. Mọi người dạo mát trên cát vàng vô tận trải dài dọc bờ biển. Nước biển trong vắt khiến bạn không thể mường tượng khi nào thì bạn ra tới đại dương. Những chiếc võng được đặt dọc bờ biển để bạn có thể ngồi ngắm những đội đua thuyền đang lướt sóng. Cùng với đoàn phim, thời gian trôi đi nhanh chóng và áp lực ngày càng lớn hơn trong việc đẩy nhanh mọi thứ trước thời điểm bạn phải hoàn thành. Mọi người cũng bắt đầu dễ nổi nóng hơn, vội vã và mệt mỏi hơn. Trong những cảnh quay cuối, chúng tôi mới có cơ hội thực sự bước xuống biển. Có khoảng 8 cậu bé, chừng 9 hoặc 10 tuổi xuất hiện: Chúng đã chờ ở đâu đó để xuất hiện cho cảnh quay của chúng. Hóa ra đó cũng là điểm nổi bật nhất trong ngày của tôi. Chúng tôi quay một cảnh liên tục, trong đó tôi chơi bóng cùng với chúng: không có khung thành, chỉ đuổi theo nhau trên bãi cát. Chúng tôi được đưa cho một trái bóng khá cũ và cũng không có gì đặc biệt. Đạo diễn nói với chúng tôi: “Anh cứ chơi bóng thôi. Người quay phim sẽ cố gắng làm tốt công việc của anh ta.” Tôi và lũ trẻ chỉ làm việc cùng nhau trong khoảng thời gian ngắn. Tất cả chúng tôi đều đi chân đất nên có thể cảm nhận được cảm giác khi chơi bóng trên cát và trái bóng. Chúng tôi chìm đắm vào những đường bóng, tiến rồi lùi, đẩy bóng để vượt qua nhau. Bạn cũng có thể thử một vài động tác giả, những pha xử lí một hoặc hai chạm và rồi chuyền bóng cho người gần bạn nhất, anh ấy ở cùng đội với bạn. Ở đó, trong bầu

không khí của buổi chiều muộn, tôi chợt nhớ về tuổi thơ của mình. Hình ảnh những cậu bé khiến tôi nhớ về năm tháng còn nhỏ chơi bóng trong các trận đấu 5 đấu 5 tại Công viên Chase Lane Park gần nhà. Được một lúc, tôi chợt nhận ra đây là lần đầu tiên tôi chơi bóng kể từ khi dính chấn thương ở trận đấu với Nam Phi tại Durban. Chúng tôi dường như cũng quên đi sự có mặt của người quay phim với chiếc máy quay cầm tay. Tất cả chúng tôi chỉ tập trung vào đam mê với trái bóng.

Trở lại khách sạn tối hôm đó, chúng tôi dùng bữa tối, sau đó đi ngủ. Tôi đoán chuyến đi đó ảnh hưởng tới tôi khá nhiều. Tôi thường ngủ bao lâu? Hai tiếng hay ba tiếng? Mắt tôi vẫn mở thao láo trong bóng tối cho dù Victoria đã ngủ thiếp đi bên cạnh. Không phải tôi bị đánh thức bởi một giấc mơ hay điều gì khác: tôi chỉ nằm đó và mong chờ cho đến sáng. Không phải vì tôi lo lắng hay sợ sệt điều gì cả. Đơn giản là vì đồng hồ sinh học của tôi đã bị ảnh hưởng. Tôi chui ra khỏi màn, đi qua phòng tắm và cố gắng tìm một vài chai nước trước khi quay trở lại.

Tôi nghĩ Victoria có lẽ không muốn tôi đánh thức cô ấy dậy để trò chuyện. Chiếc ti vi được bố trí ở chỗ khá xa giường nên tôi nghĩ nếu bật nhỏ âm lượng thì sẽ không ảnh hưởng đến cô ấy. Tôi với tay lấy điều khiển trên chiếc tủ thấp trong phòng. Tôi cẩn thận kéo chiếc ghế qua căn phòng và đặt cách màn hình chỉ khoảng một mét. Tôi bật ti vi lên và ngồi xuống.

Một vài tiếng lách tách của nguồn điện và rồi hình ảnh cũng xuất hiện trên màn hình ti vi. Khi tôi tập trung được vào chiếc màn hình sáng trưng trong căn phòng tối ở bên kia của quả địa cầu, tôi thật bất ngờ khi đang theo dõi trận đấu của một đội bóng trong trang phục trắng, đội còn lại trong bộ trang phục sọc trắng đỏ. Tôi cố gắng xem và nhận ra từng cầu thủ trên màn hình. Đó là Luis Figo. Đó là Real Madrid. Và có cả Zidane nữa. Anh ấy nhận đường chuyền ở cự ly khoảng 10 mét vào trong khu vực cấm địa của đội khách vào đúng hướng chạy của Ronaldo. Và rồi tiền đạo người Brazil không chần chừ, anh tung ra cú dứt điểm một chạm từ cự ly khoảng 15 mét trong vòng cấm đội khách. Bóng vượt qua sự truy cản của thủ môn và găm thẳng vào góc xa khung thành. Roberto Carlos cũng có mặt trên sân, lao đến nhảy lên người anh ấy. Trên màn hình, bảng tỉ số xuất hiện Real Madrid 3 và Athletic Bilbao 1. Cùng lúc đó, tôi phải giảm âm lượng xuống.

Và tôi nhận ra rằng, mình đang theo dõi Real Madrid kiểm soát hoàn toàn trận đấu, họ chuyền bóng, chạy chỗ và thoát khỏi các tình huống cướp bóng một cách hiệu quả trong khoảng 20 phút

cuối của trận đấu. Ở cách xa hàng nghìn dặm, Real Madrid đang trên hành trình giành được danh hiệu La Liga. Bởi vì sự chênh lệch về thời gian mà tôi đang phải theo dõi qua ti vi vào nửa đêm ở Thái Lan. Hồi còi mãn cuộc cuối cùng cũng vang lên và màn ăn mừng bắt đầu. Những màn pháo giấy đổ xuống từ khắp các khán đài trên sân. Pháo hoa cũng được bắn lên bầu trời bên ngoài sân vận động tại thủ đô Madrid. Giàn đèn trên sân vụt tắt, mọi thứ trở nên tối đen trong khoảnh khắc đó, tôi cứ nghĩ chiếc ti vi có vấn đề gì nhưng không phải. Ánh đèn sân vận động chợt bừng sáng chiếu vào các cầu thủ Real trong trang phục những chiếc áo cộc tay trắng với dòng chữ "Campeones 29" (Nhà vô địch lần thứ 29). Họ cùng nhau nâng cao chiếc cúp và sau đó chạy dọc đường biên ăn mừng, nhảy múa và mang nó đến bốn góc sân Bernabeu để chia vui cùng các fan hâm mộ.

Tôi gần như nín thở để theo dõi những khoảnh khắc vinh quang ấy của Real Madrid và dần mường tượng ra tương lai của tôi ở Real. Tôi chợt quay người, ngó qua giường và thấy Victoria vẫn đang chìm đắm trong giấc ngủ. Có lẽ tôi cũng không cần phải đánh thức cô ấy dậy vì những khoảnh khắc trên ti vi hay những thứ mà tôi nghĩ. Chúng tôi cũng sẽ ở đó - Real Madrid - ngay trong một vài ngày tới thôi.

Tôi vẫn ngồi đó một mình, co người, kéo đầu gối lên tận cằm và ngồi trên chiếc ghế trước màn hình ti vi khi không khí dần se lạnh. Tôi chợt nổi da gà và nở một nụ cười trên môi khi nghĩ về hành trình của tôi: một cậu bé từ Chingford, sinh ra và trưởng thành tại United và rồi sẽ đến thi đấu cho Real Madrid.

Chương 15
DÀNH CHO REAL: HALA MADRID!

“David hoàn toàn khỏe mạnh và sung sức. Anh ấy đã sẵn sàng để thi đấu.”

Hợp đồng của tôi với Manchester United hết hạn vào ngày 30/6/2003 và tôi đến Tây Ban Nha để ký một bản hợp đồng với đội chủ sân Bernabeu vào buổi sáng hôm sau. Hành trình phiêu lưu tại Real sắp bắt đầu.

Mọi sự nghi ngờ, lo lắng rồi cũng biến mất chỉ trong một vài phút khi chúng tôi lên chiếc xe mà Real Madrid cử đến sân bay để đón chúng tôi, gồm tôi, Victoria, Brooklyn và mẹ tôi. Chúng tôi nhanh chóng nhận ra mình chuẩn bị bước vào 48 giờ với rất nhiều sự thay đổi.

Có khoảng 6 chiếc xe cảnh sát hộ tống đi xung quanh xe của chúng tôi để đảm bảo an toàn. Mọi thứ có vẻ ổn khi những chiếc đèn cảnh báo xanh đỏ lấp loáng khiến Brooklyn mừng rỡ hơn bao giờ hết. Và rồi chúng tôi đi vào đường cao tốc. Tất cả cứ như trong bộ phim hành động *The French Connection* vậy. Chúng tôi nhanh chóng đánh lái sang làn đường phía ngoài, rồi đảo vào làn xe phía trong và rồi trở lại làn xe phía ngoài. Cánh phóng viên, thợ ảnh ngồi trên những chiếc xe ô tô hoặc thậm chí là xe máy và cố gắng chụp cho bằng được những bức hình bất chấp nguy hiểm. Theo lịch trình, tôi sẽ phải có mặt ở bệnh viện trước tiên để kiểm tra y tế. Nếu có xảy ra va chạm khi chiếc xe di chuyển như phim hành động thì có lẽ ít nhất là chúng tôi cũng đang đi đến bệnh viện. Không lâu sau đó, tôi nhận ra không chỉ có cảnh sát và cánh phóng viên đang theo sau chúng tôi mà cả người dân, mọi người ở Madrid cũng đang theo chân chúng tôi như là họ đang đuổi theo

để giành vị trí dẫn đầu ở chặng Grand Prix Tây Ban Nha vậy.

Khi lần đầu đàm phán với Real, tôi có chút cảm giác không yên tâm khi phải chuyển tới một đất nước khác cùng với vợ và các con. Tôi biết mình sẽ phải quan tâm đến nhiều thứ khác nữa nếu muốn thành công với một đội bóng. Tôi thực sự bất ngờ trước cách họ hiểu những suy nghĩ đó của tôi. Họ dường như đã lường trước được những vấn đề mà tôi quan tâm, từ đó giúp tôi chuyên tâm vào việc thi đấu. Ở Tây Ban Nha, cuộc sống của gia đình tôi thực sự quan trọng với mọi người: "Gia đình của cậu chắc chắn sẽ được hạnh phúc ở đây, David ạ." Họ hứa sẽ đảm bảo giúp chúng tôi có một cuộc sống như ở nhà. Trong khi tôi xuống xe ở bệnh viện, Victoria, Brooklyn và mẹ được đưa đi xem một số căn nhà mà Real lựa chọn cho chúng tôi và nghĩ rằng chúng tôi sẽ thích. Tôi ước rằng mình có thể đi cùng với họ nhưng tôi hiểu sau này sẽ có nhiều thời gian để tôi làm việc đó. Khi đang đi về hướng ngoại ô, tôi đã được xếp lịch hẹn với bác sĩ Corral.

Chúng tôi đi một vòng để thực hiện các bài kiểm tra y tế khác nhau: tim mạch, cơ sinh học, máu, nước tiểu, điện tim, chụp x-quang và nhiều chụp chiếu khác. Sau đó, Corral, bác sĩ của Real Madrid gặp tôi. Cuối cùng, chúng tôi cũng hoàn thành những bài kiểm tra y tế kéo dài hơn 2 tiếng. Một người quay phim của Real Madrid TV được cử theo chân chúng tôi lên lên xuống xuống ngoài hành lang trong suốt quá trình kiểm tra tại bệnh viện Zarzuela dù chiếc máy quay không được phép ghi lại chi tiết bài kiểm tra cụ thể trong phòng. Tất cả mọi người có mặt ở đó đều trông rất phấn khởi và vui vẻ trong suốt quá trình tôi kiểm tra tại bệnh viện: từ các chuyên gia, nhân viên, các bệnh nhân khác hay cả anh quay phim với cặp kính đen. Họ kiểm tra phần xương bàn chân trái và phần xương cổ tay bên phải. Và rồi những người xuất hiện ở đó muốn tôi chụp ảnh, hay ký tặng cho họ: Chúng ta có thể chụp ảnh được không? Cậu có thể ký tặng tôi một chữ được không? Mọi thứ diễn ra trong bầu không khí rất thoải mái và thân thiện. Bác sĩ được cung cấp hồ sơ kiểm tra y tế của tôi tại Old Trafford từ 15 năm trước. Bác sĩ Corral cũng hơi bất ngờ vì những gì mà ông đã thấy ở tôi. Và sau khi hoàn thành bài kiểm tra y tế, một vài người kể lại với tôi điều mà bác sĩ Corral nói với truyền thông đang chờ ở bên ngoài bằng tiếng Tây Ban Nha:

"David hoàn toàn khỏe mạnh và sung sức. Anh ấy đã sẵn sàng để thi đấu."

Ông ấy cho rằng tôi đã hoàn thành một nửa chặng đường và việc còn lại là đặt bút ký vào bản hợp đồng với Real Madrid. Tôi đến

khách sạn để gặp Victoria, Brooklyn và mẹ. Tôi nghĩ các fan ở đây, những người tập trung bên ngoài khách sạn Fenix cũng đang hào hứng về Victoria giống như việc một cầu thủ mới là tôi sắp xuất hiện ở thành phố này. Mặc dù vậy, Victoria trông có vẻ khá căng thẳng khi dạo quanh thành phố để tìm kiếm một căn nhà nào đó phù hợp với gia đình tôi. Những gì mà chúng tôi sắp sửa thực hiện đã bắt đầu hiện ra trước mắt. Tôi và Brooklyn có đi dạo một chút trên sân thượng. Tôi tự hỏi liệu thằng bé có thể nhớ được bao nhiêu thứ đã, đang và sắp sửa diễn ra khi trưởng thành.

Chiếc xe quay trở lại khách sạn lúc 5 giờ để đón chúng tôi đến sân Bernabeu. Sân vận động cách chỗ chúng tôi chỉ khoảng 10 phút đi xe và nằm trên trục đường chính. Real xây dựng sân nhà của họ tại một nơi ở Madrid gần tương tự như phố Regent ở London. Trước đây, tôi đã từng ở đó, nhưng tất nhiên với tư cách là một cầu thủ của Manchester United nên khi đi qua những cánh cổng tôi lại không nhận ra điều này. Nơi đây đang là công trường xây dựng khi những chiếc cầu trục vươn ra các trục đường, máy đào, máy xúc cũng xuất hiện giữa những cột cấp vật liệu. Jose´ Angel Sanchez, giám đốc marketing của đội bóng nói với tôi rằng họ đang có ý định nâng cấp các khán đài ở bên phía các cầu thủ bước ra sân:

“Khi Santiago Bernabeu xây dựng sân vận động này hồi những năm 40, ông ấy chỉ xây dựng căn phòng hạng sang ở khán đài đối diện với khán đài có phòng thay đồ của các cầu thủ để căn phòng của ban lãnh đạo sẽ biệt lập với phòng thay đồ của các cầu thủ. Nhưng bây giờ, theo quy định của Champions League, chúng tôi sẽ phải bố trí những căn phòng VIP này ở cả hai bên khán đài.”

Chúng tôi bước đến văn phòng của câu lạc bộ. Dù không phải làm gì ngoài việc bước từng bước lên bậc thang nhưng tôi có chút gì đó hơi khó thở vì bị ngợp. Tôi nắm tay Victoria chặt hơn. Tôi cứ nghĩ chúng tôi sẽ phải quay lại lối đi ban đầu thì bất chợt chúng tôi rẽ vào một lối khác, ở đó có hành lang đi thẳng đến khu vực những căn phòng hạng sang nối tiếp nhau từ phòng này sang phòng khác chỉ cách nhau vài ba bước chân. Những căn phòng đó được xây dựng với lối thiết kế hiện đại của châu Âu. Tất cả đều rất đơn giản. Không đèn chiếu sáng lòe loẹt, không quá to. Tôi thích điều đó vì có lẽ Real đã dành tất cả sự vĩ đại và ánh sáng của họ cho sân thi đấu ngoài kia. Và như có một luồng điện chạy qua. Tôi thực sự phấn khích khi có mặt ở đó. Khi mọi người bước đến bắt tay tôi và tự giới thiệu, họ dường như cũng không ngại để tôi biết rằng họ cũng rất hào hứng vì tham gia cuộc gặp mặt này.

Jose giới thiệu tôi với giám đốc thể thao, ông Jorge Valdano. Có lẽ ông ấy là người có trách nhiệm nhiều nhất trong việc cùng với chủ tịch Perez mang tôi về Madrid: một sự hiện diện tuyệt vời và một nụ cười tươi rói. Tôi không biết chính xác tuổi của ông Valdano nhưng ông ấy vẫn mang thân hình và năng lượng của một cầu thủ thi đấu quốc tế. Ông ấy là một trong số ít những người ở câu lạc bộ không biết một chút tiếng Anh nào, nhưng điều đó không thành vấn đề với tôi bởi cả hai chúng tôi đều đã từng là cầu thủ. Sau đó, ông ấy bước vào căn phòng làm việc cạnh đó, nơi chúng tôi đang đứng bên ngoài. Carlos Quieroz ở đó và đứng dậy đằng sau chiếc bàn của huấn luyện viên trưởng. Quả thực, có một chút bất ngờ với tôi khi gặp ông ấy trong hoàn cảnh như thế. Tôi biết tất cả về việc Madrid đã sa thải huấn luyện viên Vicente Del Bosque. Tôi biết Carlos đã rời Old Trafford để thay thế ông ấy. Và tôi cũng biết Carlos là người xuất sắc như thế nào. Tôi chỉ không biết liệu ông ấy đã đến Bernabeu hay chưa mà thôi. Đó là một khoảnh khắc khá lạ lẫm. Ai đang theo ai cơ chứ? Chúng tôi tiến đến trao nhau một cái ôm. Chúng tôi sẽ lại gặp nhau trong giai đoạn trước mùa giải vào cuối tháng 7.

Và bây giờ, họ đã sẵn sàng để chỉ cho tôi "văn phòng" của tôi. Tất cả chúng tôi cùng nhau bước xuống cầu thang khi Jose đi trước và đang làm nhiệm vụ của một hướng dẫn viên chính thức của Real:

"Và đây là nơi mà cả đoàn chưa bao giờ đến." Ông ấy mở cửa phòng thay đồ của đội nhà. Đó là nơi mà trên mỗi tủ thay đồ đều có hình ảnh, kéo dài từ ghế ngồi cho đến trần nhà. Tất cả các cầu thủ Real thuộc về nơi này. Trong một khoảnh khắc, khi nhìn thấy tất cả họ với hình ảnh kích thước gần như ngoài đời thật trên tường: Raul, Figo, Ronaldo, Zidane, Roberto Carlos và đồng đội, tôi có cảm giác như mình là một đối thủ của họ một lần nữa vậy. Cảm giác sẽ ra sao nếu tôi được thi đấu cùng với họ thay vì ở thế đối đầu? Chúng tôi bước vào trong và rồi bước ra ngoài phía đường hầm. Tôi vẫn nhớ mình cũng đã từng đứng ở đó hồi tháng 4. Tôi thấy nóng rực người và bắt đầu mẩn ngứa.

"Jose? Có quả bóng nào ở đâu đây không? Tôi không thể nào chờ đợi được nữa."

Tôi đưa bóng cho Brooklyn. Tôi và thằng bé bước ra ngoài sân dưới ánh nắng chiếu xuống mặt sân. Khi ấy, Victoria vẫn đi bên cạnh tôi. Cũng đã khá muộn, bóng râm của khán đài cao vút đổ xuống mặt sân cỏ tạo thành những đường viền cong trên sân. Tôi đứng giữa sân Bernabeu: những khán đài xung quanh sừng sững như những ngọn núi, các công trình xây dựng xung quanh cũng đã

dừng làm việc. Tôi nhìn mẹ. Ba tháng trước mẹ đã từng ngồi ở đó, trên góc một khán đài để xem tôi thi đấu cho United, và bản năng của bà đã mách bảo rằng tôi sẽ có ngày thi đấu cho Madrid. Tôi tiến đến khu vực phạt đền.

"Nào, đi nào, Brooklyn. Hãy ghi bàn đi nào!"

Chúng tôi đá bóng qua lại trong khoảng một hay hai phút gì đó. Thằng bé hơi mệt và có chút phân tâm. Có lẽ vì đó không phải Old Trafford. Tôi quay lại nhìn Victoria. Cô ấy đang nhìn Brooklyn. Sau đó, cô ấy đưa mắt nhìn quanh khán đài và toàn bộ không gian của sân. Tôi biết cô ấy đang nghĩ gì. Đó là thời điểm cần sự dũng cảm và mạnh mẽ và tôi đã lựa chọn đúng người. Tôi bắt được ánh mắt của cô ấy: một nụ cười. Và sau đó, Jose nói:

"Chúng ta nên quay lại bên trong thôi."

Và rồi chúng tôi quay trở lại văn phòng. Đây cũng là phần chính của ngày hôm nay. Chủ tịch đội bóng Perez đã đến. Chúng tôi đã từng nói chuyện qua điện thoại nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp chủ tịch của Real Madrid. Tại Tây Ban Nha, những người đứng đầu của một câu lạc bộ đều là những cái tên được các cổ động viên lựa chọn. Chủ tịch Perez có một công ty lớn về xây dựng, một trong những công ty lớn nhất ở châu Âu. Và ông ấy cũng là chủ tịch của một thế lực thực sự mạnh mẽ trong bóng đá thế giới. Nhưng ông có lẽ không cần đeo huy hiệu hay bất cứ thứ gì để khẳng định điều đó. Những người đàn ông thực sự quyền lực đều khiêm tốn về những thứ mình có. Bạn có thể hiểu được tầm quan trọng của chủ tịch Real Madrid thông qua những gì người xung quanh dành cho ông. Ông ấy sẽ không bao giờ nói với bạn những điều đó. Ông ấy chào mừng tôi đến với Bernabeu, cũng như Victoria, Brooklyn và mẹ tôi đến với thành phố Madrid.

Khi chúng tôi bước vào phòng của ban lãnh đạo, mọi người ở đội bóng đã tập trung đông đủ và xếp thành hàng bên cạnh chiếc bàn dài. Mọi người ngồi xuống trong khi vợ chồng tôi và chủ tịch Perez ngồi sang một bên. Lúc đó, chủ tịch Perez ngồi bên trái tôi, trong khi Victoria ở ngay phía bên phải. Toàn bộ hồ sơ, hợp đồng được đặt sẵn hai bộ trên mặt bàn. Victoria đã tặng tôi một chiếc bút tuyệt đẹp để ký bản hợp đồng này trước khi chúng tôi rời Anh. Cô ấy cũng chọn cho chủ tịch Perez một cái nữa. Có lẽ trước khi chúng tôi ngồi xuống là khoảng thời gian thích hợp để tặng chủ tịch Perez món quà này. Nhưng trước khi chúng tôi có thể làm bất cứ điều gì, ông ấy đã với lấy một chiếc bút bi trên mặt bàn, có lẽ đã được bỏ lại từ buổi họp trước. Sau cùng tôi nghĩ, bút nào thì cũng

là bút. Ông ấy ký trước vào bản hợp đồng. Sau đó đến tôi. Trong lúc đó, Brooklyn lại đang nô đùa sau ghế của chúng tôi, và mẹ tôi có lẽ cũng phân vân không biết có nên đứng dậy để giữ thằng bé lại hay không nữa. Sau đó, chúng tôi cùng đứng dậy để chúc mừng bản hợp đồng giữa hai bên đã được hoàn tất.

Ông ấy mở món quà mà chúng tôi mua từ Anh ra kèm theo một nụ cười:

"Tôi sẽ giữ món quà này nguyên vẹn cho đến khi chúng ta ký một bản hợp đồng mới. Cảm ơn cậu."

Tôi cũng cười. Tôi cũng đã nghe nhiều điều, khi Alex Ferguson nói chuyện với tôi khi tôi còn là một cậu bé 14 tuổi. Và giờ, tôi đã 28, đang là thủ quân của đội tuyển Anh. Một lần nữa, tôi rất mừng, hy vọng và xen lẫn cả một chút lo sợ.

"Không có gì, thưa ngài chủ tịch. Cảm ơn ông, cảm ơn mọi người. Tôi rất vui khi mình có mặt ở đây. Tôi thực sự hạnh phúc."

Có lẽ bạn sẽ không thể nào hiểu được cảm giác tuyệt vời đó ra sao cho đến khi bạn ở đó. Và chính lúc đó, tôi đã hiểu thời khắc ấy thực sự tuyệt vời như thế nào. Khi trở lại khách sạn Tryp Fenix, chúng tôi được chuẩn bị một bữa tối. Đây là nơi mà các cầu thủ của Real Madrid thường tập trung trước mỗi trận đấu trên sân nhà. Họ sắp xếp một căn phòng ăn tối riêng dưới tầng 1. Tôi đã gia nhập Real Madrid nên buổi tối hôm đó sẽ là bữa tiệc để tôi ăn mừng điều đó với những người đã tham gia vào quá trình đàm phán trong thời gian qua. Đội ngũ của tôi từ Công ty SFX và một vài người chủ chốt của Real Madrid: đồng đội mới của tôi, Jose; Jorge Valdano; Pedro Lopez Jiminez, cánh tay phải đắc lực của chủ tịch Perez, và con trai của ông ấy Fabio, José Luis Del Valle, cố vấn pháp lí của chủ tịch. Victoria trông thật xinh đẹp ở buổi tiệc. Cô ấy ngồi đó với ý nghĩ rằng mình cũng quan tâm về bóng đá như mọi người. Có lẽ chỉ một tối đó thôi.

Đó là một vài giờ thực sự tuyệt vời. Người Madrid có vẻ thoải mái khi xử lí bản hợp đồng giữa tôi và Real, trong khi chúng tôi, những thành viên của team chúng tôi lại có vẻ phải gấp gáp để hoàn thiện chúng. Tôi hiểu sự căng thẳng mà mọi người đã từng phải trải qua hồi tháng trước. Và giờ là thời gian để họ tận hưởng một chút bia lạnh, không chính trị, không phải giả vờ hay bất cứ điều gì khác nữa. Mọi người ngồi bên nhau trong niềm vui và sự tin tưởng, và cùng nhau dùng bữa. Các nghi thức hôm đó cũng không quá trang trọng. Người đại diện của tôi, ông Tony, đứng dậy để

phát biểu một vài điều. Tôi gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người đã cùng cố gắng trong thời gian qua để hoàn thành mọi thứ:

"Tôi chưa từng mơ về việc thi đấu cho nhiều đội bóng. Mặc dù vậy, không có bất cứ cầu thủ nào ở bất cứ nơi đâu lại không mơ về một lần được thi đấu cho Real Madrid. Cảm ơn tất cả mọi người đã biến giấc mơ đó thành hiện thực với tôi."

Và rồi, ngay khi ngồi xuống, tôi sực nhớ ra tại sao tôi lại không cảm ơn một người quan trọng hơn tất cả? Tại sao tôi lại không cảm ơn Victoria?

Và tôi đã lỡ mất khoảnh khắc đó. Tiếp theo, Jorge Valdano đứng lên để phát biểu. Tất nhiên là ông nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Lúc đầu, Jose dịch cho tôi nhưng khi mọi người bị cuốn vào bài phát biểu của ông ấy, họ bắt đầu tự đưa ra những gợi ý cho những từ cụ thể đó bằng tiếng Anh. Mọi thứ ban đầu có hơi bối rối, nhưng vị giám đốc biết mình đang nói đến đâu: "Cách đây 3 năm, Florentino Perez đã tham gia vào cuộc đua giành vị trí chủ tịch của Real Madrid. Mọi người cứ nghĩ ông ấy sẽ lạnh lùng như một vị doanh nhân và tất cả luôn tò mò xem ông ấy có phù hợp với công việc này hay không. Cuối cùng, ông đã giành chiến thắng trong cuộc bầu chọn đó bởi vì ông ấy có đam mê, luôn biết cách xử lí linh hoạt với mọi việc, và làm được những điều tưởng chừng không thể trong mắt các cổ động viên của Real: ông đã mua Luis Figo từ Barcelona. Ngài Perez đã bước lên vị trí chủ tịch với tham vọng biến đội bóng đã được FIFA công nhận là xuất sắc nhất thế kỉ XX trở thành một tập thể xuất sắc ở thế kỉ tiếp theo. Để làm được điều đó, chúng tôi cần các cầu thủ phù hợp: không chỉ là những cầu thủ xuất sắc nhất mà còn là hình ảnh đại diện cho bóng đá, cho Real Madrid theo cách tốt nhất. Raul đã ở đây. Một năm sau khi Figo cập bến, vị chủ tịch đã mang Zidane về Bernabeu. Và một năm sau, người được mang về là Ronaldo. Vẫn còn thiếu một nhân tố. Chúng tôi nghĩ rằng cậu, David, chính là cầu thủ mà Real Madrid cần để hoàn thiện điều đó. Không chỉ vì khả năng của cậu mà còn vì cậu có thể mang đến một tinh thần bóng đá, thứ được minh chứng hoàn hảo trong vai trò ở đội tuyển Anh." Bạn có thể hiểu được từ giọng điệu, ngôn ngữ cơ thể của ông Valdano mà không cần phải hiểu tiếng Tây Ban Nha. Ông hít một hơi thật sâu. Và bất ngờ, điện thoại của Jose đổ chuông:

"Thưa Chủ tịch!"

Có rất nhiều tiếng cười và những đùa giỡn giữa Jose và Chủ tịch Perez.

“David này, chủ tịch muốn bảo cậu là ông ấy rất xin lỗi vì không thể có mặt ở đây với tất cả mọi người trong buổi tiệc tối nay. Nhưng thực tế là ông ấy chưa bao giờ làm điều đó với bất cứ cầu thủ nào khác. Vì thế ông ấy nghĩ việc tới đây là không thích hợp dù rất tiếc.”

Một quãng dừng lại.

“Ông ấy nói: tất nhiên không phải ý là cậu không phải là một trong những cầu thủ yêu thích của ông ấy.”

Mọi người bật cười, và nói lớn vào chiếc điện thoại di động của Jose rằng chủ tịch chỉ nên ra ngoài uống cà phê với tôi thôi.

“Ông ấy nói, ông ấy đang tham gia bữa tiệc sinh nhật của một trong những giám đốc của câu lạc bộ. Cậu có thể đến đó. Cũng cách không quá xa.”

Ngài Valdano vẫn đứng suốt thời điểm đó, để chờ cho cuộc điện thoại kết thúc. Ngay khi ông chuẩn bị ngồi xuống, chủ tịch cũng nói lời chào tạm biệt với mọi người. Ông chúc mọi người vui vẻ với buổi tiệc tối hôm đó. Mọi người quay lại, hướng về phía ngài Valdano và chờ ngài cho phần kết của câu chuyện. Tôi có lẽ không cần nghe thêm nữa: Tôi đã hiểu những gì mà ông ấy định nói và có thể cảm nhận được sự vinh hạnh khi có mặt ở đây. Ông ấy lại đứng lên và quyết định bắt đầu lại cuộc nói chuyện. Ông có lẽ cũng không còn bận tâm xem nên phải bắt đầu từ đâu nữa. Ông nở nụ cười và khoảnh khắc ấy cũng trôi qua nhanh. Ông quyết định mạo hiểm với vốn tiếng Anh của mình:

“David và Victoria này, chào mừng các bạn đến với Madrid.”

Tôi thực sự có thể cảm nhận được sự nhiệt tình, thiện chí từ họ, nhưng có một điều tôi bỗng tự hỏi: Họ ngủ vào lúc nào vậy? Tôi nghĩ vẫn còn thời gian cho chúng tôi đi xem thêm hai ngôi nhà nữa. Và vẫn còn thời gian cho tôi có một buổi sáng sớm trên tầng 7. Theo lịch, ngày thứ Ba sẽ dành ra để sắp xếp tất cả mọi thứ liên quan đến công việc và cuộc sống riêng của tôi sau khi gia nhập Real Madrid. Còn thứ Tư sẽ là để giới thiệu bản hợp đồng mới của Real Madrid đến toàn thế giới. Nhưng cậu nhóc Brooklyn lại đưa ra quyết định sớm hơn: chơi cùng những đứa trẻ khác ở bể bơi và khu vườn. Sau đó, tôi có hai cuộc phỏng vấn. Đầu tiên là kênh MUTV. Họ cũng có mặt ở Madrid. Đây có lẽ là cơ hội để tôi nói lời tạm biệt và gửi lời cảm ơn tới các fan hâm mộ của United, những người đã luôn đồng hành, gắn bó với tôi trong từng khoảnh khắc

vui buồn suốt 9 năm ở đội 1 của United tại sân Old Trafford. Sau đó, đến lượt kênh TV của Real, họ muốn biết cảm xúc và ấn tượng đầu tiên của tôi trước câu nói đùa của Roberto Carlos cho rằng sẽ có hai người đàn ông đẹp trai tại sân Bernabeu, bao gồm anh ấy và tôi. Hai cuộc phỏng vấn trong buổi sáng hôm đó có lẽ diễn ra theo cách vừa cay đắng vừa ngọt ngào. Thực sự, tôi không thể nào thôi tự hỏi rằng các fan ở Madrid và Manchester nghĩ gì về mọi thứ đã và đang diễn ra xung quanh tôi.

Real đã quyết định lựa chọn một sân đấu bóng rổ làm địa điểm ra mắt của tôi trước giới truyền thông trước khi tôi quyết định khoác lên mình chiếc áo số 23. Sân thi đấu Pabellon Raimundo Saporta quả thật là một địa điểm có sức chứa lớn với hơn 5.000 chỗ ngồi, đó là một phần trong khu trung tâm huấn luyện mà họ gọi là Ciudad Deportiva. Đoàn xe của chúng tôi rú gầm trên khắp các con phố trước khi đỗ trước cửa chính. Có hàng tá các nhà báo đang chờ sẵn bên ngoài và khu vực bên trái sân bóng, nơi tôi có thể thể hiện một vài đường bóng với vai trò của một cầu thủ Real trước mặt các cổ động viên lần đầu tiên. Chúng tôi nhanh chóng bước vào bên trong. Tôi biết người Tây Ban Nha vốn nổi tiếng là khó giữ đúng giờ giấc. Thế nhưng, lần này, tôi có cảm giác như mọi người đang cố gắng bám sát lịch trình đã vạch ra từ trước. Tôi đi dọc hành lang cho đến khi đứng sau một chiếc màn dày và khá nặng được treo ở một đầu của phòng tập gym. Cảm giác đó như là tôi đang chờ đợi để bước ra. Trong đầu tôi lúc này bắt đầu nghĩ đến những gì mà tôi sẽ nói khi chiếc màn được mở ra và tôi bước ra ngoài sân khấu.

Chỉ một vài phút trước khi chúng tôi bắt đầu, Jose xuất hiện ở đó để giải thích rằng sẽ có người thực hiện việc dịch song song lời nói của tôi khi tôi phát biểu.

“David này, cậu có thể tạm dừng lại một chút để cho anh ấy có thời gian dịch sang tiếng Tây Ban Nha không?”

“Tôi không muốn như thế ông Jose ạ. Sẽ ra sao nếu tôi dừng lại và không thể bắt đầu lại được?”

Phát biểu trước đám đông chưa bao giờ là dễ dàng với tôi nhưng tôi hiểu mình cần phải thực hiện điều đó, ở đây, và tôi cần xuất hiện và phát biểu sao cho thật ổn.

“Liệu anh ta có thể cố gắng một chút để bắt kịp tôi được không?”

Có lẽ đó không phải là thời gian để tranh cãi nữa. Trong bóng tối,

tôi bắt tay ngài Perez và được giới thiệu với huyền thoại Alfredo Di Stefano. Tối hôm trước, tôi có hỏi mọi người về ông ấy:

"Alfredo Di Stefano có phải là cầu thủ vĩ đại nhất trong lịch sử của Real Madrid?"

"Không phải. Ông ấy là cầu thủ vĩ đại nhất lịch sử bóng đá."

Tôi đã xem một vài clip đen trắng về Alfredo Di Stefano khi giúp Real Madrid giành chức vô địch Cúp châu Âu ở mùa giải khoảng nửa thế kỉ trước. Ngài Perez là chủ tịch của Real, ông đứng phía trước tôi, và tỏ ra long trọng hơn khi nhắc đến tinh thần của câu lạc bộ. Trong những năm 1970, ngài Alfredo Di Stefano vẫn còn khỏe và luôn được tôn trọng. Bạn có thể hiểu ông ấy luôn tự hào về nơi ông ấy đã gắn bó và những gì mà ông đã từng đạt được tại Real. Và cả bây giờ, khi ông ấy đã trở thành một phần của hiện tại, cũng như đã là một phần của lịch sử Real Madrid. Alfredo di Stefano cũng đại diện cho Real Madrid, cũng như Bobby Charlton luôn làm với United.

Một bàn tay đưa tới, kéo tấm rèm sang hai bên. Tôi thậm chí còn không nhận ra những người phát biểu đang đứng cạnh chúng tôi. Âm nhạc, một bản nhạc Opera được hát lên. Giọng của ca sĩ vang khắp không gian nhà thi đấu. Chúng tôi bước ra và bước tiếp một vài bậc để lên sân khấu chính. Bên dưới, trước mắt chúng tôi chật kín những phóng viên, thợ săn ảnh, những ánh đèn flash chớp nhoáng, những âm thanh lách tách từ những chiếc máy ảnh vang lên liên tục khi chúng tôi xuất hiện. Tôi thường xuyên đánh mắt nhìn mọi người ngồi hai bên hội trường chính. Ban đầu, tôi cố gắng nở nụ cười trên môi thật tự nhiên. Tôi hít một hơi thật sâu và đánh mắt nhìn sang bên trái, nơi Victoria đang ngồi cùng với các nhân viên cấp cao của Real Madrid. Cô ấy cũng nhìn tôi với ánh mắt như muốn nói:

"Tiếp tục đi nào. Tốt lắm. Em và mọi người đang theo dõi anh."

Tôi vẫn luôn giữ nụ cười đó. Đằng sau tôi là một màn hình chiếu phim cỡ lớn, với hình ảnh của tôi đủ lớn để mọi người hiểu tôi là nhân vật chính ở buổi lễ hôm đó. Đối lập với phông nền vàng của màn hình, gương mặt tôi cùng với huy hiệu của câu lạc bộ và dòng chữ lớn "Real Madrid" được khắc họa đậm nét và rất ấn tượng. Chủ tịch Perez bước lên phía trước. Họ sẽ dịch phần phát biểu của tôi từ tiếng Anh sang tiếng Tây Ban Nha. Nhưng còn ngược lại? Không ai dịch những gì ông ấy nói sang tiếng Anh cho tôi. Sau đó, tôi nhận được một vài lời của Chủ tịch:

“David là một cầu thủ tuyệt vời, một cầu thủ từng được đào tạo trong truyền thống luôn biết hy sinh vì đội bóng. Anh ấy đã đến với giải đấu xuất sắc nhất và cạnh tranh nhất trên thế giới. Chúng tôi chắc chắn rằng anh ấy có đủ khả năng, kĩ thuật và sức mạnh tinh thần để thành công ở đây.”

Bây giờ, khi Alfredo di Stefano bước lên phía trước cùng với chiếc áo của Madrid trên tay, chúng tôi bắt tay nhau, trong khi phía dưới, các phóng viên thi nhau nói bằng tiếng Tây Ban Nha:

“Đằng này, David! Đây, đây thưa ngài chủ tịch!”

Chúng tôi cùng nhau giơ chiếc áo ra phía trước để chụp ảnh lưu niệm:

“Quay đằng này, quay đằng này!”

Trên lưng áo có in số 23 cùng tên tôi - “Beckham” - phía trên số áo. Bên ngoài câu lạc bộ, có lẽ không ai biết được số áo tôi sẽ mang là gì. Tôi đã nghĩ rất lâu và rất kĩ về số áo mà tôi sẽ chọn. Đó là số áo mà chưa có ai mang cả. Thậm chí, Real cũng không tìm ra cho đến trước đêm hôm qua, tôi đã đưa ra quyết định của mình về con số này.

Tiếng máy ảnh loạch xoạch, bất chợt, tôi nghe thấy một giọng nói vang lên trong hội trường bằng tiếng Tây Ban Nha:

“Veinte y tres.” (Số 23)

Con số 23. Sau đó, một lúc sau là:

“Michael Jordan. Michael Jordan.”

Với tôi, anh ấy không chỉ là một người hùng. Và trên sân khấu, đến lượt tôi phát biểu. Tôi bước lại chỗ micro. Tôi nhẩm đi nhẩm lại một vài từ mà tôi muốn nói vì tôi không muốn cầm trên tay một tờ giấy trong hoàn cảnh này. Tôi không muốn phải băn khoăn chút nào về những gì định nói. Ấn tượng đầu tiên của tôi là cảm giác như mình đang gặp nguy hiểm vậy. Tôi cố gắng trấn tĩnh, lấy lại sự chú ý của mọi người và bắt đầu:

“Gracias. Thưa Ngài chủ tịch Perez, Ngài di Stefano, kính thưa quý vị…”

Tôi mất khoảng một vài giây để người phiên dịch có thể giúp tôi dịch cho mọi người hiểu. Ban đầu, chiếc micro của tôi có vẻ không

được ổn cho lắm. Tôi chờ đợi một chút. Và trong đầu tôi gần như trống rỗng. Đột nhiên, tôi thấy một rừng máy ảnh phía trước, mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào tôi. Tôi vui vì đã học được cách để tin tưởng vào bản thân, vào chính mình. Tôi tiếp tục bài phát biểu:

"Tôi luôn luôn dành tình cảm cho bóng đá. Tất nhiên, tôi cũng yêu gia đình tôi nữa..."

Tôi nhìn xuống Victoria một lần nữa trong khoảnh khắc đó:

"Và tôi đang có một cuộc sống thật tuyệt vời. Nhưng bóng đá là tất cả đối với tôi. Thi đấu cho Real Madrid quả thật là một giấc mơ. Cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở đây để chia sẻ khoảnh khắc này. Xin cảm ơn !"

Tôi cầm chiếc áo của mình, giơ rộng ra phía trước.

"Hala Madrid!"

Các vị giám đốc khác của đội bóng tiến đến để cùng chụp ảnh với tôi và chủ tịch Perez. Sau đó, ngài chủ tịch dẫn đầu đoàn đưa mọi người trở lại hành lang và tiến tới một căn phòng khác ở cuối hành lang. Ở đó, họ bố trí một chiếc bàn, trên đó đặt sẵn một vài món tapas (đồ khai vị của Tây Ban Nha), một chút bánh quy và một vài đồ uống nhẹ. Căn phòng đó giống như phòng của mọi đội bóng với trần nhà nghiêng, ghế dài được bố trí xung quanh tường. Sau đó, tôi được đưa qua một cánh cửa để tiến tới phòng thay đồ: Mọi thứ không thực sự hùng vĩ như những gì tôi thấy ngày hôm qua tại sân Bernabeu. Mỗi tủ đồ đều có khóa riêng. Những hàng ghế xếp quá gần nhau, bạn sẽ hơi chật vật một chút nếu có nhiều người cùng ở đó. Vòi hoa sen và nhà vệ sinh thuộc kiểu cổ điển vặn sang một bên để tắt. Bất cứ ai đã từng chơi bóng có lẽ cũng từng ở trong những phòng thay đồ như thế. Ở đây chúng có vẻ tốt hơn một chút, nhưng có lẽ cũng giống như những phòng thay đồ tại Wadham Lodge, nơi mà tôi và bố đã dành rất nhiều buổi tối để tập luyện đá phạt khi tôi còn là một cậu bé.

Tôi có một đội giày mới. Adidas thường gửi cho tôi những mẫu mới. Trong phòng thay đồ, tôi đang ở một mình, ngồi phía cuối hàng ghế. Mọi người đang ở ngoài chờ tôi nhưng không ai nằm trong tầm mắt của tôi cả. Tôi thay đồ, gập quần áo gọn gàng đặt trên ghế bên cạnh và đứng dậy. Cuối dãy tủ đồ, ngay gần cửa ra vào lối đi đến sân tập là chiếc gương dài. Tôi tiến đến đứng trước gương, nhìn ngắm, chỉnh lại vai áo, bỏ áo vào trong quần cho gọn

gàng và kéo đôi tất dài xuống dưới đầu gối một chút. Bộ trang phục Real toàn màu trắng giúp tôi trông có vẻ cao lớn, nổi bật hơn và vĩ đại hơn. Tôi nhớ mình có lẩm bẩm một vài điều gì đó mặc dù không ai nghe thấy:

"Liệu đây có phải là bộ đồ bóng đá phù hợp?"

Tôi nhìn lại mình trong gương, từ trên xuống dưới, có lẽ là lần đầu tiên kể từ khi đến Tây Ban Nha. Cảm giác như một, hai phút đó là thời gian để tôi ngắm tương lai của mình. Tôi hài lòng và rồi chợt giật mình:

"Giờ chúng ta đi chứ?"

Mấy nhân viên an ninh, Simon và Andy từ SFX bước vào phòng thay đồ và chúng tôi đi tới Numero 2, một sân tập với một mặt khán đài và hai đầu được thiết kế thấp, ở đó có các cổ động viên đang reo hò chào đón sự xuất hiện của tôi. Phải mất một lúc để mắt tôi trở lại bình thường khi bước ra ánh nắng đang đổ xuống sân. Tôi bước ra sân trong sự chào đón của mọi người. Sau đó, tôi tiến đến nơi những trái bóng được đặt ở giữa sân, vẫy tay chào mọi người. Bên ngoài sân cỏ là cả hàng nghìn người hâm mộ, có lẽ họ đang muốn tôi thể hiện một chút. Tôi kiểm soát trái bóng và bắt đầu thực hiện một vài động tác tâng bóng kĩ thuật trên sân. Tất cả mọi thứ mà tôi nhận được từ các Madridistas là những gì mà tôi mong đợi. Mọi người chào đón, cổ vũ và vẫy tay chào mỗi khi tôi xuất hiện. Và các nhiếp ảnh gia, phóng viên sẽ có dịp chụp tôi, David Beckham trong màu áo của Real Madrid lần đầu tiên.

Tôi tự đặt câu hỏi: Tôi sẽ phải ở ngoài sân đó bao lâu? Rồi tôi cần phải làm gì thêm nữa? Tôi quyết định đá trái bóng về phía đám đông cổ động viên phía sau khung thành. Tôi rướn mình về phía trước để cố gắng xem ai bắt được trái bóng đó. Có lẽ tôi cố gắng để hiểu xem các cổ động viên của Real sẽ chào đón tôi ra sao khi tôi bước ra sân Bernabeu cùng dàn sao *galacticos* để tham gia một trận đấu. Tôi biết mình sẽ trở lại Madrid để bắt đầu công việc vào ngày 24/7. Vòng xoáy của 24 giờ trước đột nhiên hối hả dừng lại. Những điều quan trọng diễn ra trong hôm qua và hôm nay gần như đã cuốn tôi theo, trong lồng ngực tôi lúc này đã tràn đầy năng lượng tươi mới. Cảm giác thật tuyệt vời. Từ phía xa, khi các nhân viên an ninh đang nhìn theo tôi hướng về đám đông cổ động viên, tôi chợt thấy bóng ai đó bên phía tay trái của tôi. Thoát ra từ phía cột đèn, một cậu nhóc khoảng 11 hoặc 12 tuổi gì đó lao về phía tôi. Cậu bé có mái tóc đen và mặc chiếc quần jean ngắn cùng với đôi giày thể thao đã khá sờn. Tôi nghĩ mình là người đầu tiên nhìn

thấy cậu bé. Những tiếng la hét từ phía các cổ động viên xuất hiện vì bất ngờ. Các nhân viên an ninh quay lại và nhìn về phía tôi. Quá muộn rồi. Cậu bé, sau này tôi biết tên là Alfonso, đã đứng cách tôi chỉ vài bước chân. Quả thật điều đó khá bất ngờ nhưng một cậu bé chẳng có gì để tôi phải bước lùi lại cả. Mắt cậu bé mở to, ngời sáng cứ như thể muốn thứ gì đó từ tôi nhưng lại không biết là gì. Phản xạ tự nhiên của tôi là nắm lấy tay nó. Cậu bé không cần lời mời nào cả, phấn khích lao đến bên tôi và toét miệng cười. Tôi bắt được cậu bé và ôm nó thật chặt. Tôi xua tay để ngăn những nhân viên an ninh định bắt cậu bé bước ra. Tôi cố gắng để giữ cậu bé đủ lâu trong khi ra dấu cho Simon và Andy ở trên khán đài:

"Một chiếc áo đấu. Tôi cần một chiếc áo đấu khác."

Chúng tôi từ từ bước ra phía đường biên và gặp họ ở nửa đường. Tôi cố gắng tặng cho cậu bé chiếc áo nhưng Alfonso chỉ đứng trước mặt tôi và khóc. Tôi choàng chiếc áo qua đầu cậu bé. Có lẽ đó là buổi ra mắt khá lạ lẫm. Tôi cũng hiểu mọi người đang cổ vũ và huýt sáo để động viên tôi. Cậu bé đưa tay nhận lấy và mặc áo vào. Nó dài gần đến gối. Cậu bé nhìn tôi và đôi mắt nó ánh lên niềm hạnh phúc, lo sợ, và cả sự ngạc nhiên trước những gì đã xảy ra. Tôi đưa tay lên xoa mặt cậu bé để động viên nó: *Anh hiểu cảm giác của em thế nào mà.*

Alfonso đã tạo được một chút tên tuổi tại Real. Và sau đây là thời điểm để tôi làm điều tương tự.

Chương 16
FUTBOL, LA VIDA

“Nếu cậu ghi 2 bàn thì chúng tôi sẽ ghi 4 bàn.”

Mùa giải đầu tiên tại Madrid, tôi đã phải nhận một vài pha vào bóng kinh hoàng. Nếu biết trước những thứ xảy ra phía trước, tôi có lẽ đã chọn ngồi ở đâu đó chứ không phải là chiếc giường trị liệu trong phòng thay đồ tại khu tập luyện Ciudad Deportiva cũ trong khi chờ đợi để được gặp gỡ các đồng đội mới tại Real Madrid lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình.

Trung tâm tập luyện này cũng giống như những khu huấn luyện khác khi có hai phòng y tế. Trong khi các cầu thủ đang điều trị thì cũng có một nhóm các cầu thủ khác tập trung ở bên ngoài nói chuyện rôm rả trong khi chờ đợi tới lượt mình. Lúc đó là thời điểm giữa tháng 7/2003, chúng tôi đang làm thủ tục check-in để thực hiện một chuyến bay dài tới Đông Á trong tour du đấu của đội. Ngay khi đặt chân tới Madrid, tôi cùng cả đội đang hướng đến giai đoạn chuẩn bị trước mùa giải ở nửa kia của thế giới. Giống như những đứa trẻ mới đến trường, tôi sẽ cố gắng không đến muộn. Mặc dù vậy, trong đầu tôi lúc đó cũng không có ý nghĩ mình sẽ phải là người đến sớm nhất.

Với những quy định của câu lạc bộ và các yêu cầu của huấn luyện viên trưởng, khó lòng mà nói rằng bạn có thể ở trong vùng thoải mái tại Manchester United. Nhưng trong suốt 15 năm qua, Old Trafford vẫn luôn là ngôi nhà của tôi, ít nhất là trong vai trò của một cầu thủ. Tôi biết mọi người kì vọng ở tôi điều gì. Và bây giờ, khi còn chưa chạm vào mặt sân thi đấu, tôi đã đến một đội bóng mới ở một quốc gia mới và tôi gần như không thể biết điều gì sẽ xảy ra phía trước nữa. Tôi đang gắng hết sức mình để sẵn sàng đối phó với những thử thách mới. Đó là những thứ xung quanh hoàn toàn xa lạ: từ ngôn ngữ mới cho đến một cách sống mới. Tất

nhiên, bóng đá vẫn là bóng đá ở bất cứ đâu khi bạn chơi bóng, nhưng chắc chắn việc tập luyện và yêu cầu tại La Liga là hoàn toàn khác biệt với những gì mà tôi đã được từng làm khi còn ở quê nhà. Bao nhiêu bài học, kinh nghiệm ở cả trong lẫn ngoài sân bóng liệu có ích với tôi tại đây?

Thực tế, nó lại không thể giúp được tôi trong khoản nắm bắt tin tức. Thỉnh thoảng tôi được dịch các bài viết mà báo chí Tây Ban Nha nói về tôi. Tôi có cảm giác rằng tại Anh, mọi người thực sự muốn tôi thi đấu và làm việc tốt hơn để đóng góp chuyên môn cho đội bóng mới thì, một vài tác giả ở đây lại cho rằng Chủ tịch Florentino Perez ký hợp đồng với tôi để chỉ muốn giúp đội bóng tăng doanh số bán áo đấu. Tôi luôn tự tin với khả năng của mình nhưng vào một buổi sáng mùa hè trên sân tập, tôi chợt nhận ra mình có chút gì đó hơi lo sợ. Nhưng cho dù cảm thấy thế nào đi nữa, tôi đã đến Madrid và tôi cần chứng tỏ khả năng thực sự của mình. Ngay từ ban đầu, tôi đã có triển vọng có thể lọt vào đội hình chính cùng với các ngôi sao của *galacticos.*

“Xin chào, David. Cậu khỏe không?”

Luis Figo là người đầu tiên đến đó. Thật may mắn khi vốn tiếng Anh của anh ấy rất tốt. Anh ấy ngồi cạnh tôi và hỏi xem mọi thứ có ổn không và sau đó cẩn thận viết số điện thoại của mình vào một mảnh giấy và đưa cho tôi:

“Có vấn đề gì, cậu cứ gọi cho tôi.”

Tất nhiên, trong khi chúng tôi đang nói chuyện, tôi liên tục nhớ lại những lần được xem Luis chơi bóng và những lần tôi có cơ hội thi đấu với anh ấy. Bàn thắng của anh ấy từ khu vực đường biên tại sân Bernebeu trong trận đấu tại Champions League mùa giải trước dường như đã từ rất lâu rồi, có quá nhiều thứ đã thay đổi kể từ đó. Một trong những cầu thủ xuất sắc nhất đang ngồi cạnh và nói chuyện với tôi và anh ấy đang cố gắng để một người mới đến như tôi luôn có cảm giác được chào đón. Điều kì lạ là tôi cảm thấy rất sợ lúc ban đầu. Có lẽ bởi vì tôi đang nói chuyện với sự nổi tiếng của anh ấy, thay vì chính anh ấy.

Luis là một trong số những cầu thủ đầu tiên trong Dải ngân hà mà Chủ tịch Perez mang về cho Madrid. Và tôi cũng biết một chút về thương vụ chuyển nhượng gây tranh cãi này trước đây. Thời điểm đó, có lẽ không ai có thể tin được rằng Chủ tịch Perez hay Luis lại có đủ tinh thần để vượt qua hoàn cảnh lúc đó. Rời Barcelona để cập bến Real Madrid thì cũng chẳng khác nào việc rời United để

gia nhập Liverpool tại Anh cả, thậm chí vấn đề còn rắc rối hơn rất nhiều. Luis phải tự mình chống chọi với tất cả những điều đầy cay đắng đó. Và anh ấy có đủ khả năng và sức mạnh về ý chí để xứng đáng với mức giá kỉ lục hơn 30 triệu bảng lúc bấy giờ khi đặt chân đến Bernabeu.

Chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau nhưng khi tôi bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn một chút thì Zinedine Zidane bước vào. Sau đó là Raul, Ronaldo và Roberto Carlos. Khi họ nói lời chào với tôi, tôi chợt nhận ra hơi thở của mình đang dần gấp gáp hơn. Sau đó, gần như toàn bộ các cầu thủ đều có mặt trong phòng thay đồ. Có lẽ cũng không còn chỗ cho những nghi ngờ của tôi nữa. Bây giờ, tôi đã là một cầu thủ của Real Madrid.

Và giống như bất kì đội bóng nào khác, những câu chuyện đùa cợt trong phòng thay đồ đã bắt đầu từ những ngày đầu tiên. Buổi sáng đầu tiên, trước khi chúng tôi lên đường chuẩn bị cho tour du đấu Đông Á, tôi phải mất khoảng một tiếng đồng hồ để xem mình cần phải mang những thứ gì đi. Cuối cùng, tôi cũng xếp ra 3 chiếc vali lớn chật ních đồ đạc bên trong và cả những thứ trong cốp xe ô tô nữa. Thế nhưng, khi đến sân tập, tôi thấy các cầu thủ khác xuất hiện chỉ với một chiếc túi nhỏ đựng đồ vệ sinh cá nhân hoặc một chiếc vali kéo nhỏ nhắn. Chợt nhận ra điều đó, tôi phải nán lại bên ngoài và bắt đầu bỏ bớt các thứ trong túi hành lí của mình. Tôi không muốn trông như mình đang chuẩn bị đi nghỉ khoảng 1 tháng. Sau đó, tôi chỉ sắp xếp dồn lại chỉ còn một chiếc túi đồ nhỏ, và nghĩ mình vừa thoát khỏi việc phải đối mặt với sự ngại ngùng.

Thực tế, mọi chuyện lại có vẻ không như tôi nghĩ. Chắc chắn, tôi là cầu thủ duy nhất vẫn chưa quen với lịch trình hằng ngày của Real Madrid. Tất cả chúng tôi lên máy bay trong bộ trang phục vest lịch lãm và gần như ngay sau đó, các cầu thủ khác bắt đầu thay đồ, mặc những bộ đồ thể thao và đi dép trong suốt chuyến đi dài: Tôi chợt tự hỏi: *Tất cả những thứ này ở đâu ra vậy?* Tôi chợt nhận ra họ đã chuẩn bị rất nhiều đồ, những thứ mà tôi đã phải vội vã bỏ ra ngoài xe trước khi chúng tôi rời đi, nhưng họ đã sớm để những chiếc vali trên xe buýt của đội và sau đó chúng được mang theo tới sân bay. Đến giờ thì tôi mới biết, mình chẳng còn gì ngoài bộ quần áo đang mặc trên người. Tôi chạy vạy hỏi người này mượn chiếc quần, người kia mượn áo để cho chuyến đi. Tôi không nên bất ngờ khi xuất hiện những lời chế giễu đùa cợt tôi thay vì sự cảm thông. Tôi biết họ là những ngôi sao bóng đá thực sự nhưng vẫn giữ hành xử giống như các cầu thủ khác. Họ sẵn sàng đùa cợt với mọi người trong đội.

Nghĩ lại, quả thật quãng thời gian ổn định ở đội bóng mới của tôi đã trở nên dễ dàng hơn nhiều khi chúng tôi cùng nhau tới Trung Quốc trong chuyến du đấu mùa hè trước mùa giải và một vài trận đấu giao hữu. Tham gia chuyến du đấu đó cũng đồng nghĩa với việc tôi sẽ không thể trở về nhà với gia đình sau mỗi buổi tập. Việc ổn định nhà cửa tại một thành phố mới, Madrid và một cuộc sống mới tại Tây Ban Nha có vẻ đình trệ trong khoảng một vài tuần. Tôi ở cùng với những người đồng đội mới của mình 24/7.

Thay vì được bố trí các phòng riêng tại khách sạn, Real đã đặt cho chúng tôi một khu nghỉ dưỡng có nhiều biệt thự nhỏ. Có khoảng 5 người ở cùng với nhau: tôi, Steve McManaman, Santiago Solari, Esteban Cambiasso và đội phó Cesar. Sau đó không lâu, Steve đã trở về Anh để khoác áo Manchester City. Sau đó một mùa giải, Cambiasso cũng đã rời Real Madrid. Nhưng phải nói tôi rất thân với họ. Có lẽ họ là những cầu thủ mà tôi thân thiết nhất tại Real cho đến tận bây giờ. Dù rất thoải mái với mọi người trong đội, nhưng tôi vẫn có chút gì đó sợ sệt khi chúng tôi bước vào tập luyện. Liệu có phải bởi vì những gì mà các cầu thủ khác nói hay là vì tôi cảm thấy không tự tin về tương lai của mình tại Madrid? Có lẽ việc là sự lựa chọn số 1 trong đội hình của United và tuyển Anh cũng giúp tôi tự nhiên có được sự tôn trọng từ các cầu thủ hay có được một vị trí chắc suất tại Real.

Tôi đã có cơ hội bên ngoài sân cỏ để mọi người thấy rằng tôi là người như thế nào. Các cầu thủ và nhân viên tại Real đã từng thấy những hình ảnh quá khứ của tôi trên khắp các phương tiện truyền thông có lẽ cũng đã thấy rằng tôi không phải là con người của những bữa tiệc tùng, thời trang và mua sắm. Thực sự, tôi là mẫu người chỉ quan tâm đến gia đình, bạn bè và sự nghiệp bóng đá. Ngay khi các cầu thủ khác thấy tôi, chúng tôi đã có một mối quan hệ thật tốt ngay từ những ngày đầu tiên, cho dù tôi không hề biết trước đó họ nghĩ gì về tôi.

Tôi không thể nào nói rằng tôi đã từng thất vọng khi phải thi đấu hầu hết sự nghiệp của mình bên hành lang phải cho United và đội tuyển Anh. Tôi đã có cơ hội được thi đấu ở khu vực giữa sân, đặc biệt trong trận chung kết Champions League năm 1999 và tôi đã có một thoáng hy vọng rằng mình có thể thường xuyên xuất phát ở vị trí này. Và việc chuyển tới Real Madrid có lẽ lại là cơ hội khiến mong muốn đó của tôi thành hiện thực. Carlos Queiroz cũng đã đề cập đến vấn đề này trong buổi phỏng vấn sau khi ký hợp đồng với tôi. Mặc dù vậy, trong buổi tập đầu tiên tại Trung Quốc, điều mà tôi quan tâm là liệu tôi có chiếm được một suất trong đội hình ra sân hay không. Trong buổi phỏng vấn trước đó, tôi đã được

cánh phóng viên hỏi rằng tôi có nghĩ việc chuyển tới Real Madrid có giúp tôi trở thành một ngôi sao lớn hay không. Họ đang đùa chăng?

"Không. Tôi sẽ đến đó để có cơ hội thi đấu bên cạnh các ngôi sao. Bạn sẽ ra sân trong đội hình xuất phát bên cạnh những ngôi sao như Zidane, Ronaldo và Raul. Hãy tưởng tưởng bạn có dám nghĩ rằng mình sẽ là tâm điểm của sự chú ý không?"

Sự thật là khi xuất hiện trong bóng đá, tôi luôn luôn là chính mình như bản chất vốn có của tôi. Tôi đơn giản là chỉ muốn cống hiến và cải thiện bản thân hơn nữa qua việc tập luyện và thi đấu bên cạnh những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Nhưng tôi cũng phải mất đến một vài buổi tập luyện trước khi bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn và tin tưởng vào chính bản thân mình hơn trong Dải ngân hà *galacticos.* Thực tế, để tôi có thể tự tin là chính mình, tôi cần Carlos Queiroz xuất hiện và nói với tôi điều này:

"Cố lên nào. Cậu đã dần hòa nhập tại đây rồi đấy. Cậu có lẽ cũng không cần phải thực hiện những lựa chọn dễ dàng khi trên sân nữa. Hãy cứ thi đấu trận đấu của cậu. Hãy cứ thực hiện những đường chuyền dài hơn nữa đi."

Ông ấy đã đúng. Kể từ khi sang Real, tôi luôn có cảm giác mình không có đủ tự tin và không dám thực hiện những thứ mình muốn, thay vì thế, tôi cố gắng để không mắc những sai lầm ngớ ngẩn. Eric Harrison không ở đó nhưng có vẻ tôi đang cố gắng không thực hiện những đường chuyền mà anh ấy gọi là "kiểu Hollywood". Tôi nhẽ ra không nên lo lắng như thế khi các cầu thủ khác cũng không hề đặt thêm áp lực cho tôi. Những người Brazil, Ronaldo và Roberto Carlos là hai trong số những cầu thủ thoải mái nhất trong đội mà tôi đã từng gặp. Họ không quan tâm đến những gì mà người khác cư xử với mình. Còn với Zinedine Zidane, anh ấy là một người đàn ông trưởng thành, trầm tính và rất lịch sự. Có lẽ anh ấy là người duy nhất tự biến mình trở thành một cầu thủ tài năng và cân bằng đến mức hoàn hảo mà tôi từng có dịp sát cánh. Tôi nghĩ các cầu thủ còn lại trong đội cũng cho tôi thời gian để có thể cảm thấy thoải mái hơn. Họ không hề có ý định thử sức tôi. Mà ngược lại, họ luôn cố gắng để giúp tôi hòa nhập và thi đấu tốt cùng với mọi người.

Tất nhiên, Carlos Queiroz nói tiếng Anh rất tốt. Và cả các cầu thủ khác như Figo, Solari cũng vậy. Thậm chí Roberto Carlos cũng thế dù đôi lúc anh ấy không thể hiểu hết được ý nghĩa của tất cả các từ. Tôi không thể nào giả vờ rằng mọi thứ dễ dàng với tôi được.

Mọi thứ văng vẳng quanh tôi đều là tiếng Tây Ban Nha, nhưng tôi vẫn không thể nào nói được chúng như tôi muốn. Những ngày đó, tôi vẫn hiểu hầu hết những gì tôi cần, đặc biệt trong tập luyện và trong các trận đấu, nhưng tôi vẫn gặp những vấn đề này thời gian đầu. Mỗi khi tôi chọn một từ nào đó và hiểu được ý nghĩ của chúng thì người tiếp chuyện tôi lại "bắn" một tràng tiếng Tây Ban Nha với tốc độ cả trăm dặm/giờ. Tôi chỉ biết cười trừ và lắc đầu:

"Si, si. Porque non?" (Vâng, vâng. Tại sao lại không chứ?)

Mặc dù vậy, có vẻ ngôn ngữ không phải là vấn đề khi bước vào chơi bóng. Tôi thấy bản thân mình hoàn toàn thoải mái khi xuất hiện trong đội hình xuất phát thi đấu với màu áo trắng lần đầu tiên. Chúng tôi sẽ có một vài trận đấu tại châu Á. Tôi đã có 70 phút thi đấu trong trận đấu với đội tuyển Trung Quốc, đội bóng được mệnh danh là Rồng đỏ. Đó là trận đấu mà với tôi, mình đã làm mọi thứ để có thể hỗ trợ toàn đội một cách tốt nhất. Và rồi, chúng tôi tiếp tục thi đấu tại Nhật Bản với FC Tokyo dưới trời mưa nặng hạt. Tôi đã phải nhận tấm thẻ vàng ở ngay phút thứ 10 và tôi đã rất cố gắng để gây ấn tượng. Và buổi tối hôm đó hóa ra lại là một trận đấu tốt. Tôi đã ghi một bàn thắng từ chấm đá phạt và kết thúc trận đấu, chúng tôi giành chiến thắng 3-0.

Quãng thời gian thi đấu trước mùa giải cũng đã qua đi như tôi hy vọng. Chúng tôi có một trận đấu giao hữu với Valencia tại Mestella. Trận đó, tôi và cả đội đã thi đấu không thực sự tốt. Sau đó, ở trận lượt đi của Siêu cúp, Community Shield phiên bản Tây Ban Nha, chúng tôi làm khách trên sân của Real Mallorca, nhưng chúng tôi đã không thể nào có thể tìm lại được đẳng cấp vốn có của mình. Tồi tệ hơn, huấn luyện viên Carlos thay tôi ra sân khi hiệp 2 mới chỉ trôi qua được khoảng 10 phút. Ngày hôm sau, tôi cũng không cần hiểu những tờ báo nói gì nữa. Cơ bản, mọi người đang muốn nhắc đến: *Nếu mọi thứ diễn ra theo chiều hướng như vậy thì anh ấy đang làm gì tại Tây Ban Nha này?*

Có lẽ thời điểm đó, tôi có quá nhiều thứ phải quan tâm khi chúng tôi trở lại Madrid: Tìm một căn nhà cho gia đình, tìm đường đi và dần cảm nhận hương vị đầu tiên của cuộc sống ở một thành phố mới. Tôi đã mất khoảng vài ngày trên xe rong ruổi khắp thành phố để thực hiện những thứ kia trước khi mùa giải bắt đầu. Ít nhất cũng không mất quá lâu để tôi có thể hiểu hết thành phố Madrid từ A đến Z. Lúc bấy giờ, có lẽ tôi không có quá nhiều thời gian để quan tâm đến những thứ mà người ta nói về tôi. Và tôi hiểu tôi cũng sẽ không thể để chúng tác động đến quyết tâm thi đấu của mình. Tôi biết khi ấy các đồng đội và cả đội bóng luôn tin

tưởng vào tôi.

Ở trận lượt về với Mallorca tại Bernabeu, khoảng 2 tuần sau, tôi mới hiểu mình đã trải qua cơ hội như thế nào. Có lẽ họ chỉ thấy tôi trên ti vi. Và giờ tôi cần để các cổ động viên Real biết rằng tôi có thể đóng góp cho đội bóng của họ. Điều đó quan trọng hơn nhiều so với việc tôi chỉ giúp họ bán những chiếc áo đấu. Quan trọng đó là những đường chuyền, những đường căng ngang trên sân bóng hay những cú đá phạt điệu nghệ. Trong thâm tâm, tôi khao khát thành công tại nơi đây trong từng trận đấu, bởi vì tôi muốn mọi người ở quê nhà tại Anh cũng tự hào về tôi: không chỉ những người bạn và gia đình mà các fan hâm mộ. Tôi biết họ muốn đội trưởng của đội tuyển Anh cũng sẽ thành công tại La Liga.

Ngay từ nhỏ, khi chơi bóng cho đến tối muộn trong công viên Chase Lane Park, tôi luôn luôn cảm thấy thoải mái với trái bóng. Cho dù tôi đang nghĩ gì, đang ở đâu hay chơi bóng với bất cứ ai đi nữa, tôi hoàn toàn tập trung vào trận đấu. Và giờ tại Real Madrid, giống như tại United, tôi hiểu được tầm quan trọng của việc phải tập trung vào những gì mà tôi đang làm, đang cố gắng bất kể là trong tập luyện hay trong thi đấu. Và có lẽ thật may mắn khi tôi luôn luôn làm được điều đó. Những tháng đầu tiên tại Bernabeu, cho dù mọi thứ còn rất mới mẻ tại đội bóng mới, nhưng tôi vẫn có thể dành tâm trí của mình cho bóng đá, tự mình chìm vào bóng đá. Có lẽ tôi cần phải làm như đó là mùa giải cuối cùng của tôi vậy. Và không có dịp nào tốt hơn khi tôi có cơ hội khoác lên mình màu áo trắng và thi đấu trên sân nhà Bernabeu lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình.

Tại Bernabeu, ngay từ khi giao bóng, bạn có thể biết trận đấu này sẽ nằm trong tầm kiểm soát của chúng tôi. Raul và Ronaldo cùng ghi bàn và sau đó trong khoảng 15 phút cuối cùng của trận đấu, Ronaldo đi bóng bên cánh trái. Khi ấy, tôi đang đứng ở khu vực trung lộ tiến vào vòng cấm địa. Tôi đã nghĩ: *Anh ấy không thể nào mà tạt bóng vào đây được. Anh ấy sẽ đi bóng và dứt điểm ghi bàn thôi.* Nhưng rồi, anh ấy tung ra đường tạt bóng chuẩn xác. Bóng bay qua đầu Guti ở phía cột gần hướng tới vị trí của tôi. Khi tôi dậm nhảy, tôi có thể thấy thủ môn đội bạn cũng lao tới cản phá. Tôi chỉ cố gắng tập trung nhìn pha bóng đến. Đó là một pha tạt bóng chuẩn xác. Tôi đã chọn đúng điểm rơi của trái bóng và thực hiện pha đánh đầu dễ dàng đưa bóng vào lưới trống. Tôi không thể nào tin điều này có thể xảy ra. *Trận đấu đầu tiên của tôi trên sân Bernabeu và tôi vừa mới ghi bàn thắng đầu tiên cho Real Madrid.*

Các cầu thủ khác lao về phía tôi. Roberto Carlos ôm lấy tôi và nhấc

tôi lên khỏi mặt đất. Tôi nghĩ các cầu thủ còn lại của đội cũng hiểu khoảnh khắc đó có ý nghĩa như thế nào với cá nhân tôi. Các cổ động viên Real thực sự rất tuyệt vời trong suốt buổi tối hôm đó. Họ không hề nghi ngờ về tôi. Trong pha chạm bóng đầu tiên của tôi trong trận đấu, tôi chuyền bóng bằng ngực cho một người đồng đội của mình ở giữa sân, dù chỉ là một động tác đơn giản thôi nhưng họ cũng đứng lên vỗ tay và động viên tinh thần cho tôi. Có lẽ họ muốn mọi thứ diễn ra tốt đẹp với tôi và bàn thắng của tôi vào cuối trận đấu có lẽ là món quà tưởng thưởng cho tôi và các cổ động viên.

Tôi đã thực sự không vui trong mấy tháng cuối cùng tại Old Trafford vì không được thường xuyên thi đấu, vì "chiến tranh lạnh" với huấn luyện viên trưởng, và sự bất định của tương lai. Và bây giờ, tôi đang ăn mừng bàn thắng trên sân cùng với các đồng đội mới và họ cũng đang làm mọi thứ để khiến tôi cảm thấy như đang ở nhà khi ở trong phòng thay đồ của Real Madrid. Tôi biết chắc rằng quyết định chuyển tới Real Madrid là hoàn toàn đúng đắn. *Tôi hiểu trong hoàn cảnh này, các cầu thủ và đội bóng này chính là những gì mà tôi cần.*

Tôi nghĩ về bàn thắng đó sau trận đấu: Ronaldo cố gắng thực hiện tình huống căng ngang đó cho tôi ư? Chắc chắn tôi đến Bernabeu để tạo ra cơ hội cho anh ấy. Mùa giải mới bắt đầu vào thứ Bảy sau đó với chúng tôi bằng trận đấu trên sân nhà gặp Real Betis. Và chỉ khoảng 2 phút kể từ khi trận đấu chính thức bắt đầu, Ronaldo lại thực hiện đường kiến tạo một lần nữa. Lần này, anh ấy đi bóng tới sát đường biên ngang và thực hiện pha đưa bóng ngược lại phía sau. Tôi chỉ việc có mặt đúng chỗ và đệm bóng vào lưới. Đó đã là bàn thắng thứ 2 mà tôi nợ anh ấy và khi ấy mùa giải vẫn chưa thực sự bắt đầu. Chúng tôi giành chiến thắng 2-1 và tôi cũng đã góp công vào bàn thắng quyết định chiến thắng của chúng tôi. Ở pha bóng đó, tôi từ giữa sân thực hiện đường chuyền dài cho Zidane bên hành lang cánh trái trước khi anh ấy thực hiện pha căng ngang để Ronaldo đệm bóng ghi bàn.

Tôi không thể nào tin vào những sự khởi đầu xuất sắc và đầy hy vọng với sự nghiệp của mình tại Real Madrid như thế. Tôi đang hưng phấn và cả đội cũng vậy. Gần như cả đêm, có cảm giác như là trận đấu của tôi đã đạt đến đẳng cấp cùng với các cầu thủ xung quanh tôi. Tôi không biết nhiều về các cầu thủ khác, những người được đánh giá tương đối tích cực ngay từ đầu, nhưng đám đông cổ động viên và truyền thông Tây Ban Nha cho rằng tôi không phải là một bản hợp đồng tồi tệ mà Chủ tịch Perez và đội bóng đã mang về.

Nếu phải mô tả mình trong vai trò là một cầu thủ, có lẽ tôi sẽ đánh giá rất cao hiệu suất làm việc của mình trong danh sách những thứ mà tôi mang về cho một đội bóng. Nhưng đó là một phần của trận đấu mà dường như mang đến cho mọi người ở Madrid một sự bất ngờ không hề nhỏ. Tôi luôn hiểu việc đuổi theo và lao vào các tình huống tắc bóng vì cả đội là một phần quan trọng của trận đấu và các cổ động viên luôn muốn thấy các cầu thủ thực hiện điều đó. Tôi đã lớn lên và trưởng thành cùng với thái độ đó tại United. Và tại Madrid, cũng sẽ không có bất cứ điểm khác biệt quá lớn nào với tôi mặc dù tôi hiểu điều đó giúp đám đông cổ động viên luôn ở bên tôi tại Tây Ban Nha.

Tuy nhiên, điều đó cũng không phải chỉ vì các fan người Tây Ban Nha. Tôi thực sự thấy được điều đó khi nhìn thấy người Anh trên các sân vận động ở các trận đấu trên sân nhà. Sân Bernabeu thực sự là điểm đến trong mơ của bất cứ các cổ động viên bóng đá nào, nhưng tôi tình cờ thấy một trong số những người đi ngang qua và rất nhiều người trong số họ nói rằng họ xuất hiện ở đây chỉ để xem tôi thi đấu trong màu áo trắng của Real Madrid. Tôi có cảm giác như chơi bóng tại Tây Ban Nha là một sự mở rộng trong vai trò đội trưởng của đội tuyển Anh. Tôi thực sự rất yêu Tổ quốc vì thế tôi hiểu các cổ động viên tại Madrid đã khiến tôi cảm thấy như thế nào. Thời điểm cuối tháng 11, tôi có mặt tại cung điện Buckingham để nhận Huân chương Đế quốc Anh (OBE) từ Nữ hoàng. Được ghi nhận theo cách này khi làm những điều mà tôi yêu thích nhất đã tạo nên một ngày có lẽ là một trong những khoảnh khắc tuyệt vời nhất của cuộc đời tôi. Tất cả gia đình xung quanh tôi cũng thế: Tôi không thể tự hào hơn nữa.

Trở lại Tây Ban Nha, chúng tôi thi đấu thăng hoa trong suốt tháng đầu tiên của mùa giải, Real có chuỗi trận bất bại trước khi chúng tôi để thua trước Valencia trên sân Mestella. Đây có lẽ là khởi đầu một mùa giải tốt nhất mà đội bóng có thể làm được trong 10 năm qua. Khi nghĩ lại, có lẽ đã có những dấu hiệu về những gì sắp sửa xảy ra với chúng tôi ở giai đoạn sau của mùa giải đó: trận thua trước Valencia tại La Liga là thời điểm khiến mọi thứ kết thúc. Tôi cũng dính chấn thương đầu tiên của tôi ở trận hòa trên sân nhà với Villareal. Đội bóng đã bán Claude Makelele, một tiền vệ phòng ngự cực kì xuất sắc cho Chelsea và chúng tôi gần như không thể nào san lấp được lỗ hổng mà anh ấy để lại trong đội hình. Và thậm chí khi chúng tôi thi đấu xuất sắc nhất thì vẫn thường xuyên để lọt lưới, giống như trận đấu mà chúng tôi đã đánh bại Marseille 4-2 ở lượt đi trên sân nhà tại Champions League. Đó là tỉ số đã trở thành một nỗi ám ảnh với chúng tôi tại vòng tứ kết, phải chứ?

Một cách tự nhiên, tôi không nghĩ về những gì sẽ diễn ra tiêu cực sau đó. Tôi thi đấu ngày càng vui vẻ hơn trong hơn một năm vừa qua và điều quan trọng hơn là cả đội đang tiến lên trong các trận đấu thật tuyệt vời. Tôi vẫn nhớ trong tuần lễ mà chúng tôi đã đánh bại Valladolid với tỉ số 7-2 trên sân Bernabeu, vừa thi đấu dưới sân tôi vừa mong mình có thể ngồi trên khán đài để theo dõi trận đấu. Trong một bàn thắng mà chúng tôi ghi được, tôi đã thực hiện một đường chuyền chéo sân ở cự ly khoảng 45 mét, bóng được đưa tới thẳng vị trí của Zizou[1] và anh ấy tung ra cú vô lê đưa bóng vượt qua sự truy cản của thủ môn đội bạn và đi vào lưới. Tôi nhớ tôi đã lao đến ăn mừng cùng với anh ấy trong khu vực vòng cấm địa của Valladolid và cười một cách thật sảng khoái: *Thật không thể tin nổi! Không thể tin nổi!* Sau đó, vào ngày 1/11, chúng tôi tiếp tục đánh bại Bilbao với tỉ số 3-0 và vươn lên dẫn đầu bảng xếp hạng.

[1] Biệt danh của Zidane.

Đối với cá nhân tôi, khoảng thời gian 4 đến 5 tháng đầu tiên của mùa giải năm ấy chính là giai đoạn hoàn toàn thoải mái và mãn nguyện nhất mà tôi có thể nhớ về trong sự nghiệp cầu thủ của mình. Đám đông luôn ở đằng sau tôi. Dường như tôi đã là một phần của cả đội. Tôi thực sự cảm thấy mình thuộc về nơi ấy. Tôi đã thực hiện một vài tình huống đá phạt tuyệt vời trong trận đấu với Malaga tại La Liga và Marseille tại Champions League. Tất cả diễn ra khá nhanh và cực kì phấn khích. Chúng tôi đang ghi bàn, chiến thắng các trận đấu và tôi nghe mọi người bắt đầu bàn tán về việc Real đang làm được những điều mà United đã làm được ở mùa giải 99: Đó là việc giành "cú ăn ba" lịch sử. Vào đầu tháng 12 năm đó, chuyến hành quân tới Nou Camp khiến tôi nhớ lại những cảm xúc, ký ức ở trận chung kết Champions League với Bayern.

Những cảm xúc xung quanh bóng đá không thể ngọt ngào hơn khi mà chúng tôi đánh bại Barcelona trên sân khách lần đầu tiên trong suốt 20 năm qua. Tôi thích việc thi đấu các trận đấu có ý nghĩa đặc biệt quan trọng với các cổ động viên và cả đội. Đối với hai đội bóng lớn nhất Tây Ban Nha, điều đó có nghĩa là *El Derbi.* Tôi vẫn nhớ thời điểm trước trận đấu đã xuất hiện rất nhiều những câu chuyện về những thứ mà tôi có thể nhận từ các cổ động viên Barca sau khi chủ tịch của họ hoàn thành thương lượng với United để mang tôi về Nou Camp trước khi tôi gia nhập Real. Thực tế, tôi đã phải nhận một vài quả trứng ném về phía tôi khi chúng tôi vừa đến sân nhưng tôi chưa hiểu những chỉ trích mà tôi phải nhận trong suốt cả trận đấu. Tôi nghĩ đám đông cổ động viên trên sân nhà vẫn luôn lưu giữ tất cả những điều đó dành cho Luis

Figo. Mặc dù vậy, anh ấy vẫn không ngừng nhận những lời chỉ trích từ các cổ động viên. Chúng tôi giành chiến thắng 2-1 ở trận đấu này. Roberto Carlos và Ronaldo đã ghi bàn và màn ăn mừng ở những phút cuối của trận đấu cứ như thể là chúng tôi đã giành chiến thắng ở chung kết của một giải đấu vậy. Đánh bại Barca luôn có ý nghĩa cực kì đặc biệt với câu lạc bộ.

Trong giai đoạn nghỉ đông, tôi thực sự cảm thấy như mình đã dần quen, tự tin và tìm thấy niềm cảm hứng với cuộc sống tại đội bóng mới. Trận đấu trên sân nhà của Real tương đối đơn giản và tôi thường mong đợi các trận thi đấu trên sân khách trước mỗi thứ Bảy và Chủ nhật. Chúng tôi thường tập luyện và ăn trưa cùng nhau vào ngày trước khi diễn ra trận đấu. Và tôi sẽ trở lại khách sạn hoặc trở về căn nhà mà chúng tôi thuê sau này, và đó là quãng thời gian mà tôi thực sự cảm thấy nhớ cảm giác được ở cạnh gia đình. Tôi sẽ phải tự thư giãn một mình cho đến khi Victoria cho mua cho tôi một chú chó giống Sharpei để giúp tôi có bè bạn. Chúng tôi thường gọi nó là Carlos. Nó là một chú chó đáng yêu và luôn luôn rất tuyệt vời với Brooklyn và Romeo. Mỗi buổi tối trước khi diễn ra một trận đấu, tôi thường thư giãn bằng cách xem một đoạn video cùng với Carlos trên ghế sofa. Tôi nhìn nó, những nếp nhăn của nó kéo xuống, đôi mắt nâu mở to khiến tôi phải bật cười. Tôi thường rơi vào tình trạng buồn ngủ trước và sau bữa tối và thường lên giường đi ngủ vào lúc 10 giờ.

Vào những ngày có trận đấu, tất cả các cầu thủ có thể tự mình tới sân Bernabeu khoảng 12 giờ trưa. Tại United hay thậm chí là đội bóng Ridgeway Rovers ngày xưa, bạn sẽ phải trong bộ đồng phục của đội. Nhưng tại Real, mọi người có thể xuất hiện trong trang phục quần jeans và áo cộc tay hay bất cứ thứ gì miễn sao cảm thấy thoải mái nhất, bởi vì khi chúng tôi ra sân, lúc đó chúng tôi mới thay sang bộ đồng phục thể thao của đội. Chúng tôi thường có khoảng một giờ bên ngoài sân để thả lỏng, căng cơ hoặc làm bất cứ điều gì mà huấn luyện viên trưởng muốn để các cầu thủ cảm thấy tự tin cho trận đấu vào buổi tối. Sau đó, chúng tôi lên xe buýt của đội để trở lại khách sạn mà đội bóng thường sử dụng trước các trận đấu trên sân nhà và ăn trưa vào lúc 2 giờ chiều. Sau khoảng một vài tiếng, mọi người sẽ có bữa ăn nhẹ trước trận đấu trước khi tới sân vận động để thi đấu.

Tôi rất thích màu sắc và sự phấn khích ở mỗi trận đấu trên sân nhà tại Santiago Bernabeu. Thậm chí, trong các trận đấu vào cuối tuần bắt đầu vào lúc tối muộn, khoảng 9h hoặc 9h30, bầu không khí trên khắp các khán đài vẫn thực sự sục sôi dưới ánh đèn. Có cảm giác như sân đấu lúc nào cũng là không đủ cho mọi người: tôi

nghĩ đây có lẽ là sân vận động tuyệt vời nhất trên thế giới. Đám đông cổ động viên tại đây hoàn toàn khác so với tại nước Anh. Người Tây Ban Nha luôn sắm sửa, chuẩn bị quần áo tinh tươm khi đến sân xem một trận đấu bóng đá giống như cách mà họ tới rạp chiếu phim hay đi dự một bữa tiệc vậy. Các cổ động viên chính là nhân tố chính biến buổi tối có các trận đấu thành một đêm thật tuyệt vời. Họ muốn thấy Real giành chiến thắng nhưng họ luôn luôn tin điều đó là lẽ hiển nhiên. Và chính vì thế, họ cũng sẵn sàng đứng ra giơ khăn trắng nếu chúng tôi không thể đạt được điều đó. Điều họ muốn là phong cách: được giải trí với những Raul, Figo, Roberto Carlos và phần còn lại của chúng tôi. Khi một trận đấu bắt đầu, các khán đài luôn chật kín, những lá cờ được giương cao, tung bay và những âm thanh huyên náo được tạo ra trên sân Bernabeu. Trong lúc ấy, có lẽ bạn không thể nào ngừng nghĩ về việc chúng tôi sẽ phải sống cùng với những sự kì vọng của mọi người.

Tôi nghĩ trong quá khứ đã có những truyền thống của việc làm những điều như vậy theo một phong cách nào đó tại Real Madrid và phong cách hiện đại ngày nay là những thứ của *galacticos.* Kể từ khi trở thành chủ tịch của đội bóng, Florentino Perez luôn luôn mang về ít nhất một ngôi sao đình đám về Bernabeu vào mỗi mùa hè. Tất nhiên, Raul trưởng thành tại Bernabeu và đang ở đây khi chủ tịch Perez bắt đầu công việc tại Real. Sau này, những Figo, Zidane và Ronaldo lần lượt được đưa về. Mặc dù giới truyền thông và các cổ động viên luôn nói về cụm từ *galacticos* như là Dải ngân hà gồm nhiều những ngôi sao, nhưng có lẽ trong phòng thay đồ, mọi thứ lại không hoàn toàn giống như vậy. Các ngôi sao đơn giản vẫn là các cầu thủ và chúng tôi phải làm quen với điều đó.

Việc được ví như một ngôi sao trong Dải ngân hà *galacticos* đôi khi lại khiến đôi chân của các cầu thủ như nặng nề hơn. Các bản hợp đồng lớn của Chủ tịch Perez vẫn luôn được kì vọng sẽ thi đấu tất cả các trận đấu, trừ khi dính chấn thương hoặc bị treo giò. Tôi có thể hiểu điều đó. Mọi thứ hoàn toàn logic khi Ban lãnh đạo đội bóng cảm thấy họ và các cổ động viên nên có được những thứ mà xứng đáng với những gì họ phải bỏ ra. Nhưng có lẽ chính điều đó cũng đã giải thích tại sao cả đội lại dần thi đấu nhạt nhòa ở giai đoạn hai của mùa giải trước. Chúng tôi dường như chưa bao giờ thực sự có thể tìm được người thay thế những người ra đi như Steve McManaman và Claude Makelele, hay những người ra đi theo dạng cho mượn như Fernando Morientes, có lẽ chúng tôi đã phải trả giá quá đắt cho những thứ diễn ra sau kì nghỉ lễ Giáng sinh. Tôi chỉ muốn thi đấu. Tôi luôn luôn như thế và tôi nghĩ bạn có thể hỏi các cầu thủ khác, họ chắc chắn cũng sẽ nói điều tương

tự.

Được đứng trong đội hình cùng với các cầu thủ này và khoác lên mình màu áo trắng tinh khôi của Real quả thực là điều cực kì thú vị mà tôi chưa từng tưởng tượng ra trước kia. Những ngày có mặt ở văn phòng của đội cũng thực sự đặc biệt. Mỗi buổi sáng tôi đều hào hứng bước vào các buổi tập luyện. Tôi rất thoải mái mỗi khi bước vào tập luyện để chuẩn bị cho các trận đấu, song tại Real, tôi nhận ra vẫn còn rất nhiều thứ tôi có thể học hỏi được. Đây chắc chắn là một giấc mơ đối với bất cứ cầu thủ nào. Tôi đã từng giành các danh hiệu vô địch quốc nội và một Cúp châu Âu. Tôi đã từng tham dự World Cup cùng đội tuyển quốc gia, song việc được thi đấu bên cạnh các cầu thủ như Zidane, Ronaldo và phần còn lại của Real quả thực là những trải nghiệm cực kì tuyệt vời. Tôi đến sân tập Ciudad Deportiva hằng ngày cùng với nụ cười trên môi và biết rằng trong vài giờ tới, tôi sẽ được gặp những ngôi sao. Điều đó luôn khiến tôi rất hào hứng.

Các cầu thủ Real thực hiện những pha lừa bóng, kiểm soát bóng và những cơ hội ghi bàn từ các góc không tưởng trong các buổi tập và tất nhiên là trong cả các trận đấu chính thức. Ngay trong một tuần đầu tiên tại Real, tôi đã được chứng kiến những thứ như thế. Ronaldo thực hiện động tác lên bóng và kiểm soát trái bóng theo 9 cách khác nhau khi đang tập luyện. Đó là 9 kiểu kĩ thuật mà tôi chưa từng thấy có bất cứ ai làm được trước đó. Không chỉ bởi kĩ thuật, tôi còn thực sự bị bất ngờ bởi khả năng tưởng tượng và sự táo bạo của họ khi dám thử sức với những kĩ thuật cực kì khó như thế. Và tất nhiên, nếu đồng đội của bạn có chê cười thì bạn cũng nên hiểu họ chỉ giúp bạn có thêm động lực, cảm hứng để vượt qua giới hạn của chính bản thân.

Thái độ của các cầu thủ tại Real cũng rất khác so với những gì mà tôi vốn đã quen tại United. Mọi thứ không quá phức tạp. “Nếu cậu ghi 2 bàn thì chúng tôi sẽ ghi 4 bàn.” Và quả thực cho đến giai đoạn cuối của mùa giải, đó là những gì xảy ra rất thường xuyên. Chắc chắn tại United, chúng tôi luôn luôn tự tin về khả năng của mình trong vai trò của một tập thể và bước vào mọi trận đấu với niềm tin tưởng giành được chiến thắng. Mặc dù vậy, tại Real, điều này có vẻ diễn ra theo một chiều hướng khá khác biệt. Tôi vẫn còn nhớ các cầu thủ người Brazil đã cười đùa như thế nào khi chúng tôi vẫn đang dẫn trước họ ở trận đấu tứ kết tại World Cup năm 2002 và điều đó cũng tương tự tại Real. Luôn có niềm tin rằng chúng tôi có thể tấn công một cách áp đảo hơn so với mọi đối thủ. Điều đó luôn tồn tại trong phòng thay đồ sân Bernabeu.

Điều đó đã tạo nên một cách tiếp cận trận đấu rất khác biệt và bạn có thể nhìn thấy điều đó ở bất cứ đâu tại Tây Ban Nha: từ tập luyện, trên các con phố, trên bãi biển. Người Brazil là những bậc thầy ở vấn đề này nhưng tôi nghĩ nhiều cầu thủ nước ngoài khác cũng ít nhiều được đào tạo theo cách này. Trong tập luyện, chúng tôi sẽ thực hiện các bài tập chạy, nâng tạ và sau đó là thả lỏng nhưng thực sự các buổi tập tất cả chỉ là về các bài giãn cơ, điều chỉnh các kĩ thuật. Như thường lệ, ở giữa các bài tập hay trong cách trận đấu tập nhỏ, các cầu thủ sẽ cố gắng nghĩ ra những kĩ thuật mới, những cách xử lí bóng mới. Đối với các cầu thủ mới, những buổi tập luyện tại Real thường khá đơn giản, không phải là những buổi tập quá sức để chuẩn bị cho các trận đấu vào cuối tuần. Và tôi thấy điều đó ở bất cứ đâu tại Tây Ban Nha. Cho dù ở độ tuổi nào, dường như các cầu thủ ở đây đều xuất sắc về mặt kĩ thuật, và phần nào đó tốt hơn nếu so với những người đồng nghiệp tại Anh. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa rằng họ tập đúng và người khác thì tập sai. Bạn có thể thấy những cầu thủ ở đây có thể bị dính một pha vào bóng vào mắt cá và như thế nghĩa là họ sẽ rời sân bất kể nặng nhẹ ra sao. Tại Anh, trong một hoàn cảnh tương tự, tôi biết sẽ có những người như bố tôi hay Eric Harrison sẵn sàng ở bên cạnh để hét lên động viên rằng: "Cố lên nào, đứng dậy! Đừng để đối thủ biết con bị đau." Đó là một chút khác biệt về mặt tâm lí và tôi nghĩ tôi cũng không cần phải đưa ra nhận xét ở đâu thì tốt hơn. Nhưng tôi biết mình đang rất hạnh phúc khi có cơ hội được trải nghiệm những gì mà tôi đang có tại Tây Ban Nha.

Chất lượng các pha bóng kĩ thuật tại La Liga thực sự cao. Tất nhiên, tôi có thể dễ dàng chọn ra một cá nhân nào đó tại các đội bóng Tây Ban Nha khác có thể khiến tôi bất ngờ vì khả năng của anh ấy. Jose Antonio Reyes, người từng thi đấu cho Sevilla đã thực sự chơi nổi bật khi họ đánh bại chúng tôi với tỉ số 4-1. Roberto Ayala, trung vệ của Valencia cũng là một hậu vệ tuyệt vời. Tôi còn nhớ một lần tôi đã có cơ hội tranh chấp bóng bổng với anh ấy ở vòng tròn trung tâm tại sân Bernabeu. Khi chúng tôi cùng nhảy lên, có cảm giác như phần chân của anh ấy đã chạm đến phần vai của tôi. Thực tế là tôi cao bằng anh ấy. Với sức bật như vậy, tôi nghĩ anh ấy có thể giành chiến thắng trong mọi tình huống không chiến. Và một người nữa là Joaquin, tiền vệ cánh của Real Betis, một cầu thủ cũng rất xuất sắc. Nhưng điều thực sự khiến tôi ấn tượng chính là mặt bằng chung của các cầu thủ tại đây xuyên suốt mùa giải. Mọi cầu thủ ở các đội bóng đều có thể thực hiện các bước chạm bóng tốt và hoàn toàn thoải mái khi có bóng. Không có ai, đội bóng nào là đối thủ dễ chơi cả bởi lẽ nếu bạn để mất quyền

kiểm soát bóng, sẽ thật khó để bạn có thể giành lại bóng từ họ.

Với quá nhiều điều mới mẻ với tôi, thực tế là việc tôi có mối quan hệ với huấn luyện viên trưởng tại Real có lẽ cũng đã giúp tôi sớm ổn định và hòa nhập tốt với đội bóng mới. Khi nói chuyện với các cầu thủ khác, tôi mới biết điều bất ngờ rằng Carlos Queiroz có hướng tiếp cận với các cầu thủ rất khác biệt so với người tiền nhiệm của ông tại Real là Vicente del Bosque. Tôi biết tất cả các cầu thủ ở đó đều đã từng có thời gian làm việc dưới trướng của huấn luyện viên del Bosque và chính tôi cũng đã có cơ hội làm việc với ông ấy. Ông ấy đã từng giành Champions Leagues và La Liga cùng với Real, vì thế ông ấy chắc chắn đang làm mọi thứ đi đúng hướng, phải vậy chứ? Và sau này, tôi cũng hài lòng khi làm việc cùng với người đã thay thế Carlos trên cương vị huấn luyện viên trưởng của Real, ông Jose Antonio Camacho, một huyền thoại tại sân Bernabeu sau những gì mà ông đã làm được tại đây trong sự nghiệp cầu thủ.

Tôi biết hầu hết các cổ động viên ở đây đều rất vui mừng và hạnh phúc khi nghe tên vị thuyền trưởng mới của Real. Ông Camacho thực sự là một người con của Real Madrid. Ông đã đạt được những kỉ lục vĩ đại ở cả cấp độ câu lạc bộ lẫn đội tuyển quốc gia trong cả vai trò một cầu thủ lẫn sự nghiệp huấn luyện viên. Danh tiếng của ông tại Bernabeu và vị trí của ông ấy trong tâm trí của các cổ động viên Real dần được xây dựng trong suốt nhiều năm. Tôi nghĩ ông ấy đã chơi khoảng hơn 400 trận cho đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha. Tôi biết mình vẫn còn một hành trình dài nữa trước khi muốn có được mối quan hệ mật thiết tương tự như thế với các Madridistas. Mặc dù vậy, tôi nghĩ ngay trong mấy tháng đầu tiên, tôi cũng đã có may mắn để tự mình tạo ra những khoảnh khắc ấn tượng cho riêng mình đối với các cổ động viên của Real. Một trong những tình huống như thế vẫn còn đọng lại mãi trong tâm trí tôi.

Đó là trận đấu mà chúng tôi tiếp đón Deportivo La Coruna trên sân nhà, một tuần sau khi chúng tôi đã đánh bại Barcelona ngay tại Nou Camp. Trận đấu kết thúc với tỉ số 2-1 nghiêng về chúng tôi nhưng với cá nhân tôi, trận đấu có còn có ý nghĩa nhiều hơn là một trận thắng. Trong đội hình của Deportivo vẫn có những cầu thủ gạo cội, trong đó có một người mà tôi không thể nào quên: Aldo Duscher, người từng khiến tôi gặp chấn thương xương bàn chân tại Old Trafford ngay trước kì World Cup 2002. Buổi chiều hôm đó tại Bernabeu, tôi xảy ra màn xô xát với một cầu thủ Argentina khác là Lionel Scaloni. Tôi cũng không nhớ rõ nguyên nhân tại sao. Chúng tôi lao vào trong một tình huống vào bóng ở khoảng giữa sân và sau đó tôi cố gắng nhảy qua anh ấy để lấy

bóng và rồi ngã xuống sân. Ngay sau đó, anh ấy vùng vằng lao thẳng đến định ăn thua với tôi ngay trên sân. Có cảm giác như cả hai chúng tôi sẽ bị đuổi khỏi sân nhưng rồi trọng tài cũng dần khiến cho mọi thứ bình tĩnh trở lại và yêu cầu chúng tôi bắt tay làm hòa. Tôi đã chủ động giơ tay làm điều đó nhưng Scaloni thì không.

Cuối trận đấu, tôi đã rất lo lắng về Duscher hơn là những người đồng đội mới của tôi. Khoảng 20 phút còn lại trên sân, anh ấy đã đề nghị sẽ đổi áo với tôi sau trận đấu nhưng tôi đã từ chối: Tôi đã hứa tặng chiếc áo thi đấu của tôi cho một cậu bé từ trước đó rồi. Duscher có lẽ cũng không thực sự vui vẻ, nhưng khi các cầu thủ rời sân sau trận đấu, Scaloni là người đã lao về phía tôi và bắt đầu những lời lẽ không hay nhắm về tôi. Mọi người nghĩ rằng sắp sửa có một cuộc ẩu đả ngay trên sân. Có lẽ cách đây vài năm, tôi đã cho anh ta một cú đấm rồi. Nhưng thời điểm đó, tôi nghĩ mình không nên làm thế, nhưng chắc chắn tôi cũng sẽ không để anh ấy làm tới. Tôi chắp hai tay phía sau lưng, đứng trên sân và nở một cười hướng về anh ta: Tôi không thể làm bất cứ thứ gì khác bởi lẽ tôi cũng không hiểu anh ta đang nói gì nữa.

Những giây phút ấy trôi qua thực sự rất chậm. Và trong một khoảnh khắc, anh ấy cúi đầu và la hét về phía tôi, tôi dần dần nhận ra rằng đám đông cổ động viên có mặt trên sân dường như yên lặng trong khi hai chúng tôi đang đứng cạnh nhau, đầu húc vào nhau ở khu vực đường biên giữa sân như thể sắp sửa bước vào một cuộc ẩu đả vậy. Gần như ngay khi tôi ý thức được sự yên lặng đằng sau những mánh khóe mà Scaloni đang cố gắng thực hiện trước mặt tôi, tôi lướt qua anh ấy và tiến đến vòng tròn trung tâm giữa sân để vỗ tay cảm ơn tình cảm từ các fan của Real Madrid. Và phản ứng lúc đó của các cổ động viên mà tôi nhận lại quả thực khiến tôi không thể nào tin vào những gì đang diễn ra nữa: Họ đang chào mừng và hô vang tên tôi ở khắp bốn phía khán đài. Có lẽ sự ghi nhận đó không chỉ dành cho trận đấu mà còn là sự động viên cho sự điềm tĩnh trong việc cư xử trước nguy cơ rơi vào một tình huống ẩu đả giữa tôi và Scaloni. Những mâu thuẫn giữa chúng tôi đã được giải quyết mà không có bất cứ điều ngu ngốc nào xảy ra. Sau đó, các cầu thủ bước vào đường hầm và trở về phòng thay đồ. Sân Santiago Bernabeu bỏ lại mình tôi và các Madridistas. Khắp các khán đài vang lên hai tiếng "Beckham! Beckham!" Có vẻ họ như muốn nói: "Beckham này, bây giờ cậu đã thực sự trở thành một phần của chúng tôi rồi!"

Chương 17
KÌ GIÁNG SINH ĐẦU TIÊN

“Cậu tự tạo ra may mắn cho mình, còn chúng tôi thì không.”

Tôi nghĩ hầu hết các cầu thủ đều như nhau khi xét trên khía cạnh rằng: nếu sự nghiệp bóng đá của bạn diễn ra tốt thì những thứ còn lại cũng sẽ đến với bạn trong cuộc sống. Đó là những gì đã đúng với tôi trong quá khứ. Nhưng hiện tại, mặc dù chúng tôi vẫn đang dẫn đầu tại La Liga và vẫn đang bước tiếp tại Champions League, dù tôi vẫn đang chơi thứ bóng đá được coi là đỉnh cao nhất trong sự nghiệp của mình khi làm được những thứ xuất sắc trên sân nhưng tôi chợt nhận ra cảm giác nhớ nhà lần đầu tiên trong đời mình kể từ khi tôi chuyển lên phía bắc nước Anh khi còn là một cậu thiếu niên để bắt đầu sự nghiệp cầu thủ chuyên nghiệp của mình tại Old Trafford.

Chắc chắn, phải xa cách Victoria và những đứa trẻ, và sống một mình trong khách sạn, quả là không dễ dàng một chút nào với cá nhân tôi. Tôi thuộc mẫu người yêu gia đình và mãi mãi là như thế. Khi tôi tới Barcelona với tư cách cầu thủ nhí giành giải nhất tại trường bóng đá Bobby Charlton, dù tôi yêu từng giây từng phút được trải qua trong khoảng thời gian đó nhưng tôi thực sự khao khát được trở về với bố mẹ và trở lại Chingford ngay sau tuần lễ đầu tiên tại đây. Và giờ, tại Madrid, mặc dù cũng có những ngày hoặc những tuần được ở bên cạnh gia đình nhỏ của mình, nhưng tôi vẫn thấy nhớ nước Anh. Bạn sẽ không thể nào nhận ra những thứ xung quanh mình quan trọng với bạn như thế nào cho đến khi bạn phải rời xa chúng. Tôi thực sự yêu thích cuộc sống tại Madrid và cảm thấy hạnh phúc khi chơi bóng cho Real nhưng đồng thời cũng nhận ra mình nhớ nhung những thứ quen thuộc trong cuộc sống tại Anh đến nhường nào.

Có lẽ điều khó khăn nhất với tôi là việc phải làm quen với mức độ

của truyền thông tại đây, điều vốn đã trở thành một phần trong cuộc sống thường ngày của tôi tại Tây Ban Nha. Và điều đó đúng với cả Victoria, Brooklyn và Romeo nữa. Tôi biết truyền thông nước Anh dường như luôn được biết đến với quyết tâm theo đuổi những câu chuyện đời tư của những người nổi tiếng khi xuất hiện trước ánh mắt của xã hội. Và tôi biết có khi họ cũng "vô tình" ra sao khi làm điều đó. Nhưng ở đây, Tây Ban Nha, mọi thứ có vẻ khác biệt, và còn khó khăn hơn gấp nhiều lần nếu muốn đối phó với truyền thông. Thực sự, tôi chưa từng trải qua những điều như thế để có thể chuẩn bị cho những gì sắp sửa chờ đợi tôi phía trước tại Madrid.

Tôi cũng không biết liệu đội bóng đã tiên liệu trước được việc này hay chưa. Tôi biết họ thực sự chân thành khi nói rằng họ vui mừng khi chúng tôi có mặt ở thành phố này, và tận hưởng cuộc sống tại đây theo phong cách người Tây Ban Nha. Nhưng những sự chú ý của những đám đông luôn theo sát chúng tôi thì chưa bao giờ hết. Có lẽ chỉ có một lần duy nhất trong suốt năm đầu tiên tại Real mà tôi không bị theo sát bởi khoảng 3 hoặc 4 chiếc xe ô tô với những tay săn ảnh, máy quay từ khi tôi rời nhà để tập luyện vào buổi sáng cho đến khi tôi đóng cửa nhà và tắt hết đèn vào buổi tối. Thậm chí ngay cả khi tôi ở trong không gian của riêng mình thì tôi vẫn biết họ đang đỗ xe đâu đó bên ngoài ngôi nhà hoặc khách sạn mà tôi đang lưu trú, chờ tôi tại cổng của sân tập Ciudad Deportiva hoặc nán lại bên ngoài bất cứ nhà hàng, cửa hàng nào mà tôi ghé thăm.

Tôi đã quen với những sự chú ý dành cho tôi và Victoria từ một vài năm trước nhưng tại Madrid, sự xuất hiện của các tờ báo, tạp chí quan tâm đến người đồng tính mà họ gọi là La Prensa Rosa, the Pink Press dần dần khiến tôi mệt mỏi qua từng tuần. Điều đó đôi khi cũng khiến gia đình tôi chán nản. Tại đây, Tây Ban Nha, dường như luôn có sự đam mê tới từng chi tiết trong cuộc sống hằng ngày cho dù chúng có tẻ nhạt đến đâu hay cho dù việc chĩa ống kính máy quay vào tôi và chúng tôi ngày này qua ngày khác thực sự là vất vả.

Tôi thực sự không biết có phải tôi và gia đình đang phải chịu đựng những áp lực hay không nữa. Từ việc nói chuyện với câu lạc bộ và các cầu thủ khác, tôi nghĩ mình cũng đang phải gánh chịu những điều mà các cầu thủ khác đã từng trải qua nhưng có lẽ khác biệt ở quy mô. Tôi nghĩ chính câu lạc bộ cũng có một chút bất ngờ vì điều đó. Real là một tổ chức rất chuyên nghiệp và tất nhiên họ có những cách thức, phương án riêng của mình để giữ cho mọi thứ nằm trong tầm kiểm soát. Mặc dù vậy, có vẻ tất cả những gì mà họ

đã làm lại không hiệu quả với trường hợp của gia đình Beckham. Ở hoàn cảnh này, tôi không hề có ý muốn đổ lỗi cho câu lạc bộ vì đã không thể giúp tôi tốt hơn trong việc kiểm soát hoàn cảnh lúc đó. Tất cả những điều đó cũng thực sự bất ngờ với tôi.

Đó không chỉ là những chiếc xe với đầy những thợ săn ảnh, paparazzi. Họ chính là những tín hiệu cho những gì đang diễn ra. Các tờ báo, tạp chí, chương trình và cả các kênh TV đều đưa tin về tôi gần như là 24/7. Với những người được gọi là nổi tiếng có lẽ là đối tượng duy nhất, họ luôn luôn cố gắng đưa ra những bình luận, bài viết của mình xoay quanh nhân vật đó. Nếu không có câu chuyện nào thì họ cũng sẵn sàng bịa ra. Có thể một trong số những câu chuyện được tạo dựng lên đó lố bịch đến nỗi bạn phải phá lên cười. Tôi nhớ một lần ra ngoài ăn tối cùng với người quản lí riêng của tôi là Terry và vợ ông ấy, Jennie. Tôi đã quen biết cả hai người họ đã được khoảng 15 năm, đủ lâu để chúng tôi có thể thoải mái xuất hiện cùng nhau trước công chúng. Ngay ngày hôm sau, một trong số các đài truyền hình đã chạy dòng headlines nói về ba người chúng tôi và khẳng định rằng Jen với mái tóc hoe vàng là người phụ nữ bí ẩn trong cuộc đời của David Beckham.

Tôi nghĩ dù là người cực kì kiên nhẫn, nhưng tôi vẫn thấy khá bực mình trước những tin đồn kiểu như thế. Gia đình chúng tôi luôn cố gắng để quen với cuộc sống tại Madrid, nhưng có vẻ những tin đồn thất thiệt lại khiến điều đó trở nên khó khăn hơn. Dường như chúng tôi đã bị mắc bẫy khi mọi thứ chúng tôi làm đều bị thổi bùng lên thành vấn đề nghiêm trọng hơn. Khi Victoria và bọn trẻ không ở đây, người ta cho rằng họ không thích Madrid và rằng tôi sa đọa chơi bời, tiệc tùng hằng đêm. Lúc họ ở Tây Ban Nha, chúng tôi không có thời gian để ở bên cạnh nhau như một gia đình. Thay vào đó, chỉ có tôi và Victoria gặp nhau để giải quyết những vấn đề của chúng tôi vì những thứ thực sự không tồn tại nhưng lại xuất hiện trong trí tưởng tượng của nhiều người. Họ luôn tìm những cách tiếp cận khác nhau để hướng một sự việc bình thường trở thành một câu chuyện thật li kì mặc dù đôi khi đó chỉ là những thông tin vặt vãnh. Và rồi những câu chuyện như thế thường quay trở lại Anh, đến với gia đình và bạn bè của chúng tôi.

Chúng tôi đã lên kế hoạch để đưa gia đình nhỏ của mình tới Madrid và ổn định cuộc sống tại đây: mua nhà, tìm trường học cho lũ trẻ và bắt đầu học tiếng Tây Ban Nha. Mặc dù vậy, trong khoảng mấy tháng đầu tiên khi tôi ở Real, chúng tôi thấy cần phải suy nghĩ lại. Có thể tôi yêu thành phố mà chúng tôi đang sống và yêu con người Tây Ban Nha nhưng có một điều chắc chắn rằng Victoria và tôi không hề thoải mái một chút nào tại đây. Tôi tạm

sống tại một khách sạn khoảng 4 tháng trong khi chờ tìm kiếm một địa điểm để định cư. Chúng tôi đã quyết định trước hết sẽ thuê một căn nhà. Đó là những việc mà hầu hết các cầu thủ thường làm khi chuyển tới một đội bóng mới tại một thành phố mới, điều đó giúp bạn có cơ hội tìm được một nơi đủ tốt để cho bạn một cuộc sống thoải mái, hạnh phúc dài hạn.

Cuối cùng, tôi đã phải trải qua cảm xúc buồn vui lẫn lộn tại khách sạn dù chúng tôi vừa mới tìm được một căn nhà để ở tại Tây Ban Nha. Sẽ chẳng có gì đặc biệt khi ai đó thuê một căn nhà nhưng với tôi lại khác, vì đó là gia đình Beckham. Chúng tôi đã quyết định thuê căn nhà đó trong vòng 1 năm. Và rồi khi thấy vậy, mọi người bắt đầu bàn tán: Đấy! Họ không thích Madrid. Họ sẽ chuyển đi nơi khác sau một năm ở đây. Thời điểm đó, chúng tôi cũng tìm kiếm một trường học cho Brooklyn và hóa ra điều đó lại trở nên khó khăn hơn nữa. Chúng tôi đã gặp hiệu trưởng của trường và đọc những thông tin giới thiệu về ngôi trường và thấy mọi thứ đều phù hợp nhưng trước thời điểm chúng tôi đưa ra quyết định thì mọi thứ lại trở nên thực sự điên rồ. Chúng tôi đi bộ tới trường và có khoảng 50 người hoặc nhiều hơn thế gồm các phóng viên, nhiếp ảnh, nhà báo đã chờ sẵn ở đó. Cả những người khác như những nhân viên vệ sinh, đầu bếp cũng có mặt, lấp ló sau các cánh cửa sổ hò hét xin chữ ký. Tôi không thể nào tin được nữa: Hãy để thằng bé yên! Nó mới chỉ là đứa trẻ 5 tuổi thôi!

Trở lại Anh, Brooklyn đã ổn định ở một trường học khoảng một năm trước, bắt đầu cảm thấy thoải mái và tự tin trong môi trường này. Bằng tuổi của thằng bé, có rất nhiều những bài học về việc kết bạn và làm quen với những người khác nữa. Thằng bé, bạn học và các giáo viên đều có một mối quan hệ tốt. Chúng tôi đã ngồi cùng nhau để bàn bạc ngay tối hôm đó sau khi đến trường học mà chúng tôi đã nhắm đến tại Madrid. Cuối cùng, Victoria và tôi đã quyết định: cho đến khi mọi thứ ổn định, chúng tôi sẽ không để những đứa trẻ của mình tới đây và phải trải qua những cảnh tượng như thế. Chúng tôi muốn sống tại Madrid cùng nhau ngay từ đầu nhưng bây giờ chắc chắn chúng tôi sẽ phải tìm một cách khác hợp lí hơn.

Tôi nhớ mình đã nói chuyện với một cầu thủ của Real và anh ấy đã cho tôi cảnh báo rằng khi con trai của anh ấy bắt đầu đi học thì luôn xuất hiện những chiếc camera ở phía ngoài chờ sẵn, quay phim và chụp hình cậu bé và những đứa bạn của nó khi đang chơi trong sân trong suốt 3 tháng đầu tiên. Chúng tôi rõ ràng vẫn chưa sẵn sàng cho điều đó và Brooklyn cũng thế. Ở giai đoạn đó, chúng tôi không biết cần phải làm gì: chúng tôi đều đồng ý rằng nếu

buộc phải sống xa nhau thì sẽ cố gắng ở bên nhau vào mỗi cuối tuần. Và đó cũng là điều mà chúng tôi đã làm. Chúng tôi đã đưa ra quyết định cuối cùng của mình. Chúng tôi biết điều đó là phù hợp với mình và điều quan trọng hơn cả là phù hợp cho những đứa bé vào thời điểm đó.

Tôi nghĩ khi ấy Romeo vẫn còn quá nhỏ để có thể hiểu được những áp lực mà chúng tôi đã trải qua. Thằng bé luôn rất vui miễn là được ở bên cạnh bố, mẹ, anh trai Brooklyn và Carlos. Nhưng tôi hy vọng không ai làm Brooklyn buồn trong suốt những tháng qua. Chắc chắn, chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể để khiến mọi thứ trở nên nhẹ nhàng hơn với thằng bé. Khi Brooklyn ở Madrid vào mỗi dịp cuối tuần, nếu tôi và nó muốn đi đâu đó cùng nhau – như chơi đùa trong công viên chẳng hạn – chúng tôi thường phải nằm bẹp ở hàng ghế sau của ô tô và trùm một chiếc chăn mỏng lên để tránh gây chú ý khi di chuyển.

Tôi sẽ nói dối thằng bé: "Hãy cùng chơi trốn tìm nào."

Dù sao, Brooklyn dường như cũng không quá quan tâm tới các nhà nhiếp ảnh hay những ồn ào xung quanh nó. Thằng bé đã đi trượt tuyết ở Pháp tại Courchevel và bởi vì Real đã cho tôi một vài ngày nghỉ cùng thời điểm đó nên tôi đã quyết định bay đến đó để gặp gia đình. Chắc chắn, tôi biết mình sẽ không tham gia trượt tuyết cùng thằng bé nhưng sẽ ở bên cạnh nó để khiến cho khoảng thời gian trở nên thật quý giá. Khi chúng tôi xuất hiện, những ánh đèn flash từ những chiếc máy ảnh thi nhau sáng lên, Brooklyn bám lấy tay tôi và hỏi xem chuyện gì đang diễn ra. Tôi đã bảo với thằng bé rằng mọi người muốn chụp ảnh vì họ biết tài năng trượt tuyết của thằng bé tốt ra sao. Tôi có thể hiểu thằng bé bắt đầu có những suy nghĩ về điều đó và ánh lên một nụ cười trên gương mặt.

"Không, bố ạ. Con nghĩ họ muốn chụp ảnh chúng ta vì con đẹp trai đấy."

Tôi chợt cười lớn và cũng không tranh cãi gì về điều đó nữa.

Chúng tôi đã quyết định sẽ chỉ sống như thế trong khoảng một năm nhưng chúng tôi muốn suy nghĩ thật kĩ điều này trước mỗi mùa hè. Cả Victoria và tôi đều muốn một cuộc sống với nhịp sống giống như bao gia đình khác: tôi có thể đưa Brooklyn đến trường khi trên đường đi tập và đón thằng bé vào buổi chiều; rồi chúng tôi có thể ngồi dùng bữa tối cùng nhau vào mỗi tối sau cả ngày dài. Nhưng thực tế là mùa giải đầu tiên tại Madrid thực sự khó

khăn với tôi và cả với những cậu bé của tôi. Victoria và tôi đã nói chuyện với nhau: Mọi thứ sẽ rất khó khăn nhưng sẽ chỉ là một giai đoạn ngắn thôi. Liệu điều này có đúng với lũ trẻ? Chúng không thể nào nhận ra những điều phía trước và lên kế hoạch; chúng cũng không cần phải hiểu tại sao lại phải đưa ra những quyết định đó. Bước vào mùa xuân, chúng tôi dần sáng tỏ về cuộc sống tại Madrid sẽ diễn ra như thế nào, và bắt đầu lên kế hoạch để có thể ở bên cạnh gia đình ở đây vào thời điểm mùa giải mới. Chúng tôi không thể nào chắc chắn liệu mọi thứ có trở nên dễ dàng với chúng tôi hơn trong năm nay không nhưng đó là điều mà cả tôi và Victoria muốn và gia đình nhỏ của tôi cần. Ít nhất, chúng tôi sẽ không bị bất ngờ bởi những thứ đó trong thời gian tới. Tôi thực sự cảm thấy biết ơn vì đã nhận được những sự giúp đỡ, trợ giúp hữu ích khi phải đưa ra những quyết định lớn, có ý nghĩa quan trọng, đặc biệt trên khía cạnh bóng đá. Tôi đã biết Terry Byrne từ rất lâu. Terry từng là nhân viên mát xa của đội tuyển Anh, vì thế chúng tôi gắn bó với nhau trong thời gian tương đối dài. Anh ấy có thể sẽ nói với bạn rằng điều đó thực sự ý nghĩ rất nhiều với tôi, vì khi tôi nói, anh ấy sẽ lắng nghe. Chính điều đó đã khiến Terry trở thành một người bạn thân của tôi, trở thành một người mà tôi có thể tin tưởng và tôi luôn tôn trọng ý kiến, quan điểm của anh ấy. Đầu mùa giải 2003/04, anh ấy vẫn làm việc tại Watford. Gianluca Vialli đã làm việc với Terry tại Chelsea và đã đưa anh ấy tới Vicarage Road trong vai trò huấn luyện viên trưởng. Sau khi Luca rời đi, Terry trở thành Giám đốc thể thao của Watford chịu trách nhiệm cho công tác chuyển nhượng, xây dựng hệ thống bóng đá trẻ tại câu lạc bộ.

Trong suốt những năm đầu tiên tại Madrid, khi tôi bắt đầu nghĩ về những gì mà bản hợp đồng có thời hạn 4 năm có ý nghĩa từng ngày, trực giác của tôi đã mách bảo tôi cần phải có một ai đó ở Tây Ban Nha cùng với tôi mà tôi có thể tin cậy. Tony Stephens đã giúp đỡ tôi rất nhiều nhưng SFX, công ty của ông ấy là một tổ chức lớn với phạm vi khách hàng trên khắp châu Âu. Mọi thứ dường như khác biệt tại Tây Ban Nha: trách nhiệm của tôi và những thứ mà tôi cần chắc chắn tôi có thể đáp ứng được chúng. Tôi có cảm giác SFX và tôi đang đi theo hai hướng khác nhau. Tôi đã nói chuyện với Victoria và cô ấy cũng đồng ý đây là lúc để đưa mọi thứ trở lại với cốt lõi của chúng. Tôi quyết định cần có một người quản lí mà tôi có thể tin tưởng và tập trung hoàn toàn vào cuộc sống của tôi. Khi nghĩ đến điều đó, Terry chính là cái tên đầu tiên và duy nhất trong danh sách của tôi.

Quả thật kể từ khi chuyển tới Tây Ban Nha, tôi đã phải trải qua những ngày, những tuần thực sự khó khăn. Nếu Terry không

đồng ý rời Watford và cả đội tuyển Anh cùng với Jennie để đến và làm việc cùng tôi tại đây thì có lẽ mọi thứ có lẽ sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi một hoặc hai lần. Trong một vài tuần suy nghĩ trước khi nói lời đồng ý với công việc người quản lí, Terry đã tự mình ra ngoài tìm một nơi nào đó để sống và một nơi để làm văn phòng của chúng tôi. Đó là nơi mà chúng tôi có thể gặp nhau bàn về công việc và theo thời gian trở thành nơi để chúng tôi thoát khỏi mọi thứ xì xào ngay tại trung tâm thành phố. Thật buồn cười khi nghĩ rằng mọi người băn khoăn về việc tôi cam kết gắn bó với cuộc sống mới tại Madrid. Văn phòng đó chính là bằng chứng đanh thép cho việc tôi đang dần ổn định cuộc sống tại đây. Terry hiểu tôi và anh ấy cũng hiểu bóng đá. Tôi đã có được những thứ phù hợp từ anh ấy, không phải là những gì mà anh ấy nghĩ là tôi muốn nghe. Thành công của tôi trong quãng thời gian tại Real đã đến và còn sẽ tiếp tục với sự giúp sức của Terry và Jennie, những người đã xuất hiện tại Tây Ban Nha để trở thành một phần trong chuyến phiêu lưu của tôi.

Giống như việc tận hưởng bóng đá, tôi cũng thực sự mong đợi đến kì nghỉ Giáng sinh lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình tại đây. Ý nghĩa hơn bất cứ điều gì khác, là tôi có thời gian bên gia đình trong khoảng một vài tuần. Trước đó, ở Anh, có lẽ tôi chỉ có khoảng nửa tiếng hoặc một vài tiếng ở cùng với Victoria và những đứa trẻ ở giữa các trận đấu và các buổi tập luyện. Cơ thể của tôi có lẽ cũng cảm thấy cần phải nghỉ ngơi. Real Madrid cũng giống như Manchester United: đối với mỗi đối thủ, các trận đấu luôn luôn là một trận chung kết, điều đó cũng có nghĩa là sự căng thẳng tại La Liga cũng chưa bao giờ giảm nhiệt cả. Ở tuyến giữa, tôi thậm chí còn phải nhận nhiều pha vào bóng quyết liệt hơn. Và tôi đã phải nhận những chấn thương: chấn thương háng ở trận gặp Villareal, một cú đá vào chân ở trận gặp Valencia và căng cơ đùi sau khi đối đầu với Partizan tại Champions League cũng như chấn thương cơ đùi ở trận gặp Leganes tại Copa Del Rey.

Đây là lần đầu tiên trong suốt 10 năm qua tôi có cả một kì nghỉ Giáng sinh trọn vẹn tại nhà. Tôi biết điều đó có ý nghĩa rất lớn đối với Brooklyn: tôi có lẽ là thứ đồ chơi tồi tệ nhất của cậu con trai tôi khi trong suốt nhiều năm qua, cậu bé đã nhiều lần rơi nước mắt khi tôi phải rời nhà để tập trung cùng với United. Một phần là bởi vì Brooklyn không hề muốn tôi đi nhưng thằng bé cũng muốn biết ai sẽ là người giúp nó hoàn thành việc lắp ghép những món đồ mới và lắp pin vào đúng vị trí của nó. Đó có lẽ là công việc của những người cha. Luôn có những sự hy sinh thầm lặng mà mọi cầu thủ và gia đình của họ phải làm quen khi chơi bóng tại Anh. Thực sự, tôi rất phấn khích và mong mỏi được trải nghiệm những

điều như thế với cuộc sống tại Tây Ban Nha.

Một kì Giáng sinh ư? Tôi không thể nào kiểm soát nổi bản thân mình nữa. Tôi đã đón Victoria và những đứa nhỏ đến Lapland khoảng một ngày để gặp Ông già Noel, nhưng có lẽ địa điểm đó không phải là lí tưởng nhất. Nhiệt độ rơi vào khoảng -30 độ, ngay khi chúng tôi bước xuống máy bay, tôi có thể cảm nhận được chiếc mũi của tôi gần như đang đóng băng và sắp rụng xuống mất. Brooklyn và Romeo cũng được chuẩn bị mặc rất nhiều áo ấm. Đến tôi cũng không biết chúng mặc bao nhiêu cái nữa. Khi dần quen với việc sốc nhiệt, chúng tôi đã có khoảng thời gian thực sự tuyệt vời. Hai cậu bé gặp Ông già Noel và thấy những chú tuần lộc của ông. Chúng tôi cùng nhau đi thăm quan một vòng trên một chiếc xe trượt tuyết, dùng bữa tối và ở với nhau trong suốt đêm đó.

Đó quả thực là những ngày tuyệt vời. Chúng tôi trở lại Tây Ban Nha từ Lapland vào đêm Giáng sinh. Chúng tôi cùng nhau bước vào thời khắc tuyệt vời đó trong căn nhà tại Hertfordshire, Brooklyn và tôi đã chuẩn bị một ly sữa cho Ông già Noel và thằng bé cầm thêm một chiếc bánh và một quả quýt. Chúng tôi đã gặp ông ấy và vẫn muốn đi theo ông ấy. Sau đó, sau khi dỗ hai cậu nhóc đi ngủ, Victoria và tôi đã cùng nhau thưởng thức một vài ly rượu vang trong khi gói ghém tất cả những món quà và đặt chúng dưới gốc cây thông. Ngay trước khi chúng tôi đứng lên, tôi đã uống sữa, cắn một miếng nhỏ ở chiếc bánh mà Brooklyn đã chuẩn bị, sau đó lấy một chút tuyết rắc lên đế của một đôi giày Timberland và để lại một số dấu chân giữa ống khói và ở gần cây thông. Tôi cũng viết nguệch ngoạc một vài dòng từ Ông già Noel để Brooklyn và Romeo tìm thấy vào sáng hôm sau.

Khi tôi còn là một cậu nhóc, vào mỗi buổi sáng ngày Giáng sinh, bố vẫn luôn thúc Lynne, Joanne và tôi dậy để chờ trên cầu thang trong khi ông đi ngó nghiêng xem liệu Ông già Noel có ở đó vào tối hôm trước hay không. Thường thì ông sẽ quay lại và lắc đầu: *Không, không có dấu vết gì cả*. Nhưng rồi sau đó ông nở một nụ cười trong khi tất cả chúng tôi cố nán lại để chờ xem chuyện gì tiếp theo. Và giờ đây tôi cũng làm những điều tương tự với Brooklyn. Tôi yêu những khoảnh khắc trước khi thằng bé nhận ra tôi đang đùa nó. Cả hai cậu nhóc nhà tôi đều rất háo hức và phấn khích như chính tôi hồi còn nhỏ. Sau đó, vào giờ chiều, chúng tôi ngồi bên nhau để chuẩn bị cho một bữa tối của một gia đình thực sự khi có đầy đủ bố mẹ, ông bà, anh chị em, các bác của chúng và mọi người. Đó thực sự là một điều tuyệt vời khi tôi không còn phải ngước lên nhìn đồng hồ như trước kia nữa. Tôi vẫn ở lại dùng món gà tây và bánh sandwich và thưởng thức bộ phim sitcom *Only*

Fools And Horses cùng với gia đình vào buổi tối Giáng sinh. Tôi thực sự yêu từng giây từng phút ở khoảng thời gian đó.

Chúng tôi cùng nhau ở Madrid để đón chào năm mới. Thường thì chúng tôi sẽ chỉ dành thời gian cho 4 người trong gia đình nhỏ của mình, nhưng lần này, chúng tôi đã quyết định thay đổi một chút. Lần này, mẹ tôi và bố mẹ của Victoria đã đến và chúng tôi cùng nhau tổ chức buổi tiệc mừng năm mới tại khách sạn Ritz. Điều đó cũng có nghĩa là chúng tôi sẽ ăn mặc thật lộng lẫy để tham gia sự kiện này. Victoria trông thực sự rất tuyệt vời. Những cậu nhóc, Brooklyn và Romeo cũng trong những bộ trang phục truyền thống của người Tây Ban Nha. Chúng mặc hai bộ đồ tương tự nhau khi chúng tôi ra ngoài. Khoảng 12 giờ kém 15 phút, bữa tiệc bắt đầu. Tôi móc trong túi của mình ra một chiếc mũ khá đặc biệt. Nó khiến tôi trông giống như nhân vật Biggles trong đêm đó. Trong khoảnh khắc nhịp đập của đồng hồ tại Tây Ban Nha trôi qua, tôi đã ăn một quả nho và rồi tôi phải trả giá với điều đó khi gặp vấn đề với hột của chúng. Tôi ho khục khặc mãi khi bước vào thời khắc chuyển giao sang năm mới 2004. Tôi biết mẹ đã có những kỉ niệm buồn về năm mới nhưng bà nói rằng tối hôm đó chính là tối tuyệt vời nhất mà bà từng có. Và đó cũng là điều khiến hôm đó chính là một buổi tối đáng nhớ với tôi.

Quãng nghỉ giữa mùa giải này chỉ kéo dài trong vòng một vài tuần nhưng tôi phải thừa nhận rằng việc ngay lập tức lao vào các trận đấu khi trở lại quả thực là một cú sốc lớn. Các cầu thủ khác của Real có lẽ đã làm quen với điều này. Nhưng với tôi, điều đó thực sự là một nhịp độ hoàn toàn khác so với những mùa giải trước. Tại Anh, Giáng sinh chính là một trong những giai đoạn căng thẳng nhất của mùa giải đối với một cầu thủ chuyên nghiệp. Tôi không phải là mẫu người thích nhậu nhẹt, nhưng tôi lại thích ngủ. Nhẽ ra tôi nên tập luyện các bài tập gym nhiều hơn trong quãng thời gian nghỉ ngơi giữa mùa giải đó. Khi trở lại, chúng tôi gần như không tập thêm bất cứ bài tập nào cả: các bài chạy hay các bài điều hòa giúp bắt kịp lại với tốc độ, nhịp độ thi đấu. Tất cả mọi thứ trong các buổi tập vẫn diễn ra như bình thường cứ như thể chúng tôi mới chỉ nghỉ 1-2 ngày vậy. Chỉ khoảng 48 tiếng sau khi tập trung trở lại, chúng tôi đã có trận đấu đầu tiên của năm mới. Và như tôi thừa nhận, về mặt thể chất, tôi thực sự chưa sẵn sàng 100% cho trận đấu này.

Việc tôi chưa tìm lại được nhịp độ thi đấu không phải là vấn đề ở trận đấu với Murcia. Không, vấn đề cũng không nằm ở một hậu vệ người Argentina khác. Trận đấu trở nên cực kì khó khăn, không chỉ với riêng tôi mà với tất cả mọi người và chúng tôi đã rất vui

khi giành chiến thắng 1-0 trước một đội bóng thường xuyên phải chiến đấu để thoát khỏi cuộc đua trụ hạng. Ngay đầu hiệp 2, tôi đã dính một chấn thương ở phần mắt cá chân sau một pha vào bóng của trung vệ đội bạn, Jose´ Luis Acciari. Tôi nghĩ các cổ động viên tại Bernabeu đã rất lo lắng cho tôi trong pha bóng đó và dành cho tôi một tràng pháo tay thật lớn khi thấy tôi đứng dậy và tiếp tục thi đấu. Tôi rất vui khi chứng kiến điều đó nhưng thật lòng mà nói, ban đầu tôi không cảm thấy đau lắm.

Nhưng chỉ khoảng 10 phút sau, tôi đã lại nằm xuống và phải kéo chiếc tất dài của mình xuống vì vết đau. Tôi cởi nó ra khỏi chân và một nửa phần dưới của chiếc tất dính đầy máu. Khi cởi giày ra, tôi mới thấy vết rách ở phần mắt cá chân của mình. Chắc chắn, tôi sẽ cần phải khâu vết thương lại và rồi tôi được rút ra sân và đưa thẳng vào phòng thay đồ. Khoảng 24 giờ sau, phần mắt cá chân của tôi mới thực sự phát đau như những gì mà tôi đã nghĩ tới khi Acciari vào bóng với tôi. Có vẻ như các nhân viên y tế của Real đã cho tôi một liều kháng sinh. Vết rách sâu là những gì phía sau những mũi khâu ở phần mắt cá. Tôi đã bỏ lỡ trận đấu với Eibar trong khuôn khổ Cúp Nhà vua Tây Ban Nha vào giữa tuần đó và phải ngồi ngoài luôn trong trận đấu mà Real Madrid bị Real Sociedad đánh bại với tỉ số 1-0 vào cuối tuần. Đó cũng là trận đấu thứ tư mà tôi phải ngồi ngoài kể từ đầu mùa giải.

Nếu phải chọn ra thời điểm có tính bước ngoặt của mùa giải năm đó với cá nhân tôi, có lẽ đó chính là chấn thương trong trận đấu với Murcia. Nếu tôi có thể thi đấu một vài trận đấu tiếp theo sau đó, tôi đã có thể trở lại thể trạng tốt nhất của mình như trước kì nghỉ Giáng sinh năm đó. Tôi khá chắc chắn về điều này. Với tôi, trong suốt vài tháng sau đó, vùng mắt cá chân của tôi chẳng khác nào một thỏi nam châm thu hút những cú vào bóng của đối thủ vậy. Mỗi lần tranh chấp, có vẻ điểm đến của những cú chuồi bóng của đối thủ đều nhắm vào phần mắt cá, mà khởi đầu là chấn thương trước đó vào hồi tháng 1 đầu năm.

Trên phương diện của đội bóng, chúng tôi đã nhanh chóng bắt nhịp trở lại với nhịp độ thi đấu như trước kia. Ronaldo dường như ghi bàn ở mọi trận đấu mà anh ra sân và sau khi để thua Real Sociedad, chúng tôi đã lại bắt đầu một chuỗi trận bất bại khác. Trước trận đấu trên sân nhà gặp Valencia vào giữa tháng 2, thời điểm đó, chúng tôi vẫn đang dẫn đầu bảng xếp hạng với khoảng cách lên tới 8 điểm so với đội bóng đứng thứ hai. Thế nhưng, trận đấu tại sân Bernabeu khi ấy thực sự là điểm khởi đầu cho cơn sóng chống lại chúng tôi. Valencia là một tập thể xuất sắc. Họ vẫn rất mạnh và xứng đáng với danh hiệu La Liga ở mùa giải năm ngoái.

Ở trận đấu lượt đi vào mùa thu năm ngoái, chúng tôi đã phải nhận thất bại trên sân Mestella nhưng sau đó chúng tôi đã đánh bại họ 3-0 tại Cúp Nhà vua Tây Ban Nha trên sân nhà vào cuối tháng 1, dù đó là trận đấu đáng quên với tôi khi tôi bị truất quyền thi đấu: Tôi thực sự không vui với quyết định của trọng tài khi ông rút ra tấm thẻ vàng thứ hai dành cho tôi. Trọng tài chắc chắn đã đóng vai trò lớn trong trận đấu đó và ba tuần sau, người đàn ông chịu trách nhiệm cầm cân nảy mực ở trận đấu tại La Liga này cũng đã mắc những sai lầm của riêng mình.

Trận đấu đó diễn ra vào tối hôm Chủ nhật ngay trên sân Bernabeu. Valencia là đội bóng ghi bàn thắng mở tỉ số và có được lợi thế dẫn 1-0 ở phần lớn thời gian của trận đấu. Đến những phút cuối của trận đấu chúng tôi bất ngờ được hưởng một quả phạt đền khi Raul bị đẩy sau trong một tình huống tranh chấp trong vòng cấm. Luis Figo là người thực hiện quả penalty này và chúng tôi đã may mắn giữ lại 1 điểm ở lại sân Bernabeu sau 90 phút. Mặc dù vậy, Real vẫn là Real khi các cổ động viên đối lập và các tờ báo cho rằng đó chỉ là sự khởi đầu của một mớ các lùm xùm phía sau. Tôi nghĩ chúng tôi đã làm hết sức mình để có thể giành lại một trận hòa nhưng theo các dòng tiêu điểm trên các tờ báo trong nước thì Valencia đã bị cướp trắng một chiến thắng. Họ chắc chắn đã quay lại cảnh Raul đã nhẹ nhàng ngã xuống trên ti vi cả triệu lần. Thời điểm đó, tôi nghĩ đó chắc chắn phải là một quả penalty. Nhưng có lẽ đó chỉ là một sự cố trong một trận đấu, phải chứ? Không. Trong vòng 24 giờ tiếp theo, chúng tôi thực sự đứng giữa một cơn khủng hoảng khắp cả nước. Chúng tôi được cho là những cầu thủ tồi tệ. Đó là suy nghĩ của hầu hết mọi người, ngoại trừ các cổ động viên của chúng tôi. Tiếp theo sau đó, xuất hiện những âm mưu cho rằng chúng tôi có thể dễ dàng giành danh hiệu mùa này với phong độ và sự "ưu ái" như hiện tại. Những thứ đó quả thật là điên rồ và chính điều đó dường như đã phản tác dụng lại với Real.

Có lẽ những tác động đó cũng khiến các trọng tài thay đổi và phần nào đó khắt khe hơn với chính chúng tôi nếu so với trước đây. Những tuần sau đó, cảm giác như chúng tôi thường xuyên phải nhận những quyết định nặng tay hơn từ các "vị vua áo đen". Cứ như thể không ai muốn bị đổ lỗi vì đã ưu ái cho chúng tôi như trong trận đấu với Valencia vậy. Các cầu thủ thường xuyên bị truất quyền thi đấu hoặc bị treo giò chính là một phần hệ quả của những quyết định đó. Cảm giác như những sự may mắn đã ngoảnh mặt lại với chúng tôi và chúng tôi lại chưa thể thi đấu đủ xuất sắc để có thể thoát ra khỏi mớ lùm xùm đó. Mỗi đội bóng sẽ đều có những giai đoạn khó khăn nhất định trong một mùa giải, nhưng họ vẫn có thể vùng lên để giành chiến thắng. Mùa giải

2003/04, chúng tôi đã phải trả giá đắt sau giai đoạn ấy. Không có được sự tự tin, nhịp độ thi đấu mà chúng tôi có được như trước kì nghỉ Giáng sinh, chúng tôi không thể có được những kết quả thuận lợi ở những trận đấu quan trọng. Và bất chợt những đội bóng xếp sau chúng tôi ở La Liga cũng sắp sửa cân bằng điểm số với chúng tôi.

Khi nhìn lại, tôi nghĩ chúng tôi đã làm rất tốt ở thời điểm đó khi đánh bại Bayern Munich ở cả hai lượt trận để tiến vào vòng tứ kết Champions League. Họ gần như kiểm soát toàn bộ trận đấu ở lượt đi tại sân Olympic, nhưng ở ngay trước hồi còi kết thúc trận đấu, Roberto Carlos đã thực hiện cú đá phạt khiến Oliver Kahn không thể nào cản phá nổi. Chúng tôi đã giành được một trận hòa và có lợi thế bằng bàn thắng trên sân khách. Đó có lẽ chính là sự may mắn mà chúng tôi không có được tại La Liga. Trận đấu lượt về quả thật là một trong những trải nghiệm hết sức tuyệt vời. Đó là một đêm Champions League vô cùng đặc biệt tại Bernabeu, việc được thi đấu dưới bầu không khí sục sôi đó khiến tôi nhớ về nơi này khi vẫn còn là một cầu thủ của Manchester United. Chúng tôi có lợi thế cả trên các khán đài và phòng thay đồ. Sau cùng, Real Madrid vẫn là đội bóng được tiếp tục hít thở bầu không khí của bóng đá châu Âu: Không ai có thể chạm tới lịch sử và truyền thống của một đội bóng đá từng 41 năm tham dự cúp châu Âu liên tiếp.

Thời gian gần đây, Bayern đang có được một chuỗi thành tích tương đối tốt khi đối đầu với chúng tôi, nhưng ở trận đấu vào tối thứ Tư hôm đó tại Madrid, chúng tôi đã đạt được kết quả như mong muốn. Mặc dù Ronaldo phải ngồi ngoài vì chấn thương và Roberto Carlos bị treo giò, tôi nghĩ là chúng tôi đã kiểm soát được trận đấu ngay từ đầu cho đến khi trọng tài nổi hồi còi mãn cuộc. Chúng tôi đã đánh bại đội bóng nước Đức bằng bàn thắng duy nhất của Zizou được ghi ở hiệp 1 của trận đấu. Và tại La Liga, dù không có được phong độ tốt như những gì đã thể hiện ở nửa đầu mùa giải thì giữa tháng 3, chúng tôi vẫn đang dẫn đầu bảng xếp hạng, lọt vào đến tứ kết của Champions League và có vé chơi trận đấu cuối cùng tại Cúp Nhà vua. Cả Tây Ban Nha bắt đầu bàn tán về viễn cảnh Real Madrid giành "cú ăn 3" của mùa giải năm đó.

Trở lại năm 1999, trận đấu mà tôi tin là United đã tạo ra điều không tưởng chính là trận đấu lại ở bán kết FA Cup với Arsenal tại Villa Park. Đến bây giờ, mùa xuân năm 2004 tại Real, chúng tôi cũng đã vào đến các vòng đấu tương tự tại 3 giải đấu chính mà chúng tôi tham dự. Và giải đấu cúp một lần nữa lại tạo ra sự khác biệt. Tại đây, kết quả của giải đấu cũng dần được sáng tỏ. Mặc dù Real Zaragoza vừa mới cầm hòa chúng tôi tại La Liga một vài ngày

trước nhưng chúng tôi được đánh giá cao hơn đối thủ ở trận đấu trên sân Bernabeu trong khuôn khổ chung kết Cúp Nhà vua Tây Ban Nha. Thực tế, chúng tôi đã có sự khởi đầu rất tốt. Tôi ghi bàn từ một tình huống đá phạt từ khá sớm và có thêm một pha đá phạt chạm cột dọc sau đó không lâu. Tuy nhiên, thay vì co cụm phòng ngự, Zaragoza lại vùng lên tương đối mạnh mẽ. Họ nhanh chóng có được 2 bàn thắng để vươn lên dẫn 2-1 vào thời điểm cuối hiệp 1 và họ có lẽ xứng đáng với điều đó.

Một vài phút trước khi hiệp 1 khép lại, Roberto Carlos đã thực hiện thành công một cú đá phạt để cân bằng tỉ số 2-2 cho chúng tôi còn Zaragoza phải chơi thiếu người khi một cầu thủ của họ bị truất quyền thi đấu. Tôi cá là mọi người có mặt trên sân đều tin tưởng rằng với lợi thế như vậy, chúng tôi sẽ có được bàn thắng trong hiệp 2 và giành chiến thắng ở trận đấu này. Nhưng cũng giống như United khi đối đầu với Arsenal trên sân Villa Park, Zaragoza đã làm nên bất ngờ. Họ đã chiến đấu với hơn 100% quyết tâm để ngăn cản chúng tôi ghi bàn. Khi bước vào thời gian đá hiệp phụ, tôi tin chắc rằng họ cũng đã chuẩn bị tinh thần cho loạt sút luân lưu may rủi, nhưng thật bất ngờ, Guti của chúng tôi lại bị truất quyền thi đấu. Điều này khiến hai đội cân bằng về mặt con người trên sân và trong khoảng 10 phút cuối, Galetti đã ghi một bàn thắng với cú sút từ mép ngoài vòng cấm địa. Và đó chính là bàn ấn định chiến thắng chung cuộc cho đội khách. Những "cú đấm" sau khoảng 110 phút thi đấu kiểu như thế có thể hạ gục bất cứ đội bóng nào. Chúng tôi đẩy cao đội hình, điên cuồng tìm kiếm bàn thắng gỡ hòa nhưng điều đó đã không đến. Mỗi giải đấu cúp luôn là những mục tiêu quan trọng với những đội bóng yếu kiểu như Zaragoza và bạn sẽ không thể nào cho rằng Zaragoza không xứng đáng với danh hiệu vô địch đó. Điều đó sẽ không khiến bạn dễ dàng hơn trong việc nuốt trôi thất bại này. Cúp Nhà vua Tây Ban Nha không phải là giải đấu mang ý nghĩa quan trọng tương tự như La Liga và Cúp châu Âu, nhưng chúng tôi cũng thực sự rất thất vọng khi để thua ở trận đấu đó.

Ở bất cứ đội bóng lớn nào, khoảng 1/3 giai đoạn cuối cùng của một mùa giải, các trận đấu thường khó khăn và đến nhanh hơn. Gần như sẽ không có thời gian để nghỉ ngơi. Đôi khi cũng không có thời gian để chuẩn bị mọi thứ thật chắc chắn. Nếu bạn đang thi đấu tốt và có được kết quả thuận lợi, có lẽ sự tự tin sẽ tiếp tục giúp bạn tiến sâu hơn. Ngược lại, nếu không, cả đội sẽ khó khăn hơn: bạn vẫn sẽ phải bước vào các trận đấu tiếp theo cho dù bạn có cảm thấy sẵn sàng hay không. Sau trận thua trước Zaragoza, chúng tôi tiếp tục với trận đấu gặp Bilbao và lại để thua với tỉ số 4-2 tại đấu trường quốc nội vào cuối tuần đó. Mới chỉ 7 ngày trước, Real vẫn

còn đang đứng trước cơ hội giành cú ăn 3. Nhưng giờ đây, mọi người có lẽ lại đang lắc đầu ngao ngán: *Xem kìa, đoàn tàu đang trật bánh.*

Nếu phải chọn ra một khoảnh khắc mùa giải năm đó mà đội hình Real Madrid là xuất sắc nhất thì đó là trận đấu lượt đi trên sân nhà ở vòng tứ kết Champions League. Ngày 24/3, chúng tôi đối đầu với Monaco trên sân nhà Bernabeu trong khuôn khổ tứ kết Champions League. Mọi mùa giải, chúng tôi đều mong ngóng để có thể bắt đầu trận đấu ở những vòng đấu như thế này. Tôi đã ghi bàn trong trận đấu với Betis chỉ sau 2 phút khi bắt đầu mùa giải mới. Kể từ đó đến nay, dường như chúng tôi đã trở nên không còn chắc chắn như trước nữa. Ở trận đấu này, Monaco là đội bóng ghi bàn trước trong hiệp 1. Tuy nhiên, sau hiệp thi đấu thứ nhất, chúng tôi đã chơi thứ bóng đá xuất sắc nhất từng có và mang lại một kết quả lợi thế mà gần như chắc chắn sẽ giành quyền vào bán kết. Lần lượt, Ivan Helguera ghi bàn thắng quân bình tỉ số; Zidane, Figo và Ronaldo mỗi người ghi một bàn thắng để đưa chúng tôi dẫn trước tới 4-1. Tôi đã nhận phải một tấm thẻ vàng ở trận đấu này. Điều này cũng đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải vắng mặt ở trận lượt về. Thật lòng mà nói, thời điểm đó tôi không hề băn khoăn gì về cơ hội lọt vào vòng bán kết của Real.

Sau đó, ngay trước khi trận đấu khép lại, Fernando Morientes đã có pha đánh đầu ghi bàn thắng thứ 2 cho Monaco. Morientes thực sự rất khỏe và cũng rất khôn ngoan trong các tình huống tranh chấp. Anh luôn là cầu thủ giành lợi thế trong cách tình huống không chiến và luôn là mẫu cầu thủ được yêu thích khi còn ở Bernabeu. Tối hôm đó, Morientes thi đấu cho Monaco theo dạng cho mượn từ chính Real Madrid và đã ghi bàn thắng ngay trên sân Bernabeu trước mặt hàng vạn fan Real Madrid. Tuy nhiên, nhẽ ra bàn thắng của anh ấy không nên tạo ra sự khác biệt nào thì tốt hơn. Thế nhưng đó lại là bàn thắng sân khách thứ 2 của Monaco. Chúng tôi vẫn hết sức tự tin sau trận đấu khi cho rằng chúng tôi đã làm tốt nhiệm vụ của mình và kết quả ấy đủ để chúng tôi bước tiếp. Quả thật, những gì mà chúng tôi đã làm được trong khoảng 30 phút khi chúng tôi ghi được 4 bàn thắng là khoảng thời gian xuất sắc nhất trong suốt cả mùa giải. Có lẽ, chúng tôi đã nghĩ khoảng thời gian khó khăn đã qua đi. Vào Chủ nhật của tuần đó, chúng tôi hoàn toàn áp đảo trước Sevilla tại La Liga: Ronaldo có một cú đúp và chúng tôi giành chiến thắng với tỉ số 5-1.

Tuy nhiên, hóa ra đó chỉ là một chút khởi sắc trước sự sa sút thảm hại ở phía trước. Bạn sẽ không tìm thấy nhiều người nghĩ rằng sẽ có một cặp đấu bán kết của Monaco và Chelsea sau khi chúng tôi

đã đánh bại Monaco và Chelsea thì hòa Arsenal ngay trên sân nhà cách đây hai tuần. Tôi đã xem trận đấu lượt về của Real vòng tứ kết Champions League với Monaco trên ti vi tại Courchevel. Tôi muốn đi cùng với đội tới đó để trực tiếp theo dõi trận đấu nhưng Real muốn tôi được nghỉ ngơi trong thời gian 2 ngày khi đội thi đấu tại Pháp. Theo dõi trận đấu và chứng kiến sự điên tiết của vị bình luận viên người Pháp trên sóng truyền hình, tôi mới thấy có lẽ bàn thắng của Raul trong hiệp 1 đã nhấn chìm cơ hội của đội chủ nhà Monaco. Mặc dù vậy, trận đấu trở nên cởi mở hơn với cả hai đội đều thể hiện giống như những gì đã diễn ra tại Bernabeu nửa tháng trước. Chúng tôi đã không cố gắng và chỉ trông chờ vào kết quả đó. Còn nhớ đến cú hattrick của Ronaldo tại Old Trafford chứ? "Giết chết" trận đấu bằng một thế trận chặt chẽ chưa bao giờ là cách chơi của Real Madrid cả.

Chúng tôi có thể đã có được 2 hoặc 3 bàn thắng cho riêng mình trong hiệp 2, nhưng đáng tiếc chính Monaco mới là đội bóng làm được điều này. Họ đã tiếp tục chứng tỏ rằng họ đã sẵn sàng cho những thử thách ở vòng đấu tiếp cho dù là ai đi chăng nữa. Trước chúng tôi, hàng tiền vệ của họ, trong đó có Ludovic Giuly đã có một trận đấu tuyệt vời: chắc chắn Barcelona sẽ xuất hiện và mang anh ấy về ngay thôi. Anh ấy đã ghi 2 bàn thắng và Morientes ghi bàn thắng còn lại cho Monaco. Theo dõi trận đấu, thực sự, tôi chưa bao giờ nghĩ chúng tôi sẽ thua cho đến khi tiếng còi mãn cuộc cất lên: ngay trước khi kết thúc, Raul đã bỏ lỡ cơ hội sau đường căng ngang thuận lợi của Zidane. Điều đó khiến chúng tôi phải dừng bước vì luật bàn thắng sân nhà sân khách. Luôn luôn có những mong đợi đối với Real Madrid tại đấu trường Champions League. Chính những yếu tố về lịch sử đã khiến đội bóng phải nhận những áp lực vô hình ở mỗi mùa giải: mùa giải trước, chúng tôi đã bỏ lỡ cơ hội giành được chức vô địch châu Âu lần thứ 10 trong lịch sử. Mặc dù vậy, tôi cũng không thể nào tưởng tượng ra viễn cảnh chúng tôi đã bị loại khỏi giải đấu này cho đến khi điều đó thực sự diễn ra.

Osasuna mới chỉ giành chiến thắng một lần duy nhất tại Bernabeu suốt 25 năm qua, nhưng một tuần sau khi chúng tôi để thua trước Monaco, họ đã đến Madrid và đánh bại chúng tôi với tỉ số không tưởng 3-0. Đó là một buổi tối thực sự thảm họa. Chúng tôi nhận bàn thua và không thể nào ghi được bàn thắng mặc dù số cơ hội chúng tôi tạo ra hoàn toàn áp đảo đối thủ. Ronaldo phải nhận một cú vào bóng quyết liệt và dính chấn thương khiến khả năng thi đấu phần còn lại của mùa giải còn bỏ ngỏ. Khi kết thúc, cờ trắng có lẽ đã được vẫy lên khắp các khán đài và các cổ động viên của chúng tôi, những người đã rất kì vọng vào một mùa giải

thành công với Real Madrid hồi tháng 8 vừa qua đã bắt đầu huýt sáo và la hét trong thất vọng khi chúng tôi rời sân sau trận đấu. Thất vọng vì sự tuột dốc ở giai đoạn cuối của mùa giải chính là cảm giác của các cầu thủ Real lúc đó.

Sau đó, chúng tôi đã có một vài ngày tại trại tập luyện ở La Manga đó để sạc lại năng lượng và xóa bỏ những chỉ trích mà báo chí và các cổ động viên đã dành cho chúng tôi tại Ciudad Deportiva. Trong trận derby thành Madrid vào thứ Bảy sau đó, chúng tôi biết mình đã có cơ hội để chứng minh khả năng. Tất cả Tây Ban Nha đều đổ dồn vào trận đấu này và cùng mong chờ nó. Trận đấu đó đã diễn ra với một thế trận đầy hấp dẫn. Kết thúc trận đấu với 10 người, nhưng chúng tôi đã đánh bại Atletico với tỉ số 2-1. Chiến thắng này giúp chúng tôi trở lại ngôi đầu của La Liga nhưng đó cũng là lần cuối cùng mà chúng tôi có được ngôi vị này ở mùa giải năm đó. Khi Valencia đánh bại Real Zaragoza vào Chủ nhật, danh hiệu vô địch đã nằm ngoài tầm với của chúng tôi. Từ chỗ bỏ xa 8 điểm so với đội bóng xếp thứ hai cách đây 2 tháng, chúng tôi bây giờ thậm chí còn kém đội bóng dẫn đầu 2 điểm và sắp bước vào chuỗi trận khó khăn với các đội bóng nằm trong nhóm đầu bảng và đang có được phong độ ấn tượng. Chúng tôi lần lượt thất bại ở chuyến làm khách trên sân của Depor và sau đó là trận đón tiếp Barca trên sân nhà. Mọi thứ ở mùa giải năm đó đã kết thúc với chúng tôi.

Thực tế, vào thời điểm cuối mùa giải, chúng tôi vẫn tạo ra số cơ hội để có thể giành được chiến thắng. Tuy nhiên, sự khác biệt ở đây có lẽ là việc chúng tôi không thể ghi bàn. Những sai lầm ở hàng thủ vốn không hề xuất hiện trong khoảng 6 tháng đầu tiên của mùa giải năm đó lại đang trừng phạt chúng tôi trong giai đoạn nửa cuối của mùa giải. Người ta thường nói bạn có thể tự tạo ra may mắn cho chính mình trong bóng đá, nhưng có vẻ chúng tôi không hề có một chút nào cả. Chúng tôi tiếp tục thua Mallorca trên sân nhà và sau đó bị Murcia đánh bại trên sân khách. Ở trận đấu thứ hai, làm khách trên sân của Murcia, vị trọng tài chính có vẻ như đã mắc sai lầm khi cho đội chủ nhà được hưởng quả phạt penalty trong hiệp 1 vì Helguera của chúng tôi vô tình để bóng chạm tay trong vòng cấm. Và chúng tôi cũng bị mất người vì sự phản ứng với quyết định tranh cãi đó. Tôi không thể nào tin được điều đó lại xảy ra. Chính tôi là người đã phải nhận tấm thẻ đỏ đó của vị vua áo đen. Lí do có lẽ là vì những gì mà tôi đã nói với vị trọng tài biên bằng tiếng Tây Ban Nha. Đó cũng là kinh nghiệm xương máu của tôi khi học tiếng của người bản địa. Có lẽ chính điều đó đã khiến vị trọng tài này trở nên nổi tiếng hơn. Thực tế, rất nhiều cầu thủ khác cũng đã hét lên những điều tương tự như

thế. Nhưng có lẽ ông ấy đã bất ngờ khi những lời lẽ ấy lại xuất phát từ tôi.

Chiếc thẻ đó khiến tôi phải rời sân và phải ngồi trên khán đài ở trận đấu cuối cùng của mùa giải với Real Sociedad ngay tại sân Bernabeu. Chúng tôi đã hết cơ hội vô địch. Valencia đã vô địch La Liga mùa giải đó sớm trước 2 vòng đấu. Danh hiệu vô địch đó thực sự khiến các fan của họ và dường như là cả Tây Ban Nha hài lòng. Mặc dù vậy, chúng tôi vẫn phải chiến đấu vì mục tiêu giành suất dự Champions League mùa giải năm sau. Tôi chưa bao giờ thích ngồi ngoài để xem bóng đá cả: Tôi luôn muốn vào sân và thi đấu. Điều đó lại hiện lên cháy bỏng hơn trong buổi tối mà chúng tôi để thua trước Sociedad. Họ đánh bại chúng tôi với tỉ số 4-1. Đặc biệt, ở hiệp đấu đầu tiên, cảm giác như họ sẽ ghi bàn ở mỗi đợt tấn công của họ. Theo dõi trận đấu từ khán đài, tôi chẳng thể làm gì khác. Tôi không có ý rằng mình có thể thay đổi tạo ra sự khác biệt nếu thi đấu nhưng ít nhất, nếu thi đấu, tôi có thể góp sức giúp đội bóng đạt được một điều gì đó.

Bầu không khí tại sân Bernabeu hôm đó, trong ngày cuối cùng của mùa giải trở nên vô cùng lạ lẫm. Tôi gần như chìm trong đó. Tôi không thể nghĩ mọi người lại có thể dễ dàng nổi cáu đến thế. Có kha khá các cổ động viên trên sân đã "quay lưng" lại với trận đấu. Mọi người bỏ về từ sớm, nhưng tôi nghĩ hầu hết các fan của Real đều không thể tin vào những gì diễn ra dưới sân. Các cổ động viên của Real hiểu bóng đá của chúng tôi. Chúng tôi gần như là một đội bóng hoàn toàn khác so với chính mình, một đội quân bách chiến bách thắng ở quãng 3/4 đầu của mùa giải này. Phong độ và sự tự tin của đội đã biến mất hoàn toàn chỉ trong vòng một vài tháng cuối mùa.

Khi Sociedad ghi bàn thắng, tôi dường như chỉ biết ôm mặt thất vọng. Tôi đến với sân vận động tuyệt vời này, và có cơ hội thi đấu cùng với những cầu thủ xuất sắc nhất trên thế giới cho đội bóng danh tiếng nhất. Hành trình 6 tháng đầu tiên thật tuyệt vời đã khép lại. Mọi người tại Madrid, các fan ở đây, tại chính ngôi nhà luôn nồng nhiệt chào đón tôi ngay từ ngày đầu. Mặc dù có bất cứ vấn đề gì, tôi cũng không bao giờ nuối tiếc vì những khoảnh khắc đó. Tôi cũng không hề nuối tiếc vì trận đấu cuối cùng thật thảm họa của mùa giải năm đó. Tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng các cổ động viên của chúng tôi xứng đáng với những điều tốt hơn thế. Một danh hiệu mới là lời cảm ơn tuyệt vời nhất gửi đến họ, nhưng chúng tôi đã không thể cho họ bất cứ điều gì sau khi đã hứa rất nhiều. Mọi thứ dường như đúc kết trong câu nói: Không ai có thể nói trước được điều gì trong bóng đá, cho dù họ có cố gắng, nỗ lực

đến nhường nào. Ít nhất tôi nghĩ các cổ động viên của Real Madrid cũng hiểu điều đó: kể từ khi tới đây, tôi cũng đã thực sự cố gắng.

Tôi phải rất may mắn mới có thể được thi đấu cho những đội bóng mà chỉ có sự xuất sắc nhất mới được coi là đủ. Những thứ tại Real cũng tương tự như với United trong quá khứ. Một mùa giải trắng tay cũng đồng nghĩa với việc chúng tôi đã không đáp ứng yêu cầu. Tại Madrid, việc giành được các danh hiệu có lẽ đã trở thành một lẽ tự nhiên của đội bóng. Và sẽ không bất ngờ nếu Carlos Queiroz mất việc và đội bóng, đặc biệt là chủ tịch Perez mất cả một mùa hè để đưa mọi thứ trở lại đúng quỹ đạo. Chúng tôi đã ký hợp đồng với những cầu thủ xuất sắc. Và việc được thi đấu bên cạnh Michael Owen mùa giải sau đó quả thật là một niềm vui lớn. Chúng tôi đã có một huấn luyện viên tuyệt vời khi đặt niềm tin vào Camacho. Và chúng tôi cùng nhau cố gắng để chắc chắn rằng mùa giải trắng tay trước đó sẽ không bao giờ xảy đến nữa. Rốt cuộc, nhìn lại, tôi không nghĩ rằng việc chúng tôi đã ở rất xa mùa trước là một điều đặc biệt tại Bernebeu.

Năm đầu tiên của gia đình Beckham tại Madrid quả thật không hề dễ dàng. Tôi yêu mọi thứ tại đây: ánh nắng, những bữa trưa, những giấc ngủ trưa, đường phố sạch sẽ, sự thân thiện của mọi người. Người Tây Ban Nha luôn tự hào về bản sắc của họ. Tôi yêu cuộc sống gia đình mà tôi nhìn thấy xung quanh mình. Một trong những nhà hàng yêu thích của tôi tại Madrid là *Asador Donostiarra.* Ông chủ có tên là Pedro và sự hiếu khách của ông ấy đã nói lên tất cả những gì mà mọi người tại Madrid luôn đối xử với tôi kể từ khi tôi đặt chân tới nơi đây.

Ngay trước khi rời Tây Ban Nha để tập trung cùng đội tuyển Anh chuẩn bị cho Euro 2004, tôi một mình ở *Asador.* Tôi dần có thói quen dừng lại ở đó để dùng bữa trưa sau mỗi buổi tập sáng. Hôm đó, ngồi cạnh tôi là một gia đình ăn mặc diện ra ngoài dùng bữa cùng nhau. Ở đó có bố mẹ và những đứa trẻ của họ. Cô bé con gái của họ chắc khoảng 6 hoặc 7 tuổi, lớn hơn Brooklyn chừng 1 hoặc 2 tuổi. Tôi chợt nhìn sang phía họ và chúng tôi gửi đến nhau những nụ cười. Sau đó, cô bé bắt đầu lè lưỡi như muốn trêu trọc tôi và cười tủm tỉm mỗi lần bắt được ánh mắt của tôi. Bố cô bé đã nhắc nhở cô bé đừng làm thế nữa. Nhưng rồi cả hai chúng tôi đều phá lên cười. Gia đình luôn có ý nghĩa quan trọng đối với tôi. Mùa giải năm đó đang đến gần và tôi luôn hy vọng mình sẽ không phải ngồi đó một mình bên cạnh những gia đình Madridistas thường xuyên như thế. Tôi muốn ở đó cạnh những đứa bé của tôi và với Victoria. Chúng tôi có lẽ sẽ nói chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha trong suốt cả bữa ăn. Có lẽ mọi thứ sẽ diễn ra chậm nhưng chúng

tôi đang cố gắng để đạt được điều đó.

Xét trên khía cạnh bóng đá, tôi không thể nào cho rằng mùa giải đầu tiên của mình tại Real là thành công bởi vì đội bóng của chúng tôi kết thúc mùa giải mà không giành được bất cứ danh hiệu nào. Các đồng đội và các cổ động viên đã chào đón tôi một cách nồng nhiệt ngay từ giây phút đầu tiên khi tôi đặt chân xuống sân bay tại Barajas. Với những buổi tập luyện chất lượng và thi đấu trong đội hình chính của Real, tôi luôn tin tưởng tôi có thể bước những bước tiếp theo trong sự nghiệp của một cầu thủ. Tôi cũng cá là Carlos Queiroz sẽ trở thành một tài sản thực sự đối với huấn luyện viên Sir Alex khi trở lại Old Trafford. Trong khi đó, tôi cũng phải cảm ơn ông ấy vì đã cho tôi mùa giải đầu tiên tại Real được thi đấu ở trung tâm hàng tiền vệ.

Có một bảo tàng tại sân Bernabeu, nơi chứa đựng đầy những danh hiệu kể từ nhiều năm trước và ở đó mọi người có thể ngồi lại và theo dõi những thước phim kể về những danh hiệu châu Âu của Real trong quá khứ. Mặc dù vậy, điều tôi thích nhất ở đây trong số những chiếc cúp lấp lánh hay những dấu tích lịch sử chính là bức tường treo ảnh lưu niệm. Chúng giống như những bức ảnh hộ chiếu chỉ khoảng 8 hoặc 10 inch vuông. Mỗi cầu thủ đã từng thi đấu cho câu lạc bộ tại đấu trường châu Âu sẽ được ghi dấu bằng bức ảnh treo trên tường đó. Những cái tên vĩ đại như di Stefano, Puskas, Zidane và Ronaldo sừng sững xuất hiện bên cạnh những cầu thủ khác mà không có bất cứ sự nghi ngờ nào cả. Tôi thực sự rất tự hào khi bức hình của tôi cũng được treo trên bức tường vĩ đại đó: một đội trưởng của đội tuyển Anh đã đến và thi đấu trong một phần lịch sử của đội bóng xuất sắc nhất thế giới. Và với tôi, chuyến phiêu lưu ấy cũng vừa mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Tôi biết mình sẽ rất tự hào khi là một phần của cuộc sống sôi động tại thành phố này. Với tất cả những thứ đã và đang diễn ra tại đây: cánh phóng viên, việc báo chí đuổi theo hằng ngày cho đến nỗi nhớ dành cho nước Anh, cuộc sống tại đó, bạn bè và gia đình, tôi đã bắt đầu cảm thấy như được ở nhà tại Tây Ban Nha. Nếu tôi không nhận ra điều đó thì việc phải trải qua ngày đen tối nhất trong lịch sử tại Madrid, ngày 11/3/2004 cũng khiến tôi nhận ra mình trưởng thành tới mức nào. Tôi đã sớm biết về những gì diễn ra tại Atocha khi Terry gọi điện thông báo cho tôi. Lúc đó, tôi vẫn còn ở ngôi nhà thuê ở mùa giải trước. Nhà ga xe lửa nơi gần 200 người dân vô tội mất mạng nằm cách văn phòng của chúng tôi ở giữa thị trấn khoảng 10 phút đi xe.

Tôi đã từng trải qua những cảm giác mà tôi không hề muốn nhớ

lại, nhưng vụ đánh bom Madrid là nỗi kinh hoàng đến mức độ có thể đưa bạn vượt ra ngoài những mối quan tâm cá nhân của mình. Thời điểm đó, chắc hẳn, bản năng của bạn sẽ mách bảo để kéo những người bạn yêu thương gần bạn hơn. Victoria và những đứa bé cũng ở ngoài đường vào sáng hôm đó. Terry và Jennie Byrne sau đó đã đến và ở lại cùng với chúng tôi suốt một vài đêm sau đó.

Khi nghĩ lại, tôi thực sự băn khoăn tại sao chúng tôi lại không hề nghĩ đến việc rời đi, chạy trốn khỏi những thứ dường như là nỗi lo lắng chung của mọi người trong thành phố. Trong những ngày và những tuần sau thảm họa đó, tôi nghĩ mình cũng đang có những cảm xúc của sự tức giận, đau buồn và mất niềm tin như những gì mà tôi thấy trên khuôn mặt của mọi người xung quanh chúng tôi tại Madrid. Tôi đã ở đây đủ lâu và đã kết bạn với nhiều bạn bè và tôi biết nhiều người trong số đó đã mất đi những người mà họ yêu thương trong vụ đánh bom đó. Quả là điều kinh khủng, nhưng chính những trải nghiệm đã khiến tôi hiểu ra rằng Madrid là nhà của tôi và đã trở thành thành phố của tôi. Tôi mới chỉ ở đây trong khoảng 12 tháng nhưng Madrid cũng như đội bóng đã trở thành một phần xương máu của tôi.

Chương 18
HÃY ĐỐI MẶT VỚI NÓ

“David này, có lẽ chúng ta có một chút vấn đề.”

Tôi có thể nghĩ về những cách tốt hơn để chuẩn bị cho các trận đấu sống còn so với những gì mà chúng tôi đã trải qua trong những tuần hướng đến trận đấu với Thổ Nhĩ Kỳ tại vòng loại Euro 2004. Dấu ấn đầu tiên là vấn đề án phạt xoay quanh Rio Ferdinand vào đêm trước khi chúng tôi tập trung để xác định đội hình trong trận đấu tại Istanbul. Thời điểm đó đã xuất hiện những thông tin cho rằng tôi có tiếng nói rất lớn vào mỗi quyết định của đội tuyển Anh. Có lẽ tôi nghĩ mọi người đã hiểu lầm mối quan hệ của tôi với huấn luyện viên Sven-Goran Eriksson và tưởng tượng ra rằng tôi được quyết định từ việc sắp xếp đi lại, chỗ ăn ở cho đến việc lựa chọn đội hình. Thực tế, mặc dù là đội trưởng của đội tuyển Anh, tôi luôn muốn được gánh vác những trọng trách mà mình được giao phó, nhưng xét một cách thực tế, tôi cũng chỉ là một cầu thủ của Sven mà thôi. Tôi thực sự bất ngờ khi ông ấy đã gọi cho tôi vào buổi tối đầu tháng 10/2003:

“David này, tôi muốn để cậu biết chúng ta đang có chút vấn đề ở trận đấu với Thổ Nhĩ Kỳ.”

Huấn luyện viên Eriksson không muốn để ý đến những chi tiết lớn về hoàn cảnh lúc đó. Ông ấy cho rằng tôi sẽ có ý tưởng nào đó để chắc chắn rằng tôi sẽ không bị “phục kích” trong khoảng 24 giờ tới. Tôi luôn trân trọng điều đó. Ông ấy thực sự rất điềm tĩnh và chắc chắn sẽ không hỏi tôi lời khuyên đâu. Ông ấy chỉ nghĩ với vai trò một đội trưởng có lẽ tôi nên biết điều đó.

“David này, điều quan trọng là chúng ta sẽ kiểm soát mọi thứ diễn ra theo một cách nào đó phù hợp. Đó là một trận đấu sống còn với cả đội.”

Ngày hôm sau, cả thế giới biết những điều mà tôi đã biết và còn nhiều hơn thế. Tôi không dám chắc mình đã cố gắng để vượt qua những khía cạnh tiêu cực và tích cực của việc Rio Ferdinand đã bỏ qua một bài kiểm tra doping. Cuối cùng, trường hợp của Rio đã bị LĐBĐ Anh (FA) xử lí. Tôi nghĩ anh ấy sẽ phải chịu những án phạt nhất định. Anh ấy là một đồng đội của tôi tại đội tuyển Anh cũng như tại United trước đây, và tôi muốn nói là tôi không hề cho rằng anh ấy đã phạm phải sai lầm. Bất cứ ai cũng biết Rio có thể bỏ qua những việc như thế này và đều cho rằng án phạt cũng là một ví dụ điển hình cho tính cách của anh ấy. Đó là án phạt mà có lẽ nghiêm khắc hơn bất cứ án phạt nào dành cho người phạm luật.

Tôi hiểu rằng vấn đề kỉ luật, quy định, đặc biệt là các vấn đề nghiêm trọng liên quan đến chất cấm nằm trong phạm vi kiểm soát của FA và họ sẽ đưa ra những quyết định mà họ cho rằng sẽ có lợi cho bóng đá. Vì trường hợp của Rio, chúng tôi phải tham dự trận đấu với Thổ Nhĩ Kỳ mà không có một cầu thủ thực sự giỏi. Nhưng rồi, không có bất cứ quyết định nào được đưa ra cả. Rio đã không phải chịu bất cứ án phạt nào và không ai biết được khi nào thì anh ấy sẽ phải đối mặt với nó.

Cách cầu thủ phản ứng có lẽ đã chứng minh sức mạnh của tinh thần đoàn kết trong các đợt tập trung của đội tuyển Anh kể từ khi Sven đảm nhiệm chiếc ghế huấn luyện viên trưởng. Khi những câu chuyện về Rio vỡ lở, United đã luôn ở bên ủng hộ anh ấy. Trong những hoàn cảnh tương tự, tất cả chúng tôi đều biết rằng chúng tôi có thể tin tưởng vào đội bóng mà chúng tôi thi đấu sẽ làm những điều như thế. Họ đã nói: "Cho đến khi anh ấy phải nhận trách nhiệm và bị kết tội, chúng tôi sẽ luôn ở bên cạnh và ủng hộ cậu ấy." Những ngày đó, phòng thay đồ của đội tuyển Anh giống như phòng thay đồ của một câu lạc bộ vậy. Điều đó khiến cho cách xử lí của các vị quan chức tại FA càng trở nên khó hiểu hơn. Sau khi những tin đồn dần biến mất, người đứng đầu FA lúc đó Mark Palios thừa nhận rằng có những lỗ hổng trong cách thức quản lí của tổ chức và tôi cũng rất hy vọng họ có thể tìm ra phương án giải quyết cho vấn đề này. Thời điểm đó, chính chúng tôi gồm huấn luyện viên Sven và cả đội cũng như Rio luôn có cảm giác mông lung, nhất là khi đang đứng trước một trận đấu cực kì quan trọng phía trước.

Không có bất cứ một câu hỏi nào được đặt ra cho chúng tôi mà không phải là việc đến Istanbul và thi đấu với Thổ Nhĩ Kỳ. Ngay khi chúng tôi hội quân, tất cả chúng tôi cũng đã xác định mục tiêu cố gắng giành điểm ở trận đấu được dự báo là cực kì khó khăn. Nếu có một vấn đề nào đó với một cá nhân trong đội thì đó cũng

chính là vấn đề của cả đội và chúng tôi cần phải đối mặt với nó với tư cách một tập thể đoàn kết. Chúng tôi phải họp đội liên tiếp trong vài ngày để bàn về vấn đề này. Ngay đầu tuần đó, tôi nhớ mình đã đứng trước cả đội và giải thích về hoàn cảnh hiện tại. Tôi nghĩ chúng tôi cần quyết định phải đoàn kết với nhau để vượt qua mọi khó khăn.

"Chúng ta sẽ ở bên cạnh Rio hay FA trong vấn đề này chứ?"

Mọi người đều viết kết quả của mình vài một mảnh giấy nho nhỏ. Mỗi cầu thủ đều cho rằng nên ở bên cạnh để bảo vệ và ủng hộ người đồng đội của mình. Thực sự tôi không hề vui vẻ chút nào khi phải tham gia những cuộc họp đội kiểu như thế này, nhưng trong vai trò của một người đội trưởng, tôi khá hài lòng vì cách toàn đội đồng lòng để giải quyết vấn đề. Tất cả chúng tôi đều muốn rời khỏi Thổ Nhĩ Kỳ để thi đấu nhưng về nguyên tắc thì điều đó có lẽ không thực sự đúng đắn.

Những tranh luận về vấn đề đó vẫn tiếp tục đến giữa tuần. Cuộc họp đội cuối cùng của chúng tôi về vấn đề đó là vào buổi tối thứ Tư, chỉ 3 ngày trước trận đấu. Trong bối cảnh lúc đó, chúng tôi cần phải xác định rõ ràng tương lai đối với các cầu thủ có trách nhiệm theo quan điểm của mình. Chúng tôi biết và tôi cá là họ cũng biết rằng chúng tôi sẽ không bao giờ để đất nước của chúng tôi phải thất vọng vì không đến Thổ Nhĩ Kỳ. Nhưng lí do ai đó tại FA lại quyết định công khai những vấn đề cá nhân thì tôi cũng không biết. Điều đó không hề giúp gì cho họ (FA) và chúng tôi (đội tuyển Anh) trong bối cảnh mà nhẽ ra không nên có sự phân biệt họ hay chúng tôi. Liệu chúng tôi có muốn rơi vào hoàn cảnh như thế? Để chắc chắn rằng đội tuyển Anh sẽ có vé đến Euro 2004?

Tất nhiên, chúng tôi đã không có được những điều mà chúng tôi muốn. Thực tế, FA thậm chí còn không đồng ý với lời thỏa hiệp của chúng tôi rằng sẽ cho Rio đi cùng tới Thổ Nhĩ Kỳ trong vai trò một thành viên của đội ngay cả khi anh ấy không thi đấu. Mặc dù vậy, điều mà chúng tôi đã đạt được có lẽ là thỏa thuận với các quan chức của Liên đoàn cũng như các cổ động viên của đội tuyển Anh để đảm bảo rằng những việc như thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Trên thực tế, những điều tương tự đã lại xuất hiện một vài tháng sau khi Alan Smith được triệu tập vào đội hình nhưng sau đó lại phải ở nhà chờ đợi xem liệu có phải nhận án phạt nào không sau sự cố tại Elland Road trong một trận đấu tại Ngoại hạng Anh. Trong suốt quá trình dài, tôi luôn tin tưởng rằng nếu FA giải quyết tốt vấn đề đó thì kết quả của quá trình chuẩn bị cho trận đấu với Thổ Nhĩ Kỳ thực sự rất khác.

Khi những cuộc trao đổi và các dòng tin về vấn đề kể trên vẫn ngày một lớn hơn, tôi không thể nào giả vờ rằng sự chuẩn bị của cả đội không hề bị ảnh hưởng. Tôi nhớ Gary Neville đã từng nói sau một buổi tập rằng:

"Đây quả là một vấn đề kinh khủng, phải không? Và chúng ta sắp sửa phải bước vào trận đấu rất quan trọng chỉ trong một vài ngày tới."

Khi chúng tôi quyết định sẽ để mọi thứ lại phía sau để tập trung cho trận đấu, có cảm giác như những chuyện xảy ra vừa qua đã giúp chúng tôi trở thành một tập thể đoàn kết hơn trước rất nhiều. Nếu không đủ quyết tâm, chúng tôi biết mọi thứ sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm và khó khăn vào đêm thứ Bảy tới. Tất nhiên, chúng tôi không chỉ muốn đánh bại Thổ Nhĩ Kỳ mà còn muốn thể hiện một tinh thần đoàn kết trong trận đấu và cũng để đảm bảo đội tuyển Anh sẽ chắc suất tới Bồ Đào Nha vào mùa hè năm sau. Và chúng tôi đã làm được điều đó.

Khi đã lường trước về tất cả những thứ sẽ diễn ra phía trước, mức độ tập trung của các cầu thủ trong phòng thay đồ tại Istanbul trước giờ thi đấu quả thực rất tuyệt vời. Mọi người tạm thời quên đi những rắc rối đã qua và tôi biết chúng tôi chắc chắn sẽ có được điều mà mình cần. Chỉ cần một trận hòa là đủ để có vé dự Euro 2004 nhưng chúng tôi ở đó để giành chiến thắng. Và nhẽ ra chúng tôi đã làm được điều đó. Chúng tôi xứng đáng với điều đó. Đội tuyển Anh đã có rất nhiều cơ hội trong hiệp 1 và sau khoảng nửa giờ thi đấu, chúng tôi được hưởng một quả penalty.

Trước đó, Wayne Rooney đưa bóng đến vị trí của Steven Gerrard bên phía cánh trái. Chàng tiền vệ của Liverpool đi bóng thẳng về phía khung thành của đối thủ. Tugay đã buộc phải phạm lỗi với cậu ấy trong vòng cấm và trọng tài Pierluigi Collina đã ngay lập tức chỉ tay vào chấm phạt đền. Tôi nhận bóng và đặt bóng vào vị trí. Tôi khá tự tin rằng mình sẽ ghi bàn giống như trận đấu trước đó của hai đội trên sân Ánh sáng ở trận lượt đi. Tôi không hề sợ sệt và luôn có niềm tin vào chính bản thân mình. Tôi biết mình chỉ cần dứt điểm đơn giản cũng có thể đánh bại được thủ môn và mình sẽ ghi bàn thôi. Nhưng rồi, khi vung chân tung cú sút bằng chân phải, tôi lại trượt chân. Chân trái đã bị trượt khỏi vị trí mà tôi đứng trụ khi tiếp xúc bóng. Điều đó khiến trái bóng bay vọt xà ngang trong sự tiếc nuối của các đồng đội và các cổ động viên trên sân.

Sau trận đấu, tôi đã trao đổi với các cầu thủ khác và ban huấn

luyện về tình huống đó. Và có một điểm về kĩ thuật giải thích cho pha bóng vô duyên của tôi trên sân Sukru Saracoglu tối hôm đó. Và điều này đã lại diễn ra với tôi trên sân Estadio Da Luz khoảng 9 tháng sau đó. Vấn đề nằm ở chỗ khi tôi sút bóng, tôi đã đặt trụ của mình quá nhanh trong khi lực sút lại mạnh hơn hầu hết các cầu thủ khác. Điều đó giúp tôi có được lực sút và độ chính xác trong mỗi đường chuyền và các pha dứt điểm, nhưng cũng có nghĩa là nếu những điều kiện khác không tốt, như mặt sân gồ ghề chẳng hạn, thì tỉ lệ dẫn đến một cú sút lỗi cũng cao hơn. Vì thế, khi chân trái của tôi đặt trụ ở quả penalty với Thổ Nhĩ Kỳ, tôi đã đưa bóng lệch khung thành cả dặm.

Tôi không có thời gian để cảm thấy tức giận hoặc thất vọng. Ở khoảnh khắc tiếp theo, hàng phòng ngự của họ, Alpay, người đang thi đấu cho Aston Villa thời điểm đó, đứng ngay trước mặt tôi và cố gắng la hét về phía tôi. Tôi thực sự không biết những gì mà anh ấy đang "ném" về phía tôi. Trong thời khắc đó, tôi cố gắng phớt lờ anh ấy và tập trung vào phần còn lại của trận đấu. Mặc dù vậy, khi trọng tài nổi tiếng còi khép lại hiệp 1 của trận đấu, Alpay một lần nữa tiến tới vị trí của tôi và còn phản ứng mạnh mẽ hơn nữa. Khi tôi đang bước đi, anh ấy chạy theo phía sau và vượt lên, cố gắng nói điều gì đó như thể có ý muốn xúc phạm mẹ tôi và chỉ thẳng vào mặt tôi. Tôi thực sự không hề thoải mái chút nào và chỉ cố gắng đuổi theo để xem anh ta đang gặp vấn đề gì. Và đó là sự khởi đầu của tất cả mọi thứ phía sau.

Khi tôi đang cố gắng tranh cãi với Alpay thì một vài cầu thủ khác, cả đội tuyển Anh lẫn đội tuyển Thổ Nhĩ Kỳ lao tới và tách chúng tôi ra. Tất cả chúng tôi được kéo vào trong đường hầm vào phòng thay đồ của hai đội. Có rất nhiều tiếng nói lẫn lộn lúc đó, và một thành viên của ban huấn luyện Thổ Nhĩ Kỳ đã vỗ mạnh vào một cầu thủ của chúng tôi. Tôi nghĩ đó là Emile Heskey. Và đó là thứ thổi bùng lên những rắc rối về sau. Có lẽ không một cầu thủ Anh nào khi chứng kiến cảnh tượng này sẽ để yên cho ông ấy. Trong một vài tích tắc, có lẽ đã diễn ra một cuộc ẩu đả trên sân. Sau này, khi xem lại, các cổ động viên hoàn toàn có thể thấy chúng trên truyền hình.

Khi mọi chuyện nổ ra trên sân, trọng tài chính Signor Collina đã yêu cầu tôi đi thẳng vào trong phòng thay đồ cùng với vị đội trưởng của đội tuyển Thổ Nhĩ Kỳ. Ông ấy đã lắng nghe trong khi tôi đang giải thích những gì tôi nghĩ là đã diễn ra và rồi ông nói:

"Nhìn này, tôi không cần biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi nói cho cậu biết rằng điều cần thiết lúc này là bình tĩnh lại hoặc chúng ta sẽ có

vấn đề cực kì lớn trong hiệp 2 đấy."

Sau đó, tôi đã dần trấn tĩnh lại và trở nên bình tĩnh hơn. Tôi biết là ông ấy cũng hiểu điều đó. Tôi luôn dành sự tôn trọng rất lớn đối với Collina về cả nhân cách của ông trong đời thường cũng như chuyên môn trong vai trò của một vị trọng tài. Thật tiếc khi ông ấy phải giải nghệ. Khi tiếng còi khởi động lại trận đấu ở hiệp 2 cất lên, chúng tôi đã dần lấy lại sự tập trung: mặc dù tôi đã bỏ lỡ một quả penalty trong hiệp 1, nhưng chúng tôi chỉ cách tấm vé trực tiếp tới Euro 2004 khoảng 45 phút thi đấu nữa. Trong suốt hiệp 2, chúng tôi có vẻ như đã phải chịu nhiều áp lực hơn. Nhìn chung, toàn bộ hàng phòng ngự đã thi đấu tương đối tốt, song Sol Campbell và John Terry, người thay thế Rio đã thi đấu thực sự nổi bật ở trận đấu đó.

Trong trận đấu có một hoặc hai tình huống nào đó, cả hai đã đánh mất sự tập trung của mình và để cầu thủ đội bạn vượt qua nhưng tôi không tin chúng tôi sẽ nhận bàn thua. Không những thế, chính chúng tôi mới là đội bóng bị từ chối bàn thắng. Trong tình huống đó, Ashley Cole căng bóng từ phía bên cánh trái. Ở trong khu vực trung lộ, tôi băng vào và đánh đầu tung lưới thủ thành Rustu bên phía Thổ Nhĩ Kỳ. Tôi tin rằng đó là một bàn thắng hợp lệ, nhưng rồi, tiếng còi không công nhận bàn thắng của trọng tài chính đã vang lên ngay lập tức. Chắc chắn mọi người cũng đều nghĩ chúng tôi đã ghi bàn. Tôi quay mặt, hướng ánh mắt về phía băng ghế dự bị. Ở đó, Gary đã lao ra ôm lấy các đồng đội để ăn mừng. Thật đáng tiếc. Điều đó giống y hệt như khi bàn thắng của Sol Campbell vào lưới Argentina tại France 98 không được công nhận vậy. Một vài cầu thủ Anh có vẻ như vẫn còn đang ăn mừng bàn thắng hụt trong khi đội tuyển Thổ Nhĩ Kỳ đã nhanh chóng thực hiện pha đá phạt và đang hướng thẳng bóng tới khu vực cấm địa của chúng tôi.

Chúng tôi đã sống sót và có được một trận hòa không bàn thắng ngay trên sân của đối thủ. Đó chính là điều mà chúng tôi cần. Không hề có bất cứ sự bàn bạc trước nào cả, ngay khi trọng tài chính nổi hồi còi kết thúc 90 phút của trận đấu, toàn bộ các cầu thủ, trong đó có cả các cầu thủ dự bị của đội tuyển Anh đã lao ra khu vực vòng tròn giữa sân để ăn mừng và nhảy cẫng lên trong vui sướng. Đó quả thật là một khoảnh khắc tuyệt vời. Tôi đã lấy một bức hình ghi lại giây phút đó và đóng khung, treo ngay tại phòng khách của nhà tôi. Tinh thần đoàn kết của đội cả trong phòng thay đồ lẫn bên ngoài sân đã kết tinh nên thành quả đó của toàn đội. Những vấn đề, rắc rối trước khi bước vào trận đấu này có lẽ đã giúp chúng tôi, các cầu thủ của đội tuyển Anh trở nên gần

gũi hơn và đoàn kết hơn. Và chúng tôi đã có vé tham dự Euro 2004 vào năm sau.

Khi mùa giải của các đội bóng kết thúc vào tháng 5, cùng với nỗi thất vọng của tôi tại Real Madrid, đội tuyển Anh đã hội quân để chuẩn bị cho giải đấu quan trọng vào mùa hè 2004. Những gì đã diễn ra trước đó tại Istanbul dường như là điều gì đó đã diễn ra từ rất lâu. Trong suốt khoảng một tuần mà chúng tôi phải chịu những áp lực kinh khủng, dù không nói ra nhưng ai cũng hiểu tinh thần đoàn kết của toàn đội mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Chỉ khoảng 6 tháng sau đó, tôi một lần nữa lại trải qua những thứ tương tự và thậm chí còn hơn thế nữa. Tệ hơn rất nhiều. Tôi đã phải đối mặt với những thách thức trong cuộc sống của riêng tôi và tôi đã phải đối phó với chúng[1] mà không có những đồng đội ở bên. Bóng đá đơn giản là một cuộc chơi. Nhưng những gì mà Victoria và tôi đã trải qua kể từ sau Giáng sinh lại không phải vậy.

[1] Đó là scandal ngoại tình của David Beckham với cô thư ký Rebecca Loos.

Mọi thứ dường như đi ngược lại với tiêu chí của tôi: Những gì đang diễn ra trong cuộc sống của bạn chính là việc của bạn, chứ không phải của bất cứ một ai khác. Tại sao toàn bộ những câu chuyện cay đắng nhất về tôi lại xuất hiện trên khắp các mặt báo, ti vi trong suốt mùa giải đầu tiên tại Madrid? Có lẽ tôi cũng chỉ có thể đoán mà thôi. Có lẽ là vì tất cả những người như họ đều muốn kiếm một chút tiền từ giá trị của tôi và gia đình tôi. Mặc dù vậy, có những lúc, tôi cảm thấy như mọi người đang muốn cố gắng phá vỡ hạnh phúc gia đình của chúng tôi. Nếu đó chính là những thứ mà họ đang mong muốn đạt được, tôi hy vọng đến giờ họ đã nhận ra rằng họ có lẽ đã đánh giá sai hoàn toàn về Victoria. Dù có bất cứ điều gì xảy ra đi chăng nữa, chúng tôi cũng sẽ vượt qua một cách thật mạnh mẽ. Những "cơn bão" xung quanh chúng tôi dường như lại trở thành một chất kết dính giúp gắn kết mỗi thành viên trong gia đình chúng tôi gần nhau hơn, trong đó có cả Brooklyn và Romeo nữa. Có lẽ bạn sẽ không thể nào mường tượng được tình yêu thương mà bạn dành cho ai đó, hay sự tin tưởng mà bạn dành cho họ cho đến khi sợi dây liên kết giữa bạn và họ được đặt vào kiểm chứng. Mặc dù vậy, tôi không nghĩ rằng điều đó đúng với một cuộc hôn nhân khi phải thường xuyên xuất hiện trên truyền hình và trên các trang nhất của các tờ báo.

Victoria và tôi hiểu nhau và luôn tin tưởng rằng chúng tôi sẽ mãi gắn bó với nhau. Chúng tôi biết sẽ không gì, không có bất cứ ai có thể can thiệp và phá vỡ được hạnh phúc của chúng tôi. Mặc dù

vậy, điều đã xảy ra với chúng tôi quả thật không phải là những trải nghiệm mà bạn có thể nhìn vào đó mà cười trừ hay nhún vai. Mọi thứ không hề đơn giản. Chúng thực sự khiến tôi lẫn gia đình tôi bị tổn thương rất nhiều. Sự tức giận và thất vọng sục sôi trong con người bạn nhưng sâu trong tâm khảm bạn hiểu rằng sự trả thù chính xác là những gì đứng sau câu chuyện đó. Đó là cuộc chiến giữa bạn và chúng. Và tất cả đều biết bạn sẽ không thể nào giành chiến thắng. Trong cuộc sống hằng ngày, cả tôi và Victoria đều chưa bao giờ từ bỏ hay chạy trốn khỏi những thông tin thất thiệt trên truyền thông cả. Mặc dù vậy, điều đó thực sự khác biệt nếu bạn phản ứng lại, thậm chí là thẳng thắn phủ nhận, dù là bất cứ hành động nào thì chúng cũng sẽ lại trở thành những dòng tin tiếp theo xuất hiện trên khắp các phương tiện đại chúng. Quả thật, điều đó chẳng khác gì chúng tôi đổ thêm dầu vào lửa với hy vọng dập tắt chúng cả.

Tôi hiểu vòng quay công việc của chúng tôi là như thế nào. Cả tôi và Victoria đều có sự nghiệp cho riêng mình gắn liền với công chúng và chúng tôi biết rằng luôn có sự chú ý dành với chúng tôi dù muốn hay không. Thế nhưng, vài tháng trước đây, những sự việc xảy ra đã đặt áp lực lên chúng tôi và điều đó khiến chúng tôi tổn thương rất nhiều khi chúng tôi không có sự chuẩn bị. Những câu chuyện, những ý kiến về chúng tôi cũng như gia đình chúng tôi đã xuất hiện ở khắp mọi ngả đường hằng ngày. Tôi có rất nhiều thứ để làm trong vai trò một cầu thủ tại câu lạc bộ mới, và luôn cố gắng để quen thuộc hơn với cuộc sống mới. Có lẽ những áp lực mà tôi cảm nhận được là quá nhiều và đủ để khiến tôi dần trở nên mất cân bằng. Lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình, những thứ diễn ra bên ngoài sân cỏ lại có thể ảnh hưởng đến đời sống bóng đá của tôi trên sân. Trong khoảng thời gian đó, tôi đã làm những điều mà tôi chưa từng trước kia: đó là để những vấn đề và những tổn thương trong cuộc sống theo tôi ra ngoài sân ở các trận đấu. Tôi không biết về câu "Going to hell in a handcart" (Xuống địa ngục bằng chiếc xe kéo tay), nhưng khi chúng tôi tới Sardinia vào tuần cuối cùng của tháng 5 để bắt đầu sự chuẩn bị cho VCK Euro năm đó, gần như điều đầu tiên mà tôi phải làm trong vai trò của một người đội trưởng đội tuyển Anh là đi gặp giới truyền thông trên chiếc xe nhỏ thường được sử dụng trong sân golf. Điều đó chẳng khác nào sự so sánh với câu nói kể trên cả. Buổi họp báo với giới truyền thông khi ấy giống như địa ngục vậy. Đó thực sự là cảm giác khá lố bịch khi bạn không hề ở ngoài sân golf thời điểm đó. Nhưng đó cũng không phải là lí do khiến tôi cảm thấy không thoải mái khi đi qua khu liên hợp của khách sạn để tới phòng họp báo được bố trí cho cánh phóng viên ở đó.

Sau những gì được nói, viết về tôi và Victoria, tôi đã mất nhiều đêm thức trắng để suy nghĩ về những gì mà tôi đang phải đối đầu và tôi hiểu rằng mình không thể nào quay lại được nữa. Tôi bị treo giò khi tuyển Anh thi đấu tại Thụy Điển vào cuối tháng 3. Điều đó cũng có nghĩa là tôi sẽ không bị ép buộc phải giải quyết tình cảnh, cảm xúc của tôi tại thời điểm đó để tập trung thi đấu.

Tôi thực sự rất tự hào khi trở thành đội trưởng của đội tuyển Anh và tôi hiểu việc nói chuyện với các cổ động viên thông qua truyền thông là một phần quan trọng trong công việc. Đó là lí do đủ lớn để tôi phải phát biểu trước truyền thông đại chúng. Những tổn thương là có thật nhưng tôi hiểu tôi không thể nào đầu hàng và nói rằng: "Tôi không thích những gì mà các bạn đang làm với gia đình tôi và tôi sẽ không nói chuyện với các bạn." Đó là điều không thể.

Hơn nữa, tôi là người đầu tiên nhận ra rằng hầu hết các cây viết thể thao, bóng đá đã luôn ở bên cạnh, ủng hộ tôi trong suốt nhiều năm qua, ít nhất là kể từ khi những tranh cãi nổ ra từ France 98. Những ủng hộ từ sớm của họ chắc chắn đã giúp tôi ổn định hơn trong vai trò đội trưởng của đội tuyển Anh và tôi biết mình không nên đổ lỗi cho họ vì những người khác đã đề cập tới đời sống cá nhân của tôi trên các mặt báo mà họ đang làm việc. Nhưng tôi không thể nào có thể phớt lờ tất cả những gì đã xảy ra với tôi trong suốt vài tháng trước. Tôi biết tất cả các câu hỏi, câu trả lời nên tập trung nói về kì Euro 2004 sắp tới. Tôi đã gửi lời cảm ơn đến huấn luyện viên Eriksson, Terry Byrne và Gary Neville vì đã trao đổi, lắng nghe và giúp đỡ tôi tìm ra một cách nào đó để có thể vượt qua những suy nghĩ của riêng mình.

Trong số tất cả các nhà đài và các trang báo mà tôi biết đang chờ đợi để gặp tôi vào buổi chiều khá nóng và đầy nắng tại Sardinia, cụ thể là có 3 đơn vị đã rất tích cực trong việc làm tổn thương tới gia đình và danh tiếng của tôi. Theo tôi, họ là những người đã rất hăng hái, hành động quyết liệt hơn so với phần còn lại. Và tôi muốn loại bỏ các đơn vị đó ra khỏi buổi họp báo hôm đó như một cách để tuyên bố rõ ràng với họ và độc giả của họ rằng những thứ mà họ làm đã khiến cuộc sống của tôi khó khăn đến nhường nào.

Khi truyền thông nghe về những thứ mà tôi muốn làm, họ lại cho rằng FA không đồng ý với việc này. Về cơ bản, quan điểm của FA là nếu tôi từ chối trao đổi với 3 đơn vị đó thì các đơn vị còn lại cũng sẽ tẩy chay buổi họp báo đó. Điều đó trông giống như việc đội trưởng đội tuyển Anh đã ngăn cản các cổ động viên đội tuyển Anh tìm hiểu về sự chuẩn bị của đội ra sao. Nghe có vẻ lạ lắm nhưng tôi

hiểu thái độ của họ và thậm chí tôn trọng điều mà họ đã quyết định. Tôi đoán giới truyền thông nghĩ rằng bản thân họ cũng là một tập thể. Và bây giờ, họ cũng đoàn kết, gắn bó với nhau như một đội vậy.

Tôi chẳng thể làm gì khác ngoài việc hít một hơi thật sâu và dần bắt mình phải làm quen với bầu không khí ở đó. Tôi đã phải cố gắng để gạt cảm xúc của mình sang một bên. Chúng tôi có cả một giải đấu quan trọng sắp tới cần phải chuẩn bị và nơi mà chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình này quả thật là rất tuyệt vời. Sardinia là một nơi rất giống với Dubai, nơi mà chúng tôi đã từng dừng chân trước kì World Cup 2002. Chúng tôi đã rất cố gắng tập luyện để trở lại đúng phong độ cao nhất của mình. Ở đó, chúng tôi cũng có thể thư giãn cùng với gia đình. Victoria cũng đã có quãng thời gian tuyệt vời bên cạnh tôi và gia đình nhỏ của mình. Tôi vẫn còn nhớ câu nói của cô ấy vào một đêm trước khi đi ngủ:

"Anh biết đấy. Đây không phải là cảm giác rằng chúng ta chỉ ở đây với nhau trong khoảng một phút vì bị bắt buộc hay gì cả. Chúng ta đang được ở cùng với những người bạn thực sự tốt. Các cầu thủ và vợ của họ là những người mà anh đã chọn để gắn bó ở đây."

Trong thời gian còn lại của tuần lễ ở tại Sardinia, những buổi tập luyện và các trận đấu giao hữu với Nhật Bản và Iceland đã được lên kế hoạch nhằm giúp chúng tôi sẵn sàng trước khi chính thức đến Bồ Đào Nha để thi đấu. Các trận đấu tại Old Trafford đặc biệt quan trọng với chúng tôi. Sven đã thử nghiệm đội hình kim cương ở tuyến giữa vì ông ấy nghĩ chúng tôi cần có một phương án B. Chúng tôi đã thi đấu đội hình như thế trong trận đấu với Nhật Bản. Sau trận đấu đầu tiên tại Manchester, tôi nghĩ ông ấy đã quyết định sơ đồ 4-4-2 sẽ là đấu pháp phù hợp nhất với chúng tôi khi bước vào Euro 2004. Khi ông ấy hỏi tôi và các cầu thủ khác ai là người có thể thi đấu ở tuyến giữa của đội tuyển Anh. Tất cả chúng tôi đều đồng ý rằng đó là hệ thống mà hầu hết các câu lạc bộ đang sử dụng ở bóng đá cấp câu lạc bộ. Mặc dù vậy, sự tích lũy đến giải đấu, trận đấu đó và tất cả những thứ khác dường như thu hẹp sự tập trung hơn nữa. Tất cả mọi người, từ các cầu thủ cho tới các fan hâm mộ thực sự rất phấn khích về trận đấu mở màn của chúng tôi kể từ khi buổi lễ bốc thăm diễn ra. Chúng tôi đã sẵn sàng cho Euro 2004 chưa ư? Cảm giác như chúng tôi mới chỉ sẵn sàng cho trận đấu với Pháp thôi.

Thông thường, trong những ngày hướng tới một trận đấu lớn nào đó, các cầu thủ không thể làm gì khác ngoài việc trao đổi, nói chuyện về những đối thủ của mình phía trước, về đội bóng của họ

và từng cá nhân. Trong quá trình chuẩn bị cho buổi tối Chủ nhật đó, ngày 13/6, ngoại trừ những lúc làm việc mà chúng tôi tập luyện với Sven và Steve McClaren, tôi cũng không nhớ có ai đề cập đến đội tuyển Pháp hay không nữa. Tôi nghĩ điều đó nói lên rằng chúng tôi đang rất tự tin về cơ hội của mình. Chúng tôi dường như không bận tâm đến đội bóng mà chúng tôi sắp sửa phải đối đầu đang là nhà đương kim vô địch của giải đấu này. Trước khi chúng tôi rời phòng thay đồ tại sân Estadio Da Luz, tôi có thể nhìn thấy điều đó trên gương mặt của mọi cầu thủ Anh: Không ai kì vọng vào chúng tôi nhưng đây sẽ là trận đấu mà chúng tôi sẽ giành chiến thắng.

Sự cổ vũ cho chúng tôi trên sân vận động buổi tối hôm đó thực sự rất ấn tượng: hàng ngàn cổ động viên của tuyển Anh đã biến sân vận động hôm đó trở thành sân nhà của chúng tôi. Có lẽ không đội bóng nào trên thế giới có đám đông cổ động viên cuồng nhiệt và máu lửa như chúng tôi. Chúng tôi thực sự rất tự tin trước trận đấu này và tôi nghĩ khi trận đấu bắt đầu, tinh thần đó sẽ lan tỏa trên khắp mặt sân và cả trên khán đài. Chúng tôi đã khởi đầu rất tốt, khóa chặt mọi đường tấn công của Người Pháp bất cứ khi nào họ có bóng hoặc có thể lên bóng để tạo ra cơ hội có bàn. Khoảng 5 phút trước khi hiệp 1 kết thúc, chúng tôi đã mở tỉ số. Từ pha đá phạt bên phía cánh phải, tôi đã thực hiện đường tạt bóng chuẩn xác để Frank Lampard băng vào đánh đầu đưa bóng vào góc gần, vượt qua tầm với của Fabien Barthez, ghi bàn cho đội tuyển Anh. Chúng tôi đã thi đấu rất tốt và hoàn toàn xứng đáng với bàn thắng đó. Và tôi nghĩ chúng tôi xứng đáng với không chỉ 1 bàn thắng như vậy.

Đầu hiệp 2, đội tuyển Pháp đã đẩy cao đội hình nhằm giành nhiều quyền kiểm soát bóng hơn nhưng thực tế, có cảm giác họ rất khó để có được bàn thắng gỡ hòa. Sau đó, Wayne Rooney có bóng ở khu vực giữa sân và thực hiện pha đột phá tốc độ đi bóng thẳng vào khu vực cấm địa của tuyển Pháp trước khi bị đốn ngã, giống như tình huống mà Ryan Giggs đã có trên sân Villa Park ở trận đá lại bán kết cúp FA ở mùa giải mà United đã giành "cú ăn ba". Cậu ấy đã vượt qua tới 3 hậu vệ của Pháp và gần như đối mặt với thủ môn. Đó gần như chắc chắn là một bàn thắng nếu Rooney có cơ hội sút bóng. Nhưng Mikael Silvestre đã thực hiện pha xoạc bóng từ phía sau khiến Wayne ngã ra trên sân. Đó rõ ràng là một quả penalty cho đội tuyển Anh và tôi không nghĩ tôi có thể làm gì khác được ngoài việc ghi bàn.

Dù đã ý thức về những gì tại Istanbul, nhưng chân trụ của tôi một lần nữa lại trượt đi một chút trong quả phạt đền tại Lisbon. Mặc

dù vậy, tôi vẫn có được điểm chạm bóng đủ tốt để đưa trái bóng đi trúng đích. Tôi khá chắc chắn việc trái bóng sẽ đi vào lưới. Fabien Barthez đã nhận phải rất nhiều những chỉ trích của truyền thông nước Anh và các cổ động viên không thích anh khi còn thi đấu cho United. Mọi người có vẻ đã quên anh từng vô địch World Cup và Euro: Anh ấy là một thủ môn tuyệt vời với ý chí kiên cường. Điều đó cũng có nghĩa là anh ấy có vẻ như rất thích các tình huống 1 đối 1, thứ đã được thể hiện rất rõ trong trận đấu với Bồ Đào Nha sau này. Tôi đã thực hiện quả penalty không tệ nhưng tiếc rằng anh ấy đã đoán đúng hướng và đổ người chính xác để cản phá cú sút của tôi.

Khi nhìn lại, tôi không thể nào tránh được ý nghĩ rằng cú cản phá của Fabien chính là một nguyên nhân khiến chúng tôi để thua ở trận đấu này. Thời điểm đó, bất chấp những áp lực trên sân, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng chúng tôi sẽ không thể giành chiến thắng trước Pháp cả cho đến khi chúng tôi nhận bàn thua thứ hai. Càng bước vào những phút thi đấu cuối trận, đội tuyển Pháp càng có được quyền kiểm soát bóng nhiều hơn. Có những thời điểm, tôi đã nghĩ: "Chúng tôi chẳng có điều gì để sợ hãi lúc đó cả." Nhưng dần dần, chúng tôi càng bị đối thủ dồn ép sâu về phần sân nhà. 90 phút thi đấu chính thức của trận đấu đã trôi qua. Chúng tôi phải chịu một tình huống đá phạt ngay bên ngoài khu vực cấm địa. Tôi chợt nghĩ trong đầu: "Cản phá nó đi nào và chúng ta sẽ giành chiến thắng thôi."

Tôi đã thi đấu bên cạnh anh ấy, Zidane tại Real trong mùa bóng đầu tiên và có một điều chắc chắn rằng Zinedine Zidane chính là cầu thủ tài năng nhất mà tôi có cơ hội được thi đấu cùng chiến tuyến. Khi ấy, anh đang đứng trước cú đá phạt nguy hiểm, cách khung thành khoảng 18 mét. David James là người đứng trong khung thành của chúng tôi và đang chỉ huy hàng rào chắn. Lúc đó, tôi cũng đứng làm hàng rào và quay lại hét lên với James:

"Có cần Ashley đứng gần cột dọc không?"

Ban đầu, cậu ấy hô có và Ashley bắt đầu chạy lùi về phía khung thành, nhưng rồi David lại quyết định không cần nữa. Sau đó, Ashley quay trở lại hàng rào khi Zizou thực hiện những bước chạy đà tới bóng. Liệu có phải chúng tôi đã để mất sự tập trung trong khoảnh khắc đó không? Nếu đúng vậy thì chúng tôi xứng đáng với kết quả đó. Nhưng thực sự, bàn gỡ hòa đó của đội tuyển Pháp hoàn toàn nằm ở chất lượng tuyệt hảo từ cú đá phạt chính xác của Zidane. Đừng nên quan tâm đến những gì chúng tôi đã làm hay không làm. Đơn giản đó là một cú sút hoàn hảo.

Sau khi Zidane đá phạt thành bàn, trận đấu có lẽ chỉ còn được tính bằng giây. Tôi nhớ mình đã cố gắng hít thở thật sâu để bình tĩnh trở lại:

"Ít nhất chúng ta sẽ kết thúc trận đấu này bằng một kết quả hòa."

Nhưng gần như ngay sau đó, chỉ trong nháy mắt, Thierry Henry có bóng trong khu vực cấm địa của đội tuyển Anh. Tôi nhớ đó là lần đầu tiên cậu ấy có bóng ở một tình huống thuận lợi như thế trong trận đấu. Cậu ta đẩy bóng xuống và đội tuyển Pháp được hưởng một quả penalty. Bất chợt trong khoảnh khắc đó, tôi nhìn xung quanh sân đấu và chợt nhận ra dường như không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra. Sau đó, tôi đi bộ tới vị trí của vòng cấm địa của chúng tôi. Nhìn ngang qua, tôi thấy Zidane đặt trái bóng vào điểm đá phạt, lùi lại phía sau để lấy đà và bất chợt cúi đầu xuống. Tôi chợt nghĩ: "Cái gì phun ra từ miệng anh ấy vậy? Anh ấy đâu có uống nước đâu?" Anh ấy nôn thốc nôn tháo trước khi thực hiện quả penalty đó.

Zizou đang bị ốm? Hay anh ấy đang sợ? Không. Anh ấy không hề thể hiện điều đó trong tình huống sút phạt đền đó. Anh nhìn xuống bóng và thực sự điềm đạm, bình tĩnh như chính khoảnh khắc thực hiện pha đá phạt trước đó. Từ cơ hội giành chiến thắng với tỉ số 1-0, ngay thời điểm đồng hồ chỉ sang phút thi đấu thứ 90, thời gian bù giờ dường như là quá dài đối với trận đấu đã khiến chúng tôi bị đối thủ bám đuổi và vượt lên. Các cầu thủ Pháp ăn mừng, nhưng có lẽ sâu trong tâm trí họ luôn nghĩ rằng chúng tôi cũng xứng đáng với 1 điểm có được từ trận đấu này. Zidane không vỗ tay chào tạm biệt, không ăn mừng trước các cổ động viên của họ sau trận đấu. Anh tiến thẳng về phía đường hầm khi trọng tài nổi còi mãn cuộc. Tôi đã gặp anh ấy sau đó trong phòng thay đồ.

"Đừng nghĩ gì nhiều về quả penalty, David ạ. Chúc cậu may mắn hơn trong các trận đấu tiếp theo. Sớm gặp lại nhé."

Tôi cũng không chắc ý anh ấy muốn nhắn nhủ sau từ "sớm" ở đây là như thế nào nữa. Trận chung kết giải đấu giữa Pháp và Anh ư? Bởi lẽ theo kết quả bốc thăm, nếu có gặp lại, Pháp và Anh sẽ chỉ chạm trán nhau ở trận chung kết mà thôi. Hay cả hai sẽ cùng "sớm" gặp lại ở Madrid? Chúng tôi đổi áo đấu cho nhau và trao nhau những cái bắt tay, cái ôm trước khi anh ấy để tôi lại một mình để làm quen với thất bại vừa xong.

Trở lại thời điểm khi tiếng còi mãn cuộc vang lên, tôi đã đi quanh trên sân để cố gắng gặp mặt các cầu thủ khác. Thực tế, chúng tôi

đã thi đấu rất tốt và chỉ có những phút cuối trận đấu mới thực sự sóng gió với chúng tôi. Dù thua trận, nhưng cơ hội lọt vào tứ kết của chúng tôi vẫn còn nguyên. Thậm chí, trong phòng thay đồ, tôi đã nhấn mạnh vào những điều có lẽ đã trở thành khoảnh khắc quyết định kết quả của trận đấu này. Khi Fabien cản phá quả penalty, tôi vẫn luôn tin tình huống đó không hề tạo ra sự khác biệt về kết quả của trận đấu này. Chúng tôi dường như rất mạnh mẽ trong trận đấu đó. Nhưng ai mà biết được mọi chuyện sẽ ra sao? Thậm chí nếu chúng tôi dẫn trước 2-0, tuyển Pháp vẫn có đủ thời gian để lật ngược thế cờ chứ. Có lẽ đêm đó tại Lisbon, tôi đã có cơ hội cảm nhận một chút cảm giác như Bayern Munich sau khi đã trải qua trận chung kết Champions League tại Nou Camp năm 1999 với Manchester United.

Sau khi để thua Manchester United ở Barcelona, Bayern dường như đã trở lại mạnh mẽ hơn và giành chức vô địch Champions League sau đó 2 mùa giải (ở mùa giải 2000/01). Tôi cũng thấy đội tuyển Anh của chúng tôi phản ứng lại thất bại trước Pháp đúng theo cách đó. Ở trận đấu tiếp theo, chúng tôi hành quân tới phương bắc để đối đầu với Thụy Sĩ. Địa điểm tổ chức trận đấu là Coimbra và chúng tôi hiểu mình sẽ phải thi đấu dưới cái nắng nóng của buổi chiều chứ không phải buổi tối như trận đấu trước. Trời hôm đó quả thực rất nóng. Không nóng bỏng như mùa hè tại Shizuoka ở tứ kết World Cup 2 năm về trước, nhưng cũng chẳng kém là bao. Chúng tôi không mong chờ điều kiện thời tiết đó nhưng chẳng có thời gian để mà lo lắng về nhiệt độ nữa. Sau buổi tối Chủ nhật với Pháp tại Lisbon, trận đấu vào thứ Năm chắc chắn sẽ là trận đấu mà chúng tôi phải giành chiến thắng.

Khoảng 20 phút đầu tiên của trận đấu không phải là những phút thi đấu dễ dàng. Chúng tôi dường như không có được niềm tin vào chính bản thân mình. Có lẽ là vì vẫn còn sốc trước những gì đã xảy ra 4 ngày trước. Nhưng rồi chúng dần nhận ra đó chỉ là một chút sai lầm ở một giải đấu lớn. Quay trở lại trận đấu, người Thụy Sĩ có vẻ tỏ rõ ý đồ chơi phòng ngự chủ động. Họ liên tiếp gây sức ép để buộc chúng tôi phải triển khai bóng thật nhanh, từ đó mắc những sai lầm. Nhưng ngược lại, cũng vì thế mà chúng tôi bắt đầu có những cơ hội ghi bàn của riêng mình. Chúng tôi dần bắt nhịp được với trận đấu sau khoảng 20 phút thi đấu. Steven Gerrard giành được quyền kiểm soát bóng từ giữa sân, đẩy bóng lên phía cánh phải và nhả lại cho tôi. Michael Owen, người đã đóng vai trò tuyển thủ Anh trong nhiều năm qua đứng khá trống trải bên hành lang trái. Tôi lập tức phất đường bóng dài tới vị trí của Owen. Trong vòng cấm, Wayne Rooney đã có mặt. Owen nhận bóng ở vị trí tương đối thuận lợi và hoàn toàn có thể tung ra cú

dứt điểm ngay nhưng rồi anh thực hiện đường bấm bóng vào khu vực vòng cấm, nơi Rooney dường như cũng đã sẵn sàng. Rooney bật nhảy thực hiện pha đánh đầu ở cự ly thuận lợi mở tỉ số trận đấu.

Khi dẫn trước với tỉ số 1-0, dù không chơi thực sự tốt như mong muốn nhưng chúng tôi quyết tâm không để người Thụy Sĩ có cơ hội quân bình tỉ số như ở trận đấu với Pháp. Ở những phút tiếp theo, họ còn phải chơi thiếu người khi một cầu thủ bị dính thẻ đỏ. Wayne tiếp tục ghi một bàn thắng nữa trước khi Stevie[2] đón đường căng ngang thuận lợi của Gary Neville để nâng tỉ số lên 3-0 cho chúng tôi. Chúng tôi đã đá 4 trận đấu tại Euro 2004 và đã nhận được sự ủng hộ tuyệt vời của các fan hâm mộ ở tất cả các trận. Mặc dù vậy, trận đấu tại Coimbra có đôi chút khác biệt. Đó là lần duy nhất mà tôi có cảm giác các cổ động viên của chúng tôi không hài lòng với màn trình diễn của tuyển Anh mà họ thấy trên sân. Chúng tôi đã đánh bại Thụy Sĩ và trở lại với cuộc đua vô địch của giải đấu nhưng cảm giác mà tôi nhận được từ các fan có lẽ là câu nói kiểu như: "Có gì đáng mong đợi chứ? Chúng ta vẫn thường đánh bại các đối thủ như thế mỗi lần chạm trán mà."

[2] Steven Gerrard.

Tôi có thể hiểu quan điểm của họ. Nếu muốn đội tuyển Anh trở thành một trong số những đội bóng hàng đầu tại châu Âu thì có lẽ chúng tôi phải đảm bảo không được sảy chân ở những trận đấu với đối thủ ở tầm kiểu như Thụy Sĩ. Nhưng dù sao thì tôi vẫn thấy thoải mái sau trận đấu đó. Kết quả đó đôi khi vẫn tốt hơn một vài trận đấu khác. Một vài tháng trước khi mùa giải đầu tiên tại Madrid của tôi khép lại, kể từ Giáng sinh, tôi đã ý thức được rằng tôi đã không còn có được thể trạng như thời điểm trước đó nữa. Tại Manchester United, chúng tôi luôn luôn phải thực hiện tập luyện về điều hòa, cân đối và giữ phong độ trong suốt cả mùa giải. Trên thực tế, trải qua kì Giáng sinh tại Anh, có lẽ tôi cũng quen với việc đó gần như trở thành một kì rèn luyện trước mùa giải vậy. Nhưng tại Real, những điều như thế lại không diễn ra: Khi bước vào chiến dịch La Liga, chúng tôi tập trung nhiều hơn vào các bài chiến thuật và thực hành các tình huống thực tế trong trận đấu nhiều hơn.

Từ trước khi tới Tây Ban Nha, tôi đã biết rằng những điều như thế sẽ là thứ khác biệt ở đội bóng mới và khi nghĩ về sự thành công của Real trong suốt những năm vừa qua, dường như không phải lúc để tôi nghi ngờ về cách thức mà chúng tôi đã chuẩn bị. Nếu có đấu tranh và nghi ngờ chút nào thì có lẽ tôi nên tự mình giải

quyết vấn đề đó. Tôi đã tự tập luyện trong phòng gym tại Madrid và duy trì thói quen tập luyện với tạ mỗi buổi chiều sau mỗi buổi tập và ăn trưa. Tôi đã tập luyện hết sức chăm chỉ và những giọt mồ hôi đang rớt xuống cho thấy tôi chắc chắn đang dần tiến bộ và tốt hơn từng ngày.

Nhưng thực tế, sau này tôi mới thấy rằng tất cả những thứ như đẩy tạ nằm và những thứ khác không phải là những điều mà tôi cần. Khi tự tập luyện trong phòng gym, tôi thường xếp thêm tạ vào các phần cơ của mình và cả phần thân trên nữa để gia tăng hiệu quả. Nhưng tôi đâu phải tập luyện để trở thành một võ sĩ cơ chứ. Tôi không phải là Wayne Rooney và cơ thể của tôi cũng không phải sinh ra để chịu thêm những phần khối lượng như thế. Thân hình tự nhiên của tôi giống như một vận động viên điền kinh vậy. Và giờ khi tôi buộc thêm phần tạ vào các cơ, tôi thường sẽ tháo chúng ở bất cứ đâu và có lẽ khả năng chạy và duy trì việc chạy cũng dần bị ảnh hưởng như là một kết quả tất yếu.

Khi sắp khép lại mùa giải đầu tiên tại Madrid, chẳng có thứ gì là ổn cả. Tôi nghĩ rất nhiều và cho rằng chính những bài tập kiểu như thế lại là nguyên nhân cho thất bại đó. Nhưng tôi cũng dần tự lý giải về việc tôi lại thường chật vật trong khoảng 10 phút đầu tiên của mỗi trận đấu: hít thở gấp, chân nặng như chì, cảm thấy đau. Dường như đó là vì những chấn thương mà tôi từng có trước đó. Sức chịu đựng có lẽ là yếu tố rất quan trọng trong mỗi trận đấu mà tôi tham dự. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy sức chịu đựng trong tôi kém đến thế. Những nghi ngờ về bản thân dần lắng xuống và vì thế mà phần còn lại của những gì tôi đang chiến đấu cũng dần chịu ảnh hưởng.

Có lẽ sức nóng tại Coimbra khiến cho trận đấu giảm nhịp đôi chút. Nhưng tôi hiểu tôi vẫn cảm thấy tốt về mặt thể lực. Đường chuyền tới Michael ở bàn thắng đầu tiên và một vài tình huống khác nữa trong trận đấu khiến tôi rất hài lòng. Dù khá nóng bức và mệt mỏi như nhiều cầu thủ khác nhưng cảm giác tự tin, niềm tin vào bản thân đã dần trở lại với tôi cũng như các đồng đội của mình. Điều quan trọng hơn nữa là chúng tôi đã trở lại vị trí nắm lợi thế để lọt vào tứ kết của giải đấu.

Bất cứ ai đã từng theo dõi Euro 2004 đều biết trận đấu với Croatia là trận đấu mà chúng tôi thi đấu xuất sắc nhất tại giải đấu. Sân Estadio Da Luz một lần nữa chào đón các cổ động viên tuyển Anh. Và một lần nữa nó trở thành một sân nhà của chúng tôi ngay tại thủ đô Lisbon. Chúng tôi chỉ cần một trận hòa để có vé đi tiếp. Mặc dù huấn luyện viên trưởng Sven chưa bao giờ đặt một mục tiêu

nào khác ngoài chiến thắng cả, nhưng tất cả đều hiểu việc không để bị đánh bại vẫn khiến cho chúng ta trở nên thận trọng hơn. Đôi khi cũng có thể là lựa chọn các phương án đơn giản và tránh mắc những sai lầm không đáng có. Buổi tối ngày 21/6, trong trận đấu với Croatia, chúng tôi đã có một khởi đầu tồi tệ nhất, nhưng có lẽ chính điều đó đã lại giúp chúng tôi giành lại lợi thế.

Croatia ghi bàn thắng mở tỉ số chỉ 5 phút sau khi bước vào trận đấu khi chúng tôi phải chịu quả đá phạt bên hành lang phải. Bàn thắng đó khiến chúng tôi phải suy nghĩ. Chúng tôi gần như không có bất kì lựa chọn nào khác ngoài việc phải ra về sau trận đấu này nếu để thua. Chính vì thế, chúng tôi đã làm được những điều mà Pháp đã thực hiện với chúng tôi. Đó là kiểm soát bóng, cố gắng triển khai bóng lên tấn công và tự tin rằng rồi điều gì đó cũng sẽ diễn ra với chúng tôi mà thôi. Ngay trước khi hết giờ, niềm tin đó đã phát huy hiệu quả. Tôi rất vui khi Scholesy ghi bàn thắng quân bình tỉ số cho tuyển Anh. Có rất nhiều điều để nói về Paul hơn là bàn thắng, nhưng bởi vì anh ấy đã không ghi một bàn thắng nào cho đội tuyển Anh suốt 30 trận vừa qua. Anh ấy có lẽ là một sự lựa chọn nghiễm nhiên với đội tuyển Anh trong suốt mấy năm qua. Chúng tôi cũng sắp sửa mất anh ấy khi anh ấy đã quyết định giã từ sự nghiệp thi đấu quốc tế để tập trung hơn cho United.

Trở lại trận đấu năm đó, bàn thắng của Scholesy đến khi hiệp 1 chỉ còn khoảng 5 phút chính thức và chúng tôi vẫn còn thời gian trước khi bước vào giờ nghỉ. Wayne Rooney cũng thực sự tuyệt vời trong từng trận đấu tại Euro 2004. Cậu ấy là vấn đề nhức nhối cho mọi hàng thủ từ Pháp, Thụy Sĩ cho đến Croatia. Họ gần như không thể chặn đứng được cậu ấy. Ở trận đấu đó, cậu ấy và Michael đã cho thấy khả năng phối hợp tốt đến thế nào. Michael cũng là người đã tham gia vào tình huống lên bóng dẫn đến cả 2 bàn thắng của Wayne. Tôi nghĩ chính điều đó đã khiến chúng tôi trở nên nguy hiểm hơn ở giải đấu năm đó. Chúng tôi đã chuyền bóng rất tốt trong suốt cả trận đấu với Croatia và khi họ có bàn thắng rút ngắn tỉ số xuống 3-2, chúng tôi cũng nhanh chóng có được bàn thắng thứ tư khép lại trận đấu bằng chiến thắng cho chúng tôi.

Frank Lampard đã có khoảng thời gian tuyệt vời tại Chelsea ở mùa giải 2003/04: cậu ấy có lẽ cũng đã bắt đầu mùa giải kì diệu tại đội tuyển Anh. Khi chúng rời Anh để tới Bồ Đào Nha, huấn luyện viên trưởng thực sự không thể gạch tên cậu ấy. Và cậu ấy đã ghi bàn thắng thứ tư vào lưới Croatia ở trận đấu đó. Ở kì Euro năm đó, chính Lampard là người đã ghi bàn vào lưới Pháp và sau này là Bồ Đào Nha ở tứ kết. Nhìn vào hàng tiền vệ của tuyển Anh tại Euro

2004, chúng tôi có Frank, Stevie và Scholesy: họ là những tiền vệ luôn có khả năng tấn công và biết cách ghi bàn. Tất cả 3 người họ đều là những tài năng xuất chúng. Cách tôi cảm nhận về bản thân và cách ba người đó chơi bóng và ghi bàn cũng có nghĩa là tôi rất vui khi là người thường xuyên chịu trách nhiệm bọc lót phía sau khi họ lao lên tấn công.

Điều đó đã thực sự hiệu quả với chúng tôi khi đối đầu với Croatia và cũng kể từ sau đó, chúng tôi mới thực sự cảm nhận được đội bóng đã trở lại với chính phong độ, dáng dấp của mình. Ở trận đấu cùng giờ, Pháp đánh bại Thụy Sĩ vì thế chúng tôi sẽ bước tiếp vào vòng tứ kết với vị trí thứ hai tại bảng B. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ chạm trán ngay đội chủ nhà Bồ Đào Nha ở tứ kết trên sân Estadio Da Luz, sân nhà của họ, nơi mà chúng tôi đã cảm giác như thánh địa của chúng tôi ở trận đấu thứ Năm vừa qua. Các cổ động viên vẫn luôn tự tin về cơ hội của tuyển Anh và chính chúng tôi, các cầu thủ thậm chí còn chắc chắn hơn rằng mình có thể giành chiến thắng. Tôi rất tự tin về điều đó, nhưng Gary Neville, một trong số các cầu thủ thi đấu nhiều nhất tại đấu trường Euro vẫn luôn cố gắng kéo mọi người lại để trở nên thực tế:

“Mọi người cũng nên nhớ rằng mỗi trận đấu kể từ đây trở đi sẽ là những trận đấu loại trực tiếp.”

Tất cả các cầu thủ đã từng thi đấu tại các kì World Cup hay Euro cùng với đội tuyển Anh trong quá khứ có lẽ đều hiểu ý nghĩa mà Gary định nhắm tới. Dường như luôn luôn có một cầu thủ nào đó phải nhận những chỉ trích nếu chúng tôi thất bại mà không hề quan tâm tới bóng đá là môn thể thao tập thể. Đó là Phil Neville (Euro 2000), David Seaman (World Cup 2002) hay là chính tôi, David Beckham (World Cup 1998). Tất cả chúng tôi đều hiểu sẽ như thế nào nếu trở thành người phải nhận những chỉ trích trong nhiều tuần sau một thất bại lớn. Mặc dù vậy, chúng tôi đã cố gắng không nghĩ về khả năng đó trong những ngày chuẩn bị cho trận đấu với Bồ Đào Nha. Chắc chắn điều đó sẽ không lặp lại nữa, phải chứ?

Cho dù bất kì ai có nói gì đi chăng nữa, tôi vẫn luôn tin tưởng thế hệ lúc đó của đội tuyển Anh đủ tốt để có thể giành chức vô địch của một giải đấu lớn. Nhưng có lẽ không đội bóng nào có thể giành được danh hiệu mà không có một chút may mắn ở một vài thời điểm quan trọng trong hành trình đến với chức vô địch cả. Rất nhiều thứ được nhắc đến khi ai đó nói hoặc viết về trận đấu tứ kết tại Lisbon nhưng, trong số tất cả những lời khiển trách đó, mọi người cũng nên nhớ rằng khi chúng tôi cần triển khai bóng nhanh

ở trận đấu với Bồ Đào Nha hay chính xác hơn là quyết định của trọng tài, chúng tôi dường như không có được những may mắn như thế.

Tôi chưa bao giờ ngừng nghĩ mình là người đàn ông đáng tự hào nhất trên thế giới. Dẫn dắt đội tuyển quốc gia bước ra sân thi đấu tại Estadio Da Luz không có quá nhiều khác biệt. Bầu không khí trên sân thực sự tuyệt vời. Đó là một buổi tối hoàn hảo. Ít nhất số lượng các cổ động viên Anh cũng không hề kém cạnh so với đội chủ nhà. Bàn thắng đầu tiên của trận đấu đến khá sớm. Điều đó khiến các cổ động viên của chúng tôi tạo nên niềm phấn khích tột độ, lan tỏa khắp các khán đài trên sân.

Mặc dù vậy, đó vẫn là sự khởi đầu hoàn hảo với chúng tôi. Một trong những tiền vệ của họ là Costinha đã phán đoán sai điểm rơi và thực hiện quả đánh đầu hụt khiến chàng trung vệ phía sau của đội tuyển Bồ Đào Nha cũng chỉ biết đứng nhìn. Bóng nằm ngoài tầm kiểm soát của hàng hậu vệ và đến chân của Michael Owen. Cậu ấy đã rất chủ động thực hiện pha thoát xuống đón bóng và tung cú dứt điểm khéo léo vượt qua của thủ môn Ricardo của Bồ Đào Nha, người vẫn còn đang chưa hết bất ngờ sau pha xử lí của đồng đội và băng lên khá muộn để kịp cản phá. Chỉ 3 phút sau khi bắt đầu trận đấu, chúng tôi đã ở thế dẫn bàn trước chính đội chủ nhà. Chắc chắn, chúng tôi sẽ không thể nào đòi hỏi điều gì tốt hơn nữa.

Điều đó cũng đã khiến chúng tôi bất ngờ. Trước khi bước vào trận đấu, chúng tôi có lẽ cũng không mường tượng vào điều này, nhưng trong khoảng 20 phút tiếp theo, chúng tôi dần có được thế trận mà chúng tôi muốn. Người Bồ Đào Nha vốn nổi tiếng với kĩ thuật cá nhân rất tốt và Luis Figo chính là cầu thủ xuất sắc nhất. Chúng tôi hiểu điều đó, nếu họ có bóng, chúng tôi sẽ phải thật cố gắng mới có thể giành lại được quyền kiểm soát. Nhưng mỗi lần chúng tôi gây áp lực ở khu vực giữa sân, có cảm giác như có nhiều cơ hội để chúng tôi ghi bàn hơn là họ có thể quân bình tỉ số. Michael liên tiếp thực hiện những cú dứt điểm nhưng thủ môn Ricardo cũng thực hiện nhiều pha cản phá xuất sắc.

Nước Anh và các cổ động viên Anh đều biết về Wayne Rooney trước kì Euro 2004. Và giờ mọi người đều biết điều đó. Cậu ấy vẫn còn trẻ và sẽ còn xuất sắc hơn nữa. Những gì mà cậu ấy mang đến cho cả đội lại nhắc tôi nhớ về những điều mà Real Madrid có được từ "người ngoài hành tinh" Ronaldo. Wayne có lẽ có khả năng tương đồng để thực hiện được những điều phi thường mỗi khi có bóng. Cậu ấy cũng thể hiện được điểm mạnh trong các tình huống

cầm bóng, khả năng xoay xở và bứt tốc vượt qua hậu vệ đối phương. Và cậu ấy cũng thường xuyên ghi bàn nữa. Có được cậu ấy trong đội ở giải đấu lần này quả là một sự bổ trợ quan trọng cho chúng tôi. Và việc chúng tôi sớm phải đưa cậu ấy ra nghỉ sau khoảng nửa giờ thi đấu ở trận đấu với Bồ Đào Nha quả là một cú đánh mạnh vào tham vọng đi tiếp của chúng tôi.

Chúng tôi vốn đã quen với việc chờ đợi và tìm kiếm cơ hội để chuyền bóng cho Wayne trên hàng công. Cậu ấy và Michael thực sự là một sự kết hợp hoàn hảo, có lẽ là bộ đôi xuất sắc nhất của giải đấu lần này. Một người xuất sắc trong các tình huống lùi về và sau đó đi bóng tiến thẳng vào trung tâm hàng thủ. Người còn lại luôn xuất sắc trong các tình huống bắt tốc độ và thi đấu trong không gian phía sau lưng của hàng thủ đối phương. Ở những trận đấu đầu tiên của chúng tôi, các hậu vệ đội bạn đều đã biết về Michael và gần như đã có phương án đối với anh ấy. Điều này khiến họ để lộ ra nhiều điểm yếu mà Wayne có thể khai thác. Đến trận đấu với Bồ Đào Nha, điều đó có vẻ đã được hoán đổi. Họ lo lắng về Wayne trong các tình huống mà cậu ấy có bóng và kế hoạch của họ là kéo thêm Costinha lùi sâu hơn để hỗ trợ hàng thủ để mắt đến cậu ấy. Chính điều đó lại giúp chúng tôi có được lợi thế về mặt quân số ở tuyến giữa và bỏ lại khoảng trống mà Michael có thể khai thác rất tốt.

Dường như không có bất cứ khó khăn nào với Wayne khi cậu ấy và hậu vệ đối phương cùng nhau tranh chấp và đuổi theo trái bóng trong một tình huống cụ thể nào đó. Wayne thường sẽ là người chiến thắng trong các pha bóng đó. Trước khi Duscher gián tiếp gây ra chấn thương xương bàn chân của tôi, tôi cũng chưa hề nghe về chúng. Và giờ đây, những chấn thương kiểu như vậy đang xảy ra khá nhiều đối với các cầu thủ Anh: Gary Neville và Danny Murphy ngay trước World Cup và giờ là Wayne Rooney. Việc để mất cậu ấy quả thực rất tai hại với chúng tôi. Không có ai trong đội hình của đội tuyển Anh có thể thi đấu theo phong cách đó của cậu ấy. Chúng tôi đã lên phương án cho lối chơi đó ở Euro 2004 nhưng giờ Wayne đã rời sân và chúng tôi sẽ phải tổ chức lại theo phương án khác.

Trong trận đấu, còn có nhiều cuộc đấu khác thực sự rất chất lượng. Tôi nghĩ cuộc đối đầu giữa Ashley Cole và Ronaldo bên hành lang cánh trái là điểm nổi bật nhất tại Euro 2004. Ronaldo thực sự rất xuất sắc và đã tạo ra ảnh hưởng cực kì lớn đến lối chơi của Bồ Đào Nha, giống như khi thi đấu tại United. Nhưng Ashley mới là người thực sự nổi bật buổi tối hôm đó. Anh ấy không cho Ronaldo một chút khoảng trống nào. Tôi nghĩ Ashley đã giành

chiến thắng nhưng điều khiến cuộc đối đầu đó thực sự hấp dẫn chính là Ronaldo. Mỗi lần bị loại bỏ sau mỗi tình huống tranh chấp, xoạc bóng của Ashley, Ronaldo lại ngay lập tức đứng dậy và chờ đợi cơ hội ở một tình huống khác. Cả hai người họ đều là những cầu thủ trẻ xuất sắc của bóng đá châu Âu thời điểm đó. Nếu không thi đấu trên sân, có lẽ tôi cũng không tiếc gì tiền bạc bỏ ra để ngồi xem họ thi đấu.

Bồ Đào Nha, giống như Pháp ở trận đấu mở màn, cũng dần dần nắm được quyền kiểm soát bóng nhiều hơn sau tiếng còi khai cuộc. Vì thế, chúng tôi cũng dần bị đẩy lùi sâu hơn. Điều này cũng đồng nghĩa với việc khi giành lại được bóng, chúng tôi cũng không có quá nhiều sự lựa chọn để triển khai bóng ngoài việc phất bóng lên và chờ đợi cơ hội. Mặc dù vậy, tôi cũng không thấy Bồ Đào Nha có quá nhiều cơ hội tốt để ghi bàn cho đến khi họ có bàn thắng quân bình tỉ số. Trong tình huống đó, tôi đã cản phá đường căng ngang đầu tiên của tiền vệ cánh của Bồ Đào Nha, nhưng rồi bóng bật ra và tiếp tục lại là một đường tạt bóng, nhưng lần này là bằng chân phải. Ở phía trong, Postiga đón bóng và thực hiện pha đánh đầu chính xác đưa trận đấu về vạch xuất phát và chúng tôi cũng cố gắng kéo trận đấu sang hiệp phụ khi khoảng thời gian thi đấu chính thức còn lại là không nhiều.

Quả thực, nhẽ ra kết quả đã không phải như vậy. Vào thời điểm bước sang phút thi đấu chính thức cuối cùng, chúng tôi được hưởng một quả đá phạt bên hành lang cánh trái. Khi ấy, tôi không hề thoải mái với thể lực vốn đã bị bào mòn rất nhiều của mình nhưng tôi vẫn tự tin có thể đưa trái bóng đến đúng vị trí mà mình muốn trong vòng cấm của Bồ Đào Nha và tôi cũng hết sức tin tưởng đồng đội của mình có thể đón bóng trong tình huống đó. Tôi đã đúng. Bóng được đưa vào khung thành hướng đến Lampard. Cậu ấy đánh đầu đưa bóng chạm xà ngang bật ra trước khi Sol chọn điểm rơi hợp lí và đưa bóng vào khung thành. Nhưng trọng tài lại cho rằng đó là bàn thắng không hợp lệ khi Sol đã phạm lỗi với Ricardo trong pha tranh chấp trước đó. Tôi không xem lại pha bóng đó trên ti vi nhưng trên sân, tôi có thể thấy rõ Ricardo đã sai trong tình huống tranh chấp với Sol. Tôi không thể thấy có bất cứ cầu thủ Anh nào phạm lỗi với Ricardo trong tình huống đó cả. Anh ấy đơn giản là không thể vượt lên để với tới bóng khi tranh chấp với Terry và Sol.

Giống như tôi đã nói, bất cứ đội bóng nào cũng cần may mắn song hành trên con đường giành chức vô địch của một giải đấu lớn. Nếu bàn thắng đó được công nhận, chúng tôi có lẽ đã có vé vào bán kết rồi. Thay vào đó, chúng tôi lại phải mong chờ những phút

tiếp theo của hiệp phụ. Nếu có được 3 ngày nghỉ như Bồ Đào Nha trước khi bước vào trận tứ kết (chúng tôi chỉ có 2 ngày nghỉ), chắc chắn bạn cũng sẽ mong muốn bước tiếp vào khoảng nửa giờ thi đấu hiệp phụ tiếp theo. Trong khoảng thời gian khó khăn đó, chúng tôi cố gắng để duy trì thế trận phòng ngự nhưng rồi Rui Costa vào sân và ghi một bàn thắng tuyệt đẹp từ cú sút xa bên ngoài vòng cấm. Tôi nghĩ tất cả người Bồ Đào Nha đều nghĩ đó là bàn thắng ấn định tỉ số của trận đấu.

Thời điểm đó, tôi không hề nghĩ những điều như thế. Nhưng nếu đang ở hiệp phụ thứ 2 mà chúng tôi đang bị dẫn 2-1 thì chúng tôi có lẽ cũng sắp sửa bị loại bởi "bàn thắng bạc" đó. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Chúng tôi đã đưa trận đấu trở lại vạch xuất phát. Chúng tôi bước ra sân trên đôi chân của mình. Chúng tôi liên tiếp phải chống đỡ những đợt tấn công của đội chủ nhà vì thế chúng tôi có vẻ trông như đang trên đường bị loại khỏi giải đấu. Thời điểm đó, tôi nghĩ về tinh thần của những đội bóng xuất sắc nhất. Tôi nghĩ về những điều mà chúng tôi đã từng có tại United: Chúng tôi chưa kết thúc. Và trước Bồ Đào Nha, đội tuyển Anh cũng đã ngược dòng trở lại.

Chúng tôi có cơ hội từ một cú phạt góc bên phía cánh phải. Khi bóng được đưa vào phía trong vòng cấm, Terry bật lên đánh đầu trả ngược lại. Bóng đến chân Lampard và cậu ấy đã tung cú sút vượt qua Ricardo gỡ hòa cho chúng tôi. Còn quá sớm để ăn mừng ở thời điểm đó nhưng khoảnh khắc đó thực sự có ý nghĩa rất lớn đối với cá nhân tôi. Bạn sẽ không thể nào yêu cầu những điều xuất sắc hơn từ một đội bóng mà họ luôn luôn có niềm tin, tinh thần đoàn kết như thế. Kể từ khi Sven nhậm chức, chúng tôi mới chỉ thua 3 trận ở các giải đấu chính thức: và đó cũng thường xuất phát từ những tình huống sai lầm hoặc những quyết định không thực sự chính xác từ phía trọng tài, những điều đã tạo ra sự khác biệt về mặt kết quả.

Ở hiệp phụ thứ 2 của trận đấu, chúng tôi đã có một cơ hội rất tốt khi Darius Vassell có cơ hội nhưng bị kéo ngã. Đội tuyển Anh tại các giải đấu lớn ư? Chúng tôi đã quen với những cú đá penalty rồi. Mặc dù tôi đã sút hỏng ở trận đấu với Thổ Nhĩ Kỳ và bị Fabien Barthez cản phá một quả, tôi không nghĩ nhiều về việc phải thực hiện quả đá penalty đầu tiên trong trận đấu với Bồ Đào Nha. Và tôi vẫn sẽ nhận lấy trách nhiệm của mình một lẽ tự nhiên thôi. Để đánh bại thủ môn ở cự ly 11 mét, trừ khi có điều gì đó quá đặc biệt xảy ra, kĩ thuật của tôi vẫn đủ tốt để đảm bảo tôi có thể sút bóng vào lưới. Mặc dù vậy, đôi khi những điều gì đó lạ lạ như vậy lại đeo bám tôi trong loạt sút định mệnh trong buổi tối tại Estadio Da

Luz.

Trong buổi tập luyện trên sân tập tối hôm trước, chúng tôi đã thực hiện những loạt sút penalty. Tôi đã để ý thấy phần sân xung quanh điểm đặt bóng đá phạt đền rõ ràng không hề bằng phẳng. Chúng tôi đã trao đổi với huấn luyện viên trưởng về điều này. Tôi nghĩ ông ấy đã nói chuyện với ban tổ chức rồi. Khi bước từ vòng tròn giữa sân đến vòng cấm để thực hiện quả penalty đầu tiên với Bồ Đào Nha, tôi lại không hề nghĩ về điều đó. Tất cả những gì xuất hiện trong tâm trí tôi lúc đó là bàn thắng.

Rất nhiều người đã chỉ trích tôi trong suốt giải đấu, nhưng những người mà tôi quan tâm nhất là các cổ động viên của đội tuyển Anh trên sân thì luôn rất tuyệt vời. "Có một David Beckham, chỉ có duy nhất một David Beckham." Đó là những câu hát mà các cổ động viên có mặt trên sân đã hô vang suốt cả trận đấu và điều đó có ý nghĩa rất lớn đối với tôi. Họ luôn ở bên cạnh tôi, ủng hộ tôi cho dù họ nghĩ tôi đã trải qua một giải đấu tốt hay không và tôi luôn hy vọng họ cũng sẽ mãi ủng hộ tôi như thế khi chúng tôi tham dự vòng loại World Cup. Họ xứng đáng là những cổ động viên tuyệt vời nhất trên thế giới và tôi muốn chắc chắn họ có điều gì đó để ăn mừng tại Đức năm 2006.

Loạt penalty lúc nào cũng căng thẳng nhưng như tôi đã nói, tôi luôn tin tưởng tôi có thể thực hiện thành công nhiệm vụ của mình. Và các cầu thủ còn lại cũng nghĩ thế, trong đó có David James, người sau đó cũng đã đoán đúng hướng và cản phá thành công một cú sút của đội tuyển Bồ Đào Nha. Dường như phải mất rất lâu để có thể chuẩn bị cho cả quá trình như vậy. Tôi đã sẵn sàng để đặt trái bóng vào chấm 11 mét. Phía sau khung thành là khu vực của các cổ động viên Bồ Đào Nha. Có vẻ như trái bóng đã nằm ổn định ở chấm trắng, sau đó tôi quay lại và bước đi lấy đà. Tôi ngước nhìn lên trên và nheo mắt như khi nhìn lên ánh mặt trời, cố gắng để mọi thứ diễn ra hoàn hảo thay vì cố gắng tập trung vào tìm kiếm vị trí trong khung thành mà tôi sẽ đưa trái bóng tới.

Tôi chạy đà lao tới bóng và khi bàn chân phải của tôi mới kịp chạm tới bóng, tôi chợt nhận ra vấn đề đối với phần chân trụ của mình: chân trái đang làm trụ có vẻ như đang trượt đi. Tôi không thể nào tin được. Khi ấy, tôi đã có thể nhận thức được việc trái bóng sẽ đi bay đi đâu ngay cả trước khi tôi hiểu chuyện gì đã diễn ra. Cú đá của tôi đã đưa bóng bay vọt xà ngang. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nếu cố gắng hơn nữa, tôi có lẽ đã không đưa trái bóng đi theo đường bóng như thế. Phải mất khoảng một vài giây để tôi hiểu

được sự thật cay đắng và đầy thất vọng rằng tôi đã sút hỏng quả penalty đầu tiên của đội tuyển Anh. Tôi quay lại nhìn chấm 11 mét và mặt sân xung quanh để hiểu lí do tại sao. Nhưng điều đó cũng chẳng nghĩa lí gì nữa.

Tôi thở hắt ra trong sự thất vọng và bắt đầu đi bộ lững thững lại phía vạch vôi giữa sân, nơi mà các đồng đội của tôi đang đứng chờ. Mọi thứ dường như đã diễn ra một cách hoàn toàn sai đối với tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi cũng không biết, liệu các cầu thủ khác sẽ nói gì với tôi nữa. Tôi gần như ở một thế giới hoàn toàn khác. Tôi chợt nghĩ: Liệu pha bóng đó sẽ phải trả giá bằng việc đánh mất chức vô địch Euro 2004 của đội tuyển Anh? Và rồi sau đó, cùng lúc đó, tôi gần như đã hiểu được điều đó thực sự có ý nghĩa như thế nào.

Điều này có vẻ rất khác biệt so với khi tôi bị truất quyền thi đấu trong trận đấu với Argentina tại France 98: sau đó, ban đầu sự thất vọng chính là điều đầu tiên xuất hiện và không hề biết được điều gì sẽ xảy ra trong phần còn lại của trận đấu và sau khi tôi trở lại nước Anh. Bây giờ, tôi đã là một người chồng, người cha và đã có những trải nghiệm của kẻ phản diện ở thời điểm 6 năm trước. Thậm chí ngay trước khi Deco chạy đà và thực hiện quả penalty thành công đầu tiên của Bồ Đào Nha, những tiếng hò hét xung quanh của các cổ động viên vẫn văng vẳng xung quanh đầu tôi. Tôi không thể nào để gia đình mình trải qua khoảnh khắc này. Tôi không thể nào để Victoria trải qua những điều này một lần nữa. Đó là tất cả những điều tôi có thể nghĩ đến trong suốt phần còn lại của loạt đá luân lưu.

Sau đó, Michael và Frank ghi bàn. Có lẽ mọi người cũng đã cố gắng làm phẳng phần sân ở chấm phạt đền. Trước đó, tôi cá là Rui Costa cũng có thể ghi bàn nếu như làm điều đó. Nhưng thực tế, anh ấy đã trượt chân và đá hỏng quả phạt đền đầu tiên đó. Sau đó chỉ khoảng một vài phút, dường như những điều đã xảy ra với tôi sẽ không có mang ý nghĩa quá nhiều nữa. Cả John Terry, Owen Hargreaves và Ashley Cole đều thực hiện rất tốt lượt sút của mình. Người Bồ Đào Nha cũng thực hiện thành công những lượt sút tương ứng. Điều đó cũng có nghĩa là chúng tôi vẫn đang hòa nhau sau 6 lượt sút. Bước sang loạt sút cái chết bất ngờ: Darius Vassell là người thực hiện trước. Ngay trước khi anh ấy thực hiện cú sút đó, tôi còn nghĩ chúng tôi có thể kéo dài loạt sút và tôi có lẽ sẽ có cơ hội để thực hiện lại một cú sút khác.

Nhưng rồi, Ricardo đã cản phá thành công. Cũng chính anh là người đã hóa người hùng khi thực hiện thành công lượt sút ngay

sau đó, qua đó đưa Bồ Đào Nha tiến vào vòng bán kết. Tôi cũng không biết Darius sẽ nghĩ gì ngoài sự thất vọng như chính chúng tôi, những cầu thủ còn lại của đội tuyển Anh. Sau loạt sút đó, tôi tiến tới động viên cậu ấy:

"Đừng lo lắng quá nhiều về việc này. Cậu đã làm hết sức mình rồi, đã cố gắng hết khả năng mỗi khi có cơ hội thi đấu cho đội tuyển Anh. Cậu sẽ có cơ hội khác nữa."

Thời điểm đó, một ý nghĩ khác chợt xuất hiện trong đầu tôi: *Cậu là một cầu thủ tốt. Tôi biết điều gì sẽ sắp sửa diễn ra. Nhưng sẽ là tốt hơn nếu tôi phải nhận những lời chỉ trích vì tất cả thất bại này hơn là cậu.*

Sau trận đấu, bầu không khí trong phòng thay đồ thật yên lặng. Huấn luyện viên Eriksson gửi lời cảm ơn đến chúng tôi vì tất cả những gì chúng tôi đã cố gắng tại giải đấu lần này, trong đó có việc lọt đến vòng đấu tứ kết này. "Tôi nghĩ rằng chúng ta hoàn toàn có thể vô địch giải đấu này. Chúng ta sẽ làm được điều đó trong tương lai. Bây giờ, dù chúng ta đã bị loại, nhưng tôi tin tưởng chúng ta đã ở rất, rất gần danh hiệu này."

Figo, người được huấn luyện viên người Bồ Đào Nha Luis Felipe´ Scolari thay ra đã đề nghị đổi chiếc áo thi đấu của tôi sau trận đấu. Tôi có thể đi thẳng tới băng ghế huấn luyện của họ và giữ chiếc áo đấu đó khi chúng tôi trở lại Madrid nhưng tôi nghĩ thời điểm đó tôi cần phải thật mạnh mẽ. Tôi tiến thẳng tới phòng thay đồ của đội tuyển Bồ Đào Nha sau trận đấu. Tôi đã trao chiếc áo đấu của mình cho Luis, bắt tay Scolari và chúc mừng các cầu thủ của họ vì chiến thắng ngày hôm nay.

"Rất tốt. Chúc may mắn trong giai đoạn còn lại của giải đấu."

Trở lại khách sạn, chúng tôi cùng nhau dùng một chút đồ uống trước khi trở lại phòng riêng. Victoria và tôi đã gặp nhau. Tôi thực sự không biết phải nói điều gì nữa.

"Anh xin lỗi."

"Vì điều gì cơ chứ? Có vấn đề gì mà anh phải xin lỗi?

Đội tuyển Anh đã thất bại và điều đó là đủ tệ. Nhưng ý tôi không phải là việc ngồi cạnh Victoria và ngước nhìn những phản ứng của mọi người với chúng tôi qua cửa sổ: "Anh không biết liệu điều đó có đáng hay không nữa. Anh xin lỗi vì những gì có ý nghĩa với chúng ta và anh đã không thể tiếp tục để em, gia đình mình trải

qua những điều đó với một giải đấu lớn như vậy. Anh yêu bóng đá. Và anh nghĩ mình có thể nhưng rồi…"

Tôi thật may mắn khi Brooklyn và Romeo vẫn còn đủ nhỏ tuổi để chúng có lẽ không phải trải qua những thứ kinh khủng kiểu như những lời đổ lỗi, mắng chửi liên quan đến sai lầm của tôi từ những bạn bè ở trường lớp. Tôi biết nếu có dịp, Victoria cũng sẽ nhận được tất thảy những gì xảy đến với tôi và thậm chí còn hơn thế nữa.

Tôi không biết tại sao những rạn nứt trong mối quan hệ của chúng tôi lại xảy đến vào mùa hè năm đó sau khi chúng tôi đã ở bên cạnh nhau rất lâu. Victoria vẫn luôn ủng hộ những gì mà tôi đã làm trong vai trò của một cầu thủ. Trong suốt cả Euro 2004, cô ấy vẫn thực sự vẫn rất hào hứng với các trận đấu. Chúng tôi nói rất nhiều về điều đó và trong quá khứ, cô ấy luôn nói cô không nghĩ rằng cô có thể ảnh hưởng đến kết quả của các trận đấu đâu.

"Những thứ đó không bao giờ quan trọng cả, phải không? Chúng ta có thể có tranh cãi lớn trên điện thoại trước một trận đấu. Dù sao thì em vẫn biết anh vẫn sẽ ra sân và thi đấu với một tinh thần cao nhất và xuất sắc nhất."

Trong suốt giải đấu ở Bồ Đào Nha, cô ấy luôn là người hiểu thể trạng của tôi như thế nào. Hơn hết điều đó đã để lại cho tôi cảm giác bất ổn cả trước và trong suốt mùa Euro 2004. Cô ấy biết rằng tâm lí đó có thể sẽ lần đầu ảnh hưởng đến màn trình diễn của tôi trên sân và cô cũng bắt đầu theo dõi các trận đấu gần hơn để cố gắng và đảm bảo rằng cô sẽ hiểu được tâm trạng của tôi. Cô cũng sẽ cố gắng ổn định tâm lí của tôi nếu tôi cần. Tôi đã thấy cô ấy dần "nhúng chân" vào bóng đá. Lần đầu tiên, chúng tôi đã có một cuộc nói chuyện về những đội bóng khác và các cầu thủ khác: "Anh có nghĩ Cộng hòa Czech đã thi đấu tốt vào tối qua không?"

Trong căn phòng tại Solplay ở Lisbon vào một đêm tháng 7, Victoria biết chính xác những gì mà tôi cần nghe:

"Anh đã thua và chúng ta sẽ trở về nhà. Nhưng anh vẫn là đội trưởng của đội tuyển Anh. Anh có biết có bao nhiêu người đã cho anh quyền của họ để anh có được điều đó không? Tất cả vấn đề bây giờ đơn giản là anh bước ra khỏi hệ thống của mình và chuyển sang hệ thống tiếp theo."

Trong những ngày tiếp theo, cô ấy luôn cố gắng để điều đó diễn ra. Kể từ khi giành giải thưởng là một chuyến đi tới Barcelona trong

trường học của Bobby Charlton, tôi vẫn luôn thích xây dựng một hệ thống bóng đá như vậy của riêng mình. Tôi đã có 15 năm để mơ về điều đó và trong suốt năm đầu tiên của mình tại Madrid, một vài cuộc họp cũng đã diễn ra khiến giấc mơ đó trở thành hiện thực sớm hơn, thay vì là một thời điểm nào đó trong tương lai xa.

Mùa hè 2005, trường học bóng đá David Beckham sẽ được khai trương tại London và Los Angeles. Kế hoạch của tôi là tạo ra một thứ gì đó kết hợp việc huấn luyện các học viên từ tất cả mọi tầng lớp cùng với một vài ý tưởng vui vẻ và tuyệt vời dựa trên bối cảnh của một công viên. Đó có lẽ là thứ thú vị nhất mà tôi đã tham gia trong thế giới bóng đá bên cạnh việc được thi đấu các trận đấu. Và đó cũng là thứ mà tôi khao khát được làm sau khi treo giày kết thúc sự nghiệp cầu thủ của mình.

Trước Euro 2004, chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho buổi lễ chính thức tại Mỹ và sau đó trở lại Anh vào tháng 8. Điều đó cũng có nghĩa là sẽ có rất nhiều những chuyến bay, những buổi xuất hiện trước công chúng, những bài phỏng vấn trên ti vi. Tôi nghĩ Victoria đã quyết định điều này ngay trong khách sạn sau khi chúng tôi để thua trước Bồ Đào Nha:

“Anh nhìn này. Đó là quyết định của anh nhưng em nghĩ anh cần gạt tất cả mọi thứ sang một bên. Anh là đội trưởng của một đội tuyển quốc gia. Anh đang thi đấu cho một trong những đội bóng lớn nhất thế giới. Chúng ta cần làm mọi thứ anh cần để biến những thứ kia trở nên hiệu quả.”

Trong một vài ngày tiếp theo, cô ấy đã tổ chức lại mọi thứ. Buổi lễ ra mắt được hoãn cho đến Giáng sinh 2004 và thay vào đó, chúng tôi cùng nhau có một kì nghỉ riêng trong khoảng một tuần tại Morocco. Sau đó, chúng tôi đón cả Brooklyn và Romeo đến miền Nam nước Pháp trong khoảng 10 ngày. Chúng tôi đã ở bên cạnh nhau trong khi ở thế giới ngoài kia, tất cả những tin tức về Euro 2004 xuất hiện khắp mọi nơi. Và ở thời điểm hiện tại, khi đang chờ đợi một mùa giải mới ở Real và chiến dịch vòng loại World Cup, trong đó có chuyến hành quân tới Áo và Ba Lan, tôi cảm thấy mình đã trở lại phong độ tốt hơn, khỏe khoắn hơn so với thời điểm 6 tháng trước đó. Tôi không ở gần phòng gym nhưng tôi nghĩ rằng việc tập luyện tại phòng gym sẽ là rất đúng đắn đối với giai đoạn giao hữu trước mùa giải mới cùng với các cầu thủ tại Madrid và huấn luyện viên mới, Jose´ Antonio Camacho. Trong suốt 2 trận đấu trong tour du đấu tại Nhật Bản vào tháng 8, tôi thấy mình như một cầu thủ đang bắt đầu một cuộc sống mới tại một đội bóng mới 12 tháng trước. Và quan trọng hơn, tôi đã trở lại

với trạng thái tâm lí ổn định. Khoảng một tháng sau đó, sự thất vọng hay những nghi ngờ về chính bản thân mình gần như đã biến mất hoàn toàn. Bạn không thể nào giả vờ rằng những gì đã xảy ra với chúng tôi tại Bồ Đào Nha như chưa từng có được. Nhưng bạn có thể gạt những dòng tin tức đó sang một bên và đẩy chúng vào một góc nào đó. Đầu tiên, tôi nghĩ mình đã hiểu vì sao tôi lại cảm thấy như vậy trong suốt Euro 2004. Và thời gian được ở bên cạnh gia đình khiến tôi nhớ rằng có những thứ còn quan trọng hơn cả bóng đá. Victoria, Brooklyn và Romeo là nhịp đập của con tim nơi mà cả thế giới của tôi luôn hướng đến. Việc luôn có họ đồng hành sẽ giúp tôi vững vàng bước tiếp trên con đường bóng đá của mình. Tôi có thể cảm nhận rằng cuộc sống của chúng tôi tại Madrid sẽ thổi bùng niềm đam mê của tôi với những trận cầu xuất sắc nhất thế giới. Có lẽ tôi nên khôn ngoan hơn một chút. Hài lòng với những gì hiện tại và luôn luôn phấn khích, hứng thú trước những gì sẽ diễn ra vào ngày mai, tôi luôn luôn hạnh phúc với những gì mà tôi đã có trong suốt gần 30 năm qua. Có rất nhiều trận cầu tôi đã từng trải qua và giờ tôi đã sẵn sàng. Cuộc sống của 4 người nhà Beckham chúng tôi cũng thế. Tôi luôn luôn háo hức khám phá những điều thú vị trong câu chuyện của tôi, của gia đình chúng tôi.